โครงการศึกษากระบวนการผลิตละครเวที

เรื่อง ยักษ์ตัวแดง (AKAONI)

ศิลปะการแสดงนิพนธ์

ของ

นางสาวปวีณา	**เรือนอนุกูล**
นายหทัยพันธ์	**พรหมพินิจ**
นางสาวกชกร	**บุญยพิทักษ์สกุล**
นายกรกฤต	**สิงหา**
นายฉัตรชัย	**ศรีบัวดก**
นางสาวนิศาชล	**สังข์ทอง**
นางสาวดาลัด	**ดำรงทวีศักดิ์**
นายภคพล	**อัศวสิงหศิริ**
นายชลทิศ	**พระคำยาน**
นางสาวประพิณพร	**ฉลองเจริญกิจ**
นางสาวจันทร์ฉาย	**เบามะเริง**
นายนรวัฒน์	**ชมนิรัตน์**
นางสาวสุรีย์ลักษณ์	**แซ่ลี่**

หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชาศิลปะการแสดง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2556

โครงการศึกษาการผลิตละครเวที

เรื่อง ยักษ์ตัวแดง (AKAONI)

ปีการศึกษา 2556

ผู้วิจัย	นางสาวปวีณา	เรือนอนุกูล
รหัสประจำตัว	53110010283	
ผู้วิจัย	นายหทัยพันธ์	พรหมพินิจ
รหัสประจำตัว	53110010295	
ผู้วิจัย	นางสาวกชกร	บุญยพิทักษ์สกุล
รหัสประจำตัว	53110010258	
ผู้วิจัย	นายกรกฤต	สิงหา
รหัสประจำตัว	53110010259	
ผู้วิจัย	นายฉัตรชัย	ศรีบัวดก
รหัสประจำตัว	53110010267	
ผู้วิจัย	นางสาวนิศาชล	สังข์ทอง
รหัสประจำตัว	53110010282	
ผู้วิจัย	นางสาวดาลัด	ดำรงทวีศักดิ์
รหัสประจำตัว	53110010274	
ผู้วิจัย	นายภคพล	อัศวสิงหศิริ
รหัสประจำตัว	53110010111	
ผู้วิจัย	นายชลทิศ	พระคำยาน
รหัสประจำตัว	53110010091	
ผู้วิจัย	นางสาวประพิณพร	ฉลองเจริญกิจ
รหัสประจำตัว	53110010103	
ผู้วิจัย	นางสาวจันทร์ฉาย	เบามะเริง
รหัสประจำตัว	53110010289	
ผู้วิจัย	นายนรวัฒน์	ชมนิรัตน์
รหัสประจำตัว	53110010099	
ผู้วิจัย	นางสาวสุรีย์ลักษณ์	แซ่ลี่
รหัสประจำตัว	53110010120	

คณะกรรมการควบคุมการผลิต

.....ประธานที่ปรึกษา

(อาจารย์ณัฐคม แช่มเย็น)

.....กรรมการที่ปรึกษา

(อาจารย์พันธุ์ชนะ สุนทรพิพิธ)

.....กรรมการที่ปรึกษา

(อาจารย์เศรษฐ์สิริ นิรันดร)

สารบัญ

บทที่ 1 บทนำ

- ภูมิหลัง 1
- วัตถุประสงค์ 1
- ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า 2
- วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า 3

บทที่ 2 ข้อมูลสัมพันธ์

- ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับละครเวที 4
- ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับละครหลังสมัยใหม่ 7
- ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านกำกับการแสดง 9
- ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการแสดง 21
- ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก 35
- ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย 56
- ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ 76
- ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม 93
- ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับบทละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง หรือ AKAONI 101

บทที่ 3 การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงาน

- ขั้นตอนการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านกำกับการแสดง 105
- ขั้นตอนการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง 139
- ขั้นตอนการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก 181
- ขั้นตอนการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง 196
- ขั้นตอนการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบแสดงและเทคนิคพิเศษ 252
- ขั้นตอนการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม 300

บทที่ 4 สรุปผลการศึกษาค้นคว่าและสร้างสรรค์ผลงาน

- สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านกำกับการแสดง 311
- สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านการแสดง 320
- สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก 337
- สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง 339
- สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านการออกแบบแสดงและเทคนิคพิเศษ 342

- สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านการออกแบบการแต่งหน้า 346
- สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านการออกแบบทรงผม 348

บรรณานุกรม 349

ภาคผนวก 350

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

ละครเวที เป็นศาสตร์ที่รวบรวมเอาโลกในความเป็นจริงมาจำลอง และสะท้อนให้เราได้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน ว่าด้วยเรื่องของพฤติกรรมมนุษย์ ในพื้นที่โลกแห่งนี้เราสามารถสื่อสารประเด็นต่างๆที่ต้องการบอกผู้ชมในโลกความจริงได้อย่างแยบยล โดยผ่านกระบวนการคิด วิเคราะห์และเสนอผ่านละคร ฉะนั้นการผลิตละครก็ย่อมมีความสำคัญเช่นกัน เพราะแสดงให้เห็นพฤติกรรมลักษณะชีวิตและจิตใจ ของมนุษย์อันจะนำไปสู่การเข้าใจตนเอง และผู้อื่น

เบรคชท์ นักการละครชาวเยอรมันกล่าวว่า “โดยสัญชาติญาณแล้วมนุษย์ทุกคนเป็นคนดี สังคมต่างหากที่ทำให้เขากลายเป็นคนชั่วร้าย” (Brecht. 1971: 104) ในภาพสังคมไทยปัจจุบัน ผู้สร้างงานพบว่า สังคมจะฟอนเฟะเมื่อคนหมู่มากคำนึงถึงแต่ประโยชน์ส่วนตน หรือกลุ่มตน โดยไม่สนใจความถูกต้อง และใช้ความเป็นคนหมู่มาก อ้างความชอบธรรมในการขับเคลื่อนสังคมไปในทิศทางที่ตนเองต้องการ ชักจูงผู้อื่นทั้งทางตรง และทางอ้อม เพื่อให้ตกอยู่ในกระแสเดียวกันกับตน ตัดสิน กีดกัน ทำลายผู้ที่คิดต่างจากตน ผู้คนที่ตกอยู่ภายใต้กระแสพวกมากลากไปดังกล่าวนี้ อาจต้องกระทำในลักษณะเข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม จึงจะเอาตัวรอดได้ และในที่สุด ก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของกระแสความเห็นแก่ตัว แม้ว่าที่จริงแล้วในใจของคนเราทุกคนมีความดีงามอยู่

บทละครเรื่องยักษ์ตัวแดง (AKAONI) ประพันธ์โดย ฮิเดกิ โนดะ (Hideki Noda) แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต และเรียบเรียงโดย นิมิตร พิพิธกุลนี้ เต็มไปด้วยประเด็นอันมีคุณค่า เพราะสามารถสะท้อนให้เห็นถึงยืนหยัดต้านทานกระแสเหล่านั้นให้ได้ ไม่ว่าจะยากเย็นเพียงไร เพราะนั่นคือสิ่งที่ถูกต้องที่ควรเป็น โดยนำเสนอเป็นภาพสะท้อนของสังคมที่ไทย อันเต็มไปด้วยกระแสที่ถั่งโถมเข้าทำลายความเชื่ออันดีงามของคนผู้หนึ่ง ดังนั้นการนำเสนอจึงเต็มไปด้วยพฤติกรรมต่างๆ ที่ถอดแบบมาจากการกระทำของกระแสเหล่านั้นในโลกแห่งความเป็นจริง

ผู้จัดทำศิลปะการแสดงนิพนธ์เองมีความเห็นเช่นเดียวกันนี้ จึงเลือกนำเสนอละครเวทีเรื่อง ‘ยักษ์ตัวแดง’ (AKAONI) เพื่อสื่อสารแก่ผู้ชมให้และตรงกับความตั้งใจของผู้จัดทำศิลปะการแสดงนิพนธ์ ทั้งบทละครยังมีพื้นที่ที่เว้นไว้สำหรับการตีความ เหมาะแก่การทดลองสร้างสรรค์ จึงเห็นว่ามีความเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะนำมาศึกษาผ่านกระบวนการการผลิตในรูปแบบของศิลปะการแสดงนิพนธ์ ทั้งนี้ยังจะทำให้ผู้ศึกษาได้รับประสบการณ์ เกิดกระบวนการเรียนรู้เกี่ยวกับการผลิตงานละครเวที โดยเฉพาะด้านการแสดง การกำกับการแสดง การออกแบบเพื่อการแสดง เพื่อนำความรู้ที่ได้นั้นไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์และสร้างสรรค์ในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษากระบวนการผลิตละครเวที
2. เพื่อพัฒนาทักษะด้านการกำกับการแสดงการแสดงและการออกแบบเพื่อการแสดงในการสร้างสรรค์งานละครเวที
3. เพื่อฝึกฝนกระบวนการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม
4. เพื่อนำเสนอข้อคิดให้แก่ผู้ชมละคร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ในการศึกษากระบวนการจัดทำและผลิตละครเรื่อง ยักษ์ตัวแดงสามารถแบ่งฝ่ายการทำงานได้ดังต่อไปนี้

ขอบเขตการศึกษาด้านการกำกับการแสดง ผู้ศึกษา นางสาวปวีณา เรือนอนุกูล

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษากระบวนการกำกับละครเวที
2. คัดเลือกบทละคร ศึกษาและวิเคราะห์บทละครอย่างละเอียด หาข้อมูลสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับบทละคร
3. ศึกษาประวัติและทัศนคติของ Hideki Noda (ฮิเดกิ โนดะ) ผู้ประพันธ์
4. ศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครอย่างละเอียด ภูมิหลังของละคร
5. ศึกษาประเด็นหลักและสารของเรื่องอย่างละเอียด
6. ค้นคว้าแนวทางองค์ประกอบศิลป์และเลือกวิธีการนำเสนอเรื่อง
7. คัดเลือกนักแสดง กำหนดตารางซ้อม และฝึกซ้อมการแสดง
8. สร้างและพัฒนางานด้านองค์ประกอบศิลป์เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการแสดง
9. นำเสนอผลงานละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง และประเมินผลการปฏิบัติงานพร้อมทั้งระบุปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาเพื่อนำไปสู่การพัฒนาต่อไป

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าด้านการแสดง

ผู้ศึกษา นายหทัยพันธ์ พรหมพินิจ

ศึกษาและค้นคว้าเทคนิคการแสดงในบท *ยักษ์ตัวแดง*

นางสาวกชกร บุญยพิทักษ์สกุล

ศึกษาและค้นคว้าเทคนิคการแสดงในบท *ผู้หญิงคนนั้น*

นายกรกฤต สิงหา

ศึกษาและค้นคว้าเทคนิคการแสดงในบท *กาเหว่า, ผู้ชาย3 และผู้ตัดสินคดี1*

นายฉัตรชัย ศรีบัวดก

ศึกษาและค้นคว้าเทคนิคการแสดงในบท *ยอดทอง*

นางสาวนิศาชล สังข์ทอง

ศึกษาและค้นคว้าเทคนิคการแสดงในบท *แม่เด็กและชาวบ้าน*

(ผู้หญิง2, ผู้หญิง4, ผู้หญิง7, ไทยมุง2, ไทยมุง6, ผู้ตัดสินคดี4)

นางสาวดาลัด ดำรงทวีศักดิ์

ศึกษาและค้นคว้าเทคนิคการแสดงในบท *ยายแก่และชาวบ้าน*

(ผู้หญิง1, ผู้หญิง5, ผู้หญิง6, ผู้ตัดสินคดี2)

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาบทละครอย่างละเอียด ทำการวิเคราะห์ตีความให้เกิดความเข้าใจในโลกของบทละครเรื่องดังกล่าว ทั้งด้านสภาพสังคม ความเป็นอยู่ ค่านิยมและความเชื่อ

2. ศึกษาทำความเข้าใจในบทบาทของตัวละครที่ได้รับ ทั้งบุคลิกภายนอก ความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจ รวมทั้งภูมิหลัง และความต้องการสูงสุดของตัวละคร อีกทั้งความสัมพันธ์ที่ตัวละครมีต่อกันและกันในเรื่อง

3. ค้นหาข้อมูลอ้างอิง เพื่อปรับใช้กับการเข้าถึงบทบาทของตัวละครที่ได้รับ

4. ทำความเข้าใจถึงการเป็นนักแสดงที่ดีและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสิทธิภาพในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ให้เกิดผลสูงสุด

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าด้านการออกแบบเพื่อการแสดง

ผู้ศึกษา นายภคพล อัศวสิงหศิริ
ศึกษากระบวนการและเทคนิค *การออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก*
นางนายชลทิศ พระคำยาน
ศึกษากระบวนการและเทคนิค *การออกแบบเครื่องแต่งกาย*
นางสาวประพิณพร ฉลองเจริญกิจ
ศึกษากระบวนการและเทคนิค *การออกแบบเครื่องแต่งกาย*
นางสาวจันทร์ฉาย เบามะเริง
ศึกษากระบวนการและเทคนิค *การออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ*
นายนรวัฒน์ ชมนิรัตน์
ศึกษากระบวนการและเทคนิค *การออกแบบการแต่งหน้า*
นางสาวสุรีย์ลักษณ์ แซ่ลี่
ศึกษากระบวนการและเทคนิค *การออกแบบทรงผม*

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาและค้นคว้าบทละครโดยละเอียด

2. วิเคราะห์และตีความบทละครเพื่อหาข้อมูลสรุปร่วมกันระหว่างฝ่ายกำกับการแสดงและฝ่ายการออกแบบเพื่อการแสดงให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

3. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากสื่อทางอินเตอร์เน็ต หนังสือ รูปภาพรวมถึงการสอบถามจากผู้ที่มีความรู้พิเศษที่เป็นประโยชน์ต่อด้านการแสดงและการออกแบบ

4. ศึกษากระบวนการและวิธีการออกแบบฉาก การออกแบบเครื่องแต่งกายการออกแบบแสง การออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม รวมถึงเทคนิคพิเศษต่างๆ

5. ลงมือปฏิบัติตามขั้นตอนและจัดสร้างตามกระบวนการสร้างละครเวที

6. นำข้อบกพร่องหรือปัญหาที่เกิดขึ้นจากการศึกษาและปฏิบัติงานครั้งนี้มาร่วมปรึกษาเพื่อ เป็นแนวทางในการพัฒนาการสร้างละครเวทีต่อไป

7. ประเมินผลการปฏิบัติงานพร้อมทั้งแนวทางในการแก้ไขปัญหาเพื่อนำไปสู่การพัฒนางานต่อไป

บทที่ 2
ข้อมูลสัมพันธ์

ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการผลิตละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง หรือ AKAONI โดยแบ่งขอบเขตการศึกษาออกดังนี้

1. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับละครเวที
2. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับละครหลังสมัยใหม่
3. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านกำกับการแสดง
4. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการแสดง
5. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก
6. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย
7. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ
8. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม
9. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับบทละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง หรือ AKAONI

1. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับละครเวที

การแสดงละคร เป็นศิลปะที่เก่าแก่ที่สุดอย่างหนึ่งที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นจากการเลียนแบบชีวิต เพื่อแสดงออกถึงเรื่องราวความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์และการพยายามแสวงหาความเข้าใจของชีวิตที่พึงได้รับจากการชมละคร

ละครเวทีเป็นศาสตร์และศิลป์ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์โดยตรง การแสดงมีความสดและต้องอาศัยองค์ประกอบของผู้สร้างงานในลักษณะทีม ดังนั้นผู้แสดงและทีมจึงจำเป็นต้องมีประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจในงานละคร จึงเป็นเรื่องหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องศึกษา วิเคราะห์ ทำความเข้าใจกับความรู้สึกนึกคิดและจิตมนุษย์ “ละคร” ยังเป็นสิ่งหนึ่งที่ให้โอกาสมนุษย์ได้หยุดมองตัวเองมองดูเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ประเภทของละคร

ส่วนมากนักทฤษฎีการละครมักแยกประเภทของการละครตามสมัยและประวัติการเกิดซึ่งมีรายละเอียดมากน้อยแตกต่างกันออกไปในที่นี้จะขอกล่าวถึงเฉพาะประเภทใหญ่ๆ ที่พอมองเห็นได้กว้างๆ อันพอสรุปได้ดังนี้

1. ละครทราจิดี้ (Tragedy) มักแปลเป็นไทยว่าละครโศกนาฏกรรม ละครประเภทนี้เริ่มมีมาตั้งแต่สมัยกรีกราวปีคริสต์ศักราช 485 โดยมีลักษณะสำคัญที่แยกออกจากละครประเภทอื่นคือ ละครทราจิดี้ เป็นละครที่แสดงความทุกยากและความหายนะของตัวเอกเพื่อให้คนดูเกิดความสงสาร และความกลัวจะได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจชีวิตขึ้น ตัวเอกของละครประเภทนี้มักเป็นผู้สูงศักดิ์ มีเกียรติยศ ถ้าไม่ใช่เทพเจ้าก็เป็นกษัตริย์หรือขุนศึก และประสพกับความหายนะในที่สุด

อย่างเช่นเรื่องอิดิปุสที่ฆ่าพ่อตัวเองและแต่งงานกับแม่ ครั้นมารู้ความจริงภายหลัง จึงลงโทษตัวเองด้วยการทิ่มตาตัวเองจนบอด ละครประเภทนี้ถือเป็นละครชั้นสูง ถ้อยคำภาษาที่ใช้ก็เขียนด้วยโครงกลอนอันไพเราะสวยงาม

ต่อมายุคหลังเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป ลักษณะบางประการของละครทราจิดี้ก็เปลี่ยนไปด้วย เช่น ตัวเอกไม่จำเป็นต้องเป็นกษัตริย์ หรือขุนศึกอาจเป็นคนธรรมดาสามัญ ที่มีความมุ่งมั่นที่จะต่อสู้กับชีวิต สิ่งที่ถือเป็นโศกนาฏกรรมในทราจิดี้ยุคหลังๆ คือ แม้ว่ามนุษย์จะมุ่งมั่นแค่ไหนก็ตามมนุษย์ก็ไม่สามารถเอาชนะสังคมและกฎเกณฑ์ของธรรมชาติไปได้ นักการละครที่เสนอทฤษฎีนี้ขึ้นมาคือ อาเธอร์ มิลเลอร์ ในบทความที่ชื่อว่า Tragedy and the Common Man ซึ่งเป็นบทความที่ควบคู่กับบทละครเรื่องสำคัญของเขาคือ Dead of Salesman

2. ละครคอมเมดี้ (Comedy) หรือละครสุขนาฏกรรม ละครประเภทนี้มีจุดประสงค์เพื่อเสนอความบันเทิง เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด และเร้าเสียงหัวเราะ ในละครประเภทนี้มีระดับที่แตกต่างกันออกไปตั้งแต่ละครตลกชั้นสูงซึ่งมีโครงเรื่องเป็นขั้นตอนและมุ่งประชดประชันเสียดสีสังคมหรือมารยาทผู้ดีบนสังคมนั้นๆ ด้วยถ้อยคำภาษาที่คมคาย จนถึงละครประเภทจำอวดที่มีโครงเรื่องง่ายๆ ซ้ำซาก โดยมุ่งเรียกเสียงหัวเราจากการพูดคำหยาบคาย สองแง่สองง่าม ความเปิ่นเทิ่นของตัวละคร และฉากตบตี หกคะเมนตีลังกาเป็นพื้น

3. ละครทราจิคอมเมดี้ (Tragicomedy) เกิดขึ้นหลังจากละครประเภทแรก ซึ่ง Plautus นักเขียนชาวโรมัน ได้ให้เหตุผลในการเขียนละครของเขาว่า เนื่องจากตัวละครเอกเป็นเทพเจ้าหรือกษัตริย์จึงไม่สามารถเขียนเรื่องให้เป็นคอมเมดี้ได้ ในขณะเดียวกันก็มีทาสและคนรับใช้จึงต้องแต่งให้เป็นคอมเมดี้และทราจีดี้ปนๆ กันไป ผลก็คือละครทราจิดคอมเมดี้จะเสนอเรื่องตลกโปกฮา ที่จบลงด้วยความเศร้าโศกเสียใจ หรือเป็นเรื่องที่สะเทือนอารมณ์เคล้าเสียงหัวเราะแต่จบลงด้วยความสุข

4. ละครเมโลดรามา (Melodrama) คำนี้ตามความหมายเดิมแล้วหมายถึงละครประกอบเพลง เมโลดรามาที่รู้จักกันในปัจจุบันมีรากฐานมาจากคริสต์ศตวรรษที่ 18 ซึ่งหมายถึง ความบันเทิงที่ใช้ท่าทางประกอบกับดนตรี การร้องเพลง เต้นรำ โดยรวมเอาบทสนทนาเข้าไว้ ละครประเภทนี้จะนำเสนอชีวิตที่สวยงามเกินความเป็นจริง โครงเรื่องมักเสนอคุณธรรมแบบง่ายๆ ตัวละครจะมีลักษณะ นิสัยที่เด่นชัด เนื้อหาสะเทือนอารมณ์ แต่ปัญหาทุกอย่างมักจบลงด้วยดี ดังนั้นความน่าเชื่อถือจึงไม่มีความสำคัญกับละครประเภทนี้ กระทั่งศตวรรษที่ 19 การนำเสนอละครแบบเหมือนจริงเริ่มมีความแพร่หลาย ละครแนวเมโลดรามาจึงมีความสมจริงมากขึ้น แต่ก็เป็นเพียงในแง่ของฉากและเทคนิคเท่านั้น ส่วนเนื้อหายังยึดหลักการเหนือจริงเหมือนเดิม

5. ละครแอบเสิร์ด (Theatre of the Absurd) ละครประเภทนี้สะท้อนสิ่งที่เปลี่ยนไปของคนในสังคม ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสงครามทำลายล้างที่เกิดขึ้นในโลก ทำให้มนุษย์รู้สึกสับสนและว่างเปล่า นอกจากนี้มนุษย์ยังเรียนรู้ถึงความไร้สมรรถภาพในการสื่อสารผ่านภาษา ประกอบกับความเสี่ยงของชีวิตในยุคปรมาณู ทำให้มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่อย่างท้อแท้และสิ้นหวัง หมดความเชื่อมั่นในพระเจ้า ละครแอบเสิร์ดมักนำเสนอเรื่องราวของมนุษย์ที่ทนทุกข์ทรมานในสถานการณ์ที่น่าขบขันและเป็นไปไม่ได้ ตัวละครที่นำเสนอมักเป็นตัวตลกที่พูดจาไร้สาระน่าหัวเราะ นอกจากความขบขันอันแสนจะเจ็บปวด ละครประเภทนี้ยังปฏิเสธขั้นตอนและความมีเหตุผลในการผูกโครงเรื่อง จึงไม่มีการขึ้นต้นและจบลงอย่างเป็นขั้นตอน หากเป็นการนำเสนอสถานการณ์ช่วงหนึ่งที่อาจจบลงที่จุดเดียวกับจุดเริ่มต้นก็ได้

การมีทัศนะและความเข้าใจอย่างกว้างๆ เกี่ยวกับละครประเภทต่างๆ นอกจากจะช่วยทำให้มุมมองในการผลิตงานละครกว้างขึ้น สามารถจัดลำดับของละคร ซึ่งตนจะวิจารณ์ในประเภทที่เหมาะสมหรือที่ควร โดยไม่จำเป็นต้องใช้ความรู้สึกของตนเป็นบรรทัดฐานกับละครทุกเรื่องอันจะก่อให้เกิดความสับสนในการแยกแยะ นอกจากจะทราบประเภทของละครแล้วผู้ผลิตงานละครควรทราบสไตล์การนำเสนอด้วย ซึ่งผู้ที่จะกำหนดสไตล์การนำเสนอก็คือผู้กำกับการแสดงนั่นเอง ละครเรื่องเดียวกันการนำเสนออาจจะต่างกันออกไปได้ตามแต่การเลือกของผู้กำกับการแสดง แม้บางบทละครผู้ประพันธ์อาจจะกำหนดสไตล์ของการแสดงไว้ด้วยก็ตาม คำว่า “สไตล์” นั้นอาจหมายถึงวิธีที่ผู้กำกับจะนำไปปฏิบัติกับองค์ประกอบของละคร โดยเฉพาะองค์ประกอบที่สามารถนำเสนอบนเวทีอันได้แก่ การแสดง ฉาก แสง สี เสียง การแต่งกาย การแต่งหน้า และเครื่องประดับ เป็นต้น เพื่อให้ทุกองค์ประกอบช่วยนำเสนอความคิดไปยังผู้ชม

รูปแบบการนำเสนอ

สไตล์ หรือ รูปแบบของการนำเสนอการแสดงอาจจะแยกออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้ดังนี้คือ

1. **การนำเสนอละครแบบไม่เหมือนจริง** (Presentational Style)

เป็นการนำเสนอละครแบบให้ผู้ชมรู้ว่า “ละครคือละคร” เป็นการแสดงไม่ใช่ชีวิตจริง ละครจึงถูกนำเสนออย่างไม่เหมือนชีวิตจริง ฉากมักจะหรูหราตระการตา เสื้อผ้าสวยงามระยิบระยับ ภาษาที่ใช้มักเป็นโครงกลอน มีการเต้นรำประกอบบางครั้งอาจมีการใช้หน้ากากด้วย ชนิดย่อยของการนำเสนอรูปแบบละครนี้มีดังต่อไปนี้

- คอนสตัคทิวิสม์ (Constructivism) มักแสดงออกในรูปแบบของฉากที่สร้างให้เห็นโครงสร้างภายใน โดยทิ้งรายละเอียดปลีกย่อยภายนอก เช่น ถ้าเป็นบ้านก็จะสร้างให้เห็นโครงหลังคา รอด และเสาเรือน โดยไม่มีฝาปกปิด

- พลาสติคซิสม์ (Plasticism) ฉากที่เห็นได้ชัดในรูปแบบการนำเสนอแบบนี้คือ ฉากที่มีโครงสร้างแบบกว้าง ยาว ลึก แข็ง ทึบ เป็นก้อน เป็นแท่งขนาดต่างๆ ที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความต้องการ และเป็นความ เหมาะสมตามท้องเรื่อง

- ซิมโบลิสม์ (Symbolism) เป็นการนำเสนอที่ต้องการถ่ายทอดความคิดในละครผ่านทางสัญลักษณ์อันอาจแสดงออกได้ทางฉาก ไฟ ดนตรี และการเต้นรำ เพื่อสื่อความหมายอันเป็นนัยของละคร

- เอ็กเพรสชั่นนิสม์ (Expressionism) เป็นรูปแบบการนำเสนอความเกินจริง เพราะสไตล์นี้จะนำความ จริงหรือสิ่งที่เห็นด้วยตามาบิดเบือนเพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกอันแฝงเร้นอยู่ของตัวละคร เช่น ฉากใน ศาลอาจมีลักษณะบิดเบี้ยว เพื่อแสดงให้เห็นว่าฉากนี้น่าสะพรึงกลัวและไม่ได้คงไว้ซึ่งความยุติธรรม เป็นต้น

2. **การนำเสนอละครแบบเหมือนจริง** (Representational Style)

การนำเสนอละครประเภทนี้มุ่งแสดงออกซึ่งภาพชีวิตจริง โดยการ สร้างภาพจริงของสถานที่ ตัวละคร และเครื่องแวดล้อมอื่นๆ ให้ผู้ชมรู้สึกเหมือนกับว่า กำลังแอบมองชีวิตจริงที่กำลังจะเกิดขึ้น โดยตัวละครไม่รู้ตัว สไตล์การนำเสนอแบบนี้เริ่มขึ้นเมื่อวิทยาศาสตร์เจริญแพร่หลาย และผลักดันให้เกิดทัศนะนิยมของจริง ชนิดย่อยของการนำเสนอละครประเภทนี้ขึ้นอยู่กับอัตราความต่างของการนำเสนอภาพเหมือนจริง สามารถแยกออกได้ดังนี้

- แบบเรียลลิสม์ (Realism) เป็นรูปแบบของการพยายามสร้างภาพลวงให้เห็นเป็นจริงเป็นจังไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกาย แสง สี เสียง แม้ว่าจะสร้างโดยวัสดุอื่นๆ เลียนแบบขึ้น ในสไตล์เรียลิสม์ ยังสามารถแยก ย่อยออกได้อีกดังนี้

1) ซีแลคทีฟเรียลิสม์ (Selective Realism) เป็นการเน้นฉากให้เห็นเป็นจริงเป็นจัง

เฉพาะส่วนที่สำคัญกับการแสดง แต่ถ้าจุดใดไม่สำคัญก็อาจจะละเลยไม่พิถีพิถัน

2) ซักเจสทีฟเรียลิสม์ (Suggestive Realism) เป็นการนำเสนอภาพจริงเพื่อให้ผู้ชมได้ความรู้สึก หรือแนวความคิดว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นจริง เช่น ต้นไม้หนึ่งต้นแทนต้นไม้ทั้งสวน หรือประตู หนึ่งบานแทนบ้านทั้งหลัง โดยที่ผู้ชมสามารถสร้างจินตนาการและเชื่อตามไปได้ การย่นย่อกับการจัดฉากอาจแลดูซ้ำซ้อนกับซิมโบลิสม์ แต่ถ้าพิจารณาให้ดีจะพบว่า ซิมโบลิสม์ใช้สัญลักษณ์เพื่อเป็นตัวแทนความรู้สึกภายใน เช่น หลักปรัชญาอาจแทนด้วยเสาหนึ่งต้น แต่ซักเจสทีฟเรียลิสม์เสานี้อาจเป็นตัวแทนของสิ่งที่ใหญ่กว่า เช่น ตึก ก็ได้เพราะในซักเจสทีฟเรียลิสม์จะใช้ของน้อยชิ้นเพื่อแนะถึงสิ่งที่ใหญ่กว่า

- แบบเนชรัลลิสม์ (Naturalism) เป็นรูปแบบซึ่งต้องการนำเสนอภาพชีวิตจริงที่รุนแรงและก้าวไกลกว่าเรียลิสม์ โดยไม่มีการตัดทอนหรือเปลี่ยนแปลงใดๆ นอกไปจากการเสนอโครงเรื่องและคำพูดที่เหมือนจริงโดยไม่ตัดทอน ฉากก็ต้องเหมือนจริงและใช้การได้จริงทุกอย่าง เช่น โคมไฟต้องเปิดปิดด้วยสวิตช์ของตัวมันเอง ก๊อกน้ำเมื่อเปิดน้ำก็ต้องไหล รูปแบบละครสไตล์นี้ได้รับความนิยมในช่วงการเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านละครแนวเพ้อฝันตอนปลายศตวรรษที่ 19 และ 20 แต่ปัจจุบันความนิยมได้ลดลงเพราะสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ และไม่ได้รับความนิยมจากผู้ชมสมัยนี้

สไตล์การนำเสนอดังที่กล่าวมาทั้งหมด มิใช่ว่าจะให้ได้กับละครทุกประเภท หากขึ้นอยู่กับแนวความคิดในละครว่าละครแต่ละเรื่องเหมาะสมกับสไตล์ใด นอกจากนั้นสไตล์บางรูปแบบก็เสื่อมความนิยมไป ทั้งนี้เพราะทัศนะความงามที่เปลี่ยนไปแต่ละยุคสมัยนั่นเอง

2. **ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับละครหลังสมัยใหม่** (Post-Modernism Theatre)

ละครสมัยใหม่ ต่อต้านเรียลิสม์ (anti - realism)

เกิดมาได้จากการปฏิเสธความสมจริงในละครแบบ “เรียลิสม์” และ “แนทเชอรัลลิสม์” เนื่องจากประเภทละครดังกล่าวไม่สามารถทำให้มนุษย์สามารถเข้าถึงแก่นของชีวิตได้ดีเท่าการนำเสนอในแบบไม่สมจริง คริสต์ศวรรษที่ 19 มีกระแสหวนกลับต่อต้านการละครแบบ “เรียลิสม์” และ “แนทเชอรัลลิสม์” เพื่อแสดงให้เห็น “ความจริง” ของยุคใหม่ที่ดีกว่า ให้ยอมรับว่าละครคือละคร ให้ละครมีจินตนาการ ความฝันและอุดมคติที่สูงส่งตลอดจนให้ละครมีอิสระไม่ยอมตกเป็นทาสของ “กฎเกณฑ์”หรือ“รูปแบบ” แนวคิด และวิธีจัดเสนอ ใดใดที่จะมาเป็นอุสรรคของการสร้างสรรค์และความต้องการที่จะนำเสนอ จึงทำให้เกิดการ “แสวงหา” จนกระทั่งมีศัพท์ที่ใช้เรียกบรรดาละครรูปแบบใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นว่าเป็นละครแบบ “ทดลอง” หรือ “เอกสแพริเมนทัล” (experimental)

ละครสัญลักษณ์นิยม หรือ “ซิมโบลิสต์” (Symbolism)

เป็นละครที่ใช้วัตถุหรือการกระทำที่เป็นสัญลักษณ์ในการเสนอความจริง แทนที่จะลอกภาพจริงที่เหมือนจริงมา เพราะความจริงสูงสุดและสมบูรณ์นั้นอยู่ลึกเกินกว่าที่จะเห็นและจับต้องได้ ธรรมชาติและการกระทำของมนุษย์ที่มีอยู่มากมายไม่สามารถอธิบายให้เข้าใจได้ด้วยเหตุผล จึงหันมาใช้วิธีการ “แนะ”ซึ่งจะกระตุ้นและโยงความรู้สึกนึกคิดของคนดูให้เกิดจินตนาการและพยายามแสวงหาความจริงด้วยตนเอง ถึงสัจธรรมที่ไม่อาจจับต้องได้และยากที่จะเข้าใจอย่างถ่องแท้ “ซิมโบลิสต์” ยังคัดค้านการสร้างฉากที่เหมือนจริงทุกกระเบียดนิ้ว ตลอดจนการเน้นรานยละเอียดและการให้ข้อปลีกย่อยเกี่ยวกับกาลเวลาและสถานที่ในการเสนอละครมากเกินไป

ละครเอกซ์เปรสชั่นนิสม์ (Expressionism)

ศิลปะช่วงประมาณปี พ.ศ.2400 ที่มุ่งเสาะแสวงหาเพื่อแสดงความรู้สึกมากกว่าแสดงให้เหมือนจริง เป็นละครที่เสนอ “ความจริง” ที่อยู่ภายใต้สมองและจิตใจของตัวละคร ซึ่งอาจไม่ตรงกับความเป็นจริงที่ปรากฏแก่สายตาคนทั่วไป ฉากในละครแบบนี้จะมีสภาพไม่เหมือนจริง บางครั้งมีลักษณะบูดเบี้ยวและมีขนาดแตกต่างไปจากความจริงมาก เป็นภาพที่ถูกบิดเบือนไป (distorted) เป็นภาพ “สะท้อน” ให้เห็นว่ามนุษย์มีความรู้สึกทุกข์ทรมานจนเกือบจะสูญสิ้นความเป็นมนุษย์ หรือมองเห็นโลกสมัยใหม่ที่ถูกอำนาจของโลกวิทยาศาสตร์ เครื่องจักรที่ครอบงำและสร้างอมุนษย์นี้อย่างไร และมนุษย์เองมีความตกต่ำเพียงใดในสภาพแวดล้อมดังกล่าว “เอกเปรสชั่นจนิสม์” มักแสดงให้เห็นภาพของโลกปัจจุบันในทางลบ ให้เห็นว่าค่านิยมของโลกวัตถุนั้นผิดพลาด

ละครเพื่อสังคม (Theatre for Social Action) **หรือละครเอพิค** (Epic Theatre)

แบร์โทรล เบรชท์ (Berthold Brecht ค.ศ. 1898 - 1959) ไม่ต้องการให้ผู้ชมคล้อยตาม แต่ผู้ชมจะถูกทำให้ตระหนักอยู่ทุกขณะที่กำลังชมละครว่า นั่นคือ ”การแสดง” ต้องการให้คนดู “ถอยห่าง” จากบทบาทและเรื่องราวของละครมากพอที่จะใช้ความคิด พิจารณาอย่างเป็นอิสระแล้วคนดูก็จะไม่นำละครมาปะปนกับชีวิตจริง แต่ใช้ละครเป็นเครื่องวิจารณ์ชีวิต และใช้สติปัญญาของตนนำข้อวิจารณ์และความคิดที่ได้รับจากละครมาทำให้เกิดประโยชน์ในโลกแห่งความเป็นจริง เป็นละครที่กระตุ้นความสำนึกทางสังคมและนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงแก้ไขสังคมให้ดีขึ้น โดยไม่คำนึงถึงความเป็นกลางแบบธรรมชาติ แต่ความสามารถอย่างเลอค่าของเขาในการเขียนบทละครและสร้างลักษณะนิสัยตัวละคร กลับทำให้ผู้ชมเหล่านั้นเป็นตัวละครอมตะ ซึ่งแสดงให้เห็นธาตุแท้ของมนุษย์อย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลงไปได้

ละครแอบเสิร์ด (Theatre of the Absurd)

ละครแอบเสิร์ด (Absurd แปลว่า เหลวไหล ไร้สาระ น่าหัวเราะ โง่เขลา) เกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศที่มีระบบความคิดและวัฒนธรรมในสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจากความผันแปรและเปลี่ยนแปลงในด้านความคิด ความอ่าน ค่านิยมและความเชื่อที่มีมาแต่ดั้งเดิม ประกอบกับความผิดหวังของบรรดานักคิด นักเขียน นักศิลปะ ที่เฝ้ามองดู “สงครามเพื่อยุติสงคราม” หรือ “สงครามเพื่อสันติภาพของโลก” มาแล้วถึงสองครั้ง แต่ก็ไม่พบว่ามีอะไรดีขึ้น มนุษย์ยังคงต่อสู้กันทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อแย่งชิงอำนาจ ผลประโยชน์และเงินตราที่กลายมาเป็น ”พระเจ้า” ในโลกสมัยใหม่ซึ่งมีพลังมหาศาลเปลี่ยนสภาพมนุษย์ให้อยู่ไปวันๆโดยปราศจากความหมาย ไร้จุดมุ่งหมาย ไร้เหตุผล ไร้ระเบียบและไร้ความแน่นอน เมื่อมนุษย์ถูกตัดออกจากรากเหง้าดั้งเดิมซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายในชีวิต อันได้แก่ความเชื่อทางศาสนาและเครื่องมือยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ย่อมทำให้เกิดความว้าเหว่สับสน ไม่ว่าจะทำอะไรก็ดูเหมือนไร้ความหมาย เปล่าประโยชน์ ลักษณะการเสนอเรื่องของละครแอบเสิร์ด ก็สะท้อนเนื้อหาที่พยายามแสดงออกมาด้วยคือ มีลักษณะไม่ปะติดปะต่อเชื่อมโยงกัน เป็นเหตุผลต่อกัน แต่ตัวละครพูดหรือทำอะไรไปโดยไม่มีความหมาย เราจะเข้าใจละครแอบเสิร์ดได้ก็ต่อเมื่อเราละทิ้งเหตุผล และใช้ความรู้สึกไปตามสิ่งที่ได้เห็นเท่านั้น โดยรวมๆแล้ว ละครแอบเสิร์ดอาจจะนับว่ามองโลกในแง่ร้าย แต่ก็เป็นการแสดงภาพความเป็นจริงในทัศนะใหม่ และเป็นการนำทางไปสู่โลกที่ดีขึ้น โดยการเผชิญหน้ากับความเป็นจริง เป็นความพยายามจะไม่หลบเลี่ยงความเป็นจริงที่รู้สึกในโลกสมัยใหม่

3. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านกำกับการแสดง

1. ความหมายของการกำกับการแสดง

การกำกับการแสดง หมายถึง การกำกับทิศทางและควบคุมระบบการทำงานของทีมงานฝ่ายต่างๆ ตั้งแต่การนำเสนอ ช่องทางและวิธีการการแสดงออกของนักแสดง ไปจนถึงภาพรวมในองค์ประกอบศิลป์ฝ่ายต่างๆให้สร้างสรรค์ศิลปะการแสดงให้ไปสู่ภาพที่ผู้กำกับได้ตีความและวาดภาพไว้

2. ความหมายของผู้กำกับการแสดง

ผู้กำกับการแสดง เป็นบุคคลที่ทำหน้าที่รับผิดชอบสูงสุด ในการควบคุมงานหรือการวางแผนผลิตละครเรื่องนั้นๆ ให้เป็นไปตามที่ตนเองได้คิด วิเคราะห์หรือตีความเอาไว้ ซึ่งในการแสดงละครนั้น อาจจะมีความคิดสร้างสรรค์เกิดขึ้นมากมายหลายแนวความคิด ผู้กำกับการแสดงจึงมีหน้าที่เป็นผู้ตัดสินใจเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งในขั้นตอนสุดท้าย ซึ่งผู้กำกับการแสดงจะต้องมีการตัดสินใจที่เด็ดขาด โดยผู้กำกับกับการแสดงจะต้องทราบและเป็นผู้ตัดสินใจในเรื่ององค์ประกอบศิลป์ ฉาก แสง เสียง รวมไปถึงเสื้อผ้าของนักแสดงด้วย

3. หน้าที่และบทบาทผู้กำกับการแสดง

หน้าที่และบทบาทผู้กำกับการแสดง คือ การกำหนดทิศทางการนำเสนอเรื่องราวหรือประเด็นที่ต้องการสื่อสารผ่านการแสดง ควบคุม ประสานงานการผลิต เป็นทั้ง “ผู้นำเสนอ”และ“ผู้รับฟัง” ความคิดเห็น ความรู้สึกของผู้ร่วมงานตลอดกระบวนการสร้างสรรค์ เพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นภายใต้การควบคุม จนนำไปสู่“เอกภาพ”อันเป็นเป้าหมายเดียวกันของผู้สร้างสรรค์ผลงาน ผู้กำกับการแสดงที่ดี ควรมีการเตรียมตัวก่อนการซ้อมละคร มีการอ่านและศึกษาบทละครอย่างละเอียด และตีความบทละครอย่างละเอียด รวมไปถึงการศึกษาถึงประวัติงานเขียนของผู้ประพันธ์บทละครเรื่องนั้นเพื่อจะได้ทราบถึงแนวและความคิดของผู้เขียนได้ แต่ถึงอย่างไรก็ตามที ผู้กำกับการแสดง สามารถที่จะนำเสนอละครตามมุมมองหรือแนวความคิดของผู้กำกับการแสดงเองได้

ซึ่งเราอาจสรุปงานในหน้าที่ของผู้กำกับการแสดงโดยแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วน ดังนี้

1) หน้าที่ด้านศิลปะ (The artistic functions) งานด้านศิลปะสามารถแบ่งออกได้เป็นหน้าที่ต่างๆ ดังนี้
   - คัดเลือกบทละคร (Script Selection or approval)
   - ตีความบท (Script interpretation)
   - ให้ความเห็นชอบ และประสานงานด้านการออกแบบ (Design approval and Coordination)
   - ควบคุมและฝึกซ้อมนักแสดง (Actor coaching)
   - งานเวทีในด้านต่างๆ อาทิ การสร้างภาพบนเวที เสียง การเคลื่อนไหว ตลอดจนจังหวะในการแสดง (Staging)
2) หน้าที่ด้านการจัดการ (The managerial functions)
   - ประสานงานและวางแผนด้านการผลิต (Production coordination and planning)
   - คัดเลือกนักแสดง (casting)
   - วางตารางและควบคุมการฝึกซ้อม (Rehearsal scheduling and conduct)
   - ประสานงานด้านการแสดงรวมทั้งจัดเวลาต่างๆ (Performance coordination , including timing)

- ประสานงานทั้งด้านการจัดการ ด้านนักแสดง นักออกแบบ (Liason among management , actors and designers)

4. คุณสมบัติของผู้กำกับการแสดง

คุณสมบัติของผู้กำกับการแสดงที่ดีนั้น อาจกล่าวได้หลากหลายแตกต่างกันออกไป แต่มีลักษณะจำเป็นเหมือนๆ กันบางประการคือ ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้และศึกษางานทางด้านการกำกับการแสดงมาแล้วเป็นอย่างดี คุ้นเคยกับลักษณะการประพันธ์และความต้องการสื่อความหมายของผู้ประพันธ์ได้อย่างชัดเจน เป็นผู้ที่มีจิตวิทยาที่ดีในการชักนำทีมงานทุกคนให้ร่วมงานกันด้วยดีและบังเกิดผลเป็นงานที่มีเอกภาพเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นผู้นำที่ดีคือ รับฟังและนำความคิดต่างๆ มาปรับปรุงเพื่อพัฒนาให้ได้ผลงานที่ดีที่สุดออกมา และจะต้องเป็นผู้ที่มุ่งมั่นและอดทนเพื่อเป็นตัวอย่างให้ทีมงานไม่ท้อถอยต่อความยากลำบากต่างๆที่อาจประสบระหว่างการทำงาน ซึ่งแต่ละคนมีวิธีการที่ไม่ซ้ำแบบกัน และมีคุณสมบัติของแต่ละคนที่แตกต่างกันด้วย การที่คนใดคนหนึ่งจะสามารถเป็นผู้กำกับการแสดงที่ดีหรือไม่นั้น ต้องลองพิสูจน์ด้วยการลงมือทำงานอย่างจริงจังมากกว่าที่จะประเมินด้วยกฎเกณฑ์ใดๆ ที่ถือได้ว่าถูกต้องทั้งหมดหรือผิดทั้งหมด

5. ขั้นตอนในการกำกับการแสดง

งานละครเป็นงานที่เกิดขึ้นจากการรวมตัวกันอย่างกลมกลืนของงานหลายฝ่าย เช่น งานการกำกับการแสดงและการแสดง งานออกแบบฉากเครื่องแต่งกาย แต่งหน้าและแสง รวมทั้งงานดนตรี ฯลฯ เพราะฉะนั้นผู้ที่สนใจงานด้านนี้จึงต้องเรียนรู้ถึงขั้นตอนการสร้างงานละครตั้งแต่ต้น จนกระทั่งละครออกสู่สายตาประชาชนและต้องมีความเข้าใจถึงวิธีการทำงานของฝ่ายต่างๆ อย่างลึกซึ้ง เพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างราบรื่นในเวลาที่กำหนดไว้

เวลา เป็นสิ่งที่มีค่ามากที่สุด หากคณะผู้สร้างงานละครใช้เวลาให้เสียประโยชน์ เวลาก็จะกลายเป็นอุปสรรคและศัตรูตัวร้ายของการสร้างงานละคร ผู้กำกับการแสดงซึ่งถือว่าเป็นศูนย์กลางของโครงสร้างงานละคร จึงจำเป็นต้องกำหนดตารางเวลาการทำงานให้รัดกุมต้องมีการวางแผนการทำงานตลอด จนการตระเตรียมรายละเอียดของงานเพื่อให้ควบคุมเวลาได้เพราะ เวลาเป็นสิ่งที่มีค่ามากที่สุดในงบประมาณของผู้กำกับการแสดง

5.1 ช่วงก่อนการแสดง (Pre - Production Period) หรือช่วงเวลาก่อนซ้อม (Pre - Rehearsals Period) มีขั้นตอนการทำงาน ดังนี้

การเตรียมงานของผู้อำนวยการสร้าง (producer) การรวบรวมทุน ฟอร์มทีมงาน ผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อหาบุคคลและแนวทางที่เหมาะสมให้มาทำงานฝ่ายบริหารจนงานสำเร็จบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ผู้อำนวยการสร้าง จะกำหนดงบประมาณอย่างคร่าวๆ โดยอาศัยข้อมูลจากฝ่ายต่างๆ

(1) การค้นคว้าก่อนการกำกับการแสดง

ละครคือบทเรียนอันยิ่งใหญ่สำหรับทั้งผู้สร้างและผู้ชม ละครสามารถให้ประสบการณ์ชีวิตแก่ผู้ชมภายในระยะเวลาประมาณสามถึงสี่ชั่วโมง ซึ่งประสบการณ์นั้นผู้ชมอาจไม่มีโอกาสประสบได้ในชีวิตจริง ละครสามารถให้ความรู้ใหม่ๆ แก่ผู้ชม นำผู้ชมไปสู่ “โลกใหม่” ที่ผู้ชมอาจไม่เคยพบพาน ด้วยละครเป็นเรื่องราวของมนุษย์ ผู้เขียนอาจหยิบยกเรื่องราวของมนุษย์ต่างสังคม ต่างวัฒนธรรม ต่างยุคต่างสมัยมาพูดถึง ในความต่างนั่นเองที่ผู้กำกับการแสดง จำเป็นต้องค้นคว้าหาข้อมูลความจริง เพื่อนำเสนอเป็นละครที่มีเค้าโครงที่มาถูกต้องด้วยเนื้อหาต่างๆ ในละครอาจมิได้เกิดจากจินตนาการเพียงอย่างเดียว แต่มีพื้นฐานความรู้ที่แน่นพอ ที่จะนำไปสู่การตีความหมายบทละครอย่างไม่เบี่ยงเบนบทละคร

ต่างจากงานเขียนประเภทอื่นๆ เช่น สารคดี หรือแม้แต่นวนิยาย ที่สามารถให้ความรู้หรือข้อมูลแฝงไว้ในวิธีการประพันธ์ แต่เป็นการนำเสนอเรื่องราวการกระทำของมนุษย์ที่มีความสลับซับซ้อน ปัจจัยที่รายล้อมตัวมนุษย์อยู่ คือสิ่งที่เราต้องวิเคราะห์เพื่อหาสาเหตุอันมีผลกระทบต่อพฤติกรรม และแรงผลักดันอันซับซ้อนของมนุษย์เหล่านั้น การเข้าใจถึงสภาพปัจจัยต่างๆ ที่แวดล้อมตัวมนุษย์อยู่เช่น ปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ศาสนา ความเชื่อ จะทำให้เราเข้าใจความคิดของมนุษย์ได้ดีขึ้น

การค้นคว้าก่อนการกำกับการแสดง เมื่อผู้กำกับการแสดงเลือกบทละครที่เหมาะสมได้แล้ว อาจจำเป็นต้องค้นคว้าถึงสิ่งต่อไปนี้

(1.1) นักเขียนบทละครและผลงาน นักเขียนบทละครหลายคนถ่ายทอดความคิดโลกทัศน์และมุมมองของตนไว้ในบทละครที่ตนเขียน อาจปรากฏอยู่ในแก่นความคิดหลักของเรื่องหรือผ่านสายตาการมองของตัวละครเอก นักเขียนบทละครผู้นั้นอาจแสดงทัศนคติที่มีต่อชีวิต ต่อสังคม ต่อยุคสมัยไว้ในบทละคร การที่เราศึกษาประวัติของผู้ประพันธ์จะทำให้เราได้เข้าใจถึงทัศนคติ ปรัชญาความเชื่อ การดำรงชีวิตของนักเขียนผู้นั้นที่อาจสัมพันธ์กับแนวคิดในละคร ได้เรียนรู้ถึงความเป็นไปของยุคสมัยและสภาพปัจจัยต่างๆ ที่แวดล้อมนักเขียนผู้นั้น นักเขียนบทละครบางคนอาจเขียนบทละครขึ้นจากประวัติชีวิต หรือประสบการณ์ตรงของตน ละครประเภทนี้อาจเรียกได้ว่ามีลักษณะของความเป็นอัตชีวประวัติ (Autobiographical Element) การศึกษางานเขียนเรื่องอื่นๆ ของนักเขียนเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เราเข้าใจความคิดของนักเขียนผู้นั้นได้ดีขึ้น นักเขียนหลายคนมักแสดงความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันไว้ในละครไว้หลายๆ เรื่องที่เขาเขียน แต่บางคนก็อาจเขียนเรื่องที่ผิดแผกแตกต่างกันไปโดยสิ้นเชิง ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของผู้ศึกษา บางครั้งการอ่านงานเขียนของนักเขียนผู้นั้นหลายๆ เรื่องอาจทำให้เราคุ้นเคยกับรูปแบบ วิธีการนำเสนอ หรือจังหวะของนักเขียนได้ง่ายขึ้น หรืออาจช่วยให้เราค้นพบมุมมองใหม่ๆ ที่น่าสนใจได้ แต่การพยายามเชื่อมโยงความคิดในเรื่องเกี่ยวกับชีวิตจริงของผู้ประพันธ์ก็อาจเป็นการจงใจหรือฝืนธรรมชาติของเนื้อเรื่องเพื่อยัดเยียดให้เป็นไปอย่างที่เราคิดก็เป็นได้

(1.2) ข้อมูลภูมิหลัง ตามสภาพการณ์ที่ผู้เขียนกำหนดนั้น ผู้กำกับการแสดงต้องพิจารณาว่าสภาพการณ์ที่ผู้เขียนกำหนด (Given Circumstance) ของบทละครเรื่องนั้นคืออะไรบ้าง ข้อมูลเบื้องต้นที่ผู้กำกับการแสดงควรต้องค้นคว้าคือข้อมูลที่เป็นจริงทางสภาพแวดล้อม (Environmental Facts) ซึ่งหมายถึงรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ สภาพทางภูมิศาสตร์ ช่วงเวลา วัน เดือน ปี ฤดูกาล ยุคสมัย ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและศาสนา

(1.3) ผู้กำกับการแสดงควรตระหนักด้วยว่า บทละครหลายเรื่องอาจมีข้อมูลทางสภาพแวดล้อมต่างๆ เหล่านี้ ให้ค้นคว้าตีความก็จริง แต่ผู้กำกับการแสดงมีสิทธิ์ที่จะเลือกมานำเสนอด้วยมุมมองที่ผู้กำกับการแสดงเห็นว่าสมควร เพื่อเป็นเครื่องมือนำพาไปสู่แก่นความคิดที่แท้จริง

(1.4) ทฤษฎี บทวิจารณ์ และข้อมูลเกี่ยวกับบทละคร หากผู้กำกับการแสดงสนใจเกี่ยวกับละครเอพิค (Epic) ของเบรคชท์ (Brecht) ควรค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับทฤษฎีการละครของนักการละครผู้นี้เพื่อให้เข้าใจถึงปรัชญา จุดประสงค์ในการนำเสนอละคร วิธีการนำเสนออย่างถ่องแท้ ทฤษฎีเป็นรากฐานของความเข้าใจที่ถูกต้อง มิได้หมายความว่า ผู้กำกับการแสดงจะต้องยึดมั่นกับทฤษฎีเป็นกรอบที่บังคับและจำกัดการสร้างสรรค์ ทฤษฎีควรเป็นเพียงสื่อ หรือแนวทางที่จะช่วยให้เราเข้าใจประเด็นทางการละคร เพื่อจะสื่อสารกับผู้ชมได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีผู้กำกับการแสดงหลายคนที่อาจไม่เห็นด้วยกับทฤษฎี และเลือกที่จะนำเสนอด้วยวิธีของตน อย่างมีวัตถุประสงค์และมีเหตุผล ความแปลกใหม่ในการนำเสนอนี้ย่อมไม่มีถูกไม่มีผิด ถ้าผู้กำกับการแสดงมีเหตุผลและวัตถุประสงค์ที่แน่นอนในการทำตามทฤษฎี มิใช่เมินเฉยเพราะความไม่รู้หรือความไม่ถ่องแท้

บทวิจารณ์หรือบทความทางวิชาการเกี่ยวกับบทละครเรื่องนั้น อาจช่วยให้เรา “คลำทาง” บทละครที่ยากต่อการตีความใกล้เคียงกันมากขึ้น บทละครที่เป็นวรรณกรรมของโลกมักมีบทวิจารณ์หรือบทความที่เขียนถึงอยู่มากมาย ไม่ว่าจะเป็นการวิเคราะห์ถึงแก่นความคิด มีทั้งที่เห็นร่วมกันหรือแตกต่างกัน ตลอดจนการตีความในแง่มุมต่างๆ ซึ่งถ้าผู้กำกับการแสดงศึกษามาก ก็จะรู้ซึ้งมากขึ้น กว้างขวางยิ่งขึ้น แต่ควรรู้จักเลือกสรรกลั่นกรอง มิใช่โอนอ่อนคล้อยตามไปกับทุกความเห็นที่ค้นคว้าได้

(2) **การคัดเลือกบท** (Choosing a Production)

ปรากฏอยู่บ่อยครั้งที่ผู้กำกับการแสดงเป็นผู้เลือกบทละครเอง ในกรณีเช่นนี้บทละครเรื่องนั้นจะเป็นบทที่ผู้กำกับการแสดงรู้สึกประทับใจเป็นพิเศษ แต่หากผู้กำกับการแสดงมิได้เป็นผู้เลือกบท ทว่าได้รับการร้องขอให้กำกับการแสดง โดยนักเขียนบทหรือผู้อำนวยการผลิตละคร เขาจะต้องเข้าใจและพอใจในบทละครเรื่องนั้นๆ ความประทับใจและความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับบทละครนับเป็นสิ่งสำคัญขั้นแรกในการกำกับการแสดง แรงปรารถนาที่จะสร้างสรรค์งานละครเรื่องดังกล่าว จะเป็นละครเรื่องที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชมด้วย ผู้กำกับจำเป็นต้องศึกษาถึงปัญหาต่างๆของบท ซึ่งอาจแก้ไขก่อนการฝึกซ้อม ผู้กำกับการแสดงอาจพิจารณาบทเพื่อการปรับแก้ร่วมกับผู้เขียนบทก็ได้

ลิขสิทธิ์ของบท บทละครส่วนมากจะต้องมีลิขสิทธิ์ ผู้กำกับการแสดงจะต้องจัดการให้ถูกกฎหมายก่อนที่จะนำมากำกับหรือฝึกซ้อมอย่าทำผิดกฎหมายลิขสิทธิ์ เพราะอาจส่งผลให้เกิดความเสียหายมากกว่าที่คิดได้ ดังนั้นจึงควรขออนุญาตจากเจ้าของบทประพันธ์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ให้ถูกต้องเสียก่อน

- สิ่งที่ควรพิจารณาเกี่ยวกับบท
- บทละครเรื่องดังกล่าวสามารถใช้แสดงได้หรือไม่
- สามารถจะหานักแสดงมารับบทบาทต่างๆ ได้หรือไม่
- เราสามารถจัดการกับปัญหาด้านเทคนิคต่างๆ ตามที่กำหนดได้หรือไม่
- ละครเรื่องนี้จะได้รับความนิยมหรือไม่
- อะไรคือจุดขายของละครเรื่องนี้
- ละครเรื่องนี้มีคนผลิตครั้งสุดท้ายเมื่อใด ทำได้ดีเพียงใด
- เราจะสามารถขายงานเรื่องนี้ได้อย่างไร
- คนดูประเภทใดที่เราต้องการให้มาดู
- คนดูละครประเภทใดที่จะมาดูละครเรื่องนี้
- ละครเรื่องนี้ของเราจะเป็นที่สนใจของคนดูหรือไม่
- ราคาบัตรเข้าชมควรเป็นอย่างไร

(3) **การวิเคราะห์และตีความหมายบทละคร**

บทละครคืองานเขียนที่ถ่ายทอดเรื่องราวการกระทำและประสบการณ์ของมนุษย์ผ่านการใช้ภาษาโดยมีจุดมุ่งหมายในการเขียนคือเพื่อนำมาใช้จัดแสดง การวิเคราะห์และตีความหมายบทละครนับเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้กำกับการแสดงจำเป็นต้องกระทำก่อนเริ่มการแสดง ผู้กำกับการแสดงควรต้องเข้าใจความหมายและ “สาร” ที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อสารอย่างถ่องแท้แนวทางที่ผู้กำกับการแสดงจะใช้ในการวิเคราะห์บทละครอาจเริ่มจากการพิจารณาถึงองค์ประกอบต่างๆ ในบทละครดังนี้

(3.1) โครงเรื่อง (Plot)

(1) การปูพื้นและรายละเอียดที่เกี่ยวเรื่องราวของตัวละคร (Exposition) คือการปูพื้นให้คนดูเข้าใจถึงภูมิหลังของเหตุการณ์หรือตัวละคร เป็นสิ่งที่ผู้ประพันธ์ได้กำหนดขึ้นไว้เป็นรายละเอียดก่อนที่จะเริ่มลงมือเขียน ว่าละครเป็นเรื่องของใคร เกี่ยวกับอะไร เกิดขึ้นที่ไหน มีปัญหาอย่างไรเกิดขึ้นในเรื่อง จึงทำให้เกิดเรื่องราวในละครสืบมา สิ่งเหล่านี้เรียกว่า สถานการณ์ที่ผู้เขียนบทกำหนด (Given Circumstance)

(2) เหตุการณ์ (Incident) เหตุการณ์ในละครจะมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อตัวละครต่อความหมายและความคิดของเรื่อง เหตุการณ์ในละครเป็นตัวนำไปสู่คำถามสำคัญของเรื่องที่มีหลายเหตุการณ์ ผู้กำกับการแสดงจะต้องค้นคว้าให้ได้ว่า เหตุการณ์หลักในเรื่องคืออะไร และเหตุการณ์ย่อยที่มีส่วนช่วยในการสนับสนุน ส่งเสริมเหตุการณ์หลักและความคิดของเรื่องอย่างไร

(3) ข้อขัดแย้ง (Conflict) ละครเป็นเรื่องราวของมนุษย์ที่ต้องเผชิญหน้าอุปสรรค และต้องต่อสู้เพื่อให้ได้มาเพื่อความปรารถนาสูงสุด การเผชิญหน้ากับอุปสรรคนี้เองที่ก่อให้เกิดข้อขัดแย้งในเรื่องข้อขัดแย้งในละครอาจเป็นข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากสิ่งต่อไปนี้

- ข้อขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
- ข้อขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม
- ข้อขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับชะตากรรม
- ข้อขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ
- ข้อขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเอง

ในละครเรื่องหนึ่งอาจมีข้อขัดแย้งตามลักษณะดังกล่าวได้มากกว่าหนึ่งอย่าง

(4) ช่วงวิกฤต (Crisis) คือช่วงที่เหตุการณ์พัฒนาสู่ข้อขัดแย้งที่ทวีความเข้มข้นรุนแรง พร้อมจะไปสู่จุดสูงสุดทางอารมณ์

(5) จุดสูงสุดทางอารมณ์ (Climax) คือเมื่อข้อขัดแย้งทวีความรุนแรงขึ้นถึงจุดแตกหัก หรือจุดระเบิด (Dramatic Explosion)

(6) การค้นพบ (Discovery, Recognition) คือเมื่อตัวละครได้ค้นพบความจริงตระหนักถึงความคิดสำคัญในเรื่อง

(7) การกลับผันของสถานการณ์ (Discovery, Reversal of Situation) คือเมื่อเรื่องดำเนินมาจนถึงจุดสูงสุดทางอารมณ์ และตัวละครเกิดการค้นพบแล้ว เรื่องราวมีความผกผันเปลี่ยนแปลง เช่น ตัวละครต้องเปลี่ยนสภาพ ฐานะความเป็นอยู่จากที่เคยรุ่งเรืองมาเป็นตกต่ำทุกข์ทรมาน

(8) การคลี่คลายปม (Resolution, Denouement) คือการแสดงให้เห็นถึงสภาพหลังปมปัญหาหรือข้อขัดแย้งที่ได้ดำเนินมาจนถึงจุดแตกหัก เปรียบเสมือนการแปรเปลี่ยนท่วงทำนองใหม่ที่อาจสงบนิ่งขึ้น เนื่องจากความเข้าใจหรือการเรียนรู้ได้บังเกิดขึ้นในเรื่อง

(3.2) ตัวละครและการวางลักษณะนิสัยตัวละคร (Character and Characterization)

ผู้กำกับการแสดงควรพิจารณาถึง

(1) ความปรารถนาสูงสุด (Super Objective) ผู้กำกับการแสดงต้องหาความต้องการสูงสุดของตัวละครทุกตัวในเรื่อง ตัวละครแต่ละตัวมีวิธีการที่จะทำให้ได้มาซึ่งความปรารถนานั้นอย่างไร โดยอาจแบ่งแยกย่อยเป็นความต้องการ (Objective) ในแต่ละช่วง แต่ละฉาก จนกระทั่งถึงแต่ละประโยค แต่ละคำพูด หากผู้กำกับการแสดงสามารถหาความ

ต้องการของตัวละครได้ละเอียดมากเท่าใดก็ยิ่งจะช่วยให้นักแสดงมี “แกน” ที่จะยึด ทำให้บทบาทที่จะสวมนั้นไม่แกว่ง แต่ดูสมเหตุสมผลน่าเชื่อถือ และมีความลึกซึ้ง

(2) ความตั้งใจ (Will) ตัวละครมีความตั้งใจหรือพลังที่จะใช้ต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความปรารถนาสูงสุดมากน้อยเพียงใด

(3) ศีลธรรม (Moral Stance) คือคุณธรรมความเชื่อของตัวละคร ซึ่งมีผลต่อความปรารถนาสูงสุดและความตั้งใจ

(4) รูปลักษณ์ (Decorum) คือรูปร่างหน้าตา ลักษณะกิริยาของตัวละคร ท่าทางการยืน การเดิน การพูดที่ประกอบกันขึ้นเป็นตัวละคร

(5) สภาวะอารมณ์ (Character Mood Intensity) ตัวละครมีสภาวะทางอารมณ์อย่างไร

(3.3) แก่นของเรื่อง

ผู้กำกับการแสดงจะต้องค้นหาแก่นความคิดของเรื่องที่ผู้ประพันธ์ต้องการจะสื่อความหมาย ดังนั้นการค้นคว้าในส่วนของบทความหรืองานเขียนที่วิเคราะห์บทละครเรื่องนั้นๆ อาจช่วยให้เราเข้าถึง หรือหาหนทางที่จะเข้าใจแก่นของเรื่องได้อย่างลึกซึ้งชัดเจนยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามผู้กำกับการแสดงควรมีวินิจฉัยของตนเอง โดยให้ความคิดของเรื่องกระทบกับความรู้สึกจนเกิดเป็นความต้องการของผู้กำกับการแสดงที่ต้องการจะสื่อต่อไปยังผู้ชม

แก่นของเรื่องควรจะเป็นแง่คิดที่สามารถกระตุ้นให้เกิดการไตร่ตรองพิจารณาความเป็นไปของชีวิตหรือสังคมตามที่ละครต้องการนำเสนอ แก่นของเรื่องมักนำเสนอสิ่งที่คนธรรมดาสามัญอาจมองข้าม แต่ศิลปินคือผู้มองโลกด้วยสายตาอันละเอียดอ่อน จึงสามารถเก็บเอาแง่มุมที่อาจไม่เคยมีใครคิดมาก่อนมานำเสนอเช่น “ความทุกข์คือแก่นแท้ของการมีชีวิตอยู่ ความสุขคือยาจอมปลอมที่เปรียบเสมือนขนมหวานคอยหลอกล่อมนุษย์ทนอยู่ต่อไป”

(3.4) บทสนทนา (Dialogue)

ละครดำเนินเรื่องด้วยบทสนทนา ทำให้เราต้องเจาะลึกลงไปหาความหมายที่แท้จริงโดยพิจารณาจากลักษณะนิสัยของตัวละคร ตัวละครอาจพูดอย่างหนึ่งแต่หมายความอีกอย่างหนึ่ง พูดอย่างหนึ่งแต่รู้สึกอย่างหนึ่ง ดังนั้นเราจะ “เชื่อ” ไปตามตัวอักษรเสียทั้งหมดไม่ได้ เมื่อเราพิจารณาบทสนทนา เพื่อหาความหมายของเรื่องและลักษณะตัวละครแล้วเราต้องพิจารณาในแง่การใช้ภาษาไปด้วย เช่น ผู้ประพันธ์ให้ตัวละครแต่ละตัวใช้ระดับของภาษาแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร ภาษาที่ใช้อาจเป็นภาษาของผู้มีการศึกษา เป็นภาษาถิ่น หรือแม้แต่เป็นภาษาที่ไม่ปะติดปะต่อ ขาดวิ่นไม่สมบูรณ์ (Telegraphic Dialogue) เช่น ที่ใช้ในละครแนวเอ็กซ์เปรสชันนิสม์บางเรื่อง ที่มีจุดประสงค์ในการสื่อสารถึงความไร้ประสิทธิภาพของภาษา และการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ และหากพิจารณาบทละครในฐานะวรรณกรรมแล้ว เราควรพิจารณาไปถึงจังหวะของภาษาที่สัมพันธ์กับความหมาย และอารมณ์ของตัวละคร การเลือกใช้เสียงสระ พยัญชนะ เพื่อให้สัมพันธ์กับความหมาย การใช้รูปประโยคสั้นหรือยาวไป รวมถึงภาพพจน์และสัญลักษณ์ที่สื่อความหมายในระดับลึกซึ้งและอาจเป็นนามธรรม

(3.5) การเลือกวิธีการนำเสนอ (Style of Presentation)

วิธีการนำเสนออาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ วิธีการนำเสนอแบบสมจริง (Representational Style) วิธีการนำเสนอแบบไม่สมจริง (Presentational Style) ผู้กำกับการแสดงต้องวิเคราะห์แนวของละครให้ได้เสียก่อนแล้วจึงตัดสินใจว่าจะใช้วิธีการนำเสนอแบบใดอย่างมีเหตุผลที่ชัดเจน

(4) การคัดเลือกนักแสดง

หากผู้กำกับการแสดงสามารถคัดเลือกนักแสดงได้ถูกต้องเหมาะสมกับบทบาท หรือคัดเลือกนักแสดงที่มีศักยภาพในการพัฒนาบทบาทให้ไปสู่จุดที่น่าพึงพอใจได้ นับได้ว่าละเรื่องนั้นมีการเริ่มต้นที่ดี ดังนั้นการคัดเลือกนักแสดงจึงเป็นขั้นตอนสำคัญอีกขั้นตอนหนึ่ง ที่ผู้กำกับการแสดงควรพิจารณาอย่างถี่ถ้วน

เกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดง

ผู้กำกับการแสดงมักมีวิธีการคัดเลือกนักแสดงที่แบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้

(1) คัดเลือกนักแสดงที่มีบุคลิกลักษณะเหมือนตัวละครการคัดเลือกนักแสดงลักษณะนี้ ผู้กำกับการแสดงไม่จำเป็นต้อง “เปลี่ยน” บุคลิกของนักแสดงมาก เพราะนักแสดงมีความใกล้เคียงกับตัวละคร หรือมีลักษณะที่เป็นรูปแบบตายตัว (Typed) อยู่แล้วทำให้บทบาทนั้นขาดความลึกซึ้งหรือมุมมองที่แปลกใหม่รวมทั้งตัวนักแสดงเองก็ไม่มีโอกาสพัฒนาตนเองผ่านบทบาทที่หลากหลาย

(2) คัดเลือกนักแสดงที่มีศักยภาพและความเป็นไปได้ที่จะรับบทนั้น การคัดเลือกลักษณะนี้นักแสดงที่ได้คัดเลือกอาจมีรูปลักษณ์ไม่เหมือนกับบทบาทเลย แต่เป็นการให้ความสำคัญกับ “ความรู้สึกภายใน” มากกว่า ผู้กำกับการแสดงจะคำนึงถึงศักยภาพของนักแสดงและความเป็นไปได้ที่จะพัฒนาความคิดความเชื่อให้เป็นหนึ่งเดียวกับตัวละคร ในที่นี้มิได้หมายความว่าผู้กำกับการแสดงต้องการ “เปลี่ยน” นักแสดงผู้นั้นโดยสิ้นเชิง แต่ผู้กำกับการแสดงจะต้องมองเห็น “วัตถุดิบ” ภายในของนักแสดงผู้นั้นว่าต้องมีความใกล้เคียงกับตัวละคร

(3) คัดเลือกโดยคำนึงถึงความนิยมของผู้ชม การคัดเลือกลักษณะนี้ดูจะพบเห็นได้ง่ายที่สุดในสภาวะปัจจุบันของธุรกิจและการละครที่ไม่ได้มุ่งถึงศิลปะและคุณภาพมากเท่าใดนัก

(5) การจัดประชุมทีมงานขั้นต้น (Pre - Production Discussion)

เป็นการประชุมที่สำคัญมาก เพราะเป็นการพบปะพูดคุยกัน เพื่อประสานความคิดของทีมงาน ให้ไปสู่ทิศทางเดียวกันโดยมีผู้กำกับเป็นศูนย์กลางทางความคิดของผู้สร้างงานทุกๆคน หลังจากที่ผู้กำกับการแสดงเลือกบท ทีมงานและสถานที่แสดงแล้วก็จะมีการเรียกบุคลากรทุกฝ่ายมาประชุมพบปะกันรวมทั้งผู้อำนวยการสร้างด้วย เพื่อให้ทุกฝ่ายทราบถึงโครงสร้างของระบบงานฝ่ายต่างๆอย่างมีแบบแผน มีการแนะนำทีมงานของแต่ละบุคคลถึงหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบรวมถึงการประสานงานในแต่ละฝ่าย เกี่ยวกับบทละคร เนื้อเรื่อง ความเป็นมา แนวความคิดและการตีความของผู้กำกับการแสดง ยุคสมัย ประวัติความเป็นมาของผู้แต่ง สไตล์ของการแสดง แจกบทละครแก่ผู้ร่วมงานทุกคน เพื่อให้แต่ละฝ่ายทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาและแนวความคิดละคร กำหนดวันคัดเลือกนักแสดง สถานที่ และวันแสดงจริง

(6) การเตรียมการสร้างละคร (Pre - Production Discussion)

หลังจากที่ทุกฝ่ายทราบถึงแนวความคิดของผู้กำกับแล้ว ทุกคนเริ่มทำงานตามหน้าที่ของตน ผู้กำกับการแสดงคัดเลือกนักแสดง โดยการกำหนดบุคลิกลักษณะของตัวละคร วิธีการคัดเลือก วันเวลาที่คัดเลือก ทำตารางซ้อมเพื่อให้ผู้กำกับเวทีเตรียมตัวทำคิวซ้อมให้กับนักแสดง จากนั้นก็เข้าร่วมประชุมแสดงความคิดเห็น สิ่งสำคัญที่สุดที่ฝ่ายออกแบบขาดไม่ได้ก็คือ Sketches ซึ่งถือเป็นสื่อทางความคิดที่ ดีที่สุดหลังจากตกลงกันเกี่ยวกับรูปแบบการนำเสนอกับผู้กำกับการ

แสดงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ฝ่ายฉากจะต้องกลับไปทำรายละเอียดเพิ่มเติมพร้อมทั้งทำแบบแปลน (Floor Plan) อย่างถูกต้อง เพื่อให้ผู้กำกับการแสดงทำ Blocking และฝ่ายแสงก็จะสามารถนำแบบแปลนฉากไปทำ Light Plot ได้เช่นกัน

5.2 ช่วงการซ้อม (Rehearsals Period)

ในขั้นตอนการฝึกซ้อมบทละครจะถูกแบ่งออกเป็นส่วนๆ เพื่อจะพิจารณาตรวจสอบดูว่าส่วนต่างๆ เหล่านั้นมีส่วนสัมพันธ์ต่องานละครทั้งเรื่องอย่างไร การศึกษาบทละคร ในขั้นตอนการซ้อม (Pre - rehearsal) นั้นจะพิจารณาบทละครในประเด็น

1. ในแต่ละฉากเกิดอะไรขึ้นบ้าง
2. มีตัวละครใดในฉากนั้นๆ บ้าง และเป็นเพราะสาเหตุใด
3. ทำไมผู้ประพันธ์บทละครจึงได้เขียนบทในแต่ละฉากเช่นนั้น

ผู้กำกับการแสดงจะเปิดโอกาสให้นักแสดงร่วมพิจารณา และร่วมแสดงความคิดเห็น ตลอดจนอภิปรายถึงความต้องการของละครหรือบท (Demand of the play) ความคิดเห็นของนักแสดงอาจจะแตกต่างหลากหลายและไม่ตรงกับความคิดเห็นของผู้กำกับการแสดง อาจเกิดข้อขัดแย้งทางความคิด อย่างไรก็ตามผู้กำกับการแสดงต้องระลึกอยู่เสมอว่าบทละครคือเป้าหมายสำคัญที่ท่านจะต้องดูแล

การฝึกซ้อมอาจจะหนักแต่จะต้องไม่ใช่เรื่องตึงเครียด หากเกิดภาวะตึงเครียด ขึ้นในการฝึกซ้อม นั่นก็อาจเป็นเพราะว่า ผู้กำกับการแสดงเตรียมงานไม่ดี หรืออาจเป็นเพราะว่าผู้กำกับการแสดงเตรียมงานไว้ในด้านเดียว หรือทิศทางเดียว มิได้เปิดใจให้กับความคิดรูปแบบอื่นๆ หรือยอมรับเรื่อง ความสำคัญของการยืดหยุ่นในการกำกับการแสดง ก่อนการเริ่มต้นฝึกซ้อมการแสดงผู้กำกับการแสดงควรพยายามตั้งมั่นในความคิดที่ว่าอะไรคือสิ่งที่ท่านต้องการแต่ก็ควรรู้จักยืดหยุ่นและควรรู้ว่าท่านจะทำเช่นไรเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย หากท่านทำได้ก็จะง่ายต่อการโน้มน้าวให้นักแสดงเข้าใจและปฏิบัติตามได้ไม่ยากนัก

ในฐานะของผู้กำกับการแสดง ท่านต้องพร้อมที่จะให้คำอธิบาย และคำตอบต่อคำถามและข้อสงสัยในทุกๆ เรื่อง อย่าพยายามหลีกเลี่ยงการอธิบายชี้แจง หากนักแสดงเกิดปัญหาติดขัดควรพยายามค้นหา โดยย้อนกลับไปที่จุดนั้นว่า เกิดจากสาเหตุใด พึงระลึกไว้ว่า การแก้ปัญหาของผู้อื่นด้วยวิธีของท่านอาจจะไม่ใช่วิธีการที่ดีที่สุด

(1) ตารางการฝึกซ้อม เมื่อกำหนดตารางการฝึกซ้อมแล้ว การฝึกซ้อมแต่ละครั้งจัดให้เป็นไปตามแผนงานการซ้อมในแต่ละส่วนของบทละครไว้เรียบร้อยแล้ว ตารางการฝึกซ้อมระยะยาวจะเป็นเสมือนแผนการทำงานหลักซึ่งกำหนดการทำงานในการผลิตละครที่ผู้กำกับการแสดงจะต้องเผชิญหน้า และจะเป็นเสมือนกำหนดการคร่าวๆ จะยึดถือตารางเวลาฝึกซ้อมเป็นหลัก เหตุนี้หากมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตารางการฝึกซ้อมหรือหมายกำหนดการ จะต้องรับแจ้งให้แต่ละฝ่ายทราบโดยด่วน

สำหรับตารางการฝึกซ้อมรายวัน จะมีตารางฝึกซ้อมหลักเป็นตัวควบคุม ก่อนจัดตารางฝึกซ้อม ท่านจำเป็นต้องรู้ว่า นักแสดงคนใดว่างวันใด และส่วนใดของละครที่จะต้องฝึกซ้อมในช่วงเวลาใด วันใด ผู้กำกับการแสดงควรตัดสินใจล่วงหน้าเพื่อการจัดเตรียมสถานที่ฝึกและส่วนงานที่เกี่ยวข้อง

(2) ก่อนเริ่มการฝึกซ้อม ผู้กำกับการแสดงและผู้กำกับเวที ควรไปถึงสถานที่ฝึกซ้อมก่อนล่วงหน้า เพื่อทำเครื่องหมายซึ่งแสดงถึงบริเวณฉากบนพื้นห้อง อาจจะกำหนดบริเวณที่สำคัญก่อน หรืออาจลดตามสัดส่วนของฉากจริงแต่จะต้องอธิบายถึงข้อแตกต่างระหว่างพื้นที่ซึ่งใช้ในการฝึกซ้อมกับเวทีรวมไปถึงอุปกรณ์ประกอบฉากซึ่งจำเป็นสำหรับการแสดงและฉากจริงด้วย เพราะจะทำให้นักแสดงเห็นความสำคัญกับสิ่งเหล่านั้นขณะฝึกซ้อมการแสดง

(3) ลักษณะทางกายภาพของละคร ในช่วงที่นักแสดงนั้นฝึกซ้อม ผู้กำกับต้องประสานงานร่วมกับนักออกแบบเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพของละคร หลังจากผู้กำกับได้กำหนดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับละครเรื่องนี้แล้วผู้กำกับการแสดงก็จะปรึกษาหารือกับผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้ออกแบบฉาก ผู้ออกแบบไฟเพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะหรือภาพโดยรวมของลักษณะทางกายภาพของละคร หรือภาพรวมของ “ทัศนะองค์ประกอบ” (Visual elements) อันเป็นส่วนของงานที่รับผิดชอบโดยนักออกแบบ นักออกแบบแต่ละคนจะพยายามสร้างสรรค์ ภาพลักษณ์และความประทับใจต่างๆ ซึ่งเป็นตัวช่วยถึงสไตล์ความคิดของละครเรื่องนั้นๆ

(4) นักออกแบบในการฝึกซ้อม ผู้กำกับการแสดงและนักออกแบบบางครั้งต้องมีส่วนร่วมในการฝึกซ้อมการแสดงและจะต้องร่วมดูการซ้อมเทคนิค หรือซ้อมใหญ่ (dress rehearsals) ทั้งนี้พวกเขาอาจมีเป้าหมายที่ต้องการแตกต่างกัน นักออกแบบเพื่อการแสดงอาจจะต้องมีส่วนร่วมในการสังเกตในการฝึกซ้อมด้วยเหตุที่การเคลื่อนไหวของนักแสดงและ effect ต่างๆ อาจต้องการ “การปรับ” ให้เหมาะสมกับการแสดง รวมทั้งเครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบฉาก นักออกแบบต้องเข้าใจว่าผู้กำกับพยายามจะทำอะไร ก่อนที่พวกเขาจะเริ่มออกแบบดังนั้นบางครั้งผู้กำกับการแสดงอาจเชิญนักออกแบบเข้าร่วมสังเกตการณ์ฝึกซ้อมที่สำคัญ บางครั้งนักแสดงพอใจที่จะพบกับบุคคลที่รับผิดชอบ “ภาพลักษณ์” ของเขาบนเวที ซึ่งผู้กำกับเองก็จะได้ข้อมูลเพิ่มเติมขึ้นด้วย

(5) นักแสดงในการฝึกซ้อม การเตรียมความพร้อมของนักแสดงก่อนการแสดงละครเวที เพราะการแสดงละครบนเวทีนั้นเป็นการแสดงสดและมีความใกล้ชิดกันระหว่างผู้ชมละครกับนักแสดงสูงกว่าการแสดงประเภทอื่น นักแสดงจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการฝึกฝนศักยภาพทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจให้ทำงานประสานกันได้เป็นอย่างดี เพื่อให้การแสดงของพวกเขาเหล่านั้นมีพลังและเต็มไปด้วยชีวิตชีวา เมื่อการแสดงของน่าสนใจหรือน่าติดตาม ผู้ชมก็จะไม่หันไปสนใจสิ่งต่างๆ บนเวทีแทน ปัจจัยพื้นฐานที่มีความสำคัญในทางการแสดง คือร่างกายของนักแสดงที่มีความยืดหยุ่นและสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างเป็นอิสระทำให้การเปล่งเสียงมีประสิทธิภาพ ปฏิกิริยาการรับส่งอารมณ์ ความรู้สึกต่อนักแสดงที่แสดงร่วมกันมีความเป็นธรรมชาติ ไม่ฝืนหรือพยายามจนเกินเหตุ เครื่องมือที่นักแสดงใช้ในการสื่อสารความหมายต่อกันคือภาษาพูดและภาษาร่างกายหรือท่าทาง ซึ่งทั้งสองอย่างนี้จะต้องประสานสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน ลักษณะดังกล่าวนี้จะเกิดขึ้นได้จากการฝึกซ้อมร่วมกันมาเป็นอย่างดี

เป้าหมายของการฝึกซ้อม

ผู้กำกับการแสดงควรจะต้องกำหนดเป้าหมายของการฝึกซ้อมแต่ละครั้งไว้ ในช่วงแรกๆ อาจกำหนดอย่างกว้างๆ ไว้ก่อน เช่นเดียวกับการกำหนดลักษณะเฉพาะของแต่ละฉากหรือลักษณะของตัวละคร พอถึงช่วงต่อมาก็จะเริ่มเฉพาะเจาะจงมากขึ้น กล่าวคือจะต้องพิจารณาในทุกๆ ฉากว่าสิ่งใดที่ท่านคิดว่ายังใช้ไม่ได้ ให้ความสนใจที่การซ้อมแต่ละครั้งแล้วพยายามแก้ไขปรับปรุง

สิ่งที่ควรคำนึงบางประการของผู้กำกับการแสดง

(1) ตรวจเช็คและประเมินการทำงานของตน ในฐานะผู้กำกับการแสดง ท่านได้กำหนดเป้าหมายของท่านไว้แล้วตั้งแต่เริ่มต้นทำงาน ลองตรวจสอบตัวเองว่าท่านทำงานตามนั้นหรือยัง งานอะไรบ้างที่ท่านจะต้องทำอีกบ้าง อะไรคือสิ่งที่ท่านทำไปแล้วบ้าง ขั้นต่อไปจะต้องทำสิ่งใด

(2) ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง การฝึกซ้อมดูเหมือนจะไม่มีวันสิ้นสุด นักแสดงแต่ละคนจะพยายามทดลองแสดงหรือสร้างสรรค์การแสดงแบบ ผู้กำกับการแสดงควรพิจารณาดูว่าอยู่ในประเภทใด ผิดพลาดมากน้อยเพียงใด ก็ควรจะบอก

กล่าวให้นักแสดงทราบทันทีในกรณีที่จำเป็นต้องพูดมาก วิธีที่ดีที่สุดผู้กำกับการแสดงควรพูดชี้แจงข้อผิดพลาดกับนักแสดงเป็นการส่วนตัว ในกรณีที่ข้อผิดพลาดซึ่งผู้กำกับการแสดงยังเห็นเป็นเรื่องทั่วๆ ไปอาจจะเตือนอย่างเป็นทางการสั้นๆ

(3) ผู้กำกับการแสดงควรชี้แจงให้นักแสดงทุกคนทราบว่าพวกเขาจะต้องฝึกซ้อมอะไรในครั้งต่อไปในวันเวลาใด ทั้งนี้ควรแจ้งข้อมูลเหล่านั้นช่วงท้ายของการฝึกซ้อม

(4) ควรกล่าวคำขอบคุณเสมอเมื่อสิ้นสุดการฝึกซ้อม เพราะจะสร้างความรู้สึกที่ดีต่อผู้ร่วมงาน และยังก่อให้เกิดผลดีต่อการฝึกซ้อมครั้งต่อไปด้วย

ขั้นตอนในการฝึกซ้อม (Rehearsals) อาจแบ่งได้ดังนี้

(1) **ซ้อมอ่านบท** (Reading rehearsals)

ผู้กำกับการแสดงและนักแสดงจะนั่งล้อมวงกันอ่านบท และพิจารณาบทละครทั้งเรื่องในภาพรวมก่อนที่จะเริ่มต้น บทจะถูกแยกออกเป็นส่วนๆ เพื่อเป็นการซ้อมในขั้นต่อๆ ไป ในขั้นนี้ผู้กำกับ อาจจะชี้ให้นักแสดงเห็นถึงความตั้งใจและความปรารถนาของผู้ประพันธ์บทว่าเป็นอย่างไร การตีความบทของผู้กำกับการแสดงเองเป็นเช่นไร บทแต่ละส่วนทำงานเช่นไร มีผลอย่างไรต่อภาพรวมของละครทั้งเรื่อง อะไรคือปัญหาเฉพาะของการจัดแสดงละครเรื่องนั้นบนเวทีการซ้อมขั้นนี้ปกติจะเป็นการประชุมครั้งแรกของตัวแสดงทั้งหมด เพื่อพิจารณาทำความเข้าใจกับบททั้งเรื่อง เป็นขั้นตอนของผู้กำกับการแสดงต้องให้แน่ใจว่านักแสดงทุกคนจะเริ่มต้นทำงาน และเริ่มต้นเดินทางไปยังเป้าประสงค์เดียวกัน

(2) **การซ้อมรายละเอียดและลักษณะของตัวละคร** (Characterization and detail rehearsals)

วิธีการที่อาจจะช่วยให้การฝึกซ้อมได้ผลดีก็อาจทำโดยการแบ่งบทออกเป็นส่วนๆ โดยพิจารณาจาก beat (นาฏกรรมหน่วยเล็กที่สุดในละคร ปกติจะพิจารณาจากการเข้า - ออกของตัวละครเป็นเกณฑ์หรืออาจเรียกว่าเป็นวิธีการแบ่งบท โดยพิจารณาจากเป้าหมายของตัวละคร หรือการยึดเอาการกระทำของตัวละครเป็นเกณฑ์) แล้วผู้กำกับก็จะฝึกซ้อมหน่วยเหล่านั้นตามลำดับ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบทละคร นักแสดงและผู้กำกับการแสดงเองรวมทั้งสถานการณ์ในขณะซ้อมว่า ที่ซ้อมเอื้ออำนวยเพียงใด การฝึกซ้อมในขั้นนี้ต้องการการถกเถียงพูดคุยถึงลักษณะตัวละคร และแรงจูงใจหลักของตัวละครอย่างมาก แม้ว่าบทจะถูกแยกเป็นหน่วยย่อยๆ ขณะฝึกซ้อมแต่ว่าทั้งนักแสดงกำกับพึงรักษาภาพรวมของบทละครทั้งเรื่องไว้ทุกขณะ ดังนั้นผู้กำกับการแสดงควรชี้แจงถึงเป้าหมายของการฝึกซ้อมแต่ละครั้งต่อนักแสดงให้กระจ่างชัด นักแสดงบางคนต้องการคำแนะนำไม่มากนักก็ทำงานได้ ทว่าบางคนอาจต้องชี้แนะอย่างใกล้ชิด รวมทั้งต้องการแรงเสริมการให้กำลังใจ การกระตุ้นจากผู้กำกับอย่างต่อเนื่อง จึงจะสามารถแสดงได้ดี

การฝึกซ้อมในขั้นนี้ ทั้งนักแสดงและผู้กำกับการแสดงจะพยายามแสดงถึงความรู้สึกและทัศนะต่างๆ ของแต่ละคน ซึ่งมีต่อละครเรื่องนั้นๆ ออกมา การซ้อมในช่วงนี้ต้องพยายามหลอมโลกทัศน์เหล่านั้นเข้าด้วยกันให้เป็นหนึ่งเดียว เหตุนี้ขั้นตอนในการซ้อมช่วงนี้ต้องการให้เปิดใจฟังกัน การเข้าใจซึ่งกันและกัน รวมทั้งการสื่อสารกันอย่างตรงไปตรงมา

(3) **การซ้อมเพื่อกำหนดตำแหน่งการเคลื่อนไหว** (Blocking rehearsals)

เพื่อให้นักแสดงคุ้นเคยกับตำแหน่งที่ตัวละครจะปรากฏบนเวทีรวมทั้งการเคลื่อนไหวของนักแสดงในแต่ละฉาก ผู้กำกับการแสดงหลายๆ คนมักจะวางแผนเรื่องการเคลื่อนไหวของนักแสดงก่อนหน้านี้แล้ว ควรต้องมีบันทึกหรือบทที่ใช้ขณะซ้อม (Prompt Script) ทั้งนี้อาจวาดรูปแบบทิศทางการเคลื่อนไหวของนักแสดงหรือตัวละครลงบนผังเวทีแสดงในบทแล้วเมื่อผู้กำกับการแสดงพบว่ารูปแบบการเคลื่อนไหวและตำแหน่งของตัวละครนั้นไม่ราบรื่นก็ควรปรับเปลี่ยนให้เรียบร้อย ระหว่างการซ้อมก็จะเกิดขึ้นเพื่อให้ได้ภาพของงานแสดงที่ดีที่สุด ผู้กำกับการแสดงบางคนจะอธิบายถึงแรงจูงใจหรือสาเหตุ

ที่จะกระตุ้นให้ตัวละครเคลื่อนไหว บางครั้งผู้ชมอาจจะสังเกตเห็นการเคลื่อนไหว ซึ่งขาดเหตุผลของนักแสดงได้ แต่หากกำหนดการเคลื่อนไหวทำได้อย่างดีแล้ว การแสดงและนาฏการในละคร ตลอดจนการเคลื่อนไหวของตัวละคร ตลอดจนการเคลื่อนไหวของตัวละครจะดูสมเหตุสมผล และสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันเป็นอย่างดี

(4) **ซ้อมโดยไม่มีการหยุด** (Run-throughs)

เมื่อซ้อมได้ระยะหนึ่งแล้วผู้กำกับการแสดงอาจจะเริ่มต้นที่จะให้นักแสดง แสดงตั้งแต่ต้นจนจบ โดยไม่มีการรบกวนหรือหยุดกลางคันด้วยวิธีใดๆทั้งสิ้น นักแสดงก็จะมองเห็นภาพรวมของละครได้ระดับหนึ่งหลังจากที่ฝึกซ้อมเป็นหน่วยย่อยๆมาแล้ว ในขั้นนี้ผู้กำกับการแสดงมักจะจดบันทึกระหว่างการฝึกซ้อมของนักแสดง เมื่อจบลงแล้วจะอภิปรายพูดคุยถึงข้อบกพร่อง ข้อดีของการแสดงที่ผ่านไปว่า เป็นเช่นไรบ้าง ตัวละครต้องพัฒนาด้านใดบ้าง

(5) **การซ้อมเทคนิคและการซ้อมใหญ่** (Technical and dress rehearsals)

ในการซ้อมใหญ่ ปกติการซ้อมเทคนิคต่างๆ จะซ้อมก่อนวันเปิดแสดงประมาณ 7 – 10 วัน เพื่อเป็นการตรวจสอบความเรียบร้อย หรือปัญหาขององค์ประกอบทางเทคนิคต่างๆของละครไม่ว่า ฉาก เครื่องประกอบฉาก เครื่องแต่งกาย แสง ไฟ เสียงประกอบอื่นๆ ผู้กำกับการแสดง จะมอบหมายหน้าที่ทุกอย่างให้ผู้กำกับเวที ผู้กำกับการแสดงจะเป็นเพียงผู้ชมและเป็นผู้ที่จดข้อคิดเห็นหรือคำวิจารณ์ ซึ่งในขณะที่ซ้อมใหญ่นั้น ผู้กำกับการแสดงไม่ควรที่จะไปยุ่งหรือแก้ไขสิ่งใดๆทั้งสิ้น ในการซ้อมใหญ่นั้น การแสดงจะเริ่มต้นตรงเวลาเหมือนกับการแสดงจริง

5.3 **ช่วงที่ละครเปิดแสดง** (The Run)

รอบปฐมทัศน์ หรือรอบบัตรเชิญ หรืออาจเรียกกันว่ารอบสื่อมวลชน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สร้างงานละครสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อบกพร่องของการแสดงให้กระชับและเหมาะสมยิ่งขึ้น

1. แสดงจริง การแสดงในรอบนี้ ผู้กำกับการแสดงบางท่านจะเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้เขียนวิจารณ์แสดงความคิดเห็นต่างๆหรือให้มีการพูดคุย สอบถามนักแสดง หรือผู้กำกับการแสดง หลังจากการแสดงสิ้นสุดลง

2. รอบสุดท้าย เมื่อสิ้นสุดการแสดงทุกๆ ฝ่ายจะมาช่วยกันเก็บของ และรื้อฉากทั้งหมดรวมทั้งอุปกรณ์ทุกอย่างเข้าที่ เรียกว่า Strike ผู้ที่มีบทบาทสำคัญคือ Crew ที่ทำงานอยู่เบื้องหลังฉากจะทำหน้าที่รื้อฉาก เก็บอุปกรณ์ประกอบฉาก อุปกรณ์ประกอบการแสดง เสื้อผ้าและอื่นๆ อีกมากมาย ทุกคนจะช่วยกันเพราะเชื่อว่า หากปล่อยทิ้งไว้จะเกิดความเบื่อหน่าย และกำลังคนจะน้อยเกินกว่าที่จะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในช่วงที่ละครเปิดการแสดง ผู้ที่มีบทบาทสำคัญมากที่สุดคือผู้กำกับการแสดง เพราะผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับงานเบื้องหลังฉากมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้น ผู้กำกับเวทีต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้านั้น โดยยึดหลักว่า การแสดงต้องดำเนินต่อไปไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ผู้กำกับการแสดงจะนั่งดูการแสดงทุกรอบเพื่อมองหาข้อบกพร่องในการแสดงบนเวที เพราะหลังจากการแสดง**สิ้นสุด**ลงในแต่ละรอบ ผู้กำกับการแสดงจะเรียกทีมงานทุกฝ่ายมาให้คำติชม และแนะนำวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เท่าที่พบในการแสดงรอบนั้นๆ

5.4 **ช่วงที่ละครปิดการแสดง** (Post Production)

สรุปงานทั้งหมดผู้กำกับการแสดงจะต้องมีการประเมินผลงานที่ผ่านมาว่ามีข้อดีข้อเสียอย่างไร วิธีการประเมินผลงานอาจจะประเมินคำวิจารณ์ของผู้ชม คำวิจารณ์ของสื่อมวลชนหรือคำวิจารณ์ของผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะการแสดง

เป็นการประเมินผลงานเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างละครเรื่องต่อๆ ไป หลังจากนั้นผู้กำกับการแสดงและต้องรวบรวมงานเกี่ยวกับการแสดงให้แก่นักแสดง และทีมงาน

ปัญหาหลังการแสดง ควรบันทึกปัญหาต่างๆ ที่ผู้กำกับการแสดงพบระหว่างการแสดงอย่างชัดเจนหลังจากการแสดงจบลง ท่านอาจพูดคุยปรึกษากับผู้ร่วมงานของท่าน บางคิวอาจต้องการปรับเลื่อนหรือเทคนิคพิเศษต้องกำหนดจังหวะใหม่ หากว่าการปรับเปลี่ยนจะส่งผลต่อนักแสดง ควรเรียกนักแสดงพูดคุยก่อนหน้าการแสดงเร็วขึ้น ทั้งนี้เพื่อชี้แจงถึงปัญหาและการปรับเปลี่ยน

การประเมินผลงาน

บางครั้งผู้กำกับการแสดงจะต้องการปกป้องงานละครเรื่องนั้นและนักแสดง และอาจรู้สึกเจ็บปวดกับคำวิจารณ์ที่รุนแรง แต่หากพิจารณาว่าไม่น่าจะก่อให้เกิดประโยชน์ ท่านก็ไม่จำเป็นที่จะต้องใส่ใจกับคำวิจารณ์เหล่านั้น

การพิจารณาทบทวนการทำงานของผู้กำกับการแสดง หลังจากการแสดงสิ้นสุดลงแล้ว ท่านควรมองย้อนกลับไปถึงการทำงาน รวมทั้งประเมินผลตัวเอง ว่าไม่ได้ทำสิ่งใดไปบ้างและปัญหาที่น่าจะถามตัวเองก็คือ ผลงานละครดีหรือไม่อย่างไร มีความพอใจกับสิ่งต่างๆ ไหม หรือว่าต้องการกลับไปแก้ไขอะไรใหม่อีกบ้าง อะไรเป็นสิ่งที่ไม่พึงพอใจ เป็นเพราะเหตุใดจึงไม่พอใจ ควรพิจารณาตนเองถึงการเตรียมงานของท่านว่าเป็นเช่นไร เพียงพอหรือไม่ จะกล่าวโทษว่าเรื่องใดที่คิดว่าทำไปอย่างผิดทิศทางบ้างไหม เพียงพอหรือไม่ ท่านรู้สึกผิดหวังกับผลลัพธ์ของงานแสดงหรือไม่ อะไรเป็นผลลัพธ์ที่เราเห็นว่าดี และน่าพอใจ หามีโอกาสที่จะกำกับละครเรื่องนี้อีกในอนาคต เราจะแก้ปัญหาต่างๆเหล่านี้อย่างไร ผู้กำกับการแสดงควรตรวจสอบสิ่งต่างๆเหล่านี้ อาจกระทำได้โดยการพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานที่ใกล้ชิดของท่าน หรือใครสักคนที่จะฟังและให้คำแนะนำต่างๆได้ และก็ควรจดจำสิ่งดีๆ ทุกอย่างหรือสิ่งที่ท่านได้ใช้ นับเป็นประโยชน์อย่างยิ่งเอาไว้สำหรับการทำงานในครั้งต่อๆไปของท่าน

โดยการประเมินผลงานนั้น นับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญ ที่จะนำไปสู่การพัฒนา ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง รวมไปถึงการรู้จักแก้ไขข้อบกพร่อง ความผิดพลาดต่างๆ เนื่องจากการที่ผู้กำกับการแสดงได้ประเมินผลงานนั้น จะทำให้ผู้กำกับการแสดงทราบว่าอะไรที่เป็นสิ่งที่ดี และอะไรที่เป็นข้อบกพร่องในการกำกับการแสดงของท่าน

4. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการแสดง

1. ความหมายของศิลปะการแสดง

ศิลปะการแสดง เปรียบเสมือนเครื่องมือ ที่มนุษย์เราใช้เป็นตัวกลางในการเชื่อมโยงอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของตน เพื่อถ่ายทอดให้บุคคลอื่นเข้าใจ รับรู้ถึงสิ่งที่ตนต้องการจะแสดงออก การแสดงคือเป็นศิลปะของการสื่อสารที่ปรากฏภาพเป็นรูปธรรม ซึ่งผู้ชมสามารถรับรู้และเข้าใจได้ง่าย โดยไม่ยุ่งยากในการตีความ ส่วนอารมณ์และความรู้สึก แม้จะอยู่ในรูปลักษณะที่เป็นนามธรรมก็จริง แต่ผู้ชมทั่วไปก็สามารถที่จะสื่อสัมผัสได้โดยตรงจากผู้แสดง

2. ความหมายของนักแสดง

นักแสดง คือ ผู้ที่ถ่ายทอดเรื่องราวหรือสื่อสารสิ่งที่บทละครต้องการนำเสนอ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกทางการกระทำ อากัปกิริยา คำพูด รวมไปถึงอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ ของตัวละครตามบทละคร เพื่อส่งสารนั้นๆ แก่ผู้ชม

การแสดงเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่รวมศิลปะแขนงต่างๆไว้ ซึ่งมีการถ่ายทอดออกมาในลักษณะของการนำเสนอความคิด ดังนั้นเราจึงมีนักแสดงซึ่งจะเป็นคนถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้กับคนดูหรือผู้ชมได้รับรู้ เป็นองค์ประกอบของละครที่ทำให้เกิดความสมบูรณ์ นักแสดงต้องรับรู้ถึงที่มาที่ไปของตัวละครนั้นได้เป็นอย่างดีและการเป็นนักแสดงที่ดีไม่ใช่การแสดงละครคนเดียวแต่จำเป็นต้องถ่ายทอดอารมณ์ไปยังผู้ร่วมแสดงด้วยจึงจะเกิดการแสดงที่ดีได้ รวมทั้งการแสดงออกมาอย่างจริงใจและรู้สึกถึงความรู้ของตัวละครตัวนั้นจริงๆไม่ใช่การเสแสร้งแกล้งทำ จำเป็นต้องดำเนินเรื่องต่อไปถึงแม้ว่าจะเกิดเหตุผิดพลาดประการใดก็ตามบนเวทีในขณะที่ทำการแสดง นักแสดงต้องสามารถถ่ายทอดความต้องการของตัวละครให้คนรับชมการแสดงรับรู้ถึงความต้องการของตัวละครนั้นๆได้

การแสดงที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมา เพื่อโลดแล่นสู่สายตาของผู้ชม ถ้าหากว่านักแสดงขาดความตั้งใจในการแสดงที่ดีก็เท่ากับว่า เป็นการทำลายงานของผู้เขียนบท ผู้กำกับการแสดง รวมไปถึงผู้ออกแบบในฝ่ายต่างๆ ซึ่งถือว่าเป็นการทรยศต่อศรัทธาของผู้ชมอีกด้วย

ดังนั้น เมื่อนักแสดงต้องมีจุดมุ่งหมายในการกระทำและกิจกรรมนั้นอย่างแท้จริง เต็มที่ ซึ่งเกิดจากความต้องการภายใน ที่บงการให้เกิดการกระทำนั้น การแสดงจึงเป็นเหมือนกับการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร หากผู้แสดงรู้สึกเป็นเพียงการเสแสร้งแกล้งทำ และเพียงแค่ทำให้ดูเหมือนจริง ผู้ชมก็จะสามารถสังเกตเห็นถึงข้อบกพร่องเหล่านั้นได้

3. บทบาท และหน้าที่ของนักแสดง

3.1 บทบาทของนักแสดง

บทบาทและภาระของนักแสดงในงานละครหรืองานแสดงก็คือ แสดงบทบาทของตัวละครที่ตนได้รับมอบหมาย ฉะนั้นแล้วบทบาทและความรับผิดชอบของนักแสดงที่มีต่องานแสดงนั้นมีความสำคัญพอๆกับผู้สร้างงานฝ่ายอื่นๆ อีกทั้งนักแสดงเองก็ยังต้องทำงานใกล้ชิดกับทีมงานด้านอื่นๆด้วยนักวิชาการบางท่านเชื่อว่า นักแสดงมีโอกาสที่จะดันบทของตนเองน้อยมาก ทั้งนี้เพราะนักเขียนจะเป็นผู้กำหนดบทพูดให้กับนักแสดง ขณะที่ผู้กำกับการแสดงก็จะควบคุมเคลื่อนไหวและนาฏการณ์ของนักแสดง นักออกแบบก็จะเป็นผู้ออกแบบฉากและเครื่องแต่งกายซึ่งเป็นองค์ประกอบแวดล้อมของนักแสดงเหล่านั้น ซึ่งก็จะส่งผลต่อการเคลื่อนไหวและภาพลักษณ์ของนักแสดงด้วย

งานแสดงหรือภาระงานนักแสดงนั้น เป็นงานศิลปะที่มีลักษณะขัดแย้งกันอยู่ในตัว นักแสดงเป็นผู้ที่ต้องสร้างความสมดุลระหว่างสิ่งที่ขัดแย้งกันให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแสดงที่เชื่อกันว่า นักแสดงต้องเสนอภาพตัวละครให้ดูเป็น

ธรรมชาติ ซึ่งก็ต้องอาศัยกระบวนการสร้างภาพลวง หรือการใช้อุบายในการแสดงหรือเรื่องของเทคนิคในการแสดงกับแรงดลใจตลอดจนความสมจริงกับการแสร้างทำเป็นต้นในประเด็นนี้

3.2 **หน้าที่ของนักแสดง**

หน้าที่ของนักแสดงที่ดี ได้แก่

- มีความเคารพเชื่อฟัง นอบน้อมต่อผู้กำกับการแสดงและผู้มีอาวุโสกว่า
- ศึกษาและตีความที่ได้รับอย่างละเอียดถี่ถ้วน
- ปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้กำกับอย่างเคร่งครัด แต่ถ้ามีข้อสงสัยก็สามารถสอบถามได้
- ในวันที่มีการแสดงจะต้องมาให้ทันตามที่กำหนด และควรมาก่อนอย่างน้อย 1 ชั่วโมงและจะต้องมีการเตรียมพร้อมอย่างดี ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจโดยการพักผ่อนอย่างเต็มที่ ออกกำลังกายและฝึกสมาธิและร่างกายตามแบบแผนอย่างสม่ำเสมอ
- ความรับผิดชอบและตรงต่อเวลา ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมากๆ
- ไม่ดูถูกฝ่ายงานอื่นๆที่อยู่เบื้องหลังการแสดงและให้ความเคารพในแต่ละหน้าที่
- มาซ้อมตามวันและเวลาที่มีการนัดหมาย และทำการซ้อมด้วยความตั้งใจ ควรค้นคว้าหารายละเอียดเพิ่มเติมนอกเหนือที่ผู้กำกับการแสดงแนะนำไว้

มีนักวิชาการบางท่านกล่าวไว้ว่า ผู้แสดงเป็นผู้ที่มีหน้าที่สำคัญที่สุดของการแสดงด้วยการเป็นผู้นำเรื่องความคิดและอารมณ์เสนอต่อคนดูให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกและรู้เรื่องไปด้วย ในสมัยโบราณการแสดงคอมเมเดีย เดล ลาเต้ ของอิตาลีและการแสดงย่อย ผู้แสดงสามารถนำความบันเทิงให้แก่คนดูอย่างดีเยี่ยมด้วยปฏิภาณของตนเอง โดยไม่มีบทละครเขียนไว้ตายตัวเลย นี่ก็แสดงให้เห็นว่าผู้แสดงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะละครถ้ามีผู้แสดงที่มีความสามารถแล้วก็แสดงเป็นเรื่องได้โดยไม่ต้องมีบทและบทละครแม้ดีสักเท่าไหร่ก็ตาม ถ้าไม่มีผู้แสดงแล้วเรื่องก็จะไม่ปรากฏเลย ผู้แสดงเป็นผู้ตีบทละครแต่ละตัวให้เห็นความรู้สึกและอาการของบุคคลเกิดขึ้นในจินตนาการของเขาแล้วแสดงอาการของตนให้คนดูเห็นบุคคลนั้นเกิดขึ้นจริงมีชีวิตดำเนินไปตามเหตุการณ์ในเรื่อง เพื่อแสดงข้อคิดของชีวิตตามที่ผู้แต่งบทกำหนดไว้

4. **คุณสมบัติของนักแสดง**

คุณสมบัติของนักแสดงที่ดีที่ควรมีคือ

4.1 ความงดงามในจิตใจ เป็นสิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดสำหรับคนที่เป็นนักแสดง เพราะหากนักแสดงขาดความงดงามของจิตใจ ก็จะไม่สามารถถ่ายทอดความงดงามที่แท้จริงของศิลปะการแสดงไปสู่ผู้ชมได้ เป็นความเข้าใจผิด ที่คิดว่านักแสดงต้องมีรูปร่างหน้าตางามเพียงอย่างเดียว ความเป็นจริง ความงดงามของจิตใจกับความ หล่อ ความสวย ไม่ได้เป็นสิ่งเดียวกัน และมีคุณค่าต่อการแสดงแตกต่างกันมากด้วย ทั้งนี้ เพราะความงามรูปร่างเป็นเพียงเปลือกนอก ซึ่งเมื่อขาดความงดงามภายใน ก็จะไร้เสน่ห์และพลังดึงดูด นักแสดงที่หลงในรูปสมบัติของตัวเอง มักจะขาดการพัฒนาตัวเองไปเป็นนักแสดงที่ดี จิตใจที่งดงาม ในแง่ของการแสดงคือ สำนึกที่ถูกต้องที่นักแสดงมีต่ออาชีพ ต่อการแสดงและต่อตัวเอง รวมทั้งส่วนรวม

4.2 นักแสดงที่มีศรัทธาต่อการแสดง มากกว่าความหลงตัวเองเท่านั้นที่จะสามารถนำการแสดงไปสู่ผู้ดูให้ได้พบข้อคิด เกิดความเข้าใจ เห็นแนวทางแก้ไขปัญหา และให้ความสุขความบันเทิงได้อย่างพร้อมมูลแก่ผู้ชม ซึ่งเป็นบทบาท

หน้าที่หลัก ที่นักแสดงต้องทำ ดังนั้น นักแสดงที่มีความซื้อสัตย์ต่อหน้าที่และการอาชีพ จึงต้องพยายามที่จะพัฒนาเรียนรู้ฝึกฝนตนเองอย่างไม่หยุดยั้ง เพื่อจะนำพาพรสวรรค์ของตนนั้นมานอบน้อมให้แก่ผู้ดู

4.3 ความพร้อมของร่างกายและเสียง ด้วยนักแสดงต้องใช้ร่างกายและเสียงเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดศิลปะ ดังนั้น ความพร้อมของร่ายกายและเสียงจึงหมายถึง ความสามารถ ในการผ่อนคลายความตึงเครียดของร่างกาย ความสามารถในการบังคับกล้ามเนื้อทุกส่วนสัด ให้ร่างกายเคลื่อนไหวไปภายใต้การกำกับของบทบาท ได้อย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัด รวมทั้งการกำหนดเสียงในการพูด การร้องเพลงให้ถูกต้อง ซึ่งหมายถึงการได้รับการฝึกการเคลื่อนไหวร่างกายและระบบการหายใจอย่างถูกต้องสมบูรณ์แล้วเท่านั้น พบว่า นักแสดงบางส่วน ไม่เห็นความสำคัญของการบริหารร่างการก่อนการแสดงอย่างสม่ำเสมอโดยละเลย โดยคิดว่า การเดินการพูดบทเวทีหรือในฉากเป็นเพียงการใช้ชีวิตแบบธรรมดา ก็สามารถจะผ่านไปได้ แต่ปรากฏว่าเมื่อถึงเวลาแสดงจริง ผู้แสดงเหล่านี้กับแสดงเกินต่อความเป็นจริงมากมายผิดธรรมชาติโดยไม่รู้ตัว ด้วยการตะโกน การออกกริยาท่าทางมากกว่าที่มนุษย์จะเข้าใจ ทั้งนี้เป็นเพราะ เขาไม่เข้าใจว่าการกำกับการเคลื่อนไหวร่างกายบทเวทีหรือในฉาก ตลอดจนการใช้เสียงนั้น ต้องฝึกฝนอย่างชำนาญและทำอย่างเป็นกิจวัตรเท่านั้น จึงจะสามารถควบคุมและบริหารกิจกรรมเหล่านั้น ให้ถ่ายทอดเจตนาของบทออกมาได้อย่างสมบูรณ์งดงามและดูเป็นธรรมชาติ

4.4 ความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึก นักแสดงที่คนดูจดจำได้ดีมักเป็นนักแสดงที่มีความสามารถในการแสดงอารมณ์ที่ยิ่งใหญ่ เข้มข้น ลึกซึ้ง แนบเนียน และละเอียดอ่อน เหมาะสมกับบทบาทของตัวละคร ซึ่งความพร้อมของอารมณ์และความรู้สึกจึงหมายถึง ความสามารถในการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกที่ลึกซึ้งออกมาจากภายใน โดยไม่แสแสร้ง ซึ่งไม่ใช่การปล่อยอารมณ์ออกมาอย่างไม่ควบคุม ที่เรามักพบบ่อยๆในการแสดง จนคนดูสู้สึกว่ามากเกินไปเกินขอบเขตอย่างไร้ศิลปะ การฝึกร่างกายและเสียงในขั้นต้นจะช่วยพัฒนาการของการควบคุมปริมาณอารมณ์ที่เหมาะสมได้ จึงควรจะฝึกอย่างสม่ำเสมอ หากขาดการฝึกซ้อมร่างกายและเสียงแล้วพบว่านักแสดงจะไม่สามารถควบคุมอารมณ์ที่เหมาะสม ในการถ่ายทอดอารมณ์ไปสู่ผู้ดูได้

4.5 ความพร้อมของประสาทสัมผัส บางครั้งเมื่อนักแสดงอยู่บนเวทีแล้วจะพบว่า ตัวเองขาดประสาทสัมผัสที่ดี เพราะไม่อาจได้ยินที่เพื่อนนักแสดงพูด และไม่ได้เห็นในสิ่งที่นักแสดงร่วมแสดงออก การตอบสนองกันในฉาก จึงเป็นการแสดงอย่างแสแสร้ง เนื่องจาก ผู้แสดงขาดประสาทรับสัมผัสซึ้งกันและกันอย่างแท้จริง เราจะเห็นว่า การมองกัน การสัมผัสกัน เป็นไปอย่างผิวเผิน ที่ไม่สามารถบอกเล่าเรื่องราวที่แสดงออกให้ดูน่าเชื่อถือ การฝึกประสาทสัมผัสทั้ง 5 เป็นความจำเป็นหลักที่นักแสดงเวลาฝึกซ้อมต้องกระทำร่วมกัน เพื่อที่ในเวลาแสดงร่วมกันบนเวทีจะได้ มีการตอบสนองกันอย่างดี ใช่ว่าจะแสดงแสร้งทำเป็นได้ยินได้เห็นไปตามบทที่กำหนดไว้ก็หาไม่ การเห็นและการได้ยินแม้แต่ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นจากการตอบรับการกระทำของคู่แสดงร่วมจะต้องเกิดขึ้น ด้วยความจริงจากการเห็น การได้ยิน การรับรู้ปฏิกิริยาของเพื่อนนักแสดงจริงๆ ไม่เช่นนั้นแล้วนักแสดงที่ขาดประสาทสัมผัสที่แท้จริง จะดูเหมือนเป็นหุ่นชักใยอย่างไรอย่างนั้น ด้วยขาดชีวิตจิตใจที่แท้นั่นเอง

4.6 สมาธิ สมาธิในการแสดงเป็นหัวใจหลักที่นักแสดงขาดไม่ได้ เพราะการขาดสมาธิในการแสดง อาจทำให้การแสดงนั้นล้มเหลว ไม่เพียงแต่ที่ตัวเองเพียงคนเดียว แต่ยังพาให้ผู้แสดงร่วม และคนดูไปไม่ถึงเป้าหมายนของการแสดงด้วย สมาธิ มีความสำคัญต่อการแสดงทำให้จำบท เนื้อหา เรื่องราวที่กำลังแสดงอยู่ ซึ่งจะช่วยผ่อนคลายความเครียดลงได้ เพราะผู้แสดงสามารถลดความประหม่าตื่นกลัวลง การมีสมาธิสูงของนักแสดง ช่วยให้นำเสนอเรื่องราวได้อย่างเข้มข้น สร้างความประทับใจต่อผู้ดูได้เป็นอย่างดี

4.7 ความสามารถในการสังเกต ทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว คือครูของนักแสดง เพราะการแสดงคือการเลียนแบบชีวิต หากขาดการสังเกตแล้ว นักแสดงจะไม่สามารถเข้าใจในบทบาทที่ตัวรับหน้าที่ถ่ายทอดได้อย่างสมจริง เพราะเมื่อเราต้องแสดงเป็นคนๆหนึ่ง แต่เราไม่ได้เป็นคนๆนั้น เราจะไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่เขาเป็นและทำ แค่จากการเฝ้าสังเกตและเรียนรู้พฤติกรรม ท่าทาง การเป็นไปของสิ่งที่อยู่รอบตัว จะช่วยให้นักแสดง สามารถลอกเลียนพฤติกรรมที่พบเห็นมาศึกษาพัฒนาปรับให้เข้ากับบทบาทที่ต้องแสดงได้เป็นอย่างดีได้ ไม่เพียงแต่การสังเกตอากัปกริยาอาการเพียงเท่านั้น แต่หมายรวมไปถึง การเฝ้าสังเกตเข้าไปภายใต้จิตใจ เพื่อเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของสิ่งที่เราเฝ้าศึกษาเรียนรู้ด้วย การเป็นนักสังเกตที่ดีและมีความละเอียดอ่อนในการจดจำ จะเป็นบันไดให้สามารถที่จะพัฒนาบทบาทการแสดงได้อย่างกว้างขวางโดยง่าย

4.8 ความจำ ไม่มีการแสดงในรู้แบบใดที่ไม่ใช้ความจำ ดังนี้ผู้ที่ประสงค์จะเป็นนักแสดงที่ดี จะต้องพัฒนาทักษะความจำไว้ เพราะการจะเป็นนักแสดงที่ดี ความจำอย่างดีมาก ถึงตัวบท อารมณ์ ความรู้สึก ทั้งจากที่ได้อ่านได้สังเกตนั้นจำเป็นอย่างยิ่ง เมื่อต้องนำมาใช้ในการฝึกซ้อมก่อนการแสดงด้วยจะสามารถทุ่นเวลาที่จะต้องใช้ในการเตรียมการแสดงอื่นๆไปได้มาก

4.9 ความเข้าใจ นักแสดงไม่ใช้คนที่ไร้ชีวิตจิตใจ แต่นักแสดงเป็นมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่ง ดังนั้นการเรียนรู้เข้าใจในชีวิต และความเป็นมนุษย์จึงเป็น สิ่งสำคัญ เพราะไม่เพียงแต่เราจะเข้าใจผู้อื่น และมันยังทำให้เราเข้าใจในตัวเองได้ลึกซึ้งขึ้น การเข้าใจในบทบาทที่ตนแสดง ความเข้าใจในเนื้อหาที่มีอยู่ และความเข้าใจในศิลปะที่ใช้ถ่ายทอดเป็นคุณลักษณะที่ขาดไม่ได้ ที่นักแสดงที่ดีจะต้องมี

4.10 ความเชื่อ นักแสดงโดยพื้นฐานที่ประสบความสำเร็จในการแสดงที่ดีมาจากเพราะเชื่อในสิ่งที่ตนแสดง เพราะหากนักแสดงแสดงไปโดยขาดความเชื่อในสิ่งที่ตัวกระทำแล้ว ใครที่เป็นผู้ดูจะสามารถเชื่อและเข้าถึงสิ่งที่แสดงอยู่ต่อหน้านั้นได้ ความเชื่อในบทบาทจะทำให้นักแสดงสามารถถ่ายทอดความคิด อารมณ์ และความรู้สึกนึกคิดของตัวละครออกมาสู่ผู้ชม หากเมื่อใดที่นักแสดงแสดงโดยความไม่เชื่อ คนดูก็จะไม่สามารถเข้าถึงสิ่งที่นักแสดงพยายามกระทำบนเวทีนั้นๆเลย

4.11 วินัย ความตั้งใจ และความขยันหมั่นเพียร นักแสดงส่วนหนึ่งไม่รู้ว่าการเป็นนักแสดงที่ดีเบื้องแรกคือการมีวินัย วินัยในตัวเองและวินัยในหมู่คณะ เริ่มจาก การเป็นคนตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ และสม่ำเสมอในกิจกรรมที่ต้องกระทำ เช่น การฝึกหัด เตรียมความพร้อมของร่างกาย และเสียง การเข้าร่วมซ้อมอย่างตรงเวลาและจริงจังในทุกๆครั้ง สิ่งเหล่านี้ ถือเป็นความรับผิดชอบที่นักแสดงต้องมีเป็นอย่างยิ่ง พบว่าแม้นักแสดงจะมีความสามารถเก่งกาจเพียงใด แต่ไม่อาจทำงานร่วมกับคนส่วนรวมได้อย่างรับผิดชอบ ย่อมส่งผลทางร้ายมากกว่าดี ในการทำงาน

4.12 รสนิยมที่ดี รสนิยมมาจากการขัดเกลา และการเรียนรู้ การนำพื้นเพดั่งเดิมมาใช้ ในบางสถานที่ด้วยความไม่รู้ เป็นสิ่งที่ควรได้รับการให้อภัย แต่ มรรยาท และรสนิยมของการแสดงออกต่อที่สาธารณะต่อหน้าผู้คนมากมาย ในที่เฉพาะ จำเป็นที่นักแสดงจะต้องเรียนรู้ และปรับเอารสนิยมทีดี และค่านิยมของสังคมที่คนยอมรับมาเป็นแม่แบบ การเรียนรู้ และปรับรสนิยม กระทำได้โดยการหมั่นศึกษาเรียนรู้ จากการดูละครที่ดี อ่านบทละครที่ได้มาตรฐาน หมั่นเข้าถึงงานศิลปะ หลายๆแขนงอย่างสม่ำเสมอ และพบปะแลกเปลี่ยนสนทนากับคนในระดับอย่างถูกต้อง เหล่านี้จะช่วยให้เราเข้าใจ และมองเห็นความแตกต่างของความคุ้นเคยแบบพื้นถิ่นกับความงดงามแบบขัดเกลาแล้วได้ดีขึ้น

พรสวรรค์ ไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด แต่มันคือคุณลักษณะที่นักแสดงสามารถแสวงหาได้ คุณลักษณะนั้นคือคุณสมบัติในการใช้จิตนาการ การสร้างสรรค์ ปฏิภาณและไหวพริบของเรา ในการฝึกฝนการแสดงให้สมบูรณ์และพร้อมที่

จะขึ้นเวทีอย่างมีความเชื่อมั่น และมันจะกลายเป็นคุณลักษณะเพราะตัวที่ติดตัวแล้วส่งผลให้มันสำแดงออกต่อผู้อื่นที่ได้พบเห็นให้ได้ชื่นชมและกลายเป็นสิ่งพิเศษที่ดึงดูดผู้ชมอย่างจำเพาะเจาะจง

5. **ลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงละครเวที**

นักแสดงที่ดีจะต้องกล้าแสดงออก เมื่อนักแสดงรู้สึกสนุกกับการแสดงออก พวกเขาเหล่านั้นจะสามารถสร้างสรรค์การแสดงได้อย่างมีคุณค่า และนักแสดงต้องเตรียมความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึก เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการแสดงอันเนื่องมาจากผ่านการฝึกฝนอย่างจริงจังจนแสดงออกได้โยไม่ต้องพยายามแสดง รู้สึกลึกซึ้งจากภายในโดยไม่เสแสร้งแกล้งทำแล้วยังหมายถึงความสามารถที่แสดงออกและถ่ายทอดอารมณ์ดังกล่าวสู่ผู้ชมอย่างมีศิลปะ โดยรู้จักการบังคับควบคุมการแสดงออกที่มีมากมายเกินกว่าเหตุ จนนักแสดงหลงเป็นทาสอารมณ์ของตนและถึงแม้นักแสดงจะมีอารมณ์ภายในอยู่แล้ว นักแสดงยังต้องอาศัยความพร้อมของร่างกายและเสียงด้วย เพราะนักแสดงจะต้องใช้ร่างกายและเสียงของตนเสนอผลงานศิลปะต่อผู้ชม ดังนั้นนักแสดงจะสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของตนมาสู่ผู้ชมได้ ต้องอาศัยความพร้อมทางอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดดำเนินควบคู่กับความพร้อมของร่างกายและเสียง จึงเกิดการสื่อสารอย่างมีศิลปะ นักแสดงจะต้องเปิดรับประสาทสัมผัสของตนให้มีความไวและละเอียดอ่อนต่อสิ่งรอบข้าง รู้จักการใช้ความสัมผัสรู้สึกที่แท้จริงอย่างในชีวิตประจำวัน นำมาประยุกต์ใช้ในการแสดง โดยฝึกฝนประสาทสัมผัสทั้งห้า การมองเห็น การได้ยิน การได้กลิ่น การรับรสและการสัมผัส เพื่อนำมาใช้ในการแสดงเสมอ โดยไม่หลงลืมเมื่อเวลาอยู่บนเวที

อีกทั้งนักแสดงต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง เชื่อว่าทุกสิ่งที่เราได้ซ้อมนั้นเราได้ซึมซับเข้าไปในจิตวิญญาณของเราแล้ว อย่าเชื่อว่าการที่เราทำทุกอย่างถูกต้องตามการซ้อมนั้นเป็นเป้าหมายของการแสดง อย่ากลัวผิด การแสดงที่ผิดคือการแสดงที่ไม่ได้ออกมาจากความรู้สึก หัวใจและวิญญาณของนักแสดงอย่างแท้จริงควรตั้งเป้าหมายให้ตนเองได้สัมผัสกับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นบนเวทีอย่างแท้จริง กล่าวคือ นักแสดงสามารถรับรู้ความรู้สึกของคู่แสดงและความรู้สึกนั้นได้เข้ามากระทบในจิตใจและผลักดันการแสดงของเราจริงๆ

ดังที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นว่า นักแสดงเป็นบุคคลที่สำคัญในการสร้างสรรค์งานศิลปะทางด้านการแสดงละคร เพราะนักแสดงมีบทบาทที่สำคัญต่อกระบวนการสร้างงาน และยังมีอิทธิพลต่อผู้ชม ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งการศึกษาลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงนั้น จะทำให้นักแสดงทราบว่าตนเองมีลักษณะอันพึงประสงค์ในข้อไหน และในข้อไหนที่นักแสดงควรแก้ไข ปรับปรุง เพื่อนำไปสู่การสร้างสรรค์งานแสดงอย่างมีศิลปะ

นอกจากนี้ความสามรถพิเศษก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในนักแสดงบางส่วน ซึ่ง ความสามารถพิเศษ หรือ talent เป็นคำพูดกันทั่วไปในเกือบทุกๆวงการทว่าก็ดูจะเป็นคำพูดที่หาข้อสรุปของคำนิยามนี้ไม่ชัดเจน ในวงการละครว่า ความสามรถพิเศษของนักแสดงดูจะเกี่ยวข้องกับกับความสามารถในอันที่จะสร้างสรรค์ความสมจริงให้ปรากฏบนเวที ซึ่งความคิดเช่นนี้ นักวิชาการบางท่านไม่เห็นด้วย เพราะดูจะเป็นเรื่องจำกัดวงอยู่เฉพาะละครแนวสมจริงเท่านั้น ซึ่งที่จริงแล้วการละครและการแสดงไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะแนวละครเหมือนจริง อันต้องการภาพที่สมจริงเป็นหลัก อย่างไรก็ดี นักแสดงดูจะต้องการลักษณะของความสามรถในการแสดงออกในรูปแบบต่างๆ ต้องการความยืดหยุ่นในการเคลื่อนไหวร่างกาย รวมทั้งความยืดหยุ่นในเรื่องของการใช้เสียงด้วย ทั้งนี้ เพราะนักแสดงต้องการอาศัยร่างกายและเสียงในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงของพวกเขา นอกจากนี้นักแสดงจะต้องสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกาย จิตใจ และเสียงให้ได้ ทั้งยังสามารถกระทำซ้ำๆได้ในการฝึกซ้อมการแสดง โดยเหตุที่นักแสดงจะต้องพร้อมทั้งลักษณะทางกายภาพและภาวะจิต การฝึกนักแสดงจึงควรเริ่มต้นตั้งแต่การฝึกเคลื่อนไหวร่างกาย ฝึกเสียงและจินตนาการ และในการฝึกนั้นจะต้องรวมถึง

ขบวนการฝึกด้านเทคนิคต่างๆ อาทิ การทำสมาธิ การฝึกประสาทสัมผัส การฝึกปะทะกับคนรอบข้าง เป็นต้น และสิ่งสำคัญที่สุดในการฝึกของนักแสดงคือ ต้องฝึกในการเป็นผู้ที่สนใจในการศึกษาธรรมชาติและชีวิตตลอดชีวิตของเขา เพราะข้อมูลต่างๆเหล่านั้น อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการแสดงของนักแสดงได้ นักแสดงคือบุคคลที่ต้องใช้ร่างกาย และเสียง เป็นสื่อในการแสดงออกถึงจุดหมายและแนวคิดของละครเรื่องนั้นๆ นักแสดงจึงต้องตีความบทละครของตนเองอย่างลึกซึ้ง ซึ่งจะทำให้นักแสดงสวมบทบาทในการแสดงละครได้อย่างสมจริงและสมเหตุสมผล น่าติดตาม รวมทั้งก่อให้เกิดความเป็นที่พอใจของผู้กำกับการแสดงและผู้ชมอีกด้วย

6. การเตรียมตัวของนักแสดง

การเตรียมตัวของนักแสดงนั้นตามหลักการของ Mr. Kirkwood แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน (4 P) ดังต่อไปนี้

6.1 Perspective หรือ ทัศนคติหรือมุมมองของตัวละคร นักแสดงต้องเข้าใจตัวละครที่ตนจะสวมชีวิตหรือสร้างขึ้นมาใหม่ให้ได้ ไม่ใช่แค่รู้แต่ต้องเข้าใจในระดับที่สามารถรู้สึกแทนได้ ซึ่งเราจะต้องรู้ก่อนว่าภาวะแห่งชีวิตของตัวละครนั้นประกอบได้ด้วยอะไรบ้าง โดยการทำ Characterization ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

(1) กายภาพ อันได้แก่

- เพศ
- อายุ
- ความสูงและน้ำหนัก
- ภาพลักษณ์
- ข้อบกพร่อง
- พันธุกรรม

(2) สถานภาพทางสังคม ประกอบด้วย

- ชนชั้น
- อาชีพ
- การศึกษา
- ชีวิตครอบครัว
- ศาสนา
- เชื้อชาติ/สัญชาติ
- สถานภาพในชุมชน
- การร่วมประกอบกิจกรรมทางการเมือง
- งานอดิเรก

(3) สถานภาพทางจิตวิทยา

- ลักษณะการมีเพศสัมพันธ์และมาตรฐานทางจริยธรรม
- ความมุ่งมั่นส่วนตัว
- ความโศกเศร้า หรือความผิดหวังครั้งยิ่งใหญ่
- อารมณ์และลักษณะการมองโลก
- ปม

- ลักษณะการวางตัว
- ความสามารถ และ ความเฉลียวฉลาด
- จินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ การตัดสินใจ รสนิยม การควบคุมตนเอง
- ระดับสติปัญญา

ถ้าเราสามารถตอบคำถามทั้งหมดข้างต้นได้ แสดงว่าเรามีภาวะแห่งชีวิตในตัวละครของเราแล้ว และเมื่อการทำ Characterization แล้วนักแสดงต้องหาการกระทำเบื้องหลัง โดยวิเคราะห์ค้นหาว่าการที่ตัวละครพูดแต่ละประโยคนั้นเพื่ออะไร ซึ่งการจะทำอย่างนั้นได้ ต้องหาเป้าหมายหลักหรือเส้นชัยของตัวละครให้พบเสียก่อน จากนั้นมาค้นหาว่า เขามีทัศนคติกับตัวละครอื่นๆอย่างไร โดยประมวลผลจากคำพูดและการกระทำของตัวละคร และเมื่อทำความเข้าใจทุกอย่างแล้ว ก็เก็บข้อมูลเอาไว้ประหนึ่งเป็นความทรงจำของเราเอง และเมื่อนักแสดงเอาตัวเองเข้าไปในสถานการณ์ของตัวละคร นักแสดงต้อสามารถตอบคำถามสองข้อที่สำคัญนี้ได้

ฉันต้องการอะไร (What do I want?) เพื่อหาวัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมาย หรือความต้องการของตัวละคร ในการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ

ทำไมถึงต้องการสิ่งนั้น (Why do I want?) นักแสดงจะต้องชัดเจนถึงสถานการณ์ของตนที่ผลักดันให้ตัวละครแสดงพฤติกรรมตามบท

6.2 Personalization หรือ การสร้างสรรค์ตัวละคร ซึ่ง Stanislavski ได้นำเสนอแนวทางให้นักแสดงสามารถปรับใช้ในการแสดงของตนให้ได้ตามความคาดหวังของผู้กำกับ โดยยังคงรักความเชื่อ ความมุ่งมั่นของตัวละคร นักแสดงสามารถถ่ายทอดออกมาได้ด้วยความรู้สึกที่แท้จริง

6.2.1 Imaginary Circumstances คือการสร้างสถานการณ์ เหตุการณ์ ความสัมพันธ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นบนเวทีหรือถูกเขียนไว้ในบท หากแต่สอดคล้องกับฉาก หรือความสัมพันธ์ของตัวละครในฉากนั้นๆ เพื่อเป็นการเติม เต็มชีวิตให้กับตัวละคร

6.2.2 Visual Film คือการสร้างภาพยนตร์ของนักแสดง กล่าวคือ สร้างภาพเหตุการณ์สิ่งที่ตัวละครได้รับในสิ่งที่ต้องการและภาพเหตุการณ์สิ่งที่ตัวละครจะได้รับหากไม่ได้มาในสิ่งที่ต้องการ

6.2.3 Flow of the day คือ การสร้างจินตนาการ กิจกรรม หรือพฤติกรรมของตัวละครในวันนั้นก่อนที่ละครจะเริ่มหรือก่อนที่ฉากนั้นจะเริ่มเพื่อสร้างความต่อเนื่อง รวมถึงการเตรียมปรับทัศนคติของตัวละครให้ชัดเจนก่อนที่จะปรากฏตัวในฉาก

6.3 Pattern หรือ การท่องจำบท ตำแหน่ง และการเคลื่อนไหว ซึ่งจะเห็นได้ว่าสิ่งเหล่านี้มาหลังการทำความเข้าใจและการสร้างสรรค์ตัวละคร นั้นบทที่พูดออกมา รวมทั้งการเคลื่อนไหวนั้น ได้รับการกลั่นกรองและสอดใส่ชีวิตและวิญญาณของนักแสดงไปแล้ว

6.4. Process: Live in the movement หรือ การแสดงจริงบนเวที กล่าวคือ นักแสดงมุ่งมั่นสื่อสารอยู่กับผู้แสดงโดยมีเป้าหมายของตัวละครที่ชัดเจน สิ่งสำคัญคือนักแสดงจะต้องมีความเชื่อในตัวละคร ซึ่งต้องเกิดขึ้นตั้งแต่ที่นักแสดงมีการซ้อมบทบาทนั้นๆ นั้นคือ นักแสดงอาจจะทำสมาธิก่อนเข้าฉาก ซึ่งหากผู้แสดงมีความเชื่อในตัวละครแล้ว ผู้แสดงก็จะ

ค่อยๆเข้าไปในตัวละครนั้นทีละน้อย และทิ้งความเป็นตัวเองไปในขณะที่เป็นนักแสดงที่อยู่บนละครเวที ตั้งแต่ต้นจนจบอย่างต่อเนื่อง

7. กระบวนการในการแสดง

7.1 การฝึกฝน (เตรียมความพร้อมก่อนการแสดง)

การเตรียมตัวเตรียมใจก่อนการเป็นนักแสดง ประกอบ ด้วย การผ่อนคลายของร่ายกายและจิตใจ ความเชื่อใจในคู่แสดงและกลุ่ม การยอมรับที่จะถูกวิพากษ์วิจารณ์ และความมีอิสระทั้งร่างกาย ความคิดและความรู้สึก

7.1.1 การผ่อนคลายของร่างกายและจิตใจ

การผ่อนคลายของร่างกายและจิตใจ หมายถึง นักแสดงต้องรู้จักวิธีที่ช่วยให้ร่างกายและจิตใจของตนเอง ได้มีการผ่อนคลายก่อนการแสดงจริง เพราะการที่ร่างกายและจิตใจผ่อนคลายแล้ว จะช่วยทำให้นักแสดงเกิดความพร้อมตอบสนองสิ่งต่างๆได้ทันท่วงที

7.1.2 ความเชื่อใจในคู่แสดงและกลุ่ม

เนื่องจากการแสดงเป็นสิ่งที่นักแสดงต้องกระทำร่วมกับผู้อื่นและต่อหน้าบุคคลอื่น การทำงานเป็นทีมเท่านั้นจึงจะทำให้เกิดการสร้างละครที่ เป็นศิลปะร่วมได้ และเมื่อนักแสดงมีความเชื่อมั่นเชื่อใจในกันและกันแล้ว เมื่อนั้นนักแสดงจึงจะกล้าที่จะแสดง ตัวตนที่แท้จริงของตนเองออกมา จนยอมที่จะทำในสิ่งที่อาจขายหน้าต่อหน้าผู้อื่นได้ ซึ่งนั้นก็คือการปล่อยให้ อารมณ์ความรู้สึกเบื้องลึกได้ออกมาแบ่งปันกัน

7.1.3 การยอมรับที่จะถูกวิพากษ์วิจารณ์

การทำใจให้คิดถึงข้อดีของการถูกวิพากษ์วิจารณ์ เป็นสิ่งหนึ่งที่ควรทำ นักแสดงที่ฉลาดมักไม่พยายามสนใจคำวิพากษ์วิจารณ์นั้นในแง่ส่วนบุคคล และไม่ไปใส่ใจเสียเวลาหาคำแก้ตัว เพราะ ท้ายที่สุดแล้วไม่มีใครเลย ที่สามารถตอบสนองความพอใจของทุกคนได้เท่ากันหมด โดยเฉพาะเรื่องอารมณ์ ความรู้สึกของผู้ชม

7.1.4 ทัศนคติที่ว่าการแสดงที่จริงจังตั้งอยู่บนความสนุก

แม้ว่าการแสดงนั้นจะมีรากฐานมาจากพิธีกรรมทางศาสนา แต่ก็มีกำเนิดมาจากการละเล่นเช่นเดียวกัน ความจริงจังที่มากจนเกินไปนั้นมักจะไปปิดกั้นจินตนาการ และความเป็นศิลปะเพื่อความบันเทิง นักแสดงจึงควร

7.1.5 ความอิสระทางร่างกาย ความคิด และความรู้สึก

สิ่งหนึ่งที่นักแสดงมักจะต้องเผชิญคือ ความเสี่ยงทางด้านอารมณ์ความรู้สึก เพราะการแสดงเป็นศิลปะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้ ถ้านักแสดงไม่มีความเป็นอิสระ เพียงพอที่จะค้นหาและแสดงออก ทักษะทางด้านการแสดงก็คงยากที่จะพัฒนา

7.2 วิธีเข้าถึงตัวละคร (กายภาพ / สถานภาพทางสังคม / สถานภาพทางจิตวิทยา)

ภาวะแห่งชีวิตนี่แหละที่ทำให้ตัวละครนั้นๆ เกิดการกระทำต่างๆทั้งสาม อันได้แก่ กายกรรม วจีกรรม และที่สำคัญที่สุดก็คือ มโนกรรม เพราะการที่ตัวละครตัวนี้มีภาวะแห่งชีวิตเช่นนี้ เขาจึงมีมโนกรรมเช่นนั้น เมื่อมีมโนกรรมดังนั้น

จึงส่งผลให้เขามีกายกรรมและวจีกรรมดังที่ควรเป็น ทำให้มีเหตุมีผล มีความเป็นคน มีความเป็นตัวละครขึ้นมาทันที เพราะฉะนั้นจึงพูดได้ว่า ละคร คือการแสดง คือนักแสดง และคือชีวิตในที่สุดนั้นเอง

7.2.1 กายภาพ Physiology ของตัวละคร

- เพศ
- อายุ
- ความสูงและน้ำหนัก
- ภาพลักษณ์
- ข้อบกพร่อง
- พันธุกรรม

7.2.2 สถานภาพทางสังคม Sociology ของตัวละคร

- ชนชั้น ล่าง/ กลาง/สูง
- อาชีพ
- การศึกษา ระดับและลักษณะของสถานศึกษา คะแนน วิชาที่ชอบ วิชาที่ไม่ชอบและความสามารถพิเศษทางการเรียน
- ชีวิตครอบครัว ความเป็นอยู่ของพ่อแม่ ศักยภาพในการหารายได้
- ศาสนา นับถือศาสนาอะไร เคร่งหรือไม่ และเหตุผลเพราะอะไร
- เชื้อชาติ สัญชาติ เป็นพวกเหยียดสีผิวหรือเปล่าด้วย
- สถานภาพในชุมชน
- การสันทนาการ

7.2.3 สถานภาพทางจิตวิทยา ของตัวละคร

ว่ากันว่าสิ่งที่คนเราซ่อนอยู่นั้นมีถึง 9 ใน 10 ส่วนที่เปิดเผยมีเพียงส่วนเดียวเท่านั้น สถานภาพทางจิตวิทยาของตัวละครที่ควรคำนึงถึง มีดังต่อไปนี้

- การมีเพศสัมพันธ์ และมาตรฐานทางจริยธรรม
- ปณิธานหรือความมุ่งมั่นส่วนตัว
- ความเศร้าโศกหรือความผิดหวังครั้งรุนแรง
- อารมณ์
- พฤติกรรมการใช้ชีวิต
- ปม
- เปิดเผย หรือ เก็บตัว
- ความสามารถ ภาษา ความเฉลียวฉลาด
- คุณภาพ จินตนาการ รสนิยม การควบคุมตัวเอง
- ระดับสติปัญญา

7.3 ความเชื่อในการแสดง

ความเชื่อในบทบาทการแสดง หมายถึง การที่นักแสดง ต้องเชื่อในสถานการณ์นั้นอย่างแท้จริง และเชื่อในความต้องการของตัวละครที่ตนเองแสดง เมื่อใดก็ตามที่นักแสดงขาดความเชื่อมั่นในบทบาทของตนเองแล้ว เมื่อนั้นผู้ชมก็จะไม่สามารถเชื่อในบทบาทการกระทำของตัวละครได้เลย

7.3.1 การเชื่อในมนต์สมมติ (Magic If) กับความแตกต่างกับการเชื่อในชีวิตจริง

สมมติ (If) บ่งชี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า เป็นสิ่งที่เราได้สมมติขึ้น ซึ่งไม่ใช่ความจริงแต่ว่าการสมมติในละครนั้นจะต้องเป็น "มนต์ขลัง" (Magic) สำหรับนักแสดง คือว่าสมารถทำให้เขาเชื่อได้อย่างจริงใจ จนเกิดความรู้สึกอารมณ์ และมีปฏิกิริยาตอบโต้ไปตามบทบาทของตัวละครได้อย่างน่าเชื่อ เพราะเมื่อ "เชื่อในบท" แล้วก็ย่อมเป็นการง่ายที่จะ "คิดอย่างตัวละคร" การแสดงจะเป็นศิลปะได้ก็ต่อเมื่อศิลปินผู้สร้างสรรค์สามารถควบคุมอุปกรณ์การแสดงของเขา อันได้แก่ ร่างกาย เสียง อารมณ์ ความคิด ให้มีความพอดีพอเหมาะในการนำมาเสนอต่อหน้าผู้ชม

7.3.2 ความสำคัญของการเชื่อในมนต์สมมติ

การเชื่อในมนต์สมมติมีความสำคัญมากสำหรับนักแสดง นักแสดงต้องมีสมาธิกับบทอย่างถูกต้อง คือพุ่งความสนใจ และพลังความคิดทั้งหมดไปสู่สถานการณ์และความต้องการของตัวละครในเรื่อง
เพราะ ศิลปินที่แท้จริงนั้น คือผู้ที่มี ความกตัญญูต่อพรสวรรค์ที่ได้มาแต่กำเนิดและแสดงความ กตัญญูกตเวทีด้วยการมีความขยันหมั่นเพียร ที่จะขัดเกลา ฝึกฝน พัฒนาฝีมือและพรสวรรค์ที่ตนเองมีอยู่ข้างมนอย่างไม่หยุดยั้งด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะให้ประโยชน์สูงสุดแก่เพื่อนมนุษย์ ก็คือ ความสุข และความเข้าใจในชีวิต

7.4 การสื่อสาร/ปฏิสัมพันธ์ และการรับ-ส่งในการแสดง

การสื่อสารมีความสำคัญต่อการเล่นละครเป็นอย่างมาก สามารถกล่าวได้ 2 ลักษณะคือ การสื่อสารในการละครสำหรับผู้เล่นละคร และการสื่อสารของผู้เล่นละครที่มีต่อผู้ชมการแสดง รายละเอียดทั้ง 2 ประเด็นมีดังนี้

7.4.1 การสื่อสารในการละครสำหรับผู้เล่นละคร

นักแสดงเป็นผู้สื่อความหมายและเรื่องราวต่อผู้ชม การที่ผู้ชมการแสดงจะเข้าถึงสิ่งที่ละครต้องการสื่อให้เห็นนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับผู้แสดงซึ่งต้องใช้ศิลปะในการสวมบทบาทและการแสดงออก (Action) ซึ่งจะต้องแสดงและสื่อสารให้เห็นว่า มีอะไรเกิดขึ้นบนเวที ก่อนจะแสดงเป็นตัวละครใด แสดงละครประเภทใดก็ตาม ย่อมต้องผ่านการกระบวนการต่างๆ อย่างถ่องแท้เสียก่อน ทั้งวิธีการแสดง เรื่องที่แสดง รวมทั้งต้องทำการฝึกซ้อมอย่างหนัก และต้องฝึกฝนการทำงานร่วมกับบุคคลหลายฝ่าย

7.4.2 การสื่อสารของผู้เล่นละครที่มีต่อผู้ชมการแสดง

ละครมีความสำคัญต่อ ผู้ชม 3 ประการ คือ

1) สนองความต้องการด้านอารมณ์ของมนุษย์ (Emotional and physical) นั่นคือ มนุษย์มีความต้องการพื้นฐานด้านอารมณ์ ซึ่งเป็นแรงผลักดันด้านที่สำคัญในการดำรงชีวิต และประคับ ประคองชีวิตให้เผชิญกับภาวะต่างๆได้ คนที่ไปดูศิลปะการแสดงประเภทละครมักมีเหตุผลดังต่อไปนี้คือ

- เพื่อความบันเทิงและผ่อนคลายอารมณ์
- เพื่อเป็นการกระตุ้นอารมณ์ไม่ให้เฉื่อยชา
- เพื่อเป็นการหาแสงสว่างแห่งจิตใจ

2) ศิลปะการละครมีส่วนสำคัญในการยกระดับจิตใจของมนุษย์เพราะเรื่องที่ปรากฏในละครโดยเฉพาะอย่างยิ่งละครประเภทโศกนาฏกรรม การดูละครประเภทนี้ จะกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกสงสาร (Pity) และความกลัว (Fear) ว่าตนอาจจะตกอยู่ในภาวะเช่นนั้น จึงเกิดความเห็นใจ และเข้าใจในความทรมานของมนุษย์ที่ได้พบในละครนั้นๆ สุดท้ายละครได้นำผู้ชมไปสู่ความเข้าใจในชีวิต เกิดแสงสว่างขึ้นในความรู้สึก (Enlightenment) เกิดความบริสุทธิ์ทางใจ (Catharsis)

3) การรับ-ส่งในการแสดงของนักแสดงละคร มีองค์ประกอบเช่นเดียวกับกระบวน การสื่อสารทั้งหลาย นั่นคือ ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร และ ผู้ชมซึ่งขยายความได้ดังนี้

- ผู้ส่งสาร วิธีการสื่อสารของละครแต่ละชาติอาจแสดงออกไม่เหมือนกัน บางครั้งอาจแสดงเป็นละครร้อง ละครพูด ซึ่งอาจนำเสนอเนื้อเรื่องอย่างง่ายๆ เข้าใจได้ชัดเจนแต่บางครั้งอาจมีวิธีการแสดงที่ให้ผู้ชมตีความและต้องใช้ความคิดไปพร้อมๆกับการดูละคร การแสดง ถือว่าเป็นการสื่อสิ่งที่ผู้เขียนบทละครเสนอมายังผู้ชมการแสดง และองค์ประกอบต่างๆที่อยู่บนเวที จึงเป็นสื่อสำคัญที่จะทำให้สารที่ผู้เขียนบทละครต้องการส่งมายังผู้ชมปรากฏผลตามที่ต้องการหรือไม่อย่างไร การแสดงนั้นประกอบด้วยตัวผู้แสดง ซึ่งต้องศึกษาบทละครอย่างถ่องแท้ เพื่อให้เข้าใจความหมายและพฤติกรรมของตัวละครแต่ละตัว บทบาทและความสัมพันธ์ของตัวละครที่มีต่อกัน พร้อมกันนั้นต้องฝึกการตีความบทละครออกมาเป็นกิริยาท่าทาง เพื่อให้คนดูรับสารที่ต้องการสื่อจากการดูการแสดงได้
- ผู้ชม ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างขาดไม่ได้เลยของการแสดงละคร

8. หลักสำคัญที่นักแสดงนำมาใช้เพื่อให้เกิดการแสดงที่สมบูรณ์

8.1 การจำของนักแสดง

การจำในที่นี้หมายถึง นักแสดงควรจะซึมซับเอาสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ในการซ้อมนั้นไว้ในจิตใต้สำนึก โดยไม่ควรคิดถึงในขณะแสดงจริง

8.2 มองให้เห็น - ฟังให้ได้ยิน - พูดให้สื่อความหมาย

นักแสดงควรเป็นคนช่างสังเกตทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ล้อมรอบตัวนักแสดงคือ ครู การสังเกตเหล่านี้ นักแสดงต้องฝึกฝนจนกลายเป็นอุปนิสัย กล่าวคือ จะต้องเป็นผู้มีความสนใจกับทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบกาย และจะต้องมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตอย่างละเอียดลึกซึ้ง จนนำความสามรถในการสังเกตนี้มาใช้ในการแสดง และการตีความหมายบทละครได้เป็นอย่างดี

อีกทั้งนักแสดงควรจะต้องฝึกฝนประสาทสัมผัสให้มีความไวและละเอียดอ่อน จนกระทั่งสามารถนำมาใช้ในการแสดงได้ด้วย นักแสดงที่ดีจึงต้องหมั่นฝึกฝนประสาทสัมผัสทั้ง 5 ให้มีความพร้อมที่จะนำมาใช้ในการแสดงให้ได้อย่างเต็มที่

8.3 Action

คือกิจกรรมของนักแสดงบนเวที หรือบางครั้งก็เรียกว่า Stage business เช่น การเดิน การนั่ง การอ่านหนังสือ ทำความสะอาดห้อง รวมไปถึงการคิด ฯลฯ นี่คือประเด็นหลักในหัวข้อนี้ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสร้างสรรค์ชีวิตของตัวละครในบทละครให้โลดแล่นบนเวที

หลักการที่สำคัญที่สุดของการ Action บนเวทีนั่นก็คือ การกระทำทุกอย่างต้องมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน กล่าวคือ ตัวละครมีความต้องการอย่างใดอย่างหนึ่งภายในที่ผลักดันให้เกิดการกระทำนั้น แม้แต่การกระทำกิจกรรมบนเวทีแม้เล็กน้อยเพียงใด ก็ล้วนมีความหมายสำคัญและต้องการความรู้สึกภายในที่แท้จริงเป็นตัวผลักดัน(โดยธรรมชาติ) ความรู้สึกภายในเหล่านี้ต้องการปลดปล่อย โดยมันจะถูกผลักดันออกมาทางการแสดงออกภายนอก กิจกรรมในละครเวทีที่มีความเข้มข้นทางอารมณ์สูง อย่างละครโศกนาฏกรรมหรือละครดราม่านั้น ควรจะมีความเรียบง่าย ง่ายต่อความเข้าใจ และการถ่ายทอด(ของนักแสดง)รวมทั้งยังช่วยชี้นำไปสู่วัตถุประสงค์ของตัวละครได้อย่างแท้จริง

หากเราแบ่งองค์ประกอบสำคัญของการแสดงกิจกรรมบนเวที เราสามารถแบ่งออกเป็นสามส่วนคือ

1) Action	กิจกรรมที่ต้องการทำ	ฉันจะทำอะไร
2) Volition	ความมุ่งมั่น	ทำไมฉันต้องทำสิ่งนั้น
3) Adjustment	วิธีการประกอบกิจกรมนั้น	ฉันจะทำกิจกรรมนั้นอย่างไร

สรุปคือ

1) ตัวละครมีแรงจูงใจชัดเจนและเพียงพอในการทำกิจกรรมนั้น
2) การกระทำนั้นกระตุ้นให้เกิดผลบางอย่างต่อความรู้สึกของนักแสดง

8.4 นักแสดงกับการทำงานร่วมกันเป็นทีม

การแสดงเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานละคร ซึ่งต้องทำงานร่วมกับคนอื่นอีกมากมายทั้งนักแสดงด้วยกันเอง และทีมงานฝ่ายต่างๆ ปัญหาต่างๆมักเกิดขึ้นเมื่อหลายคนมาอยู่รวมกัน แต่จะทำอย่างไรให้งานสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เป็นคำถามที่นักแสดงควรตระหนักและหาคำตอบ

การทำงานร่วมกับคนจำนวนมาก การสื่อสารและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานเป็นสิ่งจำเป็นมาก บ่อยครั้งปัญหาเกิดขึ้นเพราะการสื่อสารไม่ทั่วถึง ความเข้าใจผิดหรือทัศนคติที่ไม่ถูกต้องของผู้ร่วมงานหลักการทำงาน 4 ประการต่อไปนี้ น่าจะเป็นสิ่งที่ช่วยลดปัญหาที่กล่าวมาได้

9.4.1 ยอมรับและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เพราะฉะนั้นเมื่อมีคนมาวิพากษ์วิจารณ์หรือเสนอความคิดเห็นใดๆ ก็ตามที่ขัดแย้งกับเรา เราจะต้องพยายามที่จะไม่รู้สึกต่อต้าน

9.4.2 ทำใจให้กว้าง เพราะฉะนั้นเมื่อมีคนทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งผิดพลาดไป เราจะไม่ตำหนิ แต่เข้าใจ และควรให้อภัยเขา

9.4.3 รู้จักหยุดตรึกตรอง เพราะนั้นเมื่อมีบางคนเชื่อในสิ่งที่ตรงข้ามแตกต่างกับเรา เราจะไม่ทำในสิ่งที่ต่อต้านความเชื่อของเขา

9.4.4 รู้จักกาลเทศะ เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีความเชื่อในเรื่องใด และอยากให้คนอื่นเชื่ออย่างเดียวกับเรา เราจะต้องรู้จักเลือกใช้เวลา สถานที่ และกิริยาที่เหมาะสมด้วย

สำหรับนักแสดง กับการทำงานกับผู้กำกับการแสดง และนักแสดงด้วยกัน ถือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยตรง และปัญหาระหว่างนักแสดงกับผู้กำกับการแสดงและกับนักแสดงด้วยกัน ก็อาจเกิดขึ้นได้เสมอ เพราะฉะนั้นเราควรลองมาพิจารณาความคิด 6 ข้อดังต่อไปนี้

- การตำหนิติเตียน ไม่เคารพผู้กำกับการแสดง เป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง เพราะถ้าเราไม่เห็นด้วยกับการตีความของผู้กำกับการแสดง เราควรใช้วาจาที่สุภาพในการซักถาม ข้อสงสัยนั้นๆ และไม่ควรหักหน้าผู้กำกับการ แสดงต่อหน้านักแสดงคนอื่นๆ เพราะท้ายที่สุด ในเมื่อเราตัดสินใจที่จะเลือกแสดงบทนี้แล้ว เราก็ต้องทำงานกับ เขาอยู่ดี เมื่อผู้กำกับฯ และเราตีความบทละครนั้นไม่เหมือนกัน เราควรกลับไปใช้วิธีการตีความของเราก่อน หาส่วนที่ตรงกับที่ผู้กำกับฯ ต้องการหัดรู้จักที่จะประนีประนอม เพราะนักแสดงที่เถียงจนกว่าจะได้อย่างที่ตนเอง ต้องการนั้น คือ นักแสดงราคาถูกที่มีศัตรูคือ ความเอาแต่ใจแบบเด็กๆ ที่ไม่มีวันเจริญได้เลย

- ปฏิบัติตนสุภาพ อ่อนน้อม ให้เกียรตินักแสดงคนอื่นๆ เช่นเดียวกับที่ทำกับผู้กำกับฯ เมื่อมีคำแนะนำ ควรรับฟังอย่างเข้าใจ ไม่ดูถูกหรือละเลยสิ่งที่ได้ยิน แล้วเราจะได้ประโยชน์จากสิ่งที่เราได้ยินได้ฟังนั้นเอง

- ไม่ทำร้ายนักแสดงอื่น ทั้งวาจาและจิตใจ แค่คิดก็ไม่ควรทำแล้ว โดยเฉพาะในฉากที่เป็นการสู้กัน เมื่อเราต้องจิกผมเพื่อนนักแสดงด้วยกัน ก็ไม่ควรจะทำร้ายกันจริงๆ วัตถุประสงค์ในการแสดงไม่ได้ต้องการให้สร้าง ความเจ็บปวดจริงๆ แต่สร้างเพียงมโนภาพของความเจ็บปวดให้เกิดขึ้นเท่านั้น อย่านำความแค้นหรือปัญหา ส่วนตัวมาใช้ในการแสดง

- แยกแยะตัวละครออกจากบุคคล เมื่อเราเกลียดตัวละคร จงอย่าเกลียดนักแสดงที่สวมบทบาทนั้น หรือ เมื่อเราเกลียดนักแสดงที่สวมตัวละครที่เรารัก จงรักตัวละครตัวนั้น นักแสดงอย่าเอาอารมณ์เข้าไปใช้ในละคร หรือเอาอารมณ์จากละครไปปนกับชีวิตจริง มันไม่ผิด แต่มันไม่มีความเป็นมืออาชีพเท่านั้นเอง เพราะเราปล่อยให้ โลกสมมติเข้าไปปนกับชีวิตจริงของเรา

- ไม่กำกับนักแสดงคนอื่น แม้เราจะเห็นว่าผู้กำกับฯ ให้ทิศทางที่ไม่เป็นไปอย่างใจเราคิด หรือนักแสดงผู้นั้นทำตามที่ผู้กำกับ บอกไม่ได้ เราก็ไม่ควรเข้าไปก้าวก่าย เพราะการกำกับนักแสดงผู้นั้นมัน ไม่ใช่หน้าที่ที่เราควรทำ ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของผู้กำกับฯ เขาจัดการเองจะดีกว่า

- เคารพผู้กำกับเวที และทีมงานทุกคน เราควรพึงตระหนักไว้อยู่เสมอว่า ทุกคนอยากทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราก็ควรให้เกียรติทีมงามทุกฝ่ายให้พวกเขาได้ทำหน้าที่ของพวกเขาได้อย่างเต็มที่

9. **คุณค่าของนักแสดง**

ศิลปะการแสดงคือเมื่อมันอยู่ในวิถีทางเหล่านี้แล้ว ส่วนประกอบต่างๆของการแสดงไม่ว่าจะเป็นผู้ดู หรือผู้ทำล้วนแล้วแต่เกี่ยวข้องกับชีวิต และตัวตนของมนุษย์ทั้งสิ้น ก่อนที่จะล่วงล้ำเข้าไปในเขตแดนแห่งผู้ชมสิ่งที่ควรมองอย่างลึกซึ้งคือผู้ทำ ว่าในศิลปะการแสดงเราจะทำงานต่อกันอย่างไร ระหว่างนักแสดง ผู้กำกับ เพราะโลกแห่งสื่อสารในวันนี้นักแสดงช่างมีโอกาสมากหลายที่จะมีบทบาทมากไปกว่าการเรียกร้องคนอื่นๆ เพราะเมื่อนักแสดงมาถึงจุดๆหนึ่ง ผู้กำกับการแสดง ทีมงานไม่มีหน้าที่ใดๆในการกำหนดให้เป็น ไม่ใช่ผู้กำกับการแสดงบอกให้ทำทั้งหมด แต่นักแสดงต้องอยู่กับตัวเอง ซึ่งในความหมายของการอยู่กับตัวเอง คือการที่คุณต้องมีสมาธิ มีความพร้อมในการรับรู้ ทำลายอัตตาของตนเองเพื่อแก้ไขปัญหาของปัจเจกชนที่ค่อนข้างมีปัญหาทางด้านการบิดเบี้ยวของบุคลิกภาพ ทั้งด้านกายภาพและจิตใจ อันเป็นผลมาจากคุณค่าทางด้านสังคมและวัฒนธรรม เป็นหนทางให้ปัจเจกชนกลับเข้าสู่ความเป็นมนุษย์ที่แท้ ความเป็นมนุษย์โดยธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งสวยงามและเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์ตระหนักถึงคุณค่าของตัวเอง ทำให้มีสติที่จะเข้าใจโลกทัศน์ และ

พร้อมๆกับการแปรเปลี่ยนกระบวนทัศน์รอบตัว พร้อมๆกับการเข้าใจมิติในโลก มีสติรู้เท่าทันชีวิตและทำให้มนุษย์สามารถดำรงตนอยู่ได้อย่างมีความสุข

ซึ่งจากคำกล่าวข้างต้นนี้หากมนุษย์มีความเป็นมนุษย์โดยธรรมชาติ จะทำให้มนุษย์มีศักยภาพ สามารถทำงานด้วยความรักและมีความสุข ซึ่งนักแสดงที่อยู่กับการแสดงอย่างมีสมาธิก็จะเปลี่ยนบุคลิก วิธีคิด กระบวนทัศน์ ซึ่งเป็นสิ่งที่แตกต่างจากความคิดในปัจจุบัน ในการทำงานศิลปะการแสดง คงไม่ใช่การเรียนรู้แบบมีผลการสอบว่าได้หรือไม่ได้ไม่ถามว่ามันมีนิยามยังไง เรามีเพียงทิศทางว่าจากจุดนี้ก้าวไปจุดนั้น ต้องค้นคว้าด้วยตนเอง ไม่มีผลสำเร็จ เรามีเทคนิคพื้นฐานแต่ทุกคนต้องค้นหาทิศทางของตนเอง ถ้าคิดว่าจะเข้ามาเรียน และจะได้ฝึกแบบฝึกหัดสำเร็จรูปไปแล้วออกไปเพื่อประกอบอาชีพประกอบการงานก็คงไม่ใช่

ดังนั้นนักแสดงจึงมีหน้าที่ดูแลและพัฒนาตนเอง ให้เกิดการต่อสู้กับตัวเองและสภาพรอบข้าง เข้าใจในสิ่งที่ตนเองกำลังกระทำ อย่างถ้านักแสดงพัฒนาไปสู่การแสดงเดี่ยว ซึ่งเป็นด่านที่สำคัญที่สุดของนักแสดง คุณต้องสามารถค่อยๆเปลี่ยนเข้าออก Character เข้าออกหาจุด หาจังหวะ ไม่ใช่แค่เดี่ยวเพราะต้องการเดี่ยว เมื่อคุณยืนอยู่คนเดียวเมื่อเป็นนักแสดง Solo คุณไม่มีอะไรให้อิง ไม่มีกลุ่มมาเสริม คุณจะต้องใช้ตนเอง ใช้ลักษณะวิภาษวิธีคือ มันจะเป็นความขัดแย้งกันภายในของร่างกาย เป็นความขัดแย้งระหว่าง Actor กับ Space สร้างให้เกิด Dramatic tension เพื่อให้เป็นพลังงานขับเคลื่อน นั่นคือด่านทดสอบ หากนักแสดงสามารถปฏิบัติภารกิจของตัวเองได้อย่างเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว มันจะทำให้เราตระหนักในศักยภาพของตัวเอง ความเป็นจริงในชีวิต สัจจะของความสุข - ทุกข์ มีทิศทางชัดเจนไปเลยว่าในการตระหนักของความเป็นมนุษย์ จากสิ่งที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ เราอาจสรุปได้ว่า ศิลปะการแสดงที่เกิดขึ้นและความคาดหวังต่อนักแสดง ก็คือการที่นักแสดงผ่านห้วงของความเป็นตัวเองออกไปให้ได้ พยายามที่จะสร้างการแสดงที่สามารถสะท้อนภาพที่ไม่บิดเบี้ยวจนเกินไปสำหรับชีวิต อย่างเข้าใจและเท่าทัน ทั้งผู้ทำและผู้ชมการแสดงที่ดีคือการทุ่มเทลงไปในสิ่งที่กำลังแสดงอยู่ตรงหน้าเหมือนกับการเกิดขึ้นเพียงครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ถึงตรงนั้นแล้วการแสดงก็จะนำชีวิตจริงมาให้คนดูบนเวทีได้

5. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก

1. ฉากละครเวทีและคุณสมบัติของฉากที่ดี

1.1 ความหมายของฉากละครเวที

ฉาก (scenery) คือ สิ่งที่ทำหน้าที่หลักเป็นสถานที่ เป็นสิ่งแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อมเพื่อตัวละครในเรื่องและเป็นที่สำหรับการแสดง ฉาก(setting)เป็นสถานที่ที่ได้รับการออกแบบเพื่อที่จะเน้นการกระทำและความขัดแย้งของตัวละครให้เด่นชัดขึ้น ฉากจะต้องบอกสถานที่และเวลาที่แน่นอนในละคร เช่น กลางวัน กลางคืน ปีใดศักราชใด ฤดูกาลใด ยุคสมัยใดในประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นในละครเรื่องนั้นๆ แสดงให้เห็นภาพของการเปลี่ยนแปลงด้านกาลเวลาในฉากต่างๆ ต้องแสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมของตัวละครอย่างชัดเจน ทั้งในด้านของสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และอุณหภูมิอากาศของสถานที่ในละคร สถานการณ์ทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองการสังคมเป็นอย่างไร พื้นฐานทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณีและระบบการปกครองของประเทศและลักษณะชนชั้นปกครองที่ปกครองประเทศอยู่ ต้องสามารถทำให้บอกได้ว่าเป็นสถานที่ที่เกิดภายใน (Interior) หรือ ภายนอก (Exterior) ของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ อยู่ในเมืองหรืออยู่นอกเมือง เป็นของจริงหรือเป็นจินตนาการหรือความฝัน ตามแนวทางของบทละครที่นำมาจัดสร้างหรือได้ดัดแปลงขึ้นใหม่

เวทีที่ใช้ในการแสดงละครเป็นส่วนที่ยกพื้นเวทีละครของสากลมีลักษณะต่างๆกัน เช่นเดียวกับเวทีละครไทยเท่าที่ปรากฏเวทีของไทยมี 6 ประเภท ได้แก่ เวทีของโรงเรียนหรือหอประชุม เวทีธรรมดา เวทีหมุน เวทีเลื่อน เวทีสลิง และเวทีไฮเทคอเนกประสงค์ เวทีละครจะมีอุปกรณ์ประกอบเวที ได้แก่ กรอบเวที ม่านหน้าเวที ระบายบน หลืบ ม่านรอง และม่านหลัง ในการจัดฉากจะต้องเขียนแผนผังฉากบนพื้นเวทีเพื่อสะดวกในการเปลี่ยนฉากและตั้งฉากในแต่ละฉาก ส่วนเทคนิคการทำเสียงใช้ประกอบการแสดงละครในแต่ละฉากจะเพิ่มอรรถรสของการแสดงให้สมจริงตามเจตนารมณ์ของผู้ประพันธ์ละครเรื่องนั้น โดยใช้เทคนิคที่สามารถทำเสียงขึ้นแทน เช่น เสียงฝนตก พายุ น้ำซัดฝั่ง เสียงสัตว์ เสียงเครื่องจักร เป็นต้น โดยมีเทคนิคการผลิตเสียงที่แตกต่างกันไป สำหรับปัจจุบันมีสื่อสำเร็จรูปที่ใช้ประกอบการแสดงหลากหลายมากมาย

1.2 หน้าที่และบทบาทของฉาก

ฉากละครมีหน้าที่ช่วยให้การแสดงละครดูสมจริง เพราะฉากละครสร้างขึ้นเพื่อจำลองสถานที่ตามเนื้อเรื่อง สามารถทำให้ผู้ชมเห็นภาพเหตุการณ์เรื่องราวจากการแสดงละครได้ชัดเจนเกิดความสนุกและอารมณ์ เพลิดเพลินคล้อยตาม บางครั้งฉากละครจะถ่ายทอดนามธรรมออกมาให้ปรากฏเป็นรูปธรรม เช่น การสร้างฉากละครแบบจินตนาการสามารถสร้างฉากสวรรค์ฉากนรก ฉากบาดาล ตามที่ผู้ประพันธ์เรื่องได้ สร้างจินตนาการไว้ ทำให้การแสดงละครเรื่องนั้นๆ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้นฉากละครจะต้องบรรยายรายละเอียดประกอบด้วย

1. ฉากจะต้องสามารถบอกถึงภาพรวมของสถานที่ ยุคสมัย สภาพภูมิอากาศ ฤดูกาล เวลา บรรยากาศของเรื่องของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง

2. ฉากจะต้องสามารถแสดงถึงสภาพสังคม เศรษฐกิจ ฐานะความเป็นอยู่ของตัวละคร เช่น ปราสาทราชวัง บ้านชนชั้นกลาง สลัมคนจน กระท่อมชาวนา เป็นต้น

3. กำหนดขอบเขตพื้นที่สำหรับการแสดงบนเวที ทั้งในอาคารและบริเวณนอกอาคาร ระดับความสูงต่ำของสถานที่ และความลึกตื้น

4. แสดงแนวทางการนำเสนอรูปแบบและสไตล์ของฉาก เพื่อทำให้แนวละครเกิดความชัดเจนขึ้น เช่น ฉากแนวเหมือนจริง ฉากแนวนามธรรม เป็นต้น

5. บ่งบอกอารมณ์และสีสัน แสดงว่าเรื่องราวเหล่านั้นเป็นแนวโศกสลดหรือแนวสุข แจ่มใส รื่นเริง หรือแนวลึกลับน่ากลัว

Katharine Anne Ommanney และ Harry H. Schanker กล่าวไว้ในหนังสือ The Stage and the School ว่า ฉากควรจะสามารถบอกผู้ชมได้ถึงบุคลิกลักษณะของตัวละคร สภาพแวดล้อมของตัวละคร ผลกระทบของสภาพแวดล้อมที่มีต่อชะตาชีวิต หรือวิถีชีวิตของตัวละคร และผลกระทบนั้นเป็นอย่างไร ในทางกลับกันบุคลิกภาพของตัวละครมีผลลัพธ์ต่อสภาพแวดล้อมของตัวละครอย่างไร เราสามารถสังเกตได้ว่า ความเกียจคร้าน ความมีคุณค่า ความหมาย ความรัก ความทะนุทนอม ความผิดปรกติ ความขลังและอื่นๆของบุคคล จะสะท้อนให้เห็นได้ในบ้านที่อยู่อาศัยของตัวละคร และที่เครื่องประดับตกแต่งของห้องของผู้เป็นเจ้าของอย่างเด่นชัด

ฉาก ควรชี้นำสไตล์และรูปแบบของการผลิตละครเรื่องนั้นๆ ละครจะดำเนินไปใน 3 รูปแบบ คือ Presentational form หรือ Representational form หรือ Mixed form เป็นต้น

การออกแบบฉากละคร ต้องคำนึงถึงการสร้างฉาก ซึ่งแบ่งออกเป็นดังนี้

1) ฉากยืนหรือฉากตั้ง

คือฉากที่ตั้งกับพื้นขึ้นมายืน หรือยึดไปยังด้านบนของเวที โดยมีขาตั้งด้านหลังเป็นตัวรับน้ำหนัก ให้ความแข็งแรง ผู้สร้างฉากจะเขียนภาพลงบนแผงหลายๆชิ้น เมื่อนำมาประกอบเข้าด้วยกัน ตั้งบนเวทีการแสดงก็จะเป็นฉากละครตามเนื้อเรื่อง เช่น ฉากละครโทรทัศน์ การเปลี่ยนฉากละครแบบตั้งนี้จะต้องเก็บชิ้นส่วนต่างๆที่เป็นแผงออกไปแล้วจึงนำชิ้นส่วนใหม่ของฉากต่อไปมาตั้งประกอบบนเวที ก็จะได้ฉากใหม่ที่เปลี่ยนแปลงตามเนื้อเรื่อง

2) ฉากแขวนหรือฉากม้วน

คือฉากที่แขวนทิ้งลงมาจากเพดานมายังพื้นเวที ซึ่งมีราคาค่อนข้างแพง เนื่องจากต้องใช้ผ้าทำเท่านั้น แต่เป็นฉากที่ถาวร สามารถเปลี่ยนไว้ใช้ซ้ำได้หลายครั้ง เป็นการสร้างฉากโดยเขียนลงบนผ้า เป็นภาพสถานที่ตามเนื้อเรื่อง แล้วแขวนขึงเป็นฉากไว้ด้านหลังสุดของเวที เช่นเดียวกับฉากลิเก เปลี่ยนฉากด้วยการม้วนขึ้นไปเก็บไว้ด้านบน แล้วค่อยๆหย่อนผืนใหม่ลงมาแทน เท่ากับเป็นการเปลี่ยนแปลงสถานที่ตามเนื้อเรื่องซึ่งเปลี่ยนได้ง่ายและสะดวก

3) ฉากเลื่อน

วัสดุที่ใช้ทำเหมือนฉากม้วน ต่างกันเพียงแค่วิธีเก็บเท่านั้น เพราะฉากเลื่อนจะใช้วิธีเก็บเหมือนผ้าม่าน

ฉากละครที่เหมาะสมกับละครนั้น ควรเป็นฉากที่สร้างง่าย ราคาถูก ลงทุนน้อย เคลื่อนย้ายและจัดเก็บง่าย แต่เน้นในเรื่องของเนื้อหาและสีสันลวดลายบนฉากเป็นหลัก โดยเฉพาะฉากที่ใช้สำหรับการแสดงเพียงครั้งเดียว ก็ไม่ควรที่จะต้องลงทุนมากนัก

1.3 ลักษณะและคุณสมบัติของฉากที่ดี

- สามารถเคลื่อนย้ายได้เพราะฉากส่วนมากมิได้ทำการสร้างติดตั้งตายภายในโรงละคร แต่มักจะต้องทำในห้องปฏิบัติงาน (shop) ดังนั้นฉากที่ดีจึงควรมีน้ำหนักเบา แข็งแรง เพื่อความสะดวกในการขนย้ายและสามารถถอดเก็บไว้ และ

ไม่ลืมคำนึงถึงทางเข้าออกของตัวละคร เนื่องจากปัญหาส่วนใหญ่ที่มักเกิดขึ้นเสมอในการติดตั้งฉากก็คือ การที่ช่างเทคนิคและนักออกแบบฉากไม่ได้คำนึงถึงการเข้าออกของตัวละคร เพราะฉากไม่ได้ถูกสร้างขึ้นในพื้นที่ที่ใช้ในการแสดงจริง

- สามารถสร้างสรรค์บรรยากาศและอารมณ์ อันก่อให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบของผู้ชมต่อตัวละครและบทละครสามารถเกิดขึ้นได้จากการสื่อนำด้วยฉาก

- ฉากต้องสร้างขึ้นจากความต้องการและความตั้งใจของผู้เขียนบทละครและจากการตีความหมายของผู้กำกับการแสดง

- ฉากสามารถนำกลับมาใช้งานได้ไหม ฉากที่ดีควรออแบบมาเพื่อการใช้สอยสำหรับ ปัจจุบันและอนาคต กล่าวคือฉากสามารถปรับเปลี่ยนเป็นฉากใหม่สำหรับการแสดงในโอกาสต่างๆ ได้อีก ไม่ว่าจะด้วยการมาสีใหม่ แต่งเติมสิ่งใหม่ๆ หรือนำประกอบใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับการแสดงในโอกาสต่างๆ

- ฉากที่ดีควรมีความคงทนแข็งแรงสามารถรับน้ำหนักต่างๆ และอยู่ได้ถึงการแสดง รอบสุท้ายโดยไม่ชำรุดเสียหาย

- ฉากที่ดีควรมีความปลอดภัย ฉากไม่ควรมีสิ่งที่จะก่อให้เกิดอันตรายกับนักแสดงได้ เช่น มีมุมที่แหลมคมหรือมีวัตถุใดๆ ยื่นออกมาจากตัวฉากมากเกินไป

- ฉากที่ดีควรมีการลงทุนที่ต่ำ วัสดุที่ใช้หาได้ง่าย ราคาถูก แต่สามารถสื่ออารมณ์ และภาพลักษณ์โดยรวมของละครไปยังผู้ชมได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ ตามที่ผู้กำกับการแสดงต้องการ

- ฉากควรเรียบง่าย (Simplicity) อันได้แก่ ความเรียบง่ายในการออกแบบ ความเรียบง่ายในโครงสร้าง และความเรียบง่ายในการเปลี่ยนฉากและเคลื่อนไหวฉาก

- การสร้างฉากควรยึดหลัก '' ใช้น้อยชิ้นที่สุดให้ทราบเรื่องราวมากที่สุด" (Use the least to say the most)

2. **ความหมายและหน้าที่ของนักออกแบบฉากละครเวที**

2.1 **นักออกแบบฉาก** (SCENE DESIGNER)

นักออกแบบฉากเป็นผู้ออกแบบการแสดงให้ออกมาในแง่ของภาพที่จะปรากฏออกมาบนเวทีและต้องเป็นความหมายที่สอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผู้กำกับตลอดจนทำงานประสานกันกับผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆอีกด้วย นักออกแบบฉากต้องสามารถตีความหมายของบทละครอย่างละเอียดและลึกซึ้ง สิ่งที่ผู้ออกแบบฉากจำเป็นที่จะต้องรู้ก่อนลงมือออกแบบก็คือการศึกษาบทละครอย่างละเอียด ปรึกษาผู้กำกับการแสดง และหาข้อมูลด้วยตนเอง

2.2 **หน้าที่ของนักออกแบบฉาก**

นักออกแบบฉากต้องสามารถตีความหมายของบทละครอย่างละเอียดลึกซึ้ง ในแง่ของภาพที่จะปรากฏบนเวทีและต้องเป็นความหมายที่สอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความของผู้กำกับการแสดง มีทักษะเรื่องการมองเห็นภาพ ทักษะการแยกสี มองเห็นเรื่องในเรื่องของความสมดุลขององค์ประกอบศิลป์ รู้ถึงข้อมูลจุดเด่นที่เกี่ยวกับยุคสมัยของละคร และมีความเข้าใจอย่างชัดเจนกับบรรยากาศหรืออารมณ์ผ่านทางสีสัน รูปทรง เส้น แสงและเงา นักออกแบบฉากต้องมีความชัดเจน และมุมมองที่ตอบสนองต่อความรู้สึกที่ได้ต่อการมองเห็นอย่างดี ตลอดจนทำงานประสานกันกับผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ

การทำละครเวที ผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในแต่ละด้านที่ได้รับเลือกเข้ามาให้ทำหน้าที่ดำเนินการออกแบบ ในส่วนของนักออกแบบฉาก จะต้องศึกษาบทละครและบุคลิกลักษณะตัวละครแต่ละตัวอย่าง

ละเอียดเพื่อเป็นฐานข้อมูลในการออกแบบฉากต่อไป ต้องหาความรู้และรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ที่จะจัดการแสดง ไม่ว่าจะเป็นในด้านของเทคนิคขีดความสามารถของสถานที่จัดการแสดงอุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ

หลักสำคัญในการออกแบบมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ละครเรื่องนั้นเป็นเรื่องประเภทใด

2) แนวทางการนำเสนอละครเป็นอย่างไร เช่น เป็นแนวทางเหมือนชีวิตจริงที่ต้องออกแบบฉากให้ดูเหมือนจริง หรือเป็นบทละครที่ใช้จินตนาการการสร้างสรรค์ และลีลาการแสดงที่แตกต่างไปจากชีวิตจริง

3) เป็นละครสมัยใด มีความจำเป็นที่จะต้องค้นคว้าเรื่องใดบ้าง

4) เป็นละครประเทศใด มีลักษณะเฉพาะตัวอย่างไรบ้าง จะค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้จากที่ใด

5) ความต้องการในการใช้พื้นที่การแสดงเป็นอย่างไร เช่น มีตัวละครแสดงกี่ตัว มีฉากที่ต้องการใช้พื้นที่ในลักษณะพิเศษอย่างไรหรือไม่

6) จุดเด่นของเรื่องและบทบาทการแสดงอยู่ที่ใดและจะเน้นให้เห็นเด่นในแง่การออกแบบฉากได้อย่างไร

7) สัญลักษณ์แก่น หรือความหมายของเรื่องคืออะไร และจะสะท้อนให้เห็นในแง่ของฉากได้หรือไม่อย่างไร

8) อารมณ์และบรรยากาศของเรื่องของแต่ละฉากเป็นอย่างไร

9) ลักษณะของตัวละครที่มีความสัมพันธ์กับฉากที่ออกแบบนั้นเป็นอย่างไร เช่น จะออกแบบฉากภายในบ้านก็จำเป็นที่จะต้องรู้ลักษณะนิสัย ตลอดจนฐานะความเป็นอยู่ของตัวละครนั้น

10) สถานที่ที่ใช้ในการแสดงเป็นอย่างไร เช่นอยู่ในโรงนา หรือกลางแจ้ง มีปัญหาที่จะต้องแก้ไขตำแหนงของการออกแบบฉากบ้างหรือไม่

11) ผู้ชมละครส่วนใหญ่เป็นใคร เช่น ถ้าเป็นละครสำหรับเด็กก็จะต้องวางแนวทางในการออกแบบฉากที่ไม่เหมือนกับการออกแบบฉากละครสำหรับผู้ใหญ่

12) งบประมาณในการสร้างฉากมีเท่าไหร่ ผู้ออกแบบฉากจำเป็นต้องรู้ว่ามีงบประมาณเท่าไหร่เสียก่อนจึงจะลงมือออกแบบให้สามารถสร้างงานให้อยู่ในวงเงินจำกัด

13) ใครเป็นผู้สร้างฉากและมีความสามารถเท่าใด

14) การแสดงมีขึ้นเมื่อไหร่ ฉากที่เกิดในเรื่องเริ่มสร้างขึ้นเมื่อใด

15) ผู้ออกแบบมีเวลาเตรียมงานมากน้อยเพียงใด

16) ระบบที่ใช้เปลี่ยนฉากและสถานที่เก็บฉากที่ใช้ในโรงละครเป็นอย่างไร มีความสะดวกสบายในการเปลี่ยนฉากมากน้อยเพียงใด

3. **จุดประสงค์ในการออกแบบฉาก**

เมื่อผู้ออกแบบฉากได้ทำการศึกษาบทละคร และได้ปรึกษากับผู้กำกับการแสดง ตลอดจนผู้ออกแบบฝ่ายต่างๆ เรียบร้อยแล้ว จึงเริ่มการออกแบบฉาก โดยคำนึงจุประสงค์ในการออกแบบฉากที่สำคัญดังนี้คือ

1) เพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าใจและติดตามเรื่องราวที่เกิดขึ้นในละครได้เป็นอย่างดี

2) เพื่อเสริมสร้างจิตนาการของผู้กำกับการแสดง

3) เพื่อให้นักแสดงมีความคล่องตัวในการเคลื่อนไหวและการใช้พื้นที่บนเวที

4) เพื่อเน้นจุดเด่นในแง่ของเรื่องราวและการแสดง

5) เพื่อช่วยให้เอกลักษณ์และความหมายของละครเรื่องนั้นชัดเจนมากยิ่งขึ้น

6) เพื่อให้บรรยากาศที่เหมาะสมสำหรับละครเรื่องนั้น

ดังนั้น หลังจากที่ผู้ออกแบบฉาก ได้ทำความเข้าใจกับแก่นของเรื่องแล้ว ก่อนการออกแบบฉาก ผู้ออกแบบจึงต้องคำนึงถึงจุดประสงค์ที่สำคัญ คือฉากควรทำให้ผู้ชมเข้าใจในละคร เอื้อต่อการแสดงของนักแสดงและควรสร้างบรรยากาศให้สอดคล้องกับแนวละครที่นำเสนอด้วย

4. การออกแบบฉากละครเวที

ในการสร้างฉาก ผู้ประสานงานด้านเทคนิคหรือผู้ออกแบบฉาก ผู้สร้างฉาก จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจวิธีการอ่านงานออกแบบฉากซึ่งจะมีลักษณะคล้ายคลึงกันกับการอ่านงานออกแบบก่อสร้างโดยทั่วไป แต่วิธีการสร้างฉากจะมีลักษณะเฉพาะบางบางประการที่ผู้สร้างฉากต้องคำนึงถึง กล่าวคือ การสร้างฉากเราเน้นความประณีตละเอียดลออในส่วนด้านหน้าที่ผู้ชมแลเห็น ส่วนโครงสร้างด้านหลังเป็นเรื่องของเทคนิคการติดตั้งของฝ่ายฉากที่เป็นทีมงานของแต่ละแห่งจะทำอย่างใดก็ได้ให้เกิดความแข็งแรงทนทานและไม่มีเกะกะทางเดินเข้าออกหรือการเคลื่อนไหวของตัวละคร และผู้ร่วมงานที่อยู่ด้านหลังฉากเท่านั้น ส่วนงานก่อสร้าง ผู้สร้างความจำเป็นที่จะต้องคำนึงความประณีต ความสวยงามและความคงทนทั้งด้านหน้าและด้านหลังของสิ่งที่ก่อสร้างด้วย

เครื่องหมายบางอย่างในการเขียนแบบฉาก อาจจะแตกต่างไปจกเครื่องหมายที่ใช้ในงานก่อสร้างหรืองานออกแบบทางสถาปัตยกรรม แต่ก็เป็นสื่อความหมายที่ผู้ออกแบบฉากและผู้สร้างฉากเข้าใจกันเป็นอย่างดี เพราะเครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้ในการออกแบบฉากเหล่านี้ มีเอกลักษณ์และแบบแผนของตนเองโดยเฉพาะสามารถนำไปใช้ในท้องถิ่นต่างๆ ได้อย่างไม่ขัดเขิน

4.1 ส่วนประกอบของงานออกแบบฉาก

ส่วนประกอบของงานออกแบบฉาก 5 ชนิด ได้แก่

1) แบบแปลน (Ground plan, Top view, Floor plan, Diagram) ได้แก่ ภาพที่บ่งบอกตำแหน่งเครื่องประกอบฉาก เครื่องประกอบการแสดงและเวที ตำแหน่งของฉาก ทางเข้าออกของนักแสดง ระดับพื้นเวที ระดับยกพื้นต่างๆ ความกว้าง ความลึก และความยาวของเวที ประโยชน์ของแบบแปลน คือ ใช้บอกตำแหน่งเครื่องประกอบการแสดง และเวที

2) ภาพสเกตช์ (Sketch design) คือ ภาพที่ใช้นำเสนอแนวความคิดในการออกแบบฉากละครเรื่องนั้นๆ ภายหลังจากที่ทำการอ่านบทละคร วิเคราะห์บทละครและค้นหาข้อมูล

3) ด้าน (Elevations) คือ ภาพของฉากแต่ละด้านซึ่งมีตัวเลขกำกับให้เห็นความสูง ความกว้าง ความยาว และความลึกของฉาก เครื่องประกอบฉากรวมทั้งโครงสร้างอื่นๆ ที่เกี่ยวกับฉากอย่างเด่นชัด

4) รูปตัด (Section) และ รูปขยาย (Detail drawing) เป็นรูปแสดงส่วนของฉากหรือ โครงสร้างฉากบางส่วนที่อยู่ภายในภาพนั้น ซึ่งเป็นส่วนที่มีขนาดเล็กมากเกินกว่าที่จะทำให้ผู้สร้างฉากเข้าใจรายละเอียดได้

5) ภาพวาดระบายสี (Painter's elevation) คือ ภาพวาดของฉากที่นำมาจากรูป Front elevation แล้วระบายสีตามแบบที่ผู้ออกแบบฉากต้องการให้เกิดขึ้นจริงบนเวทีที่ใช้ในการแสดง ภาพนี้จะแสดงถึงสัดส่วนของสีที่ประกอบในภาพ แสดงสีและชนิดของสี บ่งบอกทิศทางของแสงและลักษณะสีสันของเงาที่เกิดขึ้น

6) หุ่นจำลองฉาก (Model of setting) คือ รูปจำลองของฉากที่ผู้ออกแบบฉากจัดสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้แลเห็นลักษณะฉาก รูปทรงสัดส่วน ความสำพันธ์ระหว่างโครงสร้างของฉากที่ใช้ในการแสดงจริงในรูปแบบสามมิติ

4.2 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการออกแบบฉาก (Symbols for design drafting)

จากเส้นที่กล่าวมาในเบื้องต้น เราสามารถนำมาประกอบกันเป็นสัญลักษณ์ทนส่วนต่างๆ ของฉาก โครงสร้างฉาก และเครื่องการประกอบเวที เป็นสื่อความหมายระหว่างผู้ออกแบบฉาก ผู้กำกับเทคนิค และผู้กำกับการแสดง สัญลักษณ์ที่ใช้เป็นเครื่องหมายหรือสื่อความหมายในการออกแบบฉากนี้

4.3 สิ่งที่ควรคำนึงในการออกแบบฉาก

ปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในการออกแบบฉาก คือ การออกแบบที่ผิดจุดประสงค์ของละคร นักออกแบบฉากสามารถร่างภาพออกมาได้ดี ดูสวยงามแต่ไม่สามารถใช้งานได้ ฉากที่ดีต้องสื่อเรื่องราวทั้งหมดของตัวละครว่าเรื่องเกิดขึ้นที่ใด มีใครบ้าง ทางเข้าออกของนักแสดงเป็นอย่างไร สิ่งที่ทำให้ฉากประสบความสำเร็จในการส่งมอบสารให้กับผู้ชมได้ดังนี้

- ภาพรวมทั้งหมดของฉากละคร ฉากควรจะบอกว่ามีใคร อยู่ที่ไหน เวลาใด ฉากควรแจกรายละเอียดต่างๆเพื่อให้คนดูรับรู้ถึงเหตุการณ์เฉพาะหน้า และเนื้อหาสาระที่เกิดขึ้นบนเวที เช่น ฉากในท้องพระโรง ฉากที่แล่นเรือท่ามกลางพายุ ฉากทุ่งหญ้าในเวลากลางคืน ซึ่งฉากเหล่านี้ต้องตอบคำถามในใจผู้ชมที่มีต่อละครเรื่องนี้

ใคร นักแสดงต้องให้ความกระจ่างว่าเขาอยู่ที่ใด โดยทางคำพูด หรือบทสนทนา การเคลื่อนไหวต่างๆ เท่านั้นยังไม่หนักแน่นพอ ถ้าไม่มีแกเข้ามาช่วยเสริมว่าตัวละครเห็นอะไร อยู่ที่ใด สถานที่ใด ไม่ว่าจะเป็นปราสาท หรือกระท่อม

เมื่อไร ฉากต้องบอกผู้ชมได้ว่าเรื่องเกิดขึ้นเมื่อไร อยู่ช่วงใด ในอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต บางครั้งช่วงเวลาเป็นสิ่งสำคัญสิ่งแรกที่จะบอกผู้ชมให้ทราบ ในปัจจุบันความสำคัญ ของฤดูกาลได้ลดบทบาทลงอย่างมาก เมื่อประมาณ 100 ปีมาแล้ว ฤดูกาลและการเปลี่ยนแปลงเป็นที่ชื่นชมกับผู้ชมอย่างมาก เพราะฤดูกาลต่างๆ ย่อมบ่งบอกถึงอารมณ์ และจุดเด่นของฉากที่ต่างกันออกไป ซึ่งสิ่งเหล่านี้มักถูกมองข้าม

ที่ไหน สถานที่เกิดขึ้นของละครเมื่อหลายปีก่อนตามโรงละครต่างๆ มักจะมีฉากประจำและทำขึ้นตายตัว ฉากนี้อาจจะเป็นฉากที่ระบายขึ้นบนผืนผ้าที่เรียกว่า Back drop หรือการสร้างฉากขึ้นในรูปของหลืบ เช่น ฉากหุบเขา ฉากป่าไม้ ฉากห้องโถง เหล่านี้เป็นมาตรฐาน ที่ทำขึ้นแต่ไม่สามารถใช้งานได้ตลอดไป เพราะละครแต่ละเรื่องมีบรรยากาศและอารมณ์ของละครเอง

- เทคนิคพิเศษ เทคนิคต่างๆ ก็ย่อมมีชื่อเรียกและคุณสมบัติที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยให้ละครแสดงผ่านพ้นไปอย่างราบรื่น ตัวละครเข้าออกทางไหน มีกี่ตัวที่ต้องออกพร้อมกัน ความเร็วในการเข้าออกต่างกันหรือไม่ ตลอดจนโครงสร้างที่ทำแทนเทคนิคพิเศษ และข้อระวังในการใช้เทคนิคพิเศษหรือ การใช้เทคนิคที่มากจนเกินไป จนบดบังความสำคัญของตัวละคร ทำให้ผู้ชมสับสนและสนใจเทคนิคพิเศษมากกนว่าการติดตามเนื้อหาสาระของละครเรื่องนั้น

- อารมณ์ ในที่นี้หมายถึง เสียงต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนเวที โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงดนตรี เสียงเหล่านี้จะช่วยสร้างอารมณ์ของผู้ชมให้คล้อยตามละครไปอย่างต่อเนื่อง อารมณ์ สามารถควบคุมจังหวะการพูดของตัวละคร โทนของฉากและความประทับใจที่มีทั้งหมดของละคร นอกจากนี้โทนสี พื้นผิว เส้น ยังสามารถที่จะสร้างอารมณ์ให้กับผู้ชมทางสายตาได้เป็นอย่างดี

- ภาพสุดท้ายที่สวยงามและลงตัว ฉากไม่จำเป็นต้องดูเลิศ วิเศษ แต่ฉากที่ดีก็เปรียบเหมือนผลงานทางศิลปะชิ้นหนึ่ง ที่มีการออกแบบอย่างลงตัวและสามารถตอบคำถามของผู้ชมที่มีต่อละครเรื่องนั้น ได้เป็นอย่างดี

4.4 ข้อมูลที่ควรรู้ในการออกแบบฉากละคร

1. ต้องทำการอ่านบทให้แตกฉาน และวิเคราะห์บทละครเรื่องนั้นอย่างละเอียดรอบคอบ
2. ต้องทราบถึงภาพรวมของเครื่องแต่งกายตัวละครภายในเรื่องว่าใช่โทนสีใด
3. โทนสีโดยรวมของฉากภาพในเรื่องเป็นเช่นไร

4.ฉากต่างๆภายในเรื่องมีอะไรบ้าง เช่นฉากภายในบ้าน ฉากไหนต้องใช้วัสดุอะไรในการจัดสร้าง เช่น ฉาก ในป่า อาจใช้วัสดุจริงเช่นก้อนหิน ใบไม้

5. วัสดุที่ใช้ในการสร้างฉากละครเป็นแบบถาวรหรือชั่วคราวโดยคำนึงถึงระยะเวลาในการแสดงทั้งหมด

6. ต้องทราบรูปแบบของเวทีที่ใช้ในการจัดแสดง มีความกว้าง ความยาว ความสูงของพื้นที่เวทีอย่างไร

5. รูปแบบฉากและสไตล์ของฉาก

5.1 รูปแบบฉาก (From)

ซูไรมาน เวศยาภรณ์ ได้กล่าวในหนังสือ งานฉากละคร1 เกี่ยวกับความหมายของรูปแบบฉากดังนี้

"...รูปแบบฉาก คือ ลักษณะโครงสร้างด้านหน้าของฉาก ซึ่งประกอบกันเข้าหลายๆส่วน เพื่อสร้างสถานที่แวดล้อม (Local) ให้แก่ตัวละคร และเป็นแบ็กกราวน์เบื้องหลังให้แก่ตัวละครบนเวที ลักษณะโครงสร้างด้านหน้านี้ เป็นแนวทางในการออกแบบฉากและการสร้างฉาก และมีส่วนสัมพันธ์กับสไตล์การแสดงแต่ละสไตล์ด้วยการเคลื่อนไหวของนักแสดงและสถานการณ์ ต่างๆ ของเรื่องมีความผูกพันกับรูปแบบฉากโดยตรง..."

รูปแบบฉากเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Types of stage setting หรือ physical set สามารถสื่อสถานที่ที่เหตุการณ์ต่างๆ ในฉากเกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน ซูไรมาน เวศยาภรณ์ แบ่งสถานที่ในฉากออกเป็น 2 ชนิด คือ

"...1. ฉากภายใน (Interior) คือ ฉากที่แสดงว่าเป็นสถานที่ภายในของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ประกอบด้วยกำแพงอย่างน้อย 1 ด้าน หรือมีเครื่องประกอบการแสดงละครเวทีเป็นสื่อความหมาย ตัวอย่างของฉากภายใน ได้แก่ ในเครื่องบิน บนรถประจำทาง บนเรือ ในรถไฟ หรือในบ้านที่อยู่อาศัย เป็นต้น

2. ฉากภายนอก (Exterior) ฉากที่แสดงสถานที่ที่เป็นภายนอกของอาคารที่อยู่อาศัย ได้แก่ ในส่วนชายคาบ้าน รั้วหน้าบ้าน ในป่า บนเขา หรือสวนใดก็ได้ที่สามารถแลเห็นท้องฟ้าปกคลุม หรือแลเห็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติได้อย่างเด่นชัด อาจจะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสื่อความ หมายก็ได้ เช่น เสาไฟฟ้า ม้านั่งในสวน ต้นไม้ใหญ่ หรือรั้วบ้าน เป็นต้น"

รูปแบบฉาก (Forms) ที่ปรากฏต่อสายตาของผู้ชมบนเวทีมีมากมายหลายรูปแบบ ตามแต่ประสบการณ์และความสามารถของผู้ออกแบบฉาก ซูไรมาน เวศยาภรณ์ ได้แบ่งรูปแบบฉากได้ 2 วิธี คือ

" ...1. แบ่งออกเป็นรูปแบบฉากย่อยๆ ตามลักษณะรายละเอียดโครงสร้าง และเทคนิคที่ใช้ในการสื่อความหมายและลำดับเหตุการณ์ที่ปรากฏแก่สายตาของผู้ชม

2. แบ่งเป็นกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม โดยไม่เน้นรายละเอียดโครงสร้าง "

โดย ซูไรมาน เวศยาภรณ์ ได้แบ่งรูปแบบฉากวิธีที่ 2 ออกเป็นกลุ่มย่อย 4 กลุ่มหรือ 4 ลักษณะตามลักษณะการใช้งาน โดยไม่เน้นรายละเอียดโครงสร้าง ได้ดังนี้ คือ

- แบบ Single set เป็นฉากที่สมบูรณ์เพียงฉากเดียว สถานที่เดียว ใช้ดำเนินเรื่องราวตลอดเรื่องแบบละคร One-act play มักเป็นฉากแบบ Box set สไตล์ Realism setting หรือ Realism

- แบบ Multiple (individual) sets เป็นหลายฉาก แต่ละฉากมีความสมบูรณ์ในตัวเอง ใช้พื้นที่บนเวทีเดียวกัน เมื่อถึงคิวฉากใดก็ทำการเปลี่ยนฉากแรกแล้วเลื่อนฉากถัดไปเข้ามาแทนที่ อาจจะเลื่อนเข้ามาบนยกพื้นส่วนหนึ่ง ห้อยลงมาจากด้านบนส่วนหนึ่ง และเลื่อนขึ้นมาทางพื้นกลเบื้องล่างอีกส่วนหนึ่ง เหตุการณ์เกิดขึ้นเรียงลำดับกันไปทีละฉาก

- แบบ Unit sets เป็นฉากที่สร้างขึ้นเป็นเชิงสัญลักษณ์สื่อสถานที่ต่างๆ อาจทำเป็นแผงชุดเดียวกัน แต่ใช้ประกอบได้เป็นหลายๆ ฉากบนพื้นที่เดียวกันนั้น คือสับเปลี่ยนตำแหน่งของแผงไปมาพร้อมกับเปลี่ยนเครื่องประกอบการแสดงและเวทีไปตามต้องการ มักทำเป็นยกพื้นหลายระดับ

- แบบ Simultaneous - scene setting เป็นฉากหลายๆ ฉากที่จัดต่อกันไปในพื้นที่เดียวกัน อาจจะเป็นฉากสมจริงที่สมบูรณ์หรือเป็นฉากเชิงสัญลักษณ์ก็ได้ อาจมีระดับยกพื้น หลายระดับซึ่งเหตุการณ์อาจจะเกิดขึ้นพร้อมๆ กัน หรือเกิดแยกกันตามลำดับฉาก สามารถใช้แสงเป็นตัวกำหนดลำดับฉาก ต้องการฉากไหนก็เปิดแสงที่ฉากนั้น

ในการแบ่ง 2 วิธีนี้ เป็นการแบ่งอย่างง่ายๆ แต่ในการสื่อความหมายระหว่างผู้กำกับการแสดงกับฝ่ายงานออกแบบจะต้องเพิ่มรายละเอียดเป็นข้อๆไป ตามที่ผู้กำกับการแสดงได้วางจุดหมายไว้ ในการสร้างฉากละครเราจำเป็นต้องใช้รูปแบบฉากที่หลากหลายผสมผสานกัน โดยไม่จำเป็นต้องแยกเป็นแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะ

5.2 สไตล์ของฉากแบบ Constructivism

Constructivism เป็นสไตล์ฉากที่ผู้เรียนพยายามที่จะนำความรู้ ความคิด ความเข้าใจและประสบการณ์ที่ได้รับเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นๆ มาสร้างเป็นโครงสร้างทางปัญญา (Cognitive Structure)อย่างเป็นรูปธรรม ด้วยการนำไปสร้างสรรค์ชิ้นงานในงานที่หลากหลายเพื่อเป็นสื่อในการถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนโดยใช้โครงเส้นของตึก หรือสถาปัตยกรรมแต่ละอย่างที่ผู้จัดทำฉากสนใจเพื่อมาพัฒนาต่อ จุดมุ่งหมายของฉากสไตล์นี้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความกดดัน ความแข็งของอารมณ์ของละครเรื่องนั้นๆด้วยวิธีการลดทอน ขยาย หรือบิดเบือนทรงของฉากให้สื่อความหมายภายในของตัวละคร พยายามที่จะสื่อถึงสภาพแวดล้อมโดยรอบของเรื่อง หรือมุมมองที่เป็นไปในสายตาของตัวละครตัวใดตัวหนึ่งที่มีความคิด ความกดดันแก่ผู้ชมที่ไม่ได้เน้นการบันทึกหรือตีแผ่ความเป็นจริงแต่จุดมุ่งหมายหลักเพื่อแสดงออกซึ่งความคิดเกี่ยวกับความถูกต้องหรือความจริงของชีวิต

6. การออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉาก

6.1 อุปกรณ์ฉาก (SET)

ฉากประกอบขึ้นจากวัสดุหลายชนิด เช่น ผ้า ไม้ โลหะ กระดาษ ปูน ฯลฯ ส่วนมากจะสร้างสำเร็จรูปเป็นชิ้นๆแล้วนำเข้ามาประกอบกันเป็นรูปร่างในห้องส่ง เมื่อใช้แสดงเสร็จก็สามารถถอดออกเก็บเป็นชิ้นๆได้อย่างเดิม เพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ในครั้งต่อไป ถ้าเป็นสิ่งก่อสร้างจะมาในรูปแบบของประตู หน้าต่าง ฝาผนัง เสา บันได พื้นยกระดับ กำแพง ฯลฯ ถ้าเป็นธรรมชาติจะมาในรูปแบบของ ต้นไม้ขนาดต่างๆ ก้อนหิน หญ้า ชิ้นส่วนต่างๆดังกล่าวจะใช้วัสดุที่มีน้ำหนักเบา ทำเทียมขึ้นเพื่อสะดวกในการเคลื่อนย้าย หรือการเก็บ ซึ่งโดยมาจะใช้วัสดุที่เป็นไม้ ผ้าและโฟมในการทำ

6.2 อุปกรณ์ประกอบฉาก (PROPERTIES / Prop)

คือ วัสดุทุกชนิดที่นำมาประกอบภายในฉาก อุปกรณ์ประกอบฉากเป็นส่วนที่ช่วยให้ฉากมีบรรยากาศสมจริงมากยิ่งขึ้น ถ้าฉากเป็นตัวอาคาร อุปกรณ์ประกอบฉากจะมาในรูปของเฟอร์นิเจอร์ อันได้แก่ โต๊ะ เก้าอี้ ตู้ เตียง รูปภาพ หนังสือ ม่านหน้าต่าง จาน ชาม อาหาร แก้วน้ำ หรือของใช้ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโรงถ่ายภาพยนตร์หรือสถานีโทรทัศน์ โดยทั่วไปประสบปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์ฉากเป็นอันมาก บางประเภทมีราคาแพง ชำรุดง่าย หรือมีน้ำหนักเบาเกินไป จึงจำเป็นต้องสร้างเทียมขึ้น แต่มีความคงทนและน้ำหนักเบา เช่น ใช้ยาง พลาสติก หรือโฟม บางชนิดไม่คุ้มค่า และเป็นภาระต่อการมีไว้ก็สามารถใช้วิธีเช่าหรือยืม ซึ่งวัสดุประกอบฉากสามารถแบ่งออกได้ 2 ประเภทคือ

1) Set Prop

คือ วัสดุอะไรก็ตามที่นำมาตกแต่งเพื่อเพิ่มรายละเอียด บรรยากาศ หรือทำให้ฉากนั้นสวยงามขึ้นอีกทั้งยังสามารถใช้ในฉากนั้นได้ เช่น หนังสือ แจกัน โทรทัศน์ วิทยุ รูปภาพ โต๊ะ ชั้นวางของเป็นต้น

2) Hand Prop

คือ วัสดุประกอบฉากที่ให้นักแสดงถือหรือจับในฉาก เช่น หนังสือ มีด ปืน อาหาร เครื่องดื่ม หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

6.3 ฉากหลัง

ฉากหลังหรือแบคกราวด์ เป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยเสริมบรรยากาศและช่วยให้เกิดความลึกขึ้นในฉากให้มากกว่าความเป็นจริง แบ่งออกเป็นประเภทต่างๆดังนี้

1) ภาพเขียน เป็นภาพที่เขียนขึ้นจากแผ่นผ้าขึงบนกรอบไม้

2) ภาพถ่าย เป็นภาพที่ผ่านวิธีการอัดรูปให้ลงบนกระดาษ และนำไปติดรวมกันบนแผ่นไม้

3) การฉายภาพด้านหลังจอ เป็นการฉายภาพนิ่ง หรือภาพยนตร์ที่ฉากหลังของผู้แสดง ฉากหลังประเภทนี้เป็นแบบที่ให้บรรยากาศมากที่สุด เพราะเป็น
แบคกราวด์ที่มีความเคลื่อนไหวได้

4) สร้างขึ้นจริง เป็นการสร้างฉากขึ้นจริงๆ ถ้าไม่มีผู้แสดงเข้าไปเกี่ยวข้องจะสร้างโดยการย่อส่วนให้เล็กลงไปตามลำดับทำให้เกิดความลึก

5) ไซโคลราม่า (ฉากที่ไม่กำหนดระยะ) เป็นฉากผนังเกลี้ยง ลมมุมด้วยความโค้ง ทำให้กำหนดความลึกได้ยาก แบคกราวด์ประเภทนี้มักจะใช้ร่วมกับแบคกราวด์ประเภทสร้างขึ้นจริงกับประเภทภาพถ่าย

7. การเคลื่อนย้ายฉาก หรือการเปลี่ยนฉาก

การเคลื่อนย้ายฉากระดับพื้นเวทีโดยใช้ล้อ หรือโดยการหมุนของวงล้อ (The Moving of Scenery on Casters) สำหรับการเคลื่อนย้ายฉากที่มีขนาดใหญ่หรือมีน้ำหนักมาก เป็นโครงสร้างแบบ 3 มิติ ในระดับพื้นเวที เราใช้ล้อเลื่อนติดด้านล่าง ทำให้การเคลื่อนที่เป็นไปได้ให้รวดเร็วขึ้นและง่ายขึ้น การติดตั้งล้อให้กับฉากมีหลายแบบหลายลักษณะ ตั้งแต่ติดล้อเดียวบนมุมใดมุมหนึ่งของโครงสร้างจนกระทั่งโครงสร้างใหญ่ๆ เช่น ยกพื้นหรือรถเลื่อนสำหรับฉากทั้งฉาก

ล้อเลื่อน (Casters) มีอยู่ด้วนกันมากมายหลายชนิด แบบที่นิยมใช้กันสำหรับเวทีคือแบบที่เลื่อนไปได้ด้วยความคล่องตัว มั่นคงแข็งแรง รับน้ำหนักได้มาก เสียงเบา และเป็นล้อยางจะดีที่สุด เพราะแบบนี้จะไม่ก่อให้เสียงดัง หากยางล้อเสื่อมก็จะสามารถหาทดแทนใหม่ได้ง่าย นอกจากนี้ล้อควรมีขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่จะหาได้และต้องเหมาะสม

กับงาน ขนาดธรรมดาที่สุดควรเป็น3นิ้วครึ่งจนถึง 4 นิ้ว ซึ่งจะวิ่งไปได้อย่างคล่องแคล่วโดยไม่มีอุปสรรคกับพรมหรือผ้าปูพื้นหรือสายไฟที่พาดอยู่บนพื้น

ล้อมี 2 ลักษณะ คือ หมุนได้รอบตัวทุกทิศทางเรียกว่า ล้อเป็น และแบบที่หมุนได้ทิศทางเดียวเรียกว่าล้อตาย ดังนั้นเพื่อความประหยัดจึงควรเลือกใช้แบบ swivel action หรือล้อเป็น เพราะหากต้องการใช้ในการในลักษณะของรางเลื่อนทิศทางเดียวก็สามารถทำเป็นรางวิ่งบังคับล้อให้ไปในทิศทางเดียวกันได้

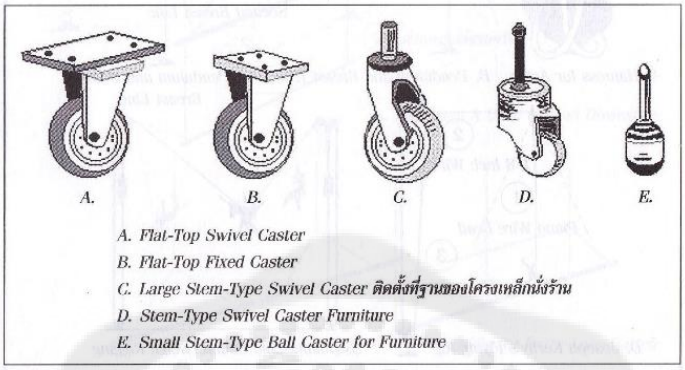

ภาพแสดง caster technique และล้อแบบต่างๆ

เทคนิคการติดล้อกับโครงสร้างฉากมีหลายวิธี ได้แก่

Tip และ lift jacks คือการติดล้อแก่ฉากเพื่อให้ฉากสามารถเคลื่อนไปได้อย่างง่ายและสะดวกขึ้น ในขณะเดียวกันก็ยุติการเคลื่อนไหวของล้อเพื่อให้ฉากตั้งอยู่ในที่ที่กำหนดไว้ตามลำดับเหตุการณ์ในฉากๆนั้น ในการเคลื่อนย้ายฉากจากที่หนึ่งสู่อีกที่หนึ่ง เราจำเป็นต้องยกและเอนฉากไว้บนล้อเลื่อนเพื่อเคลื่อนออกไปสู่ที่อื่นๆและฉากนั้นจะตั้งได้มั่นคงเมื่ออยู่ในมี่มี่กำหนดไว้แล้ว อีกวิธีหนึ่งในการหยุดโครงสร้างที่มีน้ำหนักและมีล้อเลื่อนอยู่ด้านล่างมิให้เคลื่อนที่ไปโดยการติดโครงสร้างนั้นชนเข้ากับฉากใหญ่ที่ตั้งอยู่บนพื้นอย่างมั่นคงหรือเลื่อนโครงสร้างฉากนั้นบนล้อเลื่อนที่ติดไว้ด้านหลังโครงในที่ที่ผู้ชม

1) ไม่สามารถแลเห็นได้จากด้านหน้าบริเวณ up stage และใช้ลิ่มหรืออุปกรณ์อื่นๆรั้งโครงสร้างเอาไว้กับพื้นเวที Outrigger wagons หรือรูปแบบของ Jack หรือ brace ที่ติดล้อและติดไว้ด้านหลังของฉาก ฉากจะอยู่บนล้อ โดยโครงสร้างที่ตั้งใจไว้สำหรับเป็น brace และเป็นฉากติดล้อเลื่อนในเวลาเดียวกันเหตุการณ์และการเคลื่อนไหวของตัวละครกระทำกันด้านนอกฉากติดล้อนี้ คือบนพื้นเวทีจริงนั่นเอง

2) Wagons คือ พื้นเวทีเตี้ยๆสูงขนาด 6-8 นิ้วหรือ10-20เซนติเมตร กว้างยาวเท่าใดก็ได้ตามต้องการ ติดล้อเลื่อนขนาดใหญ่ (wagon) สามารถติดตั้งฉากทั้งฉากไว้ได้หมดและทำให้การเปลี่ยนฉากเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว เคลื่อนย้ายฉากได้ง่ายระหว่างการเปลี่ยนฉาก แม้จะต้องใช้เนื้อที่บนเวทีมากแต่ก็สะดวกและทำการเปลี่ยนฉากได้รวดเร็วขึ้น พื้นยกติดล้อที่เป็นโครงสร้างที่มีขนาดเท่าๆกันจำนวนมากที่สร้างเก็บไว้ในที่ที่กำหนด เมื่อต้องการใช้งานก็นำมาประกอบกันหรือเชื่อมเข้าด้วยกันตามขนาดพื้นที่ที่ต้องการเรียกว่า stock wagon unit มีล้อทำหน้าที่เป็นเสารับน้ำหนักทั้งหมดในตัว ล้อที่ติดใน platform ขนาด 2x6 หรือ 4x8 ฟุต จะช่วยเฉลี่ยรับน้ำหนักได้เพิ่มขึ้น โดยมี caster plank หรือแผ่นไม้ติดล้อเลื่อนเป็นฐานนับน้ำหนักทั้งหมด และหากล้อติดห่างกันช่วงละ 3 ฟุต จะช่วยให้เกิดความแข็งแรงทนรับน้ำหนักโครงสร้างขนาดใหญ่ได้ดีขึ้น

3) Wagon สามารถเคลื่อนไหวได้อิสระและขณะเดียวกันสามารถควบคุมทิศทางการเคลื่อนไหวได้ด้วยกันหลายวิธี สอดคล้องกับการวางแผนงานในการนำเสนอละคร เราอาจจะกำหนดให้ฉากต่างๆอยู่บนล้อเลื่อนทั้งหมดเลยก็ได้ การดำเนินเรื่องอาจจะอาศัยการเปลี่ยนฉากสลับกันระหว่างล้อเลื่อน 2 ชุด (tracked wagon movement) โดยฉากบนล้อเลื่อนแต่ละชุดจะได้รับการจัดนอกเวที ในขณะที่อีกชุดหนึ่งอยู่ในระหว่างการใช้งานการแสดงบนเวทีนั้น พื้นเวทีแบบพิเศษที่เลื่อนไปมาได้ตามตารางเลื่อนที่ติดไว้บนพื้นเวที มีหลายลักษณะ ได้แก่

- การเลื่อนสลับที่ไปมาซ้ายขวา (transverse movement)

- การเลื่อนสลับที่ของพื้นเลื่อนขนาดเล็กทางซ้ายและขวา สลับกับพื้นขนาดใหญ่ชุดกลางที่เลื่อนไปหน้าหลัง (split transverse wagons and a large single moving up-and-down stage)

- การเลื่อนสลับที่แบบผสม (multi movements : transverse , diagonal , as well as up, and-down stage)

เมื่อมีฉากย่อยจำนวนมากในละครเรื่องหนึ่ง จำเป็นต้องเตรียมฉากต่างๆเหล่านี้ให้พร้อมบนพื้นเลื่อนแยกชิ้นกันออกไป โดยอาศัยวิธีการใดวิธีหนึ่งดังกล่าวมาให้สอดคล้องกับลำดับเหตุการณ์ในท้องเรื่องมีวิธีการพิเศษอีกแบบหนึ่งที่เป็นทีนิยมใช้กันอยู่อย่างกว้างขวาง ให้ความสะดวกรวดเร็วในการใช้งานพื้นเลื่อนเช่นเดียวกัน คือวิธีการที่เรียกว่า pivoted wagon movement มีลักษณะเป็นเวทีพื้นเลื่อนกึ่งเวทีหมุนโดยมีการตรึงจุดหนึ่งของพื้นส่วนที่อยู่ down stage ไว้ จะเป็นทางซ้ายหรือขวาของเวทีก็ได้ แล้วเลื่อนพื้นติดล้อนั้นเข้าออกตรงจุดที่ต้องการในลักษณะของการสับมีดไปมา เวทีแบบนี้สามารถเปลี่ยนฉากได้อย่างรวดเร็วกว่าพื้นเวทีแบบอิสระ อาจจะใช้มอเตอร์ช่วยในการหมุน หรือหมุนส่วนเวทีที่เป็นรูปครึ่งวงกลม ให้เปิดให้ผู้ชมแลเห็นทีละส่วน ทำให้ดูน่าสนใจยิ่งขึ้น อีกระบบหนึ่งที่น่าสนใจและเป็นที่นิยมทำกันอย่างแพร่หลายมากแบบหนึ่งคือ ระบบเวทีหมุน (revolving stage) เป็นการเคลื่อนย้ายฉากหรือเปลี่ยนฉากโดยใช้ล้อเลื่อนติดกับพื้นวงกลมจำนวนหลายชุดข้างใต้รอบพื้นวงกลมนั้น โดยตรึงศูนย์กลางของยกพื้นให้ติดอยู่กับที่ในลักษณะที่วงกลมนี้หมุนรอบตัวได้ โครงสร้างของพื้นเวทีหมุนนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับ wagon แต่ต่างกันในทิศทางในการเคลื่อนที่เท่านั้น หากล้อที่ใช้นั้นลื่นมาก เวทีหมุนนั้นจะทำงานได้อย่างดีมาก เราอาจจะใช้มอเตอร์ช่วยบังคับการหมุนในอัตราความเร็วที่ต้องการได้

เราสามารถทำเวทีหมุนได้ทั้งแบบถาวรและแบบชั่วคราวโดยอาศัยหลักการเดียวกัน หากใช้ล้อเป็นที่หมุนได้รอบตัว การติดตั้งทำได้ง่าย เพียงกำหนดระยะให้แน่นอนตายตัวเป็นสัดส่วนที่ถูกต้องและเว้นช่วงให้ล้อหมุนได้พอดีโดยไม่มีสิ่งกีดขวาง ก็สามารถเลื่อนเวทีนี้กลับทิศทางสลับไปมาได้ แต่ค่อนข้างกินเวลาเพื่อให้ล้อหมุนปรับตัวกลับมาสู่ทิศทางที่ต้องการ แต่ถ้าเป็นการติดตั้งโดยใช้ล้อตายซึ่งเลื่อนได้ทางเดียว แม้การติดตั้งจะค่อนข้างยาก เพราะต้องให้หันไปในทิศและมุมที่ถูกต้อง แต่เมื่อติดตั้งเรียบร้อยแล้วก็สามารถเลื่อนหมุนเวทีได้สะดวกรวดเร็วกว่าแบบแรกมาก ทั้งนี้เพราะล้อถูกตรึงไว้ถาวร ไม่ต้องมีการปรับตัวให้ได้ทิศทางที่ต้องการ

ลักษณะการใช้เวทีหมุนมีอยู่หลายแบบด้วยกัน ได้แก่

1) Single turntable เป็นลักษณะเวทีหมุนขนาดใหญ่กลางเวทีแบบวงเดียว โดยหมุนแบบนี้เมื่อติดตั้งฉากแล้วจะเกิดช่องเปิดโล่งทางซ้ายและขวามือ จำเป็นต้องสร้างกรอบเข้ามาบังให้แลเห็นแต่เหตุการณ์บนเวทีในส่วนของเวทีหมุนเท่านั้น

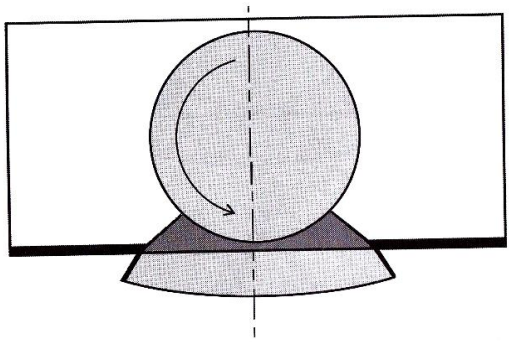

เวทีหมุนแบบเดี่ยว

2) Two turntable เป็นลักษณะเวทีหมุน 2 ชุดแยกจากกัน อาจจะอยู่ในแนวเดียวกันก็ได้ เป็นการใช้เวลาที่น่าสนใจแบบหนึ่ง ปัญหามักเกิดแก่ฝ่ายฉากว่าจะทำให้ฉากเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร

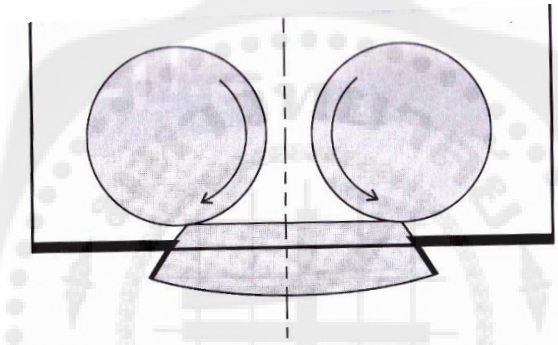

เวทีหมุนแบบ 2 เวทีคู่

3) Three turntable เป็นลักษณะของเวทีหมุนขนาดใหญ่ โดยมีเวทีหมุนขนาดเล็ก 1 คู่ อยู่บริเวณ down stage ทางซ้ายและทางขวามือ เวทีหมุนทั้ง 2 จะมีฉากที่มีความสัมพันธ์กับฉากใหญ่ด้านหลัง ซึ่งเป็นขั้นกลางหรืออาจจะมีฉากเป็นอิสระแยกออกไปต่างหากก็ได้

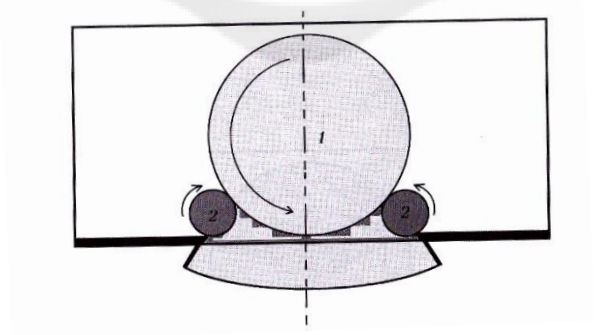

เวทีหมุนแบบ3เวทีประสานกัน

4) The ring and turntable เป็นเวทีหมุนที่มีวงแหวนอยู่รอบนอกติดกับพื้นเวทีหมุนนั้นซึ่งวงแหวนนี้อาจจะหมุนในทิศทางเดียวกันหรือสวนกันกับเวทีหมุนก็ได้ เวทีลักษณะนี้อาจจะออกแบบให้มีความพิสดารยิ่งขึ้นไปอีก คือมีเวทีหมุน 2 วงและ 2 วงแหวน (two rings and two ring) หากวางแผนไม่ละเอียดพอก็จะก่อให้เกิดปัญหามากมายพอควร

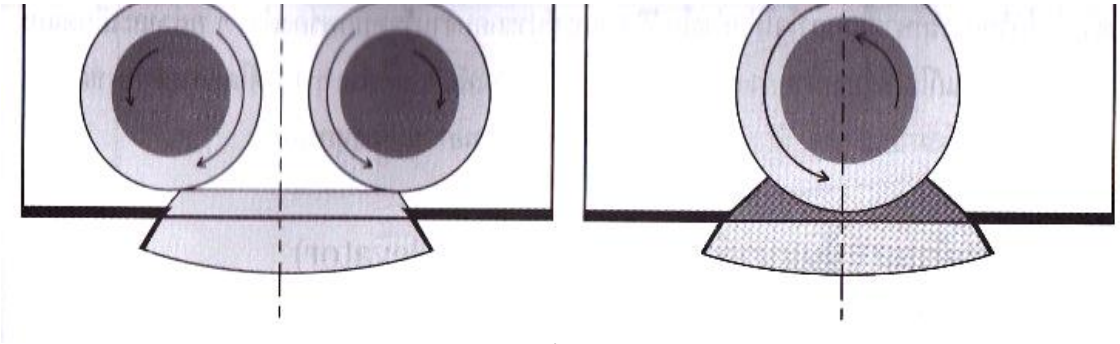

เวทีหมุนแบบมีวงแหวนที่หมุนสวนทางรอบเวทีหมุน

5) Turntable and combinations เป็นเวทีหมุนที่ประกอบกับส่วนประกอบพิเศษอื่นๆ เช่น วงแหวนที่หมุนรอบเวทีวงกลมส่วนกลางที่ตั้งฉากไว้กับที่ หรือเวทีหมุนที่ติดตั้งอยู่บนพื้นเลื่อนขนาดใหญ่หรือเวทีหมุนที่มีวงแหวนครึ่งวงกลมที่เลื่อนไปมาได้อยู่ด้านหน้า เป็นต้น ยิ่งมีลูกเล่นแปลกแหวกแนวมากท่าใดก็จะทำให้ผู้ออกแบบมีความสนุกกับการออกแบบฉากที่ต้องมีความละเอียดรอบครอบอย่างยิ่ง และผู้กำกับการแสดงเองก็ต้องมีความมานะอดทนที่จะทดลองหมุนเวทีประกอบกับเทคนิคอื่นๆจนกว่าจะเป็นที่พอใจ ปัญหาและอุปสรรคจะเกิดขึ้นมากมายระหว่างการซ้อมและการแสดงเสมอ แต่หากอุปกรณ์ประกอบต่างๆได้รับการรักษาดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด และผู้ประกอบงานรู้จุดบกพร่องต่างๆอย่างละเอียดและหาทางป้องกันแก้ไขไว้ล่วงหน้าอย่างถูกต้องแม่นยำ ก็จะผ่านวิกฤตต่างๆไปได้โดยง่ายดายขอเพียงผู้ประกอบงานมีสมาธิและคอยฝึกฝนระบบอย่างสม่ำเสมอก่อนการแสดงทุกรอบ

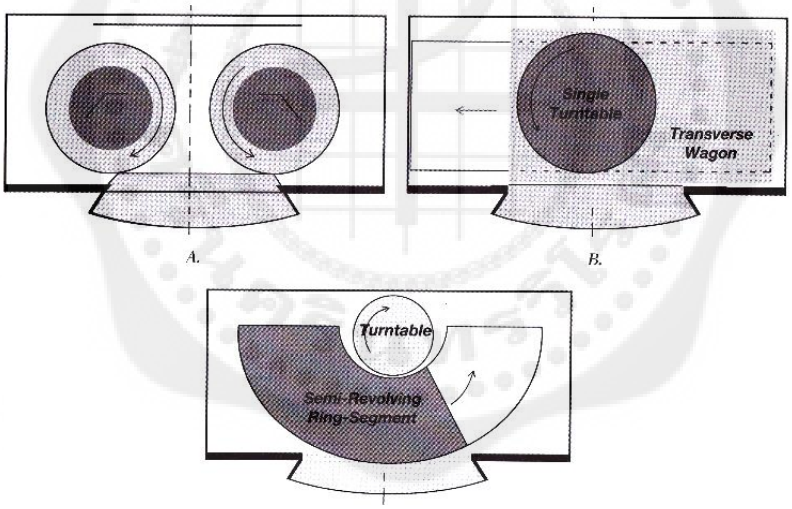

เวทีหมุนแบบที่มีส่วนประกอบพิเศษอื่นๆ เช่น semi-revolving ring-segment หรือ transverse wagon หรือ a pair of ring with no moving floors เป็นต้น

ข้อมูลสัมพันธ์ทางด้านการออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง

1.1 ความหมายของอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง (Properties)

Properties คือ ส่วนประกอบของฉากบนเวที อันได้แก่ ชิ้นส่วนหรือวัตถุที่มีความสำคัญต่อการเคลื่อนไหวและการแสดงออกของนักแสดงบนเวที ภายในฉากแต่ละฉากที่มีความแตกต่างกัน Property หรือที่เรียกกันย่อๆว่า Props หมายถึง ความสามารถ หรือ สิ่งประดับตกแต่งฉาก เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ต่างๆ ที่นักแสดงถือในระหว่างการแสดง และอาจหมายถึงเสียงที่มิได้เกิดจากเครื่องมือหรืออุปกรณ์ไฟฟ้า และรวมไปถึงเครื่องมือหรือวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่ทำให้เกิดภาพเพื่อสื่อความหมายทางความรู้สึกนึกคิด สื่อบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมของนักแสดงหรือตัวละคร

เหตุที่นิยมเรียกคำว่า Props หรือ Property เป็นภาษาไทยว่า “อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง” นั้นก็เพราะว่าคำว่า Props หรือ Property เป็นคำรวมของเครื่องประกอบฉากต่างๆที่ปรากฏในฉากการแสดงซึ่งมีลักษณะการใช้งานในฉากที่แตกต่างและหลากหลาย อุปกรณ์ประกอบฉากบางชนิดตั้งอยู่เฉยๆ ตลอดเวลาการแสดงในฉากหนึ่ง เมื่อใช้งานเสร็จจะเปลี่ยนแปลงไปได้ตามความเหมาะสมด้วย ดังนั้น อุปกรณ์บางชิ้นเป็นส่วนของฉากโดยตรง บางชิ้นนักแสดงต้องใช้ในการแสดง และบางชิ้นเป็นส่วนประกอบของเสื้อผ้าและตัวละครต่างๆ เพื่อบ่งบอกลักษณะเฉพาะ ซึ่งการแสดงถือเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในกระบวนการนำเสนอหรือกระบวนการผลิต แต่เพื่อให้คำว่า Property มีความหมายโดยรวมดังได้กล่าวมา จึงเรียกว่าสั้นๆว่า Props ซึ่งหมายความถึงอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ให้กระชับ เห็นภาพ และเข้าใจได้ง่ายขึ้น ซึ่งเราจะสามารถแยกแยะประเภทและลักษณะออกตามการใช้งานได้เป็นหลายประเภท ดังจะได้กล่าวถึงในส่วนถัดไป

Property เป็นส่วนประกอบของฉากที่สำคัญยิ่ง เพราะสิ่งของต่างๆเหล่านี้ถูกกล่าวถึงในบทละครตามลำดับฉากและเหตุการณ์ต่างๆ อันเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินเรื่องราวของบทละคร อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ทุกชิ้นที่ปรากฏอยู่ในบทละคร ย่อมจะต้องมีความหมายต่อตัวละครและเรื่องราวการดำเนินชีวิตของตัวละคร เมื่อบทกำหนดสิ่งใดไว้ ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับอุปกรณ์ประกอบฉากก็จำเป็นจะต้องจัดหา หรือจัดสร้างขึ้นเพื่อการซ้อมและการแสดงอย่างสมบูรณ์ที่สุด เท่าที่จะสามารถทำได้ **ซูไรมาน เวศยาภรณ์ ได้กล่าวถึงความหมายของอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงไว้ว่า**

อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง (Properties หรือ Props) หมายถึง

1. วัตถุ หรือ สิ่งของ ที่มีผลต่อการเคลื่อนไหวและการแสดงออกของนักแสดงบนเวที
2. วัตถุ หรือ สิ่งของ ที่นักแสดงยกหรือเคลื่อนย้าย
3. วัตถุ หรือ สิ่งของ หรือสิ่งที่ยื่นออกมาจากฉากหลัง มักตั้งอยู่บนเวที ซึ่งนักแสดงสามารถขึ้นไปยืนหรือนั่ง เช่น ก้อนหิน ตอไม้ ท่อนซุง โต๊ะ เก้าอี้ รวมถึงสิ่งที่ใช้ประดับตกแต่งพื้นเวที เช่น พรม ผ้าเช็ดเท้า ฯลฯ
4. วัตถุ หรือ สิ่งของ หรือส่วนที่ใช้ประดับและตกแต่งฉากหลัง ไม่รวมสิ่งที่เกิดจากการ Painted เช่น ผ้าม่าน ปฏิทิน รูปภาพ นาฬิกา เป็นต้น
5. อุปกรณ์พิเศษดังต่อไปนี้

- อุปกรณ์ที่ใช้สร้างเสียงพิเศษต่างๆ ที่มิได้ใช้พลังงานไฟฟ้า เช่น ประทัดที่ใช้สร้างเสียงปืน กะลามะพร้าวที่ใช้สร้างเสียงม้าวิ่ง หรือ แผ่นอะลูมิเนียมที่ใช้สร้างเสียงฟ้าผ่า

- อุปกรณ์สร้างภาพเพื่อสื่อความหมายบนเวที ที่สามารถเคลื่อนย้ายได้โดยง่ายด้วยบุคลากรเพียงคนเดียว เช่น เครื่องฉายสไลด์
- อุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างเทคนิคพิเศษต่างๆที่ตั้งอยู่ด้านหลัง ด้านข้าง หรือด้านหน้าของเวที เช่น พัดลม

อุปกรณ์ประกอบฉาก คือ องค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยเสริมให้การนำเสนอเรื่องมุ่งตรงไปสู่ผู้ชมและช่วยเสริมบรรยากาศขององค์ประกอบศิลป์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น องค์ประกอบเสริมในด้านของฉาก เทคนิค หรือ อุปกรณ์พิเศษต่างๆที่จะช่วยในการสื่อความหมายภายในเรื่อง ที่อาจจะเป็นสัญลักษณ์ (Symbol) หรือการสื่อถึงลักษณะนิสัยบางอย่างของตัวละครที่ใช้ แม้กระทั่งส่วนเสริมในเรื่องของฉากก็นับเป็นองค์ประกอบที่จะทำให้ฉากดูมีชีวิตชีวาและช่วยสร้างบรรยากาศของกลิ่นอายความเป็นอยู่ที่มีในตัวบทละครขึ้นมาได้ดียิ่งขึ้น

ดังนั้น ความหมายของอุปกรณ์ประกอบฉาก อาจหมายรวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่มาช่วยเสริมเติมแต่งองค์ประกอบศิลป์ทั้งหมด ไม่เพียงแค่ในด้านของฉากและเครื่องแต่งกาย แต่รวมไปถึงการช่วยเอื้อต่อการแสดงและเรื่องราวให้มีความสมบูรณ์ในการดำเนินเรื่องไปสู่ผู้ชมได้ดียิ่งขึ้น

1.2 **ความสำคัญของอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง**

อุปกรณ์ประกอบฉาก (Props) นับเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญ มีความละเอียดอ่อนที่มีผลต่อการสร้างหรือทำตามภาพรวมของฉากที่ผู้ออกแบบต้องการนำเสนอ เพราะวัสดุ สิ่งของ หรืออุปกรณ์ประกอบการแสดง แต่ละชิ้นมีความหมายในตัวของมันเองที่สามารถบ่งบอกถึงยุคสมัย สถานที่ หรือ แม้แต่สภาพแวดล้อมภูมิอากาศในเรื่อง เช่น สีของต้นไม้ ใบไม้ สภาพของพื้นดิน สามารถบ่งบอกถึง สภาพของพื้นดินสามารถบ่งบอกถึงสภาพภูมิอากาศในท้องเรื่อง หรือแม้แต่ เก้าอี้ที่มีรูปทรงลวดลายลักษณะเฉพาะตัว สามารถบ่งบอกถึง ยุคสมัย เชื้อชาติ ลักษณะนิสัย รสนิยม และฐานะของเจ้าของบ้านด้วย

ในเรื่องของอุปกรณ์ประกอบฉากที่จะช่วยเสริมด้านฉาก จะเป็นส่วนของการเสริมบรรยากาศให้ดูมีชีวิตชีวา ที่จะบ่งบอกถึงสภาพความเป็นอยู่ในขณะนั้นของตัวละคร ที่ไม่เพียงแค่บอกยุคสมัยหรืออารมณ์ของเรื่อง แต่อาจจะแฝงถึงความหมายที่ตัวบทต้องการจะสื่อ หรือสิ่งที่ตัวผู้กำกับเองต้องการใส่เพิ่มเติมเข้าไป เพื่อช่วยในการสื่อความหมาย ในการแสดงให้มากยิ่งขึ้น

บางครั้งอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง มีส่วนช่วยให้นักแสดงสามารถจดจำคิวการแสดงของตนเองได้แม่นยำยิ่งขึ้น ยกตัวอย่างเช่น เมื่อนักแสดงหยิบบุหรี่ขึ้นทำการสูบครั้งที่หนึ่ง นักแสดงจะพูดบทประโยคหนึ่ง ต่อมาเมื่อหยิบบุหรี่ขึ้นมาสูบครั้งที่สอง นักแสดงจะต้องพูดอะไรต่อไป และเหตุการณ์ใดที่จะเกิดขึ้นเรียงลำดับต่อเนื่องกันไปจนสิ้นสุดการแสดง อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงสามารถบอกรสนิยมและฐานะความเป็นอยู่ของตัวละครผู้อาศัยอยู่ในฉากนั้น สามารถบอกหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครกับห้องที่พักอาศัยนั้นเป็นอย่างไร อยู่ในฐานะใด เช่น เป็นผู้มาอยู่อาศัย เป็นเจ้าของบ้าน เป็นคนรับใช้ หรือ ผู้เข้ามาขโมยของในบ้าน อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง สามารถบอกกาลเวลา ฤดูกาลของปี สามารถบอกปีที่เกิดเหตุการณ์นั้นๆขึ้น

อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงบางชิ้นที่เป็นอุปกรณ์ที่นักแสดงสามารถแสดงออกซึ่งความรู้สึกที่มีต่อเหตุการณ์นั้นๆ หรือเป็นที่หลบซ่อนหลบภัยพิบัติต่างๆ หรือแสดงอาณาจักรขอบเขตความเป็นเจ้าของ อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงจะได้รับการออกแบบวางแผน โครงสร้างและจัดการสร้างควบคู่ไปกับการสร้างฉาก และจะถูกนำมารวมหรือประดับในฉากในระยะแรกเริ่มที่มีการซ้อม และมีพร้อมทุกชิ้นเมื่อถึงการซ้อมด้านเทคนิคก่อนการซ้อมใหญ่ การแบ่ง

หรือแยกอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงออกจากตัวฉาก จะมีความยุ่งยากสับสนอยู่บ้าง เช่น ในบางโอกาส สิ่งของชิ้นเดียวกัน อาจจะทำหน้าที่เป็นอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงในฉากหนึ่ง และกลายเป็นอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงชนิดอื่นในละครอีกเรื่องหนึ่งก็ได้ ในบางครั้งส่วนประกอบฉากบางส่วนทำหน้าที่เป็นเพียงอุปกรณ์ประกอบฉากเพียงอย่างเดียว แต่มีส่วนประกอบย่อยในตัวมันเองทำหน้าที่เป็นฉากในละครเรื่องเดียวกัน เช่น ใบไม้ที่ติดอยู่กับกิ่งหรือลำต้น ซึ่งตามบทกำหนดให้มีการเปลี่ยนสี หรือจำนวนใบไปตามฤดูกาลด้วยการสับเปลี่ยนหรือเคลื่อนย้ายออก เราจัดส่วนนี้เป็นอุปกรณ์ประกอบฉากและเวที ส่วนลำต้นและกิ่งไม้นั้นทำหน้าที่เป็นฉาก เพราะมีขนาดใหญ่ และไม่มีการเคลื่อนย้ายไปไหนเมื่ออยู่ระหว่างการแสดง

เตาผิงเมื่อสร้างติดอยู่กับแผงฉากเดี่ยว ที่เรียกว่า Flat จัดเป็นฉาก (Setting) ต่อเมื่อมีการสร้างในลักษณะที่สามารถเคลื่อนย้ายส่วนของเตาออกมาได้ เราจึงจะเรียกเตานั้นว่า อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง (Stage Props) ส่วนไฟในเตา จัดเป็นอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง (Properties) อีกแบบหนึ่ง อย่างไรก็ตามการจำแนกหน้าที่ของส่วนต่างๆ ที่กล่าวมาเป็นหน้าที่ของผู้กำกับเทคนิค และผู้กำกับเวทีจะต้องตกลงกัน โดยพิจารณาตามเหตุผลและหลักการตามที่ตกลงกันไว้ เหตุที่ต้องมีการพิจารณาเรียกชื่อ ส่วนประกอบของฉากต่างๆ แยกออกจากกันก็เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการดำเนินงานฝ่ายฉาก และเป็นการแบ่งเบาภาระหน้าที่ของฝ่ายต่างๆลง อีกทั้งช่วยในการบำรุงรักษาอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง รวมถึงฉากให้เป็นไปได้อย่างทั่วถึง โดยบุคคลหลายๆฝ่ายที่ต้องทำงานร่วมกันอยู่ตลอดเวลา และเพื่อมิให้เนื้องานต้องตกไปเป็นภาระอยู่ที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมากจนเกินไป โดยปกติผู้กำกับเวที (Stage Manager) มักทำหน้าที่รับผิดชอบแต่ส่วนที่เป็นอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงที่นักแสดงต้องใช้ และสัมผัสตามคิวในระหว่างการแสดง ผู้กำกับเทคนิคจะดูแลรับผิดชอบต่อส่วนที่เป็นฉากที่เรียกว่า Scenery หรือ Setting และส่วนที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกลไกและเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ส่วนพวกที่ทำหน้าที่เป็น Stage Crew ทำหน้าที่รับผิดชอบตามส่วนที่ได้กำหนดไว้โดยผู้ควบคุมของแต่ละฝ่าย ในการแสดงแบบมืออาชีพ ผู้ออกแบบฉากหรือผู้ควบคุมอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงจะเป็นผู้จำแนกหน้าที่รับผิดชอบดูแลอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง แก่ฝ่ายต่างๆ ตามความเหมาะสม

ส่วนการทำงานแบบสมัครเล่น การจำแนกฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงจะกระทำในลักษณะเดียวกัน คือ พิจารณาว่าส่วนใดที่มีน้ำหนักมากและมีขนาดใหญ่มักตั้งอยู่เป็นประจำในที่ใดที่หนึ่งตลอดการแสดงในแต่ละฉาก และอาจจะมีการโยกย้ายได้ในฉากถัดไป เราเรียกส่วนประกอบต่างๆเหล่านี้ว่าฉาก ส่วนเครื่องประกอบฉากอื่นๆที่นอกเหนือจากที่ได้กล่าวมาแล้ว จะถูกเรียกว่า Props หรือ Properties แต่ความรับผิดชอบกำกับและดูแลให้เป็นไปตามลำดับฉาก รวมถึงการสั่งการให้ฝ่ายต่างๆ รับผิดชอบดูแลเป็นหน้าที่สิทธิ์ขาดของผู้กำกับเวทีเพียงผู้เดียว

ในเรื่องของอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงที่จะช่วยเสริมด้านฉาก จะเป็นในส่วนของการเสริมบรรยากาศให้ดูมีชีวิตชีวา การสร้างความเชื่อให้แก่ผู้ชม ถึงสภาพความเป็นอยู่ในขณะนั้นๆของตัวละคร Props ไม่เพียงแค่บอกยุคสมัยหรืออารมณ์ของเรื่อง แต่อาจจะแฝงถึงความหมายหรือนัยยะบางอย่างที่ตัวบทหรือผู้กำกับต้องการจะเพิ่มเติมเข้าไปเพื่อช่วยในการสื่อความหมายทางการแสดงให้มากยิ่งขึ้น

2. บทบาทและหน้าที่ของผู้จัดสร้าง จัดหา อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง

2.1 ความหมายของผู้ออกแบบ จัดสร้าง จัดหาอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง

เป็นผู้จัดทำตารางอุปกรณ์และวัตถุที่เป็นอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง (Props) หรืออุปกรณ์ประกอบฉากที่เป็นส่วนของ Properties ตามที่บทกำหนดไว้ในแต่ละฉาก แต่บางสิ่งที่มิได้กำหนดไว้เมื่ออ่านบทละครแล้วผู้ออกแบบ

เห็นว่าจะสามารถเพิ่มเติมเพื่อช่วยในการสื่อความหมายของการแสดงได้มากขึ้นก็สามารถที่จะนำไปเสนอแก่ผู้กำกับการแสดงได้ เพื่อที่จะทำการเพิ่มเติมไว้ในรายการได้ หรือหากในบางกรณีที่ผู้กำกับการแสดงหรือนักแสดงต้องการสิ่งของเพิ่มเติมเข้ามานอกเหนือจากที่มีในตัวบท ทางผู้ออกแบบต้องพูดคุยเพื่อที่จะทำความเข้าใจถึงสิ่งที่จะเพิ่มเข้ามาว่ามันจะสามารถสื่อความหมายหรือมีความสำคัญต่อตัวเรื่องอย่างไร และทำการจัดหาให้ได้ตามที่ผู้กำกับการแสดงต้องการ

ผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง (Props) มีด้วยกันหลายคน ได้แก่ ผู้กำกับเวที (Stage Manager), ผู้จัดหาอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง (Property Man, Props Master), ผู้ควบคุมเสื้อผ้านักแสดง (Wardrobe Mistress) และฝ่ายแสง (Light Crew) ส่วนฝ่ายฉากนั้น จะทำหน้าที่ดูแลให้อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงบางชนิดให้ติดอยู่กับฉากหรือเป็นส่วนหนึ่งของฉาก

2.2 **หน้าที่ของผู้ออกแบบ จัดสร้าง จัดหาอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง**

ผู้ออกแบบฉากมักจะควบคุมดูแลรูปลักษณ์ของส่วนประกอบฉากและอุปกรณ์ตกแต่งฉาก ผู้กำกับการแสดงมักจะเป็นผู้เลือกอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง โดยให้ฝ่ายอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงจัดหามา ฉะนั้น ในการจัดแสดงละครทุกครั้ง จึงต้องมีผู้จัดการอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง (Property Man หรือ Props Master) ซึ่งต้องประสานงานใกล้ชิดกับผู้ออกแบบฉากและผู้กำกับการแสดงและมีความสำคัญไม่แพ้ผู้ร่วมงานฝ่ายอื่นๆ ต้องมีการเตรียมงานอย่างละเอียดถี่ถ้วน ตั้งแต่การอ่านบทละครอย่างละเอียดรอบคอบ และทำบัญชีสิ่งของที่ต้องใช้ในแต่ละฉากแต่ละตอน จนถึงควบคุมให้ผู้ทำงานฝ่ายอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง เตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากต่างๆให้พร้อมและอยู่ในที่ที่กำหนดไว้ในฉากต่างๆอย่างเรียบร้อยทุกรอบการแสดง ซึ่งความบกพร่องเพียงเล็กน้อยของฝ่ายอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง อาจทำลายบทบาทของนักแสดงได้ เช่น ถ้าในตอนจบของละครเรื่องหนึ่ง ตัวละครต้องทนทุกข์ทรมานมากจนต้องตัดสินใจฆ่าตัวตาย ตามบท ตัวละครจะต้องเปิดลิ้นชักโต๊ะและหยิบปืนมายิงตัวเอง แต่ปรากฏว่าในรอบการแสดงนั้น ฝ่ายอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ลืมวางปืนไว้ในลิ้นชัก เรื่องที่ต้องจบลงอย่างเศร้าสลด ก็อาจกลายเป็นตลกขบขันไปก็เป็นได้ ดังนั้น นอกจากผู้จัดการอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงจะต้องทำงานมาอย่างละเอียด รอบคอบมาตั้งแต่เริ่มการฝึกซ้อมละครแล้ว ยังจะต้องรับผิดชอบงานอย่างดีไปจนวาระสุดท้ายของการแสดงอีกด้วย โดยเราสามารถสรุปหน้าที่ของผู้ออกแบบ จัดสร้าง จัดหาอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงเป็นข้อๆได้ดังต่อไปนี้

(1) พยายามหาสิ่งแทนให้กับนักแสดง เพื่อจะได้ใช้แทนของจริงที่ยังจัดหามาใช้ในการซ้อมไม่ได้ ควรเป็นของที่มีน้ำหนักใกล้เคียงกับของจริง ทั้งนี้เพื่อให้นักแสดงเคยชินกับคิวที่เกิดขึ้นจากอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงนั้นๆ

(2) จัดหาอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงตามที่ผู้ออกแบบฉากออกแบบไว้ ตามกาลสมัยที่ละครเรื่องนั้นๆ เกิดขึ้น โดยการซื้อ หยิบยืม เช่า หรือ หากหาไม่ได้ก็ใช้วิธีจัดสร้างขึ้นให้ได้ทันตามกำหนดเวลา

(3) ควบคุมดูแลอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ตามตำแหน่งที่วางไว้ในการซ้อมอย่างแม่นยำทุกครั้ง และทำการซ้อมอย่างสม่ำเสมอเมื่อมีโอกาส

(4) จดจำคิวการใช้อุปกรณ์ในแต่ละฉาก ด้วยความเอาใจใส่ดูแล จดจ่อและแม่นยำ โดยไม่ต้องให้เตือนคิวล่วงหน้า ตลอดเวลาทุกครั้งไป

(5) ดูแล จัดเตรียมอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงไว้ในพื้นที่ หรือบริเวณเฉพาะส่วนด้านข้างเวที ทั้งด้านซ้ายและด้านขวา ประมาณ 30 นาทีก่อนการแสดงทุกรอบ

(6) ในระหว่างการแสดง หมั่นตรวจตราดูแลอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ที่นักแสดงนำไปใช้ในฉากต่างๆ ว่าอยู่ในที่เดิมหรือไม่ เมื่อใช้งานเสร็จแล้ว หากยังขาดชิ้นใดอยู่ก็ต้องรีบติดตามให้พบและนำมาเก็บไว้ที่เดิม

(7) เก็บรักษาอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงไว้ในที่ที่เหมาะสม เมื่อสิ้นสุดการแสดงในแต่ละรอบเพื่อป้องกันการสูญหาย

(8) หมั่นซ่อม ตรวจดู และบำรุงรักษาอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ได้คุณภาพงานที่เหมือนตอนแรกเริ่มที่ทำการซ้อม หากเกิดการสูญเสียหรือสูญหาย ต้องรีบจัดหามาทดแทนทันทีที่ทราบ

(9) นำอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงคืนยังสถานที่ที่หยิบยืมหรือเช่ามา บางส่วนเก็บไว้เผื่อใช้สำหรับละครเรื่องอื่นๆ บางส่วนอาจขายต่อให้แก่ผู้ที่สนใจ และบางส่วนที่ไม่สามารถนำมาใช้ต่อได้อีกหรือไม่เป็นประโยชน์อีกต่อไป อาจทำลายด้วยวิธีการเผา หรือ ทิ้งกองขยะเผื่อให้หน่วยงานที่รับผิดชอบจัดการต่อไป

จัดทำบัญชีรายรับ รายจ่ายที่เกี่ยวข้องกับการจัดหาจัดสร้างอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง แล้วสรุปยื่นให้ต่อผู้รับผิดชอบด้านการเงิน

อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงที่จำเป็นต้องใช้ในละครแต่ละเรื่องมักขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของละครเรื่องนั้นๆ ไม่มีกฎอะไรพิเศษ การจัดทำหรือจัดซื้ออุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงจึงแตกต่างกันไปในแต่ละเรื่อง อย่างไรก็ตามในการทำละคร สิ่งหนึ่งที่จำเป็นคือ ระบบที่ดี ไม่ว่าจะเป็นการจดบันทึก, การวางตำแหน่ง Props ที่แน่นอนบนเวที, การจดบันทึกรายการของ Props พร้อมราคาจากร้านค้าที่เช่าหรือยืมมาก็จะเป็นประโยชน์ไม่น้อย

อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ที่มักใช้เป็นประจำ ควรเก็บรักษาเอาไว้ให้ดี และจัดทำบันทึกช่วยจำไว้ด้วย ควรดูแลอุปกรณ์ ของใช้ ทุกๆอย่างที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็น กรรไกร กาว คัตเตอร์ เลื่อย ฯลฯ ควรมีที่สำหรับเก็บอุปกรณ์สำหรับการทำงานที่ดีและปลอดภัย, แห้ง และไม่อับชื้น เพราะหากเก็บไม่ดี อาจก่อให้เกิดความชำรุดหรือเสียดายได้ง่าย ทำให้สิ้นเปลืองงบประมาณในการจัดซื้อใหม่โดยไม่จำเป็น

3. ประเภทและลักษณะของอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง

เมื่อผู้ออกแบบฉากได้แสดงภาพ Sketches และอธิบายถึงภาพโดยรวมของฉากให้เราทราบแล้ว สิ่งสำคัญที่เราควรทำก่อนการจัดหา Props ด้วยวิธีการเช่ายืม, สร้างขึ้นใหม่ หรือหยิบยืมอุปกรณ์ต่างๆมาใช้ประกอบการแสดง นั่นก็คือการวิเคราะห์บทละครอย่างละเอียดเพื่อค้นหา ลักษณะเฉพาะตัวที่แท้จริงของ Props ที่แฝงอยู่ในเรื่อง หลังจากนั้นเราสามารถสร้างภาพลักษณ์ของ Props ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นด้วยการค้นคว้าหารูปภาพและเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียด เมื่อวิเคราะห์บทละครและค้นหา Props ที่มีอยู่ในบทละครแล้ว เราสามารถแบ่งประเภทและลักษณะของการใช้งานอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงได้ดังต่อไปนี้

(1) Hand Property (Hand Props) คือวัสดุหรือสิ่งของที่เคลื่อนที่ หรือนำพาไปได้โดยนักแสดง มักจะเป็นสิ่งของที่มีน้ำหนักเบาหรือมีน้ำหนักมากแค่สามารถเคลื่อนย้ายได้โดยง่ายมีความหมายและความสัมพันธ์กับการแสดง เช่น ปืน มีด สมุด หนังสือ เป็นต้น Hand Props จะต้องถูกจัดวางไว้ตรงตามคิวของแต่ละฉาก ผู้ที่รับผิดชอบจะต้องมีความแม่นยำ ต้องมีการจดบันทึกเอาไว้ว่า สิ่งของแต่ละชิ้นจะถูกวาง หรือถูกซ่อนอยู่ตรงไหน เพราะของทุกชิ้นมีผลต่อการดำเนินเรื่องของนักแสดง บางครั้งการเคลื่อนไหวและการกระทำของนักแสดงจะต้องอาศัย Hand Props เป็นคิวนำทาง เช่น ไม้เท้า เป็นต้น

(2) Set Property (Set Props) หรือ Stage Property (Stage Props) คือวัสดุสิ่งของใดๆ หรืออุปกรณ์ต่างๆที่ตั้งอยู่บนเวทีในแต่ละฉากตั้งแต่จนจบการแสดงในแต่ละฉาก โดยมีขนาดใหญ่แตกต่างกัน มีความผูกพันและความสัมพันธ์กับฉาก สามารถเคลื่อนได้ Stage Props เป็นส่วนที่นักแสดงใช้ประกอบการแสดง เช่น การนั่ง การยืน หรือสัมผัส เช่น เฟอร์นิเจอร์ต่างๆ เตา อ่างล้างหน้า โคมไฟ ชั้นวางหนังสือ เป็นต้น สิ่งของเหล่านี้จะต้องถูกจัดวางให้อยู่ในที่ที่กำหนดไว้ในแต่ละฉาก โดยมีผู้กำกับเวทีเป็นผู้บันทึกเอาไว้แล้วว่าอะไรอยู่ตรงไหน

(3) Dressing หรือ Dress Property (Dress Props) คือ วัสดุ สิ่งของ หรืออุปกรณ์ที่ประดับอยู่ในฉากหรือที่ผนังฉาก โดยมิได้มีการจับต้อง หรือใช้งานโดยนักแสดง จัดเป็นส่วนหนึ่งของผนังฉากโดยตรง เครื่องประดับฉากจะช่วยเสริมลักษณะเฉพาะของฉาก เช่น ยุคสมัย กาลเวลา สถานที่ นอกจากนี้ยังบ่งบอกถึงรสนิยม ฐานะ และลักษณะนิสัย ของตัวละคร เช่น ปฏิทิน นาฬิกา ผ้าม่าน ภาพถ่าย เป็นต้น

(4) Set Piece คือส่วนประกอบของฉาก ได้แก่ ส่วนของฉากที่ตั้งอยู่บนเวทีโดยอิสระ เช่น แผงกั้นด้านหน้าเตี้ยๆ ไม่รับน้ำหนัก และอาจช่วยให้เกิดความลึกบนเวที เช่น รั้วเตี้ยๆ ขอนไม้เล็กๆ พุ่มไม้ประดับต่างๆ ฯลฯ

(5) Personal Property (Personal Props) คือ อุปกรณ์หรือวัตถุใดๆที่ประกอบตัวละคร อันได้แก่ สิ่งของชิ้นเล็กที่ติดตัวนักแสดงอยู่ตลอดเวลาการแสดง เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับนักแสดงโดยตรง สามารถบอกบุคลิกลักษณะบางอย่างของตัวละคร รวมไปถึงรสนิยมของตัวละครนั้นๆได้ เช่น สมุดบันทึก ไม้เท้า กระเป๋าเอกสาร ปากกาต่างๆ เป็นต้น

(6) Costume Property หรือ Costume Props คือ เครื่องประดับเสื้อผ้าตัวละคร ได้แก่ เครื่องประดับต่างๆที่ประดับบนเสื้อผ้านักแสดงและร่างกาย เช่น เครื่องเพชร กำไลข้อมือนาฬิกา หน้ากาก ถุงมือ ผ้าคลุมไหล่ ฯลฯ มักเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ความต่อเนื่องในแต่ละฉาก หรือตามแฟชั่นของชุดที่นักแสดงใส่ในแต่ละยุคสมัย

(7) Light Fitting คือ จำพวกโคมไฟ ได้แก่ โคมหรือ โป๊ะไฟต่างๆที่ติดอยู่ภายในฉากนั้น และสามารถให้แสงสว่างได้ตามธรรมชาติหรือควบคุมได้จากห้องควบคุม เราแยกโคมไฟออกมาเป็นอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงอีกประเภทหนึ่ง เพราะว่าจำเป็นจะต้องมีผู้รับผิดชอบดูแลโดยเฉพาะก่อนหน้าและระหว่างที่มีการแสดง

(8) Sound Effects คือ เสียงประกอบพิเศษ ได้แก่ เสียงที่เกิดจากความตั้งใจให้เกิดขึ้นด้วยวัตถุหรืออุปกรณ์ใดๆก็ตาม อาจมีต้นกำเนิดเสียงมาจากด้านซ้าย, ด้านขวา หรือด้านหลังของเวทีก็เป็นได้ เช่น เสียงลากโซ่, เสียงแก้วแตก, ผิวปาก ฯลฯ

(9) Special Effects คือ เทคนิคพิเศษต่างๆใดๆที่ถูกสร้างขึ้น เป็นเรื่องของภาพลวงตาที่เราสร้างขึ้นบนเวที โดยไม่กระทบกระเทือนหรือเป็นอันตรายต่อผู้ชมและนักแสดง เช่น ควันลอย น้ำไหล หิมะ หญ้าฟาง ฯลฯ (ซูไรมาน เวศยาภรณ์ 2532 : 51)

ทั้งนี้ ในละครหนึ่งเรื่อง Props ชิ้นหนึ่งอาจรับหน้าที่เป็น Props ประเภทอื่นๆได้ ขึ้นอยู่กับลักษณะของการใช้งานของ Props ชิ้นนั้น เช่น ในฉากปรากฏดาบเล่มหนึ่งถูกประดับอยู่ที่ฝาผนัง เราจะถือว่าดาบเล่มนั้นเป็น Dress Props แต่พอในฉากต่อมาตัวละครใช้ดาบเล่มนั้นแล้ววางไว้บนพื้น ขณะนั้น ดาบเล่มนั้นได้เปลี่ยนมาเป็น Hand Props ตามลักษณะการใช้งานของมัน และหากในฉากต่อมา มีการใช้ดาบฟาดฟันกันเพื่อก่อให้เกิดเสียงฟันดาบจากด้านหลัง ดาบเล่มนี้ก็ทำหน้าที่เป็น Sound Effects ได้อีกด้วย ผู้ออกแบบฉากจะเป็นผู้วางแผนเกี่ยวกับอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง โดยอาจรับหน้าที่เป็นผู้ออกแบบเอง หรือมิฉะนั้น ก็อาจจะแนะนำผู้จัดการอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง (Props Master หรือ Property Man) ให้เป็นผู้จัดหา หรือจัดสร้างอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง เพื่อให้สอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับแนวทางที่ใช้ในการออกแบบฉาก

4. กระบวนการจัดสร้างจัดหาอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง

วิธีการที่จะทำให้ได้มาซึ่งอุปกรณ์ประกอบฉากสำหรับงานละครเวทีนั้นมีอยู่ 3 วิธี

(1) หยิบยืม เราสามารถยืมสิ่งของต่างๆมาใช้ในประกอบฉากและการแสดงได้ ในกรณีที่เจ้าของนั้นยินยอม และบางครั้งการหยิบยืม อาจต้องแลกกับการประชาสัมพันธ์ให้กับผู้ให้ยืมก็เป็นได้ เพราะบางครั้งผู้ให้ยืมอาจต้องการหวังผลจากการโฆษณาในงานละคร หรืออาจกล่าวได้ว่า เขาต้องการได้เครดิตจากการให้ยืมนั่นเอง ข้อควรพึงระวังในการหยิบยืมสิ่งของต่างๆ เราจะต้องสามารถดูแลรักษาของสิ่งนั้นได้ และต้องมั่นใจว่าจะไม่ทำให้ของสิ่งนั้นเสียหายหรือสูญหายไป

(2) การเช่ายืมอุปกรณ์จากบริษัทเอกชน, หน่วยงาน หรือบุคคลที่เปิดให้เช่า โดยข้อดีของวิธีการนี้ คือจะทำให้เราได้มาซึ่ง Props ที่หลากหลาย ซ้ำยังสะดวกสบาย อาจได้มาซึ่ง Props ที่ตรงหรือใกล้เคียงกับความต้องการเป็นอย่างมาก แต่การจัดหาด้วยวิธีนี้ เราต้องคำนึงถึงปริมาณหรือจำนวนอุปกรณ์ที่ต้องการยืม และระยะเวลาที่เช่า รวมไปถึงค่าใช้จ่ายที่จะต้องเสียไป เป็นเรื่องที่ผู้จัดการอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงจะต้องคิดให้ถี่ถ้วน ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับต้นทุนในการผลิตของละครเวทีเรื่องนั้นๆอีกด้วย นอกจากนั้นแล้วการจัดหา Props ด้วยวิธีการนี้อาจนำมาซึ่งค่าเสียหายที่ต้องชำระภายหลังการแสดงสิ้นสุดลงอีกด้วย

(3) จัดทำ หรือจัดสร้าง โดยวิธีการนี้ค่อนข้างเป็นที่นิยมในกรณีที่อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงของละครเวทีเรื่องนั้นๆ มีปัจจัยบางอย่างที่ต้องคำนึงถึง เช่น

- Props ชิ้นนั้นจะถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเทคนิคพิเศษในการแสดง เช่น การซ่อนกลไกที่ใช้ในการบังคับการเคลื่อนไหวใน Props ชิ้นนั้น หรือนำ Props ชิ้นนั้นไปใช้ประกอบการแสดงที่อาจก่อให้เกิดความเสียหาย เช่น ฟาด ทุบ โยน เขวี้ยง เป็นต้น

- Props ชิ้นนั้นมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัวที่ไม่สามารถจัดหาให้เหมือนตามที่ต้องการได้ เช่น ขนาด รูปร่าง สีสัน รูปแบบตามยุคสมัย เป็นต้น เงื่อนไขแหล่านี้ทำให้ต้องจัดสร้างขึ้นมาเพื่อให้เหมาะสมกับฉากและพื้นที่ของเวทีและฉาก ซึ่งหมายรวมสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับนักแสดงคนใดคนหนึ่งตามที่บทละครกำหนด เช่น ไม้เท้า สร้อยคอ ฯลฯ

- Props ชิ้นนั้น สามารถนำกลับมาใช้ได้อีกในละครเรื่องอื่นๆ หรือในฉากถัดไป

การจัดหา Props ด้วยวิธีการสร้างขึ้นมานี้ ในบางครั้งจะสามารถทำให้เราประหยัดเรื่องค่าใช้จ่ายไปได้ค่อนข้างสูง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและปัจจัยอื่นๆอีกมากที่ส่งผลต่องบประมาณในการจัดสร้าง Props ด้วยวิธีนี้

ในกรณีที่ผู้ออกแบบอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ต้องการ Props ที่มีลักษณะเฉพาะตัวตามที่ได้ออกแบบฉากไว้แล้ว เช่น ผู้ออกแบบฉากต้องการฉากในยุคอนาคต สิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้ เมื่อเราตัดสินใจที่จะสร้าง Props ขึ้นมาใช้เอง คือ “ภาพร่าง (Sketch)” ในการสร้าง Props เราจะต้องให้ข้อมูลและรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับ Props ให้มากที่สุดแก่ผู้สร้างงาน สิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราคำนึงในขณะที่เราจะเลือก Props ชิ้นใดชิ้นหนึ่งมาใช้กับงานละครของเรานั้น ไม่ว่า Props ชิ้นนั้นจะเป็นเฟอร์นิเจอร์ หรือของใช้ในบ้าน หรือสิ่งของที่นักแสดงจะใช้ประกอบการแสดงแม้แต่วัสดุอุปกรณ์ที่เราออกแบบและสร้างเอง ก่อนที่เราจะนำสิ่งเหล่านั้นมาใช้ประกอบ หรือติดตั้งไว้บนฉาก สิ่งที่เราควรคำนึงถึงคือ ความถูกต้องเหมาะสมตามที่ผู้ออกแบบฉากกำหนด เพราะถ้าเราเลือกใช้ Props ไม่เหมาะสม อาจทำลายภาพรวมของฉากทั้งหมดก็เป็นได้

สรุป

อุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง เป็นส่วนหนึ่งของฉากที่มีความสำคัญต่อการแสดงของนักแสดงบนเวทีเป็นอย่างยิ่ง นอกจากจะมีส่วนช่วยให้นักแสดงสามารถจดจำคิวการพูดและการเคลื่อนที่บนเวทีได้แม่นยำยิ่งขึ้นแล้ว ยังช่วยบอกฐานะความเป็นอยู่ของตัวละครแต่ละตัว แสดงภาระหน้าที่การงานของตัวละคร แสดงประวัติภูมิหลังของตัวละครและรสนิยมในการดำรงชีพ สามารถบ่งบอกถึงกาลเวลา, ฤดูกาล และยุคสมัย สามารถบ่งบอกสถานที่ที่เหตุการณ์ในละครเกิดขึ้น ในทางอ้อมอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง อาจสะท้อนให้เห็นภูมิปัญญา และวัฒนธรรม ในแต่ละประเทศแต่ละยุคสมัยได้อีกด้วย และหน้าที่ที่สำคัญที่สุด คือช่วยเติมเต็มทำให้ฉากดูสมจริง หรือเป็นไปได้ตามจินตนาการของผู้กำกับการแสดงอย่างสมเหตุสมผล โดยอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ประกอบด้วย Hand Props, Set Props, Dress Props, Set Piece, Personal Props, Costume Props, Light Fitting, Sound Effects และ Special Effects การแบ่งอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ออกเป็นหลายชนิด ช่วยทำให้การทำงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายงานเบื้องหลังสะดวกขึ้น สามารถแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบกระจายออกไปแทนที่จะกระจุกอยู่แก่ฝ่ายกำกับเวทีและฝ่ายอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดงเท่านั้น และจะส่งผลให้การเคลื่อนย้ายฉากและอุปกรณ์ประกอบฉากและการแสดง ระหว่างการแสดงนั้นเป็นไปได้ด้วยความรวดเร็วแม่นยำ และราบรื่น

6. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานเกี่ยวกับงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

1. ข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย

1.1 กำเนิดศิลปะเครื่องแต่งกาย

เมื่อมนุษย์เราถือว่าเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่นำมาใช้ปกปิดหรือห่มร่างกายนั้นเครื่องแต่งกาย ประเพณีคงเป็นสิ่งที่มนุษย์เลือกสรรมาเพื่อประดับประดาร่างกายให้งามตามที่นิยมปฏิบัติสืบต่อกันมา จนเป็นแบบแผนในลักษณะใดโดยเฉพาะ เช่นนี้ ลักษณะเครื่องแต่งกายจึงขึ้นอยู่กับสภาวะแวดล้อมทางกายภาพเป็นสำคัญ อันได้แก่ สภาพภูมิอากาศ สภาพร่างกาย สภาพสิ่งทอที่ผลิตได้ในท้องถิ่น และบอกความเป็นตัวตน ในขณะที่ลักษณะของเครื่องแต่งกายประเพณีจะมีเค้าสภาพสังคมในช่วงเวลานั้นแฝงอยู่ เช่น ศาสนา เสน่ห์ความงาม ความปรารถนาส่วนบุคคลที่ต้องการจะโดดเด่นเหนือผองเพื่อน หรือเหตุผลอื่น

นักจิตวิทยาและนักสังคมวิทยาพยายามหาสาเหตุว่าอะไรเป็นแรงกระตุ้นให้คนต้องแต่งกาย ทั้งนี้เพราะแม้จะมีสถานที่หลายแห่งในโลกที่ไม่ได้ถือว่าเครื่องนุ่งห่มเป็นปัจจัยสี่ แต่คนส่วนใหญ่ก็แต่งกายไม่รูปแบบใดก็รูปแบบหนึ่งอยู่ดี เหตุผลขั้นมูลฐานว่าทำไมคนจึงต้องสวมใส่เสื้อผ้า ในวัฒนธรรมที่คนถือการแต่งกายเพื่อแสดงสถานภาพ ประโยชน์ใช้สอยข้อนี้ยังเป็นข้อถกเถียงกันอยู่ว่าอาจเกิดขึ้นเมื่อคนนุ่งห่มร่างกายกันมานานพอสมควรแล้ว ส่วนประเด็นที่ว่าอะไรทำให้เกิดความสุภาพในซีกโลกหนึ่งอาจเป็นสิ่งที่ไม่สุภาพในอีกซีกโลกหนึ่ง และเช่นเดียวกันความสุภาพเกิดขึ้นเมื่อคนแต่งกายกันอย่างแพร่หลายแล้วเท่านั้น

ส่วนประโยชน์ของการแต่งกายเพื่อป้องกันภัยถือว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งดูเหมือนว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการอยู่รอดเลยทีเดียว แต่นอกจากเสื้อผ้าแล้ว ที่อยู่อาศัยและกองไฟก็ให้ความอบอุ่นได้เช่นกัน

เหตุผลที่ทำให้เชื่อว่าการประดับเป็นเหตุผลเบื้องต้นที่สุด หรือถ้าไม่ใช่ก็เป็นแรงกระตุ้นมูลฐานที่สุดในการแต่งกายของมนุษย์ เพราะการประดับเป็นเรื่องสากล ในขณะที่มีปรากฏว่าบางวัฒนธรรมไม่ได้ใช้เสื้อผ้าเพื่อการประดับ จึงสรุปอย่างสมเหตุสมผลได้ว่าการประดับตนเองเป็นวิถีการดำรงชีวิตขั้นมูลฐานของมนุษย์ การตกแต่งร่างกายอาจมีวิวัฒนาการมาจากการประดับและการป้องกันตัวเอง ส่วนความสุภาพและสถานภาพอาจเป็นแรงกระตุ้นสำคัญที่ทำให้คนต้องประดิดประดอย และพัฒนารูปทรงและรูปแบบของเครื่องแต่งกายให้สลับซับซ้อนยิ่งขึ้น

Costume ในภาษาอังกฤษที่ใช้แปลว่า “เครื่องแต่งกายประเพณี” ในที่นี้มาจากรากศัพท์เดียวกันกับคำว่าประเพณี เครื่องกายประเพณีจะต้องตอบสนองความต้องการบางอย่างนอกเหนือไปจากการใช้สอย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างอำนาจวิเศษบางประการคนในบรรพกาลปกปิดร่างกายให้มีคุณลักษณะบางประการ เช่น ให้ดูว่ามีความแข็งแรงกว่าสัตว์อื่นๆ หรือหัวหน้าเผ่าคนป่าสวมเครื่องแต่งกายประเพณีเพื่อทำให้ผู้อื่นเกรงกลัว หรือเพื่อวางอำนาจ เครื่องแต่งกายประเพณีเหล่านี้จะมีคุณลักษณะที่แสดงอำนาจเป็นองค์ประกอบ ในขณะที่เครื่องแต่งขุนศึกต้องมีสิ่งช่วยเสริมความเหนือชั้นทางกายภาพ และชี้ชัดให้เห็นว่าเขาพิเศษกว่ามนุษย์คนอื่น

เครื่องแต่งกายประเพณีอาจชี้บอกอำนาจ และอำนาจโดยทั่วไป จะหมายถึงความมั่นคง เครื่องแต่งกายประเพณีจึงกลายมาเป็นสิ่งที่ใช้แสดงชนชั้นทางสังคมและเป็นทรัพย์สินทางวัตถุ ในระดับนี้เครื่องแต่งกายจะเป็นเรื่องของการเมือง เช่น บรรดาเอกลักษณ์ของชนชั้นกรรมาชีพของประเทศจีนในยุคเหมาเจ๋อตุงล้วนแล้วแต่ตรงกันข้ามกับของเหล่าเผด็จการ

ที่มีความพิศดารหรูหรา เครื่องแต่งกายทหารจะชี้บอกยศ โดยตั้งใจเป็นการข่มขู่และป้องกันร่างกายไปพร้อมๆกัน ตลอดจนแสดงการเป็นสมาชิกในหมู่เหล่า

เครื่องแต่งกายประเพณียังมีความสำคัญทางศาสนา ซึ่งผนวกองค์ประกอบหลากหลาย อันได้แก่สิ่งที่เชื่อมโยงอยู่กับพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่แสดงโดยตรงหรือทำให้เห็นเป็นสัญลักษณ์ และเจตนารมณ์ที่จะแสดงสิ่งนี้ในรูปของชีวิตบนโลก และเจตนารมณ์ที่จะเพิ่มอำนาจให้แก่ผู้สวม บางครั้งการเข้าไปร่วมกันทางศาสนา อาจนำไปสู่การสวมเสื้อผ้าเพราะความเคารพ ในบรรดาคนเข้ารีตเป็นคริสเตียนจะนำเสื้อผ้ามาปรับใช้ตามคำแนะนำของบรรดาผู้สอนศาสนา เพื่อทำให้เกิดความสุข ซึ่งอันที่จริงแล้ว การสวมเสื้อผ้าไม่ได้ให้เกิดความสุภาพโดยอัตโนมัติ

ส่วนประโยชน์ใช้สอยของเครื่องแต่งกายประเพณีที่หลากหลายปรากฏขึ้นเมื่อไรและเกิดขึ้นอย่างไรนั้น มีความเป็นไปได้ว่าประโยชน์ใช้สอยเหล่านั้นก้าวตามพัฒนาการของอารยธรรม โดยปรับตัวในอัตราที่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาถึงสาเหตุต่างๆเกี่ยวกับประโยชน์ใช้สอยของเครื่องแต่งกายประเพณี เราจะเห็นได้ว่าประโยชน์ใช้สอยเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นของอารยธรรมเหล่านั้น ซึ่งค่อยๆก่อรูปขึ้นจากพลังที่ตอบโต้กันในที ระหว่างความก้าวหน้ากับปฏิกิริยาหรือความพยายามที่จะคงสภาพเดิม

1.2 ประโยชน์ใช้สอยและหน้าของเครื่องแต่งกายในบริบททางสังคม

ตลอดทั้งประวัติศาสตร์ มนุษย์ใช้การนุ่งห่มเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายหลายอย่าง นุ่งห่มเพื่อแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพศ เพื่อบอกอายุ อาชีพ โสด แต่งงาน ฐานะสังคมและเศรษฐกิจของสมาชิกในกลุ่ม และบอกบทบาททางสังคมอื่นๆ

1.เครื่องกำหนดความแตกต่างระหว่างเพศ

เครื่องแต่งกายมีมิติหนึ่งที่สำคัญที่สุดในแทบทุกสังคม คือ ประเพณีได้บัญญัติให้ลักษณ์เครื่องแต่งกายของผู้หญิงกับของผู้ชายต้องแตกต่างกัน ความแตกต่างข้อนี้เป็นผลมาจากทัศนคติทางประเพณีที่กำหนดให้แต่ละเพศมีบทบาททางสังคมต่างกัน แต่ก็ไม่มีประเพณีใดที่เป็นสากลพอที่จะยึดถือเป็นรูปแบบเฉพาะของเครื่องแต่งกายในแต่ละเพศได้ สิ่งที่ถือว่าเป็นความเหมาะสม อาจแตกต่างกันออกไปจากอารยธรรมหนึ่งหรือศตวรรษหนึ่ง ในยุโรปตะวันตกเป็นอาทิ นับตั้งแต่ปลายยุคกลางจนกระทั่งถึงศตวรรษที่ยี่สิบ เสื้อผ้าแบบกระโปรง ยกเว้นสองสามอย่าง เช่น กระโปรงสั้นพับจีบ Kilts ถือกันว่าเป็นเครื่องแต่งกายสตรี ผ้าปิดสะโพก หรือกางเกง (Breeches/บรีชเชส) ถือว่าเป็นเครื่องแต่งกายบุรุษ

การที่จะทำความเข้าใจบทบาทเครื่องนุ่งห่มในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการบอกเพศจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศในบริบททางวัฒนธรรมโดยเฉพาะ

2.กำหนดอายุ

บางครั้งคนเราใช้เครื่องนุ่งห่มมากำหนดช่วงการเปลี่ยนแปลงอายุ เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงจะแต่งกายเหมือนกันในช่วงปีแรกๆ แต่พอถึงวัยหนึ่งจะใช้เครื่องแต่งกายที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป การทำให้เห็นความแตกต่างด้วยอายุ มักจะเป็นลักษณะของการยอมรับกันไปเองในสังคมส่วนใหญ่มากกว่า

3.กำหนดสถานภาพ

โดยปกติสถานภาพทางอาชีพจะกำหนดกันด้วยเครื่องแบบและเครื่องแต่งกายสไตล์เฉพาะตัว ตามที่กำหนดไว้ในระเบียบ เช่น ชุดเครื่องแบบทหาร ตำรวจ นักดับเพลิง เป็นต้น แต่บางที่ก็ไม่จำกัดอยู่แต่ “ชุดเครื่องแบบ” เสมอไป

ตัวอย่างเช่น ช่วงปี ค.ศ. 2000 ผู้ช่วยที่เป็นลูกจ้างธนาคารจะต้องสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวพร้อมเสื้อนอกและเนกไทไปทำงาน เพราะธนาคารไม่อนุญาตให้สวมเสื้อเชิ้ตสีอื่น

สถานภาพชีวิตคู่ในสังคมตะวันตกอาจเห็นชัดจากธรรมเนียมการแต่งกาย แหวนที่สวมอยู่ในนิ้วหนึ่งนิ้วใด โดยเฉพาะอาจหมายถึงการแต่งงานในหมู่ชาวเอมิช (กลุ่มผู้นับถือศาสนานิกายหนึ่งในสหรัฐอเมริกา) ผู้ชายที่แต่งงานแล้วจะไว้เครา ในขณะที่ผู้ชายโสดจะไม่ไว้เครา การคลุมผมของผู้หญิงเป็นธรรมเนียมที่มีมาแล้วหลายศตวรรษในขณะที่ผู้หญิงโสดจะไม่สามารถไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องมีผ้าคลุมผม

4.กำหนดเครื่องหมายความเป็นสมาชิกในกลุ่ม

เครื่องแต่งกายยังใช้เพื่อระบุสังกัดของผู้สวมใส่ บางครั้งเครื่องหมายบางกลุ่มอาจมีรูปแบบของเครื่องแบบ หรือเครื่องหมายบอกตำแหน่งที่นำมาใช้อย่างเป็นทางการอยู่ในกลุ่มและใช้กันแต่เฉพาะสมาชิกเท่านั้น

5.เครื่องนุ่งห่มที่ใช้ในงานเฉลิมฉลอง

การเฉลิมฉลองเป็นส่วนสำคัญในแทบทุกชุมชนและทุกสังคม รูปแบบเครื่องแต่งกายที่กำหนดขึ้น นับเป็นส่วนสำคัญซึ่งถือเป็นเรื่องปกติในการเฉลิมฉลองนั้นๆนักสังคมวิทยากล่าวถึงพิธีกรรมในการเฉลิมฉลองว่าเป็นชีวิตที่ก้างจากสถานภาพหนึ่งไปสู่สถานภาพหนึ่งพิธีนี้โดยปกติต้องอาศัยการสวมใส่เสื้อผ้าที่กำหนดขึ้นใหม่ ชุดเครื่องแต่งกายเฉพาะซึ่งถือกันว่าเป็นความเหมาะสมอย่างหนึ่ง เช่น ชุดสำหรับพิธีแต่งงาน ชุดสำหรับพิธีจุ่มน้ำศักดิ์สิทธิ์ ชุดสำหรับพิธีศพ ชุดเพื่อบอกความอาลัยอาวรณ์ และชุดเพื่อฉลองความสำเร็จ การเฉลิมฉลองอื่นๆที่นำมาใช้เพื่อสร้างความสมานฉันท์ในสังคมเรียกว่าพิธีกรรมรำลึก อาจต้องใช้การนุ่งห่มพิเศษ ตัวอย่างเช่น เมื่อมีการเฉลิมฉลองการจัดตั้งเมืองครบรอบหนึ่งร้อยหรือสองร้อยปี ชาวเมืองอาจจะสวมเครื่องแต่งกายแบบเดียวกับสมัยที่กำลังจัดตั้งเมืองใหม่ๆ คนเราจะดำเนินช่วงสำคัญของชีวิตควบคู่ไปกับการสวมเครื่องแต่งกาย ที่กำหนดอยู่ในพิธีกรรมของวัฒนธรรมนั้น

6.เครื่องเสริมสร้างความเย้ายวนทางเพศ

เครื่องนุ่งห่มยังเป็นเครื่องเสริมสร้างความเย้ายวนทางเพศของแต่ละคนในบางวัฒนธรรม ประโยชน์ในแง่นี้ค่อนข้างจะมีความชัดเจน ด้วยการนุ่งห่มที่ดึงความสนใจไปที่เต้านมของผู้หญิง หรือที่อวัยวะเพศของผู้ชาย ในหลายยุคหลายสมัย ผู้หญิงนิยมเสริมหมอนรองเข้าไปในเครื่องแต่งกายเพื่อให้หน้าอกดูใหญ่ขึ้น หรือไม่ก็สวมเครื่องแต่งกายเน้นที่สะเอว สะโพก และเรียวขา นักประวัติศาสตร์ศิลปะเครื่องแต่งกายหลายรายเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงแฟชั่นเครื่องแต่งกายของผู้หญิงนั้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเปลี่ยนจุดกระสัน ผู้หญิงพบว่าส่วนต่างๆของร่างกายที่ใช้ยั่วยวนผู้ชายนั้นให้ผลไม่เท่ากัน ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้ชายเกิดความจำเจกับการได้เห็นเต้านมบริเวณส่วนนี้ก็จะหมดความน่าสนใจ และไม่มีอำนาจที่จะกระตุ้นผู้ชายให้ตื่นเต้นได้อีก บริเวณส่วนนั้นก็จะถูกปิด และยกส่วนอื่น เช่น บั้นท้าย มาเน้นแทน

ความเย้ายวนทางเพศอาจแฝงอยู่ในแง่มุมอื่นของเครื่องแต่งกาย ผู้ชายในสังคมตะวันตกส่วนใหญ่ถือว่า เครื่องแต่งกายที่ทำให้ผู้หญิงดูค่อนข้างมีอันจะกิน และดูเป็นผู้ประสบความสำเร็จ จะมีความยั่วยวนทางเพศ

1.3 สื่อในการแสดงออก

จากประเด็นเรื่องประโยชน์ใช้สอยของเครื่องแต่งกาย ทำให้สรุปได้ว่าเครื่องนุ่งห่มเป็นสื่ออย่างหนึ่งในการสื่อสาร เครื่องแต่งกายเป็นเสมือนภาษาใบ้ เป็นสิ่งที่บอกกล่าวให้เห็นบางอย่างในการจัดองค์กรของสังคม เครื่องแต่งกายจะเผยให้เห็นการแยกหมู่เหล่าทางสังคมในชุมชนนั้น เป็นสิ่งที่ทำให้เห็นชัดว่าชนในสังคมนั้นๆยึดถือการจัดชนชั้นในสังคมนั้นๆยึดถือการจัดชนชั้นทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างเหนียวแน่น หรือเป็นชุมชนที่ไม่มีชนชั้น

ยังมีอีกแง่มุมหนึ่งที่ภาพองค์กรทางสังคมอาจจะสะท้อนออกมาทางเครื่องแต่งกาย เสื้อผ้าที่กลุ่มผู้นำทางศาสนาสวมใส่อาจแตกต่างไปจากบรรดาสาวก หรืออาจไม่มีความแตกต่างกันเลย บทบาทของผู้หญิงและผู้ชายอาจทำให้เห็นว่าแตกต่างกันออกไปด้วยการใช้เครื่องแต่งกาย ส่วนอีกทางหนึ่งบทบาททางสังคมระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายที่คละกันอาจทำให้เกิดขึ้นได้ด้วยการสลายความแตกต่างของเครื่องแต่งกายที่เป็นขนบประเพณีระหว่างเพศ

2. ข้อมูลสัมพันธ์ด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

2.1 ความหมายของเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง หรือ costume หมายรวมถึง ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งนักแสดงสวมใส่บนเวทีหรือขณะที่แสดง ซึ่งอาจจะเป็นลักษณะของเสื้อผ้าหลายๆชิ้น หรือไม่มีอะไรบนตัวนักแสดงเลยก็ได้ งานของนักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงนั้น จะรับผิดชอบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าซึ่งจะรวมถึงทรงผม การแต่งหน้า เครื่องประดับต่างๆ บนตัวนักแสดงด้วย เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะบ่งบอกถึงสไตล์ของคนแต่ละคน ระดับชั้น ยุคสมัย ชุมชน เป็นเครื่องแต่งกายในงานแสดงสามารถจะให้ร่องรอย หรือข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับตัวละครแก่ผู้ชมได้ ไม่ว่าจะเป็นอาชีพของตัวละคร ความมั่งคั่ง สถานภาพทางสังคม รสนิยม ตลอดจนตัวตนของตัวละคร อีกนัยหนึ่งเราอาจกล่าวได้ว่า เครื่องแต่งกายอาจจะช่วยสร้างภาพดีหรือร้ายให้แก่ผู้สวมใส่ได้ อาทิเช่น อาจสร้างลักษณะที่ดูไร้สาระ บ้าๆ บอๆ หรือแม้แต่ให้ดูเป็นคนใจบุญ มีความเมตตา ก็ได้เช่นกัน ทั้งนี้โดยการเลือกใช้สี รูปทรง และลักษณะผ้าที่ต่างๆ กัน นักออกแบบเครื่องแต่งกายก็จะสามารถเสกสรรให้ตัวละครทุกตัวในละครเรื่องนั้นๆ มีลักษณะบุคลิกอันเป็นปัจเจกได้

เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง (Costume) นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของการละคร เมื่อเราดูการแสดงเราจะเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพอันงดงามบนเวที ไม่ว่าจะเป็นฉากหรือความตระการตาของเครื่องแต่งกายของตัวละครที่นักออกแบบเครื่องแต่งกายออกแบบไว้ นอกจากนี้แล้วในบางครั้งผู้ดูอาจถูกกระตุ้นให้รับรู้สารบางประการจากจิตวิทยาการใช้สีและลักษณะของเสื้อผ้าที่สื่อถึงความคิด ความรู้สึกบางประการอันเกี่ยวข้องกับเรื่อง

ถึงแม้ว่าในบางครั้ง ผู้ชมอาจจะไม่รู้สึกเลยว่าเครื่องแต่งกายของตัวละครเหล่านั้น ได้ถูกจัดวางและผ่านการเลือกอย่างพิถีพิถันของนักออกแบบเครื่องแต่งกายมาแล้ว เครื่องแต่งกายที่ปรากฏอยู่ในการแสดงนั้น ๆ ถูกเลือกมาใช้เพื่อเป้าประสงค์บางประการ ไม่ว่าจะเป็นชุดที่หรูหราประเภทแฟชั่นทันสมัยของตัวละครชั้นสูง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงกลุ่มของผู้ดีชั้นสูง หรือชุดของโสเภณีและคนงานที่ยากไร้ในละครก็ล้วนผ่านการเลือกสรร การจัดวางจากคณะผู้รับผิดชอบด้านเครื่องแต่งกายทั้งสิ้น ผู้ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบด้านเครื่องแต่งกายจะวาดภาพและอภิปรายถกเถียงกันจนกระทั่งได้ข้อตกลงว่าเครื่องแต่งกาย
หรือเสื้อผ้าต่าง ๆ เหล่านั้นควรเป็นเช่นใด ทั้งนี้โดยคำนึงถึงเทคนิคและสไตล์ของละครเป็นสำคัญ
หน้าที่และบทบาทของเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงต้องแสดงถึงยุคสมัยของเรื่อง เช่น จีนสมัยราชวงศ์แมนจู ในเรื่องซูสีไทเฮาอังกฤษสมัยพระนางเจ้าอลิซาเบทในละครเชคสเปียร์ กรีกยุคโบราณ หรือจะเป็นบทละครที่ผู้เขียนดัดแปลงเป็นภาษาไทย เรื่องรักเธอชั่วนิรันดร์ (พ.ศ.2538) ให้ตรงกับสมัยแรกของรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ที่จะใส่หมวก ใส่กระโปรง ผู้ชายผู้ดีมีฐานะจะสวมสูทขาว ใส่หมวกปานามา คาบบุหรี่มีที่ต่อ (cigarette holder) หวีผมเรียบแปล้ ชอบเต้นรำ คล้ายชาวอเมริกันสมัยทศวรรษ 1920 – 30 ผู้กำกับการแสดงและผู้ออกแบบจะต้องทำการค้นคว้าอย่างละเอียดให้ถูกต้องยุคสมัย

เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงจะต้องแสดงฐานะการเงิน สังคม และชนชั้น ตัวอย่างเช่น เรื่อง My Fair Lady เอไลซา เป็นคนชั้นต่ำขายดอกไม้ในตลาด แต่งกายยากจน มอมแมม ต่างจากพวกหญิงผู้ดีมีสกุลที่หรูหรากรีดกรายไปดูแข่งม้า ต่อมาเมื่อหัดพูดเป็นผู้ดีได้แล้วศาสตราจารย์ฮิกกินส์ก็ซื้อเสื้อผ้าใหม่ให้เธอแต่งเป็นผู้ดีสูงส่งจนผู้คนคิดว่าเธอเป็นเจ้าหญิง แสดงบุคลิกภาพ นิสัย ใจคอ และสะท้อนความต้องการสูงสุดในชีวิต เช่น ในฉากเปิดตัวฉากแรกของ A Streetcar Named Desire สแตนลีย์ใส่ชุดผ้ายีนส์สีน้ำเงินของพวกฐานะชนชั้นแรงงาน ตรงกันข้ามกับบล็านช์ซึ่งวิลเลียมบรรยายไว้อย่างละเอียดว่า “ลักษณะของเธอไม่เข้ากับสิ่งแวดล้อม เธอแต่งกายประณีตในชุดสีขาว เสื้อท่อนพอง ๆ เธอใส่สร้อยคอ ต่างหูไข่มุก ถุงมือขาวและหมวกมองดูคล้ายเธอเพิ่งมาถึงงานน้ำชาในฤดูร้อนหรืองานค็อกเทลในสวน... ความงามของเธอบอบบางซึ่งจะต้องหลีกเลี่ยงแสงที่แรงกล้า มีอะไรบางอย่างในท่าทางที่ไม่มั่นใจของเธอ และเสื้อผ้าสีขาวทำให้เธอมีลักษณะเหมือนแมลงชีผ้าขาว” เสื้อผ้าของเธอที่กล่าวถึงนั้น แสดงบุคลิกที่เปราะบาง สีขาวนั้นไม่ใช่ขาวบริสุทธิ์ แต่กลับเป็นขาวหม่นเหมือนกับปีกแมลงชีผ้าขาวที่จะแตกสลายเป็นผุยผงได้ง่าย ตรงข้ามกับความแข็งแร่งบึกบึนของสแตนลี่ย์

เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงจะต้องแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงโลกทัศน์และทัศนคติต่อชีวิต โดยการเปลี่ยนสีสันและรูปร่างของลักษณะเครื่องแต่งกาย ตัวอย่างเช่น ในตอนแรกอาจสดใส ต่อไปจะหม่นหมอง ในที่สุดก็เป็นสีดำ เป็นต้น เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงจะต้องเน้นบทบาทสำคัญของตัวละครบางตัวให้ดูเด่นและแตกต่างจากกลุ่มคนอื่นด้วยสีสัน ตัวอย่างเช่น ในฉากใหญ่ที่มีคนจำนวนมาก ตัวละครส่วนใหญ่แต่งชุดอยู่ในสีดำและขาว ส่วนนางเอกใส่ชุดสีแดงซึ่งตัดกับแนวสีของคนอื่น ทั้งนี้จะต้องเป็นการตัดสีที่มีรสนิยมและสามารถไปด้วยกันได้

เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงจะต้องนำเสนอเกี่ยวกับแนวความคิดที่ผู้กำกับการแสดงต้องการจะดำเนินเช่นในเรื่อง Ghosts ของเฮนริก อิบเซน (Henrik Ibsen) เสื้อผ้าจะเป็นแนวเหมือนจริงตามสมัย คือ นอร์เวย์ หรือในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในฤดูใบไม้ร่วง ส่วนเครื่องแต่งกายในเรื่อง มัทนะพาธา จะเป็นแนวจินตนิยายออกไปทางแขก ในเรื่องแรด (Rhinoceros) ในฉากแรก ๆ ตัวละครจะแต่งธรรมดา ต่อมาจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นแรดมีนอ ใส่หัว ผิวเนื้อเป็นเกล็ดหนังหยาบ สีเขียวคล้ำ ในเรื่อง Equusจะมีคนแต่งเป็นม้า โดยสวมโครงเหล็กเป็นหัวม้า รองเท้าบู๊ทมีกีบเป็นเหล็ก เดินในจังหวะควบหรือเหยาะย่างอย่างม้า ซึ่งเป็นแนวเหมือนจริง เป็นต้น

ในด้านของตัวละคร อาจจะไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าหลายชุด ถ้าละครนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลาต่อเนื่องกันในระยะสั้นโดยเฉพาะตัวเอกในละครสมัยเก่า แนวคลาสสิค หรือละครเชคสเปียร์ จะแต่งกายชุดเดียว และมีสีสันแสดงบุคลิกและอารมณ์ของตัวละคร ตัวอย่างเช่น แฮมเลต จะใส่ชุดไว้ทุกช์สีดำตลอดเรื่องแต่ในละครแนวเหมือนจริงซึ่งมีเหตุการณ์ข้ามเดือนข้ามปี ควรมีการเปลี่ยนชุดบ้างและใช้สีตามฤดูกาลหรืออารมณ์ของเรื่องและตัวละคร เป็นต้น

ในส่วนของเครื่องประดับนั้น ก็ถือว่าเป็นส่วนสำคัญในการสร้างเสริมบุคลิกภาพของตัวละครเป็นอย่างมาก และสะท้อนจิตวิทยาภายในผู้หญิงที่ชอบใส่เครื่องประดับมากเกินความจำเป็นมักเป็นคนวัตถุนิยม ชอบแสดงอวดความมั่งมีเพราะอาจจะไม่มีคุณสมบัติอย่างอื่นที่ดีเพียงพอ ไม่มั่นคง ขาดความรักความอบอุ่น ตรงกันข้ามกับหญิงที่ไม่ใส่เครื่องประดับเลย อาจเป็นคนเข้มงวดตึงเครียด มัธยัสถ์ มีความรู้ สติปัญญา ไม่ชอบวัตถุนิยม ตัวอย่างเช่น เน็กไท ก็แสดงลักษณะนิสัยได้เช่นกัน คนที่ชอบสีเข้มลายเล็ก มักเป็นคนเจ้าระเบียบ ประเพณีนิยม หัวโบราณ ต่างจากคนที่ชอบลายดอกโตสีฉูดฉาด ขาดรสนิยม เป็นคนฟู่ฟ่า ไร้ความพอดี ขี้โอ่ ชอบโอ้อวด สนุกสนานเฮฮา รองเท้าเองก็สามารถบอกลักษณะนิสัยได้ เช่น หญิงที่ใส่รองเท้าปิดส้นตันเตี้ย แสดงบุคลิกภาพที่มีระเบียบเหมือนครู รองเท้าโปร่งส้นเล็ก ส้นเรียวสูง แสดงบุคลิกที่สบาย อ่อนไหว มีความเป็นหญิงมาก รักสวยรักงาม เป็นต้น

2.2 จิตวิทยาของเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

ในการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงนั้น จะต้องเกี่ยวเนื่องกับการทำความเข้าใจขั้นตอนในเรื่องจิตวิทยาของการแต่งกายและการเปลี่ยนแปลงสไตล์ของเครื่องแต่งกาย ในหนังสือ Cloths เจมส์ เลเวอร์ (James Laver) เสนอความคิดไว้ว่า มนุษย์เลือกสวมใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายด้วยเหตุผลสำคัญ 3 ประการ คือ

1. เหตุผลในด้านประโยชน์ใช้สอย มนุษย์เลือกใช้เสื้อผ้าเพื่อป้องกันร่างกาย สภาพภูมิอากาศรอบๆตัว ไม่ว่าจะเป็นความหนาว ชื้น หรือฝุ่นละออง เหตุผลนี้ดูจะเป็นเหตุผลที่มีความสำคัญน้อยที่สุดในทางจิตวิทยา

2. ซึ่งนับเป็นแรงจูงใจที่สำคัญขึ้นมากกว่าเหตุผลประการแรก ก็คือ เหตุผลในด้านสถานภาพทางสังคม มนุษย์เลือกสรรเครื่องแต่งกายมาใช้ก็เพราะความต้องการในอันที่จะแสดงสถานภาพทางสังคมของตนเอง ต้องการแสดงความสำคัญของตนในสังคมมนุษย์

3. นับเป็นเหตุผลประการที่สำคัญที่สุดในความเห็นของเจมส์ เลเวอร์ เพราะเป็นเหตุผลที่สร้างเสน่ห์ดึงดูดใจแก่ผู้พบเห็น เครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้สวมใส่เป็นที่สะดุดตา สะดุดใจของผู้พบเห็นมากเท่าที่จะสามารถทำได้ตามระดับของการรู้จักเลือกใช้ เลเวอร์เชื่อว่าบุรุษเพศสนใจกับสาเหตุประการที่สองมากกว่าเหตุผลอื่นๆ ในขณะที่สตรีเพศดูจะใส่ใจกับเหตุผลในการสร่างเสน่ห์ดึงดูดใจเป็นสำคัญ เหตุผลเหล่านี้ล้วนเป็นองค์ประกอบที่ผสมผสานกันอย่างละเอียดอ่อนและลึกซึ้ง ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญ ในการสร้างสรรค์และเลือกออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการแสดงและละคร

นักวิชาการบางกลุ่มเชื่อว่าสไตล์เครื่องแต่งกายที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลานั้น มิได้เกิดจากสภาพภูมิอากาศเป็นตัวผลักดัน หากแต่เป็นการเปลี่ยนแปลงของสไตล์เครื่องแต่งกาย เป็นผลจากแรงกระตุ้นของสัตว์สังคมที่ต้องการแสดงสถานภาพของตนมากกว่า ด้วยเหตุนี้กลุ่มชนชั้นสูงจึงพยายามแสวงหารูปแบบของเครื่องแต่งกายที่แสดงความเป็นเลิศมากเป็นพิเศษ สังคมดูจะเป็นแรงผลักดันที่มีอิทธิพลสำคัญต่อร่างกายของมนุษย์

2.3 การตีความบทและการเสริมสร้างลักษณะของตัวละคร

จากสาระแนวคิดหลักตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในบทจะเป็นจุดเริ่มของการสร้างสรรค์งานละครจากนั้นผู้ผลิตหรือผู้กำกับการแสดงจะต้องกำหนดจุดเน้นหลักจากการตีความสาร โดยที่นักแสดงและทีมนักออกแบบ จะเป็นบุคคลที่ช่วยกันเสริมสร้างความคิดรวบยอดที่ผู้กำกับการแสดงต้องการนำเสนอนั้นห้ามบูรณ์มากขึ้น นักออกแบบในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของทีมงาน หน้าที่ของนักออกแบบก็คือจะต้องพยายามสร้างสรรค์ผลงานให้บรรลุเป้าหมายให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นักออกแบบเครื่องแต่งกาย จำเป็นต้องทราบถึงความเป็นต่าง ๆ ของแต่ละฝ่ายด้วย เพราะความที่เอกภาพของงานจะเกิดขึ้นได้มากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจ และการสื่อสารความคิดระหว่างทีมงานที่จะผลิตละครด้วยการตีความ และกำหนดภาพเครื่องแต่งกายของตัวละครนั้นจะเกิดขึ้นได้ โดยอาศัยข้อมูลทั้งจากรายละเอียดในบทที่กล่าวถึงและจากความคิด ในการผลิตของผู้กำกับการแสดง (directorial approach) นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงจะต้องศึกษาบทละครอย่างละเอียด ทั้งยังต้องทำความเข้าใจทั้งระดับอารมณ์ (emotional tone) และลักษณะความต้องการทางกายภาพของตัวละคร (physical requirements)

นักออกแบบจะต้องค้นหาแนวคิดหลักและแนวคิดรองของบทละคร ทั้งพยายามพัฒนาความเข้าใจเรื่องลักษณะของตัวละคร แต่ละตัวตลอดจนความสัมพันธ์เกี่ยวโยงของตัวละครเหล่านั้น โดยอ่านอย่างถี่ถ้วน ทั้งนี้อ่านซ้ำ ๆ จะทำให้นักออกแบบเครื่องแต่งกายมองเห็นถึง ลักษณะการลื่นไหลของโครงเรื่องทราบว่าจุดใดเป็นช่วงสำคัญของละคร ในแต่ละฉากจุดเด่นอยู่ที่ตัวละครใด ตัวละครตัวรองได้แก่ตัวใดบ้าง ตัวละครต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นบ้างหรือไม่ หลังจากที่นักออกแบบเครื่องแต่งกาย เกิดความคุ้นชินใจบทละครดีแล้วก็ควรจะเริ่มพูดคุยถกเถียงถึงรูปแบบของคนเองแก่นักออกแบบ ทั้งสองฝ่ายจะมีการแลกเปลี่ยนความคิดกัน อาจร่วมกันพิจารณาเป้าหมายในการผลิตเท่าที่อาจเป็นไปได้ อาจช่วยกันปรับความคิดในการนำเสนอละครเรื่องที่จะผลิตก็ได้ จากการพูดคุยนี้ นักออกแบบเครื่องแต่งกายจะสามารถพัฒนาการนำเสนอความคิดของรูปแบบเครื่องแต่งกายสำหรับตัวละครแต่ละตัวโดยต้องคำนึงถึงภาพรวมของรูปแบบของละครทั้งเรื่องด้วย เพราะทั้งลักษณะของส่วนย่อยและส่วนรวมควรจะมีความสมดุลกัน หากเสื้อผ้าใช้ได้กับตัวละครว่าใช้ไม่ได้ หรือดูแตกต่างไปจากภาพโดยรวมของละครปัญหาที่เกิดขึ้นก็จะเป็นเพราะแบบที่ออกไว้นั้นขาดการผสมผสานเข้าด้วยกันให้มีความเป็นเอกภาพ

นอกจากนั้นนักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง จำเป็นต้องระลึกเสมอว่าลักษณะของเครื่องแต่งกายภายในงานแสดง นั้นมิได้มีเฉพาะรูปแบบเหมือนจริง หากแต่มีนานาลักษณะ ที่คลี่คลายไปจากความสมจริงจนตกระทั่งเป็นลักษณะเครื่องแต่งกายตามจินตนาการได้ด้วย

อย่างไรก็ดี ในขั้นตอนการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงพึงระลึกถึงสิ่งต่อไปนี้ประกอบด้วย

กล่าวถึงขั้นตอนการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงว่า

1. นักออกแบบจะต้องค้นพบโลกของละคร และเผยให้คนดูเห็นโลกใบนั้นในเครื่องแต่งกาย เครื่องแต่งกายนอกจากะเป็นสิ่งที่สื่อสารถึงความคิดข้อมูลต่าง ๆ ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกภาพใต้กรอบความคิดตามแบบอุดมคติแล้ว งานการแสดงแต่ละเรื่อง จะต้องมีเครื่องแต่งกายที่ออกแบบเพื่องานแสดงของตนเองโดยเฉพาะมิใช่ภาพความคิดของคนอื่นใดด้วยเหตุนี้เครื่องแต่งกายที่ใช้แล้วในงานการแสดงละครเรื่องหนึ่งนั้น ไม่ว่ามันจะสวยงามด่างเหมาะเจาะอย่างไรก็ตามก็เป็นสิ่งที่เขาทำขึ้นสำหรับละครเรื่องอื่น มิใช่สิ่งที่ควรเป็นแบบ ซึ่งนักออกแบบคิดเพื่อละครของตน แม้ว่าจะเป็นเสื้อผ้าที่เคยใช้กับละครเรื่องเดียวกันกับที่เรากำลังทำอยู่ก็ตาม

2. เครื่องแต่งกายจะต้องเป็นเครื่องแต่งกายที่ออกแบบเพื่อให้นักแสดงคนที่สวมใส่มันโดยเฉพาะ ภาพหรือผลอันเกิดจากเครื่องแต่งกายทั้งหลายในงานการแสดงจะเกี่ยวข้องและขึ้นอยู่กับความสามารถของนักแสดง ในอันที่จะใช้มันให้เป็นส่วนหนึ่งของตัวละครที่พวกเขาสวมบทอยู่ เครื่องแต่งกายต้องนำเสนอภาพลักษณ์ของตัวละครในละครเรื่องนั้น ขณะเดียวกันเครื่องแต่งกายเหล่านั้นก็ต้องเอื้อให้นักแสดงสามารถแสดงหรือสวมบทบาทได้อย่างดีด้วย

3. เครื่องแต่งกายแต่ละชุด จะต้องเกิดขึ้นมาจากตัวละคร เหตุนี้ เครื่องแต่งกายเหล่านั้น จะต้องมีเอกภาพในบรรยากาศ สไตล์และการแสดงออกอันเป็นผลเนื่องมาจากละครเป็นตัวกำหนดชุดต่าง ๆ ที่ปรากฏเป็นรูปร่างและสีจะต้องเป็นเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ตัวละครตัวนั้นเลือกใช้โดยเฉพาะ

4. เครื่องแต่งกายสำหรับงานย้อนยุคมักจะสร้างปัญหาความยุ่งยากให้นักออกแบบเครื่องแต่งกายเสมอ นักออกแบบต้องพยายามประสานหรือสร้างความกลมกลืนอันเกิดจากความแตกต่างในความต้องการของแต่ละฝ่ายให้ได้

ดังนั้น การตีความบทและการเสริมสร้างลักษณะตัวละคร จึงเริ่มจากการอ่านบทให้ละเอียด จากนั้นพูดคุยกับทีมงานที่จะผลิตละครด้วย การตีความและกำหนดภาพเครื่องแต่งกายของตัวละคร โดยอาศัยจากบทละครและผู้กำกับ

การแสดง จากการพูดคุยนี้นักออกแบบเครื่องแต่งกายจะสามารถพัฒนาการนำเสนอความคิดของรูปแบบของเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง สำหรับตัวละครแต่ละตัวโดยต้องคำนึงถึงภาพรวมของเครื่องแต่งกายกับรูปแบบของละครทั้งเรื่องด้วย

2.4 เครื่องแต่งกายและนักแสดง

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ แสดงทัศนะเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายและนักแสดงไว้ว่า เครื่องแต่งกายนับเป็นเครื่องมือส่วนหนึ่งของนักแสดงในการแสดง ทั้งนี้เพราะเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักแสดงสร้างสรรค์ภาพตัวละครที่นักแสดงแต่ละคนสวมบทบาทได้ ทุกส่วนของเครื่องแต่งกายที่ปรากฏอยู่บนตัวของนักแสดงจะส่งสารบางประการต่อผู้ชมละครทันทีที่นักแสดงปรากฏตัว แม้ว่าจะมิได้กล่าวบทหรือคำพูดใดๆ เลยก็ตาม ผู้ชมก็จะสามารถรับสารหรือข้อมูลเกี่ยวกับตัวละครนั้นได้ในระดับหนึ่งแล้ว จากรูปร่างและสี ตลอดจนลักษณะองค์ประกอบต่างๆ ของเครื่องแต่งกายที่นักแสดงสวมใส่อยู่นั้น จะทำให้ผู้ชมเข้าใจถึงรสนิยม สถานภาพทางสังคม อุปนิสัย ถิ่นฐานบ้านช่องของตัวละครตัวนั้นได้เป็นอย่างดี ภาพรวมของเครื่องแต่งกายไม่ว่าจะเป็นทรงผม การแต่งหน้า เสื้อผ้า ของใช้ต่างๆ บนร่างกายของนักแสดงจัดรวมกันเป็นเครื่องหมายบางประการ ซึ่งผู้ชมจะมีปฏิกิริยาตอบสนองทั้งโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว ภาพรวมเหล่านี้จะสะท้อนบุคลิกลักษณะของตัวละครต่อผู้ชม

แอนเดอร์สัน (Anderson) กล่าวว่า เครื่องแต่งกายและนักแสดงจะเป็นองค์ประกอบสองสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ในทัศนองค์ประกอบที่เป็นหนึ่งเดียวกัน หากสองสิ่งนี้ไม่สามารถประสานกันได้ ภาพของงานที่พึงปรารถนาก็ยากจะปรากฏแก่สายตาของผู้ชม สำหรับนักแสดงทุกคน เครื่องแต่งกายจะเป็นองค์ประกอบภายนอกของตัวละคร หรือการขยายภาพของบทบาทและลักษณะบุคลิกที่พวกเขาตีความจากบทที่เขาแสดงอยู่ ในฐานะที่เครื่องแต่งกายเปรียบเสมือนหน้ากาก เครื่องแต่งกายจึงสามารถปลดปล่อยให้นักแสดงเป็นอิสระจากปัญหาในเรื่องตัวตนที่แท้ของพวกเขา และยังช่วยให้นักแสดงสามารถซึมซับลักษณะของตัวละคร ทำให้นักแสดงกลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของละครและบทที่พวกเขาสวมอยู่ได้อย่างดี เหตุนี้เองนักแสดงบางคนจึงรู้สึกว่าเป็นเรื่องยากที่จะให้พวกเขาแสดงบทบาทของตัวละครโดยสวมเสื้อผ้าของพวกเขาเอง ทั้งนี้เพราะเสื้อผ้าเหล่านั้นอาจกระตุ้นให้นักแสดงหวนคิดถึงชีวิตจริงส่วนตัวมากกว่าที่จะเป็นภาพของตัวละครในเรื่อง กล่าวโดยสรุป นักแสดงควรจะเกิดความรู้สึกที่คุ้นชินและรู้สึกว่าเสื้อที่เขาสวมใส่อยู่เป็นเสื้อผ้าของตัวละครตัวนั้นจริงๆ

ดังนั้น เครื่องแต่งกายและนักแสดงจึงเป็นสิ่งที่อยู่คู่กัน โดยเครื่องแต่งกายสามารถช่วยให้นักแสดงสร้างภาพตัวละครให้ปรากฏเป็นตัวตนได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งยังช่วยกระตุ้นให้นักแสดงเห็นภาพตัวละครได้ง่ายและเร็วขึ้น รวมทั้งยังช่วยเสริมสร้างให้ภาพลักษณ์ของนักแสดงเป็นไปตามความคิดที่จินตนาการ ตลอดจนยังทำหน้าที่ช่วยในเรื่องการเคลื่อนไหวของนักแสดงอีกด้วย

3. บทบาทและหน้าที่ของนักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

3.1 นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

นอกเหนือไปจากการออกแบบและคัดเลือกเครื่องแต่งกาย สำหรับนักแสดงหรือตัวละครในงานละครหรือตัวละครในงานละครหรืองานการแสดงต่าง ๆ แล้ว นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง (Costume Designer) ยังจะต้องทำงานเกี่ยวข้องกับผ้านานาแบบนานาสีสันและลักษณะ ซึ่งสามารถนำมาตัดและจัดทำเครื่องแต่งกายหลากหลาย

รูปแบบ โดยปกตินักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงจะเป็นทั้งผู้เลือกและสร้างเครื่องแต่งกายเหล่านั้น ทว่าบางครั้งก็อาจจะเป็นผู้ออกแบบเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ดีบางครั้งนักออกแบบก็จำเป็นต้องจัดสร้างเองด้วย สำหรับการผลิตงานละครและภาพยนตร์ ตลอดจนการแสดงต่าง ๆ ในโลกปัจจุบันเครื่องแต่งกายที่ใช้อาจเป็นเพียงชุดที่นักออกแบบเลือกจากเสื้อผ้าส่วนตัวของนักแสดงหรือเป็นเสื้อผ้าที่นักออกแบบเลือกจากห้างสรรพสินค้า ร้านขายของเก่า ร้านขายเสื้อผ้าที่ใช้แล้วหรือแม้แต่อาจได้มาจากการเช่ายืมหรือเลือกจากเสื้อผ้าเก่า ๆ ในสต๊อก

หัวใจของงานออกแบบเครื่องแต่งกายก็คือ พยายามใช้ความเป็นไปได้ของเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายในงานแสดงเพื่อเสริมสร้างสิ่งต่าง ๆ ที่นักแสดงพยายามจะกระทำ ทั้งนี้นักออกแบบเครื่องแต่งกายก็อาจจะพรรณนานาจึงบุคลิกลักษณะของตัวละคร สถานภาพทางสังคม และพัฒนาการทางจิตวิทยาของตัวละครทั้งหลาย

ก่อนที่นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงจะสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ได้ นั้นจำเป็นต้องอาศัยสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ความรู้เกี่ยวกับประวัติของเครื่องแต่งกายในสมัยต่าง ๆ
- ความรู้เกี่ยวกับการจัดสร้างเครื่องแต่งกาย
- ความรู้ความเข้าใจถึงลักษณะของผ้าและวัสดุที่ใช้ทำเครื่องแต่งกาย
- ความรู้เกี่ยวกับประวัติการละครและสไตล์หรือแนวในการสร้างงานละคร
- ความสามารถในการตีความละจิตราการในอันที่จะสะท้อนลักษณะทางจิตวิทยาของตัวละครผ่านเครื่องแต่งกายของตัวละคร
- มุมมองทางศิลปะความรู้สึกต่อสีและรูปทรง ตลอดจนความสามารถที่จะวาดหรือร่างภาพที่ตนจินตนาการให้ปรากฏรูปร่างได้
- ความสามารถในการทำงานร่วมกับคนอื่น ๆ ได้ มีความสามารถในการสื่อสารพูดคุยกับบุคคลที่ร่วมงานได้อย่างดี และสามารถโน้มน้าวจูงผู้ร่วมงานให้ปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้อย่างดี

ดังนั้น นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง ต้องมีความรู้เกี่ยวกับประวัติและการจัดสร้างเครื่องแต่งกาย ลักษณะของผ้า ก่อนการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

3.2 นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงกับผู้กำกับการแสดง

นักออกแบบเครื่องแต่งกายเป็นเสมือนผู้ช่วยเสกสรรค์ส่วนหนึ่งของภาพที่จะปรากฏบนเวทีแสดงให้มีลักษณะอันจะผลิตว่าสไตล์ที่ควรจะใช้ควรเป็นเช่นไร หากเป็นเช่นนี้นักออกแบบเครื่องแต่งกายก็คงเป็นเพียงผู้ที่เสนอความเห็นว่าเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด และภาพรวมในส่วนของเครื่องแต่งกายจะเป็นอย่างไร ในกรณีที่ผู้กำกับการแสดงยังมิได้กำหนดสไตล์ในการผลิต เมื่อประชุมทีมงานก็อาจจะใช้การระดมปัญญา ซึ่งนักออกแบบก็สามารถเสนอความเห็นของตนต่อสไตล์ที่ควรใช้ในการผลิตว่าควรเป็นเช่นใด แต่ไม่ว่าจะเป็นเช่นใด นักออกแบบก็ยังคงจำเป็นต้องเค้นเอาความคิดและมุมมองต่อตัวละครจากผู้กำกับการแสดงให้ได้อยู่ดี เพราะนับเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่จะช่วยให้ภาพของตัวละครชัดเจนและไม่เกิดการผิดพลาดหรือมีความขัดแย้งในบุคลิก ลักษณะของตัวละครแต่ละตัว

ผู้กำกับการแสดงที่ดีจะทำงานประสานความร่วมมือกับคนอื่นๆ ได้ เป็นบุคคลที่รู้จักฟังความคิดเห็นของผู้ร่วมงานสร้างสรรค์คนอื่นๆ ในคณะผู้ผลิตงานแสดง

นักออกแบบเครื่องแต่งกายจะต้องเข้าร่วมประชุมปรึกษาหารือในขั้นต้นของทีมงานหลักในการผลิตละครหรืองานแสดง แล้วควรลองฟังการตีความสารจากบทของทีมงานแต่ละคน แล้วอภิปรายถกเถียงแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นของการผลิตงานละครเรื่องนั้นๆ โดยผู้กำกับการแสดงจะได้ชี้แจงให้นักออกแบบเห็นและทราบถึงภาพลักษณ์ของละครที่ตนต้องการ ผู้กำกับการแสดงจะต้องสรุปความคิดให้กับนักออกแบบ ซึ่งจะเป็นผู้สร้างลักษณะทางกายภาพของตัวละคร ทั้งยังจะทำให้ทีมงานของนักออกแบบสามารถผสมผสานความคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันได้ด้วย นักออกแบบเพื่อการแสดงจะเป็นผู้รับผิดชอบทัศนะองค์ประกอบของละครทั้งหมด ดังนั้นในช่วงเวลาของการเตรียมงาน นักออกแบบควรจะต้องให้เวลากับทีมงานในการที่จะให้คำปรึกษา และให้ข้อมูลเรื่องภาพลักษณ์ของละคร ผู้กำกับการแสดงและนักออกแบบควรจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันในอันที่จะทำความเข้าใจกับการตีสารในบทละคร เพื่อให้ได้ความคิดและสารที่ถูกต้อง ซึ่งจะเอื้อประโยชน์ต่อการออกแบบสร้างสรรค์ภาพลักษณ์ต่างๆ แก่ละครได้ดียิ่งขึ้น

นักออกแบบเครื่องแต่งกายจะต้องทำงานร่วมกับผู้กำกับการแสดงในการศึกษาบทและทดลองความคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกาย จนกระทั่งได้รูปแบบเครื่องแต่งกายที่จะใช้ในการผลิตละครโดยคำนึงถึงความคิดสามประการคือ ได้แบบที่ดีถึงขั้นที่ต้องการหรือเป็นไปตามความคิดหรือไม่ ได้ระดับทางสุนทรียะและเหมาะสมกับงบประมาณที่มีอยู่หรือไม่

สรุปได้ว่า นักออกแบบเครื่องแต่งกายมีหน้าที่ในการสร้างสรรค์รูปแบบเครื่องแต่งกาย ซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับนักแสดงในแง่ภาพของตัวละครหรืองานแสดงทั้งหมด ซึ่งจำเป็นต้องกลมกลืนไปในทิศทางเดียวกัน ทั้งนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับความเชื่อของผู้กำกับว่าปรารถนาจะเห็นงานแสดงเรื่องดังกล่าวออกมาในทิศทางใด ผู้กำกับจึงเป็นเสมือนหัวเรือใหญ่ที่คอยชี้ทางให้นักออกแบบไปสู่จุดหมายปลายทางด้วยกัน

3.3 สิ่งที่ควรคำนึงถึงในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

1. การวิเคราะห์บทละคร

สิ่งแรกที่นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง จำเป็นต้องปฏิบัติก่อนสร้างงานออกแบบ คือ การอ่านและศึกษาบทละครเนื่องจากในบทละครนั้นเป็นที่บรรจุข้อมูลเบื้องต้นอันจะเป็นตัวช่วยในการสร้างงานการออกแบบ ได้แก่ ยุคสมัยช่วงเวลา ฤดูกาล สภาพภูมิอากาศ รวมไปจนถึงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร เช่น เพศ อายุ ฐานะ และสถานภาพทางสังคม อาชีพ เป็นต้น นอกจากนั้นการอ่านและศึกษาบทละครยังนำไปสู่การรับรู้เรื่องราว อารมณ์และความรู้สึกอันจะได้เกิดกับการอ่านบทละครนั้นด้วย

การวิเคราะห์บทละครนั้น นอกจากจะต้องใช้ความรู้สึกส่วนตัวมาเป็นส่วนประกอบแล้ว ยังควรที่จะคำนึงถึงมุมมองที่จะได้จากการพูดคุยที่จะได้จากผู้กำกับการแสดง และทีมงานในฝ่ายออกแบบเพื่อการแสดง อันได้แก่ ด้านฉากและไฟ การประมวลความคิดของแต่ละบุคคลและการเสนอมุมมองที่ต่างกัน จะนำไปสู่บทสรุปอันเกิดประโยชน์ในการสร้างสรรค์แนวทางของงานละครเรื่องนั้น ๆ

2. หลีกเลี่ยงการใช้เครื่องแต่งกายที่ยึดติดกับภาพลักษณ์ที่ซ้ำซ้อน

นักแสดงควรเป็นสื่อสำคัญในการบอกถึงบุคลิกและธรรมชาติของตัวละครไม่ใช่เครื่องแต่งกาย ดังนั้นนักออกแบบจึงจำเป็นอย่างยิ่งในการหลีกเลี่ยงที่จะเลือกใช้เสื้อผ้าที่บอกถึงความเป็นบุคลิกนั้น เช่นหากเป็นโสเภณีจะต้องใส่ชุดสั้นสีแดง ถุงน่องตาข่าย เป็นต้น ทั้งนี้ด้วยเหตุที่เครื่องแต่งกายควรจะมีหน้าที่สำคัญในการเป็นเครื่องช่วยให้นักแสดงพัฒนาบุคลิกของตัวละครมากกว่าบอกว่าตัวละครเหล่านั้นเป็นใคร ดังเช่นในภาพยนตร์การ์ตูน

3. แสดงถึงการพัฒนาของตัวละคร

เครื่องแต่งกายสามารถบ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นรวมไปถึงการพัฒนาของตัวละครได้ เช่น เมื่อช่วงเวลาผ่านไปและตัวละครเติบโตขึ้น ลักษณะการแต่งกายของตัวละครนั้นก็ย่อมที่จะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย หรือตัวละครหนึ่งที่มีฐานะร่ำรวยในตอนต้นได้พบกับความล้มละลายในท้ายเรื่อง เสื้อผ้าของเขาก็ควรจะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วยจากเมื่อตอนต้นเรื่อง เป็นต้น

นอกจากนี้ เครื่องแต่งกายยังสามารถบอกภูมิหลังหรือที่มาของตัวละครได้ เช่นในบทละครกล่าวถึงครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง เสื้อผ้าหรือเครื่องแต่งกายของตัวละคร จึงควรมีรูปแบบที่สามารถหาได้จากศูนย์การค้าทั่วไปมากกว่าเป็นเสื้อผ้าที่มีมาจากร้านราคาแพง ซึ่งนอกจากจะใช้รูปแบบของการแต่งกายเข้าช่วยแล้ว ลักษณะของสีและวัสดุที่เลือกใช้ก็มีผลประกอบมากด้วยเช่นกัน

4. ความต้องการจำเพาะของนักแสดง

นอกจากเครื่องแต่งกายจะต้องได้รับการออกแบบให้สะท้อนตามความคิดหลักของทีมงานแล้วนั้น สิ่งที่นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงจะต้องคำนึงก็คือ นักแสดง เพราะว่าเครื่องแต่งกายจะต้องให้ความสะดวกสบายต่อนักแสดงพอสมควร ไม่ควรคับเกินไปทำให้นักแสดงเคลื่อนไหวไม่สะดวก หรือไม่หลวมหลุดง่ายจนต้องมาพะวงและขาดสมาธิในการแสดง ถึงแม้บางครั้งในรูปแบบการแสดงละครแนวสมจริงที่ต้องการรายละเอียดที่ชัดเจน ในเรื่องเสื้อผ้านักแสดงอาจไม่คุ้นชินในเครื่องแต่งกายลักษณะดังกล่าว ดังนั้นในการออกแบบนอกจากจะต้องเน้นความถูกต้องในเรื่องรูปแบบแล้ว ยังต้องคำนึงถึงคนในยุคปัจจุบันที่ต้องสวมใส่ด้วย

5. รูปแบบของโปรดักชั่นและทีมงาน

นักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง ควรคำนึงถึงสถานที่ที่จะใช้แสดงเป็นหลักด้วย เครื่องแต่งกายที่สวยงามและมีรายละเอียดประณีตอาจจะมีจำเป็นในการแสดงกลางสนามฟุตบอล แต่ควรจะต้องคำนึงถึงอย่างยิ่งในงานภาพยนตร์ อีกทั้งงบประมาณในการแสดงก็จะเป็นตัวแปรสำคัญในการออกแบบเครื่องแต่งกายด้วย เช่นในงานละครที่ต้องการเครื่องแต่งกายร่วมสมัยจำนวนมากแต่มีงบประมาณให้น้อย นักออกแบบเครื่องแต่งกายจึงไม่สามารถตัดเย็บใหม่ได้ทั้งหมด ทางออกอาจอยู่ที่การยืมหรือเช่า เป็นต้น(การศึกษาละครเวทีแนวสัจจะนิยมเรื่อง The Mousetrap, 2548 : 43-44)

3.4 การทำงานร่วมกันกับฝ่ายอื่นๆ

นอกเหนือจากหน้าที่ของนักออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงแล้ว ยังมีหน้าที่ฝ่ายงานอีกหลายด้าน ที่มีส่วนช่วยให้เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงสามารถสื่อถึงบุคลิกลักษณะของตัวละครเหล่านั้นมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังมีส่วนช่วยให้งานดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น หน้าที่ดังที่กล่าวมานั้นได้แก่

1. ผู้ควบคุมการตัดเย็บเสื้อผ้า (Pattern maker)

มีหน้าที่ดังต่อไปนี้คือ

- รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนักแสดงที่ได้รับการคัดเลือกเป็นตัวละครต่าง ๆ เช่น ส่วนสูง รอบเอว รอบสะโพก น้ำหนัก สีผิว เป็นต้นโดยละเอียด

- ถอดแบบที่ผู้ออกแบบจัดทำไว้ ทำรายละเอียดโครงสร้าง และทำการตรวจเช็คโครงสร้างของเสื้อผ้าที่จะทำการตัดเย็บให้ถูกต้องตามยุคสมัยของละคร

- จัดหาวัสดุต่าง ๆ ที่ระบุเอาไว้ในแบบเสื้อผ้านั้น ๆ

- ตัดเย็บเสื้อผ้าให้เสร็จตามเวลาที่กำหนดไว้ โดยมีผู้ช่วยในฝ่ายต่าง ๆ เป็นลูกมือในบางครั้ง แต่มิได้ตัดเย็บเองแต่คอยให้คำปรึกษาและควบคุมการตัดเย็บโดยมีลูกมือที่จ้างมาเฉพาะงาน เสื้อผ้าบางชุดสามารถยืมจากแหล่งอื่น ๆ ได้ ก็จะต้องทำการเช่ายืมหรือขอยืมมาเป็นบางชุดที่เป็นชุดในสต็อกที่เก็บไว้มาใช้งาน หรือสามารถดัดแปลงแก้ไขก็ดำเนินการไปตามความเหมาะสม

- แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เมื่อนำเสื้อผ้าเหล่านั้นไปใช้ในการซ้อมตามความต้องการของผู้กำกับการแสดงและความเห็นของผู้ออกแบบ

- ซ่อมแซมเสื้อผ้าทุกชุดที่ใช้ในระหว่างการแสดงเมื่อเกิดชำรุด ให้สามารถใช้ได้ตลอดเวลาการแสดง

- เมื่อการแสดงสิ้นสุดลง จัดการซ่อมแซม ซักแห้งหรือซักน้ำ รีดทับจีบให้เรียบร้อย ก่อนนำเก็บในห่อพลาสติกและเก็บรักษาเอาไว้ใช้ในโอกาสต่อไป ส่วนชุดใดที่ยืมมาก็ให้จัดการส่งคืน ให้เรียบร้อย

2. ผู้ช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้านักแสดงระหว่างการแสดง (Wardrobe crew or dressers)

- ทำการศึกษาคิวของการแสดงด้วยความตั้งใจ และความแม่นยำ

- ทำการศึกษาแผนการซ้อมให้บ่อยครั้งที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถึงแม้ว่าเสื้อผ้าจะยังไม่เสร็จสมบูรณ์ก็ตาม

- เตรียมเสื้อผ้าและเครื่องประกอบต่าง ๆ (Costume props) ตามคิวการแสดงให้นักแสดงเป็นระยะและตำแหน่งที่ด้านหลังของฉากกำหนดไว้ให้เป็นที่

- เปลี่ยนเสื้อผ้านักแสดงตามคิวของการเปลี่ยนอย่างแม่นยำ ถูกต้องและรวดเร็วตามเวลาที่กำหนด

- เก็บเสื้อผ้านักแสดงที่ใช้งานเสร็จแล้วไปแขวนในตำแหน่งที่กำหนดไว้ หากมีการใช้งานต่อไปก็ตรวจตราดูความเรียบร้อยของเสื้อผ้านักแสดงเหล่านั้น ให้อยู่ในสภาพที่พร้อมในการใช้งานต่อไป หากมีการฉีกขาดเสียหายก็ทำการซ่อมแซมในทันที หากเกินความสามารถก็นำส่งฝ่ายตัดเย็บในวันรุ่งขึ้น

- เมื่อสิ้นสุดการแสดง รวบรวมเสื้อผ้าและเครื่องประกอบเสื้อผ้าทั้งหมดมารวมไว้ในที่เดียวกันเพื่อส่งซ่อม ซัก รีด และเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อยเพื่อเอาไว้ใช้งานหรือจำหน่ายแก่ผู้ที่สนใจ

3. ผู้ช่วยแต่งหน้านักแสดง (Make-up crew)

เป็นผู้ทำให้นักแสดงเปลี่ยนแปลงโฉมหน้าไปตามตัวละครที่ตนสวมบทบาทอยู่ และทำให้ผิวของนักแสดงที่ปกติเมื่อโดนแสงจากโคมไฟในเวทีจะดูซีดเซียว กลับดูมีสีสันและดูมีชีวิตชีวามากขึ้นตามแบบที่ต้องการ โดยปกตินักแสดงทุกคนก็สามารถแต่งหน้าของตนเองได้ตามที่ผู้กำกับการแสดง และผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายได้ให้คำแนะนำเอาไว้อยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงแบบสมจริง แต่ถ้าหากในบางโอกาสนั้นมีเทคนิคการแต่งหน้าที่มีความซับซ้อนและผิดแปลกแตกต่างไปจากปกติ และจำเป็นจะต้องมีผู้ช่วยแต่งหน้ามาทำการแต่งหน้าตามขั้นตอนที่กำหนดเอาไว้ใน Color plates ของผู้ออกแบบ สำหรับหน้าที่พื้นฐานของผู้ช่วยแต่งหน้า คือ

- ศึกษาขั้นตอนการแต่งหน้าที่ผู้ออกแบบการแต่งหน้ากำหนดไว้ในแผนภูมิการแต่งหน้า

- ดำเนินการการแต่งหน้านักแสดงที่ได้รับการแนะนำและออกแบบเอาไว้

- ก่อนการแสดงจริงอย่างน้อยหนึ่งครั้ง จะต้องมีการแต่งหน้านักแสดงที่ได้รับการออกแบบไว้โดยเฉพาะในรอบ Dress rehearsal เพื่อจะได้ตรวจสอบดูแสงสว่างบนเวทีที่จะใช้จริงในการแสดง หากยังไม่เป็นที่พอใจของผู้กำกับการแสดงก็จะทำการแก้ไขเพิ่มเติมหรือลดส่วนเทคนิคต่าง ๆ บนเวทีลงไปตามความเหมาะสมและหากได้รับความเห็นชอบแล้วก็จะต้องรักษารูปแบบและวิธีการแต่งหน้าแบบนั้นไว้เสมอตลอดระยะเวลาการแสดงทุกรอบ
- รักษาเวลาในการประกอบงานและดำเนินงานให้เสร็จทันเวลาการแสดง
- เก็บรักษา ดูแลอุปกรณ์การแต่งหน้าและอุปกรณ์พิเศษต่าง ๆ ให้อยู่ในสภาพดีและจัดไว้ในที่เหมาะสมพร้อมที่จะใช้ได้ในโอกาสต่อไป
- ฝึกฝนตัวเองอยู่เสมอเพื่อพัฒนาเทคนิคและวิธีการที่ทันสมัย
- หลังจากการซ้อมการแสดงและการแสดงทุกครั้ง ให้เก็บรวบรวมอุปกรณ์ในฝ่ายงานของตนเข้าไว้ในที่เดียวกันและเมื่อสิ้นสุดการแสดงรอบสุดท้ายต้องตรวจเช็คความเรียบร้อยแล้วนำไปเก็บไว้ในที่ที่เหมาะสมโดยเฉพาะ เพื่อเก็บเอาไว้ใช้ได้ในโอกาสต่อไป

3.5 กระบวนทัศน์ทางศิลปะกับงานออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

องค์ประกอบพื้นฐานของการออกแบบ (Element of design)

การออกแบบประกอบขึ้นด้วยส่วนประกอบของการออกแบบ โดยมีการรวมตัวกันขึ้นเป็นผลงาน ความสวยงามน่าสนใจ ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพการทำงานของผู้ออกแบบ
ส่วนประกอบของการออกแบบที่สำคัญตามลำดับดังนี้คือ

1. จุด (Point-Dot)

จุดเป็นองค์ประกอบของการออกแบบอันดับแรกมีความหมายในตัวเอง แสดงให้เห็นพลังในการขยายหรือรวมตัวได้ จุดมีขนาดแตกต่างกันและสามารถก่อให้เกิดความรู้สึกต่างๆได้เช่น ถ้านำมาวางห่างกัน 2 จุดในพื้นที่หนึ่ง จำทำให้เกิดความรู้สึกของทิศทาง และเมื่อนำมาวางรวมกันเป็นกลุ่ม ก็จะสามารถสร้างความรู้สึกของพลังที่รวมกันเป็นเอกภาพ และถ้าเพิ่มขนาดของจุดให้แตกต่างกันบ้าง ก็จะทำให้รู้สึกมีความหลากหลายมากขึ้น ช่วยให้ความรู้สึกเร้าสายตาและตื่นเต้นและประการสุดท้าย ถ้านำจุดมาวางเรียงกันเป็นแถวจะเกิดเป็นเส้นซึ่งเป็นองค์ประกอบอันดับต่อไป

2.เส้น (Line-Calligraphy)

เส้นคือจุดหลายจุดที่เรียงกันเป็นแถว และถ้ามีหลายแถวจะก่อให้เกิดความรู้สึกเคลื่อนไหวไปมาในทิศทางต่างๆกัน สามารถแสดงให้เห็นถึงจุดเริ่มต้นและจุดสุดท้าย นับเป็นเครื่องมือชนิดแรกของมนุษย์ ที่ใช้สื่อความหมายในการแสดงออกทางภาษาเขียน และสร้างงานออกแบบ โดยปกติแล้วเส้นมีอยู่ 2 ลักษณะที่สำคัญ คือเส้นตรงและโค้ง แต่อาจรวมกันเกิดเป็นลักษณะที่ 3 คือเส้นตรงผสมกับเส้นโค้งก็ได้

<u>เส้นตรง</u> คือเส้นที่มีทิศทางไปในแนวเดียวกันตลอด มีชื่อเรียกตามทิศทางเมื่อพิจารณาดูแล้ว เส้นสามารถสื่อความหมายได้หลากหลายเช่น เส้นตรงให้ความรู้สึกสงบ มั่นคงและแน่นหนา

นักปราชญ์โบราณเป็นผู้ค้นพบเรื่องของความหมายเกี่ยวกับเส้นก่อน และประมวลเอาไว้เป็นระบบ แล้วถ่ายทอดกันต่อๆมาจนถึงปัจจุบันดังนี้

(1.) เส้นระดับหรือเส้นราบ เป็นเส้นที่มีทิศทางไปในแนวนอน มีความหมายและแสดงออกถึงความสงบ และเยือกเย็น ความราบเรียบ ความกว้างใหญ่ไพศาล การพักผ่อน ความจืดชืด ขาดชีวิตชีวา

(2.) เส้นตั้งฉากหรือเส้นดิ่ง เป็นเส้นที่มีทิศทางไปในแนวตั้งฉาก 90 องศากับเส้นราบ มีความหมายและแสดงออกถึงความยุติธรรม ความมั่นคงแข็งแรงความสง่า น่าเกรงขาม ความทะเยอทะยานในสิ่งที่สูงกว่า การทรงตัว การเชิดชู และความซื่อตรง

(3.) เส้นเฉียงหรือเส้นทแยง เป็นเส้นที่มีทิศทางไปในแนวเฉียงทำมุมน้อยกว่าหรือมากกว่า 90 องศากับเส้นราบ มีความหมายและแสดงออกถึงความเคลื่อนไหว ความมีชีวิตชีวา สามารถที่จะพาสายตาจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งได้ แต่มีลักษณะขาดความสมดุล มีอุปสรรค สับสน และไม่มั่นคง ในสัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมาย เช่นเครื่องหมายการจราจร เส้นทแยงนี้หมายถึงการห้าม

(4.) เส้นหยัก เป็นเส้นตรงที่เปลี่ยนทิศทางอย่างกะทันหัน ไม่ว่าจะเป็นบนล่าง ซ้าย ขวา ก่อให้เกิดเป็นมุมแหลมขึ้น มีความหมายและแสดงออกถึงความเปลี่ยนแปลงความตื่นเต้น ซึ่งขัดกันกับความรู้สึกธรรมดา

<u>เส้นโค้ง</u> คือเส้นที่มีทิศไปในทางเดียวกันแล้วค่อยๆ เปลี่ยนองศาไปช้าๆ ก็จะเป็นเส้นโค้งได้ เส้นโค้งนี้ได้ชื่อว่า “เส้นแห่งความงาม” มีความหมายและแสดงออกถึงความอ่อนโยน ละมุนละไม เคลื่อนไหว และไม่หยุดนิ่ง มีลีลาคล้ายๆ กับเกลียวคลื่น แลดูสวยงามและมีชีวิตชีวา

เส้นทั้ง 2 ลักษณะสามารถบ่งบอกถึงลักษณะของรูปร่าง ระยะ ความลึก ความงดงามในตัวเอง และอารมณ์ของการแสดงออก

3. รูปร่าง, รูปทรง (Shape-Form)

<u>รูปร่าง : รูป2มิติ</u> เกิดจากเส้นและทิศทางที่มีปลายทั้งสองมาบรรจบกันมีอยู่ 3 ลักษณะ คือวงกลม สามเหลี่ยม และสี่เหลี่ยม ซึ่งเรียกว่าเป็นรูปร่างพื้นฐาน หรือรูปร่างเรขาคณิต รูปร่างเหล่านี้ต่างมีความหมายในตัวเองซึ่งสามารถจะรับรู้ได้ เช่นรูปสี่เหลี่ยมให้ความสงบ ตรงไปตรงมาและซื่อสัตย์ รูปสามเหลี่ยมมีพลังให้ความรู้สึกโต้แย้งและตึงเครียด ส่วนวงกลมนั้น ให้ความรู้สึกอบอุ่น มีความปลอดภัย และเป็นอมตะ ไม่มีความสิ้นสุด นอกจากรูปร่างพื้นฐาน ซึ่งเป็นรูปเรขาคณิตแล้วยังมีรูปร่างอีกชนิดหนึ่งคือ รูปร่างอิสระ (Free Shape) เกิดขึ้นตามความต้องการของนักออกแบบหรือจิตกร รูปร่างอิสระให้ความรู้สึกที่เป็นเสรี

<u>รูปทรง : รูปสามมิติ</u> รูปทรงมีลักษณะเป็น 3 มิติที่มีความหนา รูปทรงที่เป็นแท่งตันไม่โปร่งเรียกว่า “มวล” (Mass) ส่วนรูปทรงที่ภายในโปร่ง ไม่ทึบเรียกว่า “ปริมาตร”(Volume)

รูปทรงมีสองประเภทใหญ่ๆ คือ รูปทรงเรขาคณิต (Geometrical Form) กับรูปทรงอิสระ (Free Form) รูปทรงแต่ละชนิดจะให้ความรู้สึกแก่เราต่างๆ กันด้วย เช่นรูปทรงเหลี่ยม จะทำให้รู้สึกมีความแข็งแรงและมั่นคงแน่นอน รูปทรงกลมจะสร้างความรู้สึกเคลื่อนไหว และรูปทรงกระบอกสูงจะให้ความรู้สึกสง่างาม น่าเกรงขาม ส่วนรูปทรงอิสระ มักจะเห็นกันอยู่ในธรรมชาติ เช่น พืช สัตว์ ก้อนหิน รูปทรง เหล่านี้จะให้ความรู้สึกที่เป็นอิสรเสรี

4. ทิศทาง (Direction)

ทิศทางของรูปทรงต่างๆ นั้นมีความหมายและเป็นหลักที่สำคัญ นักออกแบบจำเป็นต้องนำไปใช้ในการสร้างงานของตน ทิศทางในแนวนอนแสดงออกถึงความมั่นคง ทิศทางแนวเฉียงแสดงออกถึงความไม่อยู่กับที่ ทิศทางในแนวโค้ง

แสดงออกถึงการไม่อยู่กับที่เดินทางไปรอบๆ มีความช้าและอบอุ่น ทิศทางเหล่านี้มีพลัง และมีความสำคัญที่ให้ผลต่อการสื่อความหมายในการออกแบบ

5. ขนาด สัดส่วน (Size-Proportion)

บริเวณพื้นที่ซึ่งเป็นขอบเขตของรูปร่างหรือรูปทรง ซึ่งมีต่างๆ กันความแตกต่างนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการเปรียบเทียบระหว่างกัน ซึ่งเราสามารถรับรู้ได้ด้วยตา นอกจากนี้ขนาดก่อให้เกิดความรู้สึกเรื่องระยะหรือความลึก (Distance or Depth) ว่าใกล้หรือไกลเพียงใด ในทำนองเดียวกัน เราสามารถเห็นความประสานกลมกลืนและความขัดแย้ง คือวัตถุที่มีขนาดใกล้เคียงกันและวางอยู่ใกล้กัน จะก่อให้เกิดความรู้สึกประสานกลมกลืน แต่ถ้าวัตถุมีขนาดแตกต่างกันและวางใกล้กันจะรู้สึกขัดแย้ง

6. ลักษณะผิว (Texture)

หมายถึงลักษณะภายนอกของสิ่งต่างๆ ทั้งที่มีตามธรรมชาติ และสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ผิวนอกของสิ่งต่างๆ นี้มีลักษณะต่างๆ กัน เช่น มัน ด้าน ละเอียด หยาบ เรียบ ขรุขระ เรารับรู้เรื่องเหล่านี้ได้ทางตาและการสัมผัส ในบางทีการรับรู้ทางตาแต่สามารถสร้างความรู้สึกสัมผัสไปได้เหมือนกับเรามีโอกาสจับต้องด้วยมือ คุณสมบัติพิเศษของลักษณะผิวอีกอย่างก็คือ ลักษณะผิวที่หยาบ จะดูดซึมแสงสว่าง พื้นผิวละเอียดหรือเป็นมัน จะสะท้อนแสง และผิวที่มีลักษณะเป็นขนอ่อน จะดูดซึมและสะท้อนแสงสว่างไปพร้อมๆ กัน

7. ช่องไฟ– บริเวณว่าง (Space)

คือบริเวณว่างที่อยู่โดยรอบวัตถุต่างๆ พื้นที่ว่างมี2ประเภทคือ

<u>พื้นที่ว่าง 2มิติ</u> (Two Dimensional Space) เกิดขึ้นได้ต่อเมื่อเรานำรูปร่างมาวางไว้ในบริเวณกรอบพื้นที่ ถ้าวางรูปร่างรวมกันเป็นกลุ่มก็จะให้ความรู้สึกรวมเป็นเอกภาพ ถ้าวางห่างกัน ก็จะให้ความรู้สึกแตกแยกแลเห็นพื้นที่ว่าง ระหว่างรูปร่างโดยไม่เกิดระยะหรือความลึก

<u>พื้นที่ว่าง 3มิติ</u> (Three Dimensional Space) เกิดขึ้นจากผลของการวางตำแหน่งและขนาดของรูปร่าง รูปร่างที่ใหญ่จะรู้สึกว่าอยู่ใกล้ รูปร่างที่เล็กกว่าและวางอยู่ส่วนบนของกรอบพื้นที่ จะรู้สึกว่าอยู่ไกล ความใกล้และไกลนี้คือระยะหรือความลึกซึ่งเป็นลักษณะของมิติที่3 จะเห็นได้ว่าระยะความลึก (Distance-Depth) มีความเกี่ยวเนื่องกันกับพื้นที่ซึ่งสมควรที่จะต้องศึกษาพร้อมกันไปด้วย

8. น้ำหนักสี (Values)

ความเข้มคือ จำนวนความมืดและสว่างของแสงที่ตกกระทบลงยังพื้นที่หรือวัตถุ มีความแตกต่างกันตั้งแต่ขาว เทาอ่อน เทาเข้ม ไปจนถึงดำ ความเปลี่ยนแปลงหรือจำนวนความเข้มนี่เอง ที่สามารถก่อให้เกิดความรู้สึกในการรับรู้ได้หลายประการ เช่น เกิดความเคลื่อนไหว เกิดระยะใกล้-ไกล เกิดความลึก-ตื้น เกิดความแตกต่างของขนาด ความกลมหรือความหนา ซึ่งส่วนมากเป็นการเพิ่มลักษณะ2มิติให้เป็น 3 มิติ ในการออกแบบและสร้างผลงาน ผู้ออกแบบควรมีความเข้าใจในเรื่องระดับของความเข้ม การให้น้ำหนักความเข้มสามารถทำให้ภาพเกิดความโดดเด่นได้

9. สี (Color)

คุณสมบัติของสี สีที่ปรากฏอยู่ในสิ่งแวดล้อมรอบตัวเราประกอบไปด้วยสีของสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ และสีของสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น สีของวัตถุแต่ละชนิดจะมีลักษณะหรือคุณสมบัติเฉพาะแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามสีทั่วๆไปจะมีคุณสมบัติร่วมในประเด็นใหญ่ๆดังนี้

(1) สีแต่ละสีให้ความรู้สึกแตกต่างกัน

<u>สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับขนาด</u> สีอ่อนมักทำให้รู้สึกว่ากว้างใหญ่ขึ้น ในขณะที่สีมืดหรือเข้มจะทำให้ดูแล้วรู้สึกแคบหรือเล็กลงแต่ดูมีน้ำหนักมากกว่าสีอ่อน

<u>สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับความสะอาด</u> สีผสมขาวๆหรือสีนวลๆจะให้ความรู้สึกสะอาดตา น่าใช้ มากกว่าสีแท้หรือสีเข้มๆ

<u>สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับพลัง</u> สีแท้เป็นสีที่ยังมิได้ผสมกับสีอื่นๆ จะให้พลังสดใสแข็งแกร่งมากกว่าสีที่ถูกผสมแล้ว เช่นสีแดงจะดูมีพลังมากกว่าสีชมพู (แดงผสมขาว) และสีน้ำตาล (แดงผสมดำ) นอกจากนี้สีที่ให้ความรุ้สึกร้อนแรงเช่น สีแดง ส้ม ม่วงแดง จะให้พลังมากกว่าสีที่ให้ความรู้สึกเย็น เช่นสีน้ำเงิน เขียว ม่วงคราม

<u>สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับความเคลื่อนไหว</u> ความเคลื่อนไหวของสีแต่ละสีรับรู้ได้ด้วยตาและจิต โดยการมองผิวหน้าของแต่ละสีที่เปล่งประกายออกมา ในลักษณะของความสั่นสะเทือนของสี (Vibration) แคนเดนสกี้ จิตรกรในกลุ่มนามธรรม (Abstract Art) ได้กำหนดการเคลื่อนไหวของสีดังนี้

สีน้ำเงิน สงบ มั่นคง มีแนวโน้มที่จะเคลื่อนไหวภายในตัวเอง

สีเหลือง สดใส ชัดเจน มีแนวโน้มที่จะเคลื่อนไหวสู่ภายนอก

สีเขียว สดใส ร่มเย็น มีแนวโน้มที่จะเคลื่อนไหวเข้าสู่กึ่งกลาง

นอกจากนี้ เขายังได้สรุปอีกว่า กลุ่มสีร้อน เช่นแดง ส้ม ม่วงแดง เคลื่อนไหว ได้ดีกว่ากลุ่มเย็น เช่นน้ำเงินเขียว ม่วงน้ำเงิน

<u>สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับระยะใกล้ไกล</u>

สีแต่ละสีให้ความรู้สึกเกี่ยวกับระยะใกล้ไกลต่างกัน เมื่อนำสีแท้มาระบายในโครงงานเดียวกัน สีแท้ที่ยังไม่ได้ผ่านการผสมสีใดๆ จะให้ความรู้สึกทางด้านระยะแตกต่างกันโดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะคือ

ระยะหน้า (Floor Ground) เหลือง ส้ม แดง

ระยะกลาง (Middle Ground) ส้มแดง เขียว น้ำเงิน

ระยะหลังสุด (Back Ground) ม่วง ม่วงน้ำเงิน

นอกจากนี้แต่ละสียังให้ความรู้สึกที่ต่างกันออกไปอีกเช่น

สีแดง รุนแรง ตื่นเต้น แข็งแกร่งมีพลัง ร้อนระอุ เห็นชัดเจน กระตุ้นประสาทตาและดึงดูดความสนใจแก่ผู้เห็น บางครั้งแสดงถึงพลังอำนาจเมื่อนำมาใช้ร่วมกับสีทอง

สีเหลือง เบิกบาน สว่างสดใส มั่งคั่งสมบูรณ์ กระตุ้นสายตา ไวต่อการมองเห็นของมนุษย์ และเมื่ออยู่ใกล้กับสีอื่นๆ จะเปล่งพลังข่มสีเหล่านั้น

สีน้ำเงิน เรียบร้อย สงบ อ้างว้าง แต่มั่นคง ถ้าใช้ในปริมาณมากจะทำให้รู้สึกเงียบสงบ วังเวง

สีเขียว สงบ ร่มเย็น มีชีวิตชีวา ถ้าใช้ปริมาณมากทำให้รู้สึกอุดมสมบูรณ์และช่วยให้ประสาทตาและกล้ามเนื้อผ่อนคลายจากความตึงเครียด

สีส้มเร่งเร้า แสบตา กระวนกระวาย โดดเด่น อยู่แนวหน้า

สีม่วง สงบ ภาคภูมิ ถ้าใช้ในปริมาณมากๆ และผสมให้อ่อนลงจะทำให้รู้สึกซึมเศร้า เหงา ผิดหวัง เวิ้งว้าง และลึกลับน่ากลัว

สีขาว สะอาดตา บริสุทธิ์ แต่ถ้าใช้ในปริมาณมากทำให้รู้สึกจืดชืด จำเจ และน่าเบื่อ

สีดำ มืดมิด ลึกลับ เศร้าหมอง น่าเกรงกลัว ความตาย เมื่อใช้กับสีอื่นๆ จะส่งให้สีอื่นเด่น

สีเทา ธรรมดา เรียบร้อย แก่ชรา ถ้าเป็นเสื้อผ้าจะให้ความรู้สึกสง่างามเข้ากับทุกสีได้

สีชมพู แสดงความอ่อนหวานนุ่มนวลและเป็นสัญลักษณ์ของความรัก

สีน้ำตาล หนักแน่นมั่นคง ถ้าใช้ปริมาณมากหรือเป็นสีส่วนรวมของภาพทำให้รู้สึกแห้งแล้ง หงอยเหงา

ในงานศิลปะที่ต้องการแสดงความรู้สึกหรืออารมณ์ต่างๆ ให้ผู้ดูมีอารมณ์ร่วมหรือคล้อยตามไปกับผลงาน นอกจากจะจัดภาพด้วยเส้นที่สอดคล้องกับความรู้สึกแล้ว การใช้สีจะต้องสัมพันธ์กับความรู้สึกหรือพลังของสีหรือกลุ่มสีด้วย

(2) สีแต่ละสีผสมกันได้

การนำสี 2 สีมาผสมกัน จะได้สีที่สาม และสีที่ผสมได้จะเปล่งประกายของสีที่มีเปอร์เซ็นต์มากกว่า จากคุณสมบัติข้อนี้ ยัง แทน เชฟเริล (YON TAN CHEVREUL) ศึกษาค้นคว้าเรื่องของสีตามแนวทางของวิทยาศาสตร์ ในช่วงศตวรรษที่19 และแบ่งสีออกเป็น2กลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มสีที่เป็นแม่สีและกลุ่มสีที่เกิดจากการผสมของแม่สี ซึ่งกำหนดเป็นขั้นๆ ดังต่อไปนี้

สีขั้นที่หนึ่ง (PRIMARY COLOURS) ซึ่งเป็นแม่สี (แม่สีช่างเขียน) ประกอบด้วย

สีแดง (CRIMSON LAKE)

สีเหลือง (GAMBOGE YELLOW)

สีน้ำเงิน (PRUSSIAN BLUE)

สีขั้นที่สอง (SECONDARY COLOURS) เป็นสีที่เกิดจากสีขั้นที่1 ผสมกันในอัตราส่วนที่เท่ากัน

สีแดงผสมน้ำเงิน เป็น สีม่วง (VIOLET)

สีแดงผสมสีเหลือง เป็น สีส้ม (ORANGE)

สีน้ำเงินผสมสีเหลือง เป็น สีเขียว (GREEN)

และถ้าเอาสีขั้นที่หนึ่งทั้งสามสีผสมกันผลที่ได้จะออกมาเป็นสีกลาง (NEUTRAL) เป็นสีที่ไม่แสดงพลังสีใดสีหนึ่งออกมา ซึ่งเราเรียกว่าสีโคลน

สีขั้นที่สาม (THIRDARY COLOUR) เกิดจากการนำเอาสีขั้นที่หนึ่งผสมกับสีขั้นที่สอง ในอัตราส่วนเท่ากัน

สีเหลืองผสมสีส้ม เป็น สีส้มเหลือง (YELLOW ORANGE)

สีเหลืองผสมสีเขียว เป็น สีเขียวเหลือง (YELLOW GREEN)

สีแดงผสมสีส้ม เป็นสีส้มแดง (RED ORANGE)

สีแดงผสมสีม่วง เป็น สีม่วงแดง (RED VIOLET)

สีน้ำเงินผสมสีม่วง เป็น สีม่วงน้ำเงิน (BLUE VIOLET)

จากคุณสมบัติข้อนี้ทำให้ หลุยส์ แพรง คิดวงจรสีขึ้น (COLOUR CIRCLE) โดยมีลักษณะเป็นวงกลมหรือวงจรสี ซึ่งจัดเรียงสีต่างๆ ไว้ตามลำดับอ่อนแก่ นิยมใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการใช้สีในลักษณะต่างๆ ต่อไป วงจรสีเป็นวงกลมที่จัดเรียงสีต่างๆ ที่ปรากฏในธรรมชาติ แบ่งเป็นสีอุ่น (WARM COLOUR) สีเย็น (COOL COLOUR) และสีที่อยู่ตรงกันข้ามกันในวงสี (COMPLEMENTARY COLOUR)

แม่สีแต่ละแขนงวิชา จะกำหนดแม่สีหรือสีต้นแบบแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับเป้าหมายหรือประโยชน์เฉพาะแขนง เช่น นักฟิสิกส์ ซึ่งสนใจในเรื่องของสีที่อยู่ในแสงจึงถือว่า สีแดง เขียว ม่วง และน้ำเงิน เป็นแม่สีที่เรียกกันว่า แม่สีแสงอาทิตย์

ในวงการจิตวิทยาซึ่งสนใจเกี่ยวกับสีที่มีผลต่อความรู้สึกของมนุษย์ และพฤติกรรมของมนุษย์ จึงกำหนดให้สีแดง เหลือง เขียว ม่วงเป็นแม่สีเพราะมีอิทธิพลต่อความรู้สึกของมนุษย์มากที่สุด

4. ข้อมูลสัมพันธ์เพื่อให้ทราบที่มาของเครื่องแต่งกาย ที่เป็นภาพสะท้อนกรุงเทพมหานครในยุคปัจจุบัน

ภาพสะท้อน ของคนในกรุงเทพยุคปัจจุบัน พ.ศ.2557 การแต่งกายของคนในสังคมไทยยุคปัจจุบันมีหลากหลายลักษณะและหลากหลายประเภท ขึ้นอยู่กับลักษณะการดำเนินชีวิต หน้าที่การทำงาน ฐานะทางสังคมและรสนิยมของแต่ละคน ทั้งนี้เครื่องแต่งกายยังคงบ่งบอกถึงประเภทและลักษณะการใช้งานการ บอกถึงการเป็นกลุ่มก้อนและบอกสถานะภาพหน้าที่ในสังคม

เครื่องแต่งกายที่บอกถึงสภาพภูมิอากาศ และ ช่วยปกป้องร่างกาย

เครื่องแต่งกายที่บอกถึง สถานภาพและหน้าที่

เครื่องแต่งกายที่บอกถึงความเป็นกลุ่มก้อน เป็นพรรคพวก

นอกจากเครื่องแต่งกายที่บอกถึงเครื่องแต่งกายที่บอกถึงสภาพภูมิอากาศ และ ช่วยปกป้องร่างกายเครื่องแต่งกายที่บอกถึง สถานภาพและหน้าที่เครื่องแต่งกายที่บอกถึงความเป็นกลุ่มก้อน เป็นพรรคพวกแล้วนั้น เครื่องแต่งกายยังสามารถบอกถึงความเป็นคนในสังคมเมืองและคนในชุมชนแออัดได้อีกเช่นกัน

คนในชุมชนแออัด

คนในสังคมเมือง

ตราสัญลักษณ์และเครื่องประดับที่บอกถึงยศและตำแหน่ง

7. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ

การจัดแสงบนเวที

การจัดแสงบนเวทีนั้นมีความสำคัญต่อการแสดงละครเวทีอย่างมากในปัจจุบัน และแสงเป็นสิ่งที่ช่วยในการเล่าเรื่องนอกจากการแสดงได้ดีอีกด้วย ซึ่งเป็นส่วนที่ช่วยสนับสนุนให้ละครนั้นสมบูรณ์และเกิดภาพที่ชัดเจนต่อสายผู้ชมมากยิ่งขึ้น เหมือนกับ ฉาก เครื่องแต่งกาย เสียง และอื่นๆที่เป็นองค์ประกอบที่ทำให้เรื่องราวนั้นดำเนินไปได้อย่างราบรื่น และเป็นรูปธรรมขึ้น

การให้ความสว่างสำหรับการแสดงนั้น ไม่ใช่เพียงแค่การทำให้มองเห็นเท่านั้น การสร้างภาพโดรวมของแสงที่ดียังต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆของการจัดแสงด้วย ซึ่งความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านนี้ขึ้นอยู่กับนักออกแบบแสงแต่ละคนในเรื่องของประสบการณ์ ความรู้ในการออกแบบแสง ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นต้น ทำให้ผลงานการออกแบบแสงของนักออกแบบแต่ละคนนั้นแตกต่างกันออกไป ตามความสามารถและความเหมาะสมของการแสดง

แสงนั้นมีอิทธิพลอย่างมากในการรับรู้ความรู้สึกผ่านการมองเห็น ดังนั้นแสงบนเวทีนั้นก็มีอิทธิพลมากต่อความรู้สึกของผู้ชมเช่นกัน ผู้ออกแบบสามารถสร้างบรรยากาศต่างๆที่มีผลต่อความรู้สึกของผู้ชมผ่านทางแสงได้ แสงที่ผู้ออกแบบทำการออกแบบนั้นช่วยถ่ายทอดความรู้สึกของเรื่องให้ผู้ชมได้รับรู้และรู้สึกร่วม ทำให้ผู้ชมคล้อยตามไปได้

ผู้ออกแบบแสงต้องกำหนดปริมาณของแสงสว่าง สี จุดกำเนิดแสง ให้เหมาะสมกับลักษณะการนำเสนอของการแสดงนั้นๆ โดยต้องปรึกษาและพูดคุยกับผู้กำกับการแสดง เพื่อรับทราบแนวทางการดำเนินงาน สไตล์การนำเสนอ หรือรูปแบบการนำเสนออื่นๆที่ผู้กำกับอยากสอดแทรกไว้ในเรื่องและอยากให้ปรากฏขึ้นบนเวที นอกจากนี้ผู้ออกแบบแสงจำเป็นต้องปรึกษาและทำความเข้าใจกับผู้ออกแบบในฝ่ายอื่นๆไม่ว่าจะเป็นฉาก เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์การแสดง การแต่งหน้า เสียง นักแสดง เป็นต้น เพื่อให้ผลงานที่ออกมานั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกันและมีความสมบูรณ์ที่สุด

ปัจจัยในการออกแบบแสง

Intensity การควบคุมความสว่างของแสง

การควบคุมความสว่างหรือการปรับระดับของแสงนั้น เป็นตัวกำหนดระดับการมองเห็นของผู้ชม และสามารถเป็นที่สร้างบรรยากาศได้อย่างดีด้วย ไม่เพียงการให้ความสว่างเท่านั้น การดับมืดก็เป็นการควบคุมที่นักออกแบบต้องออกแบบเช่นกัน ว่าจะให้ดับมืดในขณะไหน และเพื่อเหตุผลใด ซึ่งระดับความเข้มของแสงนั้นควรให้อยู่ในความเหมาะสมบนพื้นฐานของละครเวที หากนักออกแบบเปิดแสงในระดับความเข้มที่มากเกินไป อาจทำให้ผู้ชมนั้นเกิดอาการล้าสายตาและลดความสนใจไปจากละครได้ หรือการมืดดับนานเกินไปอาจทำให้ผู้ชมเกิดภาวะอารมณ์ขาดหายไปจากละครได้

Color สี

การให้สีของแสงมีส่วนสำคัญไม่น้อยไปกว่าระดับความเข้มของแสงเช่นกัน เนื่องจากการกำหนดสีของแสงที่ดีและเหมาะสม จะเป็นส่วนช่วยในการกระตุ้นอารมณ์ของผู้ชมได้มาก และสร้างความเข้าใจของผู้ชมที่มีต่อละครให้เพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน การสร้างบรรยากาศ เช้า กลางวัน เย็น กลางคืน หรือการสร้างบรรยากาศของอารมณ์ต่างๆก็จำเป็นต้องใช้สีของแสง ที่เป็นตัวกลางในการสื่อสารระหว่างนักออกแบบแสงกับผู้ชม

การที่แสงจะเกิดสีต่างๆได้ในละครเวทีนั้น เกิดจากการนำเจลมาใส่บริเวณไว้บริเวณด้านหน้าของตัวโคมไฟ สีที่ปรากฏนั้นอยู่ที่นักออกแบบแสงเลือกใช้ตาความเหมาะสม ซึ่งค่าของสีนั้นจะเปลี่ยนไปตามตัวเลขที่เป็นชื่อเรียกของสีนั้นๆ สีที่มีให้เลือกใช้นั้นมีมากมายหลายเฉดและหลายโทนสีเช่นกัน ซึ่งโทนสีหลักๆโดยทั่วไปแบ่งประเภทได้เป็น2ประเภท

ด้วยกัน คือสีโทนร้อน และสีโทนเย็น สีโทนร้อนนั้นส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มโทนสี แดง ส้ม เหลือง ส่วนสีโทนเย็นนั้นส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มโทนสีน้ำเงิน เขียว ม่วง แต่ในการใช้งานจริงของแสงนั้น โทนสีร้อนหรือเย็นนั้นอาจมะการเปลี่ยนแปลงได้ ขึ้นอยู่กับคู่สีที่เปิดผสมกันหรือสีของแสงที่เปิดก่อนหน้านั้น จะเป็นตัวกำหนดได้ กล่าวคือไม่ว่าจะเป็นสีใดก็ตามจะให้ความรู้สึกอย่างไรขึ้นอยู่กับการใช้สีก่อนหน้านั้นด้วย และหากสีคู่ตรงข้ามมาผสมกันจะให้แสงสีขาว ซึ่งการเลือกใช้สีคู่ตรงข้ามด้วยกันจะทำให้เกิดมิติมากขึ้น

Direction การกำหนดทิศทางของแสง

การกำหนดทิศทางของแสงมีส่วนช่วยได้มากในการสร้างความเข้าใจให้กับผู้ชม ถึงบรรยากาศของละครในช่วงนั้นๆ เช่น ในช่วงเช้า กลางวัน เย็น หรือกลางคืน แสงที่เกิดจากพระอาทิตย์นั้นจะเป็นอย่างไร เกิดขึ้นในทิศทางไหน และเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไรเมื่อเวลาผ่านไป ซึ่งในส่วนของการเปลี่ยนแปลงช่วงเวลาใช้ทิศทางเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไป นอกจากที่จะใช้โทนสีเพียงอย่างเดียว นอกจะนั้นทิศทางของแสงยังช่วยสร้างอารมณ์ได้ดีอีกด้วยช่วงที่ต้องการให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกบางอย่างกับละคร การเปลี่ยนทิศทางของแสงก็เป็นการกระตุ้นอารมณ์ของผู้ชมได้เช่นกัน

Movement การเคลื่อนไหวในการแสดง

การเคลื่อนไหวของนักแสดงนั้นมีผลต่อการออกแบบแสงอย่างมาก เนื่องจากส่วนสำคัญของแสงคือการให้มองเห็นนักแสง หากนักแสงไปอยู่ตรงตำแหน่งใดของเวที นักแบบแสงควรให้แสงกับบริเวณนั้นเพื่อให้ผู้ชมมองเห็นนักแสดงด้วย และลดไหในส่วนที่ไม่ต้องการให้เห็นนั้นออกไป ดังนั้นนักแสดงจึงมีบทบาทสำคัญในการเพิ่ม-ลด และเปลี่ยนคิวไฟในการแสดงมาก การเคลื่อนไหวของแสงเองนั้นก็มีเช่นกัน ซึ่งแหล่งกำเนิดของแสงที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวของแสงนั้นมีอยู่มากมาย เช่น การใช้โปรเจคเตอร์ การเล่นกับเงาที่เกิดบนวัตถุที่เคลื่อนไหวได้ การสะท้อนของแสงเมื่อกระทบกับวัตถุที่สะท้อนแสง เป็นต้น

Type of Lighting Equipment การเลือกใช้ชนิดและประเภทของอุปกรณ์

ปัจจุบันอุปกรณ์การให้แสงสว่างบนเวทีมีผลิตออกมาอย่างมากมาย แต่ละอย่างจะให้ลำแสงและความสามารถพิเศษที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้แล้วแต่การใช้ชนิด และอุปกรณ์ของนักออกแบบแสง เช่น หากต้องการลำแสงคมชัด นักออกแบบอาจะต้องเลือกโคมไฟประเภท Plano convex spotlight หากต้องการลำแสงที่สว่างฟุ้งไปทั่วเวที นักออกแบบอาจเลือกใช้ไฟประเภท Fresnel ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิจารณญาณและความสามารถในการเลือกใช้อุปกรณ์ของนักออกแบบแสงเพื่อให้คุณภาพของลำแสงเป็นไปตามความต้องการ

Type of performing การออกแบบให้เหมาะสมกับประเภทของการแสดง

ในการแสดงแต่ละประเภทมีความต้องการแสงสว่างในการแสดงที่แตกต่างกันออกไป อยู่ที่ความต้องการที่การแสดงนั้นๆต้องการจะสื่อสารอะไรกับผู้ชม หรือต้องการให้ผู้ชมรู้สึกอย่างไรกับการแสดง ดังนั้นการออกแบบจึงเปลี่ยนไปตามความเหมาะสมของรูปแบบการนำเสนอของผู้สร้างงานและผู้กำกับ เช่น ในการแสดงละครเวทีการออกแบบแสงบนเวทีอาจเป็นการสะท้อนอารมณ์ของตัวละครที่อยู่ในเรื่อง หรือออกแบบให้มีลักษณะคล้ายกับความเป็นจริงตามธรรมชาติก็ได้ หรือในการแสดงนาฏศิลป์ การจัดวางตำแหน่งทิศทางของแสงนิยมใช้แสงที่มาทางด้านข้างของนักแสดง เพื่อเน้นรูปร่างและท่าทางของนักแสดงที่แสดงออกมา เพราะการแสดงการเต้นหรือการร่ายรำนั้น ไม่มีการพูด เป็นการแสดงทางท่าทางจึงต้องเน้นแสงให้กับร่างกายของนักแสดงเป็นหลัก

ความหมายการออกแบบแสงและหน้าที่ของแสงในละครเวที

จุดมุ่งหมายหมายของการออกแบบแสง

แสงสว่างช่วยให้เห็นภาพที่เกิดขึ้นบนเวทีแต่ปริมาณของแสงสว่างนั้นมีอิทธิพลต่อการเห็นของผู้ชม จุดมุ่งหมายสำคัญของแสงในการแสดง คือ การทำให้ผู้ชมเห็นการแสดง แต่จะทำให้ผู้ชมเห็นภาพการแสดงที่เกิดขึ้นนั้นได้อย่างไร มากแค่ไหน และนานเท่าไรนั้นเป็นสิ่งที่ต้องพิจารณาและคิดออกแบบ ในกระบวนการออกแบบ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการและเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของผู้กำกับการแสดง ต้องมีการวางแผนการจัดแสงให้อยู่ในขอบข่ายที่เหมาะสมกับการเคลื่อนไหวของตัวละครและการดำเนินเรื่องให้สอดคล้องกัน

นักออกแบบแสงทำหน้าที่จัดการการทำงานด้านแสง และต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องคุณสมบัติของแสง อิทธิพลของแสงต่อสายต่อมนุษย์ และปริมาณของแสงที่สามารถสร้างบรรยากาศต่างๆได้ และมีจินตนาการในการคิดออกแบบงาน เป็นคนที่ช่างสังเกต และสามรถวิเคราะห์จุดเด่นของลักษณะแสงต่างๆที่จะนำมาเป็นพื้นฐานการออกแบบงานด้านแสงได้

จุดประสงค์ในการออกแบบแสง

1) เพื่อให้ผู้ชมสามารถมองเห็นการแสดงได้
2) เพื่อให้ผู้ชมมีอารมณ์และความรู้สึกร่วมต่อละคร
3) เพื่อให้ผู้ชมสามารถเข้าใจเรื่องราวในละครได้มากขึ้น
4) เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของภาพบนเวที ในแง่สี รูปร่างลักษณะ ความมืดสว่างและเงา
5) เพื่อเน้นสัญลักษณ์และความหมายของลักษณะเรื่องนั้น

ความสำคัญของการจัดแสงบนเวทีการแสดง

1) **แสงทำให้ผู้ชมเห็นการแสดง** (Visibility)

สิ่งสำคัญพื้นฐานของการจัดแสงสว่างแก่เวทีการแสดงคือ การทำให้ผู้ชมเห็นการแสดง เห็นการเคลื่อนไหวของตัวละคร ว่าใครทำอะไร อย่างไร และนอกจากนั้นคือการให้ผู้ชมได้เห็นองค์ประกอบอื่นๆบนเวทีด้วย

2) **แสงเป็นสื่อนำสายตาของผู้ชม** (Selective Focus)

การจัดแสงเป็นการนำสายตาของผู้ชมไปสู่จุดมุ่งหมายที่ผู้ออกแบบต้องการเน้นย้ำหรือต้องการให้ผู้ชมเกิดความสนใจเป็นพิเศษ ซึ่งแสงสามารถนำสายตาผู้ชมได้โดยการเน้นไปที่กลุ่มของนักแสดงที่กำลังมีบทสนทนาอันมีผลต่อการดำเนินเรื่องราวของตัวละคร และไม่สร้างความสับสนให้แก่ผู้ชมการแสดง การให้แสงกับนักแสดงในบทสำคัญเพื่อให้รู้ว่าในฉากนั้นๆบุคคลนั้นคือผู้ที่มีความสำคัญที่สุดบนเวที นอกจากนี้การใช้แสงเน้นเฉพาะจุดที่สำคัญสามารถช่วยให้เกิดความหลากหลายบนเวที และช่วยลดภาพอันไม่พึงประสงค์ที่จะไม่อยากให้ผู้ชมเห็นหรือช่วยในการเปลี่ยนฉากขณะที่มีการแสดงอยู่ได้โดยไม่ทำให้ผู้ชมเสียสมาธิ ในการรับชมการแสดง

3) **แสงสามารถสร้างมิติและพื้นผิวที่หลากหลาย** (Modeling Texture)

แสงมีความสามารถในการสร้างมิติ แสง เงา และลักษณะพื้นผิวให้แก่สิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นฉาก เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบฉาก หรือแม้แต่มิติและพื้นผิวบนใบหน้าหรือตามลำตัวของนักแสดง เช่นการสร้างระยะใกล้ หรือไกลให้กับฉาก แสงสามารถใช้สีของแสงในการสร้างมิติได้ ในส่วนที่ต้องการให้เป็นส่วนที่ใกล้ ให้ใช้สีที่อ่อนกว่า และในส่วนที่

ไกลให้ใช้โทนสีเดียวกันแต่มีความเข้มของสีมากกว่า นอกจากนั้น แสงสามารถสร้างมิติต่างๆซึ่งอาจเป็นมิติบนใบหน้าหรือลำตัว เช่น การแสดงที่เน้นการแสดงออกทางท่าทางและร่ายกาย ให้เน้นสงที่บริเวณลำตัว เป็นต้น

4) **แสงสร้างบรรยากาศและอารมณ์ในการแสดง** (Atmosphere Mood)

การสร้างอารมณ์และบรรยากาศในการแสดงเป็นอีกหน้าที่หนึ่งของนักออกแบบที่จะทำให้ผู้ชมได้รับสารหรือมีอารมณ์ร่วมไปกับกาสรแสดงได้รวดเร็วหรือง่ายยิ่งขึ้น แสงสามารถกระตุ้นการตอบสนองทางอารมณ์ของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี สามารถบอกช่วงเวลาในเรื่องได้ว่าเป็นเวลาเช้า บ่าย เย็น หรือกลางคืน และสามารถบอกได้ว่าการแสดงนี้เกิดในสถานที่ใด หรือฤดูกาลใด และยังสามารถบ่งชี้ได้ว่าสภาวะอารมณ์ของการแสดงในช่วงนั้นๆเป็นอย่างไร เช่น ดีใจ เสียใจ โกรธ เป็นต้น

หน้าที่ของแสงบนเวที

1) **การเน้นรูปทรง** (Revelation of Form)

การเน้นรูปทรงนั้นเกิดจากการใช้แสงในหลายๆทิศทางให้เกิดมิติขึ้นบนวัตถุ หรือแม้แต่นักแสดงเองก็ตาม เพราะการที่ให้ความสว่างจากด้านหน้าเพียงอย่างเดียวนั้นเป็นแค่การให้ความสว่างเพื่อการมองเห็น แต่การเน้นรูปทรงจำเป็นต้องใช้ทิศทางของแสงด้านอื่นๆ เข้าด้วยกันภาพจึงจะออกมาสมบูรณ์และไม่แบนจนเกินไป

2) **อารมณ์** (MOOD)

หลักพื้นฐานของการออกแบบแสงขึ้นอยู่กับอารมณ์เป็นหลัก เพราะแสงทำหน้าที่สื่อสารอารมณ์ของละครออกมาให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกบางอย่างต่อละครตามจุดมุ่งหมายของเรื่อง การออกแบบส่วนใหญ่จึงต้องอาศัยอารมณ์ที่นักออกแบบและผู้กำกับมีต่อละคร เพื่อที่จะสามารถคิดออกแบบสร้างสรรค์งานออกมาได้ เพราะแสงเป็นสิ่งที่ผู้ชมรับรู้ได้จากการมองเห็นและเป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นตลอดทั้งเรื่อง ซึ่งการรับรู้ทางการมองเห็นนั้นมีอิทธิพลมาต่อความรู้สึกและอารมณ์ที่ผู้ชมจะได้รับ

3) **จุดสนใจ** (Selective Focus)

ในการแสดงละครผู้ชมจะถูกนำสายตาไปยังจุดสนใจที่ผู้กำกับต้องการเน้นหรือดึงความสนใจไปในที่ที่ต้องการให้เห็น หรือ จุดสนใจ (Selective Focus) การกำหนดจุดสนใจก็คือการเพิ่มแสงให้กับนักแสดง วัตถุ ฉาก เครื่องแต่งกาย ที่ต้องการเน้น หรือนำสายตาของผู้ชมไปที่ยังสิ่งนั้นๆโดยการทำให้แสงที่มีระดับความสว่างต่างกัน ถ้าจุดไหนมีความสว่างกว่าก็จะช่วยนำสายตาของผู้ชมให้ความสนใจและมองไปยังไปจุดนั้นๆ และหากจุดใดไม่สำคัญก็ควรดับไฟบริเวณนั้นออกไป เพื่อให้ผู้ชมมีสมาธิกับการชมในส่วนของการแสดง

4) **การจัดแสงให้มีมิติ**

การจัดแสงในโรงละครเวทีนั้น ไม่ใช่เพียงสร้างความสว่างแค่อย่างเดียว เพราะยังมีรายละเอียดเพิ่มเติมอีกคือการสร้างมิติให้กับองค์ประกอบอื่นๆไม่ว่าจะเป็น นักแสดง ฉาก หรือเครื่องแต่งกาย การสร้างมิตินั้นถูกเพิ่มเติมด้วย ไฟที่มาจากด้านหลัง และไฟที่มาจากด้านข้าง ระยะองศาที่ดีที่สุดของการจัดวางตำแหน่งของไฟเหล่านี้ให้โฟกัส 45องศา ซึ่งด้วยระยะ45องศานี้จะทำให้เกิดมุมของแสงที่เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และเกิดมิติของภาพมากที่สุด แต่ในการดำเนินงานจริงแล้วอาจไม่สามารถจัดวางตำแหน่งขององศาโฟกัสได้ตามที่ต้องการทั้งหมด ก็ควรจัดวางตำแหน่งโฟกัสให้ได้ใกล้เคียง

มากที่สุด นอกจากการจัดวางตำแหน่งของโฟกัสแล้ว เรื่องของการเพิ่ม-ลด ความเข้มของแสงก็มีความสำคัญเช่นกัน หากต้องการให้เกิดมิติ ในตำแหน่งของไฟที่มาจากด้านข้างอาจมีระดับความเข้มของแสงที่ไม่เท่านั้น หรือในเรื่องของสีอาจจะไม่ใช้สีเดียวกัน ในการแสดงที่ต้องการให้คล้ายแสงที่สมจริงอาจเลือกใช้สีที่ใกล้เคียงกันที่มีความเข้มของสีแตกต่างกันเล็กน้อย หรือ ในการแสดงอื่นๆที่เน้นอารมณ์เป็นหลักอาจเลือกใช้สีที่แตกต่างกันไปเลยก็สามารถทำได้

ความหมายและหน้าที่ของนักออกแบบแสง

ความหมายของนักออกแบบแสงและหน้าที่ของนักออกแบบแสงที่ดี

นักออกแบบแสงคือผู้ที่จัดการการมองเห็นในภาพรวมทั้งหมดของละครบนเวทีหรือพื้นที่การแสดง ซึ่งเป็นส่วนช่วยสำคัญในการสร้างและนำพาอารมณ์ความรู้สึกของผู้ชมให้มีความรู้สึกร่วมกับละครมากขึ้น นักออกแบบแสงที่ดีต้องสามารถออกแบบแสงที่เหมาะสมกับละครได้ เพราะแสงที่เหมาะสมกับละครจะเป็นส่วนที่จะช่วยให้องค์ประกอบต่างๆบนเวทีนั้นกลมกลืนและเข้ากันได้อย่างลงตัว หากนักออกแบบแสงออกแบบไปในทิศทางของตนเองโดยที่ไม่สนใจองค์ประกอบอื่นที่อยู่บนเวที ก็อาจจะทำให้แสงที่ออกแบบมานั้นไม่มีความเข้ากันในด้านขององค์ประกอบของละคร เกิดความแปลกแยก และลดความสวยงามขององค์ประกอบอื่นๆลง รวมถึงสามารถทำให้ผู้ชมมองข้ามสิ่งสำคัญ หรือสาระสำคัญอื่นๆในละครได้ หรือผู้ชมเกิดภาวะของอารมณ์ที่ไม่ต่อเนื่องในละคร เพราะแสงที่ปรากฏบนเวที ดังนั้นจึงต้องออกแบบแสงให้มีความเหมาะสม ไม่ดึงดูดและลดความสนใจของผู้ชมจนเกินไป ซึ่งนักออกแบบแสงที่ดีควรจะมีพื้นฐานความคิดของการออกแบบแสงเช่นนี้ ก่อนเข้าสู้กระบวนการออกแบบแสงจริง

นักออกแบบแสงที่ดีควรเปิดรับความคิดเห็นจากผู้อื่นในการติชม และให้คำแนะนำในผลงาน ทั้งในขณะกระบวนการทำงาน หรือเมื่อการดำเนินงานนั้นผ่านไปแล้ว ก็ควรเปิดใจรับฟัง นำมาพิจารณาและนำไปแก้ไข นักออกแบบแสงไม่ควรที่จะไม่รับฟังคำติชม เพราะจะทำให้นักออกแบบแสงนั้นหยุดการพัฒนาตนเอง ซึ่งส่งผลให้ผลงานที่ออกมานั้นไม่มีความก้าวหน้าทางพัฒนาการการทำงาน และอาจทำให้ความรู้ที่จะได้เพิ่มเติมนั้นหายไป

งานและหน้าที่ของนักออกแบบแสง

หน้าที่หลักของนักออกแบบแสงคือ การให้ความสว่างในบริเวณที่ต้อการให้เห็นหรือเน้นให้เด่นชัดในละคร ซึ่งการให้ความสว่างนี้ไม่จำเป็นต้องให้เห็นทุกอย่างชัดเจน การให้ผู้ชมเห็นแสงที่สลัว หรือไม่สว่างมากนัก นั้นก็อยู่ในกระบวนการออกแบบที่ผู้ออกแบบแสงต้องออกแบบมาเช่นกัน

หน้าที่และงานของนักออกแบบแสงนั้นเริ่มต้นจากการได้รับบทละคร การอ่านบทละครและคิดวิเคราะห์ตามนั้นเป็นการกระตุ้นจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบ จากนั้นจึงปรึกษาแนวความคิดและทิศทางหลักของเรื่องจากผู้กำกับ รวมทั้งทีมงานผู้สร้างละครทุกคนเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แล้วจึงคิดออกแบบงานและนำมาเสนอผู้กำกับ เพื่อปรับปรุงแก้ไขงานให้ภาพรวมที่ออกมานั้นไม่แปลกแยกและองค์ประกอบต่างๆในละครนั้นสอดคล้องกันได้อย่างลงตัว การเข้าไปดูซ้อมนั้นก็เป็นการกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบเช่นกัน เพราะการไปดูซ้อมทำให้ผู้ออแบบแสงเห็นภาพได้สมจริงขึ้น ไม่ใช่เพียงแค่อ่านบทจากตัวอักษรเท่านั้น และยังเป็นการจดจำคิวของการเปลี่ยนไฟได้อย่างดีอีกด้วย

เมื่อเข้าสู้กระบวนการออกแบบแสงแล้ว การสร้างการมองเห็นบนเวที เพื่อนำสายของผู้ชมให้โฟกัสกับสิ่งที่ต้องการให้เห็นเป็นหน้าที่ที่สำคัญที่ผู้ออกแบบแสงต้องออกแบบ โดยยึดอารมณ์ของละครหรืออารมณ์ของตัวละครในฉากนั้นๆเป็นหลัก หากปกติควรให้ความสว่างแก่นักแสดงเพื่อให้ผู้ชมได้รู้ว่าใครกำลังทำอะไร และเกิดการแสดงอะไรขึ้นบ้างบนเวทีการแสดง แต่ก็ยังมีอีกกรณีหนึ่งคือการสร้างอารมณ์ความรู้สึกให้กับผู้ชม โดยที่ไม่จำเป็นต้องออกแบบแสงให้เห็นหน้า

นักแสดงชัดเจนนักนั้นก็สามารถทำได้เช่นกัน เพื่อนำพาผู้ชมให้รู้สึกและมีอารมณ์ร่วมไปกับละครมากขึ้น ซึ่งการออกแบบแสงและแสงต่างที่ปรากฏในละครต้องทำให้ผู้ชมเข้าใจละครมากขึ้นไม่มากก็น้อยและไม่ทำให้ผู้ชมเกิดความสับสน

บุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อนักออกแบบแสง

1) ผู้ช่วยผู้ออกแบบแสง (Assistant Lighting Designer)

เป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือนักออกแบบแสงในทุกๆเรื่องของกระบวนการทำงาน เพราะผู้ออกแบบนั้นควรรับรู้เกี่ยวกับงานที่ออกแบบเท่าเทียมกันกับผู้ออกแบบแสง หากมีเหตุฉุกเฉินผู้ช่วยผู้ออกแบบแสงสามารถที่จะทำหน้าที่แทนผู้ออกแบบแสงได้ชั่วคราว และเป็นผู้ที่คอยให้คำปรึกษา ตักเตือน และแนะนำผู้ออกแบบแสงในการทำงานอีกด้วย

2) ผู้กำกับเทคนิค หรือหัวหน้าช่างไฟฟ้า (Master Electrician)

เป็นผู้ที่คอยควบคุมดูแลเรื่องการติดตั้งอุปกรณ์ และเทคนิคต่างๆบนเวที หรือในสถานที่ที่จะใช้งาน ผู้กำกับเทคนิคเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องการใช้งานอุปกรณ์ และการควบคุมอุปกรณ์ ให้เป็นไปตามแผนการออกแบบของผู้ออกแบบแสง และเป็นคนกลางในการประสานงานระหว่างผู้ออกแบบแสงและผู้ติดตั้งอุปกรณ์แสง

3) ผู้ติดตั้งและควบคุมอุปกรณ์ (Lighting Crew)

- Hanging Crew ทำหน้าที่ติดตั้งอุปกรณ์กำเนิดแสงสว่างตามแปลนที่ผู้ออกแบบทำไว้ โดยอยู่ในความควบคุม และความเห็นชอบของผู้กำกับเทคนิค
- Focusing Crew ทำหน้าที่โฟกัสดวงไฟให้ส่องสว่างไปยังพื้นที่ผู้ออกแบบทำไว้ โดยอยู่ในความควบคุม และความเห็นชอบของผู้กำกับเทคนิค
- Running Crew ทำหน้าที่ควบคุมแผงควบคุมระบบไฟ ไฟส่องตามตัวนักแสดง (Follow spotlight) และควบคุมการเปลี่ยนช่องกำเนิดแสงระหว่างการแสดงจริง ผู้ควบคุมอุปกรณ์ต่างๆนี้จำเป็นต้องมีสมาธิระหว่างการแสดง สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ทันทีและต้องควบคุมแสงสว่างตามระดับและเวลาที่ ผู้ออกแบบแสงกำหนดไว้ตามคิวการแสดง (Cue synopsis)

ซูไรมาน เวศยาภรณ์ ได้แบ่งทีมงานอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับผู้ออกแบบแสงที่ออกมาเป็นสองฝ่ายใหญ่ๆดังนี้

1. หัวหน้าฝ่ายแสงหรือผู้ประสานงานเทคนิคฝ่ายแสง
(Master Electrician or Chief Electrician)

คือบุคคลที่มีความรู้ในเรื่องเครื่องมืออุปกรณ์ระบบแสง ทั้งแสงสว่างสำหรับเวทีแสงสว่างบริการภายในโรงละครและระบบไฟฟ้าในโรงละครแห่งนั้นๆบุคคลมีหน้าที่หลักคือ

- ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายแสงส่วนอื่นๆ อำนวยความสะดวกในการทำงาน จัดเตรียมข้อมูลที่เกี่ยวกับระบบไฟฟ้า ระบบแสง ระบบเครื่องควบคุมแสง ที่มีใช้อยู่ภายในสถานที่ที่จัดการแสดงหรือโรงละครแห่งนั้น
- ประมวลแผนงานและตรวจแบบแปลนที่ได้รับการออกแบบจากผู้ Electricianแสงสว่างว่าสามารถดำเนินการภายใต้สถานที่นั้นหรือไม่ หากไม่สามรถจะดำเนินการแก้ไขอย่างไรแล้วแจ้งให้แก่ผู้อำนวยการสร้างทราบ อุปกรณ์ชนิดใดที่จำเป็นต้องยืมเพิ่มเติมก็แจ้งให้ทราบเพื่อบรรลุเป้าหมายที่วางไว้
- ตรวจตราดูแลอุปกรณ์ที่มีอยู่ในครอบครองให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- จัดกระแสไฟฟ้าและอุปกรณ์แสงให้มีปริมาณเพียงพอตามที่ฝ่ายแสงและฝ่ายงาน อื่นๆจำเป็นต้องใช้สำหรับการแสดง
- ดูแลประสานงานให้คำปรึกษา อำนวยความสะดวกต่างๆ แก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายแสง
- ดูแลระบบไฟฟ้า ขณะมีการแสดง
- เมื่อสิ้นสุดการแสดงรวบรวมอุปกรณ์ต่างๆและตรวจซ่อมบำรุงก่อนนำไปเก็บรักษา

2. เจ้าหน้าที่ฝ่ายแสง (Light Crews)

คือ บุคคลที่จะดำเนินการติดตั้งเครื่องให้แสงสว่างสำหรับเวทีตามแปลนแสง (Light plot) ที่ผู้ออกแบบแสงเป็นผู้กำหนดแนวทางไว้ภายใต้คำแนะนำของผู้ประสานด้านเทคนิคแสง (Master Electrician) เจ้าหน้าที่ฝ่ายแสงประกอบไปด้วย

- ผู้นำส่งอุปกรณ์แสง (Loader or Load - in - men)
- ผู้ติดตั้งและวางตำแหน่งแสง (Installing Crew or Hanging Crews)
- ผู้เดินสายไฟระบบแสง (Wiring Crews)
- ผู้ปรับโฟกัสแสง (Focusing Crews)
- ผู้ควบคุมเครื่องหรี่แสงระหว่างการแสดง (Controlling Crews)
- ผู้ควบคุมโคมแบบ Follow Spot
- ผู้ควบคุมคิวแสงและเตือนคิวแสง (Cure or Warming Crews)
- ผู้รื้อหรือปลดอุปกรณ์แสงจากตำแหน่งต่างๆมารวมไว้ในที่เดียว (Striking Crews)
- ผู้นำอุปกรณ์แสงกลับดังที่เก็บหรือที่ยืมมา (Load – out -men)

\

แต่เนื่องจากขณะปฏิบัติงานจริงเจ้าหน้าที่ที่ดูแลรับผิดชอบนั้นอาจมีไม่ครบตามตำแหน่งหน้าที่ที่กล่าวไว้ข้างต้น หรือมีไม่มากนักจึงต้องมีการวางแผนงานและจัดระเบียบลำดับขั้นตอนการทำงาน เพื่อให้การทำงานนั้นเกิดประสิทธิภาพมากที่สุด ผู้ออกแบบแสงต้องกระจายงานให้ทีมงานฝ่ายออกแบบแสงแต่ละคนรับผิดชอบงานมากกว่า1หน้าที่ ทำการจัดลำดับงานก่อนหลัง ให้เริ่มปฏิบัติงานในส่วนที่สำคัญก่อน ทีมงานฝ่ายแสงทุกคนควรมีความรับผิดชอบและช่วยเหลือกัน งานจึงจะประสบผลสำเร็จได้

ทฤษฎีสี (Theory of Color)

หมายถึง ทฤษฎีของแม่สี ที่เป็นต้นกำเนิด ของการผสมสีเพื่อให้เกิดเป็นสีต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้สร้างงานด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะการนำไปใช้ในงานออกแบบทัศนศิลป์ทุกสาขา ทฤษฎีสีที่เกี่ยวข้องกับ งานออกแบบทัศนศิลป์ สามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบคือ

ทฤษฎีสีแสง (Light Color) การผสมของสีประเภทนี้ เป็นการผสมสีแสง เรียกว่า การผสมแบบบวก (Additive Mixing) และทฤษฎีสีวัตถุธาตุ (Pigmentary Color) การผสมของสีประเภทนี้เป็น การผสมของ รงควัตถุ (Pigment) เรียกว่าการผสมแบบลบ (Subtractive Mixing) ซึ่งจะได้กล่าวถึงตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีสีของแสง (Light Color)

ทฤษฎีสีของแสงนี้ มีชื่อเรียกอีกหลายชื่อ เช่น แม่สีบวก (Additive Color), แม่สีของนักวิทยาศาสตร์ (Scientific Color) หรือแม่สีแสงสีประเภทนี้เป็นเรื่อง ที่เกี่ยวพันกันระหว่าง สี ความร้อน และแสง จากการค้นพบของ Sir Isaac Newton พบว่า แสงอาทิตย์มีสีต่าง ๆ รวมกันอยู่ เมื่อให้แสงอาทิตย์ส่องผ่านแท่งแก้ว รูปสามเหลี่ยม (Prism) แสงที่ผ่านออกมาอีกด้านหนึ่งจะมี 7 สี คือ ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด แดง และถ้านำสีทั้ง 7 นี้ มาเรียงบนวงกลมนำไปหมุนเร็ว ๆ บนแป้นหมุน จะเห็นสี ทั้ง 7 รวมกันเป็นสีขาว แสดงให้เห็นว่า แสงในธรรมชาตินั้นมีอยู่ถึง 7 สี แต่รวมกันอยู่เรียกว่าSpectrum

แม่สีบวก (Additive Color) หรือแม่สีวิทยาศาสตร์ มี 3 สี คือ

1. สีแดง (Red, R)
2. สีเขียว (Green, G)
3. น้ำเงิน (Blue, B)

การผสมสีแบบบวก (Additive Color Mixing)

การผสมสีแบบบวกนี้ เป็นรูปแบบการผสมของแสง ไม่ใช่การผสมของวัตถุ ที่มีสี บนกระดาษ เนื่องจากแสงสีขาวประกอบด้วยลำแสงที่มีสีต่าง ๆ ตามความยาวคลื่นแสง ความยาวคลื่นแสงพื้นฐานได้แก่ สีแดง เขียว และน้ำเงิน เมื่อคลื่นแสงเหล่านี้มีการซ้อนทับกัน ก็จะก่อให้เกิดการบวก และรวมตัวกันของความยาวคลื่นแสง จึงเป็นที่มาของชื่อ “สีแบบบวก” (Additive Color) แสงหรือแม่สีทั้งสามนี้ เป็นสีขั้นต้น เมื่อผสมเข้าด้วยกันเป็นคู่ หรือการผสมสีแบบบวก (Additive Mixing) จะได้สีขั้นที่สอง ดังนี้

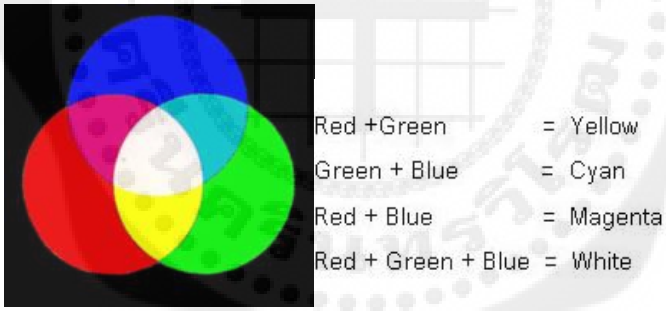

ภาพประกอบ ภาพการผสมสีแบบบวก (Additive Mixing)

แสงสีแดง (Red) ผสมแสงสีเขียว (Green) จะได้สีเหลือง (Yellow)

แสงสีเขียว (Green) ผสมแสงสีน้ำเงิน (Blue) จะได้สีน้ำเงินแกมเขียว (Cyan)

แสงสีแดง (Red) ผสมแสงสีน้ำเงิน (Blue) จะได้สีแดงแกมม่วง (Magenta)

เมื่อนำแสงหรือแม่สีทั้งสามสีมาผสมกัน จะได้แสงสีขาว

สื่อหรืองานออกแบบใด ๆ ก็ตามที่มีการใช้แสงส่อง ออกมาอย่าง เช่น จอโปรเจคเตอร์ (Movie Projector) ทีวี มอนิเตอร์สำหรับคอมพิวเตอร์ รวมทั้งการออกแบบ แสงสี บนเวทีสำหรับการแสดง ละคร ภาพยนตร์ ก็ใช้กฎของการผสมสีแบบบวกนี้

James Clark Maxwell เป็นคนเสนอทฤษฎีการผสมสีแบบบวกโดยได้ฉายภาพจากฟิล์มพอสิทิฟ(Positive film) ขาวดำ 3 แผ่น ที่ได้จากการถ่ายภาพโดยใช้แผ่นกรองแสงสีแดง เขียว และน้ำเงิน บังหน้ากล้องถ่ายภาพ การถ่ายภาพ

ดังกล่าวทำให้ฟิล์มแต่ละแผ่นบันทึกเฉพาะแม่สีของแสงที่สะท้อนออกมาจากวัตถุเป็นน้ำหนักสี ต่างๆ บนฟิล์มตามความเข้มแสงที่สะท้อนจากวัตถุ จากนั้นนำฟิล์มแต่ละแผ่นไปฉายด้วยเครื่องฉายที่มีแผ่นกรองแสง สีแดง เขียว และน้ำเงิน บังอยู่ เมื่อแสงสามสีนี้ไปรวมกันบนจอภาพจะเกิดเป็นสีต่างๆ ขึ้นมาใหม่อีกมากมาย จากการผสมสีของแสงทั้งสามในความเข้มต่างๆ กัน

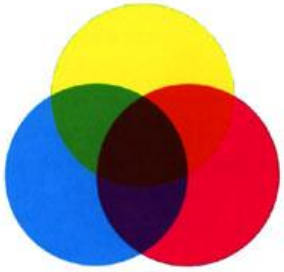

ภาพประกอบ ภาพการผสมสีแบบลบ

เมื่อพิจารณาวงลมการผสมสีทั้งแบบบวกและแบบลบ เราจะสังเกตเห็นว่าการผสมกันของแม่สีบวกคู่หนึ่ง จะให้แม่สีลบ และการผสมของแม่สีลบคู่หนึ่งจะให้แม่สีบวก ซึ่งแม่สีบวกสีแดง อยู่ตรงข้ามกับสีน้ำเงินเขียว สีเขียวอยู่ตรงข้ามกับสีม่วงแดง และสีน้ำเงินอยู่ตรงข้ามกับสีเหลือง เราเรียกคู่สีที่อยู่ตรงข้ามกันนี้ว่า สีเติมเต็ม (Complementary color) กล่าวคือการผสมกันของสีที่เติมเต็มกัน ของแม่สีบวก จะทำให้ได้สีขาว แต่สำหรับการผสมสีแบบลบจะให้สีดำ หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่าการผสมกันของสีเติมเต็มคู่ใดคู่หนึ่ง เปรียบเสมือนการผสมสีของแม่สีทั้งสาม

คุณสมบัติของสีและการเลือกใช้สี

คุณสมบัติของสี

สีที่ปรากฏอยู่ในสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวเรา จะประกอบไปด้วยสีที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและสีของสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น สีของวัตถุแต่ละชนิดจะมีลักษณะหรือคุณสมบัติเฉพาะที่แตกต่างกัน เช่น สีน้ำมัน สีอะคริลิค มีคุณสมบัติกันน้ำได้ในขณะที่สำน้ำ สีฝุ่น สีโปสเตอร์ ถูกน้ำและความชื้นไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตามสีทั่วๆไปจะมีคุณสมบัติร่วมกันในประเด็นใหญ่ๆดังต่อไปนี้

1) สีแต่ละสีให้ความรู้สึกที่แตกต่างกัน

1. สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับขนาด

สีอ่อนมักทำให้เกิดความรู้สึกว่ากว้างใหญ่ขึ้น ในขณะที่สีเข้มหรือสีมืดชดจะทำให้ดูแล้วรู้สึกแคบหรือเล็กลงแต่ดูมีน้ำหนักกว่าสีอ่อน

2. สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับความสะอาด

สีผสมขาวหรือสีนวลๆจะทำให้ความรู้สึกสะอาดตา น่าใช้ น่าจับต้อง มากกว่าสีแท้หรือสีเข้มๆและภาชนะหรือผลิตภัณฑ์ที่ใช้สีเดียวกันจะดูสะอาดตากว่าภาชนะหรือผลิตภัณฑ์ที่ใช้หลากหลายสี

3. สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับพลัง

สีแท้เป็นสีที่ยังไม่ได้ผสมกับสีอื่นๆ จะให้พลังที่สดใสแข็งแกร่งมากกว่าสีที่ถูกผสมแล้ว เช่น สีแดงจะดูมีพลังมากกว่าสีชมพู(แดงผสมขาว) และน้ำตาล(แดงผสมดำ) นอกจากนี้สีที่ให้ความรู้สึกร้อนแรงเช่นสีแดง ส้ม ม่วงแดง จะให้

พลังมากกว่าสีที่เย็น เช่นสีน้ำเงิน สีเขียว และสีม่วงคราม เป็นต้น ส่วนสีที่ผสมดำจะทำให้เกิดความรู้สึกว่ามีมวลหรือมีน้ำหนักมากกว่าสีที่ถูกผสมด้วยสีขาว

2) สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว

ความเคลื่อนไหวของสีแต่ละสี รับรู้ได้ด้วยตาและจิต โดยการมองผิวหน้าของแต่ละสีที่เปล่งประกายออกมาในลักษณะของการสั่นสะเทือนของสี (Vibration) แคนเดสกี้ จิตรกรในกลุ่มนามธรรม (Abstract Art) ได้กำหนดการเคลื่อนไหวของสีไว้ดังนี้

สีน้ำเงิน สงบ มั่นคง มีแนวโน้มที่จะเคลื่อนไหวภายในตัวเอง

สีเหลือง สดใส ชัดเจน มีแนวโน้มที่จะเคลื่อนไหวสู้ภายนอก

สีเขียว สดใส ร่มเย็น มีแนวโน้มที่จะเคลื่อนไหวสู่กึ่งกลาง

นอกจากนี้เขายังสรุปต่ออีกว่า กลุ่มสีร้อน เช่น แดง ส้ม ม่วงแดง เคลื่อนไหวได้ดีกว่ากลุ่มสีเย็น เช่น น้ำเงินเขียว ม่วงน้ำเงิน

3) สีกับความรู้สึกเกี่ยวกับระยะใกล้-ไกล

สีแต่ละสีให้ความรู้สึกเกี่ยวกับระยะใกล้-ไกลที่ต่างกัน เมื่อนำสีแท้ใช้ในงานเดียวกัน สีแท้ที่ยังไม่ได้ผ่านการผสมสีใดๆจะให้ความรู้สึกทางด้านระยะที่แตกต่างกันโดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะหน้า(Fore Ground) เหลือง แดง ส้ม

ระยะกลาง(Middle Ground) ส้มแดง เขียว น้ำเงิน

ระยะหลังสุด(Back Ground) ม่วง ม่วงน้ำเงิน

นอกจากนี้สียังให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไปอีกเช่น

-สีแดง รุนแรง ตื่นเต้น แข็งแกร่งมีพลัง ร่อนระอุ เห็นชัดเจน กระตุ้นประสาทตาและดึงดูดความสนใจแก่ผู้พบเห็น บางครั้งแสดงถึงพลังอำนาจเมื่อนำมาใช้ร่วมกับสีทอง

-สีเหลือง เบิกบาน สว่างสดใส มั่งคั่งสมบูรณ์ กระตุ้นสายตา ไวต่อการมองเห็นของมนุษย์ เมื่ออยู่ ใกล้ๆสีอื่นจะเปล่งพลังข่มสีเหล่านั้น

-สีน้ำเงิน เรียบร้อย สงบ อ้างว้างแต่มั่นคง ถ้าใช้ในปริมาณที่มากจะทำให้รู้สึกเงียบสงบ วังเวง

-สีเขียว สงบ ร่มเย็น มีชีวิตชีวา ถ้าใช้ในปริมาณที่มากจะทำให้รู้สึกอุดมสมบูรณ์และช่วยให้ประสาทตาและกล้ามเนื้อผ่อนคลายจากความตึงเครียด

-สีส้ม เร่งเร้า แสบตา กระวนกระวาย โดดเด่น อยู่แนวหน้า

-สีม่วง สงบ ภาคภูมิ ถ้าใช้ในปริมาณมากๆและผสมให้อ่อนลงจะทำให้รู้สึกซึมเศร้าเหงา ผิดหวัง เวิ้งว้าง ลึกลับน่ากลัว

-สีขาว สะอาดตา บริสุทธิ์ แต่ถ้าใช้ในปริมาณมากๆ ทำให้รู้สึกจืดชืด จำเจ น่าเบื่อ

-สีดำ ลึกลับ มืดมิด เศร้าหมอง น่าเกรงกลัว ความตาย เมื่อใช้กับสีอื่นๆจะส่งให้สีอื่นเด่นชัดขึ้น

-สีเทา ธรรมดา เรียบร้อย แก่ชรา แต่ถ้าเป็นเสื้อผ้าจะให้ความรู้สึกสง่างามเข้ากับทุกสีได้

-สีชมพู ความอ่อนหวาน นุ่มนวลและเป็นสัญลักษณ์ของความรัก

-สีน้ำตาล หนักแน่น มั่นคง ถ้าใช้ในปริมาณมากหรือเป็นส่วนใหญ่ของภาพจะทำให้รู้สึกแห้งแล้ง หงอยเหงา

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุปกรณ์ในการออกแบบแสง

อุปกรณ์ที่ใช้ในงานออกแบบแสงนั้นมีอยู่มากมายหลายประเภท และมีหน้าที่ที่แตกต่างกันไป แต่อุปกรณ์หลักสำคัญมากที่สุดคือ ดวงไฟชนิดต่างๆที่เป็นแหล่งกำเนินแสงให้ความสว่างกับเวที ดวงไฟประกอบไปด้วยตัวหลอดและตัวโคม ความสว่างของดวงไฟนั้นเกิดจากการเผาไหม้ไส้หลอดให้เกิดแสงสว่าง เป็นลักษณะการแปลงพลังงานไฟฟ้าให้เป็นพลังงานในรูปของคลื่นแสง นอกจากดวงไฟแล้วยังมีอุปกรณ์เสริมต่างๆที่ช่วยในการติดตั้ง ระบบควบคุมไฟฟ้า และเชื่อมต่อกระแสไฟฟ้าอีกด้วย

โคมไฟที่ใช้กับเวทีชนิดต่าง ๆ (Stage Lighting Lanterns)

โคมไฟที่ใช้กับการแสดงบนเวทีมีอยู่มากมายหลายชนิด แต่ละชนิดให้ลักษณะของแสงที่ได้นั้นแตกต่างกันออกไป อยู่ที่การนำไปใช้งานให้เหมาะสมกับโอกาสและสถานที่ เพื่อให้งานออกแบบแสงที่ออกมานั้นตรงกับความต้องการของผู้ออกแบบมากที่สุด ซึ่งสามารถจัดประเภทของโคมไฟได้จากส่วนประกอบพิเศษและลักษณะการใช้งานเป็น 4กลุ่มชนิด ดังนี้

1) Specific lighting instrument คือ โคมไฟแบบรวมแสง (spotlight) ได้แก่ โคมไฟแบบที่เป็น เลนส์นูนรูปแบบต่างๆ เป็นส่วนประกอบสำคัญ ซึ่งรวมแสงที่มาจากหลอดและจากจานสะท้อนแสงส่องไปยังวัตถุบนเวทีโดยตรง

2) General lighting instrument คือ โคมไฟแบบกระจายแสง (floodlight) ได้แก่ โคมไฟแบบไม่มีเลนส์อยู่ด้านหน้า แต่อาศัยจานสะท้อนแสงช่วยสะท้อนแสงสว่างทั้งหมดให้กระจายออกไปด้านหน้าสู่พื้นที่หรือวัตถุบนเวที

3) Special lighting instrument คือ โคมไฟแบบที่ใช้เสริมเป็นกรณีพิเศษ ได้แก่ โคมไฟแบบที่ใช้ ในโอกาสพิเศษหรือ ใช้เน้นส่วนที่ต้องการเน้นเป็นพิเศษ

4) Special effect instrument คือ โคมไฟหรืออุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ทำเทคนิคพิเศษเพื่อกระตุ้นตาม จังหวะของเสียงเพลง หรือใช้เสริมเหตุการณ์ให้ดูน่าสนใจ เร้าใจ และใช้ในกิจกรรมบันเทิง โดยทั่วไปซึ่งโคมไฟที่มีในหอนาฏลักษณ์ชั้น 5 อาคาร 16 คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ นั้นมีอยู่ประมาณ5ประเภท ซึ่งก็เป็นโคมไฟหลักๆที่โรงละครจำเป็นต้องมีเพื่อไว้ใช้ในการแสดง ดังนี้

ภาพประกอบ Profile Spotlight

- โคมโพรไฟล์ (Profile Spotlight) เป็นโคมไฟหลักๆที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการแสดง และการมองเห็น โคมชนิดนี้จะทำหน้าที่ให้แสงหลัก (Key light) กับนักแสดง โดยส่วนมาก มักแขวนไว้ในตำแหน่งที่หันหน้าออกมาทางด้านหน้านักแสดงหรืออยู่เหนือศีรษะผู้ชม ตัวโคมจะมีเลนส์ 2 ตัว เพื่อใช้ในการปรับขยายขนาดของลำแสงและระยะโฟกัสของแสง เพื่อให้เหมาะสมกับพื้นที่ที่จะส่องสว่างและสร้างบรรยากาศ

ภาพประกอบ Plano Convex Spotlight

- โคมพีซี(Plano Convex Spotlight) เป็นโคมที่มีคุณสมบัติในการให้แสงที่มีความเข้มและความคมชัดจึงเหมาะที่จะนำมาใช้ติดตั้งให้เป็นแสงที่อยู่เหนือศีรษะหรือส่องมาจากทางด้านข้าง เพื่อเป็นการช่วยลบเงาและเสริมมิติให้กับตัวนักแสดง (Fill light) โคมชนิดนี้จะมีตำแหน่งการติดตั้งอยู่ที่บริเวณด้านข้างเรียกว่า ไซด์ไลท์ (Side light) ตัวโคมจะมีเลนส์แค่เลนส์เดียว การปรับความคมเข้มและความกว้างของแสงจะเกิดขึ้นได้ขึ้นอยู่กับการเลื่อนระยะห่างระหว่างหลอดไฟกับตัวสะท้อนแสงที่วางอยู่ด้านหลังโคม

ภาพประกอบ Fresnel Spotlight

- โคมฟรีสแนล (Fresnel Spotlight) เป็นโคมที่มีขนาดและลักษณะคล้ายกับโคมพีซี แต่ต่างกันตรงเลนส์ของที่เป็นรูปลายก้นหอย โคมชนิดนี้จะให้แสงที่ดูนุ่มนวล ส่วนใหญ่จะใช้ในการส่องมาจากด้านหลังหรือเหนือศีรษะนักแสดงขึ้นไป ซึ่งเรียกว่า แบคไลท์ (Back light) เพื่อทำให้เกิดมิติกับตัวนักแสดงและสามารถสร้างเอฟเฟ็คบางอย่างได้กับแสงที่ตก

กระทบบนตัวนักแสดง การเลื่อนปรับความเข้มและความกว้างของแสงมีวิธีการเดียวกันกับการใช้โคมพีซี ทั้งนี้การหยิบใช้ก็ควรตรวจให้แน่ใจก่อนแขวนเพราะว่าโคม 2 ชนิดนี้ มีความคล้ายคลึงกันมาก

ภาพประกอบ Flood light

- โคมฟลัดไลท์(Flood light) เป็นโคมที่ไม่มีเลนส์และไม่สามารถปรับความสว่างที่ตัวโคมได้ ทั้งนี้ที่นำมาใช้ในการแสดงก็เพราะ นำมาสร้างบรรยากาศกับตัวฉากหรือตัวนักแสดงให้มีสีสันมากขึ้น เพราะแสงที่มีความสว่างมาก หากนำมาใช้เป็นตัวกำหนดเวลากลางวันกลางคืนภาพที่ออกมาก็จะค่อนข้างชัดเจน แต่ข้อเสียของโคมชนิดนี้คือ การควบคุมขอบเขตของแสงที่ทำได้ยากและการเปิดไฟค้างไว้นานๆ จะทำให้เกิดการไหม้ของเจลได้ เปอร์เซ็นต์ที่เหมาะสมที่สุด หากต้องการเปิดเป็นระยะเวลานานหัรักษาระดับความเข้มของแสงอยู่ที่ประมาณ 60 % ทั้งนี้การใช้โคมไฟชนิดนี้ต้องมีความระมัดระวังเป็นพิเศษด้วย

ภาพประกอบ PAR

- โคมไฟพาร์(PAR) มีอยู่ด้วยกันหลายขนาดลำแสงการเลือกใช้จึงต้องเลือกตามความเหมาะสมว่าต้องการใช้ขนาดกว้างหรือแคบเท่าไร ซึ่งมีขนาดความกว้างที่ต่างกัน ดังนี้

Par 64 เป็นขนาดหลอดที่มีการใช้งานมากที่สุดในงานด้านละครเวที ทั้งนี้ก็เพราะกำลังแสงที่มีมากทำให้ระดับความเข้มของแสงที่ได้จากโคมไฟชนิดนี้นั้นสูงมาก มีกำลังกำลังไฟ 1000 W 220 V

Par 56 เป็นขนาดที่มีใช้อยู่ไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะใช้ในที่ที่ต้องการแสงสว่างไม่มาก หรือสถานที่ที่ต้องการแสงสว่างเพียงเล็กน้อยในพื้นที่จำกัด หลอดชนิดนี้มีกำลังไฟอยู่ที่ 300-500W

Par 46 เป็นขนาดที่มีการใช้น้อยมากในงานด้านระบบเวที จึงนิยมนำไปใช้ในงานสถาปัตยกรรม หลอดชนิดนี้มีกำลังไฟอยู่ที่ 200W

Par 38 เป็นขนาดที่มีการนำมาใช้ค่อนข้างมากในงานด้านระบบเวทีหรือแม้กระทั่งงานด้านสถาปัตยกรรม มีกำลังไฟ 100-125 W 220V ซึ่งหลอดชนิดนี้มีขนาดลำแสงที่ต่างกันอยู่ 2 แบบ คือ

1. หลอดแบบแสงแคบ(Spot)
2. หลอดแบบกระจาย(Flood)

ในปัจจุบันการใช้งานโคมไฟพาร์มีการใช้อย่างแพร่หลายมากขึ้น จึงมีการพัฒนาระบบให้ทันสมัยขึ้นเป็น โคมออโตเมท คือ โคมที่มีการเคลื่อนไหวได้เอง ทำให้การใช้งานมีความน่าสนใจ สร้างความตระการตาและความมีชีวิตชีวามากขึ้น

การเลือกใช้ไฟชนิดนี้นั้นมีระบบการใช้งานที่ง่ายกว่าโคมชนิดอื่น แต่ทั้งนี้ก็จะยุ่งยากในการปรับขนาดของลำแสง ปริมาณความสว่างหรือความเข้มของแสงที่เราไม่สามารถปรับได้ที่ตัวโคม

อย่างไรก็ตามการเลือกใช้โคมไฟที่มีอยู่หลายประเภทนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากในการที่นักออกแบบแสงจะต้องเรียนรู้ขอบเขตการใช้งานของโคมเป็นอย่างดี เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการใช้งานอย่างดีที่สุด

ส่วนประกอบสำคัญของโคมไฟ ได้แก่

1. Housing คือ ตัวโคมไฟซึ่งทำหน้าที่ปกคลุมอุปกรณ์ให้แสงสว่างทั้งหมด โดยมากมีสีดำ หรือสีน้ำเงิน มีลักษณะแล้วแต่ประเภทของชนิดของโคมไฟ บ้างเป็นกล่องสี่เหลี่ยม บ้างเป็นรูปทรงกระบอก
2. Yoke คือ แกนบังคับ และยึดตัวโคมไฟไว้กับราวไฟ หรือ บาร์ไฟ นอกจากนั้น Yoke ยังเอื้อประโยชน์ในการใช้หิ้ว เคลื่อนย้ายโคมไฟอีกด้วย
3. Reflector คือ จานสะท้อนแสง เป็นที่รวมแสงที่ตกกระทบให้พุ่งออกมาด้านหน้า มีอยู่หลายประเภทขึ้นอยู่กับลักษณะการใช้งาน เช่น Spherical Reflector Ellipsoidal Reflector หรือ Parabolic Reflector เป็นต้น
4. Lamp คือ หลอดไฟ มีอยู่ด้วยกันหลายชนิดหลายรูปร่าง ตั้งแต่หลอดไฟแบบขดลวด (Conventional stage incandescent lamp) จนถึงหลอดไฟทังสเตนทนความร้อนสูง (Tungsten-Halogen lamp หรือ T-H lamp) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิด และกำลังไฟที่ใช้ในแต่ละชนิด
5. Socket คือ ที่สำหรับเสียบหลอดไฟ หรือ ฐานหลอด มีแบบเกลียวและแบบเขี้ยว
6. Lens คือ กระจกรวมแสงลักษณะต่างๆ มีอยู่ 3 ประเภท ได้แก่ Plano-convex lens, Fresnel lens และ Step lens ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับโคมไฟของแต่ละประเภท
7. Gel Holder หรือ Color Frame holder คือ กรอบ หรือรางที่ใช้ใส่แผ่นกรองแสง หรือ Gel ด้านหน้าเพื่อให้เกิดสีสันต่างๆ
8. Barn door คือบานพับ 4 ด้าน ใช้สำหรับจำกัดลำแสงที่ไม่จำเป็นออก ใช้มากในโคมแบบ Fresnel spotlight และ Floodlight เราจะใส่ไว้ตรงช่องคับซองแผ่นกรองแสง

กระบวนการการออกแบบ

การตีความหมาย

การตีความหมายของละครนั้นจะมาจากผู้กำกับการแสดง นักออกแบบจึงจำเป็นต้องมีความเข้าใจแนวความคิดของผู้กำกับ เพื่อให้ทิศทางของละครนั้นไปในทิศทางเดียวกัน แต่การสร้างสรรค์การออกแบบนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้ทำการศึกษาบทละครอย่างละเอียดแล้ว รวมทั้งทำความเข้าใจบทละครและวิเคราะห์แก่นของเรื่องให้ชัดเจน

การตีความบทละครนั้น อาจมีความแตกต่างกันไปตามรสนิยมความสนใจหรือความต้องการของผู้กำกับ ซึ่งบทละครแม้จะเป็นเรื่องเดียวกัน แต่ผู้กำกับแตะละคนอาจตีความไม่เหมือนกันเลยก็ได้ อย่างไรก็ตามการตีความนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและการค้นคว้า ดังนี้

1. ประวัติผู้แต่ง ซึ่งมีอิทธิพลต่อมุมมองและแนวคิดทั้งหมดที่มีอยู่ในเรื่อง
2. ยุคสมัยของละครที่มีการเขียนขึ้น
3. ข้อมูลแวดล้อมที่เกิดขึ้นในเนื้อเรื่อง
4. ลักษณะบทละครโดยรวมว่าเป็นประเภทใด

สไตล์ของการออกแบบ

สไตล์ของการออกแบบสามารถแบ่งออกได้หลายสไตล์ ซึ่งทั้งหมดนั้นถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการออกแบบและผู้เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะได้ทราบแนวคิด แนวทาง และเป็นประโยชน์ในการสื่อสารกันในเวลาทำงานจริง ทั้งนี้ก็เพื่อให้สามารถออกแบบและดำเนินการตามลำดับต่างๆได้ถูกต้องตามความต้องการของผู้กำกับการแสดง ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นประเภทได้ดังนี้

1. Naturalism คือ การออกแบบที่เป็นธรรมชาติที่สุด ดูเป็นจริงมากที่สุด ซึ่งมีความหมายสวยงาม ความสมบูรณ์เหมือนกับธรรมชาติ

2. Realism คือ สไตล์ที่มีพื้นฐานมาจากความเป็นจริงตามธรรมชาติประมาณ 80-90% หรือมากน้อยกว่านั้นตามความเหมาะสม แต่ทั้งนี้ต้องตัดทอนรายละเอียดบางประการออกไป เพื่อให้ดูมีความกระชับและมีความหมาย สามารถสร้างภาพและบรรยากาศที่สมจริง น่าสนใจ และดูหลากหลายขึ้นในการเลียนแบบสิ่งที่เป็นธรรมชาติ

3. Suggestive realism คือ สไตล์ที่เกิดจากการตัดทอนรายละเอียดที่สมจริงและไม่จำเป็นบางส่วนออกไปทั้งหมด แม้แต่กำแพงห้องหรือฝาผนังที่ถูกตัดออก เหลือไว้เพียงส่วนที่จำเป็นที่สามารถใช้สำหรับแทนสิ่งของอย่างอื่นได้ ระดับการละเว้นรายละเอียด พิจารณาได้จากธรรมชาติของละครนั้นๆหรือมาจากรูปแบบของสถานที่ที่ใช้ในการแสดงก็คือความกว้างยาว ของสถานที่นั่นเอง

4. Selective realism คือสไตล์ที่ใช้วิธีการเลือกส่วนประกอบที่มีความหมายเฉพาะและเหมาะสมกับละครนั้นๆ เป็นบางชิ้นหรือบางส่วน นำมาขยายให้ได้รูปแบบสีสันที่เหมาะสมและประกอบเข้าเป็นตำแหน่งต่างๆจนได้ภาพที่ต้องการ เน้นเรื่องการจัดองค์ประกอบภาพมากกว่ารายละเอียดที่สมจริง เป็นการจัดองค์ปรกอบที่พิถีพิถันเรียบง่าย ซึ่งเลือกใช้โครงสร้างบางส่วน เพื่อให้เกิดความรู้สึกของผู้ชม ทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกและจินตนาการตามไป

5. Impressionism คือ สไตล์ที่แสดงให้เห็นความลับที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใน เน้นอารมณ์และการสื่อความหมายเป็นสำคัญ ไม่เน้นเรื่องรูปแบบ ฟอร์ม ภาพที่เกิดมักจะเป็นภาพเบลอๆฝันๆ เพื่อที่จะแสดงเนื้อหาและความหมายของแก่นในละครเรื่องนั้นๆ และเพื่อต้องการที่จะให้ผู้ชมมีปฏิกิริยาตอบโต้และเห็นอย่างที่ตัวละครกระทำให้เห็น ประกอบกับการผสมผสานส่วนต่างๆที่ไม่ปกติ เช่น การตัดกันของสี แสง ซึ่งช่วยให้เกิดความรู้สึกกับผู้ชมในขณะแสดง

6. Symbolism คือ สไตล์ที่เนรมิตภาพความคิดและบรรยากาศของเรื่องโดยผ่านสัญลักษณ์แทนความคิดและวัตถุ เพื่อใช้ในการกำหนด สถานที่ อารมณ์หรือจินตนาการของผู้ออกแบบ ทั้งนี้การสร้างสรรค์งานออกแบบประเภทนี้

มักจะเป็นแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยามากกว่าสิ่งที่เป็นธรรมชาติหรือการคิดออกมาในรูปแบบของนามธรรมนั่นเอง

7. Expressionism คือ สไตล์ที่สามารถใช้สัญลักษณ์นิยมแบบเกินจริง ด้วยจุดมุ่งหมายที่ต้องการให้เห็นความกดดันทางอารมณ์ของละครเรื่องนั้น ด้วยวิธีการบิดเบือนหรือขยายรูปทรงให้สื่อความกดดัน ภายในพยายามสื่อความคิดที่มีมุมมองเป็นไปตามตัวละครตัวใดตัวหนึ่งที่สร้างความกดดันแก่ผู้ชม ไม่ได้เน้นเรื่องของการบันทึกหรือแผ่ความจริงทั่วไป แต่มุ่งเน้นในเรื่องของความถูกต้องและความจริงของชีวิตมนุษย์รู้สึกด้วยการที่ตีแผ่ความคิดภายใน

8. Stylization คือ สไตล์ที่สามารถสร้างให้ต่างจากสไตล์อื่นๆที่มีทั้งหมด ก็คือ การเล่าเรื่องด้วยภาพหรือสื่อที่เป็นกราฟิกแบบต่างๆ ซึ่งมีการขยายสัดส่วนและโครงสร้างของวัตถุต่างๆ ที่เหมือนจริง แต่ให้มีสีสัน ลายเส้นและมวลที่เกินความจริง เพื่อแสดงออกในทางบริสุทธิ์มากกว่า การเลียนแบบความจริงที่เป็นรูปธรรมหรือธรรมชาติ

การควบคุมไฟ (Light control)

โดยปกติแล้วนักออกแบบแสง มักจะผสมผสานการใช้ไฟทั้งทางตรงและทางอ้อมเพื่อที่จะให้แสงกับตัวละครและวัตถุบนเวทีการกำกับไฟทางตรง หรือการให้แสงเฉพาะที่ ส่วนทางอ้อม ก็คือ การให้แสงที่ไม่ปรากฏให้เห็นตรงที่ที่เฉพาะเจาะจงไว้สิ่งที่จำเป็นที่ทำให้การให้แสดงวัตถุนั้น ชัดเจนบนเวทีนั้นขึ้นอยู่กับ

- อุปกรณ์สะท้อนแสง
- สี
- ความต่างกันโดยรอบ
- ขนาด
- ระยะห่างคนดู

สิ่งสำคัญที่ผู้ออกแบบแสงต้องใช้ในการทำงาน ประกอบด้วย

1. Lighting plot หรือแปลนไฟ

มีไว้เพื่อรวบรวมข้อมูลของไฟทุกดวงที่ใช้ในการแสดง แปลนไฟมักจะใช้ขนาด 1 : 50 หรือ 1: 25 การทำแปลนไฟนั้นควรที่จะสื่อสัญลักษณ์ให้เป็นสากล โดยเฉพาะการแสดงที่จะต้องเล่นต่างสถานที่กัน ทั้งนี้เพื่อที่จะทำให้ผู้จัดการไฟของแต่ละโรงละครเข้าใจและสามารถบอกเราได้ถึงขีดจำกัดในการใช้ไฟของโรงละครนั้นๆ อีกทั้งแปลนไฟนี้ ยังสามารถที่จะช่วยให้ฝ่ายเทคนิคและผู้ติดตั้งไฟเข้าใจและทำงานตามแบบแสงที่เราออกแบบไว้ได้อย่างสะดวก ถูกต้อง

2. Hook up หรือตารางอุปกรณ์

จะบอกรายละเอียดเกี่ยวกับไฟแต่ละดวง เพื่อให้รู้ว่าไฟดวงนั้นอยู่ dimmer อะไร , barไหน,ไฟประเภทอะไรเป็น Pc หรือ Fn หรือ par ทั้งนี้ควรมีราบละเอียดให้นี้ คือ dimmer , channel, position , type , focus , color , note (ใส่ gobo หรือไม่ ถ้าใส่เป็นรูปอะไร)

3. Magic sheet

มีประโยชน์อย่างมากสำหรับผู้ควบคุมแสง เพราะ Magic sheet นี้เป็นกระดาษที่ผู้ควบคุมแสงต้องทำขึ้นเองเพื่อความเข้าใจขณะทำงาน ให้รู้ว่าไฟดวงไหนส่องไปตรงจุดไหน มีสีอะไร เผื่อว่าขณะที่มีการแสดงเกิดขึ้นตำแหน่งบางจุดบนเวทีนั้นมืดเกินไป ต้องการที่จะเน้นแสงสว่างเพิ่มก็จะได้สามารถเพิ่มแสง ณ จุดนั้นๆได้ทันทีไม่จำเป็นต้องทำให้คนอื่นเข้าใจก็ได้เพียงแต่เราเข้าใจและสามารถใช้ได้ในทันที เมื่ออ่านกระดาษแผ่นนี้

4. Cue sheet คือ ลำดับของไฟในแต่ละฉากตามลำดับ

Lighting effect ให้ชัดเจนว่าจะเกิดขึ้นเมื่อไร แล้วเราใช้ไฟกี่ดวงเบอร์อะไรบ้าง และปริมาณความสว่างของไฟแต่ละดวงนั้นว่าจะใช้เท่าใด ซึ่งปริมาณไฟที่จะใช้ไม่สามารถสรุปได้จนกว่าจะได้คุยและตกลงกับผู้กำกับเสียก่อน แต่เราจะทำขึ้นเป็นอันดับแรกก่อนได้ เพื่อเป็นแนวทางให้เราในตอนแรก

5. Stage Lighting Lanterns โคมไฟที่ใช้กับเวทีชนิดต่างๆ

โคมไฟที่ใช้กับการแสดงบนเวทีมีอยู่มากมายหลายชนิดตามรูปแบบอุปกรณ์ที่ผลิตจากบริษัทต่างๆทั่วโลก โคมบางชนิดมีชื่อรุ่น ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางทั่วไป จนสามารถใช้ชื่อแบรนด์เนมนั้นเป็นชื่อเรียดโคมประเภทนั้นได้ แต่ละรุ่นมีส่วนประกอบสำคัญที่คล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกันไป และเราสามารถจักประเภทของโคมได้จากส่วนประกอบพิเศษและลักษณะการใช้งานเป็น 4 กลุ่มชนิด ดังนี้

Specific lighting instrument คือ โคมไฟแบบรวมแสง (spotlights) ได้แก่ โคมไฟแบบที่เป็นเลนส์นูนรูปแบบต่างๆ เป็นส่วนประกอบสำคัญ ซึ่งรวมแสงที่มาจากหลอดและจากจานสะท้อนแสงส่องไปยังวัตถุบนเวทีโดยตรง

General lighting instrument คือ โคมไฟแบบกระจายแสง (floodlights) ได้แก่ โคมไฟแบบไม่มีเลนส์อยู่ด้านหน้า แต่อาศัยจานสะท้อนแสงช่วยสะท้อนแสงสว่างทั้งหมดให้กระจายออกไปด้านหน้าสู่พื้นที่หรือวัตถุบนเวที

Special lighting instrument คือโคมไฟแบบที่ใช้เสริมเป็นกรณีพิเศษ แก่ได้ โคมไฟแบบที่ใช้ในโอกาสพิเศษ หรือใช้เน้นส่วนที่ต้องการเน้นเป็นพิเศษ

Special effect instrument คือ โคมไฟหรืออุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ทำเทคนิคพิเศษ เพื่อกระตุ้นตามจังหวะของเสียงเพลง หรือใช้เสริมเหตุการณ์ให้ดูน่าสนใจ เร้าใจ และใช้ในกิจกรรมบันเทิงโดยทั่วไป

8. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับงานด้านการออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม

1. ความหมายและความสำคัญของการออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดง

การแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดงเป็นเครื่องมืออีกส่วนหนึ่งในการแสดง เป็นสิ่งที่ช่วยให้นักแสดงสร้างสรรค์ภาพของตัวละครที่นักแสดงแต่ละคนสวมบทบาทอยู่ ทุกส่วนบนใบหน้าและทรงผมของนักแสดงจะส่งสารบางประการต่อผู้ชมทันทีที่นักแสดงปรากฏตัวขึ้นบนเวที ทั้งที่ยังไม่ได้พูดอะไรเลยก็ตาม ผู้ชมสามารถรับรู้ได้ถึงข้อมูลบางอย่างของตัวละครในระดับหนึ่ง จากหน้าตา สีบนใบหน้า ทรงผม ตลอดจนองค์ประกอบอื่นๆของการแต่งหน้าและทรงผมนั้นๆ ว่า ตัวละครอยู่ในสถานะไหนทางสังคม อาชีพ เพศ รสนิยม นิสัย เชื้อชาติ ช่วงเวลา หรือแม้กระทั้งยุค บ่อยครั้ง ในละครประเภทไม่สมจริง การแต่งหน้าและทรงผมของละครประเภทนี้จะมีความเหนือจริง เพื่อดึงแง่มุมของตัวละครนั้นออกมาให้โดดเด่นและชัดเจน ภาพเหล่านั้นจะสะท้อนบุคลิกลักษณะของตัวละครต่อผู้ชมเองโดยที่ผู้ชมอาจไม่รู้ตัว และเนื่องจากการแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดงนั้นมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากการแต่งหน้าและทำผมเพื่อความสวยงามหรือเพื่อแฟชั่นทั่วไป เพราะการแต่งหน้าเพื่อการแสดง ค่อนข้างที่จะมีแนวโน้มไปทางด้านงานศิลปะคล้ายกับการวาดภาพ แต่เป็นการวาดภาพบนใบหน้าและตัวคนโดยอาศัยเครื่องสำอาง และสี อันเป็นวัสดุซึ่งใช้สำหรับการแต่งหน้าและวัสดุนั้น ต้องไม่เป็นอันตรายต่อผิวหนังมนุษย์ นอกจากการแต่งหน้าเพื่อการแสดงที่ทำให้ตัวละครมีบุคลิกลักษณะเด่นชัดขึ้นอีกอย่างหนึ่งคือทรงผม การทำผมเพื่อการแสดง เป็นการทำผมให้เหมาะสมกับบุคลิกลักษณะของตัวละคร การทำผมให้เป็นระเบียบสวยงาม การทำผมให้เหมาะกับสถานที่ การทำผมให้เหมาะกับยุคสมัย การทำผมให้เหมาะสมกับเพศ วัย ทรงผมเปรียบเสมือนหลังคาบ้าน จึงจำเป็นต้องตกแต่งให้ดูรับกับใบหน้า การแต่งหน้าทำผมเพื่อการแสดงนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างบุคลิกลักษณะของตัวละคร ให้ตรงตามจินตนาการในบทประพันธ์ หรือตามที่ผู้กับกำและนักออกแบบได้จิตนาการภาพนั้นไว้ อีกทั้งยังช่วยดึงจุดเด่นของตัวละครนั้นออกมาให้เด่นชัดมากขึ้นอีกด้วย

อาจกล่าวได้ว่าการแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดงเป็นองค์ประกอบหนึ่งซึ่งมีความสำคัญในงานด้านการออกแบบเพื่อการแสดง ไม่ว่าจะเป็นในด้านการส่งเสริมบุคลิกลักษณะของตัวละครให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น หรือแม้แต่การสอดแทรกสาระบางประการ ที่ตัวละครต้องสื่อให้กับผู้ชม เป็นต้น ดังนั้น การแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดงที่ปรากฏอยู่บนเวทีล้วนแล้วแต่ผ่านกระบวนการการคิด วิเคราะห์ จัดสรร และออกแบบมาอย่างพิถีพิถัน โดยคำนึงถึงลักษณะและรูปแบบของละครเป็นสำคัญ

การแต่งหน้าและทำผมเพื่อการแสดงมีลักษณะหลากหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้กำกับและนักออกแบบที่จะให้ปรากฏ เป็นภาพให้ผู้ชมได้รับชม โดยแบ่งออกเป็นประเภทได้ดังนี้

- การแต่งหน้าเพิ่มจุดเด่นแก้ไขจุดด้อย (Corrective Make Up) คือการแต่งหน้าที่ช่วยแก้ไขจุดด้อยที่เป็นข้อบกพร่องบนใบหน้านั่นเอง การแต่งหน้าในลักษณะนี้ไม่ใช่แค่การใช้สีสันแต่งแต้มบนใบหน้าเท่านั้น แต่จำเป็นจะต้องศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของใบหน้าที่สมบูรณ์แบบ แสงเงาตามธรรมชาติ และเทคนิคการสร้างแสงเงาให้กับใบหน้าด้วยการทำShading และHighlight ซึ่งเทคนิคนี้จะต้องเริ่มทำตั้งแต่ขั้นตอนการลงรองพื้น ต้องเริ่มทำการแก้ไขรูปหน้าตั้งแต่ขั้นตอนนี้เลย การแต่งหน้าโดยที่มีการแก้ไขรูปหน้าจะช่วยให้ใบหน้าแลดูดี ดูมีมิติที่ถูกต้องและชัดเจนขึ้น บางครั้งดูด้วยตาเปล่าอาจไม่ค่อยรู้สึกแต่ถ้าลองใช้กล้องถ่ายภาพตรวจเช็คดูเราจะเห็นรายละเอียดต่างๆ ได้ชัดเจนขึ้น เป็นการแต่งหน้าที่นิยมนำมาใช้เพื่อการแสดง

- การแต่งหน้าเพิ่มอายุ (Aging Make Up) คือการแต่งหน้าที่ช่วยทำให้ดูมีอายุมากขึ้นหรือทำให้ดูเป็นคนแก่ มากน้อยขึ้นอยู่กับลักษณะบุคลิก อายุ ของตัวละครนั้นๆ การแต่งหน้าในลักษณะนี้ต้องอาศัยเทคนิคการ ShadingและHighlight ที่ชัดเจนกว่าปกติ เพื่อเน้นแสงเงา ใช้เทคนิคในเรื่องของเส้น วาดลงบนใบหน้าเพื่อเพิ่มริ้วรอย ความย้อยคล้อยของกล้ามเนื้อบนใบหน้า เพื่อความสมจริงของตัวละคร

- การแต่งหน้าแบบสามมิติ (Special Effect) การแต่งหน้าในลักษณะนี้เป็นการแต่งหน้าที่ต้องใช้วัสดุอื่นๆนอกเหนือจากการใช้เครื่องสำอางปกติ เพื่อให้เกิดพื้นผิวต่างๆ จึงมีส่วนที่นูนออกมากจากใบหน้า อาทิ เช่นการทำผิวขรุขระ การสร้างบาดแผล การทำหัวโล้น การหล่อชิ้นเนื้อเพื่อสร้าง เสริม ตามส่วนที่นักออกแบบต้องการ

- การแต่งหน้าเกินจริง (Stylized Makeup) คือ การแต่งหน้าอื่นๆที่ไม่เน้นความสมจริง อาทิเช่น การแต่งหน้าแฟนซี การแต่งหน้าในเชิงนามธรรม การแต่งหน้าที่เป็นตัวละครอมนุษย์ การแต่งหน้าตัวละครที่ไม่ใช่มนุษย์ปกติ รวมถึงการPainting บนใบหน้าล้วนแล้วแต่เป็นการแต่งหน้าแนวสไตไลซ์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบทประพันธ์ และจินตนาการของผู้กำกับและนักออกแบบ ที่จะเลือกใช้การแต่งหน้าประเภทนี้

2. ความหมายและหน้าที่ของนักออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดง

นักออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดง (Make up & Hair for theatre Designer) หมายถึง ผู้ออกแบบสร้างสรรค์ กำหนดขอบเขตและรายละเอียดการแต่งหน้าและทรงผมของการแสดงนั้นๆ โดยผ่านกระบวนการ การพูดคุยปรึกษากับผู้กำกับการแสดง นักแสดง ทีมฝ่ายออกแบบ ผู้ช่วยในฝ่ายของตนเอง รวมไปถึงคุณครูที่ปรึกษาของการแสดงนั้นด้วย จึงแตกต่างจากช่างแต่งหน้าทำผมทั่วไปตรงที่นักออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมนั้นต้องผ่านการคิด วิเคราะห์ ตีความตัวละครจากบทประพันธ์ และนำไปปรึกษาผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในฝ่ายต่างๆเพื่อให้ผลลัพธ์ที่ออกมาเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

นอกจากนี้ก่อนที่นักออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดงจะสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ได้จำเป็นต้องอาศัยองค์ความรู้ต่างๆ ดังต่อไปนี้

- ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์การแต่งหน้าในยุคสมัยต่างๆ
- ความรู้เกี่ยวกับการแต่งหน้าและทรงผม
- ความรู้และความเข้าใจเรื่องเครื่องสำอางประเภทต่างและอุปกรณ์ทำผมชนิดต่างๆ
- ความรู้เกี่ยวกับประวิติการละครและสไตล์หรือแนวทางในการสร้างงานละคร
- ความรู้ ความสามารถและทักษะในการแต่งหน้าและทำผมที่หลากหลาย
- ความสามารถในการตีความและจินตนาการในอันที่จะสะท้อนลักษณะทางจิตวิทยาผ่านงานออกแบบ ด้านการแต่งหน้าและทำผมเพื่อการแสดง
- มุมมองทางศิลปะ ความรู้สึกต่อเส้น สี รูปทรง ตลอดจนความสามารถในการระบายสี การวาดภาพ drawing การแรงเงา และการรู้สึกถึงน้ำหนักของมือ ความหนักเบา ในการแต่งหน้าและทำผม

โดยต้องคำนึงถึงหน้าที่และขอบเขตการทำงานของนักออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดงอันได้แก่

- พูดคุยและปรึกษากับผู้กำกับ รวมไปถึงนักออกแบบเครื่องแต่งกาย เพื่อสรุปรูปแบบและแนวทางแก่นสาระสำคัญในการนำเสนอที่จะต้องสื่อสารให้แก่ผู้ชม
- ค้นคว้าและศึกษาข้อมูลอ้างอิงที่เกี่ยวข้อง ตามยุคสมัย และแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานตาม เรื่อง จากหนังสือหรือเอกสารอ้างอิงและทางอินเตอร์เน็ตที่เชื่อถือได้
- วิเคราะห์ตัวละคร ลักษณะกายภาพภายนอก ลักษณะสภาวะภายในจิตใน บุคลิกภาพร่วมกำกับฝ่าย ออกแบบเครื่องแต่งกาย นักแสดงและผู้กำกับ
- ทำการออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม ให้แก่ตัวละคร และปรับแก้ให้เข้ากับนักแสดง
- จัดหาอุปกรณ์การแต่งหน้า เครื่องสำอาง อุปกรณ์ทำผม ที่จำเป็น
- นัดทีมผู้ช่วยการแต่งหน้าและทรงผม work shop การแต่งหน้าและทรงผมเพื่อให้มีความเข้าใจไปใน ทิศทางเดียวกัน
- ควบคุมการทำงานในแต่ละช่วงทั้งรอบการฝึกซ้อมและรอบการแสดงจริง ให้เป็นไปตามกระบวนการที่วางไว้ให้ได้มากที่สุด

- สรุปผลงานและประเมินการทำงานทั้งหมด รวมถึงปัญหาข้อบกพร่อง ข้อเสนอแนะต่างๆ ในรูปแบบเอกสารเพื่อให้ง่ายต่อการทำงานและการนำไปอ้างอิงในครั้งต่อไป

3. การทำงานของนักออกแบบเครื่องแต่งกายกับผู้กำกับการแสดง

ในงานละครเวที ละครโทรทัศน์หรือแม้กระทั้งภาพยนตร์ สิ่งที่จำเป็นต่อการสร้างผลงาน การทำงานร่วมกันของผู้ออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมกับผู้กำกับการแสดงคือ การแลกเปลี่ยนทัศนคติ มุมมองของแต่ละฝ่าย เพื่อที่จะปรับให้ภาพรวมและแนวทางของละครไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งจำเป็นต้องทำงานร่วมกันเพื่อที่ผู้กำกับการแสดงจะได้นำเสนอทัศนคติ ข้อคิดเห็นต่างๆที่เกี่ยวกับงานแสดงเรื่องนั้นให้นักออกแบบได้เห็นและทราบถึงรูปแบบของละครที่ผู้กำกับการแสดงต้องการให้ปรากฏต่อผู้ชม อีกทั้งนักออกแบบจำเป็นต้องทำความเข้าใจถึงความคิดของผู้กำกับการแสดง เพื่อให้ภาพที่ออกมาบนเวทีนั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ดังกล่าวมาแล้วนั้นสิ่งที่นักออกแบบควรคำนึงถึงและให้ความสำคัญในทัศนคติและความคิดของผู้กำกับคือ ความเชื่อที่ชัดเจนต่อบทละครที่ผลิต ว่ารูปแบบที่ผู้กำกับต้องการนำเสนอนั้นเป็นเช่นใด ซึ่งหากยังไม่สามารถกำหนดรูปแบบของละครที่ชัดเจนได้ การทำงานในขั้นตอนต่อไปก็จะต้องหยุดชะงัก ซึ่งในกรณีดังกล่าวนักออกแบบสามารถเสนอความคิดเห็นของตนต่อรูปแบบของละครที่ต้องการนำเสนอเพื่อเป็นไก้ให้แก่ผู้กำกับ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ท้ายที่สุดแล้วนักออกแบบต้องพยายามดึงเอาความคิดและมุมมองของผู้กำกับการแสดงออกมาให้ได้ เพราะถือว่าผู้กำกับการแสดงคือผู้มองภาพรวมของละครเรื่องนี้ได้ชัดเจนที่สุด

สิ่งที่นักออกแบบต้องทราบจากผู้กากับการแสดงอาจได้แก่ข้อมูลต่อไปนี้

- ผู้กากับการแสดงคิดว่างานละครเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร
- นาฏการหลักของเรื่องคืออะไร
- มีตัวละครในเรื่องกี่ตัว บุคลิกลักษณะรวมของตัวละครเหล่านั้นเป็นเช่นไร
- เครื่องแต่งกายที่ต้องใช้มีจานวนเท่าใด ต้องการเทคนิคพิเศษหรือไม่
- อารมณ์และบรรยากาศโดยรวมของละครเป็นเช่นไร
- ยุคสมัยของละครเป็นเช่นใด สไตล์หรือแนวของละครเป็นอย่างไร ภาพรวมของละครที่ผู้กากับการ แสดงคาดหวังเป็นเช่นใด

4. การทำงานร่วมกับนักออกแบบฝ่ายอื่น

ในกระบวนการผลิตผลงานแสดง ปัจจัยสำคัญคือ การประสานงานระหว่างทีมงานในฝ่ายอื่นในทีมผลิตงานละคร ในการนำเสนองานภาพรวมของละครควรเป็นไปในทิศทางเดียวกัน นักออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมจำเป็นที่จะต้องทำงานร่วมกับนักออกแบบฝ่ายอื่น อาทิ นักออกแบบฉาก นักออกแบบแสง หรือแม้กระทั้งนักออกแบบเครื่องแต่งกาย ซึ่งจะช่วยให้การทำงานดังกล่าวเป็นไปในทิศทางเดียวกันและทำให้ภาพรวมของละครออกมาสมบูรณ์ตามที่ควรจะเป็น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเชิงภาพรวมของโปรดักชั่นทีมงานควรอยู่กันให้ครบเพื่อที่สารจะไม่ถูกบิดเบือนหรือไม่ครบถ้วน การทำงานที่ขาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไปจะนำมาซึ่งความลำบากในการทำงานและทำให้งานล้าช้า เพราะต้องทวนสิ่งที่เคยประชุมกันไปแล้วให้ฝ่ายที่ไม่มาฟังเพื่อทำให้ความเข้าใจตรงกัน เมื่อเริ่มขั้นตอนการออกแบบคร่าว (Rough Sketch) ควรแลกเปลี่ยนให้ฝ่ายอื่นๆดูเพื่อปรับแบบเข้ากัน ไม่ควรเห็นความคิดของตนเองเป็นใหญ่ ให้เกียรติกันและกัน ดังนั้นการทำงานร่วมกันจึงอาศัยวุฒิภาวะและความรับผิดชอบ เพราะหากขาดซึ่งวุฒิภาวะและความรับผิดชอบแล้วการดำเนินงานจะไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้

ข้อมูลสัมพันธ์อื่น ๆเกี่ยวกับการออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดง

1. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับเครื่องมือและเครื่องสำอางที่ใช้สำหรับการแต่งหน้าละครเวที

เครื่องสำอาง (Cosmetics) เป็นสารที่ใช้เพิ่มเติมความสวยงามให้กับร่างกายมนุษย์ นอกเหนือจากอุปกรณ์รักษาความสะอาดโดยทั่วไป การใช้งานเครื่องสำอางมีใช้กันอย่างแพร่หลาย ทั้งในโลกตะวันตกและโลกตะวันออก จำนวนบริษัทผลิตเครื่องสำอางในปัจจุบันมีเป็นจำนวนน้อยเปรียบเทียบกับธุรกิจชนิดอื่น โดยบริษัทส่วนใหญ่เป็นบริษัทขนาดใหญ่ในระดับนานาชาติ มากกว่าระดับท้องถิ่น

1.1 รองพื้น (Foundation) คือ เครื่องสำอางที่วัตถุประสงค์ของการใช้งานเพื่อปรับสีผิวให้สม่ำเสมอแลดูเรียบเนียน รวมทั้งสามารถปกปิดอำพรางจุดบกพร่องของผิวได้ในระดับปานกลางถึงมาก ซึ่งคุณสมบัติของรองพื้นนั้นจะแตกต่างกันไปตามแต่ละประเภทและความเข้มข้น มีหลายโทนสีสามารถเลือกให้เหมาะกับสีผิวหรือเหมาะแก่การนำใช้งาน รองพื้นสามารถแบ่งได้เป็น 8 ประเภท ดังนี้

- รองพื้นแบบแท่ง(Stick Foundation) รองพื้นชนิดนี้เป็น ชนิดครีม และ สำหรับช่วยปกปิดผิวที่มีปัญหาในเวลาเดียวกัน เหมาะสำหรับผิวแห้ง และไม่เหมาะกับคนที่มีผิวมัน อาจจะมีปัญหาการเกลี่ยแล้วเป็นก้อนและอาจจะหนาเกินไป เนื่องจากจะมีส่วนผสมของมอยเจอร์ไรเซอร์ หากคนผิวมันใช้แบบนี้ ระหว่างวันจะทำให้หน้าเหนอะหนะได้ค่ะ ข้อดี คือ ใช้ได้ง่าย และ ช่วยให้การทารองพื้นเสร็จในเวลาอันสั้น - รองพื้นแบบน้ำ (Liquid Foundation) รองพื้นชนิดนี้เหมาะกับทุกสภาพผิว เป็นพื้นฐานของรองพื้น และเหมาะกับผู้เริ่มใช้เพราะใช้ง่าย และไม่ทำให้หน้าดูหนา แต่ทั้งนี้เน้นการปกปิดได้ไม่มาก

- รองพื้นแบบครีม (Cream Foundation) รองพื้นชนิดนี้ เน้นการปกปิดที่ดีเพราะเนื้อครีมจะหนา และ ติดทน ผู้ใช้ต้องมีความชำนาญในระดับหนึ่งก่อนจึงจะเริ่มใช้ หรือไม่ก็เลือกใช้เฉพาะส่วนของผิวหน้าที่มีปัญหา

- รองพื้นแบบมูส (Mousse Foundation) รองพื้นแบบมูส ก็คือรองพื้นเนื้อครีมที่ทำในรูปแบบฟองครีม ทำให้ผิวดูสว่างขึ้นหลังใช้ ข้อดีอีกอย่าง คือ รองพื้นแบบมูส จะไม่เกาะตามรอยร่องที่เกิดจากการแสดงอารมณ์ของผิวหน้า จึงเหมาะเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้มีริ้วรอย หรือ ผู้มีอายุ

- รองพื้นแบบทินส์ (Tinted Moisturizer) ในที่นี้ คือ มอยเจอร์ไรเซอร์ ที่เติมสีเนื้อลงไปเล็กน้อย ทำให้หลังใช้จะดูผิวเรียนเนียนขึ้น แต่ไม่ช่วยปกปิดมากนัก เหมาะกับสภาพผิวแห้งหรือที่ดีอยู่แล้ว และไม่เน้นการปกปิด

- รองพื้นแบบเปลี่ยนสถานะ (Cream to Powder) รองพื้นชนิดนี้เหมาะกับผิวมัน หลังจากทารองพื้นไปบนผิวหน้าครีมรองพื้นจะเปลี่ยนเป็นแป้งโดยเร็ว

- รองพื้นแบบแป้ง (Powder Foundation) รองพื้นแบบแป้ง จะเหมากับเด็กสาววัยแรกรุ่น ที่เพิ่งหัดแต่งหน้า เพราะใช้ง่ายแม้ไม่เคยใช้มาก่อน ปกปิดได้ปานกลาง และ นอกจากนี้ยังเหมาะกับช่วงหน้าร้อน เพราะไม่ทำให้ผิวเหนอะหนะ

- รองพื้นแบบสเปรย์ (Spray Foundation) รูปแบบรองพื้นแบบนี้ เป็นรองพื้นที่พัฒนาขึ้นมาใหม่ ใช้ง่าย สามารถสเปรย์ไปบนผิวหน้าได้โดยตรง หรือ ใช้ฟองน้ำก็ได้

1.2 ไพรเมอร์ (Primer) คือเครื่องสำอางมีไว้หรับหรับแก้ไขพื้นผิวหน้า สำหรับผู้ที่มีปัญหาผิวมัน รูขุมขนกว้าง หลุมสิว ปัญหาผิวหน้าไม่สม่ำเสมอ และ รองพื้นมักไม่ค่อยติดทนบนใบหน้า Primer เป็นเนื้อซิลิโคน คุณสมบัติช่วยให้รองพื้นติดทนนานขึ้น

1.3 เบส (Base) คือเครื่องสำอางที่ใช้ปรับสีผิวก่อนแต่งหน้า มีหลายสีตามสภาพผิวหน้า ดังนี้

- สีม่วง เหมาะสำหรับผิวหมองคล้ำ ไม่สดใส

- สีเขียว เหมาะแก่การปรับผิวที่มีรอยจุดด่างดำหรือรอบแดงจากการอักเสบของสิว

- สีชมพู เหมาะสำหรับสีผิวที่ขาวหรือขาวมาก

1.4 แป้ง (Powder) คือ เครื่องสำอางที่มีวัตถุประสงค์เพื่อปกปิดความมันบนใบหน้า แป้งมีหลายชนิดบางตามการใช้งาน ได้ดังนี้

- Loose / translucent powder เป็นเนื้อแป้งเปล่าๆ ไม่มีรองพื้นผสม น้ำหนักเบา ความแตกต่าง อยู่ที่สีของแป้ง คำว่า Loose powder หมายถึงแป้งมีสีหรือไม่มีสีก็ได้ ส่วน translucent powder เป็นสีขาว หรือสีนวลโปร่งแสงเท่านั้น การใช้งานมีหลายวิธี เอาไว้ set รองพื้น เมื่อทารองพื้นเสร็จก็ตบเบาๆ ให้ผิวหน้าเนียนเท่ากันเป็นการสร้างพื้นฐานก่อนลงสี หรืออีกวิธีคือเอาไว้ทาใต้ตาก่อนที่จะแต่งตา เพื่อกันไม่ให้สีของอายแชโดว์ตกมาโดนแก้ม เมื่อแต่งตาเสร็จก็จะปัดแป้งส่วนเกินออก แป้งที่ค้างอยู่บนจมูกและใต้ตาก็จะทำหน้าที่ไฮไลท์นิดๆทำให้ดูสว่างๆบริเวณนั้นด้วย

- Iridescent powder หรือ แป้งไฮไลท์ แป้งแบบนี้จะมีไมก้าอยู่ทำให้มันวิบวับ ...แต่หากพูดถึงแป้งไฮไลท์ ก็จะมีอีกแบบคือแป้งสีจำพวก แดง เหลือง ม่วง เขียว แป้งพวกนี้เอาไว้ทำให้หน้าสว่าง เพราะใช้ปรับสีของผิวหน้าให้ไปในแนวทางที่ต้องการ

- press powder คือแป้ง loose powder หรือ translucent powder อัดแข็ง เมื่ออัดแข็งแล้วเวลาที่เราใช้แปรงหรือพัฟปาดมันขึ้นมาก็จะติดมากกว่าแบบที่เป็นฝุ่นๆดังนั้นก็จะปกปิดมากขึ้น แต่ไม่มากนัก วิธีใช้และคุณสมบัติก็เหมือนแป้งฝุ่น คือไม่ติดหน้านาน ต้องใช้คู่กับรองพื้นจึงจะติดหน้านาน

- powder foundation เช่น MAC Studio fix, Laura Mercier powder foundation หรือ Stela Illuminating Powder Foundation แป้งจำพวกนี้ส่วนมากจะใช้ได้สองแบบคือแบบเป็นแป้ง แห้งๆ หรือแตะน้ำ นิดๆ ทำให้ดูเนียนๆมากขึ้นปกปิดมากขึ้น เป็นแป้งที่ผสมรองพื้นในตัว ไม่จำเป็นต้องใช้รองพื้นร่วมอีกเหมาะกับคนที่ผิวต้องการการปกปิด แต่ไม่ได้ต้องการการปกปิดมากนักเพราะหากต้องการการปกปิดมากๆควรใช้คอนซีลเลอร์ รองพื้นและแป้งฝุ่นร่วมกันจะเนียนกว่า ส่วน powder foundation นั้นควรเอาไว้ใช้ในกรณีที่ผิวมีรอยนิดหน่อย แต่ไม่มากเท่าไหร่นัก แป้งชนิดนี้ไม่ค่อยเหมาะกับคนผิวมันเพราะอาจจะออกซิไดท์ได้ ทำให้บางคนทาแล้วดูหน้าหมองไป เนื่องจากปริมาณน้ำมันของผิวหน้ามากเกินไป และมาเจอรองพื้นในแป้งอีกจึงทำให้หน้าดู หมอง

- Bronzing powder มีทั้งแป้งอัดแข็งและแบบผงๆ ใช้ทำให้ผิวดูสีออกแทนๆนิดๆ

1.5 อายแชโดว์ (Eye shadow) คือ เครื่องสำอาง ที่ใช้ปัดทาบนเปลือกตาใต้คิ้ว เพื่อให้เกิดมิติความลึกของตาในแต่ละข้าง นอกจากนั้นแล้วยังทำให้ดูแล้วเด่น มีเสน่ห์อีกด้วย อายแชโดว์ มีหลายชนิด และมีสีสันต่างๆ มากมาย โดยปกติแล้วจะทำมาจากแป้ง และไมก้า ในบางครั้งอาจจะพบอายแชโดว์ในรูปของเหลว ดินสอ ได้เช่นกัน

1.6 อายไลน์เนอร์ (Eye liner) เป็นเครื่องสำอางที่ใช้สำหรับเน้นดวงตา จะใช้เขียนบริเวณรอบรูปทรงของตาเพื่อสร้างความหลากหลายในมุมมองของดวงตาที่จะทำให้ดูโตขึ้น แม้ว่าวัตถุประสงค์หลักจะมุ่งให้ผู้หญิงใช้ แต่ก็มีการขยายไปสู่ตลาดของกลุ่มผู้ชาย เรียกว่า กายไลเนอร์ (guy liner) ไอไลน์เนอร์ ถูกผลิตออกมาด้วยกันหลายชนิดเพื่อให้เหมาะสมแกการใช้งาน มีดังนี้

- Liquid eyeliner เป็นอายไลเนอร์น้ำแบบทึบ มักบรรจุในขวดเล็กและใช้กับแปรงเล็กๆซึ่งจะทำให้เส้นคมแหลมและแม่นยำ

- Powder-based eye pencil เป็นดินสออายไลเนอร์ ส่วนมากจะมาในสีดำเข้มและด้าน

- Wax-based eye pencils เป็นดินสออายไลเนอร์ที่มีส่วนผสมของขี้ผึ้ง เวลาเขียนจะมีความนุ่มและช่วยเขียนง่ายขึ้น มีสีเข้มและสีอ่อน เช่นสีขาวหรือสีเบจ ดินสออายไลเนอร์ที่มีส่วนผสมของขี้ผึ้ง ยังมีจำหนายในรูปแบบของทรงกรวยหรือในแบบอัดแข็ง

- Kohl เป็นผงทาขอบตา มีเนื้อนุ่ม มีเฉดสีดำเข้มและด้าน มีจำหน่ายแบบดินสอ แป้งอัดแข็ง หรือแป้งฝุ่น เป็นชนิดที่นิยมใช้ที่สุด

- Gel eyeliner มีเนื้อที่นุ่ม สามารถวาดได้ด้วยแปรง ซึ่งสามารถวาดได้แม่นยำ และมีเนื้อที่นุ่มกว่า Kohl

1.7 มาสคารา (Mascara) เป็นเครื่องสำอางที่ใช้เสริมความเข้ม เพิ่มความหนาและความยาวแก่ขนตา มาสคารามาในสามรูปแบบได้แก่ แบบน้ำ เค้ก และ ครีม แล้วยังมาในอีกหลากหลายสูตร ทิ้นท์ และสี มาสคาราจะมี รูปแบบบรรจุในขวดหลอดและมีแปรงพร้อมในตัว ส่วนผสมในมาสคาราประกอบด้วยน้ำ ขี้ผึ้ง film-formers และ สารกันบูด แปรงปัดมาสคาราสามารถดัดตรงหรือโค้งงอเมื่อใช้ปัดขนตา และขนแปรงมีทั้งแบบบางและหนา มาสคาราบางตัวอาจมีส่วนผสมของเส้นใยสังเคราะห์หรือเส้นใยไนล่อนเพื่อเพิ่มความยาวของขนตา มาสคาราแบ่งเป็น 2 กลุ่มได้แก่มาสคาราแบบกันน้ำ (waterproof) และไม่กันน้ำ (non-water resistant)

1.8 บลัชออนหรือบลัชเชอร์ (Blush on/Blusher) เป็นเครื่องสำอาง ใช้ปัดบริเวณแก้ม เพื่อให้ใบหน้าดูมีเลือดฝาด งดงามเปล่งปลั่ง แลดูสุขภาพดี บลัชเชอร์มีหลายประเภท ดังนี้

- บลัชเชอร์ชนิดฝุ่น ควรใช้ทากับแก้มที่ลงรองพื้น และแป้งฝุ่นผัดหน้าแล้ว วิธีการใช้บลัช-เชอร์ชนิดนี้ให้ใช้แปรงปัดแก้มขนนุ่มขนาดใหญ่คลุมบลัชก่อนแล้วเคาะให้ผงบลัชเชอร์กระจายตัวก่อนทาแก้มหากทาบลัชเชอร์บนแก้มมากเกินไป ใช้หลังมือแตะบลัชเชอร์ออกเบาๆ เกลี่ยสีใต้โหนกแก้ม หรือสันแก้มตรงตำแหน่งใต้ตา ปัดบลัชไลขึ้นตามแนวสันแก้มขึ้นไปหาขมับ เกลี่ยสีให้กลมกลืนกับสีผิวขึ้นไปหาแนวตีนผม เพื่อให้ละเมียดละไมเป็นธรรมชาติ

- บลัชเชอร์ชนิดครีม บลัชเนื้อครีมเรียกได้ว่าเป็นการแหกกฎความงามแบบดั้งเดิม เพราะต้องใช้ปลายนิ้วทาแทนที่จะเป็นแปรง ซึ่งต้องทาลงบนแก้มที่ลงรองพื้นแล้ว แต่ยังไม่ลงแป้งฝุ่น บลัชชนิดครีมมีคุณสมบัติในการมอบความเปล่งปลั่งสดใสให้แก่ทุกสภาพผิว

- บลัชเชอร์ชนิดเหลว มีเนื้ออ่อนใสเป็นน้ำ ซึ่งจะว่าไปแล้วทำให้นึกถึงที่ทาแก้มในยุคโบราณ วิธีใช้คล้ายกับการใช้บลัชแบบครีม แต้มสองสามจุดบนแก้ม และแตะๆๆๆเพื่อไล้สีให้กลมกลืน แต่การใช้บลัชเชอร์แบบเหลวคุณจะทาแป้งฝุ่นก่อนก็ได้ และเมื่อแตะบลัชเชอร์เสร็จแล้ว อาจใช้แป้งฝุ่นไล้ทับอีกครั้งให้ดูระเรื่อเป็นธรรมชาติ

1.9 ลิปสติก (Lipsticks) ลิปสติก คือ เครื่องสำอางที่ใช้แต่งริมฝีปาก มักเป็นสีแดงหรือสีชมพู ทำให้ริมฝีปากสวยงาม และปกปิดความบกพร่องของริมฝีปาก ลิปสติกแบ่งได้หลายชนิดดังนี้

- Moisturizing Lipsticks ลิปสติกชนิดนี้เหมาะสำหรับผู้ที่มีริมฝีปากแห้ง มอยซ์เจอไรเซอร์ ช่วยให้ริมฝีปากชุ่มชื่นขึ้น

- Satin and Sheer Lipsticks ลิปสติกสำหรับผู้ที่มีริมฝีปากแห้ง ลิปสติกชนิดนี้มีน้ำมันค่อนข้างสูง เมื่อทางจะดูกลอสซี่และชุ่มชื่น

- Cream lipsticks ลิปสติกเหมาะสำหรับผู้ที่ริมฝีปากเล็ก มีส่วนผสมของแว็กส์จะช่วยไม่ให้ริมฝีปากแห้ง ค่อนข้างติดทน

- Pearl/Frosted Lipsticks ลิปสติกผสมกลิตตเอร์บางๆที่ช่วยกระจายแสงและเมื่อแสงตกกระทบบนริมฝีปากจะทำให้ริมฝีปากดูสวยงาม แต่ไม่เหมาะสำหรับผู้ที่ริมฝีปากแห้ง

- Long-wearing and Transfer-resistant Lipsticks ลิปสติกชนิดติดทนนาน4-6ชั่วโมง ยอเว้น เมื่อเวลาทานอาหารมันอาจจะหลุดออกมาได้ แต่ลิปสติกชนิดนี้มักทำให้รู้สึกว่าริมฝีปากแห้ง

- Matte Lipsticks ลิปสติกเนื้อแมตต์ มีสีสันสวยงาม ไม่มันวาว ควรทาคู่กับพลัมเมอร์

- Gloss กลอสเป็นลิปสติกชนิดหนึ่งที่ได้รับความนิยม ช่วยให้ริมฝีปากดูมันวาบสวยงาม สามารถใช้ทาเดี่ยวหรือทาทับลิปสติกเพื่อเพิ่มสีสันและความมันวาวสวยงามได้

2. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือการทำผม

ผม หมายถึง ขนที่ขึ้นอยู่บนศีรษะโดยปกติเป็นเส้นยาว บางทีก็ใช้เข้าคู่กับคำ เผ้า เป็นผมเผ้า หรือเผ้าผม ความหมายของการแต่งผมคือ การทำทรงผมให้เป็นระเบียบสวยงาม ทำผมให้เหมาะกับกาลเทศะ เหมาะกับงาน เพศ วัย และการทำผมในการแสดงละคร ส่วนลักษณะของเส้นผมมี

ผมแห้ง Dry hair ลักษณะเส้นผมแห้งแตกปลาย หนังศีรษะจะแห้งเป็นขุยเหมือนรังแค

ผมมัน Oil hair ลักษณะเส้นผมเหยียดตรง มีน้ำมัน ผมจะลีบติดศีรษะผมชนิดนี้เกิดรังแคได้ง่าย

ผมธรรมดา Normal hair ลักษณะเส้นผมมีน้ำหนัก จัดทรงง่าย เส้นผมไม่แห้งไม่มันจนเกินไป นับเป็นเส้นผมที่ดี

- หวีหาง คือ หวีที่ใช้สำหรับหวีผม ยีผม และจัดทรงตามต้องการ มีสองแบบ ซี่ตรง กับซี่ฟันปลา
- แปรงผม คือ หวีที่ใช้สำหรับหวีผม สางผม แปรงผม ให้เข้าทรงตามต้องการ
- แปรงกลม คือ หวีแปรงที่ใช้สำหรับ ม้วนปลายผม หรือใช้ม้วนผมเวลาไดร์ผม มีขนาดต่างกันออกไปตามการใช้งาน เล็ก กลาง ใหญ่
- แปรงรูปไข่ คือ แปรงลักษณะรูปไข่ ขนแปรงพลาสติก มีฐานเป็นยาง เหมาะกับผมยาว แปรงได้ทั่งหัว โดยไม่ต้องแปรงหลายครั้ง
- หวีหางซี่ใหญ่ คือ หวีใช้สำหรับจับลอนเปียก ไว้สางผม ตี่ใช้ได้ไม่ดีเท่าแปรงผม
- หวีอีโต้ คือ หวีซี่ธรรมดาขนาดพอดีๆมือ ใช้ง่ายหวีผมทั่วไป ใช้ได้ทุกโอกาส
- หน้ากากพลาสติก คือ พลาสติกลักษณะที่เข้ากับใบหน้า ไว้บังสเปรย์เวลาทำผมไม่ให้กระเด็นเข้าใบหน้าและดวงตา
- กิ๊บ คือ กิ๊บนี้เป็นเหล็กสีดำสองขาประกบกัน ขนาดยาวประมาน 5 เซนติเมตร ใช้สำหรับหนีบติด เหน็บผม เก็บผม ไม่ให้หลุดล่วง และสับเส้นผมให้ได้เป็นรูปทรง สวยงามตามความต้องการ แบ่งได้เป็น
- กิ๊บตุ่ม หรือกิ๊บดำ คือใช้เหน็บผมในการทำผม จัดทรงผม เช่นผมเกล้าสูง เกล้าต่ำ และใช้กิ๊บติดเครื่องประดับผมในโอกาสต่างๆ
- กิ๊บฝอย คือ เป็นเหล็กเส้นบางๆสีดำ ขากิ๊บกางออก เอาไว้เกี่ยวผม พยุงผม เก็บผม เสียบผม จัดผม เมื่อบิดเป็นเกลียวและเกล้าผม
- กิ๊บปากเป็ดใหญ่ คือ ไว้ติดเหน็บ เก็บผม ขณะทำผม และสำหรับจัดลอนเปียกพยุงให้อยู่ทรง ก่อนการออกแสดง ลักษณะเป็นเหล็กด้ามยาว
- กิ๊บปากเป็ดเล็ก คือ ไว้ติดเหน็บ เก็บผม ขณะทำผม ไว้ติดแซมช่วยให้ผมอยู่ทรงก่อนการฉีดสเปรย์ ลักษณะเป็นเหล็กด้ามเล็กสั้น
- ยางรัดผม คือหนังยางที่ใช้สำหรับรัดผม มัดผม แต่ละสีแล้วแต่การใช้งาน สีดำ และสีใส
- แว๊กซ์ คือ ผลิตภัณฑ์จัดแต่งทรงผมแบบครีม มีความแข็งแตกต่างกันไปตามการใช้งาน เอาไว้เซตผม มีความแข็งกว่าเจล
- เจล คือ เจลแต่งผม มีหลากหลายสีตามการเลือกไม่มีผลต่อระดับความแข็ง อ่อนให้การจัดทรง มักใช้เซตผมก่อนการใช้แว๊กซ์
- น้ำยาจับลอน คือ ใช้สำหรับทาก่อนการม้วนลอน จะทำให้ลอนอยู่ทรงนานมากยิ่งขึ้น สำหรับนักแสดงที่ผมค่อนข้างมีน้ำหนัก เส้นเล็กและหนา น้ำยาตัวนี้จะช่วยได้มาก
- มูส คือ โฟมสำหรับทาหลังดัดม้วนเสร็จ จะช่วยให้อยู่ทรง เป็นลอน แต่ถ้าใช้มากก็จะทำให้ลอนคลายเร็วเช่นกัน ใช้เซตสำหรับลอนเท่านั้น
- สเปรย์ฝุ่น คือ สเปรย์ที่ฉีดออกมาแล้วเป็นฝุ่น ไว้ใช้เคลือบ มีความแข็งอ่อนในการจัดทรงต่างกัน แล้วแต่การเลือกใช้ ในโอกาสต่างๆ
- สเปรย์น้ำ คือ สเปรย์ที่ฉีดออกมาเป็นละอองน้ำ ส่วนใหญ่จะเป็นสเปรย์ที่ใช้ทำให้แข็งมากกว่าสเปรย์ฝุ่น ราคาถูกกว่าแบบฝุ่น แต่ก็ขึ้นอยู่กับการใช้งานแล้วแต่โอกาสต่างๆ
- เนท คือ ตาข่ายสีดำ คล้ายใยแมงมุม ใช้คลุมหลังทำลอนเสร็จแล้วฉีดสเปรย์ทิ้งไว้ก่อนเพื่อให้อยู่ทรง และค่อยมาถอดออกก่อนขึ้นแสดง ป้องกันผมยุ่งไม่อยู่ทรง

- โรลม้วนผม คือ ใช้สำหรับม้วนผมเป็นแกนพลาสติก เหมือนการใช้ที่ม้วนไฟฟ้า แต่เป็นโรลม้วนแทนแล้วเอากิ๊บปากเป็ดมาติด แล้วเอาสเปรย์ฉีด ต่อด้วยไดร์เป่าอีกที่

- ไดร์เป่าผม คือ ไดร์ที่มีความร้อนสามารถใช้เป่าผมให้แห้งได้ ปรับได้ทั้งร้อนและเย็น ปรับระดับความแรงในการเป่าได้ ใช้เป่าผม

- เครื่องม้วนลอนไฟฟ้า คือ ที่ม้วนลอน มีหลากหลายขนาด แกนเล็ก ไปจนใหญ่ เป็นแท่งเหล็กกลมๆ แล้วเสียบปลั๊กรอร้อนแล้วเอาผมมาหนีบม้วน เกิดเป็นลอน เป็นลอนแบบไหนก็อยู่ที่ผู้ใช้ ต้องการให้ไปทางไหน ม้วนงุ้มเข้าหรือแบออก

- เครื่องหนีบผมไฟฟ้า คือ เป็นแผ่นเหล็กสองแผ่น เสียบปลั๊กไฟ ทำความร้อน ใช้สำหรับหนีบให้ผมตรงเท่านั้น มีหลายขนาดขึ้นอยู่กับผู้ใช้ จะพกพาไป

9. ข้อมูลสัมพันธ์เกี่ยวกับบทละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง หรือ AKAONI

ภูมิหลังและที่มาของบทละครเรื่อง ยักษ์ตัวแดง

ประวัติย่อของฮิเดกิ โนดะ (ข้อมูลจากใบประชาสัมพันธ์ของมูลนิธิญี่ปุ่น)

ฮิเดกิ โนดะ นักการละครมือหนึ่งของญี่ปุ่น ซึ่งเขียนบทและกำกับเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง” เป็นนักการละครชั้นแนวหน้าที่ได้รับการยอมรับมาเป็นเวลายาวนาน เขาตั้งคณะละครของเขาเองเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2519 ขณะที่ยังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย ให้ชื่อคณะว่า “ยูเมะ โนะ ยูมินฉะ” (Dreaming Bohemian) ละครของเขาเขย่าวงการเสียจนกระทั่งเป็นที่รู้จักไปทั่วประเทศในช่วงต้นปี พ.ศ. 2523 แต่แล้วในปี พ.ศ.2536 โนดะก็จำต้องยุบคณะเพื่อเดินทางไปศึกษาด้านการละครต่อที่ลอนดอน แล้วตั้งคณะละครชื่อ Noda Map ขึ้นมาใหม่ มีคนดูเต็มทุกรอบไม่ว่าจะไปแสดงที่ไหน โรงเล็ก หรือโรงใหญ่ ละครที่สร้างชื่อเสียงให้โนดะ ได้แก่ The Bee, Red Demon (ยักษ์ตัวแดง), Oil, Kill, Pandora’s Bell และอื่นๆ

ละครเรื่อง ยักษ์ตัวแดง ที่ใช้นักแสดงต่างชาติ ได้แสดงที่อังกฤษ เกาหลี และประเทศไทย ไดรับการยกย่องจากหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ของญี่ปุ่นให้เป็นสุดยอดละครเวทีติดต่อกันสองปีซ้อน ผลงานของโนดะมีอิทธิพลต่อวงการละครร่วมสมัยของญี่ปุ่นเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าโนดะจะคร่ำหวอดอยู่ในวงการละครร่วมสมัย เขาก็มิได้หยุดตัวเองอยู่แค่นั้น หากก้าวเข้าไปโด่งดังในละครสาขาอื่น อันได้แก่ ละครโอเปร่า และแม้แต่การแสดงแบบประเพณีอย่างละครคาบูกิ จึงไม่แปลกที่เขาจะกวาดรางวัลเด่นๆ ด้านการละครมาครองมากมาย และนับแต่ปีนี้เป็นต้นไป โนดะจะทำงานในตำแหน่งผู้กำกับฝ่ายศิลป์ให้กับ Tokyo Metropolitan Theatre

ในปี 2540 ศิลปินด้านศิลปะการแสดงร่วมของไทยกลุ่มหนึ่งได้มีโอกาสทำงานร่วมกับศิลปินชาวญี่ปุ่น ฮิเดกิ โนดะ (Hideki Noda)กับโปรเจคละครแห่งความทรงจำเรื่อง "ยักษ์ตัวแดง" (AKAONI) ซึ่งครั้งนั้นฮิเดกิ ตั้งใจนำเรื่องยักษ์ตัวแดงไปทดลองทำงานกับศิลปินจากประเทศต่าง ๆ ได้แก่ ญี่ปุ่น เกาหลี อังกฤษ และประเทศไทย ว่ากันว่า อิทธิพลในการสร้างสรรค์ละครเรื่องดังกล่าวของฮิเดกิ ได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้แก่ศิลปินไทยกลุ่มนั้นเรื่อยมา จวบจนวันนี้ปี 2552 ทั้งโนดะ และศิลปินไทยกลุ่มดังกล่าวได้เติบโตทางศิลปะการแสดงในแบบของตัวเองมากขึ้น ปัจจุบัน โนดะ ได้รับตำแหน่ง Artistic Director ของ Tokyo Metropolitan Art Space: TMAS ซึ่งเป็นพื้นที่ของการจัดแสดงงานศิลปะหลายแขนงแห่งใหม่ล่าสุดของโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

ในขณะที่ประดิษฐ ประสาททอง (ตั้ว) ในฐานะพี่ใหญ่ของศิลปินไทยในวันนั้น ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเลขาธิการเครือข่ายละครกรุงเทพ ควบกับตำแหน่งเลขาธิการมูลนิธิสื่อชาวบ้าน (มะขามป้อม) นอกจากนั้น ในปี 2547 เขายังได้รับการประกาศให้เป็นศิลปาธร ในสาขาศิลปะการแสดงคนแรกของประเทศไทยด้วย 12 ปีแห่งการเติบโต วันนี้พวกเขาจึงเริ่มโปรเจคใหม่ร่วมกันอีกครั้ง ใน "เทศกาลแม่โขง" (Mekong Festival 2009) ณ ประเทศญี่ปุ่น เพื่อตอบสนองนโยบายของรัฐบาลญี่ปุ่นที่กำหนดให้ปี 2009 เป็นปีแห่ง Celebrate Mekong-Japan Exchange Year 2009 ฮิเดกิได้เชิญเครือข่ายละครกรุงเทพสร้างสรรค์ผลงานขึ้นจากบทละครของฮิเดกิเอง 2 เรื่อง แน่นอนต้องมีเรื่อง AKAONI และอีกเรื่องได้แก่ Nogyo - shojyo โดยทาง TMAS จะสนับสนุนงบประมาณในการสร้างสรรค์และการจัดแสดงเครือข่ายละครกรุงเทพ ได้มอบหมายให้มูลนิธิสื่อชาวบ้าน (มะขามป้อม) เป็นผู้รับผิดชอบนำ AKAONI มานำเสนอในรูปแบบละครพื้นบ้าน "ลิเก" เพื่อบอกเล่าเรื่องราวของกลุ่มชาวเกาะทางใต้ที่กลัวยักษ์ตัวแดง ซึ่งข้ามน้ำข้ามทะเลเข้ามาอยู่ในหมู่บ้าน ทั้งๆ ที่ยักษ์ตัวนั้นมันกินแต่ดอกไม้ ไม่กินคน แต่กระนั้น ชาวบ้านทั้งหลายก็ยังปรักปรำว่ายักษ์เป็นศัตรูและขับไล่มัน โดยให้ลอยเรือไปใน

ทะเลตามยถากรรม พร้อมกันกับกลุ่มคนที่คุยกับยักษ์รู้เรื่องด้วยอวัจนภาษา ผู้หญิงคนนั้น พี่ชายที่ไม่เต็มเต็งของเธอ และไอ้หนุ่มจอมโกหกที่หลงรักเธอ (ดัดแปลงบทและกำกับการแสดงโดย ประดิษฐ ประสาททอง)

ข้อมูลจากบทสัมภาษณ์ ฮิเดกิ โนดะ :

ละครเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง” เป็นเรื่องเกี่ยวกับยักษ์ตนหนึ่ง แล้วก็มีชุมชนหนึ่ง มีคนนอกเข้ามา เป็นลักษณะแนวคิดที่ว่า คนนอกเข้ามาในชุมชนที่เขาเข็มแข็งอยู่แล้ว ตอนที่ทำเรื่องนี้ก็บังเอิญมีคนมาชวนให้มาทำละครเรื่องนี้ที่เมืองไทย จริงๆแล้วแนวคิดเรื่องนี้สามารถไปประยุกต์ใช้กับประเทศไหนก็ได้ ไปแสดงที่ไหนก็ได้ แต่ทีนี้ไม่เคยทำงานกับคนไทยมาก่อน ตอนแรกก็ไม่ค่อยมั่นใจ ตอนนั้นเป็นปี พ.ศ. 2541 ก็เลยเริ่มจากขอทำเวิร์คชอปกับคนวงการละครของเมืองไทยก่อน ตอนที่ทำเวิร์คชอป เนื่องจากละครเรื่องนี้ใช้ผู้แสดง 4 คน คือสามบวกกับยักษ์ ก็เลยคิดว่าพอทำเวิร์คชอป เสร็จจะเลือกนักแสดงไปสามคนจากเมืองไทย ผลสุดท้ายก็เลยพาไป 15 คน จากที่ตั้งใจไว้ว่า 3 คนก็พอ ตอนที่ไปแสดงที่ญี่ปุ่นครั้งแรกเลยปลายปี 2541 แสดง 3 วันเท่านั้นและเป็นช่วงปีใหม่ สิ้นปี แสดงในโรงละครเล็กๆ ซึ่งตอนนั้นดูแล้วประทับใจ เพราะว่าได้ออกมาดูเรื่องนี้ ประทับใจมาก คนดูค่อยๆ ลุกขึ้นยืนปรบมือให้ เป็นอีกบรรยากาศหนึ่งที่รู้สึกว่าประทับใจในฐานะที่เป็นผู้กำกับ

ละครของผมจึงพูดค่อนข้างเร็ว คนเราเวลาพูดในชีวิตประจำก็มีที่ไม่รอให้อีกฝ่ายหนึ่งพูดจบ แต่จะพูดแทรกเข้าไป มันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอยู่แล้วด้วย จะว่าเป็นสไตล์ก็อาจจะใช่ เมื่อเราซ้อมไปบ่อยๆ เราก็จะเรียนรู้ว่าร่างกายเราจะต้องหายใจอย่างไร จะต้องเตรียมพร้อมช่วงจังหวะการหายใจอย่างไร เพื่อให้การพูดนั้นมีคุณภาพอยู่ตลอดทั้งประโยคที่พูด พอเราแสดงแบบนี้มันเป็นการบังคับให้เราใช้ภาษาร่างกายที่ชัดเจน เพราะว่าร่างกายเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้ที่แสดงร่วมกันรับรู้ว่า ถึงตาคุณแล้ว ภาษาร่างกายตรงนี้จะช่วยให้ผู้แสดงร่วมกันเป็นทีมทำงานร่วมกันอย่างราบรื่นยิ่งขึ้น ตอนซ้อมที่โตเกียว ตอนแรกๆ ความยุ่งยาก ความลำบากของการซ้อมเรื่องนี้ก็คือการฝึกจำ text ฝึกคำพูดว่าจะทำให้พูดถูกต้อง ชัดเจนด้วย หายใจให้ถูกจังหวะแล้วก็แม่นยำและ blocking ตำแหน่งต่างๆ ถูกต้อง ในช่วงต้นความยุ่งยากอยู่ที่เทคนิคเหล่านั้น แต่ต่อมาผมพบความยากไปกว่านั้นก็คือว่า ทำยังไงเราจะแสดงสิ่งเหล่านั้นได้ดีโดยที่ต้องดูเป็นธรรมชาติด้วย ไม่เป็นหุ่นยนต์ ไม่เป็นคิวไปหมด ไม่เป็นจังหวะกระทั่งคนดูรู้ว่า อันนี้มันเป็นแค่เทคนิคเท่านั้น

ต้องกล่าวว่า direction ของคุณฮิเดกิชัดเจน เข้มแข็งมาก มีโครงสร้างที่ชัดเจน จังหวะที่แม่นยำ มีความโดดเด่นมาก เขาจะให้แค่พื้นฐานตัวละครน้อยๆ แค่ว่าคนนี้เป็นใคร เล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นจะไม่ให้รายละเอียดทั้งสิ้น ก็คือว่ายังไม่ต้องใช้สมองในการแสดง อย่าคิดเยอะ พอคิดเยอะละครก็จะเป็นโทษ ละครปัญญาชน คือตัวละครฉลาดหมด เขาไม่ต้องการให้ตัวละครฉลาดหมด และถ้าหากนักแสดงไม่รักษาคุณภาพของนักแสดงให้สมดุล direction นั้นก็จะกลบการแสดง คนดูก็จะเห็นแค่ directionหรือการกำกับแต่จะไม่เห็นความสามารถของนักแสดงบนเวทีและเนื่องจาก ฮิเดกิ เป็น

นักเขียนและเป็นคนเขียนบทเองด้วยจึงไม่ไปตีความให้ แต่จะบอกเพียงว่าถ้าหากว่าคนเขียนบทพูดไว้ว่าอย่างนี้แล้ว ก็เท่ากับว่ามันอยู่ตรงนั้น มันไม่ไปไหนอีกแล้ว ก็ทำตามเขาชอบที่เห็นนักแสดงได้ตีความเอาเอง การตีความที่ไม่เหมือนที่เราคิดไว้และเขียนไป นี่เป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับคนเขียนบท

วิธีการเลือกอย่างไรว่าจะปรับให้เข้ากับวัฒนธรรม AKAONI เป็นเรื่องของหมู่บ้านชาวประมง เวลาไปทำประเทศอื่น ไทยก็มีหมู่บ้านชาวประมงแบบหนึ่ง เกาหลีก็มีอีกแบบหนึ่ง ซึ่งแตกต่างกันในรายละเอียด ส่วนเพลงพื้นเมืองอย่างญี่ปุ่นกับเกาหลีอยู่ใกล้กันมาก แต่ทุกวันนี้ถ้าไปถามคนหนุ่มสาวไม่ว่าญี่ปุ่นหรือเกาหลีจะไม่ค่อยรู้จักคนพื้นเมือง พ่อแม่ปู่ย่าตายายร้องเพลงอะไรกัน แต่พอมาเมืองไทย เขาก็ร้องเพลงแล้วก็ไม่ได้ขอด้วยแต่รำด้วยอีกต่างหาก ไม่ได้คิดว่าจะขอให้ทำขนาดนั้น แต่พอดูแล้วผมชอบ และทำให้เข้าใจว่านี่คือแบบฉบับแบบไทยๆ ก็คงเป็นยักษ์ตัวแดงไทย version ซึ่งมีลักษณะพิเศษทางวัฒนธรรมเข้ามา

AKAONIเป็นจุดเริ่มที่ดี ที่ให้นักการละครเห็นความสำคัญของการรวมกัน เห็นความเป็นไปได้ของการสนับสนุนซึ่งกันและกัน แล้วเราก็เลยรวมกันเป็นเรื่องเป็นราว จนเกิดเป็นเครือข่ายละครกรุงเทพฯ เริ่มขึ้นในปี 2545 ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ลิเกยักษ์ตัวแดง

ประดิษฐ ประสาททอง ได้บอกเล่าถึงเหตุผลที่เขาเลือกนำเสนอยักษ์ตัวแดงเป็นลิเกนั้น เพราะ ลิเก เป็นการแสดงละครสายพันธุ์เอเชีย ที่พัฒนาโดยศิลปินชาวบ้าน ราชสำนัก นักการละคร และใครต่อใครมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน จนกลายเป็นมรดกทางศิลปะการแสดงคู่กับสังคมไทยตลอดมา ลิเกเป็นศิลปะการแสดงที่สะท้อนตัวตนของสังคมไทยได้อย่างดี เพราะลิเกมีทั้งกรอบขนบการแสดงตามรากเหง้าเดิมที่ชัดเจน แต่มีการปรับตัวให้ทันสมัยกับผู้ชมอยู่ตลอดเวลา

ถ้าโลกนี้เป็นโรงลิเก เราต่างเป็นตัวลิเกที่โลดเล่น บางครั้งก็แยกไม่ออกว่าใครเป็นผู้แสดงและใครเป็นผู้ดู ในโลกที่เราต่างยื่น "ความเป็นคนอื่น" ให้กันอยู่เรื่อยๆนี้ ยักษ์ก็อาจมีอยู่ทุกที่ไม่เฉพาะบนโรงลิเกเท่านั้น ผมหวังว่าลิเกเรื่องนี้จะสะกิดความมั่นึกคิดของผู้ชม ให้หันกลับมามองเพื่อนร่วมโลกอย่างมนุษย์ด้วยกัน ไม่ใช่ "ยักษ์" ประดิษฐ กล่าวสรุป ในขณะที่ นิกร แซ่ตั้ง กล่าวว่า การได้นำบทละครของฮิเดกิ โนดะ ซึ่งเป็นการนำเสนอที่ปฏิเสธการเล่าเรื่องตามขนบ (เล่าเรื่องสลับไปสลับมา ไม่เรียงเวลาตามลำดับ) ซึ่งเป็นการวิพากษ์วิจารณ์สังคมญี่ปุ่นอย่างถึงแก่น "เมื่อเรามาดัดแปลงในบริบทสังคมไทย ทำให้เห็นมุมมองของบ้านเราที่แปลกออกไป บ้าบอเลื่อนเปื้อน แล้วก็เข้ากับสถานการณ์หลายๆเรื่อง"

สำหรับการเริ่มทำงานโปรดักชั่นนี้ พี่ตั้วเล่าว่าเมื่อได้โจทย์เรื่องยักษ์ตัวแดงนั้น สิ่งแรกที่คิดถึงคือ ภาพยักษ์ วิธีการนำเสนอยักษ์กับ tradition ของลิเก ที่ยังคงมีความเป็นลิเกทำยังไงไม่ให้หลุดในความเป็นลิเก และสังข์ทองหรือเจ้าเงาะที่ถอดรูปได้คือตัวละครที่พี่ตั้วนึกถึง ส่วนการเริ่มงานนั้น พี่ตั้วก็มีขั้นตอนที่น่าสนใจคือ "ก็เริ่มเอาบทมาดูก่อน อ่านซ้ำๆ แล้วจับ sequence หลักๆ ของเรื่อง ว่ามันแบ่ง sequence หลักๆ ของเรื่องอย่างไร หัวใจมันอยู่ตรงไหน theme ดั้งเดิมของเขาเขาเน้นอะไรแล้วพี่ก็นำมาเปรียบเทียบกับงานของมะขามป้อมที่ทำอยู่ ความสนใจของตัวเองในปัจจุบัน แล้วเราก็หาว่าใน theme ย่อยๆ เราจะ highlight อะไร เพื่อทำเป็น version ของเรา content ที่เราอยากจะพูด โดยที่ theme หลักของเขาก็ยังคงอยู่ ไม่เสีย แต่ sub-theme ที่เราอยากได้ เราอยากจะเน้นอะไร สามารถเอาไปขยายความตรงไหนได้"

การตีความบทละครในการนำบทของฮิเดกิมาดัดแปลงและตีความใหม่เพื่อนำเสนอในรูปแบบลิเกนั้น พี่ตั้วใช้ขวดเป็นสัญลักษณ์ให้คนดูตีความได้ว่าขวดเป็นไมโครโฟนในตอนแรก และมีเสียง echo ด้วย แต่พอตอนหลังมันไม่เชื่อ

แล้วและเมื่อนำมาลองพูดอีกก็ไม่มีเสียงแล้ว คิดดูนะจากคนไม่เต็มเต็งที่เคยเชื่อนั่นเชื่อนี่ แต่แล้วกลับหมดศรัธาน่ะมันเศร้ามาก เป็นการทำลายความฝันของมัน แม้แต่จินตนาการของคนบ้าก็ถูกทำลาย แม้ตอนท้ายมันจะบอกกับคนดูว่าผมเหมือนเดิม แต่จริงๆ แล้วก็ไม่เหมือนเดิม เพราะไมค์ (ขวด)เสียใช้ไม่ได้ ความหวังก็หมดสิ้นลง นอกจากนี้ยังอยากให้ตัวยักษ์มีการนำเสนอตัวเองแบบลิเกจริงๆ ในลักษณะลูกเซลย ที่มีพ่ออยู่เมือง ก ไปตีเมือง ข แล้วได้เมีย พอลูกออกมาก็เดินทางมากเมือง ก เป็นลูกเซลย พวกนี้จะหาสถานะของตนเองไม่เจอ อยากเพิ่มบทให้ยักษ์ในตรงนี้ด้วย คือลักษณะไม่รู้จะไปทางไหนดี ตอนแรกว่าจะใช้ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่ว่ามันก็ specific เกินไปพี่ก็เลยอยากหา symbolic มาเล่นก็เลยเป็นเรื่องของคนพลัดถิ่น มันมีความร่วมสมัย เล่นเมื่อไรก็ได้ และหยิบจับได้ชัดเจน สำหรับการตีความตัวละครยักษ์สามารถที่จะเป็นคนดีหรือคนชั่วก็ได้ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของคนดู เรื่องนี้ไม่จบนะ ไม่มีบทสรุปแล้วแต่คนดูจะคิด จริงๆ แล้วยักษ์ก็ส่งสารใส่ขวดไปให้เพื่อนแต่ขวดไปไม่ถึง เพื่อนๆ เลยถอยเรือไป เราก็บอกไม่ได้ว่าเรียกเพื่อนมาทำไม อาจจะร้ายหรืออาจจะดีน่าสงสารแบบพวกเร่ร่อน แต่ก็ไม่มีใครต้อนรับ ยักษ์เป็นได้ทั้งดีและไม่ดี แต่เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นอื่น”

บทที่ 3
การพัฒนาสร้างสรรค์ผลงาน

การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านกำกับการแสดง

การจัดระบบและองค์ประกอบทุกอย่างในกระบวนการสร้างสรรค์งานละครเวที หน้าที่กำกับการแสดงถือเป็นส่วนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการวางแผนควบคุมดูแล และประสานงานกับทีมงานทุกๆ ฝ่าย ซึ่งความสมบูรณ์ในการทำงานละครเรื่องนั้นๆ จะเกิดประสิทธิภาพสูงสุดได้ ก็ต่อเมื่อผู้กำกับการแสดงตระหนักในงานบริหารและหน้าที่ของตนเองอย่างชัดเจน ดังนั้นกระบวนการวางแผนอย่างละเอียดและรอบคอบ เป็นขั้นตอน จึงเป็นส่วนผลักดันให้งานละครออกมามีคุณภาพและประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

โดยขั้นตอนการทำงานในการกำกับการแสดงละครเวที เรื่อง ยักษ์ตัวแดง ผู้ศึกษาได้จัดวางการดำเนินงานไว้ดังต่อไปนี้

1. การคัดเลือกบทละคร
2. การค้นคว้าและวิเคราะห์บทละครเรื่องยักษ์ตัวแดง
3. การกำหนดแนวทางในการนำเสนอ
4. การคัดเลือกนักแสดง
5. การคัดเลือกทีมงานในฝ่ายต่างๆ
6. การประชุมทีมงาน
7. การฝึกซ้อม
8. การแสดงจริง

1. การคัดเลือกบทละคร

กระบวนการคัดเลือกบทละครถือเป็นขั้นตอนแรก และถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เนื่องด้วยคนที่สามารถจะตระหนักกับบทละครมากที่สุดก็คือ ผู้กำกับการแสดง สิ่งที่สำคัญในการเลือกบทละครที่ดีนั้นไม่ใช่เพียงแต่ข้อความที่มุ่งเน้นสอนคนดู แต่ควรจะมีอรรถรส ความบันเทิง คุณค่า ที่สอดแทรกไว้ด้วย บทละครที่ดีนั้นมีอยู่มากมาย บางบทก็มีอายุเก่าแก่มากและได้ถูกนำมาผลิตหลายต่อหลายครั้ง บ้างก็เป็นบทที่ถูกหยิบขึ้นมาทำเป็นครั้งแรก บ้างก็เขียนขึ้นมาใหม่ สำหรับ บทละครเรื่อง ยักษ์ตัวแดง ที่ผู้กำกับการแสดงสนใจหยิบยกมานำเสนอ เนื่องด้วยเสน่ห์ในประเด็นของเรื่องมีความร่วมสมัยและค่อนข้างสอดคล้องกับเหตุการณ์ปัจจุบันซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวและน่าสนใจอยู่มาก สามารถเกิดขึ้นได้ในทุกยุคทุกสมัย วิธีการร้อยเรียงเรื่องราวของผู้ประพันธ์ มีความแยบคายและท้าทายการนำเสนอ ซึ่งเปิดกว้างให้จินตนาการผู้อ่านและผู้ชมเป็นอย่างยิ่ง จากประเด็นดังกล่าวที่ขับเน้นเรื่องของการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งมีความน่าศึกษา วิเคราะห์ เพื่อให้ได้คำตอบของต้นเหตุความขัดแย้งในสังคม จึงเลือกบทละครเรื่อง ยักษ์ตัวแดง มานำเสนอเป็นละครเวทีศิลปะการแสดงนิพนธ์

นอกจากปัจจัยที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้วผู้กำกับการแสดงยังจำเป็นต้องระลึกถึงปัจจัยอื่นๆร่วมด้วย รวมทั้งทรัพยากรที่มีอยู่อันได้แก่ นักแสดง นักออกแบบ พื้นที่การแสดง ทุนทรัพย์ เป็นต้น และข้อจำกัดในด้านต่างๆ โดยสามารถสรุปปัจจัยในการพิจารณาคัดเลือกบทละคร ยักษ์ตัวแดง ได้ดังนี้

1. แก่นเรื่อง : ทำให้คนดูเกิดการตั้งคำถามและมองย้อนดูตัวเอง เพื่อตระหนักถึงคุณค่า ความหมายของการมีชีวิตอยู่ และเป้าหมายสูงสุดในชีวิต
2. เนื้อเรื่อง : มีความสอดคลองกับปัจจุบัน ผู้ชมสามารถตระหนักได้ว่าเป็นเรื่องใกล้ตัว มีความร่วมสมัยเชื่อมโยงกันระหว่างโลกความจริงกับโลกในอุดมคติ ซึ่งผู้ศึกษามีความสนใจในผลของผู้ชม
3. รูปแบบของบทละคร : ผู้ศึกษามีความสนใจในวิธีการเล่าเรื่องโดยเน้นการสื่อสารผ่านทางร่างกายและความจริงใจของนักแสดงเป็นพิเศษ และต้องการทำความเข้าใจเพื่อนำมาเป็นความรู้สำหรับการทำงานในครั้งต่อไปในภายภาคหน้า
4. ตัวละคร : ตัวละครทุกตัว มีน้ำหนักความสำคัญในเรื่องเท่าๆกัน ซึ่งน่าสนใจมาก ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมมนุษย์ของตัวตัวละครสามารถจำแนกเป็นตัวแทนกลุ่มคนในสังคมได้อย่างชัดเจน
5. เวที : บทละครมีความท้าทายต่องานด้านการออกแบบเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากผู้ศึกษาต้องการทดลองสร้างงานที่มีความแปลกใหม่สำหรับภาพบนเวทีและบทเรื่องนี้ก็เปิดกว้างให้พื้นที่การสร้างงานของผู้ออกแบบสูงมาก
6. ทุนทรัพย์ : บทละครมีลักษณะที่สามารถลดทอนความสมจริงของภาพ ให้ผู้ชมได้เกิดจินตนาการต่อได้อย่างยิ่ง ดังนั้นด้วยวิธีการนำเสนอแบบไม่สมจริงจึงสามารถดำเนินการภายใต้ทุนทรัพย์ที่มีอยู่อย่างจำกัดได้อย่างไม่เป็นอุปสรรค สำหรับงานศิลปะการแสดงนิพนธ์ของคณะซึ่งผู้ศึกษาเป็นนิสิต

จากปัจจัยต่างๆที่กล่าวมา ผู้ศึกษายังได้ค้นพบว่าผู้ศึกษาต้องมีความแน่ใจและตั้งคำถามกับตัวเองเสมอว่า

1. ชอบบทละครนี้จริงหรือไม่
2. สามารถนำเสนอแนวคิดที่ผู้ประพันธ์บทละครต้องการให้ผู้ชมซึ่งมีพื้นฐาน วัยวุฒิ และประสบการณ์ที่ต่างกันออกไปได้หรือไม่
3. สามารถผลิตออกมาในระยะเวลาที่กำหนดหรือไม่
4. สามารถหานักแสดงที่กำหนดไว้ในบทได้เพียงพอและเหมาะสมที่สุดหรือไม่

เนื่องจากละครเวที คือการสร้างสรรค์ผลงานร่วมกันของศิลปะหลายแขนง เพื่อวัตถุประสงค์เดียวกันคือการสื่อสารข้อความไปยังผู้ชม บทละครเวทีจึงไม่ใช่เป้าหมายหลักของศิลปะการละคร แต่เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างสรรค์ผลงานละครเท่านั้น หากงานละครบนเวทีอันเป็นจุดหมาย ไม่ได้มีการคิดหรือสร้างสรรค์อะไรเพิ่มเติมไปจากต้นตำรับ ก็ไม่มีเหตุผลหรือความจำเป็นใดๆ ในการหยิบบทนั้นๆ ขึ้นมาทำการแสดง

ดังนั้นการที่ผู้ศึกษาเลือกบทละครเรื่อง ยักษ์ตัวแดง (AKAONI) ประพันธ์โดย ฮิเดกิ โนดะ(Hideki Noda) แปลโดย ผุสดี นาวาวิจิต เรียบเรียงโดย นิมิตร พิพิธกุล เป็นศิลปะการแสดงนิพนธ์ในครั้งนี้ ผู้ศึกษาและทีมงานได้ทำความเข้าใจ และตั้งคำถามตลอดเวลาในการเลือกบท เห็นประโยชน์และข้อดีในการผลิตงานครั้งนี้ ตามที่กล่าวมาแล้ว มีความเหมาะสม และตรงตามแนวทางในการเลือกพิจารณาบททุกประการ

2. การค้นคว้า และวิเคราะห์บทละครเรื่องยักษ์ตัวแดง

เรื่องย่อ

ละครเรื่องนี้ ว่าด้วยเรื่องของการไม่ยอมรับในความแปลกแยก แตกต่างของ“คนแปลกถิ่น” ที่ขึ้นฝั่งมาเพื่อแสวงหาเสรีภาพและความเท่าเทียม ซึ่งมนุษย์ทุกคนพึงได้รับ แต่ข่าวสารและข้อเท็จจริงที่ถูกบิดเบือนไปโดยชาวบ้านผู้เป็นเจ้าถิ่น ทำให้คนแปลกถิ่น กลายเป็น”ยักษ์ตัวแดง”

“ผู้หญิงคนนั้น”เป็นอีกหนึ่งตัวละครบุคคลที่มีความคิด การกระทำขัดแย้งกับชาวบ้าน และไม่พยายามปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่อาศัยอยู่ จึงเป็นอีกคนที่ชาวบ้านมักจะใช้เธอเป็นเครื่องมือในการกล่าวหาและซัดทอดทุกความผิดที่เกิดขึ้นให้เธอ จนเมื่อเธอได้เจอกับยักษ์ตัวแดง และสามารถสื่อสารกันได้ด้วยอวัจนภาษา ทำให้เธอมีความหวังที่จะพิสูจน์ให้ชาวบ้านยอมรับยักษ์ตัวแดงขึ้นมา แต่ด้วยกระแสของชาวบ้าน ซึ่งพยายามตัดสินและขับไล่กลุ่มคนแปลกแยกเหล่านี้ออกไปจากพื้นที่ พวกเขาสามารถหนีรอดจากการถูกตัดสินโทษของชาวบ้านออกสู่ทะเลได้ด้วยการช่วยเหลือของกาเหว่าและยอดทอง แต่สุดท้ายกลางทะเลเมื่อไม่มีอาหารกิน พายุใกล้เข้ามา ยักษ์ตัวแดงตายลงรวม และผู้หญิงคนนั้นในสภาวะใกล้ตายไร้สติ ถูกหลอกให้กินเนื้อยักษ์ตัวแดงเพื่อประทังชีวิต จนเมื่อรอดชีวิตมาจากทะเลและรับรู้ความจริงที่กินเนื้อยักษ์เข้าไป ทำให้เธอเลือกที่จะกระโดดหน้าผาที่สูงที่สุดตาย

แก่นความคิด

หลังจากที่ตัดสินใจเลือกบทละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง แล้ว ผู้กำกับการแสดงจึงเริ่มดำเนินการในส่วนของการวิเคราะห์ ตีความ และสรุปข้อความอันเป็นแก่นเรื่อง (Theme) ที่จะใช้สื่อสารกับคนดูว่า

“จงกล้ายืนหยัด และทำในสิ่งที่ถูกต้อง”

ผู้คนมีความเห็นแก่ตัวมากกว่าจะเผื่อแผ่ ไม่ยอมเปิดใจรับฟังกันอย่างจริงจัง ต้องการจะเป็นผู้รับ มากกว่าจะเป็นผู้ให้ เห็นแก่ผลประโยชน์และการเอาตัวรอด เกิดการแบ่งเขาแบ่งเรา แบ่งแยกชนชั้นและยึดติดกับความเชื่อในสัญลักษณ์ต่างๆ จนนำไปสู่ความวุ่นวายดังเช่นปัญหาทางด้านการเมืองในปัจจุบัน การฟังต่อๆกันมาโดยมิได้ผ่านการพิจารณาไตร่ตรองให้ดีเสียก่อน เป็นต้นเหตุสำคัญที่สามารถทำลายชีวิตผู้บริสุทธิ์มากมายได้ ผู้คนต่างกลัวจะเป็นคนผิดแผกและแปลกแยกจากคนอื่นๆ ไร้หลักยึดเหนี่ยวทางจิตใจ เอาตัวเองรอดเป็นพอ จึงทำให้สังคมปัจจุบันวุ่นวายและหาจุดยุติไม่ได้ “ความถูกต้อง” กลายเป็นเพียงอุดมการณ์ที่เลือนลาง ความยุติธรรมกลายเป็นภาพลวงตาที่ไม่มีจริง รวมถึงประชาธิปไตยที่ประเทศไทยไม่มีทางทำสำเร็จ

จากสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมไทยปัจจุบันผู้สร้างงานจึงเห็นว่า โครงเรื่องและประเด็นใน “ยักษ์ตัวแดง” มีความเป็นปัจจุบันร่วมสมัยและควรค่าแก่การสร้างสรรค์และนำเสนอให้ผู้ชมได้ตระหนักถึงปัญหาที่ใกล้ตัวและมีความเป็นไปได้อย่างยิ่งหากเราละเลยซึ่งปัญหาเล็กๆน้อยเหล่านั้น โดยสามารถอธิบายเพิ่มถึงความคิดที่ต้องการนำเสนอในเรื่องนี้ จากสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมไทยปัจจุบันนี้ ซึ่งผู้สร้างงานเห็นว่าสามารถที่จะสะท้อนออกมาภายใต้เรื่องราวที่ปรากฏในละครเรื่องยักษ์ตัวแดง ได้ในประเด็นต่างๆ เช่น

- ***การไม่ยอมรับคนแปลกหน้า*** ตัดสินคนแต่เพียงภายนอก เท่าที่เห็นโดยที่ยังไม่ทันเปิดโอกาสรับฟังสิ่งใด ทำให้เกิดปัญหากลุ่มคนแปลกแยกซึ่งไม่ได้รับการยอมรับ และอาจส่งผลเสีย ทำให้กลายเป็นปัญหาสังคมจริงๆขึ้นมาก็ได้ เนื่องจากคนส่วนมาก จะมีวิธีการปกป้องตัวเองจากความรู้สึกไม่ปลอดภัยเพราะเขาดูไม่หน้าไว้ใจ แต่ในขณะเดียวกัน

ถ้าเขามีความประสงค์เพื่อขอความช่วยเหลือบางอย่าง ในคุณธรรม เมตตาจิตของความเป็นมนุษย์ น้ำใจแม้เพียงเล็กน้อยที่สามารถช่วยเหลือได้ ก็ควรหยิบยื่นให้เพื่อนมนุษย์ด้วยเช่นกัน

- ***การยัดเยียดความเป็นอื่น*** ให้กับคนที่ไม่มีสิทธิ์เลือก ไม่มีทางเลือก เนื่องจากบุคคลในสังคมพยายามต้อนให้เขาเป็นในสิ่งที่สังคมต้องการให้เป็น
- ***การเปิดรับรับฟังข้อมูลข่าวสารแต่เพียงด้านเดียว*** ดังเช่นกรณีตัวอย่าง ม็อบในกรุงเทพฯ ผู้คนที่มาชุมนุมซึ่งเลือกแล้วว่าจะอยู่ฝ่ายใด เมื่อมาชุมนุมก็จะได้รับข้อมูลแต่เพียงด้านเดียว ทำให้สารที่ได้รับ ขาดการพิสูจน์ในเรื่องข้อเท็จจริง และไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายได้แสดงความคิดเห็น โต้แย้ง จะเชื่อแต่สิ่งที่ถูกกรองมาให้เสพเท่านั้น
- ***การส่งสารแบบปากต่อปาก*** เนื่องจากคำพูดที่ถูกส่งต่อ ไม่มีเครื่องพิสูจน์ยืนยันข้อมูลที่ชัดเจน อย่างเช่น จดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร สารจึงถูกบิดเบือนจนผิดเพี้ยนเปลี่ยนไป อีกทั้งเมื่อมีอคติหรือทัศนคติทางลบของผู้พูดที่มีต่อเรื่องนั้นๆ การแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมลงไป จึงเป็นตัวทำลาย “คนต้นเรื่อง”ได้เป็นอย่างดี
- ***การพยายามมีส่วนร่วม*** จนบางครั้งกลายเป็นทำร้ายคนอื่นอย่างไม่รู้ตัว พฤติกรรมความใครรู้อย่างผิดที่ ผิดเวลา ไม่ถูกกาลเทศะของคน การรับฟังอย่างไม่มีสติ และวิจารณญาณไตร่ตรองสิ่งที่ฟังมา

ช่วงเวลา

ช่วงเวลาในเรื่อง ไม่ระบุ ยุค สมัย ช่วงเวลาและสถานที่อย่างชัดเจน แต่ให้มีกลิ่นอายความเป็นกรุงเทพมหานครในปัจจุบัน(ปี พุทธศักราช 2556) เพื่อสะท้อนให้ผู้ชมได้ตระหนักถึงสภาวะแวดล้อมปัจจุบัน ในสถานที่ที่เราอาศัยอยู่มีความสุ่มเสี่ยงและปัญหาดังกล่าวในเรื่องนี้ ใกล้ตัวเรามากเพียงใด

ช่วงดำเนินเรื่อง *ตัดสลับระหว่าง* ช่วงเวลาปัจจุบันที่ผู้หญิงคนนั้นตายไปแล้ว ***กับ*** ภาพความทรงจำในอดีต ซึ่งถูกบรรยายโดยกาเหว่า พี่ชายของผู้หญิงคนนั้น

บรรยายถึงเมื่อตอนที่น้องสาวยังมีชีวิตอยู่ตั้งแต่วันที่ “ยักษ์ตัวแดง” ได้ก้าวเข้ามาในเกาะ แล้วเกิดเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงอะไรขึ้นบ้าง เป็นไปอย่างไร โดยตลอดทั้งเรื่องจะมีตอนที่กาเหว่า ตัด(Cut) ออกมาเป็นผู้เล่าเรื่องเพื่อเชื่อมต่อบรรยายเรื่องราวและข้ามช่วงเวลา ในบางเหตุการณ์ที่ถูกดำเนินไป

Time and Place

Scene	Action	Place	Characters	**หมายเหตุ** (page)
		องก์ 1		
1	ชาวบ้านร้องเพลงสรรเสริญเทพเจ้า	ใดใด	ชาวบ้าน	1
	ชาวบ้านช่วย 3 คนที่พายุซัดเข้าฝั่ง	ชายหาด	ชาย1 ชาย2 หญิง1 กาเหว่า ยอดทอง ผู้หญิงคนนั้น	1-2
	กินซุปหูฉลาม		ผู้หญิงคนนั้น หญิงชรา	2
	กาเหว่าเล่าเรื่องน้องสาวตาย		กาเหว่า ชาย1 หญิง1	2
	ขวด-ของมีค่าจากฝั่งโน้นของทะเล		กาเหว่า ชาย 3 หญิง 2	2-3
	ลูกมะพร้าวยืนได้ ปากต่อปาก สร้างยักษ์ตัวแดง		ชาย 3 ชาย 4 หญิง 3 ชาย 4 หญิง 3 หญิง 4 หญิง 5	3-5

2	ทัศนคติผู้หญิงคนนั้น ยักษ์เรื่องโกหก	บ้านกาเหว่า	ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่า	5-6
3	ชาวบ้านร้องเพลง “หมู่บ้านเรา”	ชายหาด	ชาวบ้าน	6
	ผู้หญิงคนนั้นเจอยักษ์ ยักษ์ของน้ำ	ในเรือ	ยักษ์ตัวแดง ผู้หญิงคนนั้น	6-8
4	ยอดทองขี้อวด		ยอดทอง กาเหว่า ผู้หญิงคนนั้น	8
	ยักษ์ปรากฏตัว ขอน้ำ ขอข้าว ยักษ์กอด ยักษ์เป็นเพศชาย ยักษ์กินดอกไม้		ยอดทอง กาเหว่า ผู้หญิงคนนั้น ยักษ์ตัวแดง	10-12
5	จะปราบยักษ์ตัวแดง	ในหมู่บ้าน	ชาย 5 หญิง 6 กาเหว่า	14
	ยักษ์เก็บเด็กแดง(แม่เด็กมุสา)		พ่อเด็ก แม่เด็ก	14
	พ่อเฒ่าเรียกประชุมระวังเด็กถูกลัก กาเหว่าบอกยักษ์กินดอกไม้		พ่อเฒ่า พ่อเด็ก แม่เด็ก ชาวบ้าน +เด็กๆ กาเหว่า	14-15
	ยักษ์กินดอกไม้ ป้อนเด็ก ต้อนยักษ์เข้าถ้ำ	ปากถ้ำ	ชาวบ้าน	15-16
	ขอความช่วยเหลือจากยอดทอง	บ้านยอดทอง	พ่อเฒ่า พ่อเฒ่ามาก ยอดทอง	16-17
6	ยอดทองขอให้ช่วยเด็กจากยักษ์ ผู้หญิงตัดพ้อชาวบ้าน แต่ช่วย	ชายหาด	กาเหว่า ยอดทอง ผู้หญิงคนนั้น	17-18 18-19
	กาเหว่าพูดถึงความสิ้นหวัง “เดือนเพ็ญ”		กาเหว่า ผู้หญิงคนนั้น	19
7	สื่อสารกับยักษ์ตัวแดง รู้จักชื่อกันและกัน ขอเด็กคืน	ถ้ำชายทะเล	ยักษ์ตัวแดง ผู้หญิงคนนั้น เด็ก กาเหว่า ยอดทอง	19-21
8	ผู้หญิงของเวลาพิสูจน์ยักษ์		แม่เด็ก พ่อเด็ก ผู้หญิงคนนั้น	
	ภาพวาดมหัศจรรย์บนผนังถ้ำ		ชาวบ้าน ผู้หญิงคนนั้น ยักษ์ตัวแดง ยอดทอง กาเหว่า พ่อเฒ่า	21-22
	สามวันผ่านไป		กาเหว่า	22

	สื่อสารคำว่าฝั่งโน้นของทะเลไม่ได้		ยอดทอง ผู้หญิงคนนั้น ยักษ์ตัวแดง	22-24
	คนเราอยากมองเห็นอีกฝั่งหนึ่งของเขา		กาเหว่า ผู้หญิงคนนั้น	24-25
	Oh God! โอ๊ะเกิดเรื่องใหญ่!		กาเหว่า ยอดทอง ยักษ์ตัวแดง ผู้หญิงคนนั้น	25
องก์ 2 *6 เดือนผ่านไป*				
9	ผู้คนเข้าแถวหายักษ์ตัวแดง ขอกินเนื้อยักษ์ ผู้หญิงคนนั้นโกรธที่ไม่มีใครเชื่อ	ใดใด ในหมู่บ้าน	ชาวไทยมุง ผู้หญิงคนนั้น ยักษ์ตัวแดง ตาแก่ ยายแก่ ยอดทอง กาเหว่า	26 26-27 27-28
10	ผู้หญิงเคลือบแคลง ยักษ์และฝั่งโน้น ยักษ์พูดภาษาอังกฤษ I have a dream	ใดใด	ผู้หญิงคนนั้น ยักษ์ตัวแดง	28-29
11	ยอดทองอิจฉาหาเรื่องใส่ร้ายยักษ์ เสร็จยักษ์ โอ๊ะเกิดเรื่องใหญ่ โกหก	บ้านยอดทอง	ยอดทอง กาเหว่า	29-31
	ชาวบ้านเก็บขวด โอ๊ะเกิดเรื่องใหญ่	ชายหาด	ชาวบ้าน	31
12	ตัดสินคดีผู้หญิงคนนั้นเสร็จยักษ์ ยักษ์อ่านข้อความในขวด ตัดสินโทษประหารยักษ์ ผู้หญิง		ผู้ตัดสินคดี 1 2 3 4 ยอดทอง ผู้หญิงคนนั้น ยักษ์ตัวแดง ชาวบ้าน พ่อเฒ่า	31-32 33 34
13	ถูกขัง อ่านข้อความบนผนังถ้ำ	ในถ้ำ	ผู้หญิงคนนั้น ยักษ์ตัวแดง	34-35
14	วางแผนช่วยผู้หญิงกับยักษ์ยักษ์	บ้านกาเหว่า	กาเหว่า ยอดทอง	35-36
15	หมาป่ามาแล้ว หนีออกจากถ้ำ	ถ้ำชายหาด	ผู้หญิงคนนั้น ยักษ์ตัวแดง กาเหว่า ยอดทอง	36-37
	ออกเรือ หัวเราะหลอกยอดทองได้ เรือออกไปแล้ว	ในเรือกลางทะเล		37
	พายุจะเข้า มีแต่ดอกไม้เป็นอาหาร			
	หิวข้าว หัวเราะ			
	ยักษ์ตัวแดงตาย			
16	เหตุการณ์ย้อนไปที่ฉากแรก เรือแตก คน 3 คนถูกพัดเข้าฝั่ง	กลางทะเล		39

	ช่วยกาเหว่ากับยอดทอง	ชายหาด	ชาย1 ชาย2 หญิง1	39
	กินซุปหูฉลาม		หญิงชรา ผู้หญิงคนนั้น	40
	ผู้หญิงไปอ้วก ถามความจริงที่กินกลางทะเล		ยอดทอง กาเหว่า ผู้หญิงคนนั้น	40
	ยอดทองจริงใจ			40-41
	ผู้หญิงคนนั้นลาตาย			41
	กาเหว่าสรุป			41
- - - - จ บ - - - - -				

แนวความคิดของผู้กำกับการแสดง

ผู้ศึกษาได้สรุปแนวความคิดจากการวิเคราะห์ ตีความบทละครไว้ดังนี้

เนื่องจากว่าละครเรื่องยักษ์ตัวแดง สถานที่ในบทถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่เกาะ แต่ในการนำเสนอครั้งนี้ ผู้สร้างงานต้องการกำหนดให้ตั้งอยู่บนลักษณะของเรื่องราวที่เกิดขึ้นใน กรุงเทพมหานคร จึงกำหนดสัญลักษณ์ ในการสื่อความหมายที่เชื่อมโยงกับแนวความคิดข้างต้น ดังนี้

1. ลักษณะทางกายภาพของสถานที่

   - ให้มีกลิ่นอายความเป็นไทย กรุงเทพมหานคร แต่ไม่จำเป็นต้องระบุ สถานที่ ยุค สมัย อย่างชัดเจน
   - ไม่ต้องการความสมจริง
   - มีความแข็งแรง สามารถให้นักแสดงปีนป่ายเพื่อเล่นระดับ สำหรับการสะท้อนภาพชนชั้นได้
   - ผู้ชมสามารถเข้าใจสภาวะภายในของตัวละครเจ้าของพื้นที่นี้ ได้จากองค์ประกอบฉาก

2. การจำแนกกลุ่มคน

   - ยักษ์ตัวแดง แทน คนแปลกถิ่น ผู้มาเยือน คนนอก คนชายขอบ
   - ผู้หญิงคนนั้น แทน คนในพื้นที่ซึ่งมีคนแปลกแยกจากกลุ่มคนในพื้นที่
   - ชาวบ้าน แทน กระแสสังคม กลุ่มคนที่อยู่รวมกันและมักจะทำอะไรเหมือนๆกันหรือตามๆกัน

3. ภาษาของยักษ์

จะเห็นได้ว่า ในบทมี“ภาษายักษ์” ซึ่งส่วนที่ค่อนข้างเปิดกว้างมาก บางLineมีคำแปลในวงเล็บไว้ให้ แต่บางไลน์ก็ไม่มีอะไรเลย บางstage directionก็กำหนดไว้เพียงภาพของผู้เขียนบท ซึ่งก็ไม่ได้ชัดเจนเสียทีเดียว ดังนั้นเพื่อให้ตัวละครยักษ์ตัวแดง สมบูรณ์และมีความเป็นมนุษย์ที่กลม รอบด้าน มีชีวิตและจิตใจ ผู้ศึกษาจึงจำเป็นต้องวิเคราะห์ ตีความและทำความเข้าใจเกี่ยวกับตัวยักษ์เป็นพิเศษ เพื่อให้ได้มาซึ่งภาษายักษ์และทิศทางในการนำเสนอยักษ์ตัวแดง ทางด้านกายภาพ

อำนาจของภาษา

ภาษามีความสำคัญเนื่องจากเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ซึ่งจะประสบผลสำเร็จได้จะต้องมีภาษาเป็นตัวนำสารมีเนื้อหาของสาร แต่ในขณะเดียวกันก็อาจถูกเข้าใจผิดได้หากผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่สามารถถ่ายทอดหรือสื่อสารให้รับรู้และเข้าใจตรงกันได้อย่างถูกต้อง หากเป็นดังเช่นนี้แล้วอำนาจของภาษา จึงไม่มีอำนาจอีกต่อไป ทั้งนี้ เราจึงสามารถแบ่งการใช้ภาษาที่ใช้ได้เป็น 2 ชนิด คือ

1) วัจนภาษา (verbal language) คือ ภาษาถ้อยคำ ได้แก่ คำพูดหรือตัวอักษรที่กำหนดใช้ร่วมกันในสังคมซึ่งหมายรวมทั้งเสียงและลายลักษณ์อักษร ภาษาถ้อยคำเป็นภาษาที่มนุษย์สร้างขึ้นอย่างมีระบบ มีหลักเกณฑ์ทางภาษาหรือไวยากรณ์ซึ่งคนในสังคมต้องเรียนรู้และใช้ภาษาในการฟัง พูด อ่าน เขียนและคิด การใช้วัจนภาษาในการสื่อสารต้องคำนึงถึงความชัดเจนถูกต้องตามหลักภาษาและความเหมาะสมกับลักษณะการสื่อสาร ลักษณะงาน สื่อและผู้รับสาร เป้าหมาย

2) อวัจนภาษา (non - verbal language) คือ ภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำเป็นภาษาซึ่งแฝงอยู่ในถ้อยคำ กิริยาอาการต่าง ๆ ตลอดจนสิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแปลความหมาย เช่น น้ำเสียง การตรงต่อเวลา การยิ้มแย้ม การสบตา การเลือกใช้เสื้อผ้า ช่องว่างของสถานที่ กาลเวลา การสัมผัส ลักษณะตัวอักษร เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้แม้จะไม่ใช้ถ้อยคำ แต่ก็สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ในการ สื่อสารมักมีอวัจนภาษาเข้าไปแทรกอยู่เสมอ อาจตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ได้

ซึ่งในบทละครเรื่องยักษ์ตัวแดง อำนาจของภาษาเพื่อการสื่อสาร มีลักษณะสำคัญดังนี้ โดยเฉพาะเมื่อยักษ์ตัวแดงได้ก้าวเข้ามาสู่พื้นที่ “หมู่บ้านของเรา” โดยสามารถแบ่งรูปแบบของภาษาที่ยักษ์ตัวแดงพยายามใช้เพื่อการสื่อสารได้ตามพัฒนาการ ดังตารางต่อไปนี้

ฉาก 3

เป็นฉากที่ยักษ์ออกจากที่ซ่อนมาพบกับผู้หญิงคนนั้นเพื่อที่จะขอน้ำกิน แต่ในครั้งแรกที่พบกัน ผู้หญิงคนนั้นกลับไม่เข้าใจสิ่งที่ยักษ์พูด เพราะท่าทางและภาษาแตกต่างกันจึงเกิดความสับสนวุ่นวายแต่สุดท้ายผู้หญิงคนนั้นก็เข้าใจว่ายักษ์จะมาขอน้ำกิน

ภาษาพูด	ความหมาย	ที่มา
วอ , ฟอ	ฉัน	ภาษาจีน
กามาซาทา	ขอน้ำหน่อย	Give me some water
อาลอง	ฉันอยู่ในทะเลมานาน	I was so long in the sea
ดอมีเฟ	อย่ากลัวฉันเลย	Don’t be afraid of me
ซา	บางอย่าง	Some
ซาทา	ขอน้ำ	Some Water
นาทา	ไม่	No
เอ็นเอ็ด	ป้อน	Entered
วาอุมฮา	ประเทศนี้มันประเทศอะไรกันนะ	What country is it here?
มีเฟ	ฉันกลัวแล้วนะ	I’m afraid

โชยู	ขอบใจ	Thank you
คาจูเร	วัฒนธรรม	Culture
เฟอ	รอดตายแล้ว	Survived

ฉากที่ 4

เป็นฉากที่ยักษ์ออกมาหาผู้หญิงคนนั้นเพื่อขออาหารกิน ในขณะเดียวกันผู้หญิงคนนั้นอยู่กับยอดทองและกาเหว่า ยอดทองเจอยักษ์จึงตกใจกลัวมากเลยเกิดความวุ่นวาย ยักษ์พยายามสื่อสารว่าตนหิวต้องการอาหารมีเพียงผู้หญิงคนนั้นที่เข้าใจเขา ยักษ์รับรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเข้าใจจึงโผเข้ากอดทำให้ยอดทองตกใจคิดว่าเขาจะกินผู้หญิงคนนั้นจึงพยายามหาอะไรปาเขา กาเหว่าหยิบดอกไม้ปาไปทางยักษ์ ยักษ์เก็บดอกไม้ขึ้นกิน พวกเขาจึงได้รู้ว่ายักษ์กินดอกไม้

ภาษาพูด	**ความหมาย**	**ที่มา**
เฮกู	หิวข้าว	Hungry
นาทามอ	ฉันไม่ขออะไรมากหรอก	Nothing much
เทเรซึ	พักผ่อน	To rest
ซาเฮกู	ขออาหารอย่างเดียวก็ได้	Some food
ฮัม	มือ	Hand
นาทาฮัม	อย่ายื่นมือมานะ	Don't stretch out your hand
ทันบัค	หดกลับไป	Turn back
เก	เข้าใจ	Get
เกวอ	เธอเข้าใจใช่ไหม	Do you get me?
หนี่ , นิ	เธอ	ภาษาจีน
หนี่เหมินเก	พวกเธอ	ภาษาจีน
หนี่เก	เธอเข้าใจหรอ	You get it?

ฉาก 7

เป็นฉากที่ผู้หญิงคนนั้นกาเหว่าและยอดทองเข้าไปในถ้ำเพื่อไปเอาเด็กคืนมาจากยักษ์ตัวแดงตามคำขอร้องของชาวบ้านที่ตกลงกันไว้ว่าถ้ายักษ์คืนเด็กมาให้จะไม่ทำร้ายเขา ในขณะที่ผู้หญิงคนนั้นอยู่ในถ้ำได้พยายามสื่อสารกับยักษ์จนรู้ว่ายักษ์ชื่อแองกัส

ภาษาพูด	**ความหมาย**	**ที่มา**
มามา	แม่	Mama
วอโบะซีฟอ	ฉันเก็บได้	I found the child
โน่วอา	ชื่อ	Name
ซีอา	เด็ก	Child

เบรี้ย	นำมา,คืนมา	Bring

ฉากที่ 8

เป็นฉากที่ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่าและยอดทองนำเด็กมาคืนชาวบ้านแต่พวกชาวบ้านไม่ทำตามสัญญาที่ตกลงกันไว้จึงกรูเข้าไปในถ้ำเพื่อทำร้ายยักษ์แต่ก็ต้องตกใจเมื่อพบภาพบนผนังถ้ำและคิดว่ามันคือฝั่งนู้นของทะเลตามคำพูดของยอดทอง จึงตกลงกับผู้หญิงคนนั้นว่าจะรอเจ็ดวันตามสัญญา

ในระหว่างที่ยักษ์อยู่ในถ้ำ ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่าและยอดทองได้แวะเวียนกันมาหายักษ์ ผู้หญิงคนนั้นเรียนรู้ภาษายักษ์ได้ระดับหนึ่ง ในขณะนั้นกาเหว่าได้มองเห็นเรือลำใหญ่นอกชายฝั่งจึงตะโกนว่า “โอ๊ะเกิดเรื่องใหญ่” ยักษ์ตัวแดงก็ตะโกนขึ้นมาเช่นกันว่า “Oh God” ยอดทองคิดว่าเขาเข้าใจภาษาของยักษ์ตัวแดงจึงดีใจมาก

ภาษาพูด	ความหมาย	ที่มา
วาบีโฮวอ	นี่คือบ้านเกิดเมืองนอนของผม	This is my homeland
กีเท	ต้นไม้สีเขียว	Green trees
โกบี	นกสีทอง	Golden bird
บูฟาย	ผีเสื้อสีฟ้า	Blue butterflies
ราเฟ	ผลไม้สีแดง	Red fruits
โคนาโคนา	ลูกมะพร้าว	Coconut
บีเซ	ชายหาด	Beaches
อันดีซังฟาราไวโฮเม	นี่คือเพลงของประเทศฉัน	This is song from my homeland
เลียลริ	จริงหรอ	Really
ทีเดมอ	สอนพวกเขาสิ	Teach them all
นาทาเฟ	เขายังกลัวฉันอยู่หรอ	Is he still afraid
หยา	ใช่	Yes
ซีเอ	ทะเล	Sea
พลาเซ	พื้นที่	Place
		Ah!
		Oh God!

ฉากที่ 9

เป็นฉากที่ยักษ์ตัวแดงถูกชาวบ้านร้องเพลงสรรเสริญเพราะคิดว่าเขาคือสิ่งศักดิ์สิทธิและถูกตาแก่ยายแก่คู่หนึ่งมาขอกินเนื้อเพราะคิดว่าจะอายุยืนขึ้นทำให้ผู้หญิงคนนั้นไม่พอใจเพราะว่าถึงยักษ์ตัวแดงจะถูกคนบนเกาะยอมรับแต่ก็ไม่คิดว่าเขาเป็นคนยังคิดว่าเป็นยักษ์เหมือนเดิม

ภาษาพูด	ความหมาย	ที่มา

หนี่เหมินเอกเดหวีเกน	จะถามเรื่องยมบาลอีกแล้วหรอ	Are they gonna ask about the devil again?
เตบันเต	ค่อยเป็นค่อยไปก็แล้วกัน	Step by step
โวท	อะไรนะ	What?
โทวอ	บอกมาเถอะ	Tell me
เฮกู เฟอะ	กินซะแล้วก็อยู่ไปเถอะ	Eat and live on

ฉากที่ 10

ผู้หญิงคนนั้นไม่เข้าใจว่าทำไมยักษ์ตัวแดงถึงไม่พูดภาษาของตนเธอเริ่มไม่มั่นใจว่ายักษ์ตัวแดงเป็นคนจริงๆหรือเปล่า ยักษ์ตัวแดงได้เล่าถึงความฝันของตัวเองให้ผู้หญิงคนนั้นฟัง

ภาษาพูด	ความหมาย	หมายเหตุ
I have a dream	ฉันมีความฝัน	พูดอย่างมีความหวัง
I have a dream that one day this world will rise up and live out the true meaning of its creator. We hold these truths to be self-evident that all men are created equal.	ฉันมีความฝัน ว่าวันหนึ่ง โลกนี้จะสูงขึ้นและมีความเป็นอยู่ไปตามความปรารถนาที่แท้จริงของผู้สร้างโลกใบนี้ เรายึดความจริงนั้นให้เป็นหลักฐานว่าทุกคนบนโลกใบนี้ถูกสร้างขึ้นมาอย่างเท่าเทียมกัน	พูดด้วยความรู้สึกที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังอันแรงกล้า
Let freedom ring	ให้เสรีภาพก้องกังวาน	พูดด้วยความตั้งใจ

ฉากที่ 12

เป็นฉากที่ผู้หญิงคนนั้นกับยักษ์ถูกจับมาขึ้นศาลเพื่อตัดสินโทษ ผู้หญิงคนนั้นถูกตัดสินโทษว่าผิดเพราะเอาใจฝักใฝ่ยักษ์ตัวแดงและยังถูกกล่าวหาว่ามีอะไรกับยักษ์อีกด้วย ยักษ์ตัวแดงถูกกล่าวหาว่าจะพาพรรคพวกขึ้นฝั่งมากินคน

ภาษาพูด	ความหมาย	หมายเหตุ
I am not a liar.	ฉันไม่ใช่คนโกหก	พูดด้วยความจริงใจ
Yes	ใช่	ตอบด้วยความจริงใจ
Ring the bell from everywhere to signal my people.	ตีระฆังให้ก้องกังวานจากทั่วทุกที่เพื่อส่งสัญญาณให้พรรคพวกของฉัน	พูดด้วยความเชื่อว่าคนฟังจะเข้าใจ

ฉากที่ 13

ยักษ์ตัวแดงกับผู้หญิงคนนั้นถูกจับไปขังในถ้ำเพื่อรอถูกประหารในตอนเช้า ยักษ์ตัวแดงได้ให้ผู้หญิงคนนั้นอ่านบันทึกที่ได้บันทึกเรื่องราวความเป็นมาของชีวิตเขา

ภาษาพูด	ความหมาย	หมายเหตุ

I am from over the sea.	ฉันมาจากฝั่งโน้นของทะเล	พูดด้วยความจริงใจ
I don't know.	ฉันไม่รู้	พูดด้วยความรู้สึกผิด
I wrote it here.	ฉันเขียนมันไว้ตรงนั้น	
There's more.	ตรงนั้นก็มี	
Everything changes. Nothing stays the same.	ทุกอย่างเปลี่ยนไป ไม่มีอะไรเหมือนเดิม	พูดด้วยความเข้าใจ
They might think that I was dead	พวกเขาคงคิดว่าฉันตายไปแล้ว	พูดด้วยความรู้สึกที่ปล่อยวางจากทุกสิ่ง
Not that bad.	ไม่เลวร้ายหรอก	พูดด้วยความรู้สึกเข้าใจ

ฉากที่ 15

ยอดทองและกาเหว่าได้มาช่วยผู้หญิงคนนั้นกับยักษ์ตัวแดงในตอนกลางคืน และพวกเขาได้ลงเรือเพื่อจะไปที่เรือพรรคพวกของยักษ์ตัวแดงตามความตั้งใจของยอดทองแต่พวกเขาพบว่าเรือลำนั้นได้ไปเสียแล้วจะย้อนกลับไปที่เกาะก็กลับไม่ได้เพราะกระแสน้ำที่แรง ไม่มีอาหาร จับปลาไม่ได้เพราะพายุกำลังจะมา พวกเขาติดอยู่ในพายุหลายวัน ทุกคนอ่อนแรง ยักษ์ตัวแดงตัดสินใจยอมสละชีวิตและร่างกายของตนเพื่อให้คนอื่นกินและมีชีวิตรอดต่อไป

ภาษาพูด	**ความหมาย**	**หมายเหตุ**
What's happened?	เกิดอะไรขึ้น	
You and your friends do that too.	คุณและพวกของคุณก็ทำแบบนั้นเหมือนกัน	พูดด้วยความรู้สึกชื่นชม
Yeah. Maybe.	ใช่ อาจจะ	
Let's play a trick on him.	แกล้งเขากันเถอะ	
The storm is coming.	พายุกำลังใกล้เข้ามา	
That's why there's no fish.	นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเราถึงไม่เห็นปลาสักตัว	
Want some?	ต้องการมั้ย	
ฉันอยู่ที่นั่นแล้ว ฝั่งโน้นของทะเล		

ภาษายักษ์ : ผู้หญิงคนนั้น

ฉาก 7

ภาษายักษ์	**ความหมาย**	**ที่มา**
มามา	ใช้เรียกแทนตัวเอง(ผู้หญิงคนนั้น)	Mama
ชีอา	เด็ก	Child
เบรี้ย	คืน	Bring

ฉาก 8

ภาษายักษ์	ความหมาย	ที่มา
ฮิม เฟ ออ	พวกเขากลัว	Him afraid all
ดี ยู แรง	นี่เป็นภาษาของคุณหรอ	This's your language.
นา ธา	ไม่ใช่	Nothing
อา พอล โล	ขอโทษ	apologize
เว โย ฟา	คุณมาจากที่ไหน	Where are you come from?

ฉาก 9

ภาษายักษ์	ความหมาย	ที่มา
เดย์ เฮ กู ยักษ์	เขาจะกินยักษ์	They hungry ยักษ์

ฉาก 15

ภาษายักษ์	ความหมาย	ที่มา
The answer is…	ความจริงคือไม่มีใครรู้	คำตอบคือ...

ภาษายักษ์ตัวแดง

จากภาษาที่ฟังไม่เป็นภาษาของยักษ์ตัวแดงในตอนต้น ถูกพัฒนาให้มีการสื่อสารซึ่งผู้หญิงคนนั้น ได้พยายามเรียนรู้และเข้าใจคำบางคำ ประกอบกับท่าทางที่ยักษ์พยายามจะสื่อสาร ซึ่งขณะเดียวกันยักษ์ตัวแดงก็ได้มีการเรียนรู้และซึมซับ ภาษาและวัฒนธรรมของผู้คนที่นี่ด้วยเช่นกัน เพียงแต่ไม่ได้แสดงออกมาถึงการรับรู้และเปลี่ยนไปของยักษ์ให้เห็นจนวันหนึ่ง เมื่อยักษ์สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษที่ฟังง่ายขึ้น มีความหมายที่ชัดเจนมากขึ้น เพื่อบ่งบอกความต้องการในการมาของยักษ์ตัวแดง ให้คนบนเกาะได้รับรู้ ซึ่งภาษาอังกฤษ ในวลีและประโยคที่ยักษ์พูด เป็นประโยคสำคัญของผู้นำการเปลี่ยนแปลงคนหนึ่ง นั่นคือ Martin Luther King, Jr.

“I have a dream ” ของ Martin Luther King, Jr.

นักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน และหมอสอนศาสนานิกายแบปติส เป็นผู้นำในการชุมนุมอย่างสันติที่อนุสาวรีย์ลินคอล์นในวอชิงตัน ดี.ซี. โดยมีผู้เข้าร่วมถึง 200,000 คน ในการประชุมครั้งนี้เองที่คิงได้แสดงสุนทรพจน์ที่มีชื่อเสียงคือ “ข้าพเจ้ามีความฝัน” (I Have a Dream) นี่เป็นสุนทรพจน์ที่ถูกจัดอันดับในลำดับหนึ่งของสุนทรพจน์ทั้งหมดที่เคยมีการแสดงมาในสหรัฐอเมริกาแม้จะเป็นเรื่องน่าเศร้าที่เขาถูกลอบสังหารในอีกห้าปีให้หลังจากสุนทรพจน์ครั้งประวัติศาสตร์ในตอนนั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอเมริกายังมีความคิดการแบ่งแยกสีผิวอย่างรุนแรงฝังรากลึกในชนชาติอยู่ไม่น้อย แต่ก็ต้องนับว่าการเคลื่อนไหว และสุนทรพจน์ “ข้าพเจ้ามีความฝัน” ของมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ ได้เปลี่ยนอเมริกาจากเมื่อ 45 ปีที่แล้วไปมาก เพราะอีก 45 ปีถัดมา วันที่ 4 พฤศจิกายน 2008 (เวลาเที่ยงคืนในเมืองไทย) ชาวอเมริกันจะลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง จะเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่คนผิวดำมีสิทธิ์ได้รับความไว้วางใจให้เป็นประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา

จากในบทละครเรื่องยักษ์ตัวแดง มีข้อความว่า

"I have a dream that one day this world will rise up and live out the true meaning of its creator. We hold these truths to be self-evident that all men are created equal.

Let freedom ring, I have a dream that one day let freedom ring from every hill, from every mountainside, every village and every hamlet, from every state and every city." แปลความได้ว่า

"ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวาน และเมื่อสิ่งนี้บังเกิดขึ้น เมื่อเราบันดาลให้เสรีภาพดังกังวาน – เมื่อเราให้เสรีภาพก้องกังวานจากทุกตำบล ทุกหมู่บ้าน จากทุกรัฐ ทุกเมือง เราอาจจะเร่งวันเวลาที่บุตรของพระผู้เป็นเจ้า ทั้งคนดำคนขาว ทั้งพวกยิว คนศาสนาอื่น ทั้งแคธอลิคทั้งโปรเตสแตนท์ จะสามารถจับมือกันและขับขานบทเพลงเป็นถ้อยคำจากบทสวดในทางจิตวิญญาณอันเก่าแก่ของพวกนิโกรได้ว่า "เสรีภาพในที่สุด เสรีภาพในที่สุด ขอขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธานุภาพ พวกเราจะมีเสรีภาพในที่สุด"

แสดงให้เห็นว่า ภาษาเป็นปัจจัยสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากมนุษย์มีความคิด มีความต้องการที่จะพัฒนาโลกทั้งในความเป็นจริงและ โลกในอุดมคติ มนุษย์ต้องการสิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย ซึ่งต่างจากสัตว์เดียรัจฉานที่ใช้สัญชาติญาณในการเอาตัวรอดดำรงอยู่และสืบเผ่าพันธุ์

4. การปรับเปลี่ยนบริบทในการแสดง เพื่อให้สัมพันธ์กับการสร้างงานและสอดคล้องกับบริบทความเป็นปัจจุบัน จึงมีการปรับเปลี่ยน บทที่ใช้ในการแสดง ดังนี้

4.1 ปรับเปลี่ยนตัวละครจากเดิมที่บทกำหนด เพื่อเอื้อต่อนักแสดงในการสลับตัวละครหนึ่งเป็นอีกหนึ่ง และเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนกับคนดูจนเกินไป ดังนี้ (Stage Direction-Characters)

ฉาก	บทเดิม	บริบทที่เปลี่ยน
1	กลุ่มชาวบ้านช่วยกาเหว่าและยอดทองออกไป เหลือเพียง "ผู้หญิงคนนั้น" **ผู้ชาย 1 กลายเป็นหญิงชรา ถือถ้วยซุปเข้ามา**	**ตัดผู้ชาย 1 ออก** เปลี่ยนเป็นหญิงชรา ถือถ้วยซุปเข้ามา
1	คราวนี้ผู้หญิง 3 พูดกับผู้หญิง 4 และผู้หญิง 5	เพิ่มผู้ชายอีก 2 คนเข้ามานั่งร่วมวงด้วย
5	***"กาเหว่า" กลายเป็นผู้หญิงที่อุ้มลูกมาด้วย และไปเจอยักษ์ตัวแดงเข้า จึงตกใจกลัว ทิ้งลูกหนีไป*** *ลูกร้อง ยักษ์ตัวแดงเห็นเด็กจึงจ้องมองดูอย่างปลอบโยน พลางคิดว่าจะทำอย่างไรดี แล้วตัดสินใจอุ้มเด็กออกไป*	-กาเหว่าจะเชื่อมฉากจากก่อนหน้ามาจะถึงยักษ์ปรากฏตัวแล้วกาเหว่าจึงหายไปไม่มีกาเหว่าในตอนวิ่งไล่ยักษ์ แต่ให้เป็นนักแสดงผู้รับบท "**แม่เด็ก**" เล่นเลย
5	*"ผู้ชาย"* ***กลาย****เป็นพ่อของเด็ก*	นักแสดงที่รับบท "พ่อเด็ก"ค่อยเข้าฉาก ไม่มีการเปลี่ยน
9	*ตาแก่กับยายแก่เดินจากไป* ***ทั้งสองกลายเป็นยอดทองกับกาเหว่าเดินกลับเข้ามา***	ปรับให้นักแสดงรับบท ตาแก่, ยายแก่ไปเลย โดยไม่ต้องสลับตัวละครกลับเป็นยอดทองกับกาเหว่า
12	*กาเหว่ากลายเป็นผู้ตัดสินคดี*	ผู้กำกับให้กาเหว่า เป็นผู้ตัดสินคดี 1

		โดยคงความเป็นคนไม่เต็มเต็งไว้ด้วย ภาพผู้ตัดสินคดีที่ยิ่งใหญ่ ยืนอยู่ในตำแหน่งที่สูงที่สุด เปรียบได้กับศาล ที่อ้างตัวว่ายุติธรรม มีสิทธิ์อันชอบธรรม สามารถชี้ชะตาชีวิตผู้อื่นได้ แต่กลับว่าความพิพากษา ด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง ใช้ข่าวโคมลอยที่พิสูจน์ไม่ได้เป็นตัวตัดสิน

4.2 ปรับเปลี่ยนบทพูดของนักแสดง เนื่องด้วยภาษาที่ผู้เขียนใช้ บางช่วงเป็นการเล่นกับคำและภาษาญี่ปุ่น ซึ่งคนดูไทยจะไม่เข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ จึงปรับให้มีความเข้ากันกับบริบทไทยและจริตคนไทยมากขึ้น ทั้งนี้สารและเส้นเรื่องยังคงเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง (Text)

ฉาก	ตัวละคร	บทเดิม	บริบทที่เปลี่ยน
2	ผู้หญิงคนนั้น	เกิดอะไรขึ้นน่ะ ***อึดอัดจังเลย เปิดหน้าต่างเถอะ*** ทำไมไปนอนตัวสั่นอยู่มุมห้องอย่างงั้นล่ะพี่	เกิดอะไรขึ้นน่ะ แล้วทำไมไปนอนตัวสั่นอยู่ตรงมุมห้องอย่างงั้นล่ะพี่
4	ยอดทอง	ที่อยู่บนฟ้าเรียกว่า ฮอ ที่อยู่ในน้ำไม่รู้ว่าอะไร เรียกว่าUnidentified Swimming Object เรียกย่อๆว่า USO อุโซ่ ตอ (แหล) อีกหน่อย อุโซ่ที่มาเกยหาดจะต้องขายได้ราคาดีกว่าปลา	สิ่งที่เปลี่ยนไปมา เรียกว่าเลื่อน ส่วนสิ่งที่จับต้องไม่ได้อยู่บนฟ้านั่นเขาเรียกว่าลอย ใครๆก็หาว่าคำพูดของฉันเลื่อนลอย ก็เลยเรียกฉันว่า “ตอแหล”
4	กาเหว่า	ยักษ์ตัวแดงที่ฉันเห็นก็เป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ที่อยู่ในน้ำ รึเปล่า	ตัดออก เพราะปรับบทก่อนหน้านี้
6	ผู้หญิงคนนั้น	*เดือนเพ็ญแสงเย็นเห็นอร่าม นภาแจ่ม**ดวง**ดูงาม เย็น**ชื่น**หนอยามเมื่อลมพัดมา แสงจันทร์นวลชวนใจข้า คิดถึงถิ่นที่จากมา คิดถึงท้องนา บ้านเรือนเคยเนาว์*	ให้เป็นแบบต้นฉบับดั้งเดิม จาก อัศนี พลจันทร หรือ“นายผี”ผู้ประพันธ์ซึ่งเนื้อเพลงที่ถูกต้อง ดังนี้ ***“เดือนเพ็ญแสงเย็นเห็นอร่าม นภาแจ่มนวลดูงาม เย็นยิ่งหนอยามเมื่อลมพัดมา แสงจันทร์นวลซวนใจข้า คิดถึงถิ่นที่จากมา คิดถึงท้องนาบ้าเรือนที่เคยเนา”***
9	ไทยมุง 1	สมกับที่เดินข้ามภูเขามาพบจริงๆ ***(พูดแล้วเดินจากไป)***	ตัดพูดแล้วเดินจากไปออก เพราะนักแสดงจะเล่นอยู่ด้วยกันทั้งกลุ่มจนจบบีทนี้
11	ยอดทอง	ไม่มีหรอก แต่พอโกหกแล้ว อีกไม่นานก็จะได้ทำขนมตุ๊บตั้บจริงๆ การโกหกเป็นการเริ่มต้นของความจริง ฉันเชื่ออย่างงี้ก็เลยปล่อยข่าวโคมลอยไปเรื่อยๆ แต่คราวนี้ฉันชักกลัว เพราะไม่แน่ใจว่าข้อความในขวดแก้วจะเป็นเรื่องโกหกเหมือนทุกที	ตอนตะโกนว่า “โอ๊ะเกิดเรื่องใหญ่“ ให้กาเหว่าเป็นคนพูด เพื่อสะท้อนให้เห็นความฉลาด มากด้วยเล่ห์เหลี่ยมของยอดทอง โดยการที่ตนคิดสร้างเรื่องโกหกขึ้นมา แล้วใช้คนอย่างกาเหว่าโดยอาศัยความเป็นเพื่อนผู้หวังดี เป็นเครื่องมือปล่อยข่าว

		หรือว่าเป็นเรื่องจริง เพราะฉะนั้นต้องระวัง เพราะถ้าเรื่องนี้แพร่ออกไป ก็จะจบกันหมด ทั้งเจ้ายักษ์นั่น แล้วก็น้องสาวแก เพราะฉะนั้นต้องคิดให้ดีก่อนที่จะตะโกนว่า *"**โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่**"* ออกไป แต่ยังไม่ทันได้เตือนเรื่องนี้ ข่าวลือก็ออกไปแล้ว	โคมลอย แล้วแสร้งเป็นผู้บริสุทธิ์
12	ผู้ตัดสินคดี 1	สัญญาณแห่งเสรีภาพเหรอ จะส่งสัญญาณไปให้เรือที่อยู่นอกฝั่งรึเปล่า	ให้พ่อเฒ่าเป็นคนพูดเพื่อเพิ่มน้ำหนักของเรื่อง และสะท้อนระดับสติปัญญาของคนเฒ่าคนแก่ ว่าวัยวุฒิ ไม่ใช่ตัวชี้วัดและตัดสินความฉลาดของคน
12	ผู้ตัดสินคดี 1	ไม่ต้องสงสัยแล้ว ยักษ์จะขึ้นฝั่งมากินคนแน่ๆ	ให้พ่อเฒ่าเป็นคนพูด เพื่อสะท้อนสภาวะตัวละครที่พร้อมจะเชื่อเรื่องโกหก เพื่อให้ชื่อเสียง อำนาจและความน่าเชื่อถือของตัวเองกลับคืนมา
15	ผู้หญิงคนนั้น	ที่ผนังถ้ำมีตัวหนังสือคำว่า "ถูกต้อง" ที่***ใช้นับเลขแบบญี่ปุ่น***อยู่เต็มเลย	ตัดออก เนื่องจากผู้เขียนบท ใช้คำว่า"ถูกต้อง"ซึ่งในบท วิธีการขีดนี้ เป็นเพียงการนับจำนวนวันที่มาอยู่ในเกาะของยักษ์ แต่ภาษาญี่ปุ่น การนับเลข1-5 เป็นวิธีเดียวกันกับที่ใช้เขียนตัวอักษรที่มีความหมายว่าถูกต้อง เมื่อมาเป็นบริบทไทย ก็ยากที่จะเข้าใจได้
15	ผู้หญิงคนนั้น	มีคนบันทึกจำนวนวันที่มาอยู่ที่นี่ คงอยากจะกลับออกไปเร็วๆซีนะ	ตัดออก เพราะข้อความที่จะส่งผลให้เกิดประโยคนี้ถูกตัดออกแล้ว

4.3 ปรับและเพิ่มเติม "ภาพ"ที่นำเสนอให้เอื้อต่อสารที่เรื่องพยายามจะในช่วงนั้นๆ (Action & Spectacle & Symbolic)

ฉาก	บท	เปลี่ยนเป็น
3	*กลุ่มชาวบ้านออกมาทำงานประมง ร่วมร้องเพลง* ***หมู่บ้านเรา*** ***(หมู่บ้านเรา) หมู่บ้านเราก็คือหมู่บ้านเรา เก่าแก่มาแต่ก่อนเขาอยู่กันมานาน เขาอยู่กันมานาน อยู่ยามไปตามมีผีเรือนไม่เคยฝาก ผีจากเมืองมาหา ผีห่าไม่เคยเว้น ร้อนเย็นก็พออยู่ร่วมหมู่ร่วมมา***	-กลุ่มชาวบ้านต่างรีบทำกิจวัตรของตนเอง เป็น Action การเดินทางในช่วงเวลาเร่งรีบของคนเมือง ในขณะที่ผู้หญิงคนนั้น เดินถือถาดดอกดาวเรือง ออกมา**นั่งร้อยมาลัย** -การนำเสนอภาพ การเคารพธงชาติ ในเพลง หมู่บ้านเรา เพื่อให้สื่อถึง ประเพณีปฏิบัติของเพลง "หมู่บ้านเรา"ที่เทียบเคียงกับ เพลง"ชาติไทย" โดยสอดทอดแทรกท่อนเตรียมความพร้อม ก่อน เพลง "หมู่บ้านเรา" ***"หมู่บ้านเรา เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นเรา เราจงร่วมกันยืนตรง ด้วยความภาคภูมิใจในเอกภาพ และความเสียสละของบรรพบุรุษเรา ... เวลา 12.00 น."***

		-เพลงหมู่บ้านเรา มีการร้องประสานเสียงอย่างสวยงาม ฟังดูตั้งใจ ให้เห็นความเป็นกลุ่มก้อน เป็นพวกพ้องของหมู่บ้านนี้ ที่มีความรักใคร่กลมเกลียวอยู่กันมาอย่างมีความสุขตามเนื้อเพลง แต่ภาพที่เห็นกลับสวนทางกัน และจะมีผู้หญิงคนนั้นที่ทำสิ่งที่ แตกต่างจากชาวบ้าน
3	*ผู้หญิงคนนั้นลงเรือเธอกำลังเตรียมตัวดำน้ำ ยักษ์ตัวแดงอยู่ในน้ำและกำลังเข้ามาใกล้เรือของเธอ(นักแสดงทำท่าตีกรรเชียงเข้ามาดูคล้ายฉลาม) บรรยากาศน่ากลัว ยักษ์ตัวแดงพ่นน้ำแล้วลุกขึ้นยืน และก้าวเข้ามาในเรือ ผู้หญิงคนนั้นยืนตัวแข็งแล้วร้องกรี๊ดและทำท่าจะกระโดดหนีลงน้ำ แต่ถูกอวนพันไว้ เสียงร้องของผู้หญิงคนนั้น ทำให้ยักษ์ตัวแดงกลัว ทั้งสองจ้องหน้ากันด้วยความกลัว ไม่มีใครพูดอะไรอยู่นาน*	-การพบกันครั้งแรกของยักษ์ตัวแดง และผู้หญิงคนนั้น ซึ่งต่างคนต่างตกใจกลัวกันและกัน แต่ยักษ์ตัวแดงสามารถควบคุมสติและสถานการณ์ไว้ได้ -สถานที่ จากเจอกัน**ในเรือ** ให้เป็น Action การ**หนีขึ้นที่สูง**ของผู้หญิงคนนั้น ซึ่งจะกระโดดลงเพื่อหนีก็ไม่สามารถ ผู้กำกับต้องการให้เห็นสภาวะตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายพร้อมกับความรู้สึกไม่ปลอดภัยของผู้หญิงคนนั้น แต่เมื่อเพลี่ยงพล้ำจะตกจากที่สูง ยักษ์ก็ไม่ได้ทำร้ายอะไรแต่กลับให้การช่วยเหลือ
4	ฉันไม่ได้ว่าอย่างงั้นซะหน่อย ฉันบอกให้ไปเก็บ**ขวด**ที่ชายหาดตะหาก	***ขวด*** ที่ยอดทองพูดถึง สำหรับเรื่องนี้ ขวดถูกตีความให้เป็นการรับส่งข่าวสาร ข้อมูลซึ่งไม่มีความชัดเจนพิสูจน์ไม่ได้ว่า ใครเป็นคนส่ง? ข่าวมาจากไหน? หรือเป็นเพียงเรื่องเล่าโกหก ซึ่งในบริบทนี้ ขวดถูกเทียบเคียงด้วย ***โทรศัพท์มือถือ*** เป็นนัยพื้นฐาน ของเทคโนโลยีระบบสื่อสาร ข้อความในขวดแก้ว ก็คือข้อความหรือสิ่งที่ผู้เสพถูกป้อนให้โดยไม่สนใจข้อเท็จจริง หรือพิจารณาให้ดีก่อน
5	*ยักษ์ตัวแดงไปปรากฏตัวอยู่ที่โน่นที่นี่ในโรงซึ่งค่อนข้างมืด มีเสียงคนร้องตะโกนว่า “อยู่นั่น” “อยู่โน่น”ชาวบ้านวิ่งไล่ตามยักษ์ตัวแดง*	เป็นการเจอกันครั้งแรก ของชาวบ้านที่มาพบปะกันในช่วงพลบค่ำกับยักษ์ตัวแดง ชาวบ้านใช้ไฟฉายส่องหน้ายักษ์ก่อนวิ่งขับไล่
5	*คนเอา**ดอกไม้**มาโปรย ยักษ์สีแดงอุ้มเด็กออกมา ชาวบ้านแอบมองยักษ์อยู่ห่างๆ*	ภาพกาเหว่าเก็บดอกไม้ กลายเป็น กาเหว่าเดินฉีกใบประกาศ,สื่อสิ่งพิมพิมพ์ (สิ่งที่อ่านได้) ตามผนัง พื้น เท่าที่หาได้ แล้วแจกให้ชาวบ้านช่วยกันโปรย
5	*ยักษ์กินดอกไม้ (Sym.)*	เป็นภาพ ยักษ์อ่านหนังสือ, บริโภคหนังสือ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวบ้านไม่ทำกัน รวมถึงแสดงภาพสิ่งที่เห็น กับคำที่พูดของชาวบ้านซึ่งไม่สอดคล้องกัน เพื่อสนับสนุน “การเห็นเป็นอื่นของชาวบ้าน” และสารที่ถูกเปลี่ยนไปตามๆ กัน
6	*กลุ่มนักแสดงกลายเป็นคลื่นพร้อมกับขับร้องเพลง **เดือนเพ็ญ***	ตัดภาพ กลุ่มนักแสดงกลายเป็นคลื่นออก เหลือแต่ผู้หญิงคนนั้น ขึ้นไปร้องเพลงเดือนเพ็ญบนที่สูง (หน้า

		ผา) และกาเหว่าร้องเพลงท่อนหลัง แต่อยู่ข้างล่าง ซึ่งทั้งสองคนมองไปยังจุดเดียวกันและเห็นมโนภาพเดียวกัน คือ"ความหวัง"
8	***ภาพบนผนังถ้ำ*** .. สีเขียวชอุ่มของต้นไม้ที่ไม่มีใครเคยเห็น นกสีทอง ผีเสื้อสีฟ้าเจิดจ้า ผลไม้สีแดงสด น้ำพุ แก้ว ผลึก และลูกมะพร้าวที่บางครั้งก็ลอยตามน้ำมาเกยหาด	ผู้กำกับ ต้องการให้ภาพบนผนังถ้ำ เป็นภาพในจิตนาของคนดูที่มองเห็นภาพๆซึ่งสวยงาม และแต่ละคนก็เห็นมันในเหมือนกัน ในที่นี้ ภาพบนผนังถ้ำ ใช้ Technique ฉายภาพ Projectors ซึ่งภาพนั้นคือตัวอักษรเป็นคำKeyword ของเรื่อง เช่นคำว่า ความถูกต้อง อุดมการณ์ ความสุข สันติภาพ เสรีภาพ รวมถึงคำในภาษาอื่นๆมาประกอบ ให้เป็นนัย ความคิดเห็นและการรับรู้ ในจินตภาพที่แตกต่างกัน
9	*ผู้คนเล่าลือกันที่ชายหาด และกรูกันเข้าแถวไปหายักษ์ตัวแดง*	-Transition เชื่อมองก์1 ต่อ 2 ด้วยเพลง “หมู่บ้านเรา” ที่ถูกปรับให้ยืดยาน ให้ฟังดูผิดเพี้ยนไป เปรียบเสมือน **ความเชื่อ ค่านิยม** ของชาวบ้านที่เปลี่ยนไป จากตอนแรกไม่ยอมรับยักษ์ตัวแดง มายอมรับ แต่ก็ด้วยเหตุผลอื่น ที่งมงายและเชื่อว่ายักษ์คือเทพเจ้าผู้วิเศษ ซึ่งชาวบ้านทุกคนที่มาพบก็เพื่อหวังผลประโยชน์จากยักษ์ -ชาวบ้านไทยมุง ซึ่งเดินทางมาจากต่างถิ่นเพื่อพบยักษ์ ซึ่งเขาว่ากันว่า ศักดิ์สิทธิ์ แสดง Action การเชื่ออย่างท่วมท้นงมงาย ในระหว่างร้องเพลงหมู่บ้านเรา เช่น ไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งเคารพบูชา พยายามปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายออกจากตัว สวดบูชาขอพร ผู้กำกับต้องการเสียดสีและสะท้อนสังคมไทย ในมุมมองความเชื่อที่มักจะเชื่อกันอย่างไม่เฉลียวใจในสิ่งที่ทำ

5. การแทนภาพ, ค่าต่างของวัตถุ เช่น

ดอกไม้ เป็น หนังสือ

ขวดแก้ว เป็น โทรศัพท์มือถือ

ไฟฉาย เป็น แทนการเลือกที่จะรับรู้ของชาวบ้าน เห็นเฉพาะส่วนที่แสงสว่างปรากฏ

ตัวละครสะท้อนกลุ่มคนต่างๆในสังคมปัจจุบัน

ตัวละครทั้งหมดจะถูกตีความและเทียบแทนกลุ่มบุคคลต่างๆในสังคม เพื่อให้ผู้ชมได้ตระหนักถึงสิทธิ เสรีภาพของตน ที่กำลังดำเนินชีวิตอยู่บนผืนแผ่นดินนี้ เรากำลังหลงลืมอะไรกันอยู่ ประโยชน์อันชอบธรรม และการกระทำของเราทุกวันนี้กำลังส่งผลดีหรือร้ายกับใครอยู่หรือไม่ รวมถึง ชีวิตความเป็นอยู่ในอีกมุมหนึ่งของคนเหล่านี้ที่ถูกคนในสังคมมอง

เป็นอื่น เช่น คนชายขอบ ผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ ชนชั้นกลาง ชนชั้นล่าง เป็นต้น เขาควรได้รับสิทธิความเท่าเทียมในฐานะมนุษย์คนหนึ่งเช่นกัน

แต่ในการนำเสนอละครครั้งนี้ ผู้สร้างสรรค์ผลงานจะไม่เจาะจงระบุความเป็นปัจเจก ของกลุ่มคนแต่ละระดับในสังคมอย่างชัดเจน เนื่องจากต้องการเปิดโอกาสให้คนดูได้ใช้จินตนาการประกอบกับประสบการณ์และฐานข้อมูลที่ได้รับในการชมละคร และเกิดการตั้งคำถาม ต่อยอดไปถึงแนวทางการปฏิบัติต่อกลุ่มคนเหล่านี้หลังจากรับชมละคร โดยเฉพาะประเด็น “ขีดจำกัดและการวัดคุณค่าความเป็นมนุษย์”

ดังนั้นแล้วในการรับชมละครเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง” ในครั้งนี้ ผู้สร้างสรรค์จึงมีการกำหนดให้ ผู้เข้าร่วมชมละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดง ต้องปฏิบัติตามข้อตกลงของ “หมู่บ้านเรา” โดย

1. บริเวณด้านล่างชั้น 1 ซึ่งมีการจัดนิทรรศการ “อนุสาวรีย์ผู้หญิงคนนั้น” ผู้ชมต้องรอในบริเวณนี้ที่จัดไว้ให้ ไม่อนุญาตให้ขึ้นชั้นบน ก่อนเวลา
2. เมื่อถึงเวลาจะมีเจ้าหน้าที่ของทางหมู่บ้าน นำผู้ชมขึ้นสู่บริเวณหน้าโรงละคร ด้วยความเป็นระบบ ระเบียบและมีตัวแทนของสมาชิกใน “หมู่บ้านเรา” มาแจ้งข้อตกลงก่อนทำการเปิดเมืองต้อนรับ
3. ในช่วงเปิดเมือง ผู้ชมจะเห็นนักแสดงบนเวทีอยู่ เพื่อให้รับรู้ถึงบรรยากาศของเมืองๆนี้ โดยมีแสงจากไฟฉายของนักแสดงส่องเป็นระยะๆ รวมถึง ห้ามผู้ชมพูดคุย ใช้เครื่องมือสื่อสารทุกชนิดตามข้อตกลงเบื้องต้นก่อนเริ่มการแสดง
4. ไม่อนุญาตให้ผู้มาสายเกินกำหนดเวลา เข้าทำการชมละคร
5. ยักษ์ตัวแดง เป็นผู้มาเยือนเกาะ ดังนั้น การนำเข้าสู่เรื่อง ยักษ์ตัวแดง จึงมีการเปิดตัวจากด้านหลังคนดู เข้าสู่พื้นที่แสดงบนเวที

3. การกำหนดแนวทางในการนำเสนอ

แนวทางสำหรับงานออกแบบ

Director's Design Concept

เหตุผลที่เลือกภาพนี้ เนื่องจากเป็นภาพที่สามารถสะท้อน สภาวะภายในจิตใจของผู้หญิงคนนั้น ที่ต้องทนอยู่ในเกาะ ด้วยความอึดอัดเพียงลำพังทำให้รู้สึกถึงการอยู่ผิดที่ผิดทาง เพราะความแปลกแยก แตกต่าง ภาพนี้แสดงถึงความขัดแย้งภายใน แม้กระทั่งส่วนประกอบของร่างกายที่ดูผิดเพี้ยน มีความบิดเบี้ยว ผิดรูป ผิดส่วน เมื่อมาประกอบกันทำให้เห็นได้ถึงการอยู่ผิดที่ผิดทางและความไม่เข้ากันที่ชัดเจน ให้ความรู้สึกหม่นหมอง เศร้าสลด ไม่สดใส ประกอบกับทิศทางของสายตาและองศาใบหน้าที่มองขึ้นผู้หญิงคนนี้ เปรียบเสมือน ความหวังและการพยายามจะไปสู่สิ่งที่ดีกว่า ในขณะเดียวกันก็มีผู้ชายซึ่งมีจุดร่วมอุดมการณ์ มีที่มาเดียวกัน ช่วยประคับประคองเธอให้หลุดพ้นจากการจมลงสู่ห้วงของความสิ้นหวัง เขาคือยักษ์ตัวแดงที่มาจุดประกายให้เธอกล้าจะยืดหยัดและต่อสู้ เพื่อความถูกต้อง

Director's Concept

คำสำคัญ	ความหมาย
ความถูกต้อง	สิ่งที่กระทำไปแล้วไม่เป็นการทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน
ความหวัง, ความศรัทธา	สิ่งที่เป็นพลังขับเคลื่อนชีวิต
มนุษยธรรม	คุณธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ มนุษย์ที่มีจิตใจประเสริฐกว่าสัตว์ทั้งหลาย
ความเชื่อ	ความรู้สึกนึกคิดของคนในสังคมที่ยึดถือเชื่อมั่น และยอมรับในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจมีเหตุผลหรือไม่มีก็ได้
กระแส	ความนิยมซึ่งกำลังเป็นที่สนใจอย่างรุนแรงของสังคมมากที่สุด
จารีต	เป็นระเบียบแบบแผนี่สมาชิกในสังคมต้องถือปฏิบัติ ซึ่งเกี่ยวกับความรู้สึก ว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด โดยมีศีลธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง

อุดมการณ์	จินตนาการที่ถือว่าเป็นมาตรฐานแห่งความดีงาม และความจริง ถือว่าเป็นเป้าหมายแห่งชีวิตอันสูงส่งที่จูงใจให้มนุษย์พยายามบรรลุถึง
อุดมคติ	จินตนาการที่ถือว่าเป็นมาตรฐานแห่งความดีงามและความจริง ทางใดทางหนึ่งที่มนุษย์ถือว่าเป็นเป้าหมายของตน

4. การคัดเลือกนักแสดง

สำหรับการคัดเลือกนักแสดงของละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง ได้ทำการคัดเลือกนักแสดงโดยใช้วิธีการ Audition เป็นการจำลองระบบสากลในการทำละครภายนอกมหาวิทยาลัย ให้มีความใกล้เคียงกันมากที่สุด ซึ่งเมื่อปรับมาเป็นระบบทางการศึกษาที่ใช้ในการคัดเลือกนักแสดง ก็ทำให้เกิดความแปลกใหม่และ ทำให้ผู้กำกับได้เห็นศักยภาพของนักแสดงที่มาร่วมทำการคัดเลือกอย่างหลากหลาย และน่าสนใจมาก ทั้งวิธีการตีความจากตัวละครเท่าที่นักแสดงอ่านเจอ การเตรียมความพร้อมและทำความเข้าใจกับเรื่องและบทบาทที่ตนเตรียมมา

ซึ่งส่งผลดีเป็นอย่างมากในการเลือกนักแสดงที่มีความเหมาะสมกับบทบาท โดยวิธีการมีดังนี้

- ขั้นตอนแรก ประกาศถึงระบบ Audition โดยให้นักแสดง อ่านบททั้ง 7 เรื่องที่จะทำการแสดงในปีนี้ แล้วเลือก 2 เรื่อง รวมถึงบทบาทที่ตนเองอยากแสดง 2 บท เพื่อเตรียมพร้อมที่จะทำการ Audition ตามวันเวลาที่ประกาศ
- ขั้นตอนที่สอง เตรียมการ Audition โดยผู้กำกับต้อง กลับไปทำการบ้าน อ่านบทอีกหลายๆรอบและหาคำนิยามให้กับตัวละครทั้ง 7 ตัว เพื่อจำกัดความต้องการของตัวผู้กำกับเองให้แคบลงและง่ายต่อการคัดเลือกนักแสดง
- ขั้นตอนที่สาม เลือก Scene ที่จะทำการ Audition ในแต่ละตัวละคร โดยต้องดูว่า อยากเห็นความสามารถของผู้เข้ามา Audition ในแบบไหน และก็ต้องเลือก Scene ที่แสดงถึง Character ได้อย่างเด่นชัดที่สุดเพื่อที่จะดึงศักยภาพของผู้เข้ามา Audition ได้อย่างเต็มที่ รวมถึงคำถามนอกบท ที่อยากจะรู้ถึงบางสิ่งบางอย่างที่จะสามารถเชื่อมโยงกับตัวละครได้
- ขั้นตอนที่สี่ วัน Audition ทำการสัมภาษณ์ผู้เข้ามา Audition ถึงประวัติส่วนตัว และบอกถึงเรื่องที่ตนเองสนใจ รวมถึง บทบาทที่ตัวเองอยากแสดงมา 2 เรื่อง และเริ่มทำการแสดงเริ่มจากเรื่องที่อยากเล่นมากที่สุด โดยผู้กำกับจะนั่งเรียงกัน 7 คน และคอยดูความสามารถของผู้แสดง เพื่อรอยิงคำถามถ้าหากว่าสนใจนักแสดงคนนั้นๆ ในรอบนั้นๆ
- ขั้นตอนที่ห้า เมื่อแสดงครบ ก็เป็นช่วงพูดคุย ตอบคำถาม ตัวผู้กำกับ 7 คนใครมีอะไรที่อยากจะถาม ก็จะได้ถามในช่วงนี้ ส่วนใครที่อยากเห็นอะไรเพิ่มเติมจากที่แสดงมา ก็สามารถที่จะ Request กับตัวนักแสดงได้เลย เพื่อเสร็จสิ้น ก็ทำการมาร์คไว้ว่าใครบ้างที่น่าสนใจ และสามารถมารับบทบาทในเรื่องของตนเองได้
- ขั้นตอนที่หก สรุปผล โดยจะสรุปทั้งหมด 2 รอบ รอบแรก ผู้กำกับ 7 คนจะคุยกันเองก่อนว่าอยากได้ใครคนไหนอย่างไร เพื่อหาความลงตัว ถ้าหากเกิดมีความต้องการนักแสดงคนเดียวกัน ก็จะต้องรอให้ ครูเป็นผู้ตัดสินในขั้นตอนต่อไป
- ขั้นตอนสุดท้าย นำรายชื่อนักแสดงไปเสนอครูที่เป็นคณะกรรมการในการจัดเทศกาล Thesis ในปีนี้เพื่อให้ครูดูความเหมาะสม และหาความลงตัวให้กับนักแสดงที่ชนกัน โดยจะดูความเหมาะสมจากปัจจัยที่หลากหลาย ทำให้ได้ข้อสรุปภายในวันนั้น หลังจากนั้นจึงทำการประกาศผลนักแสดงของแต่ละProduction

ซึ่งจากการพิจารณาบทที่ผู้ศึกษากระบวนการ สามารถรับบทเพื่อทำการศึกษาและแสดงได้ ในเบื้องต้นสำหรับการ Audition รอบแรก มีอยู่ 4 บท ได้แก่ ยักษ์ตัวแดง กาเหว่า ยอดทองและผู้หญิงคนนั้น

ทั้งนี้ การเปิด Audition รอบสอง มีอยู่ 2 บทหลัก ได้แก่ แม่เด็ก และยายแก่ ซึ่งจำเป็นต้อง Switch Character ไปเป็นตัวละครอื่นๆในเรื่องด้วย

นักแสดงที่ผ่านการ Audition มารับบทบาทเป็นตัวละครในบทละครเรื่อง ยักษ์ตัวแดง

ยักษ์ตัวแดง

นายหทัยพันธ์ พรมพินิจ (เบ้นซ์มอร์)

เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชั้นปีที่ 4

เหตุผลที่เลือก

เนื่องจากผู้กำกับเลือกนักแสดง(ผู้ศึกษา)ที่ “เลือก”แล้วว่าจะมา Auditionบทบาทนี้ และด้วย หทัยพันธ์ เป็นนักแสดงชายคนเดียวในรุ่น ที่เลือก Audition บทยักษ์ตัวแดง และผู้กำกับได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าลักษณะทางกายภาพและความตั้งใจจริงของนักแสดง มีเต็มเปี่ยม พร้อมที่จะเรียนรู้ไปกับตัวละครตัวนี้ซึ่งมีความท้าทายสูงเนื่องจากเป็นบทที่ไกลตัว มีความท้าทายและน่าศึกษา โดยเฉพาะสภาพวะของนักแสดงที่มีความเชื่อมโยงกับ Character นี้ ในเรื่องของความเป็นคนนอก เป็นอื่นในหมู่เพื่อน และเป็นคนที่มีลักษณะเฉพาะทางความคิดซึ่งแตกต่างจากคนอื่นๆและวิธีการสื่อสารที่มีแรงขับจากภายในค่อนข้างชัดเจน มีทักษะการใช้ร่างกายในระดับที่สามารถพัฒนาต่อได้ ดังนั้นผู้กำกับจึงตัดสินใจเลือกหทัยพันธ์มารับบทนี้

กาเหว่า

นายกรกฤต สิงหา (อั๋น)

เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชั้นปีที่ 4

เหตุผลที่เลือก

เบื้องต้นไม่ได้เลือกนักแสดงจากภาพที่เห็นในการแสดงบทกาเหว่าตามที่ผู้ศึกษาเลือกมาใช้คัดเลือก แต่เลือกเพราะความจริงใจกับตัวละครของนักแสดง ซึ่งตอนสอบถามข้อมูลผู้ศึกษา ให้คำตอบว่า อันที่จริงก็ยังไม่เห็นและไม่เข้าใจตัวละครตัวนี้เลย แต่คิดว่าเป็นบทที่ท้าทายความสามารถและน่าศึกษามีความซับซ้อนภายใน และวิธีการแสดงออกทางความคิดและการกระทำที่หลายมิติ ซึ่งผู้ศึกษามีวัตถุดิบที่คล้ายกับตัวกาเหว่าค่อนข้างมาก ในเรื่องของ การเลือกที่จะรับรู้เรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นรอบตัว ความรักสนุกและมุมอ่อนโยน ทำให้น่าสนใจและคิดว่าสามารถนำมาพัฒนาได้ในทิศทางที่ตัวผู้ศึกษาต้องการ

ยอดทอง

นายฉัตรชัย ศรีบัวดก (ต๊ะ)

เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชั้นปีที่ 4

เหตุผลที่เลือก

เนื่องจากผู้ศึกษามีศิลปะการพูดและวิธีการถ่ายทอดเรื่องราวที่น่าสนใจ สังเกตจากช่วงเวลาที่ให้เล่าเรื่องของตนเอง ผู้ศึกษาสามารถ บรรยายภาพให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจ เห็นภาพและตามเรื่องได้ ซึ่งสอดคล้องกับตัวละครที่มีลักษณะ

ความเจ้าเล่ห์ ชอบคุยโวโอ้อวด และสามารถโน้มน้าวใจคนฟังให้คล้อยตามได้หากไม่ตั้งสติพิจารณาให้ดี แม้ตัวละครจะค่อนข้างห่างไกลจากนักแสดง ตรงที่ตัวยอดทอง เป็นผู้ชายที่มีความเป็นมนุษย์ซึ่งมีความต้องการทางเพศสูงและบุคคลิกที่กล้าแสดงออกอย่างชัดเจนเปิดเผย แต่ผู้กำกับก็เชื่อว่านักแสดงจะสามารถก้าวข้ามขีดจำกัดความไม่กล้าและไม่เชื่อในตัวเองในกรณีนี้ได้ และด้วยตัวผู้ศึกษามีพื้นฐานขุมพลังที่ดีน่าสนใจซึ่งสามารถพัฒนาต่อยอดได้ดี

ผู้หญิงคนนั้น

นางสาวดาลัด ดำรงทวีศักดิ์

เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชั้นปีที่ 4

เหตุผลที่เลือก

บทผู้หญิงคนนั้น เป็นบทที่มีผู้เข้าร่วม Auditionมากที่สุด ซึ่งแต่ละคนก็มีวัตถุดิบในตัวที่แตกต่างกันออกไป เนื่องจากวุฒิภาวะของตัวละคร ระบบตรรกะความคิด สภาพความเป็นอยู่และการใช้ชีวิตของบุคคลอย่างตัวละครค่อนข้างซับซ้อน รวมถึงวิธีการแสดงออกก็ยิ่งยากที่จะเข้าใจ ทำให้ผู้กำกับต้องคิดทบทวนและทำการบ้านอย่างหนักเป็นพิเศษในกรณีนี้ เพราะจากการสัมภาษณ์ทัศนคติของผู้ศึกษาที่มีต่อตัวละครกับบทเรื่องนี้ ปรากฏว่า ดาลัด มีความใกล้เคียงกับผู้กำกับในการตีความ Character ตัวนี้ที่สุด แต่ด้วยลักษณะทางกายภาพ พื้นฐานการแสดงซึ่งยังขาดความเชื่ออย่างสูงทั้งในตัวเองและตัวละคร ประกอบกับสภาวะของนักแสดง ที่มีความแตกต่างอย่างค่อนข้างชัดเจนจากคนอื่นๆ ทำให้ผู้กำกับเลือก ดาลัด ในการรับบทตัวละครตัวนี้ เพื่อทำความเข้าใจและหาจุดเชื่อมโยงรวมถึงวิธีการแก้ไขร่วมกัน

แม่เด็ก

นางสาวนิศาลชล สังข์ทอง (จูนเลียต)

เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชั้นปีที่ 4

เหตุผลที่เลือก

เนื่องจากในบทแม่เด็ก จำเป็นต้องเปลี่ยนตัวเองไปเล่นเป็นบทอื่นๆในเรื่องด้วย ซึ่งมีความน่าสนใจและท้าทายผู้ศึกษามาก เนื่องจากนิศาชลมีมิติการแสดงที่ค่อนข้างเป็นแบบแผนตามฉบับ “ละคร”ในอุดมคติ ซึ่งผู้กำกับ มีความเห็นว่า Character เหล่านี้ควรได้รับการทดลองเพื่อปรับเปลี่ยนหาวิธีการแสดงออก โดยเริ่มจากความจริงใจในตัวเองกับตัวละครและความกล้าเล่นกับบทบาทที่ได้รับ โดยเฉพาะบทที่ใกล้ตัวกับผู้ศึกษา ซึ่งไม่ยากที่จะเข้าใจแต่ท้าทายในการแสดงออกและทำให้แต่ละCharacter มีความแตกต่างกันออกไป ในความเป็นพื้นบ้านของตัวละครซึ่งผู้ศึกษามีบุคลิกชัดเจนและสามารถนำพาให้เรื่องมีสีสันได้ ผู้กำกับจึงเลือกนิศาชล เพื่อพัฒนาวิธีการแสดงออกให้เป็นไปในทิศทางที่ต่างออกไปจากที่เคยเป็น

ยายแก่

นางสาวกชกร บุญยพิทักษ์สกุล

เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชั้นปีที่ 4

เหตุผลที่เลือก

เนื่องจากพื้นฐานของผู้ศึกษามีวิธีการแสดงออกแบบเป็น”ด้านเดียว”สูง คือเป็นภาพตัวละครในอุดมคติ แต่สิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือการแสดงจะมีความจริงใจและเชื่อในสถานการณ์ได้ดีมาก ซึ่งผู้กำกับเห็นถึงความตั้งใจอย่างสูงของกชกร และการที่เธอเลือกมา Audition เรื่องนี้ด้วยบทที่แม้จะไม่ใช่บทตัวละครหลัก แต่ในวิธีการนำเสนอที่บทได้ระบุ เช่น Movement การร้องเพลง และการ Switch Character ซึ่งผู้ศึกษา มีความสนใจ รู้สึกความท้าทายความสามารถและน่า

ศึกษามากแม้เธอความสามารถพิเศษในด้านนี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้วก็ตาม ทำให้เธอเลือกบทนี้ด้วยความเต็มใจและเห็นความสำคัญของบทเป็นอย่างยิ่ง จากการสัมภาษณ์ผู้กำกับเห็นว่ากชกร มีความเหมาะสมด้วยประการทั้งปวงในการรับบทยายแก่ ที่ต้องเปลี่ยน Character ไปเป็นบทอื่นๆ โดยเฉพาะความพร้อมที่จะเรียนรู้ของเธอ

หลังจากได้รับเลือกทีมนักแสดงที่เป็นผู้ศึกษากระบวนการสร้างงานละครแล้ว ยังขาดรักแสดงที่จะมารับบทอื่นๆ อีก 4 คน ได้แก่บท พ่อเด็ก ตาแก่ พ่อเฒ่าและหญิงชรา ซึ่งจำเป็นต้อง Switch Character ไปเล่นเป็นบทอื่นๆเช่นกัน ทั้งนี้ผู้กำกับ ได้ทำการเปิด Audition รอบ 3 สำหรับผู้สนใจ และได้ทีมนักแสดงสมทบ ดังนี้

พ่อเด็ก

นายกันตภณ จิรสุวินัย (พู่กัน)

เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชั้นปีที่ 2

เหตุผลที่เลือก

เนื่องจากโดยพื้นฐานนักแสดงเป็นคนที่มี Energy ในการแสดงสูงอยู่ระดับหนึ่ง ซึ่งสามารถเล่นคู่กับนักแสดงที่รับบทแม่เด็กได้ แต่อาจจะมีปัญหาในการควบคุมให้เกิดสมดุลกับคนอื่นๆ เมื่ออยู่ในภาพรวม และนักแสดงมีความตั้งใจสูงมาก ประกอบกับมีทักษะด้านการใช้ร่างกายที่ดี และมีความสนใจในการแสดงที่เป็น Movement และอยากเรียนรู้งานร่วมกัน Production

ตาแก่

นายกัณภพ ชมชื่น (ไผ่)

เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชั้นปีที่ 3

เหตุผลที่เลือก

เนื่องจากนักแสดง มีทักษะในการใช้ร่างกายที่ดี และด้วยลักษณะทางกายภาพซึ่งสามารถสร้างบุคคลิกให้แตกต่างจากตัวละครอื่นๆได้ แม้นักแสดงจะมีปัญหาเรื่องกายพูดไม่ชัด อ่านหนังสือไม่แตกฉานอยู่บ้าง แต่ผู้กำกับเห็นว่าเรื่องเหล่านี้สามารถพัฒนาได้ ในระยะเวลาที่มี เพื่อช่วยสร้างเสริมความเข้าใจในการแสดงให้นักแสดงได้ต่อยอดทักษะที่ตนมีได้อีกด้วย

พ่อเฒ่า

นายวิฬุรห์ อาภาพันธ์ (เต้ยแทน)

เอกการออกแบบเพื่อการแสดง ชั้นปีที่ 3

เหตุผลที่เลือก

นักแสดงตั้งใจมา Audition ด้วยความสนใจในบทละครและผู้สร้างงานทุกคน แม้ว่านักแสดงจะเป็นเพศชาย ร่างเล็ก แต่ผู้กำกับเห็นว่า สามารถใช้ Character ในการสร้างความแตกต่างที่หลากหลายได้ แต่เห็นว่าในความต่างทางกายภาพไม่ได้เป็นอุปสรรคสำคัญใดใดกับการแสดงละครเรื่องนี้ โดยบทพ่อเฒ่าซึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลชาวบ้าน หากใช้ Character ที่เป็นคนตัวเล็กที่ทำการใหญ่ จะได้ภาพที่ให้ความรู้สึกแตกต่างและมีความขัดแย้งในตัวดี และนักแสดงมีความตั้งใจจริงในการปฏิบัติตามโจทย์ที่ได้รับจนสำเร็จ และมีความกล้าแสดงออกสูงมาก แม้จะประหม่าไปบ้างแต่ก็ไม่เป็นปัญหา

หญิงชรา

นางสาวกานต์ธิดา กระตุดเงิน (อิงกานต์)

เอกการแสดงและกำกับการแสดง ชั้นปีที่ 2

เหตุผลที่เลือก

ตัวหญิงชรา ต้องกลายไปเป็นอีกหลายตัวละคร ซึ่งมีบุคคลิกที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน เบื้องต้นผู้กำกับมีความรู้สึกว่านักแสดงยังค่อนข้างขาดความมั่นใจในสิ่งที่คิด คือจะไม่กล้าทำจนกว่าจะมั่นใจว่า สิ่งที่คิดนั่นถูกแล้ว ถึงจะลอง Work กับโจทย์ที่ได้รับ แต่ทันทีที่นักแสดงเข้าใจโจทย์ก็สามารถแสดงออกมาได้ดีและมีเสน่ห์มาก ทำให้เห็นความหลากหลายแง่มุม ในทัศนคติ ที่นักแสดงมี และนับได้ว่าเป็นอีกหนึ่งคนที่มีความจริงใจต่อการแสดงสูงมาก กล้าที่จะกระโจนลงไปเล่นและค้นหาตัวละคร กับความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้อย่างไม่เขินอาย และแม้ว่าตัวละครหญิงชราจะค่อนข้างห่างไกลจากนักแสดง แต่จากการ Audition ทำให้เห็นว่า ไม่เป็นอุปสรรคต่อการแสดงเลยหากนักแสดงเข้าใจในตรรกะความคิดของตัวละครแล้ว

**** หมายเหตุ** ** หลังจากทำการซ้อมไปแล้ว 5 เดือน เนื่องจากผู้แสดงมีปัญหา เรื่องความเข้าใจในตัวละครและไม่สามารถแสดงได้ ส่งผลให้การฝึกซ้อมล่าช้า จึงมีการสลับ Cast ของนักแสดง 2 Character ดังนี้

“ผู้หญิงคนนั้น” โดย นางสาวกชกร บุญยพิทักษ์สกุล

“ยายแก่” โดย นางสาวดาลัด ดำรงทวีศักดิ์

5. **การคัดเลือกทีมงานในฝ่ายต่าง ๆ**

ผู้กำกับการแสดงทุกคน ย่อมต้องการทีมงานที่มีความสามารถ มีความถนัดในงานแขนงต่างๆอย่างลึกซึ้ง และมีความทุ่มเททั้ง แรงกาย แรงใจ โดยเฉพาะมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ และงานที่ได้รับมอบหมาย ผู้กำกับการแสดงไม่จำเป็นต้องเป็นผู้รู้รายละเอียดงานฝ่ายศิลป์ในทุกๆ เรื่อง แต่ต้องรู้จักเลือกใช้คนให้เหมาะสมกับหน้าที่ ต้องให้ความสำคัญกับบทบาทของทีมงานทุกฝ่าย เพราะละครจะสมบูรณ์ได้ก็ต้องมีทีมงานที่ดี รวมทั้งผู้นำที่ดีด้วย

การคัดเลือกทีมงานในฝ่ายต่างๆ ผู้ศึกษาเน้นเรื่อง “การสื่อสาร” เป็นสิ่งสำคัญ ผู้ร่วมงานต้องรู้เป้าหมาย และเข้าใจง่าย มิเช่นนั้นแล้วจะเสี่ยงต่อการขัดแย้งกัน งานอาจออกมาเป็นคนละชิ้นกันได้ ซึ่งไม่เป็นผลดีกับงานละครอย่างแน่นอน การพูดคุยการสื่อสารจึงถือเป็นปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกคน นอกจากนั้นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และทัศนคติ ก็ถือเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการที่ผู้ศึกษาให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะการวิจารณ์หรือการติชมนั้นเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการแก้ไขในสิ่งที่ดีขึ้น

ยักษ์ตัวแดง เปิดรับสมัครทีมงานโดยกว้าง ไม่ได้เจาะจงว่าบุคคลใดต้องทำอะไร โดยเปิดโอกาสให้ผู้สมัครเป็นผู้ตัดสินใจเลือกเองว่าอยากจะทำอะไร เพราะการได้ทำในสิ่งที่ชอบนั้นจะทำให้งานออกมาดีที่สุด การให้โอกาสจึงเป็นถือเป็นสิ่งสำคัญ แม้ว่าคนๆนั้นจะไม่มีประสบการณ์เลย แต่หากมีใจรักก็ต้องลองให้ศึกษา ควบคู่ไปกับการเรียนรู้จากคนที่มีประสบการณ์มากกว่า ผู้ศึกษาเชื่อว่าการให้โอกาสคนจะส่งผลต่อคุณภาพที่ดีของละคร

6. **การประชุมทีมงานในฝ่ายต่าง ๆ**

การประชุม ถือเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของการทำงาน เนื่องจากต้องมีการประสานงาน สื่อสาร แจกแจงข้อมูล ร่วมกันอภิปราย สรุปถึงผลการตัดสินใจ จึงนับว่าเป็นหัวใจสำคัญสำหรับการทำงานเป็นทีม โดยการประชุมทีมงานของกระบวนการสร้างงานละครมีอยู่สองลักษณะ คือ

6.1 การประชุมทีมงานเพื่อภาพรวมของตัวงาน

การทำงานละครเวทีคือการทำงานกับคนหมู่มาก ดังนั้นเราจะทำอย่างไรให้เกิดปัญหาน้อยที่สุด เพราะทุกคนพื้นฐานไม่เท่ากัน การประชุมทีมงานเพื่อสรุปภาพรวมของงานจึงเป็นสิ่งสาคัญที่จะทำให้ทุกฝ่ายเข้าใจ และมองเห็นภาพเดียวกันกับผู้กากับการแสดงให้ชัดเจนมากขึ้นและกาหนดทิศทางในการทางานของฝ่ายตนเองต่อไป

สิ่งหนึ่งที่จำเป็นมากที่จะต้องแจ้งให้ทุกฝ่ายได้รับรู้และทาความเข้าใจร่วมกันนั่นก็คือแนวความคิดหลักของผู้กำกับ(Director's Design Concept) เพราะแนวความคิดนี้จะเป็นประโยชน์และเป็นสิ่งที่ทีมงานทั้งหมดจะใช้เป็นแกนในการดำเนินงานในฝ่ายของตัวเอง โดยเฉพาะฝ่ายออกแบบ ที่จะยึดแนวความคิดนี้เป็นแนวความคิดใหญ่ในการออกแบบเพื่อให้ได้สารที่ถูกถ่ายทอดมายังผู้ชมได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้ศึกษาได้ให้แนวความคิดของผู้กำกับไว้ดังนี้ คือ

"อิทธิพลของกระแส ทำให้คุณค่าในความเป็นมนุษย์ ลดลงเพราะความเห็นแก่ตัว ในสังคมเมืองที่มีความเจริญทางด้านวัตถุ เทคโนโลยี สิ่งประดิษฐ์คิดค้นที่ช่วยอำนวยความสะดวกสบาย ทว่าเป็นเพียงปัจจัยภายนอก แต่สิ่งที่ควรค่าแก่การพัฒนา จิตสำนึกด้านศีลธรรม คุณธรรมและจริยธรรม อันเป็นปัจจัยภายใน ซึ่งสามารถสะท้อนและบ่งบอกระดับของความเป็นมนุษย์ได้ กลับเสื่อมถอยลงไปทุกชั่วขณะ สังเกตได้จากประชากรส่วนใหญ่ในกรุงเทพมหานคร "

6.2 การประชุมทีมงานเพื่อรายงานความคืบหน้าของการทำงาน

การทำงานนั้นย่อมเกิดปัญหาอยู่เสมอๆ การประชุมถือว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดเพราะจะได้รับรู้ปัญหาของแต่ละฝ่ายและหาทางแก้ไขให้ทันท่วงที รู้ระยะเวลาทำงาน รู้ความคืบหน้าของงาน ว่างานของตนจะสำเร็จทันกำหนดการแสดงหรือไม่ และพวกเราควรจะแก้ปัญหาอย่างไร

ในการทำงานครั้งนี้ผู้ศึกษา ได้จัดตาราง วันเวลาการนัดประชุม การดูแลรายละเอียดของงานฝ่ายต่างๆไว้อย่างชัดเจน และได้แบ่งงานกันอย่างเป็นสัดส่วน โดยทุกคนมีหน้าที่ของตนต้องรับผิดชอบไม่ก้าวก่ายหน้าที่กัน งานเป็นไปอย่างมีระบบ ตามตารางที่กาหนดไว้ โดยทุกคนต้องยึดถือตารางนี้เป็นสาคัญ

7. การฝึกซ้อม

การฝึกซ้อมในศาสตร์ละครเวทีถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก การฝึกซ้อมจะทำให้นักแสดงเกิดความเข้าใจในบทบาทที่ตนได้รับ เกิดทักษะต่างๆทางด้านการแสดง และเกิดความพร้อมระหว่างการแสดง รวมไปถึงผู้กำกับการแสดงก็จะได้เห็นและสามารถควบคุมทิศทางให้เป็นไปตามที่วางแผนไว้

7.1 การซ้อมอ่านบท

7.1.1 การซ้อมอ่านบทครั้งแรก (First Reading)

การซ้อมอ่านบทครั้งแรก (First Reading) คือ การสร้างความเข้าใจในบทและตัวละครกับนักแสดง (Clarification) เมื่อผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์บทและตัวละครแล้ว ขั้นตอนการอ่านบทร่วมกันจึงเริ่มขึ้น การอ่านบทร่วมกันครั้งแรก จะเป็นแนวทางในการสร้างความเข้าใจในภาพรวมของบทละครนั้นๆ สำหรับ ยักษ์ตัวแดง ผู้ศึกษาต้องการ

ให้การอ่านบทครั้งแรกของนักแสดงมุ่งความสนใจไปที่เรื่องราวโดยรวม ไม่ใช่เพียงบทของตนเอง และพยายามทำความเข้าใจใน แนวคิดของเรื่อง มากกว่าการพยายามแสดงบทบาทของนักแสดงเอง ขั้นตอนการอ่านบทครั้งแรกนี้ทำให้ผู้ศึกษาได้สังเกตเห็น จุดอ่อน จุดแข็ง และ ศักยภาพของนักแสดงที่มีต่อบทจากการอ่านครั้งแรก โดยเมื่อซ้อมอ่านบทเสร็จแล้ว ผู้ศึกษาได้ถามความคิดเห็นและปรับความเข้าใจเบื้องต้นของนักแสดงและมีการให้การบ้านแก่นักแสดงโดยให้นักแสดงอ่านอีกครั้งเพื่อให้เห็นภาพและรู้จักตัวละครของเขามากยิ่งขึ้นและเพื่อจะได้เป็นข้อมูลในการแสดงของนักแสดงเองด้วย

7.1.2 การซ้อมอ่านและการวิเคราะห์เนื้อหา

หลังจากผ่านกระบวนการอ่านบททั้งเรื่อง (Read Trough) ก็เข้าสู่ขั้นตอนที่สองของกระบวนการอ่านบท โดยเน้นที่การนำเสนอความคิดเกี่ยวกับตัวละคร ผู้ศึกษาเริ่มตั้งคำถามให้แก่นักแสดงเพื่อให้นักแสดงได้คิดหาคำตอบในการตีความที่เหมาะสม เช่น ตัวละครตัวนี้มีลักษณะคล้ายคนประเภทใดในสังคมใกล้ตัวนักแสดงบ้าง อะไรคือจุดเด่นของตัวละครตัวนี้ลักษณะภายนอกสามารถแสดงออกในทิศทางใดได้บ้าง เป็นต้น นอกจากนั้นยังต้องชี้ให้นักแสดงเห็นถึงความต้องการภายในของตัวละครกับแนวคิดหลักของบท โดยผู้ศึกษาได้เสริมแบบฝึกหัด “Interview” (Character analysis) ซึ่งเป็นการถามคำถามให้กับนักแสดงตอบเพื่อสร้างชีวิตตัวละครทั้งในอดีต ปัจจุบัน และ อนาคต และในรายละเอียดบุคคล สถานที่ สถานการณ์ต่างๆ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครที่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่ถูกกำหนดไว้ในบท โดยให้นักแสดงหลับตาจินตนาการตัวละครของเขา จะได้เห็นว่านักแสดงมีส่วนช่วยในการสร้างสรรค์รายละเอียดตัวละครตามความรู้สึกของเขา และการสร้างสรรค์นี้จะมีผลต่อการแสดงของเขาด้วย อย่างไรก็ดี ผู้กำกับการแสดงไม่ควรคาดหวังในสิ่งที่นักแสดงอธิบาย แต่การอธิบายของนักแสดงเป็นเพียงการกระตุ้นความเข้าใจพื้นฐานของนักแสดงต่อบทบาทที่เขาได้รับ

7.2 การซ้อมครั้งแรก

การซ้อมครั้งแรกคือการเตรียมความพร้อมให้กับนักแสดง ทั้งทางร่างกาย เสียง สมาธิ ซึ่งเป็นอุปกรณ์สำคัญอย่างยิ่งสำหรับนักแสดง นักแสดงจำเป็นที่จะต้องรู้จักเครื่องมือของตนอย่างละเอียด ว่าเครื่องมือของตนสามารถทำอะไรได้บ้างและเขาจะเลือกใช้มันอย่างไร การซ้อมครั้งแรกสำหรับ ริษยา พยาบาท ฆาตกรรม นั้นยังรวมถึงการเตรียมความพร้อมด้านทักษะการแสดงให้กับนักแสดง รวมถึงการทำ Workshop ด้านต่างๆ ให้กับนักแสดงด้วย ซึ่งมีกระบวนการดังต่อไปนี้

7.2.1 เปิดตัวเองและการละลายพฤติกรรม

แม้ว่าบุคลากรที่มีอยู่นั้นจะมีพื้นฐานด้านการแสดง แต่ต่างคนก็ย่อมต่างประสบการณ์ มีพื้นฐานที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นเพื่อให้การแสดงเป็นไปตามแนวทางเดียวกัน จึงจำเป็นต้องมีการปูพื้นฐานใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับบทบาทที่ได้รับไปพร้อมๆ กัน การละลายพฤติกรรม (Ice breaking) คือการสร้างให้นักแสดงกล้าที่จะแสดงออก สร้างความคุ้นเคยกับนักแสดงคนอื่นๆ โดยเริ่มจากการแนะนำตัวเอง ให้นักแสดงแต่ละคนได้ทำท่าแปลกๆ แสดงสีหน้าเศร้าที่สุด สุขที่สุด น่าเกลียดที่สุด สวยที่สุด ใหญ่ที่สุดและเล็กที่สุดและอื่นๆ โดยให้หันหน้าเข้าหากันและไม่ละสายตาออกจากกัน เพื่อให้เกิดความสนิทสนมกันมากขึ้น ทั้งนี้จะได้เป็นการคลายกล้ามเนื้อที่ใบหน้าด้วย

7.2.2 หัวใจและเครื่องมือของนักแสดง

การใช้ร่างกายครั้งแรกต้องให้นักแสดงได้อบอุ่นร่างกายเป็นการเตรียมพร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจโดยผ่านแบบฝึกหัดการแยกส่วน (Isolate) นักแสดงจะรู้จักการแยกส่วนต่างๆ รู้จักทิศทางการเคลื่อนไหวของอวัยวะตั้งแต่ศีรษะ

จรดปลายเท้าเพื่อให้นักแสดงรู้สึกผ่อนคลาย และถือเป็นการยืดหยุ่นกล้ามเนื้อ เป็นการเรียนรู้การใช้ร่างกายในการแสดงออกขั้นต้น เมื่อรู้จักเครื่องมือที่สำคัญของนักแสดง นักแสดงจะต้องเรียนรู้การเคลื่อนไหวและการควบคุมร่างกายด้วยสติโดยแบบฝึกหัด “ตำรวจจับผู้ร้าย” เพื่อฝึกการถ่ายเทน้ำหนัก ทำความรู้จักร่างกายตนเองและฝึกควบคุมกล้ามเนื้อโดย จับคู่โดยทั้งสองคนยืนหันหน้าไปทางเดียวกัน คนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างหลังจะเป็นตำรวจกอดผู้ร้ายไว้ให้กระชับ อย่าให้หนีไปได้ แต่ทั้งนี้จะต้องซื่อสัตย์ถ้าผู้ร้ายจะหลุดก็คือหลุด กติกาคือ ทั้งคู่ต้องเคลื่อนไหวแบบช้าที่สุด เน้นการถ่ายน้ำหนัก Give and Take ต้องไม่ทำให้เพื่อนเจ็บตัวในขณะเดียวกันก็ต้องSave ไม่ให้ตัวเองต้องเจ็บด้วย สามารถใช้การเคลื่อนไหวอย่างไรก็ได้ สร้างสรรค์จากความสามารถในการใช้ร่างกายของผู้เล่น เกมส์จะจบเมื่อผู้ร้ายหลุดเป็นอิสระจากมือตำรวจ

และอีกหนึ่งแบบฝึกหัดคือ การทดลองใช้“อวัยวะส่วนต่างๆนำ” เพื่อสร้างCharacterให้ตัวละครนั้นๆโดยการตบมือในแต่ละครั้งจะต้องใช้อวัยวะส่วนต่างๆ นำทาง เปรียบได้กับท่าเดินของคนเรา เช่น ถ้าใช้คางนำในการเดินคนประเภทนี้คือคนหยิ่ง หรือ ใช้หน้าผากนำ คนประเภทนี้คือคนที่ไม่มั่นใจในตัวเอง เป็นต้น ทั้งนี้การให้นักแสดงรู้จักใช้เครื่องมือของตัวเองให้เกิดประสิทธิภาพจะเป็นการปูพื้นทักษะด้านการแสดงที่ดีต่อไป และ “Animal Acting” หลังจากที่มีการศึกษาพฤติกรรมสัตว์ที่มีความใกล้เคียงกับตัวละครในระยะเวลาหนึ่งแล้ว จากนั้นก็เริ่มทำ กิจกรรมแอนิมอลแอคติ้ง โดยการกำหนดให้ทุกคนอยู่ในสถานที่หนึ่งโดยให้สวมความเป็นสัตว์ที่เราเลือกมาแล้วเข้าไปทีละน้อยจากคนปกติจนไปถึงการเป็นสัตว์ชนิดนั้นๆอย่างเต็มตัวทั้งภายนอกและภายในของนักแสดง และสังเกตพฤติกรรมสัตว์รอบข้างว่ามีผลยังไงกับตัวเราและเราจะตอบสนองอย่างไรต่อสิ่งนั้น เรียนรู้ทุกกระบวนการของสัตว์แต่ละชนิดที่เราเลือกมา เช่น การเดิน นอน วิ่ง การหาอาหาร การพรางตัว หรือแม้กระทั้งการเอาตัวรอด การเผชิญหน้าต่อสัตว์อื่นๆเป็นต้น หลังจากที่เราเรียนรู้ทุกด้านของสัตว์ชนิดนั้นแล้ว ค่อยๆลดทอนความเป็นสัตว์ลงจนกลับเป็นคนปกติแล้วสังเกตความเปลี่ยนแปลงของตัวเรา โดยสิ่งที่ได้คือนักแสดงรู้จักเลือกใช้บางส่วนของสัตว์มาใช้กับตัวละครได้บางส่วนทั้งภายในและภายนอก โดยการลดทอน เช่น ถ้าเราเลือกพฤติกรรมการกินของสัตว์ชนิดนั้น เราจะมีวิธีอย่างไรในการเอาการเดินของสัตว์ชนิดนั้นมาใช้ในตัวละครอย่างพอดีและสมเหตุสมผล

7.2.3 การใช้เสียง

อุปกรณ์ที่สำคัญอีกชิ้นหนึ่งของนักแสดง คือ เสียง นักแสดงจะต้องรู้จักการใช้เสียงให้ถูกวิธีเพื่อปรับใช้ในการแสดง ทำอย่างไรให้เสียงดัง และสามารถถนอมเสียงได้โดยไม่เจ็บคอ นักแสดงจึงจำเป็นต้องเริ่มรู้จักการหายใจที่ถูกวิธีเป็นอันดับแรก การหายใจเข้าท้องป่องหายใจออกท้องแฟบนั้น เป็นการทำงานที่ถูกต้องของกระบังลมที่นักแสดงควรรู้ เมื่อทำได้แล้วให้เปลี่ยนการปล่อยลมหายใจออก ครั้งนี้ ให้ลมหายใจออกทางปากเป็นเสียง ซือ หรือ ซี ต่อจากนั้นให้อ้าปากกว้างขึ้น เปล่งลมหายใจเป็นเสียงสระได้แก่ อา เอ อี โอ อู โดยเก็บลมหายใจและปล่อยลมให้ยาวที่สุดเท่าที่จะทำได้ การเปล่งเสียงแต่ละคำ ให้สังเกตรูปหน้าที่เปลี่ยนไป เพราะการออกเสียงที่ต่างกันรูปปากก็ย่อมแตกต่างกันออกไป แบบฝึกหัดต่อมาคือการกำหนดลมหายใจและทิศทางการเคลื่อนที่ของร่างกาย โดยให้กำหนดจุดโฟกัส (Focus) หนึ่งตำแหน่งและให้เปล่งเสียงใดเสียงหนึ่งเดินไปที่จุดโฟกัสนั้น โดยลมได้หนึ่งลมหายใจและจะต้องหมดพอดี ณ ที่จุดโฟกัสไม่ขาดและไม่เกิน ทั้งยังเป็นการสร้างสมาธิไปในตัวด้วย หรือแม้แต่แบบฝึกหัดนับตัวเลข ที่ต้องแบ่งเป็นสองฝ่ายและนับตัวเลขหนึ่งชุดตัวเลขภายในหนึ่งลมหายใจเดียว เช่น ฝั่งหนึ่งนับ หนึ่ง ฝั่งสองต้องนับ หนึ่งสอง กลับไปที่ฝั่งหนึ่ง ต้องนับ หนึ่งสองสาม เป็นต้นไปเรื่อยๆ จนกว่าจะครบตามตัวเลขที่กำหนด ยังมีแบบฝึกหัดที่ฝึกเสียงอีกมากมายที่ผู้ศึกษาไม่ได้กล่าวถึง เช่น การ Staccato คือการเปล่งเสียงเป็นจังหวะสั้นๆ , การเป่าเทียนกำหนดทิศทางลมหายใจ เป็นต้น

7.2.4 การฝึกสังเกตและการเลียนแบบ

นักแสดงที่ดีต้องมีทักษะด้านการสังเกตและการจดจำเป็นเลิศ เพราะบทบาททุกบทบาทที่ได้รับคือความท้าทาย การที่คนเราต้องสวมบทบาทเป็นอีกคนหนึ่งนั้น นอกจากความเชื่อแล้ว การเก็บรายละเอียดกับลักษณะภายนอกของสิ่งต่างๆ ที่ตัวละครหรือบุคคลนั้นๆ ทำ ก็เป็นสิ่งสำคัญ โดยแบบฝึกหัด “ Mirror” คือให้จับคู่สองคน คนหนึ่งจะเป็นผู้นำการเคลื่อนไหวให้อีกฝ่าย Copy ตามไปช้าๆโดยให้ทุกรายละเอียดจังหวะการหายใจ เหมือนกันจนแยกไม่ออกว่าใครคือผู้นำ ใครคือผู้ตาม แล้วทั้งสองสลับกันจนไปด้วยกัน และแบบฝึกหัดนี้มีส่วนช่วยในการสร้างคาแรคเตอร์ให้กับนักแสดงด้วย เพราะบางจังหวะคู่เล่นจะนำพาเราไปสู่อีกการเคลื่อนไหวที่เราไม่เคยทำและเพิ่งจะได้ลองทำดู ทำให้รู้ว่าเราสามารถใช้ร่างกายส่วนนี้ ในการเคลื่อนไหวแบบนี้ได้ด้วย และแบบฝึกหัด “พรมสี่หน้า” วิธีการทำ กิจกรรมดังกล่าวคือกำหนดให้นักแสดงจำนวนหนึ่ง ยืนรวมกันเป็นกลุ่ม เคลื่อนไหวไปตามจังหวะเพลงที่ได้ยิน โดยการกำหนดโฟกัสไปยังจุดเดียวกันและเคลื่อนที่พร้อมๆกัน เสมือนฝูงปลา ในจังหวะที่พร้อมเพรียงกัน โดยการสังเกต(awareness)คนรอบข้าง และเมื่อมีการเปลี่ยนทิศ คนที่อยู่หน้าสุดก็จะเป็นผู้นำไปกิจกรรมนี้สามารถทำให้นักแสดงเข้าใจการออกแบบท่าทาง เพื่อฝึกการเป็นผู้นำ-ผู้ตาม เช่น ในกรณีที่เป็นผู้นำ เราควรทำท่าไหน ทำอย่างไรคนข้างหลังถึงจะเห็นและสามารถทำตามได้ สลับกันเมื่อเวลาเป็นผู้ตามก็จะเข้าใจสภาวะของผู้นำด้วย เป็นต้น แบบฝึกหัดนี้จะช่วยให้ผู้ฝึกมีสติกับสถานการณ์ตรงหน้า สังเกตคนรอบข้าง

7.2.5 **จินตนาการ**

จินตนาการคือเรื่องของความเชื่อ ถ้าเราเชื่อในสิ่งที่เห็นสิ่งที่เรารู้สึก เราก็จะสามารถถ่ายทอดการแสดงออกมาได้ดี แบบฝึกหัดที่ให้ทำคือให้นักแสดงแต่ละคนหลับตาแล้วผู้กำกับจะกำหนดโจทย์ว่าเขาอยู่ในสถานที่ใดอยู่ และสิ่งแวดล้อมรอบตัวของเรานั้นเป็นอย่างไร โดยให้นักแสดงจินตนาการ สิ่งที่จะเกิดขึ้นในใจของนักแสดงคือความรู้สึก และให้เขาค่อยๆ ขยายความรู้สึกของเขาออกมาเป็นการกระทำซึ่งจะสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ แบบฝึกหัดอื่นๆ เช่น แบบฝึกหัด “คุยกับเพื่อนในจินตนาการ” โดยให้ทุกคนมีถุงพลาสติกคนละใบ สมมตให้ถุงพลาสติกของทุกคนคือเพื่อน เริ่มจากการทำความรู้จักนิสัยของเพื่อน วิธีการ Movement ของเพื่อน จนเกิดจินตนาการและเริ่มพูดคุยกัน เริ่มสื่อสารเปิดโลกจินตนาการของตัวเองให้เชื่อมโยงกับโลกของคนอื่นๆ

7.2.6 **ความเชื่อใจ ไว้ใจ ของนักแสดง**

การแสดงละครก็เหมือกิจกรรมทั่วไปที่ต้องอาศัยความเป็น ทีมงาน (Teamwork) อย่างที่รู้กันดีว่าเราไม่สามารถแสดงละครคนเดียวได้ เราต้องสื่อสารกับผู้ร่วมแสดงและคนดู ดังนั้น ความเชื่อใจไว้ใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นว่าคู่แสดงของคุณจะช่วยเหลือคุณได้ เช่น เมื่อลืมบท, ลืมทิศทางการเดินการเคลื่อนไหว, ลืมคิวที่เป็น statement สำคัญในการปล่อยคิวเทคนิค หรือคิวนักแสดงด้วยกัน เป็นต้น แบบฝึกหัด “ตุ๊กตาล้มลุก” โดยให้ผู้ฝึกทุกคนล้อมวงและมีหนึ่งคนอยู่ตรงกลางเป็นตุ๊กตาที่ Set up ตัวให้แข็งๆและล้มไปตามแรงของเพื่อนที่ล้อมวง โดยทุกคนต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของตุ๊ตา ตัวคนเป็นตุ๊กตาก็ต้องไว้ใจเพื่อน สลับกันเป็นตุ๊กตาให้ครบทุกคน และอีกหนึ่งแบบฝึก “การใช้พื้นที่บนกระดาษเอสี่” กิจกรรมนี้ใช้กระดาษเอสี่เพียงแผ่นเดียวโดยให้นักแสดงยืนอยู่บนกระดาษของตนในขนาดที่ต่างกันไปตามโจทย์ที่กำ หนดให้ หลังจากนั้นจับกลุ่มแล้วใช้วิธีการใดก็ได้ที่สามารถให้คนในกลุ่มเราสามารถยืนอยู่บนกระดาษได้ทุกคนตามโจทย์และขนาดของกระดาษที่กำ หนดให้ ผลของการทำ กิจกรรมนี้คือนักแสดงมีสติและไหวพริบ พร้อมทั้งใช้ความสามัคคีของทุกคนในทีมและความท้าทายในการใช้ร่างกายของเรา

7.2.7 **ทักษะด้านการสื่อสารและการรับส่ง**

วิธีการสื่อสารสัมพันธ์กับนักแสดงคนอื่นๆ หรือการรับส่งนั้น มีความสำคัญอย่ายิ่งสำหรับการแสดงละคร อย่างที่กล่าวมาแล้วว่า ละครเราไม่สามารถเล่นคนเดียวได้ ดังนั้นเราต้องมีความสัมพันธ์และสื่อสารกับคู่แสดง โดยต้องมีทักษะการฟังให้ได้ยิน การมองให้เห็น และการโต้ตอบ ไม่ใช่หลับหูหลับตาพูดแต่บทของตนเองอย่างเดียว การสื่อสารนอกจากวิธีการพูดแล้ว ภาษาร่างกายก็เป็นสิ่งที่สำคัญที่จะบ่งบอกถึงความต้องการของตัวละครเช่นกัน ตัวอย่างแบบฝึกที่ใช้ เช่น “ซามูไร” วิธีการทำกิจกรรมคือให้นักแสดงกำ หนดโฟกัสไปยังผู้ที่เราต้องการส่งสารโดยใช้การออกเสียงจากท้องและใช้ท่าทางในการช่วยให้โฟกัสชัดยิ่งขึ้น โดยใช้การรับส่ง (give and take) ตามน้ำหนักของสารที่เราได้รับมา พร้อมกับรักษาจังหวะของกิจกรรมด้วยเช่นกัน ผลของกิจกรรมนี้ทำให้นักแสดงรู้จักร่างกายของตัวเองและทิศทางของแรงที่ส่งผลต่อการเคลื่อนไหว การรับและส่งให้พอดีกับสิ่งที่รับมา อีกทั้งยังเป็นการฝึกสมาธิและอยู่กับสถานการณ์ตรงหน้าอีกด้วย และอีกหนึ่งแบบฝึกคือ “Zip Zap Zup” โดยการตบมือพร้อมกับ 1 เสียงที่ส่งไปยังคนข้างๆโดยไม่ให้เสียจังหวะ จะส่งไปหรือส่งกลับก็ได้ เมื่อได้สัญญาณ ทุกคนสามารถวิ่งไปสลับที่กับใครก็ได้ในวงแต่ต้องไม่เสียจังหวะที่ส่งมาเรื่อยๆ และเมื่อมีอีก 1 สัญญาณ ทุกคนเริ่มกระจายไปทั่วบริเวณ แต่ยังคงตบมือ รับ-ส่ง พร้อมเสียงอยู่ ปิดท้ายด้วย “นับเลขห้ามทับ” ใช้ฝึกสมาธิเพื่อความเป็นเอกภาพของนักแสดง โดยทุกคนนอนหลับตา เมื่อพร้อมแล้วเริ่มนับ1-30 โดยไม่ขานเลขทับหรือชนกัน หากใครขานเลขพร้อมกัน ต้องเริ่มต้นนับ 1 ใหม่

7.2.8 **สมาธิและความต้องการ**

ความต้องการของตัวละคร คือตัวผลักดันพฤติกรรมของตัวละครตลอดทั้งเรื่อง ความต้องการจะมาควบคู่กับสมาธิ สำหรับนักแสดงแล้วจำเป็นอย่างมากที่จะต้องรู้ความต้องการของแต่ละตัวละครที่ตนนั้นสวมบทบาทอยู่ มิเช่นนั้นการแสดงก็ถูกถ่ายทอดแบบไร้เป้าหมาย คือ เล่นตามบท โดยไม่สร้างสรรค์อะไรเพิ่มเติมมากกว่านั้น ในขั้นตอนนี้มีหลายแบบฝึกหัดที่ช่วยให้นักแสดงสร้างสรรค์ตัวละครของเขาได้เช่น Work shop เรื่อง“ความต้องการสูงสุดของตัวละคร” มุ่งเน้นที่สันดานการเอาตัวรอดของมนุษย์ โดยจำลองเหตุการณ์หนึ่งขึ้นมา เช่นเครื่องบินตกทำ แล้วให้ทุกคนคือผู้รอดชีวิตซึ่งติดอยู่บนเกาะมาหลายวันโดยที่ไม่มีอะไรกินมีเพียงน้ำ ก้นขวดเท่านั้นที่สามารถช่วยชีวิตไว้ได้แต่น้ำมีน้อยมา ทุกคนต้องการน้ำในขวดนี้เราจะมีวิธีการอย่างไรในการแย่งชิงหรือหลอกล่อให้เราได้น้ำขวดนี้มา นักแสดงต้องเชื่อในสถานการณ์และดึงสัญชาตญาณ สันดานดิบออกมาใช้เพื่อให้เห็นวิถีการเอาตัวรอดของตัวละคร บนความเห็นแก่ตัว และอีกหนึ่งแบบฝึก “การสื่อสารความหมายใต้คำพูด” (subtext) กิจกรรมนี้เป็นการทดสอบการสื่อสาร ความท้าทายที่อยู่กับสถานการณ์ตรงหน้าและสังเกตนักแสดงฝ่ายตรงข้าม ฝึกการตีความและSubtext ของสารที่เราต้องการจะสื่อให้กับนักแสดงคนอื่น โดยจับคู่นักแสดงกำ หนดให้คนหนึ่งเป็นเอ และอีกคนเป็นบี กำหนดประโยคบอกเล่าหนึ่งประโยค ซึ่งเอจะต้องทำ หน้าที่สื่อสารให้บีเข้าใจว่าเราต้องการบอกอะไรโดยที่ไม่พูดประโยคนั้นโดยบีห้ามตอบโต้ใดๆทั้งสิ้น เช่น เอจะต้องบอกบีว่า "พ่อแม่รู้แล้วว่าเธอทำ ฉันท้อง” เอจะมีวิธีการสื่อสารอย่างไรให้บีเข้าใจในสิ่งที่เราพูด

7.2.9 **การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า**

การด้นสด (Improvisation) คือ การแสดงในกรอบของสถานการณ์ โดยไม่ใช้บทพูดตามบทที่เขียนไว้โดยผู้เขียนบท หรืออาจให้นักแสดงด้นสดในสถานการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นหรือเกี่ยวข้องกับบทละคร การทำลักษณะนี้เป็นการตรวจสอบการปฏิกิริยาการตอบสนอง ไหวพริบ หรือ กิจกรรมของนักแสดงซึ่งถูกผลักดันจาก

1. จิตใต้สำนึกของนักแสดง ที่ได้รับการเตรียมพร้อมจากความเข้าใจในบทและสถานการณ์ของตัวละคร
2. ความรู้สึกส่วนตัวของนักแสดงกับสถานการณ์นั้นๆ
3. การตอบสนองของนักแสดงต่อแรงผลักดันของคู่แสดง

กล่าวคือการด้นสด ให้ความสำคัญกับการตอบสนองโดยทันทีทันใดอย่างจริงใจ งานของผู้ศึกษาในขั้นตอนนี้ ทำเพื่อตอกย้ำให้นักแสดงเข้าใจถึงความต้องการของตัวละคร และสามารถผลักดันความต้องการภายในให้เกิดเป็นกิจกรรมภายนอกได้ โดยมุ่งเน้นให้นักแสดงใช้ความรู้สึกมากกว่าใช้สมอง

กิจกรรมในครั้งได้มีโปรดักชั่นตบตาเข้าร่วมด้วย โดยจับคู่นักแสดงProductionยักษ์ตัวแดงและตบตา แล้วผู้คุมเริ่มกำหนดสถานการณ์ให้ เช่น ตัวละครยอดทองจากยักษ์ตัวแดงคู่กับตัวละครแม่ปลั่งจากตบตา จากนั้นกำหนดสถานที่และเหตุการณ์ที่ทั้งสองตัวละครไม่เคยเจอมาก่อน และต้องโต้ตอบกันเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนต้องการโดยจะต้องสวมบทบาทตัวละครนั้นๆ ซึ่งกิจกรรมนี้ทำให้เกิดการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะได้อย่างดี เนื่องจากเป็นสถานการณ์ที่ตัวละครไม่เคยเจอมาก่อน

7.3 การซ้อมอย่างมีระบบ

เป็นระบบการวางแผนการซ้อมระหว่าง ผู้กำกับการแสดง ทีมงานฝ่ายต่างๆ รวมถึงนักแสดง ในการกำหนดวันและเวลาในการซ้อม ตารางซ้อมที่ดีควรอำนวยความสะดวกให้กับทุกๆ ฝ่าย ไม่ให้ทำงานในภาวะกดดัน แต่ทำงานอย่างมีแบบแผนตามตารางที่กำหนด และไม่ควรมีระยะกำหนดล่วงหน้ามากกว่าหนึ่งเดือน เพื่อสะดวกในการเปลี่ยนแปลง เมื่อเกิดเหตุการณ์เฉพาะหน้าขึ้น

สำหรับตารางซ้อมเรื่อง ยักษ์ตัวแดง เริ่มขึ้นในเดือนสิงหาคม พ.ศ.2556 และสิ้นสุดลงในเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 โดยการซ้อมจะถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ช่วง 2 เดือนแรกจะเป็นการ Reading rehearsal และWorkshop หลังจากนั้นจะเป็นการเข้าสู่กระบวนการลง blocking พร้อมทั้งแก้ไขในช่วงเดือนตุลาคมเป็นต้นไป

7.4 การกำหนดการเคลื่อนไหวบนเวที

ความรู้พื้นฐานที่ผู้กากับการแสดงได้เรียนรู้ในเรื่องของการจัดองค์ประกอบของภาพบนเวทีนั้น ได้นาเอามาใช้ในขั้นตอนนี้เอง การจจัดภาพของผู้กากับการแสดงต้องคานึงถึงปัจจัยหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความสวยงามและความสอดคล้องกับความต้องการของตัวละคร รวมทั้งทิศทางและตาแหน่งในการเคลื่อนไหวต้องมีความหมายในเชิงนัยยะอีกด้วย ไม่ใช่เพียงแต่จะให้เกิดความสวยงามเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

และที่นอกเหนือจากการวางทิศทางการเคลื่อนไหวแล้ว ผู้กากับการแสดงต้องสร้างสรรค์กิจกรรมเล็กๆน้อยๆของตัวละคร (Stage Business) ที่ในบทละครไม่ได้เขียนเอาไว้ แต่จะทาให้การแสดงนั้นมีความเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้น รวมทั้งอาจจะทาให้ช่วงในเรื่องของการสื่อสารสัญลักษณ์หรือนัยยะต่างๆให้เข้าถึงผู้ชมได้ดีขึ้นอีกด้วย ซึ่งผู้ศึกษาได้ให้แนวทางในการกาหนดทิศทางการเคลื่อนไหวในการแสดงโดยคานึงถึงสิ่งต่างๆดังต่อไปนี้ คือ

7.4.1 Purpose

การเคลื่อนไหวและกิจกรรมทุกอย่างต้องมีเป้าหมาย การเคลื่อนไหวใดไม่มีเป้าหมายหรือไม่ส่งเสริมสถานการณ์ของตัวละครนั้นๆ บนเวทีต้องตัดทิ้งออก

7.4.2 Center of Interest (focus point)

การเลือกจุดสนใจเพื่อให้ผู้ชมจะได้รับรู้ว่าควรมองที่จุดใดบนเวที เช่นเดียวกับการตัดต่อภาพของภาพยนตร์ที่มีการเลือกสรร สิ่งที่ผู้กำกับต้องการให้ผู้ชมได้ชมเป็นไปตามจังหวะและลำดับที่เหมาะสม แต่บนเวทีละคร ผู้ชมมีอิสระในการเลือกชมสิ่งที่เกิดขึ้นบนเวที การดึงสายตาผู้ชมมายังจุดที่ผู้กำกับต้องการจึงต้องอาศัยทักษะทางการจัดวางลำดับความสำคัญ

7.4.3 Variety

เนื่องจากสถานการณ์บนเวทีมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จังหวะของการแสดง (Pacing) ของนักแสดงซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั้นๆ ย่อมเปลี่ยนไปด้วย หรือการเคลื่อนไหวของนักแสดงไม่หยุดนิ่งจนนานเกินไป ทั้งนี้การสร้างความหลากหลายนี้ไม่ใช้ตั้งใจให้เกิดความหลากหลายเท่านั้น ต้องมีที่มาที่ไป คือต้องสอดคล้องกับสถานที่บนเวที ความเป็นจริงและความเชื่อของนักแสดง ความหลากหลายมีผลผลักดันเรื่องและความรู้สึกของคนดูให้เคลื่อนไหวไปข้างหน้า

7.4.4 Point out moment

การสร้างความน่าสนใจให้กับละคร โดยสามารถนำความรู้สึกของผู้ชมร่วมไปกับละครด้วย โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่เป็นวิกฤตของเรื่อง คือสถานการณ์บนเวทีต้องกระทบความรู้สึกหรือความคิดของผู้ชม คือ มีเหตุผลเพียงสองประการเท่านั้นสำหรับทุกการเคลื่อนไหวบนเวที คือ ความรู้สึกของตัวละคร และ เป้าหมาย การเคลื่อนไหวใดๆ ก็ตามที่กำหนดขึ้นมาเพื่อให้นักแสดงเคลื่อนที่ไปโดยปราศจากเหตุผลทั้งสอง ถือเป็นการ “ทำลายมนต์วิเศษของละครเวที” การเคลื่อนไหวทุกอย่างบนเวทีควรเป็นไปโดยปราศจากร่องรอยว่านักแสดงนั้นได้ถูกกำกับให้ทำโดยผู้กำกับ ละครที่ถูกกำกับมาอย่างดี งานของผู้กำกับจะไม่ปรากฏแจ่มแจ้งต่อสายตาของผู้ชม

7.5 ผลิตผลงานการแสดงทุกเดือน

จากคำแนะนำของครูที่ปรึกษา ในตลอดระยะเวลาซ้อมก่อนเริ่มแสดงจริงในเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ 2556 จะต้องมีการแสดงละครที่นักแสดงในโปรดักชั่นทำร่วมกัน เดือนละหนึ่งเรื่อง ทำการแสดงจริงๆ บนเวทีที่มีคนดูจริงๆ โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อให้นักแสดงมีทักษะและความเข้าใจในการแสดงเพิ่มมากขึ้น
2. เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาต่อยอดที่ดี ก่อนได้เริ่มแสดงยักษ์ตัวแดงจริงๆ
3. เพื่อทำให้นักแสดงได้เปิดโลกทัศน์และมีเครือข่ายละครเพิ่มขึ้น

7.5.1 เดือน สิงหาคม ทำการแสดงเรื่อง “ลูกค้าคนที่ร้อย”

ผู้กำกับนำโครงเรื่องมาจากเรื่องสั้นในหนังสือ “Happy Story 1 เรื่องสั้นๆ อ่านอุ่นใจ” มาดัดแปลง เขียนบทโดย ดาลัด ดำรงค์ทวีศักดิ์ และกำกับโดย ปวีณา เรือนอนุกูล โดยจัดแสดงในเทศกาลละครสั้นประสานมิตร เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับยายหลานคู่หนึ่ง ที่แม้จะยากจนแต่ก็สามารถแสดงความรักความอบอุ่นที่ทั้งคู่มี และเผื่อแผ่ไปให้ทุกคนในร้านข้าวต้มได้รับรู้ถึงความรู้สึกดีๆและเรียนรู้ที่จะเป็นผู้ให้ไปพร้อมๆกัน

7.5.2 เดือน กันยายน ทำการแสดงเรื่อง “ยักษ์สีน้ำเงิน”

โดยนำโครงเรื่องมาจากนิทานพื้นบ้านญี่ปุ่น ดัดแปลงวิธีการนำเสนอให้เป็น Movement และทำการแสดงที่มหาวิทยาลัยศรีปทุม ในงาน Happy Everyday ... เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ ความเสียสละของยักษ์ตัวแดงที่ช่วยเหลือเพื่อน คือยักษ์สีน้ำเงิน ให้เป็นที่ยอมรับจากชาวบ้าน ซึ่งการกระทำนั้นแม้จะทำให้ยักษ์ตัวแดงต้องโดดเดี่ยว แต่เขาก็สุขใจที่ได้ทำให้เพื่อน มีความสุข

7.5.3 เดือน ตุลาคม ทำการแสดงเรื่อง “เจ้าขุนทองจะกลับมาเมื่อฟ้าสาง”

กำกับการแสดงโดย มหา ศุภวัฒน์ หงษา แสดงในเทศกาลศิลปะนานาพันธุ์ ครั้งที่ 6 ซึ่งสถาบันปรีดีพนมยงค์จัดขึ้นทุกปี ทำการแสดงในวันที่ 29 กันยายน – 1 ตุลาคม 2556 ทั้งหมด 3 รอบ รูปแบบการแสดงเป็น Reader's Theatre เนื้อหาการแสดงสื่อถึง คนอย่างเจ้าขุนทอง ที่มีลักษณะโครงเรื่องแบบเดียวกับ ผู้หญิงคนนั้น ด้วยผู้กำกับมีความเห็นว่า

ทีมนักแสดงมีความสามารถในและเหมาะกับการแสดงชุดนี้ ประกอบกับ ประเด็นการนำเสนอของเรื่อง มีทิศทางเดียวกันกับ ยักษ์ตัวแดง ผู้กำกับจึงใช้โอกาสนี้ในการต่อยอดทีมนักแสดง รวมถึงได้รับเกียรติจาก ศิลปิน แม่จำปามาร่วมแสดง เป็นตัวเอกในบท แม่

7.5.4 เดือนพฤศจิกายน ในการแสดงชุด “disappear”

กำกับการแสดงโดย ครูหนุน ปัณณทัต โพธิเวชกุล การแสดงชุดนี้เป็นการแสดง เชิงสัญลักษณ์ สื่อถึงประเทศไทย ในปัจจุบัน มีลักษณะของมูฟเม้นประกอบกับการร้องเพลงของพี่เวิร์คและการเป่าขลุ่ยของมหา ศุภวัฒน์ ทำการแสดงในเทศกาลละครกรุงเทพฯครั้งที่ 10 ซึ่งจัดแสดงที่หอศิลป์กรุงเทพ บริเวณเวทีกลางหน้าหอศิลป์

7.6 การซ้อมโดยวางบท

เมื่อผ่านขั้นตอนการวางตำแหน่งการเคลื่อนไหวของนักแสดงแล้ว และนักแสดงมีความเข้าใจถึงเหตุผลในการกระทำต่างๆ แล้ว ในขณะเดียวกันนั้นการซ้อมก็ต้องควบคู่กับการที่นักแสดงก็ต้องจำบทพูดของตัวละครนั้นให้ได้ด้วย การถ่ายทอดบทพูดไม่ใช่การอ่าน ผู้ชมจะรู้ทันทีว่าเรากำลังอ่านบทให้ฟัง เพราะการแสดงของตัวนักแสดงเองจะบ่งบอกว่านักแสดงไม่เข้าใจในสิ่งที่พูด ดังนั้นการพูดอย่างเป็นธรรมชาติ คือ การพูด อย่างที่ตัวละครคิดและตัวละครรู้สึก การพูดจะไม่ติดขัดเมื่อเรารู้สึกว่าการพูดอย่างตัวละครมันเป็นธรรมชาติที่สองของตัวเรา มีคนกล่าวว่า “ละครเวทีที่ดี เราไม่ควรได้ยินผู้เขียนบทพูดบทอยู่บนเวที”

การวางบท มีส่วนช่วยในการแสดงให้เป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้น นักแสดงจะลืมการท่องจำ และยังเป็นการฝึกความพร้อมสำหรับการแสดงจริงอีกด้วย ว่านักแสดงมีสมาธิและพร้อมที่จะแสดงหรือไม่ การพูดบทไม่ใช่การท่องจำ ฉะนั้นการซ้อมบ่อยครั้งจะช่วยให้จำบทได้ง่ายขึ้นและมีความเป็นธรรมชาติมากกว่าการท่องบทอย่างหลับหูหลับตาโดยไม่เข้าใจความหมาย

สำหรับเรื่อง ยักษ์ตัวแดง นั้นการวางบทของนักแสดงทำให้เกิดปัญหาคือ นักแสดงเรื่องนี้ส่วนใหญ่ยึดติดกับความเคยชินของตนเองมากจนเกินไป จนทำให้ไม่พูดตามบท และทำให้ความหมายของสารนั้นเปลี่ยนไป รวมถึง แม้บางความหมายในประโนคจะเป็นไปตามการตีความแต่เมื่อประโยคที่พูดไม่เป็นไปตามที่เคยซ้อม คู่รับ-ส่งบท จึงมีปัญหาด้วย ดังนั้นในช่วงก่อนการแสดงจริงจึงต้องมีการให้นักแสดงอ่านบทอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้เกิดความเคยชินกับสิ่งที่ตนเองพูดและเพื่อให้ออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ

7.7 การซ้อมทั้งเรื่องโดยไม่หยุด

ศัพท์ทางการแสดงเรามักจะได้ยินคำว่าการ Run Through ซึ่งคือการซ้อมเหมือนจริงสำหรับนักแสดง หมายถึงจะไม่มีการสั่งหยุดจากผู้กำกับไม่ว่ากรณีใดๆ นักแสดงจะต้องอาศัยทักษะ ทั้งการจดจำ และการแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าที่พร้อมจะเกิดขึ้นเสมอด้วยตัวเอง การซ้อมทั้งเรื่องโดยไม่หยุด คือการรวบรวมการซ้อมทั้งหมดมาร้อยเรียงและต่อกันเป็นเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง

สำหรับเรื่อง ยักษ์ตัวแดง การ Run Through จะกำหนดให้ทุกอย่างเหมือนจริง ทั้งทางเข้า ทางออก พื้นที่การแสดง (Acting areas) อุปกรณ์ประกอบฉาก (Set props , Hand props) การซ้อมลักษณะนี้จะช่วยให้นักแสดงสามารถลำดับความคิด ลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กับตัวละครของตนเอง และสถานการณ์รอบข้างได้ นักแสดงจะต้องมีสมาธิจดจ่ออยู่กับเรื่องราวว่าอะไรก่อน อะไรหลัง ผู้กำกับจะเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นในการซ้อมครั้งนี้ รวมทั้งข้อผิดพลาดที่ควรแก้ไข และ

ยังเป็นแนวทางที่ดีสำหรับฝ่ายเทคนิคต่างๆ ในการจัดไฟ เสียง และระบบต่างๆ เช่นการเข้าออกของนักแสดง คิวการปล่อยเทคนิคต่างๆ การใช้อุปกรณ์และการเก็บอุปกรณ์ประกอบฉาก เป็นต้น

7.8 การซ้อมเทคนิค

หลังจากการทำงานของฝ่ายฉากได้เสร็จสิ้นลง งานด้านเทคนิคคืองานต่อไปที่ผู้กำกับการแสดงจะต้องคำนึงถึง การจัดวางตำแหน่งการเคลื่อนไหวของนักแสดงบนเวทีก็มีผลต่อแสง เสียง เอ็ฟเฟ็กต์ต่างๆ การพูดบทก็มีผลต่อการให้คิว หรือการปล่อยเทคนิคต่างๆ การซ้อมเทคนิคคือการซ้อมเพื่อการแสดงจริง ดังนั้นการซ้อมเทคนิคจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก การซ้อมเทคนิคที่ดีก็จะทำให้ละครเวทีเรื่องนั้นๆ สมบูรณ์และน่าติดตามมากขึ้น มีส่วนช่วยกระตุ้นในเรื่องความสนุกและความเชื่อแก่ผู้ชม แต่การซ้อมเทคนิคที่น้อยเกินไปก็อาจกลับกลายเป็นผลร้ายและเป็นอุปสรรคต่อการแสดงสำหรับนักแสดงได้เช่นกัน

ทางด้านเทคนิคแสงจะต้องซ้อมกับนักแสดงมาก เนื่องจากจะมีคิวที่นักแสดงจุดไฟและดับไฟ ดังนั้นการกระทำของนักแสดงและเทคนิคไฟนั้นจะต้องสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ยังมีคิวการปล่อยควันที่จะต้องคาดการณ์เวลาไว้ล่วงหน้าว่าจะต้องปล่อยเมื่อใดและปริมาณใดเพื่อให้สัมพันธ์กับแสง รวมไปถึงเสียง

7.9 การซ้อมใหญ่

การซ้อมใหญ่คือการแสดงจริงอีกรอบหนึ่งของนักแสดง เพราะองค์ประกอบทุกอย่างในการซ้อมครั้งนี้จะเกิดขึ้นเหมือนจริงกับรอบการแสดง ไม่ว่าจะเป็น เสื้อผ้า การแต่งหน้าทำผม ฉาก อุปกรณ์ประกอบฉาก แสง เสียง ฯลฯ การแสดงรอบนี้จะเปิดโอกาสให้กับผู้ชมบางกลุ่มมาทดลองชม ซึ่งผู้กำกับ ก็สามารถตรวจสอบปฏิกิริยาของผู้ชมได้ ว่าผู้ชมมีความรู้สึกอย่างไรกับละครและควรเพิ่ม ลด หรือควรแก้ไขจุบกพร่องส่วนไหนเพื่อให้งานละครมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

8. รอบการแสดงจริง

การแสดงจริงคือการแสดงความ “พร้อม” ของทุกๆฝ่าย โดยเฉพาะผู้กำกับจะต้องให้ความเชื่อมั่นในความพร้อมในการแสดง ทุกฝ่ายนำเสนอสิ่งที่ซักซ้อมกันมาในระยะเวลาหลายเดือนออกสู่สาธารณชน

การที่ละครสักเรื่องจะเปิดการแสดงไม่ใช่เรื่องง่าย ฉะนั้นผู้กำกับยังต้องแน่ใจอีกว่า ผลงานที่ออกมาสู่สายตาผู้ชมนั้นต้องเป็นผลงานที่มีคุณภาพ โดยได้เกิดขึ้นจากความร่วมมือและตั้งใจของทีมงานทุกๆ ฝ่าย ผู้กำกับจึงต้องเป็นเพื่อนและบุคลากรที่ดี ที่สามารถเข้าใจตัวละครทั้งที่มีชีวิตและที่อยู่ในบทละคร เหนืออื่นใดเขาต้องรักนักแสดงและทีมงานทุกฝ่ายที่เข้ามาร่วมงานด้วยเพื่อให้ทุกฝ่ายพร้อมที่จะทำงานด้วยใจ ไม่ใช่เพียงแต่ทำด้วยหน้าที่

ในส่วนของ ละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง นั้น ผู้ศึกษาได้เต็มที่กับทุกรายละเอียดตลอดระยะเวลาหลายเดือนในการทำงาน ผู้ศึกษาได้เล็งเห็นปัญหาต่างๆ ในการทำงาน และสามารถแก้ไขจนเกิดความสมบูรณ์มากที่สุดโดยได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้ร่วมงานทุกฝ่าย

ละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง เปิดการแสดงทั้งหมด 3 รอบการแสดง มีดังนี้

รอบการแสดงที่ 1	วันพฤหัสบดีที่ 27 กุมภาพันธ์ 2557	เวลา 16.30 น. (บันทึกเทป)
รอบการแสดงที่ 2	วันศุกร์ที่ 28 กุมภาพันธ์ 2557	เวลา 16.30 น.
รอบการแสดงที่ 3	วันเสาร์ ที่ 1 มีนาคม 2557	เวลา 14.30 น.

การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง

1. ขั้นตอนในการฝึกซ้อมก่อนการแสดง

1.1 การซ้อมอ่านบท (Reading)

ในการซ้อมอ่านบทจะเป็นการซ้อมที่คล้ายกับเป็นขั้นตอนแรกของการซ้อม เพื่อให้นักแสดงทุกคนเข้าใจถึงตัวละคร ทั้งยังเป็นการศึกษาดูว่าบทละครบอกอะไรแก่เราบ้าง ความเป็นไปของเรื่องที่จะเกิดขึ้น สถานการณ์ต่างๆ และเป็นการศึกษาบทพร้อมกันกับนักแสดงทุกตัวเป็นครั้งแรก ดังนั้นเราจึงจะต้องอ่านบทกับผู้กำกับการแสดง นักแสดงคนอื่นๆ และทีมงานฝ่ายต่างๆ เพื่อให้มีความเห็นไปในทิศทางเดียวกัน เช่น บทละครมีแก่นของเรื่องว่าอะไร บทละครเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไร เกิดขึ้นในยุคสมัยไหน ปีใด เป็นต้น ซึ่งทีมงานแต่ละฝ่ายก็จะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป ผู้กำกับจะเป็นผู้ที่จะบอกทิศทางของเรื่องให้ทุกคนได้เข้าใจตรงกัน ในช่วงแรกการอ่านบทของผู้กำกับและผู้ศึกษาการแสดงมีความเห็นในเรื่องของแก่นเรื่องต่างกัน และเข้าใจไม่เหมือนกัน เนื่องจากบทละครเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง” สามารถนำเสนอได้หลายแง่มุม จึงต้องมีการตกลงกันระหว่างผู้ศึกษาทุกคนว่าแก่นเรื่องคืออะไร และอะไรคือสิ่งที่เราต้องการนำเสนอต่อคนดูโดยตรง และผู้ศึกษาทุกคนมีความเห็นว่าแก่นของเรื่องนั้นก็คือ จงกล้ายืนหยัดและทำในสิ่งที่ถูกต้อง ผู้กำกับมีความคิดที่จะนำเสนอละครในมุมมองการใช้ชีวิตของผู้หญิงคนนั้น ที่เลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องและควรค่าที่จะกระทำ

1.2 การตีความ (Interpretation)

หลังจากได้รับบทละครมาแล้ว ผู้ศึกษาจะต้องทำการวิเคราะห์ตัวละคร บทละคร เพื่อทำความเข้าใจ และอ่านเพื่อจับประเด็นในตัวบทมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ผู้กำกับการแสดงจะต้องเป็นคนมอบหมายหน้าที่ให้กับนักแสดงแต่ละคนในการไปอ่านบท และตีความในแต่ละประโยคของตัวละครนั้นๆที่นักแสดงได้รับ เพราะในแต่ละประโยคของตัวละครนั้นมักจะมีความหมายแฝงถึงความต้องการของตัวละครนั้นไว้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในเรื่องของความต้องการของตัวละครแต่ละคำพูด ผู้กำกับการแสดงจึงต้องมีการตีความร่วมกับนักแสดง เพื่อให้เกิดความราบรื่นในการฝึกซ้อม อีกทั้งเมื่อตีความร่วมกันควรมีการต่อบทสนทนา และในการต่อบทสนทนานั้นนักแสดงควรใส่ความรู้สึกเพื่อให้ออกมาในน้ำเสียงและจึงต่อบทด้วยการใส่ความต้องการลงไปด้วยจะเป็นการดีอย่างยิ่ง

1.3 การค้นคว้า (Research)

ในการค้นคว้าหาข้อมูลของผู้ศึกษานั้น สืบเนื่องมากจากการที่ผู้ศึกษาได้อ่านบท และตีความบทละครนั้นเรียบร้อยแล้ว เพื่อให้เกิดความเข้าใจในตัวละครมากยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาจำเป็นที่จะต้องค้นคว้าหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องหรือสามารถเชื่อมโยงกับลักษณะต่างๆของตัวละคร เช่น เพราะเหตุใดตัวละครนี้ถึงมีอุปนิสัยแบบนี้ ซึ่งเราอาจจะเชื่อมโยงได้ในบทละครที่ได้กล่าวไว้ และจากการที่เราปูพื้นตัวละครเอง สิ่งนี้ผู้ศึกษาจำเป็นที่จะต้องค้นคว้าหาข้อมูลตามตัวละครที่เราได้รับมอบหมาย ซึ่งผู้ศึกษาแต่ละคนได้ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวละครได้ดังต่อไปนี้

<u>ยักษ์ตัวแดง (Angus) รับบทโดย หทัยพันธ์ พรหมพินิจ</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

ยักษ์ตัวแดงหรือAngus ตั้งแต่เกิดก็ได้พบว่าตนเองอาศัยอยู่บนเรือลำใหญ่สีแดงดูคล้ายกับเรือสำราญแต่ลักษณะเก่ากว่ามาก ภายในเรือแบ่งเป็นชั้นๆถูกจัดสรรเป็นที่พักอาศัย ประชากรในเรือมีประมาณ500คน ในวัยเด็กพ่อแม่

ของAngusได้เสียชีวิตลงจากพายุลูกใหญ่ที่เกิดขึ้นกลางทะเลตั้งแต่โตมาเขาได้เรียนรู้สิ่งต่างๆจากผู้อาวุโสบนเรือการเอาชีวิตรอดจากสภาพอากาศต่างๆที่เกิดขึ้นในทะเล การหาอาหารมาเพื่อแบ่งปันกัน ครั้งหนึ่งผู้อาวุโสได้เล่าว่าพวกของเขาที่อาศัยอยู่ในเรือนั้นเคยมีแผ่นดินที่เรียกว่าบ้านอยู่ แต่พวกเขาไม่มีใครรู้จักที่นั้นเพราะพวกเขาออกมาจากที่นั่นนานมากแล้วนานก่อนที่Angusจะเกิด ที่นั่นมีอุณหภูมิ 38 องศา ที่นั่นเป็นดินแดนแห่งความสุข ตั้งแต่พวกเขาออกมาจากที่นั่นก็ได้เดินทางในทะเลมาตลอด แต่ไม่ว่าจะไปขึ้นฝั่งที่ไหนก็ไม่มีใครยอมรับพวกเขา พวกเขาโดนขับไลในฐานะคนนอกมาตลอด พวกเขามีความหวังว่าจะได้ขึ้นชายฝั่งหาที่อยู่สักแห่งที่มีคนยอมต้อนรับ ไม่มีอันตราย ที่ๆเรียกว่าบ้าน พวกเขาจะคอยส่งคนออกไปสำรวจเมื่อพบชายฝั่ง แต่ทุกครั้งก็ไม่สามารถขึ้นฝั่งได้เพราะต้องเจอกับอุปสรรคต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการขับไล่ของผู้ที่อยู่มาก่อนหรือพบว่าสถานที่ริมชายฝั่งนั้นเป็นที่ๆอันตราย จนวันหนึ่งพวกเขาก็ได้พบชายฝั่งอีกครั้งและครั้งนี้Angusคือคนที่อาสาออกไปสำรวจและตกลงกับพรรคพวกบนเรือว่าภายใน3วันถ้าAngusทำให้คนบนเกาะยอมรับได้เขาจะส่งสัญญาณให้พรรคพวกบนเรือรู้ว่าเขาได้ค้นพบบ้านที่พวกเขาตามหามานานแล้ว

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร ตัวละครต้องการให้โลกนี้มีการให้ การแบ่งปันกัน หวังให้สักวันหนึ่งทุกคนจะมีสิทธิเสรีภาพที่เท่าเทียมกันในทุกๆที่

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ	35 ปี
รูปร่าง	สูงใหญ่ ดูกำยำ ไม่อ้วนหรือผอมจนเกินไป
ส่วนสูง	180 เซนติเมตร
น้ำหนัก	75 กิโลกรัม
สีผม	ดำ
ทรงผม	ผมสั้น เกรียนทั้งหัว
การแต่งกาย	ใส่เสื้อแขนยาวถึงศอกสีขาวมอมๆดูสกปรก กางเกงขายาวสีขาวมอมๆ
บุคลิกทั่วไป	หน้าตาใจดี ยิ้มแย้ม มีความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่แปลกใหม่ตลอดเวลา

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารมณ์	ยอมรับได้กับทุกสิ่ง ยอมรับกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น
พฤติกรรมทางเพศ	ไม่หมกมุ่น เป็นเรื่องธรรมชาติ
ทางด้านสังคม	ไม่ถูกยอมรับจากคนส่วนมาก
สถานภาพในครอบครัว	พ่อแม่ตายหมดตั้งแต่ก่อนที่จะขึ้นเกาะ
สถานภาพทางสังคม	ถูกคนส่วนมากเรียกว่ายักษ์ เป็นตัวประหลาด ไม่ถูกยอมรับ
ศาสนา	เชื่อในการให้ การแบ่งปันผู้อื่น
ชนชั้น	ไม่มี
การศึกษา	ไม่มี
อาชีพ	ไม่มี
ฐานะทางการเงิน	ไม่มี
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	ไม่มี

ลักษณะอื่นๆ

อ่อนโยน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความเมตตาต่อทุกคน ชอบที่จะสร้างมิตรมากกว่าศัตรู และไม่ว่าจะถูกใครโกรธเกลียดหรือว่าร้ายยังไงตัวละครก็สามารถยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็นผลที่จะมากระทบต่อตนเองหรือเหตุผลของตัวละครอื่นที่กระทำต่อตนเอง ตัวละครก็สามารถเข้าใจได้ในทุกๆเรื่อง ตัวละครมองว่าทุกคนมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน และหวังจะให้ทุกๆคนคิดเช่นนั้นเหมือนกัน

ปมด้อย	ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ที่ๆปลอดภัย ที่ๆเรียกว่าบ้าน
สภาวะการตัดสินใจ	คิดไตร่ตรองให้ดีก่อนทำอะไรลงไป ให้ทุกๆอย่างแก่คนอื่นเท่าที่ตัวเองจะให้ได้
ความต้องการ	ต้องการแบ่งปันในสิ่งที่คนอื่นไม่มี ต้องการได้รับการยอมรับทั้งตนเองและพรรคพวก
ทัศนคติต่อชีวิต	มีความสุขในการใช้ชีวิต การแบ่งปันต่อผู้อื่น การปล่อยวาง
ทัศนคติต่อโลก	สักวันหนึ่งโลกนี้จะดีขึ้น ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน มีความเสมอภาคกันในทุกๆที่
สิ่งที่รักที่สุด	เพื่อนร่วมโลก
สิ่งที่เกลียดที่สุด	ไม่มี
ระดับสติปัญญา	ปานกลาง-ฉลาด

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้น เธอเป็นคนเดียวที่เปิดใจยอมรับในตัวAngusในฐานะมนุษย์ไม่ใช่ยักษ์เพียงคนเดียวในเกาะ เธอคอยช่วยเหลือและพร้อมที่จะเข้าใจAngusในทุกๆเรื่อง Angusรักผู้หญิงคนนั้นแต่เป็นรักในฐานะของเพื่อนร่วมโลกคนหนึ่งที่มีมิตรภาพที่ดีให้แก่กันไม่ใช่คนรัก Angusเชื่อใจและซาบซึ้งกับสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นได้ทำเพื่อเขามาก

กาเหว่า เป็นพี่ชายของผู้หญิงคนนั้นAngusมองว่าเขาเป็นคนดีดูมีความสุขกับทุกๆเรื่องทำให้Angusรู้สึกเอ็นดูในตัวกาเหว่าเพราะกาเหว่าเหมือนเด็กที่พร้อมจะเล่นสนุกตลอดเวลา กาเหว่าไม่ได้กลัวAngusและAngusเองก็รู้สึกดีเมื่อได้อยู่กับกาเหว่าเช่นกัน

ยอดทอง เป็นเพื่อนของกาเหว่า Angusไม่ได้สนิทกับยอดทองมากนักแต่เขารู้ว่ายอดทองรักผู้หญิงคนนั้น ยอดทองเคยใส่ร้ายAngusในเรื่องต่างๆแต่Angusไม่ได้โกรธแค้นอะไรเพราะว่าสิ่งที่ยอดทองทำก็เพื่อจะให้ผู้หญิงคนนั้นใส่ใจในตัวเขา

ชาวบ้าน ตั้งแต่ครั้งแรกที่เข้ามาในเกาะแห่งนี้Angusก็ไม่ได้ถูกยอมรับจากชาวบ้าน มีทั้งคนที่กลัวเขา สงสัยในตัวเขา เกลียดเขา ทุกๆคนเรียกเขาว่ายักษ์ตัวแดงจากการพูดถึงเขาในทางแย่ๆปากต่อปาก บางพวกต้องการที่จะทำร้ายหรือฆ่าเขาเลยเสียด้วยซ้ำ

ปัญหาในการแสดง

-การปรับเปลี่ยนทิศทางของเรื่อง ซึ่งส่งผลกับบุคลิกลักษณะของตัวละคร

-การใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่คล่อง ติดขัดไม่เป็นธรรมชาติเวลาพูด

-การไม่มีสมาธิเวลาซ้อม

การแก้ไข

- เมื่อทิศทางของเรื่องเปลี่ยนสำหรับยักษ์ตัวแดงมีผลอย่างมากในด้านการแสดงออก วิธีแก้ไขคือกลับไปอ่านบทละครทบทวน วิเคราะห์ตัวละครใหม่อีกครั้งหนึ่ง ปรึกษาผู้กำกับถึงแนวทางการแสดงออกของตัวละคร

- ยักษ์ตัวแดงตอนท้ายเรื่องต้องพูดภาษาอังกฤษจึงเป็นปัญหาของผู้แสดงที่ไม่เชี่ยวชาญในการพูด วิธีแก้ไขคือฝึกพูดภาษาอังกฤษกับผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา ฝึกการออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน สื่อออกมาอย่างมีความหมาย

- เวลาซ้อมรีแสดงผู้แสดงมักไม่มีสมาธิเพราะกังวลกับปัญหาหลายอย่างเช่น การออกเสียง กังวลกับคู่แสดง จนทำให้สมาธิไม่อยู่กับเรื่อง วิธีแก้คือต้องรู้ตัวเองอยู่เสมอว่ากำลังทำอะไรอยู่ อยู่กับสถานการณ์ตรงหน้า คิดถึงความต้องการของตัวละครให้ชัดเจน ตัดปัญหาที่อยู่รอบๆตัวให้หมด และแสดงออกมาอย่างเต็มที่

<u>ผู้หญิงคนนั้น รับบทโดย กชกร บุญยพิทักษ์สกุล</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

ผู้หญิงคนนั้นแท้จริงมีชื่อว่าแฟง แต่เดิมอาศัยอยู่กับแม่และพี่ชายอยู่อีกเกาะหนึ่ง และได้ย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในเกาะนี้เมื่อตอนเธออายุได้เจ็ดปี เพราะแม่ของเธอได้ทราบข่าวว่าหมู่บ้านที่แห่งนี้ด้อยพัฒนา ชีวิตการเป็นอยู่ของคนในชุมชนแห่งนี้เสื่อมโทรม แม่ของเธอจึงเกิดความปรารถนาดีอยากจะเข้ามาช่วยเหลือแต่กลับถูกชาวบ้านในเกาะแห่งนี้มองว่าครอบครัวเธอแปลก และแตกแยกจากพวกเขาชาวบ้านในเกาะนี้ไม่มีใครชอบ ไม่มีใครยอมรับครอบครัวเธอเพราะคิดว่าครอบครัวของเธอเป็นคนแปลกถิ่นและไม่ทำตามกฎในหมู่บ้าน หลังจากนั้นไม่นาน แม่ของเธอก็ได้เสียชีวิต แฟงจึงเติบโตมากับพี่ชายผู้ซึ่งไม่เต็มเต็งจึงทำให้เธอต้องคอยดูแลปรนนิบัติกับพี่ชายเสมือนเป็นลูก พ่อแม่ของแฟงเสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังเด็กจึงทำให้เธอต้องดิ้นรนสร้างและทำอะไรต่างๆด้วยตนเอง ทำงานเลี้ยงตัวเองและพี่ชายด้วยอาชีพเป็นชาวประมงที่คอยเก็บหอยเสียบมาประทังชีวิต เธอมีความคิดความอ่านไม่เหมือนชาวบ้านในหมู่บ้านแห่งนี้ เธอยึดหลักความเชื่อของตัวเองเป็นที่ตั้ง ซึ่งเรียกสิ่งนี้ว่าอุดมการณ์ เพราะเธอคิดว่าชีวิตความเป็นอยู่ของสิ่งที่เธอจากมานั้นดีอยู่แล้ว และเธอก็ไม่คิดที่จะทำตามวิถีชีวิตของชาวบ้านในหมู่บ้านแห่งนี้ ภายหลังเธอจึงผันตัวมาเป็นศิลปินคอยหยิบจับเสพข่าวสารบ้านเมืองมากยิ่งขึ้น แฟงคิดที่จะต่อยอดความคิดของแม่ของเธอ อยากช่วยเหลือให้คนในหมู่บ้านนี้มีจิตใจที่ดีและสูงส่งขึ้น แต่ทุกครั้งที่เธอต่อสู้ก็ไม่เคยสำเร็จผลแต่เธอก็ไม่เคยหมดหวัง เธอยินดีที่จะตั้งใจพยายามต่อสู้ต่อไป ถึงแม้แฟงจะอายุเพียงยี่สิบเอ็ดปี แต่ความคิดความอ่านของเธอนั้นมากกว่าอายุ เพราะประสบการณ์ชีวิตของเธอที่ต้องดำรงชีวิตและต่อสู้กับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านแห่งนี้ทำให้เธอเติบโตมากับสังคมที่ล้อมรอบตัวเธอและตีตราว่าเธอเป็นผู้ผิดเสมอบ่อยครั้งที่เธอต้องถูกเป็นผู้ต้องหา เชลยจึงทำให้เธอแข็งแกร่งเข้มแข็งยืดหยัดอยู่ในสังคมที่ไร้ความยุติธรรมนี้ได้ จนวันหนึ่งได้มีเหตุการณ์เกิดขึ้นในหมู่บ้านและเธอก็เป็นผู้พิสูจน์ให้ชาวบ้านเชื่อเธออีกครั้งชายแปลกถิ่นเข้ามาในหมู่บ้าน ซึ่งถูกชาวบ้านขนานนามว่ายักษ์ตัวแดงเพียงเพราะชายผู้นี้มีลักษณะและการแต่งกายที่ผิดแปลกและไม่เคยพบเห็นจากชาวบ้าน ชาวบ้านต้องการที่จะฆ่ายักษ์ตัวแดง เพราะคิดว่ายักษ์ตัวแดงเป็นยักษ์ไม่ใช่คน แต่แฟงกลับคิดต่างจากชาวบ้าน คิดว่ายังไงยักษ์ก็เป็นคนเพราะได้พิสูจน์ด้วยตัวเองแล้ว และต่อสู้และปกป้องเพื่อความถูกต้องด้วยความแน่วแน่และมีเหตุผลเพื่อไม่ให้ยักษ์ถูกใส่ร้าย และมีความหวังใหม่ว่าถ้าเธอสามารถช่วยเหลือยักษ์ได้แล้วนอกจากยักษ์จะเป็นที่ยอมรับของคนในหมู่บ้านเธออาจจะเป็นที่ยอมรับของคนในหมู่บ้านเช่นกัน แต่ผลกลับไม่เป็นอย่างนั้น ชาวบ้านยังคงคิดว่ายักษ์เป็นยักษ์ไม่ใช่คน แต่เธอก็ยังไม่สิ้นหวัง เธอก็ยังยืนหยัดและต่อสู้ด้วยความหวังที่อยากจะเห็นฝั่งโน้นของทะเลของยักษ์ตัวแดงเพราะถ้าเธอได้รู้ว่าฝั่งโน้นของทะเลของยักษ์ตัวแดงมีจริงเธอก็อาจพบกับความจริงบางอย่างที่จะมาต่อสู้กับชาวบ้านเพื่อความถูกต้องอีกว่ายักษ์นั้นเป็นคนจริงๆ

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร ต้องการให้โลกนี้ไม่ตัดสินคนจากเพียงภายนอก,ต้องการให้ทุกคนเปิดใจยอมรับกันในตัวตนที่แท้จริง

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ 21ปี

รูปร่าง สูงโปร่ง ผมยาว สัดส่วนพอดี ทะมัดทะแมง คล่องแคล่ว

ส่วนสูง 165 เซนติเมตร

น้ำหนัก 60 กิโลกรัม

สีผม สีดำ

ทรงผม ปล่อยผมตรงสลวย ผมเปิดหน้า

การแต่งกาย แต่งตัวเรียบร้อย มิดชิด เสื้อแขนยาว กระโปรงยาว มีกางเกงซับในข้างในยาวสามส่วน

บุคลิกทั่วไป เป็นผู้หญิงที่มีอัธยาศัยดี มีเสน่ห์ ดูเป็นคนนิ่งๆพูดจาตรงไปตรงมา พูดน้อย แต่ทุกครั้งที่พูดจะแฝงไปด้วยนัยและภาษาที่แตกต่างจากคนทั่วไป กล้าคิดต่าง กล้าตัดสินใจ มีเหตุผลซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ชอบค้นหาความจริงด้วยตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นในตนเองโดยไม่ฟังความจากเพียงคำพูดของใครแต่จะสืบหาข้อมูลที่ถูกต้องชัดเจน มีทัศนคติคิดบวก คิดไตร่ตรองก่อนที่จะทำและพูดทุกครั้ง คิดไวทำไว กระฉับกระเฉง และเชื่อมั่นในตัวเองสูง

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารม มีความเป็นปกติมนุษย์ธรรมดาแต่ขีดจำกัดความอดทนสูงกว่าผู้อื่น ไม่แสดงอาการต่อหน้าชาวบ้านโดยเฉพาะเมื่อเสียใจ ไม่เคยร้องไห้ให้ใครเห็น

พฤติกรรมทางเพศ มีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้ามสูง เป็นที่ปรารถนาของผู้ชายส่วนมากบนเกาะ แต่แท้จริงแล้วภายนอกแตกต่างจากภายในใจโดยสิ้นเชิง

ทางด้านสังคม ไม่สามารถเข้ากับใครในหมู่บ้านได้ และไม่พึ่งพาใครในหมู่บ้านนอกจากตัวเอง มองคนในหมู่บ้านวุ่นวายไม่มีอะไรที่เป็นความจริง ไม่ทำตามสังคมและวิถีชีวิตของคนในหมู่บ้าน

สถานะภาพในครอบครัว ในครอบครัวมีกันอยู่สองคน มีพี่ชายและตัวเอง รักพี่ชาย ส่วนแม่ได้เสียชีวิตแล้ว และพ่อไม่เคยได้กล่าวถึง

สถานะภาพทางสังคม เป็นครอบครัวเล็กๆที่มีพี่ชายและน้องสาวที่อยู่กันสองคน เป็นบุคคลพเนจรที่พึ่งที่เข้ามาอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน และยังไม่มีใครในหมู่บ้านยอมรับและเข้าใจพวกเขาอย่างแท้จริง

ศาสนา เชื่อในเรื่องบาปบุญคุณโทษ(จากในบท)และเวรกรรม ไม่เชื่อคนเฒ่าคนแก่หรือประเพณีปฏิบัติที่คนบนเกาะสือต่อกันมา มีแนวทางปฏิบัติเป็นของตนเอง

การมีส่วนร่วมทางการเมือง ไม่มีบทบาททางการเมืองการปกครองของหมู่บ้าน เพราะไม่ได้รับการยอมรับจากคนในหมู่บ้าน เป็นคนที่ปล่อยผ่านความรู้สึกที่จะครอบครองหรือดูแลทุกๆอย่างนอกจากพี่ชายและยักษ์ตัวแดง

ชนชั้น เป็นบุคคลที่คนในหมู่บ้านจ้องจะจับผิดหรือใส่ร้ายตลอดเวลา เพราะยังไม่ได้รับการยอมรับและมีข่าวลือจากชาวบ้านในเรื่องเสียหายอยู่เสมอ

การศึกษา	เป็นคนฉลาด สามารถเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่ได้อย่างรวดเร็วและ อ่านออกเขียนได้ รู้จักใช่ความคิดแยกแยะในสิ่งที่เห็นหรือได้ยินเสมอ
อาชีพ	จากการศึกษาบทของตัวละคร และมุมมองของเค้าโครงเรื่องที่สื่อความหมายว่าเป็นทะเล จึงให้ความเห็นว่า มีอาชีพเป็นชาวประมงที่คอยเก็บหอยเสียบมาประทังชีวิต
ฐานะทางการเงิน	เป็นบุคคลที่มีฐานะปานกลางไม่ลำบากและไม่เคยพูดถึงความรวยและความจน พอมีพอใช้ไม่ขัด สน
สถานะภาพเกี่ยวกับงาน	เป็นศิลปินชอบเสพข่าวทางสังคมละการเมือง

ลักษณะอื่น ๆ

เป็นคนมีจิตใจดี รักครอบครัว มีความพยายามที่จะยืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้องและกล้าคิดต่างจากชาวบ้านและต่อสู้เพียงลำพังเพื่อสิ่งที่ถูกต้องและมีความหวังว่าชาวบ้านจะเข้าใจและเชื่อ ในสิ่งที่ต่อสู้ในสิ่งที่อยากให้เป็น

ปมด้อย	ไม่มีใครให้ปรึกษา พ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่วัยเด็กและเติบโตมาพร้อมกับพี่ชายที่ไม่เต็มเต็ง(กาเหว่า) ชีวิตต้องดิ้นรนด้วยตัวเอง ต่อสู้กับอุปสรรคทางสังคมและสิ่งแวดล้อมมากมาย
ภาวะการตัดสินใจ	เป็นผู้มีปัญญามีความคิดสามารถที่จะไตร่ตรองผิดถูกดีชั่วกับเหตุการณ์ต่างๆที่ เกิดขึ้นได้ด้วยตนเองโดยที่ไม่ฟังคำล่ำลือจากใคร
ความต้องการ	ปรารถนาอยากให้ชาวบ้านที่อยู่ในหมู่บ้านทำสิ่งที่ถูกต้องที่ควรทำ อยากนำพาความเจริญที่ ตนเองมีและได้รับมาจากที่ตัวเองจากมาให้มาสู่หมู่บ้านแห่งนี้ ต้องการให้ยักษ์และตนเองเป็นที่ยอมรับในหมู่บ้าน
ทัศนคติต่อชีวิต	เป็นคนไม่สิ้นหวัง มีความหวังตลอดเวลา ชีวิตไม่สิ้นต้องดิ้นและต่อสู้กันต่อไป เชื่อว่าถ้าสิ่งไหนเป็นสิ่งที่ถูกต้องก็จะต่อสู้เพื่อความถูกต้องและคิดว่าตัวเองเป็นผู้นำของครอบครัวเสมอ
ทัศนคติต่อโลก	มองโลกใบนี้ว่าเป็นโลกที่แสนวุ่นวาย ผู้คนใช้ชีวิตกันอย่างเห็นแก่ตัวและยอมทำสิ่งที่ผิดเพื่อให้ตนเองมีชีวิตอยู่รอด หาความยุติธรรมบนโลกนี้ไม่เจอ
สิ่งที่รักที่สุด	รักความไม่สิ้นหวังของตัวเอง รักความถูกต้องที่ออกมาจากความคิดของตัวเอง รักพี่ชายที่เป็นคนในครอบครัวคนเดียวที่เหลือ รักยักษ์เพราะคิดว่ายักษ์เข้าใจในสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นเป็น
สิ่งที่เกลียดที่สุด	เกลียดความเห็นแก่ได้โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องและจริยธรรมในการเป็นมนุษย์ของชาวบ้าน เกลียดความเห็นแก่ตัวโดยที่ไม่ได้ตั้งใจตอนที่กินเนื้อยักษ์
ระดับสติปัญญา	เป็นผู้มีปัญญามากกว่าคนในหมู่บ้าน มองเห็นคุณค่าความเป็นคนทุกคน เข้าใจผู้อื่นและมีวัฒนธรรมเป็นของตัวเองแตกต่างจากชาวบ้านในหมู่บ้าน

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น ๆทั้งเรื่อง

ยักษ์ตัวแดง	ผู้หญิงคนนั้นเชื่อและรู้ว่ายักษ์เป็นมนุษย์ ไม่กลัวยักษ์ ชอบยักษ์ และพยายามที่จะสื่อสารและเข้าใจในภาษาของยักษ์ หวังดีกับยักษ์และคอยช่วยเหลือปกป้องยักษ์ ตามบทละครเวลาอยู่กับยักษ์จะแสดงท่าทีที่มีความสุขออกมาทางรอยยิ้ม มีความรู้สึกดีๆกับยักษ์
กาเหว่า	เป็นพี่ชายและสมาชิกคนเดียวในครอบครัวและเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เหลืออยู่ เป็นห่วงและรักพี่ชายโดยแสดงออกอย่างเห็นได้ชัด รับรู้ได้ในความรักที่พี่ชายมีให้

ยอดทอง เป็นเพื่อนของพี่ชายที่คอยเอาเปรียบพี่ชาย โดยหวังสิ่งตอบแทนคือตัวของผู้หญิงคนนั้น เป็นผู้ชายที่หาความสุขใส่ตัวทำทุกวิถีทางที่ได้อยู่ใกล้ผู้หญิงคนนั้น แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่ชอบอยู่ใกล้ แต่พูดคุยกันได้ในฐานะเพื่อนมนุษย์

ชาวบ้าน ไม่ชอบอยู่ในสังคมเดียวกับชาวบ้าน ผู้หญิงคนนั้นไม่สามารถเข้ากับชาวบ้านได้ ผู้หญิงคนนั้นยังไม่ได้รับการยอมรับจากชาวบ้านอย่างแท้จริง เป็นบุคคลที่สังคมรังเกลียดและมองข้าม

ปัญหาในการแสดง

-การปรับเปลี่ยนทิศทางของเรื่อง ซึ่งส่งผลกับบุคลิกลักษณะของตัวละคร

-พูดไม่ชัด

-ไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้กำกับต้องการจะสื่อสาร

-เครื่องติดช้ากว่านักแสดงท่านอื่น

-ไม่ฟังกันจริงๆเวลาแสดง

การแก้ไข

-แก้ไขปัญหาด้วยการวอร์มหน้าเยอๆ อ้าปากให้กว้าง ใช้ร่างกายช่วยในการสื่อสาร
ฝึกพูด ร ให้ชัดใน ทุกประโยคที่มี ร เรือ

-แก้ไขปัญหาด้วยการให้ครูและเพื่อนมาช่วยแปล ความหมายคำพูดของผู้กำกับซึ่งเป็นความหมเดียวกันกับที่ผู้กำกับต้องการจะสื่อสารแต่คนละคำพูด

-แก้ไขปัญหาด้วยการ ก่อนการแสดงจะต้องเรียกผู้แสดงด้วยกันมาต่อบท กัน ก่อนแสดงจริง

-ทำร่างกายให้ผ่อนคลายก่อนการแสดงไม่คิดถึงเหตุการณ์ที่จะแสดงล่วงหน้าและอยู่กับสถานการณ์

<u>กาเหว่า รับบทโดย กรกฤต สิงหา</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

อะไรที่ทำให้กาเหว่ากลายเป็นคนไม่เต็มเต็งในสายตาคนอื่น? เพราะตัวละครมีวิธีคิดและแนวทางในการใช้ชีวิตแตกต่างจากคนอื่นอย่างสิ้นเชิง ตัวละครเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่กับปัจจุบัน ไม่ยึดติดอยู่กับอดีต และไม่เพ้อฝันถึงอนาคต เป็นเพราะกาเหว่าเป็นคนที่ชอบยิ้ม ชอบหัวเราะมาตั้งแต่เด็ก บางครั้งอาจดูเหมือนคนบ้า ไม่รู้จักกาลเทศะ มีความสุข หัวเราะในขณะที่คนอื่นกำลังเศร้าเสียใจ เพราะตัวละครคิดว่าไม่ต้องไปเครียดกับมัน ในเมื่อเรื่องมันผ่านไปแล้วเราแก้ไขอะไรมันไม่ได้ ก็ควรจะมองมันแต่ด้านที่ดี แล้วก็ใช้ชีวิตอยู่กับวันนี้ให้ดีที่สุด หลายๆเรื่องตัวละครก็มักจะลืมมันไปเลย เพราะสนใจอยู่กับสิ่งที่พบเจอใหม่ๆในปัจจุบัน ในตอนแรกตัวละครไม่ได้สามารถละทิ้งความทุกข์ได้ถึงขนาดนี้ แต่พอเมื่อพ่อแม่ตัดสินใจออกจากเกาะเพื่อไปฝั่งโน้นของทะเล ไปหาสิ่งที่ดีกว่าเพื่อให้พวกเราสบายขึ้น แล้วทั้งสองก็เงียบหายไปเฉยๆ สำหรับกาเหว่าและน้องสาวมันทรมานมาก ทุกวินาทีที่ผ่านไปเหมือนกับว่าจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ ช่วงแรกๆ กาเหว่าเศร้าแล้วก็คิดถึงพ่อ เป็นเรื่องที่เศร้าและเสียใจที่สุดในชีวิตของตัวละคร แต่พอเมื่อเขาเห็นว่าตัวเองยังมีน้องสาวที่จะต้องดูแล และทุกอย่างที่เป็นที่ทำอยู่ตอนนี้เหมือนกับว่ามันจะไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น เขาก็เลือกที่จะไม่รอคอย และเลิกคิดถึงเรื่องของพ่อกับแม่อีกเลย หลังจากนั้นทุกครั้งที่เขาพบเจอกับสิ่งที่ใครต่อใคร เรียกมันว่าทุกข์ หรือสิ้นหวัง เขาก็ไม่เคยรับรู้ถึงความรู้สึกนั้นอีกเลย เหมือนกับว่าจากที่เคยมองโลกในแง่ดีและมองข้ามสิ่งที่ไม่ดีได้อยู่แล้ว เมื่อผ่านเหตุการณ์ครั้ง

นั้นมาก็ยิ่งทำให้สมองและความฉลาดที่มีอยู่ในตัว สามารถคิดและวิเคราะห์ได้อย่างรวดเร็ว และเลือกที่จะรับรู้แต่ความสุข รับรู้แต่สิ่งดีๆเท่านั้นจนติดเป็นนิสัยที่หัวเราะให้กับทุกอย่างและยิ้มรับทุกสิ่งเสมอ

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร ต้องการเรียนรู้อะไรใหม่ๆ เพื่อความสนุกสนาน

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ	26 ปี
รูปร่าง	สูง รูปร่างพอดี ไม่อ้วนหรือผอมจนเกินไป
ส่วนสูง	176 เซนติเมตร
น้ำหนัก	68 กิโลกรัม
สีผม	น้ำตาลเข้ม
ทรงผม	ผมด้านข้างสั้น มัดจุกตรงกลางหัว
การแต่งกาย	แต่งตัวสบายๆ ใส่เสื้อยืดด้านใน คลุมด้วยเสื้อแขนยาว กางเกงขาพอง
บุคลิกทั่วไป	ใบหน้ายิ้มแย้มตลอดเวลา ยืนอยู่เฉยๆก็ทำให้คนที่มองสามารถยิ้มตามได้ ดวงตาดูเหมือนไร้เดียงสาคล้ายกับเด็กซึ่งแตกต่างจากอายุที่โตมากแล้ว ดูสดใส มีชีวิตชีวามาก คิดไวทำไว ทำอะไรคล่องแคล่วมาก

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารมณ์	มีความสุขกับทุกอย่าง
พฤติกรรมทางเพศ	เห็นเป็นเรื่องธรรมชาติ ที่ทุกคนก็พูดก็ทำกันเป็นปกติ
ทางด้านสังคม	เป็นคนไม่เต็มเต็งในสายตาคนอื่น
สถานภาพในครอบครัว	เหลือกันอยู่ 2 คนกับน้อง เป็นที่รักของน้องสาว (ผู้หญิงคนนั้น)
สถานภาพทางสังคม	เป็นคนบ้า ตัวประหลาด คนแปลกแยก
ศาสนา	นับถือทุกอย่างที่รู้จัก
การมีส่วนร่วมการเมือง	เข้าไปดูและเล่นสนุกทุกครั้งที่มีการพิพากษา (ผู้ชม)
ชนชั้น	กลาง
การศึกษา	เรียนรู้ทุกอย่างด้วยตัวเอง
อาชีพ	ไม่มี
ฐานะทางการเงิน	พอกินพอใช้
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	ไม่มี

ลักษณะอื่น ๆ

ฉลาด มองโลกในแง่ดี(มากที่สุด) ลืมเร็วเพราะสนใจแต่สิ่งใหม่ๆที่พบเจอตลอดเวลา ชอบค้นหาและเรียนรู้อะไรใหม่ๆ ไม่ว่าใครจะมองว่าทุกข์ตัวละครก็จะค้นพบสิ่งดีๆและมีความสุขได้ตลอดเวลา ใช้ชีวิตอยู่กับปัจจุบัน ไม่ยึดติดอยู่กับอดีต และไม่เพ้อฝันถึงอนาคต ชีวิตพบเจอแต่ความสุข มองทุกอย่างเป็นเรื่องสนุกและมีความสุขกับการใช้ชีวิตมาก ไม่เคยรู้สึกทุกข์ ไม่เคยร้องไห้เสียใจจนหลายครั้งถูกใครต่อใครมองว่าไม่เต็มเต็ง

ปมด้อย	ไม่มี

สภาวะการตัดสินใจ	ไม่เคยคิด ทำเลย ด้วยความหวังดีกับทุกคน
ความต้องการ	อยากเล่นตลอดเวลา สนุกกับการใช้ชีวิต
ทัศนคติต่อชีวิต	มีความสุขกับการใช้ชีวิต เห็นเป็นเรื่องสนุก
ทัศนคติต่อโลก	โลกสวยสดใส น่าอยู่ และเหมาะกับสิ่งมีชีวิตทุกชนิด
สิ่งที่รักที่สุด	ทุกอย่าง
สิ่งที่เกลียดที่สุด	ไม่มี
ระดับสติปัญญา	ฉลาดในการใช้ชีวิต

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้นกาเหว่ากับผู้หญิงคนนั้นเป็นพี่น้องกัน รักและหวังดีกับผู้หญิงคนนั้นอยากให้เธอมีความสุขกับสิ่งที่มีอยู่ ซึ่งวิธีการที่ตัวละครใช้คือการทำตัวเองให้มีความสุข หวังว่าจะทำให้ผู้หญิงคนนั้นเห็นมากกว่าการพูดหรือบอกไปตรงๆ

ยอดทองยอดทองเป็นคนที่กาเหว่าอยู่ด้วยแล้วมีความสุข เป็นคนที่ทำให้รู้สึกแปลกใจ เชื่อใจและไว้ใจได้เสมอ มีเรื่องเล่าที่พอฟังแล้วรู้สึกมีความสุข ฟังกี่ครั้งก็ทำให้สนุก ยิ่งอยู่ด้วยยิ่งตลก เป็นคนที่กาเหว่าอยากให้ดูแลน้องสาวไปตลอดชีวิตเพราะตัวละครรู้ว่ายอดทองรักผู้หญิงคนนั้นมาก

ยักษ์ตัวแดงกาเหว่าไม่กลัวยักษ์ตัวแดง สำหรับกาเหว่ายักษ์ตัวแดงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ และอยากที่จะเรียนรู้และทำความรู้จัก อยากเล่นด้วย ซึ่งในความคิดของกาเหว่าไม่รู้ว่ายักษ์ตัวแดงเป็นอะไร แต่จะคนหรือสัตว์ก็ล้วนไม่แตกต่างกัน มีความรู้สึกนึกคิด เมื่อเป็นสิ่งมีชีวิตล้วนเท่าเทียมกันหมด

ชาวบ้าน กาเหว่าชอบอยู่กับชาวบ้านเพราะคิดว่าทุกคนรัก ยิ่งทุกคนพูดคุยและให้ความสนใจ ตัวละครก็ยิ่งคิดว่าชาวบ้านรักและเอ็นดู อยากจะพูดอยากจะคุยและคิดว่าชาวบ้านชอบตนเองมาก

ปัญหาในการแสดง

- การปรับเปลี่ยนทิศทางของเรื่อง ซึ่งส่งผลกับบุคลิกลักษณะของตัวละคร
- ความเข้าใจในฐานะของตัวละครที่เล่าเรื่อง ยังมีไม่มากพอ
- ในการเปลี่ยนตัวละครไปเป็นผู้เล่า ยังไม่ชัดเจน
- เล่นละครอยู่กับตัวเอง ไม่ฟังกัน

การแก้ไข

- ในส่วนของกาเหว่าเมื่อทิศทางของเรื่องและทิศทางของตัวละครอื่นเปลี่ยน จึงจำเป็นที่จะต้องเพิ่มความรู้สึกหลายอย่างเพื่อให้เข้ากับตัวละครอื่นๆได้ ในแง่ของวิธีการแสดงออก ใช้การเพิ่มวิธีคิด วิธีการมองโลก ที่เคยมองในแง่ดีอยู่แล้ว ให้เพิ่มมากขึ้นอีก ความสนุกและความสุขในการใช้ชีวิตก็ต้องเพิ่มมากขึ้นไปด้วย เริ่มจากหัวเราะและยิ้มให้กับทุกอย่างที่ได้ยินและพบเจอ ซึ่งช่วยได้อย่างมาก ในการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ทำให้ได้แรงบันดาลใจตัวละครใหม่มาจาก เฒ่าทารก ชายชราที่เห็นทุกอย่างเป็นเรื่องสนุก ไม่เคยเครียดกับอะไรเลย และกระโดดโลดเต้นตลอดเวลา

- กลับไปค้นคว้าในส่วนของความเข้าใจต่อเรื่องที่ตัวละครจะต้องเล่า ซึ่งได้ผลการค้นคว้าดังนี้

<u>กาเหว่าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง?</u> พูดกับคนดู คนดูเป็นเหมือนกับความคิดของตัวเอง เหมือนเป็นการประมวลผล เป็นภาพความทรงจำที่อยู่ในหัว

เล่าเพราะอะไร?เพราะเป็นเรื่องที่ปลาบปลื้ม ตื้นตันใจรู้สึกอยากจะพูดถึง เวลาที่ได้พูดแล้วรู้สึกมีความสุขไปด้วยเหมือนเป็นการทบทวนความทรงจำที่แสนมีความสุข รู้สึกดีทุกครั้งที่นึกถึง

ทัศนคติที่มีต่อเรื่องที่เล่า?คิดว่ากำลังเล่าเรื่องที่เป็นความสุขที่สุดในชีวิต เพราะเวลาที่นึกถึงเรื่องนี้จะคิดถึงเวลาที่น้องสาวตัวเองยิ้มหัวเราะ คิดถึงภาพความสุขของน้องสาวตัวเอง คิดถึงช่วงเวลาของผู้หญิงคนหนึ่งที่ทั้งชีวิตเขาเพิ่งจะได้พบเจอกับความสุข

- ในด้านของการเปลี่ยนตัวละครที่เล่นในอดีต กลับมาเป็นผู้เล่า สิ่งที่ช่วยทำให้แตกต่างมากขึ้นคือ กลับไปทบทวนความต้องการในแต่ละประโยคที่พูดออกไป พูดกับใคร พูดเพราะอะไร เพื่ออะไร เมื่อความต้องการเปลี่ยนการแสดงออกก็จะเปลี่ยนตาม

- การเล่นละครอยู่กับตัวเอง เป็นปัญหาที่พบเจอบ่อยมากตลอดการทำละครเรื่องนี้ ซึ่งเมื่อลองมาทบทวนแต่ละครั้งในการแสดงก็ทำให้รู้สาเหตุว่าเกิดจากอะไร ทุกครั้งก่อนที่เราจะพูดบทหรือทำอะไร สิ่งที่คิดอยู่ตลอดคือ ตัวเราจะต้องเล่นยังไง ที่ผู้กำกับเคยปรับแก้ตัวเราไว้ต้องทำอย่างไรบ้าง ซึ่งมันส่งผลให้ตัวละครสนใจแต่ตัวเอง เลยกลายเป็นการเล่นอยู่กับตัวเองไม่ส่งผลอะไรเลย การแสดงละครคือการแสดงเพื่อคนอื่น ไม่ใช่เพื่อตนเอง จึงต้องกลับมาคิดว่า เราต้องการอะไร พูดเพราะอะไร ต้องการอะไรจากตัวละครอื่น อยากให้เขาทำอะไรให้เรา ซึ่งวิธีนี้ทำให้เราใส่ใจกับคนอื่นมากขึ้น ทำให้เราสนใจในสิ่งที่ตัวละครอื่นพูดและโต้ตอบได้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งช่วยแก้ปัญหาเรื่องการเล่นละครอยู่กับตัวเองได้

ผู้ตัดสินคดี1 รับบทโดย กรกฤต สิงหา

ภูมิหลังของตัวละคร

เมื่อครั้งยังเด็ก เขาเติบโตในครอบครัวของคนที่มีฐานะยากจน เลยไม่เคยเป็นที่ยอมรับของทุกคนในเกาะ ทุกครั้งไม่ว่าจะทำอะไร ไม่เคยมีใครเคารพและเชื่อในการตัดสินใจของเขา แล้วเขายังได้รับแต่คำดูถูกอยู่ตลอดเวลา ทำให้เขารู้สึกไม่มีตัวตนอยู่เสมอ จนเมื่อเขาโตขึ้นมีโอกาสในการแสดงออกความคิดเห็นมากขึ้น เขาทำทุกอย่างให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตัวเองต้องการ โกหก หลอกลวง ใส่ร้ายคนอื่น การกระทำเหล่านั้นทำให้ทุกคนหันกลับมาให้ความสนใจในตัวเขา และในทุกๆครั้งไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทุกคนก็เริ่มที่จะถามถึงทางออกในการแก้ปัญหากับเขาเรื่อยมา จนปัจจุบันเขาเป็นคนที่มีอำนาจสูงสุดในการตัดสินชีวิตทุกคนเมื่อถูกพิพากษา สามารถชี้เป็นชี้ตายใครต่อใครได้ ความคดโกงในอาชีพก็ไม่ได้น้อยลงไป มีแต่จะเพิ่มตามความต้องการของตัวเองมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกครั้งที่พิพากษา เขาจะติดสินบนจากคนอื่นตลอดเวลา และตัดสินตามใจตัวเอง ไม่สนใจเหตุผลและความจริงใดๆเลย

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร ต้องการทำลายทุกคนที่คิดหรือทำอะไรแตกต่างจากตนเองให้หมดไป เพื่อความถูกต้องของกฎหมู่ภายในพื้นที่แห่งนี้

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ	45ปี
รูปร่าง	สูง ผอม
ส่วนสูง	176 เซนติเมตร
น้ำหนัก	68 กิโลกรัม
สีผม	น้ำตาลเข้ม

ทรงผม	ไม่บ่งชัด (ใส่เครื่องประดับศีรษะตลอดเวลา)
การแต่งกาย	ใส่ชุดคลุมยาวตลอดเวลา
บุคลิกทั่วไป	ดูน่าเกรงขาม น่ากลัว สงบนิ่ง เป็นที่เกรงใจของทุกคนในสังคม เพียงแค่มองด้วยสายตาก็ทำให้ทุกคนเงียบได้ เสียงที่พูดออกมาทุ้มต่ำ และเต็มไปด้วยความลึกลับ

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารมณ์	แปรปรวน เอาแต่ใจ
พฤติกรรมทางเพศ	ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้หญิงที่ชอบ
ทางด้านสังคม	เป็นที่เกรงขามของทุกคนในหมู่บ้าน
สถานภาพในครอบครัว	ตัวคนเดียว
สถานภาพทางสังคม	ผู้ตัดสินคดีที่เก่งที่สุดในหมู่บ้าน
ศาสนา	นับถือบรรพบุรุษของเกาะ
การมีส่วนร่วมการเมือง	เป็นผู้นำที่เอาตามใจตัวเอง ทำทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ตัวเองอยากได้
ชนชั้น	สูง
การศึกษา	ไม่เรียน เพราะคิดว่าเก่งอยู่แล้ว
อาชีพ	รับตัดสินชีวิตคน
ฐานะทางการเงิน	ร่ำรวย
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	เป็นหัวหน้าทุกคน

ลักษณะอื่น ๆ

ผู้ตัดสินคดีหนึ่ง เป็นคนที่เชื่อมั่นในความคิดของตัวเองว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องและดีที่สุด ไม่เคยยอมรับและฟังเหตุผลจากคนอื่น พยายามทุกทางเพื่อให้ได้ตามสิ่งที่ตัวเองต้องการ ไม่เคยทำพลาด ผู้ตัดสินคดีหนึ่งจะวางแผนอยู่ตลอดเวลา จึงได้รับการยกย่องและความเชื่อใจจากชาวบ้านในการกระทำสิ่งต่างๆ

ปมด้อย	เคยไม่เป็นที่ยอมรับเมื่อวัยเด็ก เมื่อโตมาจึงทำทุกอย่างให้ตัวเองอยู่เหนือคนอื่น
สภาวะการตัดสินใจ	ไม่ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ทำตามความอยากของตัวเอง
ความต้องการ	อยากเป็นที่หนึ่งในทุกเรื่อง
ทัศนคติต่อชีวิต	คนที่เหนือกว่า คือคนที่อยู่รอด
ทัศนคติต่อโลก	โลกมีที่ว่างให้เฉพาะคนที่เห็นด้วยกับเรา
สิ่งที่รักที่สุด	ตัวเอง
สิ่งที่เกลียดที่สุด	คนที่รู้ดีไปกว่าตัวเอง
ระดับสติปัญญา	อ่านหนังสือไม่ออก แต่คิดว่าตัวเองรู้ดีทุกอย่าง

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนในหมู่บ้านละแวกเดียวกัน ตัวละครได้ยินเรื่องราวของผู้หญิงคนนั้นมามากมาย และไม่เคยรู้สึกชอบใจเลยสักนิด เขาพยายามหลายครั้งที่จะพิพากษาขับไล่ผู้หญิงคนนั้นออกจากเกาะไป แต่เธอก็มีเหตุผลข้อเท็จจริง

มายืนยันได้ตลอด จึงไม่สามารถกำจัดเธอได้ตามความต้องการสักที ในทุกๆครั้งความเกลียดก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนเมื่อมีสาเหตุจากยักษ์ตัวแดงเข้ามา ทำให้ตัวละครมีโอกาสในการกำจัดเธอได้สำเร็จ

ยักษ์ตัวแดงตัวละครไม่เคยมีโอกาสได้พบเจอยักษ์กับตาตัวเอง แต่ก็ได้ยินชาวบ้านพูดถึงยักษ์อยู่เสมอ จนเมื่อถึงเวลาที่ตนเองได้มีโอกาสพิพากษายักษ์ตัวแดง ด้วยความเกลียดชัง ก็ได้ตัดสินยักษ์ตัวแดงเอาไว้แล้ว ก่อนที่จะเริ่มการไต่สวนด้วยซ้ำ ซึ่งไม่ว่าอย่างไร ผู้ตัดสินคดีหนึ่งก็ไม่มีทางที่จะยอมให้ยักษ์ตัวแดงและผู้หญิงคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขาจึงทำทุกทางเพื่อให้ทั้งสองคนต้องตาย

กาเหว่า ตัวละครมีโอกาสได้พบเจอและพูดคุยกับกาเหว่าหลายครั้ง จริงๆแล้วกาเหว่าเป็นคนหนึ่งในหมู่บ้านที่ผู้ตัดสินคดีอยากจะกำจัดทิ้ง แต่ด้วยความที่กาเหว่าดูไม่ค่อยเต็มเต็ง และไม่เป็นตัวอันตราย ทำให้เขาไม่เคยเห็นกาเหว่าอยู่ในสายตา ทำได้แค่ไล่ให้ไปไกลๆด้วยความรังเกียจ

ยอดทองยอดทองเป็นหนึ่งในชาวบ้านที่ผู้ตัดสินคดีไม่ค่อยไว้วางใจมากนัก แต่ก็มักจะใช้ยอดทองเป็นหมากในการกระทำสิ่งต่างๆอยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะเมื่อเวลาตัดสินคดีคำพูดของยอดทองช่วยให้การพิพากษาเป็นไปตามความต้องการของเขาอยู่ตลอด เขาจึงเก็บตัวยอดทองไว้เพราะยังมีประโยชน์ต่อตนเอง

ชาวบ้านปัจจุบันชาวบ้านเห็นผู้ตัดสินคดีเป็นเหมือนที่พึ่ง แต่ในมุมมองของผู้ตัดสินคดีหนึ่งชาวบ้านเป็นเหมือนปลาเล็ก ที่เป็นเหยื่อให้กับปลาใหญ่อย่างเขา เขาใช้ชาวบ้านเป็นเพียงหมากในการทำตามสิ่งที่ตัวเองต้องการแค่นั้น ไม่เคยรู้สึกรักหรือห่วงใยชาวบ้านเลย

ปัญหาในการแสดง

- ต้องเลือกแนวทางในการแสดงให้เหมาะสม

การแก้ไข

- ตัวละครผู้ตัดสินคดีหนึ่ง เป็นการเปลี่ยนลักษณะตัวละครกาเหว่าที่เป็นผู้เล่า มาเล่นเป็นผู้ตัดสินคดีซึ่งในการซ้อมจำเป็นที่จะต้องเลือกแนวทางในการแสดง ที่แบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ แสดงในลักษณะของตัวละครผู้ตัดสินคดี กับแสดงในลักษณะมุมมองของกาเหว่าที่มองเห็นผู้ตัดสินคดี ซึ่งทั้ง 2 อย่างส่งผลกับเรื่องราวและผู้ชมแตกต่างกัน จึงจำเป็นที่จะต้องเลือกแนวทางให้เหมาะสม

ในช่วงแรกของการซ้อมเคยมีการเลือกแนวทางแรก แสดงในลักษณะของตัวละครผู้ตัดสินคดี ซึ่งทำให้เรื่องเครียดจนเกินไป และไม่เหมาะสมกับสารที่ผู้กำกับต้องการจะนำเสนอ จึงเปลี่ยนเป็นการแสดงในลักษณะมุมมองของกาเหว่าที่มองเห็นผู้ตัดสินคดี เพราะต้องการที่จะเสียดสีการพิพากษา ที่ไม่มีความยุติธรรม แล้วฟังดูไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง แนวทางนี้จึงเหมาะสมที่สุด

<u>ชาย 4 รับบทโดย กรกฤต สิงหา</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

ชายสามเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะยากจน ทำให้ไม่ได้เป็นหรือมีพร้อมเหมือนคนอื่นเขา สิ่งเดียวที่จะทำให้เขาทัดเทียมกับคนอื่นได้ คือคำพูด ที่พูดเพื่อให้ตัวเองดูดีขึ้น ทัดเทียมกับคนอื่นในวัยเด็กเขาเคยมีอดีตฝังใจในเรื่องของกินของใช้ ที่ไม่ได้มีเหมือนกับคนอื่น จนทุกคนรอบข้างรู้สึกรังเกียจไม่อยากคบหา สิ่งแรกที่เขาทำคือการโกหก บอกกับใครต่อใครว่าตัวเองมีทุกอย่างมากกว่าที่คนอื่นเคยมี ซึ่งทุกคนก็เชื่อและให้ความสนใจกับเขามากขึ้น เมื่อเขาเติบโตขึ้นมาเรื่อยๆ สิ่งเดียวที่ทำให้ทุกคนให้ความสนใจในตัวเขาก็คือคำโกหก มันทำให้เขากลายเป็นคนแบบนี้เรื่อยมาจนติดเป็นนิสัย บางครั้ง

ไม่ใช่เรื่องของตัวเอง ไม่ได้ส่งผลดีหรือผลร้ายอะไร ก็ขอให้ได้โกหกไว้ก่อนเพื่อที่จะได้เอาชนะคนอื่นๆได้ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาโทษตัวเองอยู่ตลอดที่เลือกเกิดไม่ได้ ต้องทนอยู่กับความจน และความไม่มีกินของตัวเอง โดยที่ไม่ทำอะไรให้ตัวเองดีขึ้นเลย นอกจากพูด

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร ต้องการเป็นที่ยอมรับของทุกคน เพื่อเติมเต็มความรู้สึกถึงการมีตัวตนในพื้นที่แห่งนี้

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ	31ปี
รูปร่าง	สูง ผอม
ส่วนสูง	176 เซนติเมตร
น้ำหนัก	68 กิโลกรัม
สีผม	น้ำตาลเข้ม
ทรงผม	ใส่ผ้าคลุมหัวตลอด เพราะหัวล้าน
การแต่งกาย	ใส่เสื้อที่มีหมวกคลุม กางเกงขาพองสบายๆ
บุคลิกทั่วไป	ลักษณะการเดิน ดูเต็มไปด้วยความมั่นใจ เป็นคนที่คิดว่าตัวเองเก่ง ตัวเองแน่ ลักษณะการพูดฉะฉาน มั่นใจในทุกอย่างที่พูดออกไป ไม่ว่าจะจริงหรือไม่ก็ตาม

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารมณ์	เก็บกด หงุดหงิดง่าย
พฤติกรรมทางเพศ	ถ้าได้ก็ดี ตลอดเวลาก็ได้
ทางด้านสังคม	เป็นคนที่ทุกคนเข้าหา เพราะคิดว่าร่ำรวย
สถานภาพในครอบครัว	อยู่กับภรรยา
สถานภาพทางสังคม	รับจ้าง
ศาสนา	นับถือบรรพบุรุษของเกาะ
การมีส่วนร่วมการเมือง	ชอบทำเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่
ชนชั้น	กลาง
การศึกษา	ไม่มีความรู้ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้
อาชีพ	รับจ้าง
ฐานะทางการเงิน	ยากจน
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	พนักงานอิสระ

ลักษณะอื่น ๆ

ชายสาม เป็นคนที่ขี้โม้ ชอบอวดอะไรเกินตัว ทำเหมือนตัวเองรู้ดีเป็นที่สุดเขาเป็นคนที่มีความเก็บกดอยู่ในตัวเองสูง เพราะรู้สึกถูกกดดันจากคนรอบข้างตลอดเวลาเมื่อไม่มีหรือเป็นอย่างใคร ทำให้หลายๆครั้งก็หงุดหงิดออกมาอย่างไม่มีสาเหตุเมื่อถูกถามหรือต้อนจนมุม

ปมด้อย	ฐานะทางบ้านยากจน ทำให้ชอบแสดงออกเหมือนตัวเองมีดีเท่าเทียมคนอื่น

สภาวะการตัดสินใจ	คิดก่อนพูด คิดก่อนทำ แต่เพื่อตัวเองทั้งหมด
ความต้องการ	อยากเป็น อยากมีเหมือนคนอื่น
ทัศนคติต่อชีวิต	ขอแค่ให้ตัวเองดูดี
ทัศนคติต่อโลก	ทุกคนบนโลกล้วนคิดถึงแต่ผลประโยชน์ของตัวเอง
สิ่งที่รักที่สุด	ตัวเอง
สิ่งที่เกลียดที่สุด	ตัวเอง
ระดับสติปัญญา	ปานกลาง คิดแต่จะเอาตัวรอด

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้นอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน ชายสามเคยอยากได้ผู้หญิงคนนั้น แต่ก็ถูกปฏิเสธ หลังจากนั้นมาเขาก็เกลียดและใส่ร้ายเธอมาตลอด

ยักษ์ตัวแดงชายสามไม่เคยเชื่อเรื่องยักษ์ตัวแดงมาก่อน ครั้งแรกที่ได้ยินก็คิดแต่ว่าจะทำยังไงให้ใครต่อใครก็พูดว่าตัวเองรู้ดีเรื่องนี้ที่สุด ได้เห็นกับตาตัวเองจริงๆ ก็เมื่อตอนที่เข้าไปในถ้ำ แล้วก็รู้สึกหวาดระแวงในตัวยักษ์ตลอด หลังจากนั้นมาทุกครั้งที่พูดถึงยักษ์ตัวแดง ก็ทำเหมือนรู้จักยักษ์เป็นอย่างดี

กาเหว่า กาเหว่าเป็นคนที่ชายสามรู้สึกสนุกทุกครั้งที่ได้แกล้ง ไม่เคยคิดว่าเป็นพิษเป็นภัยกับตัวเอง และกาเหว่าเป็นคนเดียวที่เหมือนจะยอมรับในตัวเขา แต่ด้วยความที่ทุกคนในหมู่บ้านไม่ยอมรับ ชายสามจึงต้องทำเป็นเกลียดกาเหว่าไปโดยปริยาย

ยอดทองยอดทองเป็นคนที่ชายสามเกลียดที่สุด เพราะร่ำรวยกว่าตนเอง รู้ดีกว่าตนเอง และโกหกเก่งกว่าตนเอง หลายต่อหลายครั้งที่เขาต้องยอมให้กับยอดทองเพราะการโกหกของยอดทองนั้นแนบเนียนกว่า ทำให้ชายสามต้องเสียหน้า ซึ่งทำให้เขายิ่งเกลียดยอดทองมากขึ้นไปอีก

ชาวบ้านคนอื่น ๆชาวบ้านทุกคนเป็นกลุ่มคนที่ทำให้ชายสามต้องทำตัวกลมกลืนไปด้วย เพราะหากแปลกแยกไปจะทำให้ตัวเองรู้สึกอึดอัดทุกครั้ง ชายสามมีความสุขดีกับการที่จะต้องคอยเอาชนะใครต่อใครด้วยการโกหกเพื่อให้ตัวเองดูดีมากขึ้น

ปัญหาในการแสดง

- ต้องมีความต้องการเอาชนะมากกว่านี้
- ลักษณะของตัวละคร ในบางครั้งยังไม่แตกต่างกับตัวกาเหว่า

การแก้ไข

- กลับไปทบทวนรายละเอียดในแต่ละประโยค ว่าพูดเพราะอะไร เพื่ออะไร ทำให้ความต้องการและวิธีการแสดงออกชัดเจนมากขึ้น
- ชายสามเป็นการเปลี่ยนลักษณะตัวละครจากกาเหว่าที่เป็นผู้เล่ามาเป็นตัวละครชายสาม โดยที่การเปลี่ยนครั้งนี้คือ เปลี่ยนไปแสดงในฐานะของตัวละครชายสามเลย ทำให้ต้องทำความเข้าใจในแง่ของลักษณะของตัวละครให้มากขึ้น และต้องค้นหาความต่างระหว่างกาเหว่ากับชายสามเพิ่มเติม ซึ่งได้ช่วยให้วิธีการแสดงออกของตัวละครทั้งสองนั้นมีความแตกต่างกันออกไปได้อย่างชัดเจน

ยอดทอง รับบทโดย นาย ฉัตรชัย ศรีบัวดก

ภูมิหลังของตัวละคร

ความจริงแล้วยอดทองมาจากที่อื่นไม่ได้อยู่ที่นี่มาตั้งแต่กำเนิดจึงทำให้ครอบครัวเค้าเป็นคนแปลกหน้าสำหรับคนที่นี่ ยอดทองโตมาในครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์มากนัก แม่ทิ้งเขาไปตั้งแต่เขาเริ่มพูดได้ทำให้เค้าต้องอยู่กับพ่อเพียงสองคน พ่อมักบอกอยู่เสมอว่า ถึงไม่มีแม่แต่พ่อก็จะเติมเต็มทุกอย่างที่เขาขาดให้ได้ ด้วยความที่อพยพมาจากที่อื่นจึงทำ ให้ยอดทองและพ่อไม่มีใครคบหาและ ยอดทองก็ต้องเห็นพ่อโดนดูถูกจากคนรอบข้างมาตลอด ไม่มีเด็กคนไหนกล้าเล่นกับยอดทอง เพียงเพราะเค้ามาจากต่างถิ่นจึงทำให้เขาดูเหมือนคนไร้ตัวตน เขาคิดมาตลอดว่าสักวันหนึ่งคนที่นี่จะต้องยอมรับและอยู่ใต้อำนาจของเขา ยอดทองเที่ยวสร้างเรื่องโกหกจากสิ่งต่างๆจนทำ ให้คนที่นี่เรียกเค้าว่าเด็กเลี้ยงแกะ เขาจึงกลายเป็นคนที่โกหกเก่งที่สุดในหมู่บ้าน นี่คงเป็นสิ่งเดียวในตอนนั้นที่ทำให้รู้สึกภูมิใจ เพราะทำให้ชาวบ้านหันมาสนใจเขาได้บ้าง จนวันหนึ่งพ่อได้ตายจากไปทำให้ รู้สึกเสียใจและโดดเดี่ยวมาก จนกระทั่งเขาได้มาเจอกับกาเหว่าชายที่ไม่เต็มเต็งซึ่งเป็นคนเดียวที่พอจะเป็นเพื่อนกับเขาได้เพราะเชื่อทุกอย่างที่ยอดทองพูด ทำ ให้ทั้งสองคนสนิทกันมากจนถึงทุกวันนี้ กาเหว่ามีน้องสาวอยู่คนหนึ่งซึ่งทุกครั้งที่ยอดทองเจอ เธอก็มักจะทำตัวแปลกๆไม่เป็นมิตรและไม่มีท่าทีว่าจะสนใจหรืออยากรู้จักในตัวยอดทองด้วยซ้ำ หลังจากนั้นมายอดทองเลยพยายามทำ ทุกวิถีทางเพื่อจะเอาชนะเธอให้ได้จนเกิดหลงรักผู้หญิงคนนั้นแต่กลับใช้วิธีการแสดงออกในทางตรงกันข้าม จึงทำให้ผู้หญิงคนนั้นยิ่งผลักไสยอดทองออกไปอีก ยอดทองฝันว่าสักวันหนึ่งจะต้องออกไปจากที่นี่ให้ได้ ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม ไปเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่กับผู้หญิงคนนั้นและเพื่อนรักของเขาหรือกาเหว่านั่นเอง เขาอยากเป็นเพียงความหวังเดียวของผู้หญิงคนนั้น แต่เมื่อมียักษ์ตัวแดงเข้ามาอะไรๆก็เปลี่ยนไปกลับกลายเป็นยักษ์ตัวแดง ที่ดูเหมือนจะเป็นความหวังเดียวของผู้หญิงที่เขารัก ทำให้ยอดทองต้องพยายามทำทุกวิถีทางที่จะกำจัดยักษ์เพื่อไปเริ่มต้นใหม่ที่ฝั่งโน้นของทะเล แต่ด้วยความใจร้อนและไม่คิดให้ดีก่อนลงมือทำ จึงทำให้เขาต้องมานั่งเสียใจ เพราะเรื่องราวมันก็ไม่ได้สวยหรู ราบรื่น เหมือนอย่างที่คิดเมื่อเกิดพายุขึ้นระหว่างอยู่ในทะเลและเสบียงอาหารก็มีไม่พอ ทำให้ยักษ์ตัวแดงตายและผู้หญิงคนนั้นก็เกือบจะตายเช่นกันยอดทองจึงตัดสินใจเอาเนื้อยักษ์ซึ่งตายไปแล้วให้ผู้หญิงคนนั้นกิน โดยหลอกว่าเป็นเนื้อฉลาม จนในท้ายที่สุดเมื่อผู้หญิงคนนั้นรู้ความจริงและรับไม่ได้ที่เธอกินเนื้อยักษ์ เธอจึงกระโดดหน้าผาตาย หลังจากนั้นยอดทองก็จมอยู่กับรู้สึกผิดในครั้งนั้นและคอยโทษตัวเองเสมอว่าเพราะการโกหกของเขาเป็นเหตุทำให้เธอต้องตาย

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร

ต้องการเป็นที่ยอมรับของทุกคนโดยเฉพาะผู้หญิงคนนั้น และต้องการเป็นผู้นำ ที่มีอิทธิพลต่อคนหมู่มาก

ลักษณะภายนอก

อายุ	26 ปี
เพศ	ชาย
สถานภาพ	โสด
รูปร่าง	สูงโปร่ง รูปร่างผอม
ส่วนสูง	183 เซนติเมตร
น้ำ หนัก	65 กิโลกรัม
สีผม	น้ำ ตาลเข้มจนถึงดำ มีสีขาวแซมอยู่บ้าง

ทรงผม ผมยาวประมาณท้ายทอย ปาดเรียบดูเป็นระเบียบอยู่เสมอ

การแต่งกาย แต่งกายทันสมัย มักจัดระเบียบเครื่องแต่งกายตนเองอยู่เสมอโดยสวมเสื้อยืดแขนสามส่วนสีดำ คลุมด้วยเสื้อกั๊กแขนสั้นสีดำที่เป็นหนัง ประดับด้วยโซ่และชิ้นส่วนผ้าหนังสัตว์ เก็บชายเสื้อตัวในไว้ในกางเกงตลอดเวลา คาดเข็มขัดหัวเงาสีดำ แตกต่างจากชาวบ้าน และใส่กางเกงขายาวทรงกระบอก

บุคลิกทั่วไป ภายนอกดูภูมิฐานเหมือนคนมีความรู้ ใบหน้ายิ้มแย้มแต่แฝงไปด้วยความเจ้าเล่ห์ตลอดเวลา อารมณ์ขึ้นๆลงๆแปรปรวนง่ายค่อนข้างเอาแต่ใจ ชอบวางแผน คิดไวทำ ไว กล้าได้แต่ไม่ยอมเสีย มีแววตาที่มุ่งมั่นแต่ก็แฝงไปด้วยความอ่อนแอที่พยามจะเก็บซ่อนไว้ เป็นมิตรแต่ไม่ได้มีความจริงใจให้กับคนทุกคน ห่วงและรักษาภาพลักษณ์ภายนอกของตัวเองเป็นที่สุด กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว เอาตัวรอดเก่ง

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารมณ์ แปรปรวนง่าย เอาแต่ใจตัวเอง ยึดตัวเองเป็นที่ตั้งเสมอโดยไม่สนความรู้สึกคนอื่นก่อน

พฤติกรรมทางเพศ เห็นเป็นเรื่องปกติเพียงแต่เป็นคนพูดเรื่องเพสอย่างเปิดเผยเลยทำ ให้คนมองว่าบ้ากาม แต่จะมีความต้องการทางเพศกับผู้หญิงคนนั้นมากกว่าคนอื่นเป็นพิเศษเพราะเธอดูลึกลับ น่าค้นหา และมีแรงดึงดูดแตกต่างจากผู้หญิงคนอื่น

ทางด้านสังคม ไม่เคารพผู้นำเบื่อเรื่องการปกครองที่นับจากวัยวุฒิ อยากนำความคิดของตัวเองที่คิดว่าเป็นความคิดของคนรุ่นใหม่ สมัยใหม่กว่ามาเปลี่ยนแปลงสังคมที่ตนอยู่

สถานภาพในครอบครัว อยู่ตัวคนเดียว

สถานภาพทางสังคม ค่อนข้างมีอิทธิพลกับชาวบ้านในระดับหนึ่ง เป็นที่นับถือในบางกลุ่มคน

ศาสนา นับถือตัวเอง เชื่อเรื่องภูตผี

การมีส่วนร่วมการเมือง เป็นคนคอยเสี้ยม ปล่อยข่าวลือให้เกิดคดีอยู่บ่อยครั้งและมีส่วนร่วมในการเป็นพยานของการตัดสินต่างๆ

ชนชั้น กลางค่อนไปทางสูง

การศึกษา เรียนรู้ด้วยการสร้างความจริงจากเรื่องโกหกต่างๆ

อาชีพ นักธุรกิจ

ฐานะทางการเงิน ร่ำรวย

สถานภาพเกี่ยวกับงาน ประธานสูง

ลักษณะอื่นๆ

เป็นคนขี้ขลาด อ่อนแอและอ่อนไหว อวดฉลาด คิดและวางแผนอยู่ตลอดเวลา ทะเยอทะยานอยากเป็นที่หนึ่งเหนือใคร อยู่กับอนาคตมากกว่าสิ่งที่อยู่ตรงหน้า กลัวการถูกมองข้ามและการถูกลืมมากที่สุด รักผู้หญิงคนนั้นแต่เลือกที่จะแสดงออกอย่างตรงกันข้าม เป็นคนปากไม่ตรงกับใจ

ปมด้อย เคยไร้ตัวตนในคนหมู่มาก

สภาวะการตัดสินใจ คิดซับซ้อน คิดไว แต่คิดไม่รอบคอบมักพูดก่อนคิด

ความต้องการ อยู่เหนือทุกคน

ทัศนคติต่อชีวิต ชีวิตเราคือสิ่งที่มีค่าที่สุด

ทัศนคติต่อโลก อยากเปลี่ยนแปลงให้โลกนี้เป็นของเรา อยากเป็นผู้นำ

สิ่งที่รักที่สุด ตัวเอง

สิ่งที่เกลียดที่สุด การโดนหักหน้า

ระดับสติปัญญา ไม่ฉลาดแต่ขวนขวายความรู้จากสิ่งรอบตัว แต่เลือกเอามาใช้ในทางที่ผิด

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้น เป็นคนเดียวที่ยอดทองมักจะประหม่าไม่เป็นตัวของตัวเองเมื่ออยู่ใกล้ เค้ารักและหวังดีกับเธอเสมอ เพียงแต่ไม่แสดงมันออกมาเท่านั้นเองเพราะคิดว่าการแสดงออกของเค้าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้มันจะช่วยปกป้องเธอได้ เค้าอยากใช้ชีวิตกับเธอที่ฝั่งโน้นของทะเลตามที่เค้าฝันไว้

กาเหว่า ด้วยความที่สนิทกันทำให้ยอดทองรู้สึกไว้ใจและอุ่นใจเวลาอยู่กับกาเหว่า เป็นคนเดียวที่ยอดทองสามารถพูดให้ฟังได้ทุกเรื่อง และเป็นคนเดียวที่สามารถอยู่ใต้อำนาจของยอดทองได้จริงๆไม่ว่าเค้าสั่งอะไรกาเหว่าก็จะทำตามหมด กาเหว่าเป็นพี่ชายของผู้หญิงคนนั้นยอดทองจึงให้เค้าช่วยเป็นพ่อสื่อให้อยู่บ่อยๆ แต่ก็ไม่เคยได้เรื่องเลยสักครั้ง เพราะกาเหว่ามักจะใช้คำพูดแบบตรงไปตรงมาเหมือนเด็กเสมอ

ยักษ์ตัวแดง สำ หรับยอดทองแล้วยักษ์ตัวแดงเป็นทั้งตัวเปิดทางและตัวขัดขวางของเค้า เพราะดูผู้หญิงคนนั้นจะให้ความสำคัญกับยักษ์ทั้งที่เพิ่งรู้จักกันไม่นานมากกว่าคนที่อยู่ด้วยกันมาตลอดอย่างยอดทองทำให้ยอดทองนั้นพยายามหาทางกำจัดยักษ์ตัวแดงทุกวิถีทาง แต่ในอีกแง่หนึ่งยักษ์ตัวแดงก็ทำให้เค้าเป็นที่ยอมรับของคนในหมู่บ้านเสมือนว่ายักษ์มาเติมเต็มเรื่องโกหกของยอดทองให้ดูเป็นความจริงมากขึ้น และยักษ์ตัวแดงก็ทำ ให้เค้าได้ออกไปทะเลไปในที่ๆ ยอดทองไม่กล้าและไม่คิดว่าจะได้ไปมาก่อน

ชาวบ้าน เค้าพยายามจะจูงจมูกพวกชาวบ้านให้เชื่อในสิ่งที่เค้าพูด เพื่อเป็นการปูทางให้เค้าได้เป็นใหญ่และเป็นที่ยอมรับของชาวบ้าน ทำ ให้ชาวบ้านต้องคอยมาขอความช่วยเหลือจากยอดทองอยู่เสมอ

ปัญหาในการแสดง

-นักแสดงยังไม่เข้าใจในความต้องการของตัวละคร ว่าในแต่ละประโยคนั้นพูดเพื่ออะไร

-ตัวละครค่อนข้างไกลตัวกับนักแสดงเป็นอย่างมาก ทำให้มีปัญหาในการแสดงออก

-การปรับเปลี่ยนทิศทาง การตีความของเรื่องส่งผลต่อตัวละครในทุกๆด้าน

-น้ำ เสียงโมโนโทน

-ร่างกายไม่ผ่อนคลายขณะเล่น ทำให้ภาพออกมาดูแข็งทื่อ

-การซ้อมจนชินทำ ให้เรารู้ก่อนว่าตัวละครจะพูดอะไร

การแก้ปัญหา

-สิ่งที่แก้ได้อย่างแรกเลยคือทำให้สมองโปร่งแล้วอ่านบทอีกรอบ แล้วหาว่าความต้องการของตัวละครคืออะไร แล้วตั้งคำถามกับตัวละครและพยายามตอบให้ได้ว่าตัวละครเราพูดเพื่ออะไร พูดกับใคร และดูว่าตัวละครที่เราต้องการสื่อสารด้วยเค้ารู้สึกยังไงเวลาเราพูด การอ่านบทคนเดียวอาจจะช่วยแก้ปัญหาได้ในระดับหนึ่ง แต่การได้อ่านร่วมกับตัวละครอื่นจะช่วยเราได้มากขึ้นเพราะเราจะได้รู้น้ำ เสีย ง รู้ความรู้สึกและความต้องการของตัวละครอื่นๆที่มีผลต่อเราแล้วจะช่วยให้เราเข้าใจในประเด็นของเราที่ต้องการสื่อสารมากขึ้น

-พื้นฐานนิสัยของคนแต่ละคนไม่เหมือนกันบางคนอาจจะมีบุคลิกใกล้ตัวละคร แต่ปัญหาที่นักแสดงพบคือตัวละครยอดทองนั้นมีนิสัยและการแสดงออกที่ต่างจากตัวนักแสดงอย่างมากในเกือบทุกๆด้าน วิธีที่ที่แก้ปัญหาได้คือ อย่างแรกเลยต้องใช้เวลาเป็นตัวช่วยแรกๆอาจจะยังไม่ชินเพราะเรายังไม่รู้จักตัวละครดี แต่เราก็ต้องทำ การบ้านและค้นคว้าไปด้วยโดยการซ้อมอย่างหนักและรีเช็คความต้องการของตัวละครว่าเราเข้าใจมันจริงหรือไม่ เชื่อว่าถ้าเราเข้าใจตัวละครจริงๆเราจะได้เล่นแค่ที่ท่าทางแต่เราจะมีความต้องการจากภายในถ้าทำ ได้อย่างนั้นแล้วการแสดงออกของเรามันจะออกมาเองโดยอัตโนมัติอย่าโฟกัสผิดจุดโดยการเล่นแค่ภายนอกเด็ดขาด เมื่อเราเข้าใจในตัวละครมากพอแล้วเราอาจจะทำการบ้านเพิ่มโดยการสังเกตพฤติกรรมของคนที่มีลักษณะบุคลิกที่ใกล้กับตัวละครเราหรือการดูหนังหาตัวอย่างที่ใกล้เคียง แต่วิธีนี้จะมีผลเสียคือเราจะมีภาพจำทันทีซึ่งอาจจะไม่เป็นผลดีในบางบุคคล ถ้าจะใช้วิธีนี้เราต้องแยกแยะและรู้จักการดึงมาใช้ได้อย่างถูกต้องด้วย

-การเปลี่ยนทิศทางการตีความของเรื่องนั้นส่งผลทำ ให้การตีความและทิศทางการแสดงของเราเปลี่ยนไปด้วย โดยส่วนตัวแล้วคิดว่าปัญหาข้อนี้อาจจะแก้ได้ไม่ยากเพียงแค่เราต้องปรับบางอย่างเท่านั้นเองไม่ถึงขนาดเปลี่ยน เพราะเราเข้าใจตัวละครมาแล้วในระดับหนึ่ง แค่เราปรับความคิดของตัวละครให้เข้ากับการตีความใหม่ของเรื่อง และสามารถดึงบางอย่างจากการตีความเก่ามาใช้ได้เพียงแค่เราต้องเช็คดีๆว่าความต้องการเราส่งผลต่อภาพรวมเรื่องหรือเปล่า ไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่ และทำ การบ้านให้หนักมากขึ้นกว่าเดิม

-เรื่องน้ำ เสียงโมโนโทนนั้นเราต้องกลับไปเช็คใหม่ว่าตัวละครเรานั้นต้องการสื่อสารอะไร ต้องการให้ตัวละครอื่นทำ อะไรให้เรา การแก้ปัญหาคือเราต้องหาวิธีการแสดงออกที่หลากหลายให้กับตัวละคร เช่น ถ้าเราจะต้องขออะไรสักอย่างหนึ่งจากอีกตัวละครหนึ่งเราจะมีวิธีการขอร้องเค้ากี่วิธีแล้วเลือกวิธีการตรงนั้นมาใช้ การหาวิธีการที่หลากหลายนั้นจะช่วยให้ตัวละครไม่โมโนโทนและทำให้การแสดงออกมีมิติมากขึ้นอีกด้วย

-การเตรียมความพร้อมก่อนการแสดงเป็นสิ่งจำเป็นก่อนการแสดง แต่บางคนมีปัญหาว่าถ้าการเตรียมความพร้อมหรือทำสมาธิก่อนการแสดงแล้วจะเล่นออกมาไม่ดีเพราะตั้งใจเกินไป ปัญหาหลักพบว่าส่วนใหญ่เป็นเรื่องของตัวบุคคลถ้าเราไม่สามารถเตรียมความพร้อมร่วมกับคนอื่นได้ เราจะมีวิธีการทำสมาธิและการเตรียมความพร้อมของเรายังไงโดยส่วนตัวแล้วจะใช้วิธีการทำให้ตัวเองสนุกก่อนการแสดงตลอดเวลา เช่น การเปิดเพลงแล้วสนุกกับจังหวะโดยอย่าโฟกัสว่าเป็นการทำสมาธิ หรือการพูดกันปกติแต่ใช้เสียงให้ดังมากขึ้น นี่ก็ถือว่าเป็นการเตรียมความพร้อมของเสียงในระดับหนึ่งแล้ว

-ปัญหาที่เจอกันส่วนใหญ่คือการซ้อมจนชินจนทำให้รู้ก่อนว่าตัวละครจะพูดอะไร ทำให้ส่งผลกระทบกับตัวผู้แสดงและส่งผลให้ภาพรวมออกมาไม่สนุก สิ่งแรกที่ทำ ได้คือการข้ามไปซ้อมฉากก่อนหน้าหรือฉากหลังจากนั้นเพื่อที่จะได้เจออะไรใหม่ๆแล้วจะทำ ให้เราเข้าใจฉากก่อนหน้ามากขึ้นด้วย สิ่งที่สำคัญอีกอย่างคือการอยู่กับสถานการณ์ และอยู่กับคู่แสดงของตนอย่าเล่นอยู่แต่กับตัวเอง

<u>ตัวละคร หญิง 2 รับบทโดย นิศาชล สังข์ทอง</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

หญิงสองเกิดมาในสภาพแวดล้อมที่ย่ำแย่ พ่อเสียชีวิตั้งแต่เกิด อาศัยอยู่กับแม่สองคนในสลัม แม่มีอาชีพรับจ้างทำงานทุกอย่างที่ทำได้ ทั้งสองช่วยกันหาเงินเลี้ยงชีพ อดมื้อกินมื้อ บางครั้งสิ่งที่ทั้งคู่หามาได้ก็ต้องยกให้คนที่มีอำนาจคอยเอารัดเอาเปรียบไป(อาทิ เจ้าถิ่น/ผู้มีอิทธิพล) เคยแม้แต่ไม่มีที่จะซุกหัวนอน ขยะก็เคยกินมาแล้ว จากการกระทำเป็นผลให้คนส่วนใหญ่รังเกียจและดูถูกจากสิ่งที่พวกเค้าได้เห็น โดนประพฤติปฏิบัติใส่ราวกับว่าไม่ใช่คนด้วยกัน จนกระทั่งแม่ของ

หญิงสองเสียชีวิตจากการโดนรถชนของผู้มีอันจะกินแต่ไม่รับผิดชอบอะไรเลยจากการกระทำที่เกิดขึ้น เธอเคยปฏิญาณกับตนเอว่า จะต่อสู้ ดิ้นรน และทำทุกอย่างให้ชีวิตของตัวเองไม่ตกอยู่ในสภาพแบบนี้อีกต่อไป เมื่อเวลาผ่านไปทุกอย่างเริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ แต่สิ่งหนึ่งที่แย่คือ เธอได้กระทำในสิ่งที่เธอไม่ชอบถูกกระทำนั่นเอง

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร อยากทำให้ตัวเองมีชีวิตที่ดีกว่านี้ ขึ้นไปยืนในจุดที่สูง เพื่อลบสิ่งที่เคยโดนกระทำมาจากผู้อื่น

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ	30 ปี
รูปร่าง	สมส่วน
ส่วนสูง	165 เซนติเมตร
น้ำหนก	55 กิโลกรัม
สีผม	สีธรรมชาติ
ทรงผม	มัดเก็บเรียบร้อย
การแต่งกาย	สะอาด เรียบร้อย มีระเบียบ
บุคลิกทั่วไป	เป็นคนมีจริตและความทะนงตนสูง
การใช้ภาษา สำเนียงการพูด	พูดจาชัดถ้อยชัดคำ แฝงไปด้วยความหมายและความต้องการเสมอ

ลักษณะภายในของตัวละคร

หญิงสองเป็นคนชอบดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น คิดว่าตัวเองดีกว่าผู้อื่นเสมอ ยิ่งในคนระดับเดียวกันจะสามารถรับรู้ได้ทันทีจากกิริยาการแสดงออกทางสายตา อีกนัยหนึ่งหญิงสองได้เคยผ่านเรื่องราวต่างๆมามากมาย เธอมีความมุ่งมั่นเข้มแข็ง และความตั้งใจจะทำทุกอย่างให้ชีวิตตัวเองให้ดีขึ้น ให้ต้องไม่กลับไปยืนอยู่ในจุดที่เลวร้ายเช่นเดิม แม้ภายนอกจะดูแข็งกร้าว แต่เบื้องลึกของจิตใจ เธอก็มีเมตตากับผู้อื่นเสมอ เพียงแต่ว่าสังคมบีบบังคับให้เธอต้องปฏิบัติตนเช่นนี้

ลักษณะอื่นของตัวละคร

ปมด้อย	เคยโดนเอารัดเอาเปรียบ โดนดูถูกมาตั้งแต่ยังเด็ก พอโตมาก็กระทำเหมือนที่ตัวเองเคยโดนกระทำไว้
ภาวะการตัดสินใจ	คิดและไตร่ตรองก่อนทำเสมอ เพื่อให้ตัวเองได้ผลประโยชน์มากที่สุด
ความต้องการ	อยากขึ้นไปอยู่ในจุดที่ดีกว่านี้ อยากมีชีวิตที่ดีกว่า
ทัศนคติต่อชีวิต	ทำอะไรก็ได้ให้ตัวเองมีชีวิตที่ดีขึ้น
ทัศนคติต่อโลก	ทุกคนเห็นแก่ตัวกันทั้งนั้น ทุกคนชอบหยาม ดูถูกคนด้วยกันเอง เป็นสิ่งที่เลวร้ายมาก
สิ่งที่รักที่สุด	ตัวเอง
สิ่งที่เกลียดที่สุด	ทุกคน
ระดับสติปัญญา	ปานกลางค่อนไปทางฉลาดแต่ขัดกับศีลธรรมอยู่บ้าง
ภาวะทางอารมณ์	อารมณ์ส่วนใหญ่มาจากการนำปมด้อยของตอนเองมาตัดสินใจในแต่ละสถานการณ์
พฤติกรรมทางเพศ	ไม่มี
ภาวะทางด้านสังคม	ไม่มีคนอยากเข้าหาสักเท่าไหร่
สถานภาพในครอบครัว	อยู่ตัวคนเดียว

สถานภาพทางสังคม	คนหาเช้ากินค่ำ
ศาสนา	ไม่นับถือศาสนาใดเพราะคิดว่าไม่มีอะไรจะช่วยให้ชีวิตดีขึ้น
การมีส่วนร่วมทางการเมือง	ไม่ข้องเกี่ยวกับใครหรือฝ่ายใด
ชนชั้น	กลาง
การศึกษา	มีความรู้แบบครูพักลักจำ อ่านพอออกเขียนพอได้
อาชีพ	รับจ้าง ค้าขาย
ฐานะทางการเงิน	ปานกลาง พอมีพอกินแต่ต้องทำงานตลอด ถ้าเมื่อใดหยุด ก็คือออด
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	พ่อค้า-แม่ค้า นายหน้า

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

หญิงคนนั้น อาศัยอยู่ในระแวกหมู่บ้านเดียวกัน ไม่ค่อยได้ข้องเกี่ยวกันสักเท่าไหร่ เคยคุยกันบ้างครั้งสองครั้ง แต่ได้ยินคำล่ำลือมานับไม่ถ้วน จะไม่ชอบมากๆก็ตรงที่พายักษ์ พาความวุ่นวาย เรื่องไม่ดีเข้ามาในหมู่บ้านของเรามากกว่า

กาเหว่า กาเหว่าเป็นอีกคนที่หญิงสองรู้สึกรำคาญ จากการพูดจา การแสดงออก แต่อีกแง่มุม กาหว่าก็ทำให้หญิงสองยิ้มได้ และคิดอยากมีชีวิตเป็นแบบกาหว่าเหมือนกัน

ยอดทอง ยอดทองเป็นคนที่หญิงสองไม่อยากเข้าใกล้ถ้าไม่จำเป็น ยอดทองเป็นคนน่ารังเกียจสำหรับเธอ ทั้งโกหกตอแหล หลอกลวง แต่เธอทำอะไรไม่ได้มาก เพราะเขายังมีผลประโยชน์กับเธออยู่ (ยอดทองรับซื้อขวดแก้วและของต่างๆ ที่หามาได้)

ยักษ์ตัวแดง เป็นตัวประหลาดที่ทำให้ชีวิตประจำวันยุ่งยากวุ่นวายมากกว่าเดิม มีแต่เรื่องเดือนร้อนเข้ามา ภาพลักษณ์ยักษ์ตัวแดงดูน่าเกลียดน่ากลัว ไม่เหมือนกับชาวบ้านปกติอย่างพวกเรา

ชาวบ้าน หญิงสองคิดว่ากลุ่มชาวบ้านเป็นกลุ่มที่น่าจะเข้าใจตนได้ดีที่สุดถ้าเทียบกับกลุ่มคนอื่นๆ แม้จะไม่ค่อยอยากเกี่ยวข้องด้วยก็ตาม เธอมองว่าตนเองดีกว่าพวกชาวบ้านคนอื่น เพราะคนอื่นๆ ในหมู่บ้านน่ารังเกียจทั้งกาย วาจา ใจ แต่หารู้ไม่เธอก็เป็นหนึ่งในนั้นเหมือนกับพวกเขาเช่นกัน

ปัญหาในการแสดง

บุคลิกภาพและสายตายังสามารถชัดเจนได้มากกว่านี้อีก ที่พอจะเหยียดหยามผู้อื่นและทะนงในศักดิ์ศรีของตนเอง

การแก้ไข

ทำให้ชินจนกลายเป็นธรรมชาติ และหาแรงจูงใจให้เข้ากับการกระทำของตัวละครให้มากขึ้นกงว่าที่ทำอยู่

<u>ตัวละคร หญิง 4 รับบทโดย นิศาชล สังข์ทอง</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

หญิงสี่เกิดมาในครอบครัวที่มีความพร้อมสูง พ่อเป็นผู้มีอิทธิพลในสังคม แม่ก็มีบทบาทพอประมาณ แต่ทั้งพ่อและแม่ไม่มีเวลาดูแล เอาใจใส่หรือสั่งสอนลูก กลับเลือกใช้ความสุขสบาย เงินทอง และเปลือกนอกทั้งหลายในการเลี้ยงดู ทำให้หญิงสี่ทำอะไรเอง คิดอะไรเองไม่ค่อยเป็น บางทีพ่อและแม่ก็เป็นตัวเอย่างในการกระทำที่ไม่ดีให้เห็นตั้งแต่เด็ก จึงทำให้เธอโตมาและกลายเป็นคนเช่นนี้

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร อยากมีส่วนร่วมหรือมีตัวตนในสังคม

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ	19 ปี
รูปร่าง	สมส่วนค่อนไปทางผอม
ส่วนสูง	160 เซนติเมตร
น้ำหนก	48 กิโลกรัม
สีผม	น้ำตาลเข้ม
ทรงผม	ผมยาวตรง (ปล่อยผม)
การแต่งกาย	ตามแฟชั่น
บุคลิกทั่วไป	เป็นคนรักสวยรักงาม
การใช้ภาษา สำเนียงการพูด	เสียงเล็ก-แหลม แก้วเสียงใส พูดไว

ลักษณะภายในของตัวละคร

หญิงสี่เป็นหญิงสาวที่รักความสุขความสบาย ไม่ชอบการทำอะไรที่ใช้ความพยายาม เป็นคนเอออออไหลตามน้ำกับคนอื่นได้เป็นอย่างดี คิดเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ หรือทำให้เรื่องที่ไม่มีอะไรกลายเป็นเรื่องขึ้นมาได้ ชอบพูดคุย พบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูง อารมณ์แปรปรวนเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย ไม่ค่อยมีความคิดเป็นของตัวเอง เชื่อคนอื่นมากกว่าเชื่อตัวเอง ถ้าใครดีมาก็ดีตอบ ใครร้อยมาก็ร้ายใส่ เลือกปฏิบัติกับบุคคลอื่นๆอย่างเห็นได้ชัด

ลักษณะอื่น ๆของตัวละคร

ปมด้อย	ไม่พอใจกับสิ่งที่ตัวเองมีอยู่เสมอ เพราะชอบตามของที่ใหม่กว่าจากคนอื่น (เรื่องของค่านิยม)
ภาวะการตัดสินใจ	เป็นคนคิดไม่รอบคอบ คิดแต่ผิวเผิน ขาดการไตร่ตรองถึงผลลัพธ์
ความต้องการ	อยากได้ อยากมี อยากดี อยากเป็น เหมือนคนอื่นแบบไม่สิ้นสุด
ทัศนคติต่อชีวิต	ทำตามใจตัวเอง ไม่มีเป้าหมายที่ชัดเจน
ทัศนคติต่อโลก	ใครทำอะไรที่ดีกว่า เด่นกว่าตัวเอง จะต้องทำตามหรือทำให้ดีกว่า
สิ่งที่รักที่สุด	ตัวเอง
สิ่งที่เกลียดที่สุด	คนที่ดีกว่าตัวเองหรือคนที่จะทำให้ตัวเองดูไม่มีตัวตน ไร้ค่า
ระดับสติปัญญา	ปานกลาง ไม่โง่ แต่ก็ไม่ได้ฉลาด
ภาวะทางอารมณ์	อารมณ์แปรปรวนง่าย ไหลไปตามสภาวะแวดล้อมและสถานการณ์
พฤติกรรมทางเพศ	มีความสัมพันธ์กับคนรักตัวเองบ่อยครั้ง
ภาวะทางด้านสังคม	อยู่ในกลุ่มก้อนกับคนประเภทเดียวกัน
สถานภาพในครอบครัว	เป็นลูกคนเดียวที่พ่อแม่ตามใจจนเสียคน ทำอะไรเองไม่เป็น
สถานภาพทางสังคม	เป็นลูกของผู้มีอิทธิพล
ศาสนา	นับถือทุกสิ่ง มีความเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีส่วนช่วยให้ชีวิตดี้น
การมีส่วนร่วมทางการเมือง	ทำตามกระแสสังคมของคนหมู่มาก
ชนชั้น	กลาง

การศึกษา มีโอกาสได้รับการศึกษา แต่ไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก อ่านออก เขียนได้ คิดเป็น(บางเรื่อง)

อาชีพ นักเรียน

ฐานะทางการเงิน มีกินมีใช้ สุขสบาย

สถานภาพเกี่ยวกับงาน เรียนหนังสือ

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้น หญิงสี่ไม่ชอบและไม่ถูกชะตากับผู้หญิงคนนั้นตั้งแต่แรก คนรักของหญิงสี่เคยพบปะพูดคุยกับผู้หญิงคนนั้นจึงทำให้หญิงสี่ไม่พอใจอย่างมาก แถมทุกครั้งที่ตัวเองเข้าไปคุยกับเธอด้วยดีๆ ก็มาพูดจายอกย้อน วกวนใส่ และที่สำคัญเป็นตัวการที่พายักษ์เข้ามาในหมู่บ้าน ทำให้เกิดเรื่องร้ายๆขึ้น จึงทำให้เกลียดขี้หน้าผู้หญิงคนนั้นเป็นอย่างมาก

กาเหว่า หญิงสี่มองกาเหว่าว่าเป็นคนบ้า คนไม่เต็ม ขาดๆเกินๆ ในสายตาหญิงสี่ที่เคยนั่งคุยด้วย เธอก็ตลกในความคิดของกาเหว่า บางทีที่คุยด้วยก็กลับโดนย้อนกลับมาถาม มาด่าซะงั้น แต่ก็ไม่มีพิษมีภัยอะไรมาก จะไม่ชอบก็ตรงน้องสาวของเขามากกว่า บางทีเลยไม่ชอบกาเหว่าไปด้วย

ยอดทอง ยอดทองเป็นคนหนึ่งที่เคยชอบพอกัน แต่ก็ไม่ได้มีอะไรแบบลึกซึ้งเกินเลย เขาเหมือนจะเป็นคนดูดีฉลาด ทั้งที่รู้ๆว่าเขาโกหก หลอกลวงเก่ง

ยักษ์ ยักษ์เป็นสิ่งแปลก เป็นสิ่งใหม่ที่เข้ามาในหมู่บ้าน ไม่เคยเจอตัวเป็นๆ แต่ที่เขาว่ากันมาว่าน่ากลัวเลยทำให้ไม่ชอบไปด้วย กลัวโดนยักษ์กินตามคำล่ำลือมากกว่า

ชาวบ้าน คนที่อยู่เป็นกลุ่มก้อนและทำให้เรารู้สึกมีหน้ามีตามีตัวตนก็ตอนที่อยู่กับชาวบ้าน ถึงบางอย่างจะต้องเปลี่ยนความคิด ทำตามคนอื่น แต่ก็รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและมีความสำคัญเวลาอยู่กับคนกลุ่มนี้

ปัญหาในการแสดง

-เปลี่ยนคาแรกเตอร์จากตัวละครก่อนหน้าได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร

-เวลาอยู่ใกล้หรือตอนที่ตัวละครกระซิบทำให้เสียงที่แสดงออกเบา

การแก้ไข

-หาจุดหลักยึดในความเป็นเอกลักษณ์ของตัวละคร หาข้อแตกต่างรวมถึงแรงจูงใจให้ตัวละครนั้นๆ และมีสติตลอดเวลา

-พยายามโปรเจกต์เสียงและหาระยะห่างเพื่อรักษาความดังเอาไว้

<u>ตัวละคร แม่เด็ก รับบทโดย นิศาชล สังข์ทอง</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

แม่เด็กเกิดและเติบโตอยู่ในหมู่บ้านนี้มานาน พ่อแม่เสียชีวิตจากคลื่นพายุลมแรงที่พัดเรือคว่ำกลางทะเลตั้งแต่ยังเด็ก ทำให้เหลือตัวคนเดียว ฉะนั้นต้องใช้ชีวิตแบบปากกัดตีนถีบดิ้นรนเอาตัวรอด หาเลี้ยงตัวเองตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จึงทำให้รู้จักความยากลำบากตั้งแต่เด็ก เวลาผ่านไป ด้วยความที่เป็นคนขยัน หนักเอาเบาสู้ จึงทำให้สามารถสร้างตัวขึ้นมาใหม่มีกินมีใช้ไม่ลำบากเท่าแต่ก่อนได้ แม่เด็กมีสามีเป็นชาวประมงหาปลาที่เข้ามาอยู่ชายหาดแถวหมู่บ้าน ทั้งคู่ชอบและรักกัน จึงตกลงย้ายมาอยู่กินและสร้างครอบครัวด้วยกัน สามีของเธอเป็นคนขยัน ใจดี มีน้ำใจและที่สำคัญเขาทำให้ชีวิตของเธอมีความสุข เวลาต่อมาทั้งคู่มีลูกด้วยกัน 1 คน ชื่อว่า “ไอ้แดง”

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร ต้องการได้ตัวลูก (ไอ้แดง) กลับคืนมาและทำให้ตัวเองพ้นผิด

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ	32 ปี
รูปร่อง	ท้วม
ส่วนสูง	165 เซนติเมตร
น้ำหนัก	60 กิโลกรัม
สีผม	ดำ มีผมหงอกเล็กน้อย
ทรงผม	รวบตึง เปิดหน้า มัดผมต่ำประมาณช่วงท้ายทอย
การแต่งกาย	กางเกงยางยืดมีกรีบขายาวตัวใหญ่สีดำ เสื้อตัวในเป็นผ้าตาข่ายแขนยาวสีดำพอดีตัว เสื้อคลุมสีดำตัวยาวใหญ่
บุคลิกภาพทั่วไป	เป็นคนคล่องแคล่ว หูไว ตาไว ปากไว ชอบคิดและจิตนาการ ทำเรื่องเล็ก ให้เป็นเรื่องใหญ่

ลักษณะภายในของตัวละคร

การแสดงออกของตัวละครแม่เด็กอาจดูรุนแรงน่ากลัว ในความเป็นจริงแล้ว เป็นคนใจดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น (หากตอนนั้นตนเองไม่ได้เดือดร้อนอยู่ หรือช่วยแล้วทำให้ตนเองเดือนร้อน) รักลูก รักครอบครัว แต่ก็ไม่มากเท่ากับที่รักตัวเอง ให้ความสำคัญกับทุกเรื่อง เอาตัวรอดเก่ง ฉลาด คิดไวกว่าคนอื่นเสมอ แม้บางวิธีการจะไม่ถูกต้องก็ตาม หลายสิ่งก็รู้สึกผิดที่ต้องโยนความผิดที่ตัวเองกระทำให้กับผู้อื่น แต่ก็เพื่อความอยู่รอดในสถานการณ์นั้นๆได้ก็จำเป็นต้องทำ

แม่เด็กรู้จักกับผู้หญิงคนนั้นตอนท้องไอ้แดง แต่ไม่ชอบที่คนเป็นเด็กมาสอน มาพูดกับเราที่มีอายุมากกว่าฟัง แถมไม่ให้ความเคารพกัน ทำตัวไม่มีมารยาท ตั้งแต่ผู้หญิงคนนั้นมาที่หมู่บ้านก็มีแต่ความวุ่นายตามมาไม่เว้น เดี๋ยวลมพายุ เดี๋ยวโรคภัยไข้เจ็บบางล่ะ ชีวิตมีแต่ความเดือดร้อน ความฉิบหาย จึงรู้สึกไม่ถูกชะตากับผู้หญิงคนนั้น ที่หนักที่สุดก็คงเป็นการที่พายักษ์เข้ามาในหมู่บ้านและทำให้ไอ้แดงถูกลักพาตัวไป

ลักษณะอื่น ๆของตัวละคร

ปมด้อย	เคยทิ้งลูก ลืมลูกไว้แล้วครั้งหนึ่ง
ภาวะการตัดสินใจ	คิดเร็ว ทำเร็ว มีความเชื่อมั่นสูง
ความต้องการ	ต้องการได้ลูก(ไอ้แดง) กลับคืนมาและทำให้ตัวเองพ้นผิด
ทัศนคติต่อชีวิต	ทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองมีความสุข
ทัศนคติต่อโลก	คนที่กล้าและแข็งแกร่งเท่านั้นจึงจะอยู่ได้บนโลกนี้
สิ่งที่รักที่สุด	ตัวเองและครอบครัว
สิ่งที่เกลียดที่สุด	อุปสรรค
ระดับสติปัญญา	หัวไว เอาตัวรอดเก่ง
ภาวะทางอารมณ์	อารมณ์แปรปรวนง่าย เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย
พฤติกรรมทางเพศ	ปกติ
ภาวะทางด้านสังคม	มีบทบาทความน่าเชื่อถือกับพรรคพวกเดียวกันพอสมควร
สถานภาพในครอบครัว	มีสามีและลูก
สถานภาพทางสังคม	แม่
ศาสนา	ไม่มีศาสนาที่ชัดเจน ทำตามความเชื่อที่ได้รับมา
การมีส่วนร่วมทางการเมือง	ไม่มีความเห็นใดๆ หากตนไม่ได้รับผลประโยชน์หรือเสียผลประโยชน์

ชนชั้น	กลาง
การศึกษา	ไม่ได้เรียนหนังสือ พออ่านออกเขียนได้บ้าง
อาชีพ	ดูแลลูกและครอบครัว
ฐานะทางการเงิน	พอมีพอกิน ค่อนไปทางยากจน
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	ไม่ได้ทำงาน เลี้ยงลูก ทำงานอยู่บ้าน(งานบ้าน)

ความสัมพันธ์กับคนอื่น

ชาวบ้าน แม่เด็กสนิทสนมรู้จักกันเป็นอย่างดี เนื่องจากลักษณะการใช้ชีวิตมีรูปแบบคล้ายกันกับกลุ่มชาวบ้าน มีความต้องการพื้นฐานเหมือนกัน จึงเป็นเรื่องง่ายที่เราจะเข้าใจความคิดความอ่านด้วยกันเอง บ่อยครั้งที่เกิดเรื่องราวต่างๆขึ้น จะมีการส่งต่อข้อมูล ข่าวสาร ความเคลื่อนไหวของซึ่งกันและกัน มีการแสดงความคิดเห็นและทัศนคติเพื่อให้ได้รับรู้และช่วยเหลือกันและพากันแก้ไขกันต่อไป

ยอดทอง ยอดทองเป็นคนที่มีผลประโยชน์กับเรา แม้จะไม่ชอบหลายอย่างในตัวเขาก็ตาม ชอบเอารัดเอาเปรียบโกหกหลอกลวงเราและพวกชาวบ้าน แต่ในยามคับขัน ยอดทองก็สามารถช่วยลูกเรา(ไอ้แดง)ให้ปลอดภัยไว้ได้ และที่ผ่านมาก็รับซื้อขวดแก้วทุกครั้งที่เราหามา ดูเหมือนจะผลัดกันไปทั้งดีทั้งร้าย รู้จักไว้ก็ไม่เสียหายแต่ถ้าไม่มีผลประโยชน์ร่วมกันก็ไม่ขอข้องเกี่ยวดีกว่า

กาเหว่า มองกาเหว่าเหมือนเป็นคนบ้าบอคนหนึ่ง บางทีก็ดูเหมือนจะฉลาด บางครั้งคุยด้วยแล้วไม่รู้เรื่อง แต่ก็ไม่ได้ทำให้เราเดือดร้อน หลายครั้งกาหว่าก็สามารถทำให้เราหัวเราะได้โดยไม่มีสาเหตุเช่นกัน

ผู้หญิงคนนั้น แม่เด็กรู้สึกไม่ชอบและไม่ถูกชะตาตั้งแต่ครั้งแรกที่รู้จักกันกับผู้หญิงคนนั้น เธอชอบทำตัวแตกแยกแตกต่างกับคนอื่น ก้าวร้าวทั้งคำพูด สายตาและความคิด ไร้มารยาท เป็นต้นเหตุที่นำเรื่องร้ายๆหลายอย่างเข้ามาในหมู่บ้าน จนวันที่มียักษ์เข้ามา ก็ทำให้เกิดเรื่องร้ายหนักเข้าไปอีก ไอ้แดงถูกยักษ์ขโมยตัวไปแทนที่จะเป็นผู้หญิงคนนั้น ไม่มีใครอยากเกี่ยวข้องด้วย

ยักษ์ แม่เด็กรู้สึกตกใจตั้งแต่เจอยักษ์ครั้งแรก เหมือนตัวประหลาดบางอย่าง ภายนอกดูไม่น่าเข้าใกล้ พูดอะไรก็ไม่รู้เรื่องไม่เหมือนกับภาษาที่ใช้กันอยู่ทุกวันนี้ ตั้งแต่ยักษ์เข้ามาที่หมู่บ้าน ก็พบเจอแต่ความวุ่นวาย เหมือนเป็นหายนะที่กำลังจะหนักขึ้นหากไม่รีบจัดการ ไม่ใช่แค่ตัวเรา แต่คนในหมู่บ้านก็จะเดือดร้อนไปด้วย โชคยังดีที่ตอนนั้นยังไม่กินไอ้แดงไปเสียก่อน

ปัญหาในการแสดง

- ระดับการพูดหนักและเน้นทุกคำไปหมด ทำให้ไม่รู้ว่าจริงๆ ควรจะให้ความสำคัญกับสารใดที่สุด
- วิธีการแสดงออกยังใกล้เคียงกับตัวละครอื่นๆที่เล่นอยู่ รวมถึงเปลี่ยนคาแรกเตอร์ยังไม่ชัด
- รู้สึกขัดกับการเปลี่ยนสถานที่(ฉาก)ด้วยตนเอง เพราะบางครั้งการเปลี่ยนทำให้หลุดคาแรกเตอร์แล้วยังต้องคำนึงว่าจะจัดวางถูกที่อีกหรือไม่
- นักแสดงที่เข้าฉากร่วมกัน ลืมบท ยืนผิดตำแหน่ง ลืมเข้าฉาก
- การเปลี่ยนแนวทางของเรื่องในบ่อยครั้งทำให้เลือกแสดงออกไม่ถูกว่าจะใช้วิธีใดหรือรูปแบบใดที่แน่นอน ทำให้ทิศทางของตัวละครละหลักและการจัดการความคิดคิดของนักแสดงสับสน
- เรื่องของสุขภาพ (เสียงหาย เส้นเสียงอักเสบ ตกบันไดเดินไม่ได้ในวันแสดง)

การแก้ไข

- พยายามเปลี่ยนวิธีการแสดงออกและการพูดใหม่ โดยการทดลองระหว่างการซ้อม จนหากลวีธีที่เหมาะสมกับตัวเองที่สุดเพื่อมาใช้แสดงจริง
- หาลักษณะเด่นของตัวละครแต่ละตัวและเลือกนำมาใช้แสดงออกโดยให้เป็นจุดนำในการแสดง หลังจากเล่นตัวละครหนึ่งจบให้คลายความเป็นคาแรกเตอร์ออกและทำสมาธิกับสถานการณ์ตรงหน้าเพื่อเข้าคาแรกเตอร์ของตัวละครตัวต่อไป
- พยายามมองสิ่งที่ต้องเคลื่อนย้ายให้เหมือนเป็นส่วนหนึ่งของตัวละครและสถานการณ์ หาแรงจูงใจที่มากพอและให้ความสำคัญกับสถานการณ์ตรงหน้ามากกว่าการเปลี่ยนฉาก หากผิดพลาดหรือหลุดจากการเป็นตัวละครก็ทำต่อไปให้ออกมาใกล้เคียงกับความต้องการของตัวละครมากที่สุด (ยึดความต้องการพื้นฐานและความต้องการหลัก ของตัวละครไว้เสมอ)
- ถ้าเป็นสารสำคัญที่จะต้องพูดในกรณีลืมบทก็จะหาวิธีทำให้ผู้แสดงร่วมพูดสารนั้นออกมา หรือหากเป็นประโยคที่ไม่สามารถกลับมาแก้ไขได้ โดยที่พูดต่อแล้วไม่รู้สึกขัดกับสารก็จะดำเนินเรื่องต่อไป ในเรื่องของตำแหน่งการยืนหากผิดพลาดและไม่ทำให้เสียเรื่องของภาพก็จะแสดงต่อไปโดยไม่ยืนบังผู้แสดงร่วมและเห็นภาพได้ก็เพียงพอในสถานการณ์ขณะนั้น การพูดทับประโยคกันก็ต้องหยุดแล้วฟังกันมากขึ้น
- ดูแลตัวเองให้ดีขึ้นเท่าที่จะทำได้ ณ เวลานั้น งดใช้เสียงหากไม่จำเป็น และใช้ช่องเสียงที่ถูกต้อง กณรณีเดินไม่ได้รักษาทุกอย่างแบบสุดความสามารถ ฉีดยา, พ่นยา, ทานยา ตามความสามารถเท่าที่จะเป็นไปได้

<u>ตัวละคร ไทยมุง 2 / ไทยมุง 6 รับบทโดย นิศาชล สังข์ทอง</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

ไทยมุงมีความเชื่อจากการนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์จนทำให้ชีวิตดีขึ้นและได้โชคลาภหลายอย่าง อันที่จริงแล้วความพยายาม ความอารมณ์ดี มีความสุข และการคิดในแง่บวกต่างหากที่ทำให้ชีวิตพบเจอแต่สิ่งดีๆ โดยที่ตัวเองก็ยังไม่รู้ตัว

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร เดินทางไกลเพื่อมาดู"ยักษ์ตัวแดง"ตามคำที่คนล่ำลือ เพราะมีความเชื่อว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้เป็นมงคลกับชีวิต

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ	40 ปี
รูปร่าง	อ้วน
ส่วนสูง	160 เซนติเมตร
น้ำหนัก	65 กิโลกรัม
สีผม	ดำและหงอก
การแต่งกาย	ชุดสบายๆ เคลื่อนไหวสะดวก
บุคลกทั่วไป	เป็นคนตื่นเต้น ตื่นตัวตลอดเวลา อารมณ์ดี
การใช้ภาษา สำเนียงการพูด	เสียงสั่น พูดเร็ว พูดรัว

ลักษณะภายในของตัวละคร

เป็นสาวแก่ที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง มองโลกในแง่ดี เชื่อในเรื่องของสิ่งศักดิ์สิทธิ์จนเข้าขั้นงมงาย แต่ก็คิดว่าไม่ได้ทำให้ใครเดือนร้อน มีความมุมานะที่จะเดินข้ามน้ำข้ามทะเลเพื่อมาหาในสิ่งที่ตัวเองเชื่อว่าดี

ลักษณะอื่น ๆของตัวละคร

ปมด้อย	ไม่มี
ภาวะการตัดสินใจ	คิดอะไรแล้วทำเลย ไม่รีรอ
ความต้องการ	มาดูสิ่งที่คนล่ำลือเรื่อง"ยักษ์ตัวแดง" ให้เห็นกับตา
ทิศนคติต่อชีวิต	ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ให้มีความสุข อยากทำอะไรก็ทำถ้าไม่ได้ทำให้ใครเดือนร้อน
ทัศนคติดต่อโลก	โลกยังมีอะไรที่น่าศรัทธาน่าค้นหาอยู่เสมอ เราต้องรู้จักเรียนรู้
สิ่งที่รักที่สุด	สิ่งศักดิ์สิทธิ์
สิ่งที่เกลียดที่สุด	ไม่มี
ระดับสติปัญญา	ปานกลาง
ภาวะทางอารมณ์	อารมณ์ดีมาก มองโลกในแง่บวก
พฤติกรรมทางเพศ	ไม่มี
ภาวะทางด้านสังคม	อยู่กับคนที่ชอบทำบุญกุศลเป็นส่วนใหญ่หรือกลุ่มที่มีความเชื่อสูงในเรื่องสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยกัน
สถานภาพในครอบครัว	อยู่ตัวคนเดียว
สถานภาพทางสังคม	ผู้สูงอายุ
ศาสนา	นับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์และเทพเจ้าทุกพระองค์
การมีส่วนร่วมทางการเมือง	ไม่เกี่ยวข้อง
ชนชั้น	กลาง
การศึกษา	ไม่มีการศึกษา แต่ใช้ประสบการณ์ชีวิตในการดำเนินชีวิต เรียนรู้จากความจริง
อาชีพ	ค้าขาย
ฐานะภาพทางการเงิน	ปานกลาง
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	ค้าขาย

ความสัมพันธ์กับตัวละคร

ผู้หญิงคนนั้น ไม่รู้จัก

กาหว่า ไม่รู้จัก

ยอดทอง ไม่รู้จัก

ยักษ์ เหมือนเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ได้ยินคำล่ำลือมานาน เลยอยากจะมาพบมาดูให้เห็นกับตา พอมาพบมาเจอแล้วนั้นก็มีความสุขกายสุขใจแล้ว

ไทยมุงด้วยกัน เป็นกลุ่มคนประเภทเดียวกันที่มีความคิดความอ่านและความเชื่อเหมือนกันเลยพากันมาดูให้เห็นกับตาและทำให้ความคิดที่ไทยมุงมีส่งเสริมกันเสมือนเป็นเรื่องดี

<u>ตัวละคร หญิง 7 รับบท โดย นิศาชล สังข์ทอง</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

หญิงเจ็ดพยายามใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ต้องหาเช้ากินค่ำ และใช้ชีวิตที่มีข้อจำกัดให้มีความสุข เคยเป็นคนที่ใจถึง ใจดี มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือผู้อื่น แต่เมื่อได้ทำสิ่งที่ถูกต้องกลับโดนใส่ร้าย ป้ายความผิดมาให้ตนเองทั้งๆที่ไม่เป็นความจริง ในตอนให้ความช่วยเหลือก็ทำโดยความจริงใจ ไม่คิดว่าการที่ตัวเองไม่คิดร้ายกับใครจะทำให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายมากขนาดนี้ หลังจากนั้นมาหญิงเจ็ดมีความคิดแค่เพียงว่า ทำในส่วนของเราให้ดีที่สุดก็พอ แม้ใจจริงก็อยากจะเข้าไปให้ความช่วยกับคนที่เดือดร้อนก็ตาม เหตุการณ์เลวร้ายเพียงครั้งเดียวเปลี่ยนทัศนคติและความรู้สึกของคนดีๆอย่างหญิงเจ็ดให้กลายเป็นคนหมดกำลังใจในการทำความดีจากความศรัทธาได้

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร ใช้ชีวิตในทุกๆ วันให้มีความสุข อยู่รอดได้ ไม่เดือดร้อน

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ	25 ปี
รูปร่าง	อวบ
ส่วนสูง	164 เซนติเมตร
น้ำหนัก	58 กิโลกรัม
สีผม	น้ำตาลอ่อน
ทรงผม	มัดผมสูงทรงหางม้า ปล่อยผมหน้าเล็กน้อย
การต่างกาย	เรียบร้อย สุภาพ แต่มีความทันสมัยและจุดเด่นในการแต่งกาย
บุคลิกทั่วไป	เงียบๆเหมือนจะเรียบร้อย ไม่ค่อยสนใจอะไรมากนัก แต่ถ้ามีเรื่องน่าสนใจเข้ามาก็จะอยากรู้อยากเห็นและมีส่วนร่วมในเรื่องนั้นด้วย

ลักษณะภายในของตัวละคร

หญิงเจ็ดเป็นคนคิดมาก คิดเยอะ ภายนอกดูนิ่งก็จริง แต่ใจลึกๆอยากมีส่วนร่วมกับสิ่งรอบตัวอยู่เสมอ ติดตรงที่ว่ากลัวตัวเองเดือนร้อน เป็นคนอยากรู้อยากเห็นแต่อยู่ในพื้นฐานความพอดี ไม่ทะเยอะทะยานเกินตัวมากเกินไป เข้าใจอะไรหลายๆ อย่างจากที่ผ่านมาเลยไม่กล้าจะทำอะไรแบบเต็มที่ กลัวความผิดหวังมากกว่า

ลักษณะอื่น ๆของตัวละคร

ปมด้อย	เคยช่วยคนอื่นแล้วเดือนร้อน ก็เลยไม่คิดจะช่วยอะไรใครอีกเลย
ภาวะการตัดสินใจ	คิดไตร่ตรองก่อนทำเสมอ อาจขาดความรอบคอบในบางครั้ง
ความต้องการ	อยู่รอดในสังคม
ทัศนคติต่อชีวิต	ทำชีวิตทุกวันให้ดี มีความสุข
ทัศนคติต่อโลก	ใครจะทำอะไรก็เป็นสิทธิ์ของเขา เราอยู่ของเรา ทำให้หน้าที่ให้ดีที่สุดเป็นพอ
สิ่งที่รักที่สุด	ตัวเอง
สิ่งที่เกลียดที่สุด	ความเดือดร้อนที่ตนเองไม่ได้เป็นผู้กระทำ
ระดับสติปัญญา	ปานกลาง
ภาวะทางอารมณ์	ไม่รุนแรง ออกจะนิ่ง ความคิดน่าเกรงขาม
พฤติกรรมทางเพศ	มีความสัมพันธ์บ้างกับคนรัก

ภาวะทางด้านสังคม	กลมกลืมไปกับผู้อื่นได้โดยไม่ขัดแย้ง
สถานภาพในครอบครัว	ลูกสาวคนโต (มีน้องสาวอีก 1 คน)
สถานภาพทางสังคม	มนุษย์เงินเดือน
ศาสนา	ไม่ระบุชั้นเจน แต่มีความเชื่อว่าทำดีคงได้ดี
การมีส่วนร่วมทางการเมือง	เฉยๆ ไม่ชอบความเดือดร้อนวุ่นวาย
ชนชั้น	กลาง
การศึกษา	มีความรู้พอประมาณ อ่านออก เขียนได้
อาชีพ	พนักงานออฟฟิต พนักงานประจำ
ฐานะทางการเงิน	ปานกลาง ไม่เดือนร้อน ไม่ร่ำรวย
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	ลูกจ้าง พนักงานรับจ้าง

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้น หญิงเจ็ดเคยได้ยินชื่อของผู้หญิงคนนั้นบ่อยๆ เห็นคนอื่นว่ากันว่าเป็นคนไม่ดี ไม่น่าเข้าใกล้ เลยไม่อยากเข้าไปยุ่ง แม้จริงๆก็ไม่ได้คิดแบบนั้น แต่เพราะกลัวทำให้ตัวเองเดือนร้อน

กาเหว่า กาหว่าเป็นคนที่น่าอิจฉาสำหรับหญิงเจ็ด เพราะเขาดูมีความสุขตลอดเวลา แต่บางครั้งความสุขของกาเหว่าก็ทำให้คนอื่นทุกข์ได้เช่นกัน

ยอดทอง ยอดทองเป็นเหมือนนายจ้างคนหนึ่งที่เราต้องพึ่งพาอาศัย เพราะเขารับซื้อขวดแก้วของเราเกือบจะทุกครั้งที่เราหามาได้ ถึงแม้ว่าจะเป็นที่ไม่น่าคบหา แต่เพื่อเอาตัวรอดไปก่อน ก็จำเป็นต้องรู้จักไว้

ยักษ์ เคยได้ยินแต่ชื่อเสียงเสียๆ ไม่เคยเจอกับตัว เค้าว่ากันว่าน่ากลัวจริงๆ หญิงเจ็ดก็อยากไปดูแต่ก็กลัวตัวเองจะเดือดร้อน กลัวโดนกิน เลยอยู่เฉยๆดีกว่า ลึกๆแล้วก็ติดตามข่าวสารที่เค้าพูดกันอยู่เรื่อยๆ

ชาวบ้าน เป็นพวกเดียวกันที่ทำให้ทุกวันไม่น่าเบื่อ มีเรื่องพูดคุยกันตลอด เฮฮาตามประสาแต่ก็แค่เพียงผิวเผิน เป็นคนกลุ่มเดียวที่หญิงเจ็ดรู้สึกว่าอยู่ด้วยแล้วสบายใจกว่าคนอื่นๆ

ปัญหาในการแสดง

- การเปลี่ยนฉากไปด้วยในขณะที่กำลังเป็นตัวละคร จะทำให้ Transition ไม่กลมกลืน
- หลุดคาแรกเตอร์ในขณะที่ต้องทำอย่างอื่นไปด้วย(เปลี่ยนฉาก) เพราะกลัวว่าจะถูกบล็อคกิ้งหรือเปล่า และระหว่าทำก็มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นบ่อยๆ

การแก้ไข

- หาแรงจูงใจในการเปลี่ยนและเคลื่อนย้ายฉาก หรือทำให้จนชินให้ดูเป็นธรรมาชาติ
- พยายามฟังและอยู่กับเรื่องให้มากที่สุด และมีสติกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้า

ตัวละคร ผู้ตัดสินคดี 4 รับบทโดย นิศาชล สังข์ทอง

ภูมิหลังของตัวละคร

ผู้ตัดสินคดีสี่เกิดและเติบโตอยู่ในหมู่บ้าน รับรู้เรื่องราว ความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นมาโดยตลอด กว่าจะมาถึงทุกวันนี้ได้ ตัวละครผ่านความยากลำบาก ความพยายามตะเกียกตะกายให้ขึ้นมายืนที่สูงผ่านความยากลำบากอยู่ไม่น้อย ดังนั้นผู้ตัดสินคดีสี่มีความคิดที่มุ่งไปข้างหน้า แล้วคิดว่าจะไม่ทำให้กลับมาเป็นแบบเดิมอีก ฐานะที่เคยยากจน หลายอย่างทำให้ถูกสังคมกรอบ ในเมื่อคิดจะทำทุกอย่างให้ชีวิตดีขึ้น ก็ดีตามที่ตั้งใจไว้ แม้จะถูกหรือผิดศีลธรรมก็ไม่คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่ เพราะคิดว่าโลกนี้ไม่มีเหลือพื้นที่ให้ความถูกต้องอยู่แล้ว

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร ตัดสินคดีเรื่องของยักษ์ และแก้แค้นผู้หญิงคนนั้น โดยมีคำตอบอยู่ในใจแล้ว ไม่ชอบที่จะเห็นความแตกต่างภายในหมู่บ้าน จากกฎหมู่ที่ได้ตั้งกันไว้

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

อายุ	36 ปี
รูปร่าง	ท้วม
ส่วนสูง	160.5 เซ็นติเมตร
น้ำหนัก	61 กิโลกรัม
สีผม	ดำ
ทรงผม	มัดเก็บเรียบร้อย
การแต่งกาย	เรียบร้อย, มิดชิด
บุคลิกทั่วไป	เย่อหยิ่ง, ทะนงตน เสมือนผู้มีอุดมการณ์
การใช้ภาษา	สำเนียงการพูดฉะฉาน ชัดเจน คำพูดสามารถทำให้เห็นถึงความต้องการ

ลักษณะภายในของตัวละคร

ผู้ตัดสินคดีสี่เป็นคนที่มีความเย่อหยิ่ง มั่นใจและความทะนงตนสูง มองและคิดเองเสมอว่า สิ่งที่ตนเองคิดและทำคือสิ่งที่ดีและถูกต้องที่สุดสำหรับทุกคน เสมือนทำตัวเป็นสื่อกลางในการคิดและตัดสินใจ แต่ในความเป็นจริงก็ทำเพราะสนองความต้องการของตนเองเป็นหลัก การกระทำที่ได้รับการยกย่องและยอมรับนั้นเป็นค่านิยมที่ทำให้ตัวเองดูมีคุณค่า โดยไม่สนหลักศีลธรรมใดใด นอกจากเห็นแก่ตัวเองและผลประโยชน์ที่จะได้รับ

ลักษณะอื่น ๆของตัวละคร

ปมด้อย	เคยโดนผู้หญิงคนนั้นทำให้รู้สึกอับอาย
ภาวะการตัดสินใจ	ถ้ามีความเชื่ออย่างไรก็คิดว่าต้องเป็นเช่นนั้น ซึ่งอาจจะผิดหรือถูกต้องก็ตาม
ความต้องการ	ตัดสินคดีของผู้หญิงคนนั้นกับยักษ์
ทัศนคติต่อชีวิต	ทำให้ตัวเองมีความสุขก็พอ โดยที่อยู่เหนือกว่าคนอื่นก็จะทำให้มีอำนาจเพิ่มขึ้น
ทัศนคติต่อโลก	โลกมันช่างอยู่ยาก หาความยุติธรรมอะไรไม่ได้อีกแล้ว คนเรามันก็เห็นแก่ตัวทุกคน
สิ่งที่รักที่สุด	ตัวเอง
สิ่งที่เกลียดที่สุด	ความจริง
ระดับสติปัญญา	เหมือนจะสูง แต่ไม่มีเลยแม้แต่น้อย ได้แค่เปลือกเท่านั้น

ภาวะทางอารณ์	อารมณ์รุนแรง โหดร้าย
พฤติกรรมทางเพศ	มีความสัมพันธ์กับคู่ครองของตนเอง อย่างสม่ำเสมอ
ภาวะทางด้านสังคม	อยู่กับคนประเภทเดียวกันได้อย่างดี คนอื่นที่แตกต่างก็จัดว่าไม่เข้าพวก
สถานภาพในครอบครัว	อยู่กับสามี
สถานภาพทางสังคม	เป็นผู้ตัดสินคดีประจำหมู่บ้าน
ศาสนา	ไม่มีศาสนาที่ชัดเจน
การมีส่วนร่วมทางการเมือง	เป็นเสมือนตัวแทนกลุ่มความคิดของคนประเภทเดียวกัน โดยที่การกระทำนั้นจะไม่ทำให้เสียผลประโยชน์หรือก่อให้เกิดความเดือดร้อน
ชนชั้น	กลาง
การศึกษา	การศึกษาสูง(แต่ไม่ช่วยพัฒนาความคิด)
อาชีพ	ค้าขาย , ผู้ตัดสินคดีของหมู่บ้าน
ฐานะทางการเงิน	ปานกลาง ไม่ร่ำรวมไม่ยากจน

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้น เกลียดผู้หญิงคนนั้นมาก นำความฉิบหายมาให้ทั้งกับตัวเราเองและหมู่บ้านของเรา ดังนั้นการหาความผิดจากเรื่องที่เธอได้ทำไว้อย่างการพายักษ์เข้ามาแล้วส่งผลกับหลายๆเรื่อง ก็เป็นอีกวิธีที่ทำได้ การถูกขับไล่หรือการตายน่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดสำหรับเธอและยักษ์ตัวเอง

กาหว่า เป็นตัวละครที่ผู้ตัดสินคดีไม่ค่อยให้ความสำคัญเพราะคิดว่าสมองและความคิดเลอะเลือนแบบนั้นจะไม่ช่วยให้การตัดสินจบลงอย่างง่าย ปล่อยให้ไม่ต้องมามีส่วนเกี่ยวข้องดีกว่า น่าจะสิ่งที่เหมาสมที่สุด

ยอดทอง ยอดทองเป็นบุคคลที่ขาดความน่าเชื่อถือจากสิ่งที่เขาได้กระทำมาก่อนหน้านี้ ทั้งการโกหก หลอกลวงคำพูดในการให้ข้อมูลระหว่างการตัดสินคดีมากที่สุด เกรงว่าผลจากการตัดสินจะไม่เป็นไปตามที่วางไว้ แต่ยอดทองก็ทำให้ผู้หญิงคนนั้นพูดในสิ่งที่พวกเราต้องการออกมาจึงนับว่ามีประโยชน์อยู่เหมือนกัน

ยักษ์ ยักษ์เป็นอีกหนึ่งโจทย์สำคัญที่ทุกคนในหมู่บ้านไม่ชอบพอกับผู้หญิงคนนั้น เรื่องวุ่นวายทั้งหมดมาพร้อมกับยักษ์ตั้งแต่วันแรก ด้วยความเกลียดชัง อคติ ความโกรธและเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น ทำให้เราหาข้อสรุปให้กับตัวปัญหาได้ไม่ยาก ไปพร้อมๆกับผู้หญิงคนนั้น

ชาวบ้าน ชาวบ้านเป็นอีกหนึ่งเสียงใหญ่ที่สำคัญที่ทำให้การตัดสินคดีเป็นไปในรูปแบบนี้โดยผู้ตัดสินคดีก็รู้สึกถึงความชนะที่มีคนร่วมอุดมการณ์ความคิดเดียวกันมากมาย

ปัญญาในการแสดง

- การเดินในขณะตัดสินคดีหรือการเปลี่ยนบล็อคกิ้งดูขัดกับความรู้สึก เพราะสถานการณ์ดูเคร่งเครียด ไม่อยากเดินไปมา

การแก้ไข

- หาแรงจูงใจและสร้างภาวะทางความคิดเพิ่มเติมในระหว่างการตัดสินคดี เพื่อให้ทุกอย่างดีมีความหมายและสนใจกับสถานการณ์ตรงหน้าให้จริงมากที่สุด เพื่อที่จะได้ไม่ไปโฟกัสกับความขัดแย้งที่ต้องกระทำ

<u>หญิง1 รับบทโดย ดาลัด ดำรงทวีศักดิ์</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

ตอนเด็กๆเป็นเด็กเรียนเก่ง ต่อมาสอบตกแล้วโดนดูถูก จึงกลายเป็นปมฝังใจ ว่าตัวเองจะต้องเก่งทุกอย่าง ต้องรู้ทุกอย่าง ต้องรอบรู้ มีพี่สาวที่ดีกว่าตนไปทุกเรื่อง จึงคิดว่าการรู้มากกว่าจะทำให้ตัวเองเหนือกว่า จึงพยายามที่จะรู้ และอวดความรู้ของตัวเองตลอดเวลา

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร รู้ทุกอย่างที่ตัวเองอยากจะรู้

ลักษณะภายนอก

อายุ	21 ปี
รูปร่าง	สมส่วน หุ่นดี
ส่วนสูง	157 เซนติเมตร
น้ำหนัก	41 กิโลกรัม
สีผม	น้ำตาลเข้ม
ทรงผม	รวบตึงเกล้ามวยต่ำ
การแต่งกาย	ใส่ชุดปกปิด พอดีตัว
บุคลิกทั่วไป	ดูเหมือนคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา มีท่าทางไม่พอใจทุกสิ่งรอบข้าง เสียงดัง เปลี่ยนบุคลิกไปมาบ่อยๆ สองหน้า

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารมณ์เอาแต่ใจ

พฤติกรรมทางเพศ อยากได้ผู้ชายคนไหนก็ต้องได้

ทางด้านสังคม	ชาวบ้านต้องรู้ว่ามีตัวตนอยู่ในสังคม
สถานภาพในครอบครัว	มีพี่สาว
สถานภาพทางสังคม	ชาวบ้านรู้ว่ามีตัวตนอยู่ในสังคม
ศาสนา	นับถือบรรพบุรุษของเกาะ
การมีส่วนร่วมการเมือง	เชื่อแค่สิ่งที่คิดว่าตัวเองรู้
ชนชั้น	กลาง
การศึกษา	ตั้งใจเรียน แต่เรียนแต่สิ่งเดิมๆ
อาชีพ	ฆ่าสัตว์
ฐานะทางการเงิน	พอมีพอกิน
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	เป็นหัวหน้าตัวเอง

ลักษณะอื่น ๆ

หญิง1 ชอบที่จะหาความรู้ ในเรื่องราวต่างๆรอบตัว ชอบที่จะเป็นจุดสนใจ ชอบให้ตัวเองมีค่าด้วยการรู้ไปหมดทุกเรื่อง เป็นคนขี้กลัว อะไรหลายๆอย่าง ขี้ระแวงเกือบทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก

ปมด้อย	เคยสอบตกแล้วรู้สึกว่าตัวเองเป็นขี้แพ้ เลยพยายามเอาชนะทุกคนตลอดเวลา
สภาวะการตัดสินใจ	เอาแต่ความต้องการของตัวเองเป็นหลัก
ความต้องการ	อยากได้อะไรต้องได้
ทัศนคติต่อชีวิต	ทุกอย่างบนโลกมีคำตอบ ฉันต้องเป็นคนแรกที่ได้รู้
ทัศนคติต่อโลก	ทุกคนมีหน้าที่ตอบในสิ่งที่ฉันอยากรู้
สิ่งที่รักที่สุด	ตัวเอง
สิ่งที่เกลียดที่สุด	คนที่ถามแล้วไม่ตอบ
ระดับสติปัญญา	อ่านออก เขียนได้

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้น ไม่ชอบหน้า ไม่ชอบเวลาผู้หญิงคนนั้นแสดงสีหน้า รู้สึกว่าเธอหน้าโง่ ชอบทำหน้าเหมือนรู้ แต่ดูแล้วรู้ว่ารู้ไม่จริง เลยไม่ชอบ ไม่อยากช่วย ไม่อยากสนใจ

ยักษ์ตัวแดง กลัว

กาเหว่า รำคาญ

ยอดทอง แอบชอบ

ชาวบ้าน เห็นทุกคนเป็นเพื่อน ชอบพูดคุย ชอบอยู่ด้วย รู้สึกปลอดภัย

ปัญหาในการแสดง

- ควบคุมอารมณ์ตัวเองให้เสถียร ในแต่ละครั้งที่ซ้อมได้ยาก
- ไม่รู้จะเข้าหากาเหว่าในมุมไหน

การแก้ไข

- พยายามซ้อมหลายๆครั้ง และจำแบบที่คิดว่าใช่ และพยายามทำให้ได้ในระดับนั้น
- จินตนาการว่ามีหมอนกั้นหน้าเรากับกาเหว่าไว้ จะได้แสดงอารมณ์ได้ อย่างมีระยะห่างที่พอดี

<u>หญิง 5 รับบทโดย ดาลัด ดำรงทวีศักดิ์</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

มีชีวิตธรรมดาทั่วไป ใจเย็นคิดช้า โดนคนล้อบ้าง เพราะคิดอะไรไม่ค่อยจะทันคนอื่นจึงโดนแกล้งบ่อยๆ แต่ดีที่มีสามีที่ดีคอยตามใจ แต่ก็ยังชอบนินทา ชอบมาหากลุ่มเพื่อนชาวบ้าน ให้เขาแกล้งอยู่ดี เพราะเวลาถูกแกล้งจะรู้สึกว่าตัวเองได้รับการสนใจ

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร ให้มีคนรักคนสนใจเยอะๆ

ลักษณะภายนอก

อายุ	17 ปี

รูปร่าง	สมส่วน หุ่นดี
ส่วนสูง	157 เซนติเมตร
น้ำหนัก	41 กิโลกรัม
สีผม	น้ำตาลเข้ม
ทรงผม	รวบตึงเกล้ามวยต่ำ
การแต่งกาย	ใส่ชุดปกปิด พอดีตัว
บุคลิกทั่วไป	พูดมาก ชอบทำหน้าตาอยากรู้อยากเห็นตลอดเวลา ดูไม่จริงใจ หลบตาผู้คน

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารมณ์ใจเย็น

พฤติกรรมทางเพศ หลงสามีตัวเองที่สุด

ทางด้านสังคม	ชาวบ้านต้องรู้ว่ามีตัวตนอยู่ในสังคม
สถานภาพในครอบครัว	มีสามี 1 คน
สถานภาพทางสังคม	ชาวบ้านรู้ว่ามีตัวตนอยู่ในสังคม
ศาสนา	นับถือบรรพบุรุษของเกาะ
การมีส่วนร่วมการเมือง	เชื่อหมดทุกเรื่อง อันไหนไม่รู้ก็ถามตลอด
ชนชั้น	กลาง
การศึกษา	เรียนได้ ระดับปานกลาง
อาชีพ	ไม่มี
ฐานะทางการเงิน	พอมีพอกิน
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	เป็นภรรยา

ลักษณะอื่น ๆ

หญิง5 ชอบให้ตัวเองเป็นจุดสนใจ ชอบพูดชอบคุย ชอบให้เพื่อนๆ และสามีใส่ใจตัวเองมากๆ จะได้รู้สึกว่าตัวเองถูกเติมเต็ม เป็นคนที่มีช่องว่างในจิตใจเยอะ ต้องการความสนใจตลอดเวลา

ปมด้อย	เพื่อนชอบล้อว่ารู้ไม่จริง ตั้งแต่เด็กๆ ชอบโดนแกล้ง
สภาวะการตัดสินใจ	เอาแต่ความต้องการของตัวเองเป็นหลัก
ความต้องการ	อยากได้อะไรต้องได้
ทัศนคติต่อชีวิต	ไม่อยากให้ใครรู้ความลับของตัวเอง ต่อให้ต้องแต่งเรื่องใหม่ขึ้นมาก็จะทำ
ทัศนคติต่อโลก	ทุกคนเป็นคนพูดมาก เราต้องแข่งกันพูด
สิ่งที่รักที่สุด	การนินทา
สิ่งที่เกลียดที่สุด	แมลงสาบ
ระดับสติปัญญา	อ่านออก เขียนได้

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้น ชอบที่เธอมีชีวิตอยู่ ชอบให้เธอถูกแกล้ง สนุกดี ชอบนินทาเธอด้วย

ยักษ์ตัวแดง รู้สึกกลัว แม้จะไม่เคยเจอก็ตาม

กาเหว่า ชอบดูกาเหว่าพูด สนุกดี

ยอดทอง ไม่ชอบยอดทอง ยอดทองชอบมองหน้า เวลาเห็นว่ากำลังนินทาผู้หญิงคนนั้น

ชาวบ้าน เห็นทุกคนเป็นเพื่อน ชอบพูดคุย ชอบอยู่ด้วย รู้สึกสนุก

ปัญหาในการแสดง

- พูดตามคนอื่นไม่ค่อยทัน

การแก้ไข

- พยายามฟังและคิดตามไปด้วย

<u>หญิง 6 รับบทโดย ดาลัด ดำรงทวีศักดิ์</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

ถูกทอดทิ้งแต่เด็ก โตขึ้นมาเอง จึงทำให้ไม่ค่อยมีสารอาหารไปเลี้ยงสมอง ทำให้เป็นเด็กที่ไม่ฉลาด แต่กลับเป็นคนมองโลกในแง่ดี สนุกกับชีวิต แม้จะขี้กลัวนิดหน่อยก็ตาม

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร อยากให้ทุกคนมองข้ามปัญหาทุกอย่างบนโลก และใช้ชีวิตด้วยความสนุก

ลักษณะภายนอก

อายุ	15 ปี
รูปร่าง	สมส่วน หุ่นดี
ส่วนสูง	157 เซนติเมตร
น้ำหนัก	41 กิโลกรัม
สีผม	น้ำตาลเข้ม
ทรงผม	รวบตึงเกล้ามวยต่ำ
การแต่งกาย	ใส่ชุดปกปิด พอดีตัว
บุคลิกทั่วไป	ชอบอมยิ้ม เพราะคิดเรื่องสนุกๆในหัวตลอดเวลา

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารมณ์ใจเย็น ตลกง่าย ขี้กลัวนิดหน่อย

พฤติกรรมทางเพศ ชอบดูหน้าอกตัวเอง

ทางด้านสังคม	ทุกคนเป็นคนน่ารักดี
สถานภาพในครอบครัว	เป็นเด็กกำพร้า โตขึ้นมากับกองขยะ
สถานภาพทางสังคม	ชาวบ้านรู้ว่ามีตัวตนอยู่ในสังคม
ศาสนา	นับถือบรรพบุรุษของเกาะ

การมีส่วนร่วมการเมือง	ไม่สนใจ ตลกดี
ชนชั้น	กลาง
การศึกษา	ไม่เรียนหนังสือ
อาชีพ	ไม่มี
ฐานะทางการเงิน	พอมีพอกิน
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	ไม่มีงานทำ

ลักษณะอื่นๆ

หญิง6 ชอบให้ทุกคนหัวเราะ ชอบเรื่องตื่นเต้น ถึงแม้ตัวเองจะขี้กลัวนิดหน่อย ชอบคิดเรื่องตลกๆในหัว คิดอะไรไม่ค่อยออก คิดช้า มีห้วงความคิดที่แคบ จึงคิดและเข้าใจแต่สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้น มีความใฝ่ฝันถึงการได้ไปสวนสนุกตลอดเวลา

ปมด้อย	กลัวเงาตัวเอง ไม่กล้าก้มมองเงาตัวเอง
สภาวะการตัดสินใจ	ไม่ตัดสินใจ ไม่คิด อยากทำอะไรก็ทำ ไม่วิเคราะห์อะไรทั้งนั้น
ความต้องการ	อยากได้อะไรต้องได้
ทัศนคติต่อชีวิต	ชีวิตเป็นเรื่องตลก
ทัศนคติต่อโลก	ทุกคนเป็นคนตลก
สิ่งที่รักที่สุด	การไม่รู้อะไรเลย
สิ่งที่เกลียดที่สุด	เงาตัวเองที่พื้น
ระดับสติปัญญา	เข้าใจอะไรยาก บางทีก็ไม่เข้าใจเลย งง ทุกอย่าง

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้น เคยเจอบ้าง เจอแล้วขำ เพราะหน้าตาตลกดี

ยักษ์ตัวแดง เคยเจอบ้าง ตลกดี รู้สึกว่าน่ากลัว

กาเหว่า เจอบ่อยมากๆ ชอบดูกาเหว่าพูด สนุกดี

ยอดทอง เจอบ่อยมากๆ ไม่ค่อยเข้าใจ และไม่ได้สนใจ

ชาวบ้าน เห็นทุกคนเป็นเพื่อน ทุกคนเป็นคนตลก อยู่ด้วยแล้วสนุกดี

ปัญหาในการแสดง

-

การแก้ไข

-

ยายแก่ รับบทโดย ดาลัด ดำรงทวีศักดิ์

ภูมิหลังของตัวละคร

รักกับตามาตั้งแต่อายุ18ปี ตกหลุมรักกันแต่แรกพบ ใช้ชีวิตคู่ร่วมทุกข์ร่วมสุข เป็นคู่รักที่ชอบเดินทาง แสวงหาของกินของใช้แปลกๆมาให้ตัวเองและคู่เสมอ เห็นคนรักและความรักของตัวเองสำคัญที่สุดในโลก

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร ใช้ชีวิตรักอยู่กับตาให้นานและมีความสุขที่สุด

ลักษณะภายนอก

อายุ	104 ปี
รูปร่าง	สมส่วน หุ่นดี
ส่วนสูง	157 เซนติเมตร
น้ำหนัก	41 กิโลกรัม
สีผม	น้ำตาลเข้ม
ทรงผม	รวบตึงเกล้ามวยต่ำ
การแต่งกาย	ใส่ชุดปกปิด พอดีตัว
บุคลิกทั่วไป	ชอบมองซ้ายมองขวา ตาอยู่ไม่นิ่ง ชอบเกาะแขนตา สนใจแต่ตา

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารมณ์ใจเย็น เอาแต่ใจเล็กน้อย

พฤติกรรมทางเพศ หลงสามีตัวเองที่สุด

ทางด้านสังคม	สนใจแต่ตา
สถานภาพในครอบครัว	มีสามี1คน
สถานภาพทางสังคม	ไม่เป็นที่สนใจ แต่ก็ไม่ได้ถูกรังเกียจ
ศาสนา	นับถือบรรพบุรุษของเกาะ
การมีส่วนร่วมการเมือง	ไม่สนใจการเมือง สนใจแต่ตัวเองกับตา
ชนชั้น	ล่าง
การศึกษา	ไม่มี
อาชีพ	หาของแปลก กินของแปลก
ฐานะทางการเงิน	มีกินมีใช้ แต่ไม่เคยพอ
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	เป็นภรรยา

ลักษณะอื่น ๆ

ยาย เป็นคนที่เต็มไปด้วยความรัก จนกลายเป็นความเห็นแก่ตัวกับคนอื่นๆบนโลกที่ไม่ใช่ตา เป็นคนชอบวางแผน ชอบดูแลสิ่งต่างๆรอบตัว ชอบครอบครอง

ปมด้อย	ตาเคยไม่สบาย1วัน รู้สึกกลัวว่าตาจะเสียตาไป จำวันนั้นฝังใจมาก

สภาวะการตัดสินใจ	เอาแต่ความต้องการของตัวเองและตาเป็นหลัก
ความต้องการ	อยากได้อะไรต้องได้
ทัศนคติต่อชีวิต	ตาคนเดียวที่ทำให้ชีวิตของฉันมีค่าและมีความสุข ฉันต้องทำทุกอย่างเพื่อเรา
ทัศนคติต่อโลก	ความรักทำให้โลกนี้น่าอยู่ เราจงทำทุกอย่างเพื่อความรัก
สิ่งที่รักที่สุด	การใช้ชีวิตร่วมกับตา
สิ่งที่เกลียดที่สุด	การทะเลาะกับตา
ระดับสติปัญญา	อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้น รู้สึกสนใจอยากหลอกใช้ เห็นว่าน่าจะมีประโยชน์

ยักษ์ตัวแดง ศึกษาเรื่องราวของยักษ์มาสักพัก สนใจมาก อยากกิน

กาเหว่า มาจากอีกมุมของเกาะ จึงไม่ค่อยมีความสัมพันธ์ด้วย แค่พอรู้ชื่อ

ยอดทอง มาจากอีกมุมของเกาะ จึงไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับ แค่พอรู้ชื่อ

ชาวบ้าน มาจากอีกมุมของเกาะ จึงไม่ค่อยมีความสัมพันธ์ด้วย

ตา แต่งงานกันด้วยความรักตั้งแต่อายุ18 อยู่กินกันมาอย่างมีความสุข รักกันมาก พร้อมจะหาสิ่งที่ดีที่สุดทุกอย่างมาให้ตา มองว่าตาเป็นทุกอย่างของชีวิต รักตาเท่ากับตัวเอง

ปัญหาในการแสดง

- ไม่เข้าใจการใช้ร่างกายของคนแก่
- มีปัญหาด้านการเลือกใช้เสียง
- แสดงความสัมพันธ์กับตาได้ไม่มากเท่าที่ควร
- มีพิรุธมากเกินความต้องการของผู้กำกับ

การแก้ไข

- หาตัวการ์ตูนที่เป็นคนแก่เพื่อใช้ศึกษากายภาพ
- หาตัวการ์ตูนที่เป็นคนแก่เพื่อใช้ศึกษาและลองเลียนเสียง
- พยายามฟัง สัมผัส และสนใจตัวละครตาให้มากขึ้น
- พยายามซ่อนของ ซ่อนสีหน้าให้แนบเนียนขึ้น

<u>ผู้ตัดสินคดี2 รับบทโดย ดาลัด ดำรงทวีศักดิ์</u>

ภูมิหลังของตัวละคร

เกิดมาอย่างเพียบพร้อม ถูกชมเรื่องหน้าตาและให้ความสำคัญมาตลอด จึงเป็นคนหลงตัวเอง เอาแต่ใจ อย่างเป็นที่หนึ่งเสมอ และด้วยความที่เป็นเด็กฉลาด จึงมักใช้ความฉลาดของตัวเองทำลายคนอื่นด้วยความสนุกสนาน

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร กำจัดผู้หญิงทุกคนที่น่าเกลียด หรือผู้หญิงที่ถูกผู้ชายสนใจมากกว่าตน

ลักษณะภายนอก

อายุ	42 ปี
รูปร่าง	สมส่วน หุ่นดี
ส่วนสูง	157 เซนติเมตร
น้ำหนัก	41 กิโลกรัม
สีผม	น้ำตาลเข้ม
ทรงผม	รวบตึงเกล้ามวยต่ำ
การแต่งกาย	ใส่ชุดปกปิด พอดีตัว
บุคลิกทั่วไป	ชอบชักสีหน้า ชอบเอาชนะ ดูจริงจังกับทุกสิ่งที่ทำ ชอบหัวเราะเยาะคนอื่น

ลักษณะภายในของตัวละคร

สภาวะทางอารมณ์เอาแต่ใจ อารมณ์แปรปรวน

พฤติกรรมทางเพศ อยากนอนกับผู้ชายทุกคนที่หล่อ

ทางด้านสังคม	ชาวบ้านต้องรู้ว่าตัวเองสวยที่สุดในสังคม
สถานภาพในครอบครัว	เปลี่ยนสามีทุกวัน ไม่ยึดติด
สถานภาพทางสังคม	ชาวบ้านรู้ว่ามีตัวตนอยู่ในสังคม
ศาสนา	นับถือบรรพบุรุษของเกาะ
การมีส่วนร่วมการเมือง	เป็นผู้ให้ข้อมูล และหว่านล้อมอะไรหลายๆอย่างในสังคมนี้
ชนชั้น	สูง
การศึกษา	ฉลาด เรียนเก่ง มีความรู้ดี
อาชีพ	ตัดสินคดี
ฐานะทางการเงิน	รวย
สถานภาพเกี่ยวกับงาน	เป็นมือขวาของผู้ตัดสินคดี1

ลักษณะอื่น ๆ

ผู้ตัดสินคดี2 เป็นคนหลงตัวเองตั้งแต่เด็ก คิดว่าตัวเองหน้าตาดี และสวยที่สุดในโลกตลอดเวลา ต้องการเป็นจุดสนใจ อยากให้คนสนใจมากๆ โดยเฉพาะผู้ชาย เป็นคนมีความต้องการทางเพศสูง มีเพศสัมพันธ์ได้ทุกวัน มีความสัมพันธ์กับผู้ชายได้ไม่ซ้ำหน้า ไม่ชอบให้ผู้หญิงคนไหนมีผู้ชายมาสนใจ ไม่ชอบให้ผู้หญิงหน้าตาน่าเกลียด มีตัวตนในสังคม และเธอจะใช้อาชีพของเธอทำลายทุกสิ่งที่เธอไม่ชอบ

ปมด้อย	เคยมีคนบอกว่าไม่สวย
สภาวะการตัดสินใจ	เอาแต่ความต้องการของตัวเองเป็นหลัก
ความต้องการ	อยากสวยที่สุดในโลก
ทัศนคติต่อชีวิต	ชีวิตคือความงามและฉันคือสิ่งที่สวยงามที่สุดในโลก
ทัศนคติต่อโลก	ทุกคนที่ไม่สวยงาม ต้องตาย
สิ่งที่รักที่สุด	ใบหน้าของตัวเอง

สิ่งที่เกลียดที่สุด คนที่หน้าตาน่าเกลียด

ระดับสติปัญญา ฉลาด การศึกษาดี แต่ผิดตรงที่หลงตัวเองตลอดเวลา

ความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น

ผู้หญิงคนนั้น ไม่ชอบ รังเกียจ อยากทำลาย

ยักษ์ตัวแดง ไม่ชอบขี้หน้า ไม่ชอบที่ยักษ์ตัวแดงเป็นเพศชาย แต่กลับไม่สนใจตน จึงอยากทำลาย

กาเหว่า ไม่ชอบขี้หน้า ไม่ชอบที่กาเหว่าเป็นเพศชาย แต่กลับไม่สนใจตน จึงอยากทำลาย

ยอดทอง ไม่ชอบขี้หน้า ไม่ชอบที่ยอดทองเป็นเพศชาย แต่กลับไม่สนใจตน จึงอยากทำลาย

ชาวบ้าน สนใจแค่ผู้ชาย อยากนอนด้วยให้ครบทั้งหมู่บ้าน แต่ชอบนอนกับผู้ตัดสินคดี1มากที่สุด

ปัญหาในการแสดง

- ชอบกระแทกเท้าเสียงดังเวลาข่มขู่ หรือไม่พอใจ

การแก้ไข

- พยายามเกร็งเท้าข้างที่ชอบกระแทกไว้

2. **กระบวนการซ้อมเพื่อการแสดง**

2.1 **การเตรียมความพร้อม**

ก่อนที่จะซ้อมการแสดงทุกครั้ง นักแสดงต้องมีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อให้นักแสดงมีความพร้อมสูงสุดในการซ้อมการแสดง กิจกรรมต่างๆในการเตรียมความพร้อมก่อนการแสดงก็มีผลค่อนข้างมากในการใช้เตรียมความพร้อมก่อนซ้อม ดังนี้

2.1.1 **การวอร์มร่างกาย**

นักแสดงจะวิ่งและวอร์มร่างกายก่อนการซ้อมทุกครั้ง เพื่อให้ร่างกายพร้อมที่จะปฏิบัติในกิจกรรมต่อๆไป

2.1.2 Workshop & Game

สิ่งต่างๆเหล่านี้จะช่วยให้นักแสดงได้เพิ่มทักษะทางด้านการแสดง ช่วยให้นักแสดงได้รู้จักใช้ร่างกายมากขึ้น ฝึกให้นักแสดงรู้จักการใช้เสียงทางด้านการแสดง ฝึกการสังเกต และรวมไปถึงเพื่อให้เป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกันในกรณีที่มีนักแสดงหลายคน ซึ่งในบทละครส่วนใหญ่ก็มีการแสดงร่วมกับนักแสดงค่อนข้างหลายบทบาท นอกจากจะให้นักแสดงได้เตรียมความพร้อมสำหรับการเข้าสู่ตัวละครมากขึ้นแล้ว ยังเป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้นักแสดงสามารถพัฒนาเพื่อแก้ไขจุดบกพร่องหรือปัญหาส่วนตัวในบางจุดในการแสดงของผู้ศึกษาได้อีกด้วย ซึ่งการทำ Workshop & Game จะมีการปฏิบัติร่วมกันของนักแสดงและทีมงานใน Production การปฏิบัติเฉพาะนักแสดง หรือการปฏิบัติแยกกันเป็นคู่หรือเป็นรายบุคคล โดยทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับปัญหาการแสดงของนักแสดงแต่ละคน ซึ่งตรงจุดนี้เอง ผู้ศึกษาเล็งเห็นแล้วว่ากิจกรรมเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งและมีส่วนช่วยให้นักแสดงนั้น แสดงออกมาได้อย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2.2 **การกำหนดตำแหน่งการเคลื่อนไหว**

สำหรับละครเรื่องยักษ์ตัวแดงนั้น การกำหนดการเคลื่อนไหวจะเป็นไปตามความคิดของผู้กำกับการแสดงร่วมกับความต้องการของนักแสดงอย่างตัวละครที่มีความรู้สึกอยากจะไปในจุดต่างๆ แต่ในการเคลื่อนไหวไปในที่ใดที่หนึ่งของนักแสดงนั้น จะต้องมีความหมายว่าเพราะเหตุใดจึงต้องเคลื่อนไหวเช่นนั้น อย่างไรก็ตามในการกำหนดตำแหน่งการเคลื่อนไหวนั้นมักมีการเปลี่ยนแปลงบ่อยครั้งจากผู้กำกับ เพื่อให้เกิดภาพที่สวยงามและเหมาะสมมากที่สุดบนเวที ในการกำหนดการเคลื่อนไหวนั้น แต่ถ้านักแสดงรู้สึกว่าการเคลื่อนไหวนั้นทำให้รู้สึกไม่เป็นธรรมชาติในการแสดง สามารถบอกผู้กำกับการแสดงเพื่อให้ผู้กำกับการแสดงช่วยดูและเพื่อแก้ไขต่อไปให้ออกมาดีที่สุดและก็เป็นธรรมชาติกับนักแสดงด้วย

2.3 การฝึกซ้อม

2.3.1 การซ้อมครั้งแรก (First Rehearsal)

เป็นครั้งแรกที่นักแสดงทั้งหมดและทีมงานได้มาเจอกัน เนื่องจากว่านักแสดงเป็นเพื่อนที่รู้จักและค่อนข้างคุ้นเคยกันอยู่แล้ว จะมีบ้างที่นักแสดงบางคนยังไม่มีประสบการณ์มาก่อนเลย ในการซ้อมครั้งแรกจึงเป็นการทำความรู้จักกันและกัน พูดคุยถึงเรื่องราวต่างๆของละครและผู้กำกับจะอธิบายความคิด และภาพรวมให้ทุกคนได้ทราบ จากนั้นก็มีการอ่านบทละครที่จะใช้การแสดงโดยนักแสดงทั้งหมดและร่วมกันพูดคุยว่ารู้สึกอย่างไรกับบทละคร และตัวละครที่ตนได้รับมอบหมาย

2.3.2 การฝึกซ้อมเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่บท

ในการฝึกซ้อมก่อนเข้าสู่บท จะเป็นการwork shop ของตัวละครก่อนเริ่มซ้อมในทุกๆครั้ง จะมีการวอร์มร่างกายก่อน โดยการทำให้ร่างกายตื่นตัว และพร้อมที่จะทำกิจกรรมอื่นๆต่อไป เช่น วิ่งรอบห้อง 10 ครั้ง เต้นพร้อมเพลง รวมไปถึงวอร์มเสียง ฝึกลมหายใจจากนั้นก็จะเริ่มกิจกรรม work shop จะเป็นการสร้างความคุ้นชินให้กับนักแสดงทุกๆคน บางคนอาจจะเพิ่งรู้จัก หรือเคยเจอกันเป็นครั้งแรก รวมถึงเป็นการเข้าสู่ตัวละครของแต่ละตัว มีกิจกรรมต่างๆ เพื่อเพิ่มทักษะทางด้านการแสดง ช่วยให้นักแสดงได้รู้จักใช้ร่างกายมากขึ้น ฝึกให้นักแสดงรู้จักการใช้เสียงทางด้านการแสดง ฝึกการสังเกต และรวมไปถึงเพื่อให้เป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกันในกรณีที่มีนักแสดงหลายคน ซึ่งในบทละครส่วนใหญ่ก็มีการแสดงร่วมกับนักแสดงค่อนข้างหลายบทบาท นอกจากจะให้นักแสดงได้เตรียมความพร้อมสำหรับการเข้าสู่ตัวละครมากขึ้นแล้ว ยังเป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้นักแสดงสามารถพัฒนาเพื่อแก้ไขจุดบกพร่องหรือปัญหาส่วนตัวในบางจุดในการแสดงของผู้ศึกษาได้อีกด้วย ซึ่งการทำ Workshop & Game จะมีการปฏิบัติร่วมกันของนักแสดงและทีมงานใน Production การปฏิบัติเฉพาะนักแสดง หรือการปฏิบัติแยกกันเป็นคู่หรือเป็นรายบุคคล โดยทั้งนี้จะขึ้นอยู่กับปัญหาการแสดงของนักแสดงแต่ละคร

2.3.3 การฝึกซ้อมเพื่อกำหนดตำแน่งการเคลื่อนไหวบนเวที (Blocking)

ในการกำหนดตำแหน่งและการเคลื่อนไหวเป็นหน้าที่ของผู้กำกับการแสดง ผู้ศึกษาในฐานะนักแสดงจึงมีหน้าที่ฟัง มีสมาธิและจดจำตำแหน่งที่ผู้กำกับได้กำหนดไว้ ในการกำหนดตำแหน่งต่างๆนั้นเป็นการแสดงถึงความต้องการหรือสิ่งที่นักแสดงคิดเพื่อที่จะเคลื่อนไหว ผู้ศึกษาจึงสามารถบอกผู้กำกับเพื่อแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงได้หากไม่เข้าใจหรือไม่รู้สึกตามนั้น โดยทำการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้กำกับได้

2.3.4 การแยกซ้อมเป็นส่วน ๆ (Rehearsal by Units)

เนื่องจากว่าการแสดงละครหนึ่งเรื่องนั้น ค่อนข้างจะมีรายละเอียดค่อนข้างมาก จึงต้องมีการแยกซ้อมโดยเริ่มตั้งต้นเรื่องไปเรื่อยๆ และมีการเก็บรายละเอียดหรือจังหวะการแสดง ถ้านักแสดงคนใดมีปัญหาเรื่องลักษณะของตัวละคร หรือมีปัญหาในส่วนของการแสดง ผู้กำกับก็จะช่วยดูและแนะนำให้เพิ่มเติม และเนื่องจากบทละครเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง” ต้อง

อาศัยอารมณ์ความรู้สึกจริงในการแสดง การแยกซ้อมจึงถือว่าเป็นเรื่องที่ดีเพื่อให้ได้รายละเอียดเยอะที่สุด และอีกหนึ่งเหตุผลคือ เวลาของนักแสดงที่ว่างไม่ตรงกัน เนื่องจากนักแสดงหรือทีมงานบางคนมีติดเรียนหรือติดธุระในช่วงเวลาที่นัดซ้อม ทำให้หลายๆครั้งไม่สามารถซ้อมฉากที่กำหนดไว้ได้ ซึ่งในเรื่องนี้ผู้กำกับได้มอบหมายให้นักแสดงหลักเป็นคนออกตารางการซ้อม โดยที่จะให้นักแสดงแต่ละคนบอกเวลาที่สะดวกไว้ แต่ก็ต้องเป็นธุระที่สำคัญหรือจำเป็นจริงๆที่จะขอลาหยุด ไม่อย่างนั้นจะกระทบต่อตารางซ้อมและนักแสดงคนอื่นๆ

2.3.5 **การซ้อมโดยการวางบท** (Off Book)

เมื่อการซ้อมเป็นไปตามขั้นตอนและซ้อมไปได้ซักระยะหนึ่งแล้ว ต่อไปนักแสดงก็ไม่ควรที่จะถือบทในการซ้อมอีก นักแสดงควร จะทำการบ้านเรื่องการจำบทละครด้วย เพื่อนักแสดงเองจะได้เกิดความเข้าใจอย่างแท้จริงกับบทละคร และเพื่อให้บทที่พูดออกมานั้นไม่ได้มาจากการท่องจำ แต่มาจากการจำได้อย่างขึ้นใจจนพูดออกมาด้วยความต้องการของประโยคในเรื่อง และยิ่งไปกว่านั้นการฝึกท่องจำเบื้องต้นเป็นสิ่งที่จำเป็นในละครเรื่องนี้มากเพราะบทสนทนาของตัวละครหลักหลายตัวจะยาวมากกว่าการสนทนาของคอรัส ดังนั้นเมื่อจำบทได้แล้วควรทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้และควรวางบททันทีเมื่อเข้าใจในบทอย่างแท้จริง

2.3.6 **การซ้อมทั้งเรื่องโดยไม่หยุด** (Run Through)

เป็นการซ้อมใหญ่ก่อนวันแสดงจริง เป็นการซ้อมที่เหมือนจริงทุกประการ ในการซ้อมวันนี้ทางผู้ศึกษาจะเชิญผู้ชมบางกลุ่มเข้ามาชมได้ และจะเชิญอาจารย์ที่ปรึกษาทางด้านต่างๆเข้ามาร่วมชม เพื่อรับฟังคำวิจารณ์ในทุกๆด้าน และนำมาปรับแก้ก่อนวันที่แสดงจริง การซ้อมใหญ่ควรจะซ้อมก่อนการแสดงจริง 2-3 วัน เพื่อความพร้อมของนักแสดงและความพร้อมของฝ่ายต่างๆทุกฝ่าย เพื่อจะได้ไม่ให้เกิดปัญหาหรือถ้าจะเกิดปัญหาก็ให้เกิดปัญหาน้อยที่สุดในการทำงานวันจริง และปัญหาที่พบในวันซ้อมครั้งนี้ก็คือการเข้าออกของนักแสดง รวมไปถึงอุปกรณ์บางอย่างบนเวทีและฉากจริงที่นักแสดงแต่ละคนยังไม่คุ้นชิน จากปัญหาตรงนี้เอง ทำให้เกิดกระบวนการแก้ไขและปรับปรุงก่อนวันแสดงจริง

และในการซ้อมทั้งเรื่องโดยไม่หยุดการแสดงของเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง” นั้น ถือว่าเป็นโอกาสที่ดี ที่มีทั้งอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อนๆ และน้องที่สนใจบางส่วนเข้ามาร่วมชม หลังจากการแสดงจบลง ทำให้ทางทีมงานและผู้ศึกษาได้รับคำแนะนำ คำติชมและคำวิจารณ์ในหลายๆฝ่าย เพื่อที่จะนำไปปรับปรุงและแก้ไขในการแสดงจริงต่อไป

2.3.7 **การซ้อมกับเสื้อผ้า** (Dress Rehearsal)

การซ้อมกับเสื้อผ้าเป็นการซ้อมในช่วงใกล้ถึงวันแสดงจริง เพื่อให้นักแสดงเกิดความคุ้นเคย กับเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับที่นักแสดงต้องสวมใส่แสดง และเพื่อให้ฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกายได้ดูถึงความเหมาะสมเมื่อแสดงเป็นอุปสรรคต่อการแสดงหรือเปล่า การซ้อมกับเครื่องแต่งกายจนเกิดความคุ้นเคย จะทำให้นักแสดงเกิดความเคยชินและไม่รู้สึกขัดเขินเมื่อแสดงจริง

ซึ่งตรงจุดนี้เองผู้ศึกษาพบว่า การซ้อมในขั้นตอนนี้มีความสำคัญอย่างมาก ฝ่ายเครื่องแต่งกายเองก็ควรจะเตรียมความพร้อมมา เพราะเมื่อเกิดปัญหาจะได้แก้ไขได้ก่อนถึงวันแสดงจริง เพราะถ้าปล่อยไปให้ถึงวันจริงจะทำให้เป็นอุปสรรคต่อการแสดงได้

และในการซ้อมครั้งนี้ของเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง” นั้น ถือว่าเป็นโอกาสที่ดี ที่มีทั้งอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อนๆ และน้องที่สนใจบางส่วนเข้ามาร่วมชม หลังจากการแสดงจบลง ทำให้ทางทีมงานและผู้ศึกษาได้รับคำแนะนำ คำติชมและคำวิจารณ์ในหลายๆฝ่าย เพื่อที่จะนำไปปรับปรุงและแก้ไขในการแสดงจริงต่อไป

3. **การแสดงจริง** (Performance)

ขั้นตอนนี้ถือเป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการทั้งหมด เป็นขั้นตอนที่นักแสดงจะได้ใช้การประมวลทุกอย่างจากสิ่งที่ทำมาทั้งหมดเพื่อการแสดงรอบนี้ หน้าที่ต่อไปของนักแสดงก็คือ นักแสดงจะต้องเป็นผู้ส่งสารจากบทละครไปสู่ผู้ชมให้ได้ ซึ่งวันแสดงจริงก็ยังคงมีปัญหาเกิดขึ้น เนื่องจากละครเวทีเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง” มีการเข้าออกบ่อยครั้งและประกอบกับความพร้อมของนักแสดงในบางทีที่ไม่สามารถควบคุมสมาธิได้ ทำให้นักแสดงบางคนไม่สามารถเข้ามาตามจังหวะที่เคยซ้อมไว้ แต่การแสดงยังคงต้องดำเนินต่อไปและต้องอาศัยความเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกันของนักแสดงทุกคน ทั้งผู้ศึกษาเองและนักแสดงคนอื่นๆก็ต้องช่วยกันแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าให้ได้ และไม่ว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นก็ตามในขณะที่แสดง เราไม่สามารถหลุดจากการแสดงตรงนั้นไปได้ เหมือนกับที่เรามักจะได้ยินกันบ่อยครั้งว่า “The show must go on การแสดงต้องดำเนินต่อไป”

การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบฉาก

การทำการแสดงละครเวทีหนึ่งเรื่อง เราต้องทำงานร่วมกันกับหลายๆฝ่าย ดังนั้นทีมงานแต่ละฝ่ายต้องมีขั้นตอนการทำงานที่มีระบบ เพราะงานแต่ละชิ้นประกอบไปด้วยศิลปะหลายๆแขนงดังนั้นจะอธิบายขั้นตอนการทำงานเป็นดังนี้

1. ขั้นตอนการออกแบบฉากละครเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง”

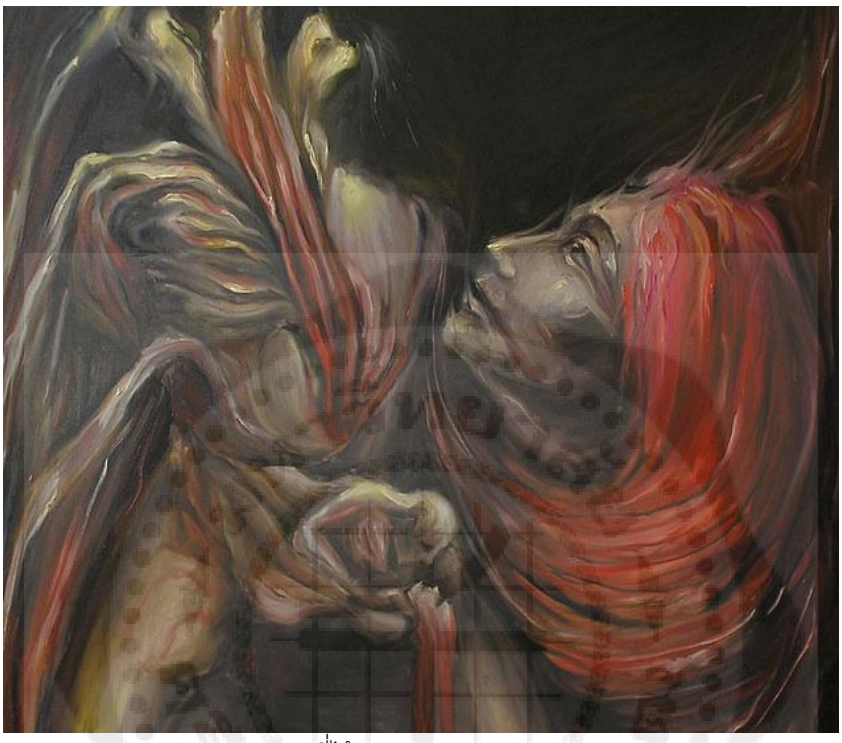

ภาพประกอบ ที่ได้จาก Director design concept

1.1 แนวความคิดในการออกแบบฉาก

แนวคิดของการออกแบบฉากนั้น นำเอาแนวทางของบทละคร แนวคิดของผู้ออกแบบฉาก กับ แนวคิดและความต้องการของผู้กำกับ มาสรุปรวมกันเป็นแนวทางในการออกแบบฉาก โดยอิงสถานการณ์จากสถานการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และนำเอาสถาปัตยกรรมที่ตัวผู้ออกแบบสนใจมาประกอบเพื่อให้เกิดความสอดคล้องทั้ง 2 กระบวนการ (ซึ่งสถาปัตยกรรมที่ตัวผู้ออกแบบสนใจคือช่วง 2475-2490หรือเรียกสั้นๆว่าสถาปัตยกรรมช่วงคณะราษฎร)

“จงกล้ายืนหยัดและทำในสิ่งที่ถูกต้อง”

เป็นแนวความคิดที่ได้จากแก่นของเรื่อง การออกแบบฉากจึงจะเน้นไปในทางที่สื่อถึงความเข้มแข็ง ยืนหยัด ชัดเจน และสามารถสื่อถึงสัญลักษณ์ที่ทำให้เกิดอุดมการณ์ได้ ดังนี้

- รูปแบบของฉากจะมีการออกแบบที่อิงตามหลักโครงสร้างจริงของศิลปะในยุคสมัยนั้น (สถาปัตยกรรม คณะราษฎร) แต่จะมีการทำให้ถูกบิดเบี้ยว(เหมือนกับสิ่งที่ผิดเพี้ยนไปจากความจริง)
- สมดุลของฉากจะถูกทำให้เท่ากันบนความไม่เท่ากัน เพื่อให้เก็นถึงความแตกต่างของคนทั่วไปที่ต้องมาอยู่ด้วยกันบนพื้นฐานของจารีตที่สังคมตั้งขึ้น
- การเล่นระดับของฉากจะแสดงให้เห็นถึง ชนชั้นและฐานะของตัวละครต่างๆที่เกิดขึ้นในพื้นที่นั้นๆ

1.2 การวิเคราะห์ฉาก

จากสิ่งที่บทละครกำหนดมาให้ เพื่อให้ผู้กำกับการแสดงและผู้ออกแบบฉากตีความต่อมีดังนี้

1.ฉากหมู่บ้าน,ใจกลางหมู่บ้าน

2.ฉากบ้านยอดทอง

3.ฉากบ้านกาเหว่า

4.ฉากถ้ำ,ฉากปากถ้ำ

5.ฉากชายทะเล

6.ฉากกลางทะเล

7.ฉากหน้าผา

8.ฉากในเรือ

9.ฉากสถานที่ใดใด

จากทั้ง 9 สถานที่ที่บทละครกำหนดมา ความยากในการออกแบบฉากละครเรื่องนี้คือ

1. การนำทั้ง 9 สถานที่มาอยู่รวมกันในที่เดียว

2. การดึงจุดเด่นของกรุงเทพมหานครออกมาและจุดเด่นของสถานที่แต่ละสถานที่ออกมา

3. การแฝงสัญลักษณ์สำคัญของเรื่องไว้ในฉากโดยที่พยายามให้คนหลากหลายมองที่มุมแตกต่างกัน

4. การลดทอนสิ่งที่ไม่จำเป็นออกเพื่อทำให้เห็นว่าสิ่งนั้นถูกกระทำอะไรบางอย่าง และดูผิดเพี้ยนไปจากความจริง

5. การที่ต้องมีพื้นที่สำหรับการเคลื่อนไหวหรือ movement สำหรับนักแสดงที่ค่อนข้างมากและฉากต้องมีเลเวลที่แตกต่างกันชัดเจน

รูปภาพ Research สถาปัตยกรรมในช่วงคณะราษฎร Inspiration ในการออกแบบ

หอไอเฟล

1.3 การออกแบบฉาก

หลังฉากที่ได้สรุปแนวทางและแนวคิดของผู้ออกแบบฉากและผู้กำกับ ได้ข้อสรุปว่าฉากควรจออกมาเป็นรูปแบบของ Constructivism เป็นสไตล์ฉากที่โครงสร้างสัญลักษณ์นิยม โดยการนำเอาโครงสร้างสถาปัตยกรรมต่างๆ โดยดึงเอาส่วนที่เป็นจุดเด่นและน่าสนใจ สามารถสื่อถึงสิ่งนั้นๆได้ จุดมุ่งหมายของฉากสไตล์นี้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความมั่นคงและยืนหยัดของตัวนักแสดงนำ (ผู้หญิงคนนั้น) และแสดงให้เห็นถึงการกดดันทางอารมณ์ของละครด้วยวิธีการลดทอนขนาด บิดเบือนความสมมาตรของทรงฉากให้สื่อถึงความอคติที่ตัวละครแต่ละตัวมี และแสดงออกซึ่งความคิดเกี่ยวกับการยืนหยัดเพื่อความถูกต้องและความจริงของชีวิตที่เกิดขึ้นจริงในสังคมปัจจุบัน

หลังจากที่ได้ข้อสรุปแล้วผู้ออกแบบได้มีการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่และสถาปัตยกรรมต่างๆในยุคคณะราษฎร เหตุผลที่ทำ และนำมาเทียบเคียงกับบทว่าเกิดขึ้นกี่สถานที่ ที่ไหนบ้าง และเริ่มออกแบบ

- โดยเริ่มจากการนำ Research ของสถานที่ต่างๆ หาจุดเด่นของสถานที่ที่ผู้ออกแบบสนใจ มีสิ่งไหนบ้างที่สามารถใช้ร่วมกันได้ เพื่อจะได้ลดทอนสิ่งที่ไม่จำเป็นออกไป เพื่อให้เกิดกระบวนการทำน้อยได้มาก

- พอได้โครงสร้างของสถาปัตยกรรมของสถานที่ต่างๆที่มาอยู่ร่วมกันในที่เดียวแล้ว เราจะเริ่มทำการตัดหรือลดทอนและเพิ่มบ้างอย่างเข้าไปเพื่อที่จะทำให้ฉากดูไม่จริงจนเกินไปและตรงตามแนวความคิดของการออกแบบฉากที่ได้สรุปไว้ตอนข้างต้นโดยการทดลองทำคอลลาท เพื่อให้เกิดภาพใหม่และเกิดการรวมของสถาปัตยกรรมกับของพื้นที่จำนวนจำกัดได้อย่างลงตัว

- เมื่อทำการทดลองเสร็จจะได้แบบคอลลาทที่ตรงตามภาพที่เราต้องการมากที่สุด นำมาลดทอนลงอีกครั้งโดยการ Sketch เพื่อเพิ่มสิ่งที่ขาดและลดสิ่งที่ไม่จำเป็นออกอีกครั้ง

2. รูปแบบในการนำเสนอ

รูปแบบในการนำเสนอละครเวทีเรื่อง “**ยักษ์ตัวแดง**” เป็นรูปแบบของ Constructivism เป็นสไตล์ฉากที่เป็นโครงสร้างสัญลักษณ์นิยม จุดมุ่งหมายของฉากสไตล์นี้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความอคติ ที่อยู่ภายใต้โครงสร้างที่สวยหรูแข็งแกร่ง ดูมั่นคง ด้วยวิธีการบิดเบือนหรือขยายรูปทรงของฉาก หรือลดทอนขนาดให้สื่อถึงความกดดันภายในของตัวละคร พยายามสื่อความคิดที่มีมุมมองที่เป็นไปในสายตาของตัวละครตัวใดตัวหนึ่งที่มีความกดดันแก่ผู้ชมมิได้เน้นในเรื่องการบันทึกหรือตีแผ่ความเป็นจริงทั่วไปแต่มุ่งหมายหลักเพื่อแสดงออกซึ่งความคิดเกี่ยวกับความถูกต้องและความจริงของชีวิต

โดยขั้นตอนในรูปแบบการนำเสนอนั้น เริ่มด้วยการหาข้อมูลโครงสร้างของสถาปัตยกรรมในยุคสมัยนั้น เพื่อเมื่อออกแบบลงกับเวที นอกจากจะได้สเกลที่จริงแล้ว ก็สามารถปรับเปลี่ยนขนาดเพื่อเหมาะกับเวทีได้ รูปแบบในการนำเสนอนั้น อาจจะไม่เหมือนของจริงได้ทั้งหมด เนื่องจากการวางบนเวที บล็อกกิ้งต่างๆและการทำให้เวทีมีพื้นที่ที่เอื้อต่อการแสดงของนักแสดงรวมไปถึงทางเทคนิค เช่น การเข้าออกต่างๆด้วย

ภาพ Research สำหรับการออกแบบฉาก

รูปปั้นครุฑที่ตึกไปรษณีย์กลาง

สะพานพระพุทธยอดฟ้าขณะก่อสร้าง

ร้านมหาวิยาลัยธรรมศาสตร์ งานฉลองรัฐธรรมนูญ ปี2481

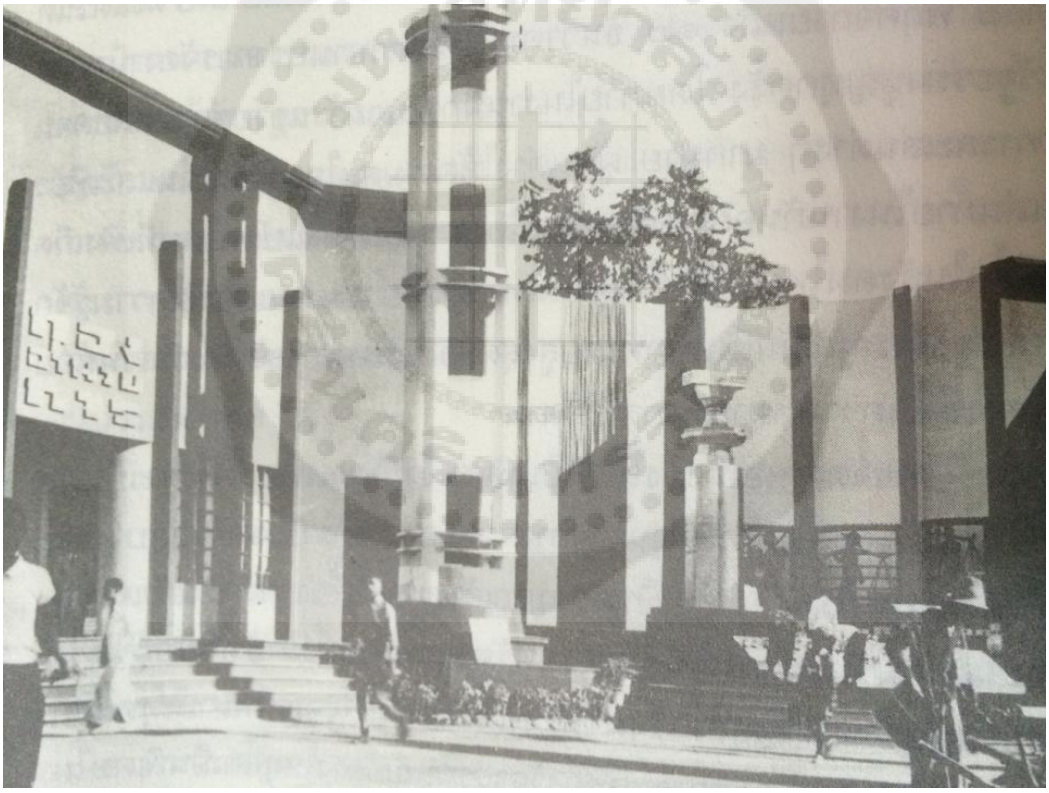

ตึกกองอำนวยการงานฉลองรัฐธรรมนูญ ปี 2480

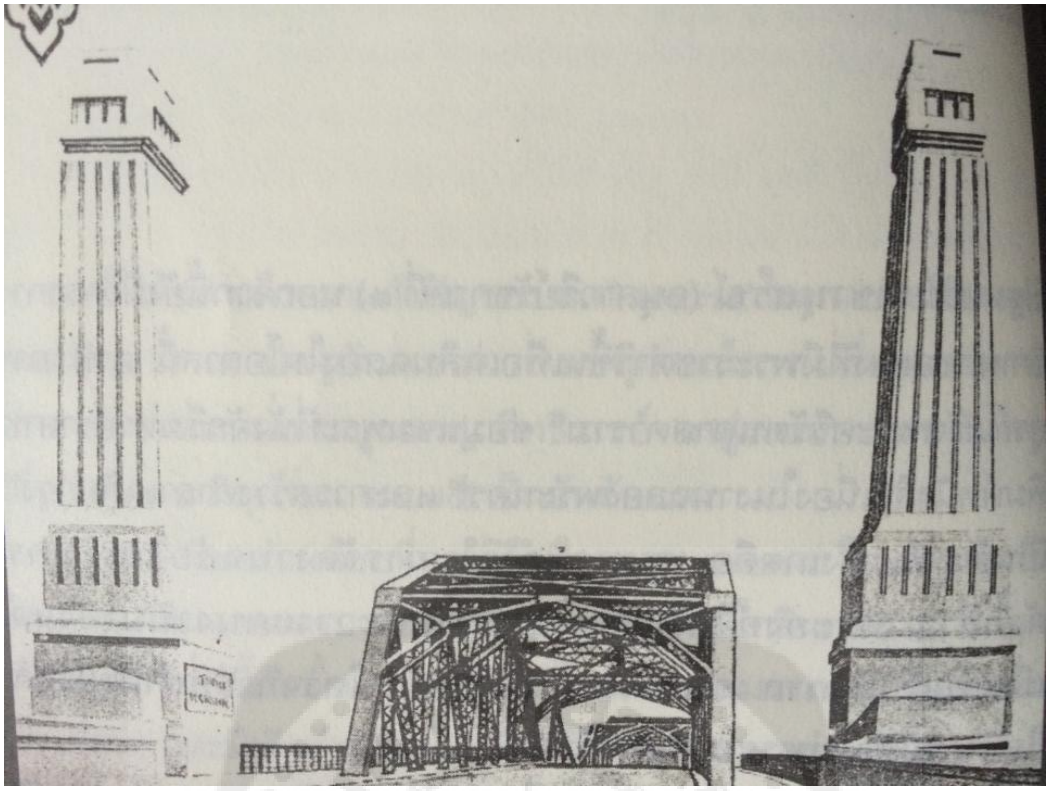

สะพานพระพุทธยอดฟ้า

ตึกไปรษณีย์กลาง บางรัก

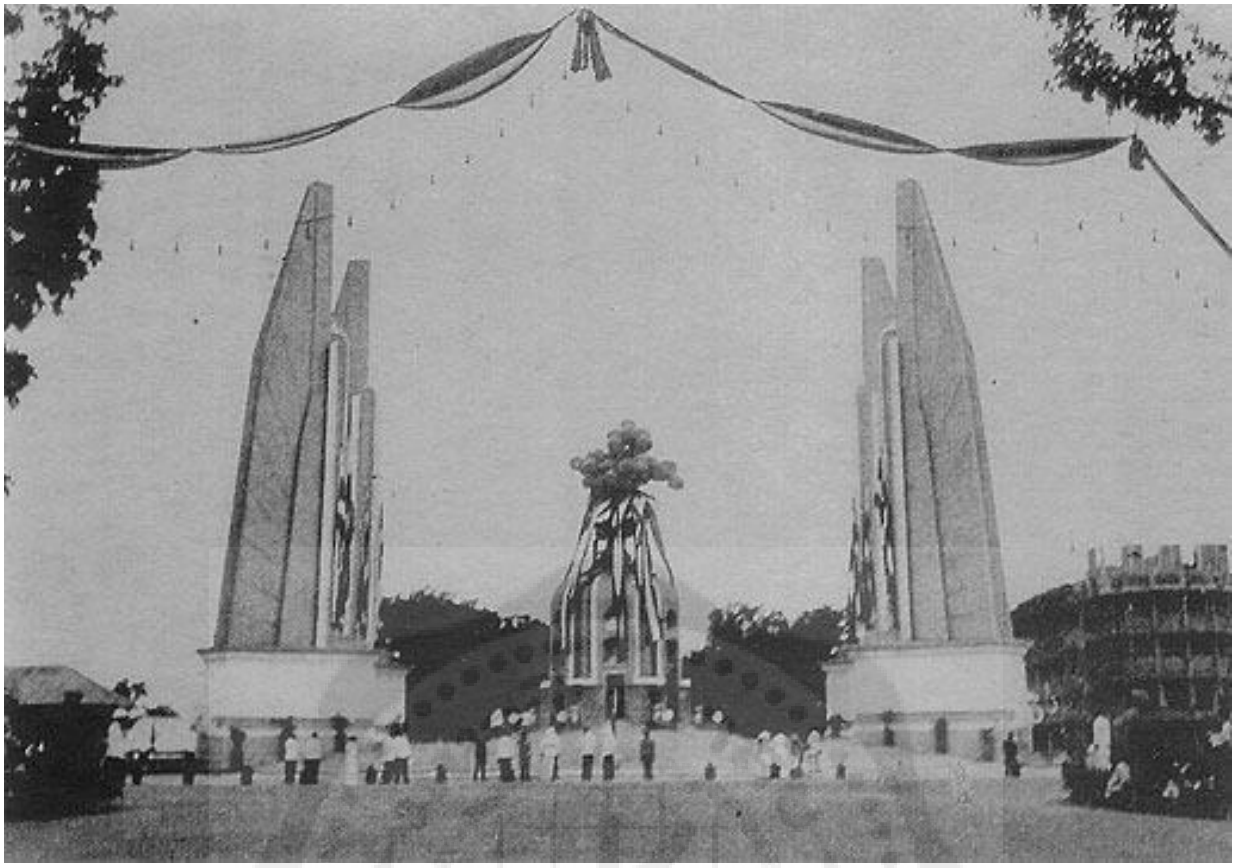

อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย

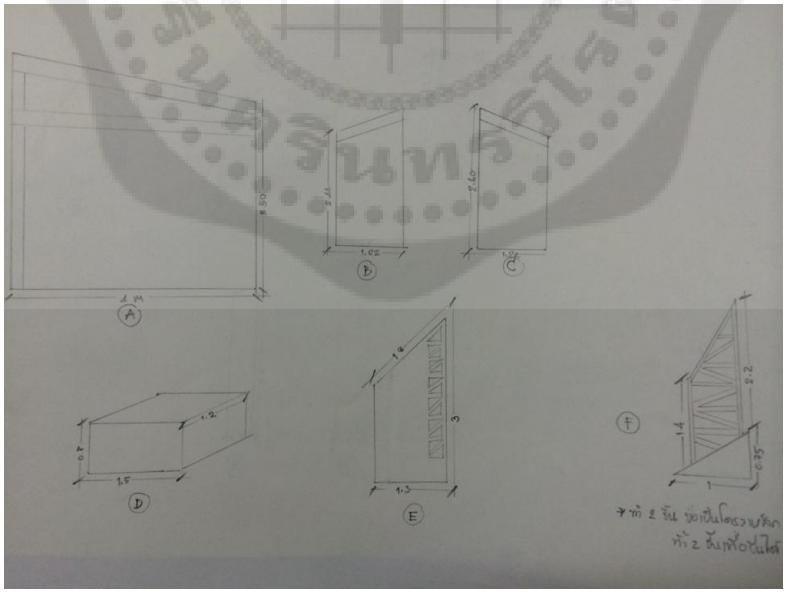

ภาพประกอบ Elevations

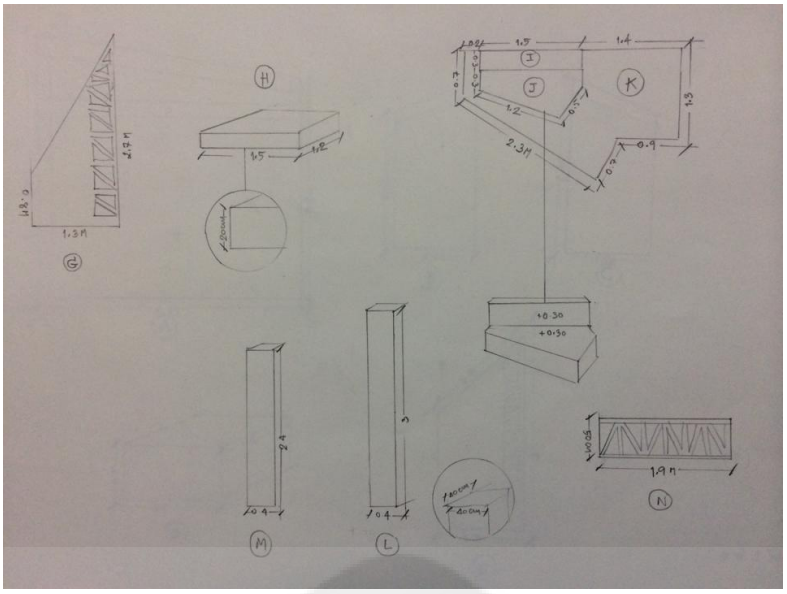

ภาพประกอบ Elevations

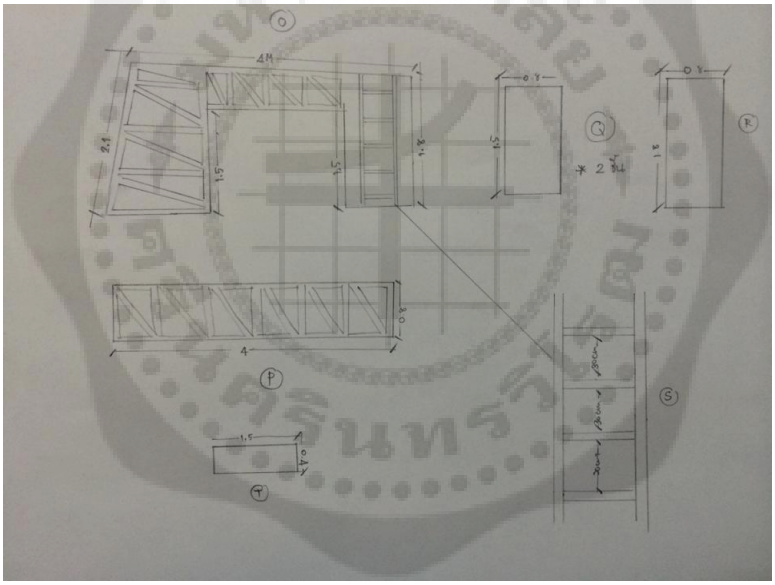

ภาพประกอบ Ground Plan

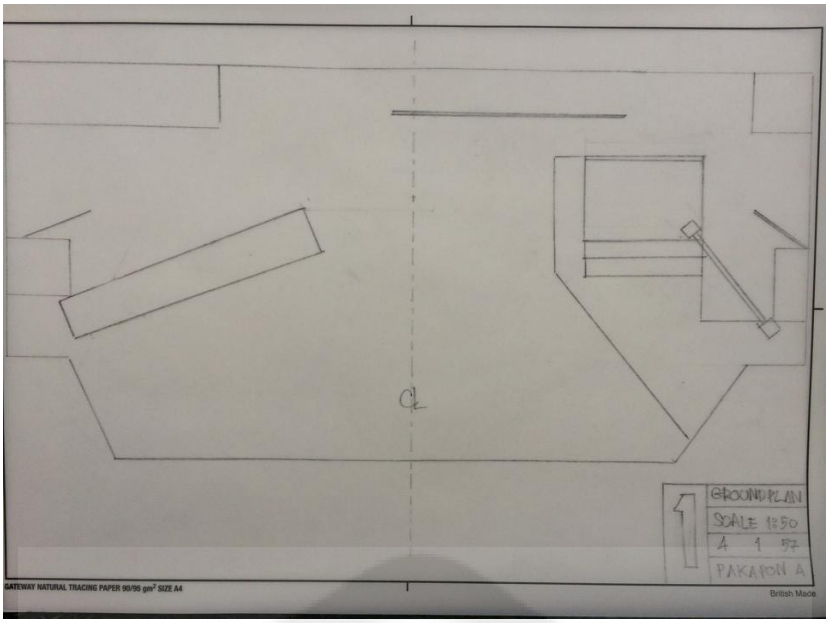

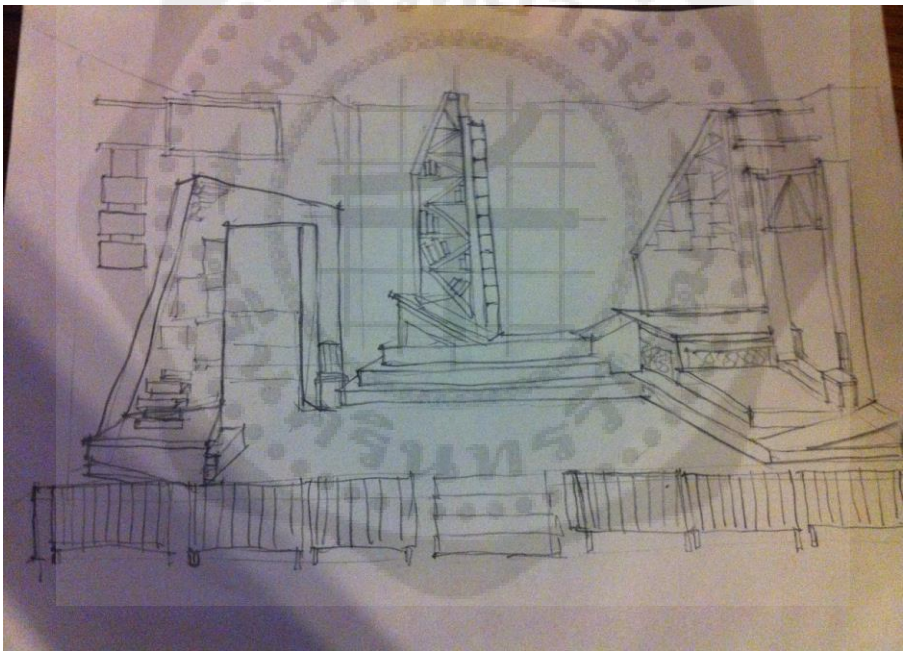

ภาพประกอบ แบบ Sketch 1

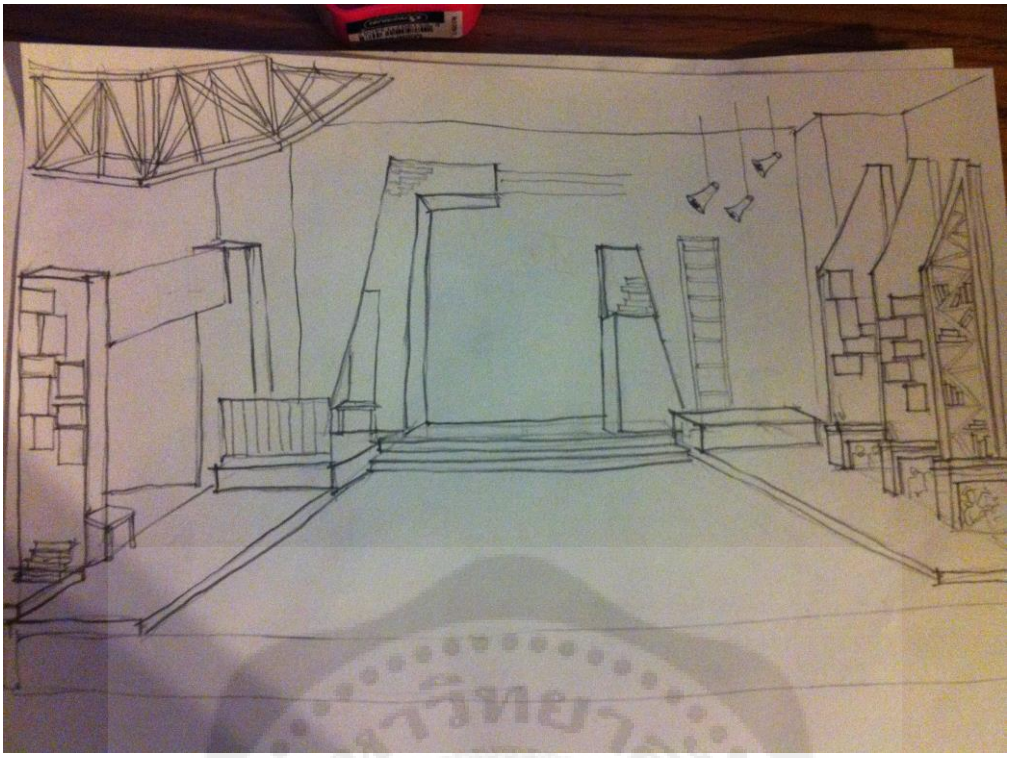

ภาพประกอบ แบบ Sketch 2

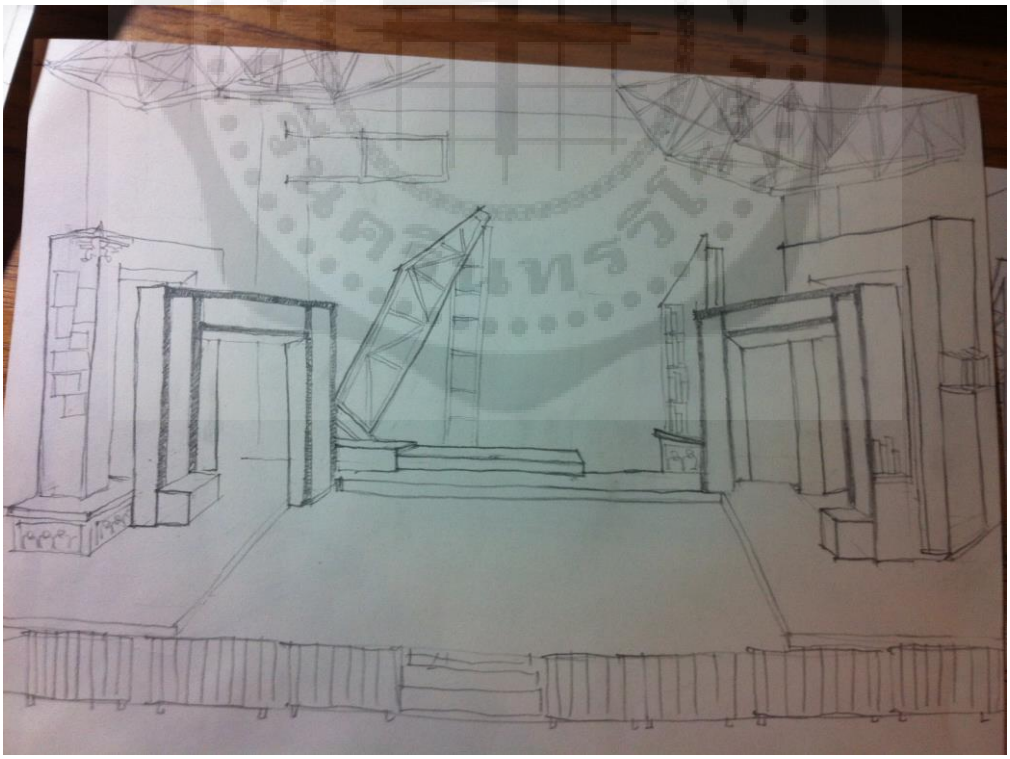

ภาพประกอบ แบบ Sketch 3

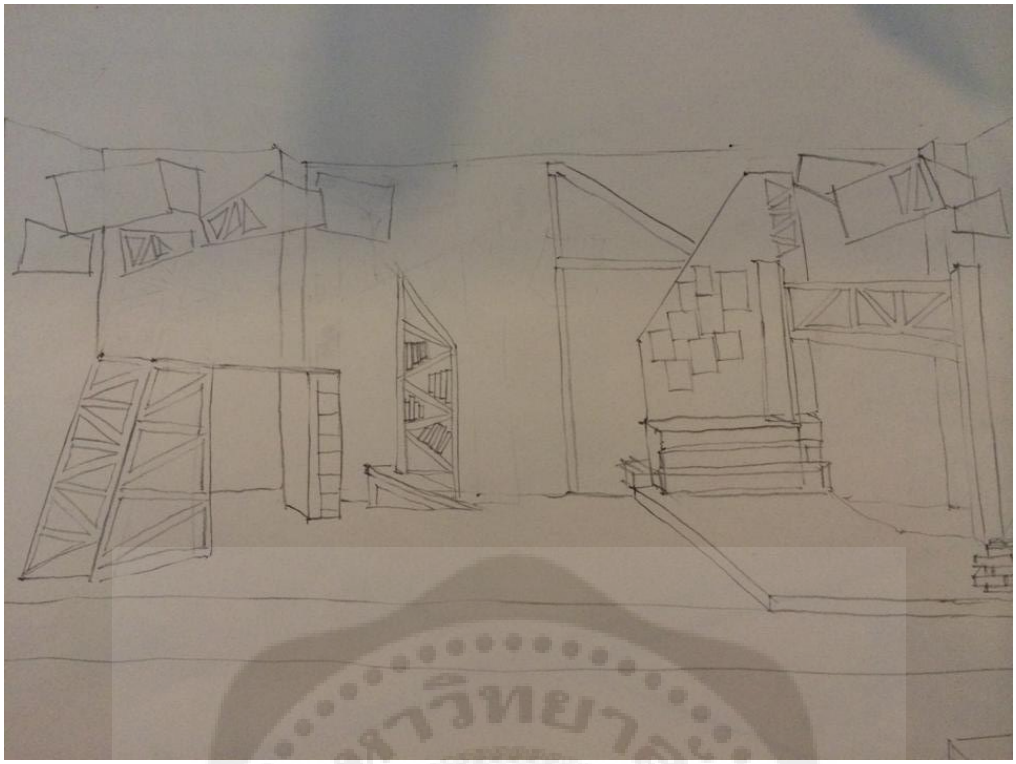

ภาพประกอบ แบบ Sketch แบบสมบูรณ์

ภาพประกอบ โมเดลแบบสมบูรณ์

3. ขั้นตอนการทำงานของผู้ออกแบบฉาก

เป็นขั้นตอนของการเตรียมงานเพื่อที่จะให้งานสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งเอาไว้

3.1 ประชุมทีมงานฝ่ายต่างๆ ผู้กำกับการแสดง นักแสดง ผู้ออกแบบฉาก ผู้ออกแบบแสงและ ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย ประชุมกันเพื่อสรุปแนวทางของเรื่อง สารของเรื่อง Mood & Tone ลักษณะโดยรวมของตัวละคร แนวทางการออกแบบ ความต้องการของผู้กำกับ การประชุมในครั้งนี้เพื่อให้ทุกคนได้เข้าใจในแนวทางเดียวกัน

3.2 เมื่อรวบรวมข้อมูลเสร็จแล้ว นำข้อมูลทั้งหมดเสนอต่อผู้กำกับอีกครั้ง เพื่อให้ผู้กำกับได้มุมมอง ทิศทางของฉากที่ผู้กำกับต้องการ รวมทั้งช่วยกันเสนอแนะถึงทิศทางของฉากให้ได้รูปแบบที่ใกล้กับความต้องการมากขึ้น ผู้ออกแบบฉากจะได้เข้าใจภาพที่ผู้กำกับต้องการเพื่อนำไปสู่ขั้นตอนการออกแบบฉาก

3.3 นำเสนองานออกแบบฉากที่จะนำมาใช้จริงบนเวที นำเสนอกับผู้กำกับ ถึงแนวคิดและความต้องการที่ผู้ออกแบบฉากใส่ลงไป เพื่อให้ผู้กำกับนั้นเห็นภาพและสามารถปรับปรุงแก้ไขได้ แล้วไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อหาข้อบกพร่องและข้อแนะนำกลับมาพัฒนาการออกแบบฉาก

3.4 เมื่อสรุปงานออกแบบฉากที่ผ่านกระบวนการพัฒนาครั้งสุดท้ายแล้ว ก็เริ่มจัดทำในส่วนของโครงสร้างฉากและวางแผนงานที่จะทำในขั้นตอนปฏิบัติ

3.5 ในขั้นตอนปฏิบัติ ผู้ออกแบบฉากได้ทำการศึกษาถึงวิธีการที่จะทำโครงสร้างฉาก ควบคุมงานผลิตกับผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

3.6 คำนวณงบประมาณค่าใช้จ่ายอย่างคร่าวๆ และหาทีมงานด้านการจัดสร้างโครงสร้างฉากซึ่งเป็นการประสานงานระหว่างผู้ออกแบบฉากกับผู้รับผิดชอบงานด้านโครงสร้าง

3.7 ขนฉากและอุปกรณ์ที่จะใช้ในการติดตั้งฉากต่างๆเข้าสู่โรงละครเพื่อติดตั้งจัดวาง ปรับปรุงแก้ไขเมื่อเห็นภาพรวม จนทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์เป็นไปตามภาพที่ผู้กำกับการแสดงและผู้ออกแบบวางไว้

3.8 การจัดสร้างฉาก สามารถแบ่งวิธีการจัดสร้างออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. การจัดสร้างและเตรียมงานในส่วนของ โครงสร้าง ตัว Flat โดยผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้ออกแบบต้อง สเก็ตเขียน Elevation ของโครงสร้างทั้งหมดแก่ผู้เชี่ยวชาญ
2. การจัดสร้างและเตรียมงานในโรงละครรวมถึงการติดตั้งและ paint รายละเอียด

4. การ paint

การ Paint จะเพ้นเป็นสีน้ำเงินเหลือบดำซึ่งเป็นสีที่เป็นจุดเริ่มต้นของพรรคการเมืองพรรคแรกที่เป็นตัวแทนของประชาชน ซึ่งสื่อถึงความเป็นประชาธิปไตยที่เลือกตัวแทนในการใช้สิทธิ์ใช้เสียงแทนพวกเขาเองและมีการผสมผสานความด่างของสีดำซึ่งสื่อถึงคนเราทุกๆคนต่างมีจุดที่เป็นจุดด่างพร้อยของแต่ละคนที่ต้องฉาบด้วยความสวยงามเสมอๆ และเพื่อสื่อให้เห็นทางผู้ออกแบบจึงใช้ทั้งสีน้ำเงินและดำผสมผสานกันไปบนแผ่นแฟลตและโครงเหล็ก

5. ช่วงการแสดง

ในช่วงแสดงจะมีการตรวจสอบทั้งทางด้านความแข็งแรงของฉากในทุกส่วน ว่ามีส่วนไหนหลุดหรือลอกออก ตรวจเช็คความเรียบร้อยของฉากเพื่อที่จะได้ไม่เกิดอันตรายขึ้นกับนักแสดงและคนอื่นๆ และเมื่ออยู่ในช่วงแสดงผู้ออกแบบ

ฉากจะคอยดูระหว่างที่นักแสดงเล่นเพื่อสังเกตข้อผิดพลาดหรือความเรียบร้อยในขณะที่ทำการแสดง เมื่อจบทำการแสดง ถ้าเกิดมีข้อผิดพลาดก็จะหาวิธีแก้ไขให้เร็วที่สุดหลังจบการแสดง

6. ช่วงสิ้นสุดการแสดง

เมื่อจบการแสดงรอบสุดท้าย ก็เริ่มเก็บอุปกรณ์ประกอบฉากที่เช่ามาจากทางร้านรวมถึงอุปกรณ์ประกอบฉากอื่นๆ เพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสียหาย ก่อนทำการรื้อถอนฉาก การรื้อถอนฉากออกจากเวทีโดยเริ่มการรื้อถอนจากชิ้นส่วนที่รื้อถอนง่ายที่จนถึงชิ้นส่วนที่ยากที่สุด และเดินตรวจสภาพพื้นของเวทีไม่ให้เศษเหล็ก หรือตะปูตกหล่น เมื่อเคลียร์พื้นเวทีเสร็จแล้วจึงกวาดทำความสะอาดโรงละครทั้งหมด ตรวจเช็คความเรียบร้อยของโรงละคร เพื่อให้ละครเรื่องถัดไปได้ใช้เวทีเพื่อทำการแสดงต่อไปโดยคำนึงถึงสิ่งที่เพื่อนในโปรดักชั่นต่อไปจะใช้ร่วมด้วย ถ้าอันไหนจะใช้ร่วมกันก็ควรระวังไม่ให้เกิดความเสียหายมากที่สุด

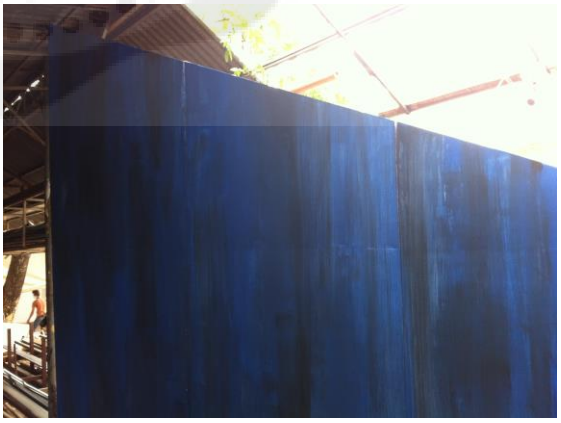

KitKat

การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

1. การออกแบบเครื่องแต่งกายตัวละครในละครเวทีเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง”

1.1 ที่มาของแนวความคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

แนวความคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกายละครเวทีเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง” นั้นมีที่มาจากการที่ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายได้อ่านและศึกษาบทละครอย่างละเอียดเกี่ยวกับเรื่องราว ว่าเกิดเหตุการณ์อะไร และสะท้อนปัญหาอย่างไร ศึกษาตัวละครทั้งหมดถึงที่มาและความต้องการสูงสุดของตัวละคร ต่อจากนั้นร่วมประชุมและพูดคุยในทุกๆรายละเอียดกับผู้ร่วมงานในกลุ่มเพื่อให้ได้มุมมองในการนำเสนอภาพของละครให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

และเนื่องจากมีผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายสองคน จึงมีการแบ่งการทำงาน และภาพของเครื่องแต่งกายทั้งหมดต้องออกมาไปในทิศทางเดียวกันทั้งเรื่อง จึงต้องปรึกษาหารือ ให้ภาพที่มองไว้และเครื่องแต่งกายที่ออกมา ให้ออกมาเป็นไปในทางเดียวกัน

ผู้กำกับการแสดงและผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายทั้งสองคน ได้สรุปข้อมูลที่ได้จากบทละครออกมาเป็นประเด็นหลักๆ ที่ออกแบบเครื่องแต่งกายจะนำมาเป็นแนวทางในการทำงานไว้ดังนี้

- ความคิดหลักหรือแก่นของเรื่อง ในมุมมองของผู้กำกับ คือ “จงกล้ายืนหยัดและทำในสิ่งที่ถูกต้อง”
- ความคิดหลักหรือแก่นของเรื่องที่จะนำมาใช้ในงานด้านองค์ประกอบศิลป์ ในมุมมองของผู้กำกับ คือ “ความบิดเบี้ยว กฎระเบียบ กรอบทางสังคมของภาพสะท้อนกรุงเทพฯ” เรื่องราวเกิดขึ้นภายในภาพกระจกสะท้อนของกรุงเทพฯ เป็นเรื่องของ หมู่บ้านแห่งหนึ่งที่มีความเชื่อเป็นแบบแผนกันมา โดยมีผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่เป็นที่ยอมรับของหมู่บ้าน อันเนื่องมาจากมาจากต่างถิ่นและมีแนวความคิดที่แตกต่างจากคนอื่นๆ ทำให้กลายเป็นสิ่งแปลกแยกสำหรับหมู่บ้าน แล้วถูกมองว่าความคิดที่แตกต่างจากคนหมู่มากนั้นเป็นเรื่องที่ผิด และน่ารังเกียจ ซึ่งความเป็นจริงนั้นแล้วคนในหมู่บ้านเองนั่นแหละ ที่มีความประหลาด น่ารังเกียจ ความคิดและยึดติดในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ทำให้สุดท้ายต้องทำลายชีวิตของคนๆหนึ่งด้วยคำพูดต่างๆนานา โดยสะท้อนออกมาในเครื่องแต่งกาย เช่น ความเป็นกรอบ ความแปลกแยก งานออกแบบเครื่องแต่งกายในเรื่องควรทำให้เกิดมุมมองหรือการใช้งานที่มีสองขั้วลักษณะ แปรเปลี่ยน พัฒนา หรือมองได้สองมุมมองคือขั้วของความเป็นกลุ่มก้อนและความแปลกแยก ซึ่งที่สุดแล้วจะนำพาคนดูให้เห็นว่า ความแปลกแยก และแตกต่างไม่ใช่สิ่งที่ผิดเสมอไป

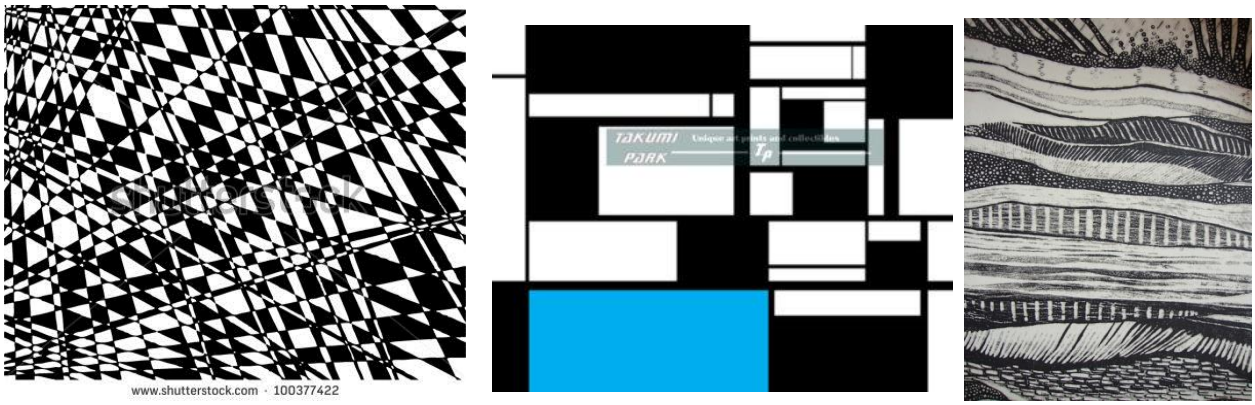

ภาพประกอบความคิดหลัก

”ความบิดเบี้ยว กฎระเบียบ กรอบทางสังคมของภาพสะท้อนกรุงเทพฯ” ที่ใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

- ตัวละครในเรื่องถูกแบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม หลายชนชั้น มีลักษณะตัวละครที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เครื่องแต่งกายของละครเวทีเรื่องนี้จึงต้องแสดงให้เห็นถึงความแตกต่าง และแสดงให้เห็นถึงสิ่งต่างๆที่บ่งบอกถึงฐานะของตัวละคร และการแบ่งชนชั้นของตัวละครในเรื่องอย่างชัดเจน

- นอกจากตัวละครในเรื่องจะถูกแบ่งออกเป็นหลายชนชั้นแล้ว ตัวละครในเรื่องยังถูกแบ่งออกเป็นสามประเภท คือ ชาวบ้านที่อยู่บนเกาะตั้งแต่แรก ชาวบ้านที่ย้ายมาอยู่บนเกาะ และคนที่มาจากนอกเกาะ อีกด้วย ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายจึงต้องออกแบบเครื่องแต่งกายให้เห็นถึงความแตกต่างกันของกลุ่มคนแต่ละประเภท

1.2 แนวความคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

จากการที่ผู้กำกับการแสดงได้กำหนดภาพรวมและทิศทางของละครไว้ด้วย ภาพประกอบโทนสีและอารมณ์ (Mood and Tone) ที่สามารถอธิบายความหมายได้ว่า

“ลักษณะของ Mood และ Tone ที่ให้ความรู้สึกถึงภาพแทนความรู้สึกของ “ผู้หญิงคนนั้น” ที่มีต่อผู้คนบนเกาะแห่งนี้ ซึ่งเต็มไปด้วยความอึดอัด หม่นหมอง ผู้คิดต่างเท่ากับไม่เข้าพวก การพยายามปกป้องตัวเองและสร้างคุณค่าเพื่อตัวตนของทุกคนที่นี่ทำให้เกิดการบิดเบือนข่าวสารและกลายเป็นการทำร้ายผู้อื่นไปโดยปริยาย ทำให้เธอสิ้นหวังในตัวมนุษย์ จนเมื่อ“ยักษ์ตัวแดง”เข้ามาและตกอยู่ในสภาวะผู้ถูกกระทำเช่นเดียวกับเธอ เธอจึงต้องยืนหยัดเพื่อพิสูจน์ความเป็นคนของผู้ที่ใครๆก็เรียกเขาว่า ยักษ์ตัวแดง

ภาพประกอบ โทนสีและอารมณ์ที่ใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย (Mood and Tone)

ในการออกแบบเครื่องแต่งกายผู้ออกแบบได้กำหนดโทนสีที่อ้างอิงจากภาพประกอบโทนสีและอารมณ์ (Mood and Tone) ที่จะนำมาใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ดังนี้

ภาพประกอบ โทนสีที่ใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย (Color scheme)

คำจำกัดความของผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายที่ได้จากเรื่องและการตีความของผู้กำกับ คือ

“การยอมรับ” เครื่องแต่งกายจะมีการพัฒนา เปลี่ยนแปลงไป เหมือนกับการซึมซับ เปลี่ยนจากสีที่เหมือนๆกันค่อยๆเริ่มมีการซึมซับสีอื่นมาในท้ายที่สุด

“ความบิดเบือน” การออกแบบเครื่องแต่งกายจะมีลักษณะไม่สมบูรณ์แบบ มีความบิดเบือนจากเครื่องแต่งกายในปัจจุบัน แต่ยังคงไว้ซึ่งความเป็นปัจจุบันของกรุงเทพฯอยู่

1.3 รูปแบบและขอบเขตการนำเสนอ

ยุคสมัย สถานที่ และเวลาที่เกิดขึ้นในเรื่อง คือ ภาพสะท้อนกรุงเทพมหานครในปัจจุบัน ปีพุทธศักราช 2557 ผู้ออกแบบจึงต้องคำนึงถึงเครื่องแต่งกายในกรุงเทพฯในปีพุทธศักราช 2557 โดยทำการศึกษา ค้นคว้าหาข้อมูลทางเครื่องแต่งกายของบุคคลต่างๆที่ดำรงชีวิตอยู่ในกรุงเทพฯในปัจจุบัน ที่มีการดำรงชีวิต อาชีพ และสถานภาพแตกต่างกัน

ผู้ออกแบบจึงถ่ายทอดเครื่องแต่งกายออกมาในรูปแบบ Modified Realism (การประยุกต์แนวความคิดของลัทธิสัจนิยม (Realism) กับลัทธิเหนือจริง (surrealism) เข้าไว้ด้วยกัน

การแบ่งประเภทของตัวละครในเรื่องแบ่งเป็น ชาวบ้านในเกาะ ชาวบ้านที่พึ่งมาอาศัยในเกาะ และผู้ที่มาจากนอกเกาะ ซึ่งผู้ออกแบบได้ทำตารางสรุปและตัวละคร ดังนี้

ชาวบ้านในเกาะ	ชาวบ้านที่พึ่งมาอาศัยในเกาะ	ผู้ที่มาจากนอกเกาะ
พ่อเด็ก	ผู้หญิงคนนั้น	ยักษ์ตัวแดง
แม่เด็ก	กาเหว่า	
หญิงชรา	ยอดทอง	
ตาแก่		
ยายแก่		
พ่อเฒ่า		
ผู้ตัดสินคดี1		
ผู้ตัดสินคดี2		
ผู้ตัดสินคดี3		
ผู้ตัดสินคดี4		

ตารางสรุปและจำแนกชนชั้นประเภทของตัวละครเรื่องยักษ์ตัวแดง

ผู้ออกแบบจะนำเสนอเครื่องแต่งกายโดยใช้สีที่แบ่งตามระดับการนำเสนอ ดังนี้

สีอ้างอิงจากภาพไดเรคเตอร์คอนเซปในการออกแบบเครื่องแต่งกาย		
ชาวบ้านในเกาะ	ชาวบ้านที่พึ่งมาอาศัยในเกาะ	ผู้ที่มาจากนอกเกาะ
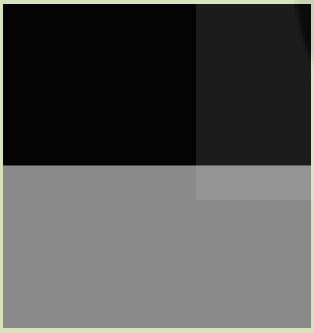	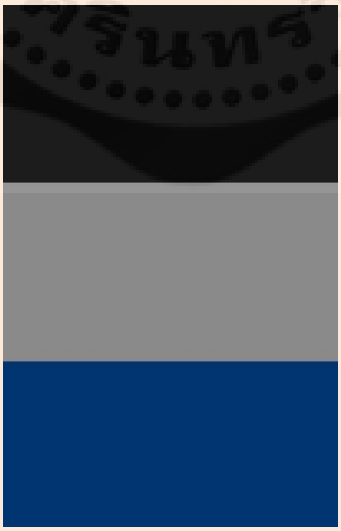	

ตารางการใช้สีในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายได้จำแนกรายละเอียด อันเป็นสิ่งที่จะสร้างมิติให้กับเครื่องแต่งกายตามแนวความคิดของการออกแบบเครื่องแต่งกาย ดังนี้

1.4 การวิเคราะห์ตัวละครสำหรับการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ยักษ์ตัวแดง

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 35 ปี ส่วนสูง 180 ซม น้ำหนัก 75 กก.

ลักษณะภายนอก

สีผมสีดำ ทรงผมผมสั้นเกรียนทั้งหัว หน้าตายิ้มใจดี ยิ้มแย้มมีความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่แปลกใหม่ตลอดเวลา

ลักษณะภายใน

เป็นคนยอมรับได้ทุกอย่างกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น เชื่อในการให้การแบ่งปันผู้อื่น อ่อนโยน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความเมตตาต่อทุกคน ชอบที่จะสร้างมิตรมากกว่าศัตรู และไม่ว่าจะถูกใครโกรธเกลียดหรือว่าร้ายยังไงตัวละครก็สามารถยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นได้ และมองว่าทุกคนมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกันและหวังจะให้ทุกๆคนคิดเช่นนั้นเหมือนกัน

ภูมิหลัง

ยักษ์ตัวแดงหรือAngus ตั้งแต่เกิดก็ได้พบว่าตนเองอาศัยอยู่บนเรื่อลำใหญ่สีแดงดูคล้ายกับเรือสำราญแต่ลักษณะเก่ากว่ามาก ภายในเรือแบ่งเป็นชั้นๆถูกจัดสรรเป็นที่พักอาศัย ประชากรในเรือมีประมาณ500คน ในวัยเด็กพ่อแม่ของAngusได้เสียชีวิตลงจากพายุลูกใหญ่ที่เกิดขึ้นกลางทะเลตั้งแต่โตมาเขาได้เรียนรู้สิ่งต่างๆจากผู้อาวุโสบนเรือการเอาชีวิตรอดจากสภาพอากาศต่างๆที่เกิดขึ้นในทะเล การหาอาหารมาเพื่อแบ่งปันกัน ครั้งหนึ่งผู้อาวุโสได้เล่าว่าพวกของเขาที่อาศัยอยู่ในเรือนั้นเคยมีแผ่นดินที่เรียกว่าบ้านอยู่ แต่พวกเขาไม่มีใครรู้จักที่นั้นเพราะพวกเขาออกมาจากที่นั่นนานมากแล้วนานก่อนที่Angusจะเกิด ที่นั่นมีอุณหภูมิ 38 องศา ที่นั่นเป็นดินแดนแห่งความสุข ตั้งแต่พวกเขาออกมาจากที่นั่นก็ได้เดินทางในทะเลมาตลอด แต่ไม่ว่าจะไปขึ้นฝั่งที่ไหนก็ไม่มีใครยอมรับพวกเขา พวกเขาโดนขับไล่ในฐานะคนนอกมาตลอด พวกเขามีความหวังว่าจะได้ขึ้นชายฝั่งหาที่อยู่สักแห่งที่มีคนยอมต้อนรับ ไม่มีอันตราย ที่ๆเรียกว่าบ้าน พวกเขาจะคอยส่งคนออกไปสำรวจเมื่อพบชายฝั่ง แต่ทุกครั้งก็ไม่สามารถขึ้นฝั่งได้เพราะต้องเจอกับอุปสรรคต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการขับไล่ของผู้ที่อยู่มาก่อนหรือพบว่าสถานที่ริมชายฝั่งนั้นเป็นที่ๆอันตราย จนวันหนึ่งพวกเขาก็ได้พบชายฝั่งอีกครั้งและครั้งนี้Angusคือคนที่อาสาออกไปสำรวจและตกลงกับพรรคพวกบนเรือว่าภายใน 3 วันถ้าAngusทำให้คนบนเกาะยอมรับได้เขาจะส่งสัญญาณให้พรรคพวกบนเรือรู้ว่าเขาได้ค้นพบบ้านที่พวกเขาตามหามานานแล้ว

ความต้องการสูงสุด

ตัวละครต้องการให้โลกนี้มีการให้ การแบ่งปันกัน หวังให้สักวันหนึ่งทุกคนจะมีสิทธิเสรีภาพที่เท่าเทียมกันในทุกๆพื้นที่

ผู้หญิงคนนั้น

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 21 ปี ส่วนสูง 165 ซม. น้ำหนัก 60 กก.

ลักษณะภายนอก

ผมสีดำยาว ปล่อยผมสลวยปิดหน้า มีเสน่ห์ เป็นคนนิ่งๆพูดจาตรงไปตรงมา มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง กล้าคิดต่าง กล้าตัดสินใจ

ลักษณะภายใน

เป็นคนมีจิตใจดี รักครอบครัว มีความพยายามที่จะยึดหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้องและกล้าหาญ มีแนวปฏิบัติเป็นของตัวเอง เป็นคนฉลาดและสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆได้อย่างรวดเร็ว มีความเป็นมนุษย์ธรรมดาแต่มีขีดจำกัดความอดทนสูงกว่าคนอื่น

ภูมิหลัง

ผู้หญิงคนนั้นแท้จริงมีชื่อว่าแฟง แต่เดิมอาศัยอยู่กับแม่และพี่ชายอยู่อีกเกาะหนึ่ง และได้ย้ายถิ่นฐานเข้ามาอยู่ในเกาะนี้เมื่อตอนเธออายุได้เจ็ดปี เพราะแม่ของเธอได้ทราบข่าวว่าหมู่บ้านที่แห่งนี้ด้อยพัฒนา ชีวิตการเป็นอยู่ของคนในชุมชนแห่งนี้เสื่อมโทรม แม่ของเธอจึงเกิดความปรารถนาดีอยากจะเข้ามาช่วยเหลือแต่กลับถูกชาวบ้านในเกาะแห่งนี้มองว่าครอบครัวเธอแปลก และแตกแยกจากพวกเขาชาวบ้านในเกาะนี้ไม่มีใครชอบ ไม่มีใครยอมรับครอบครัวเธอเพราะคิดว่าครอบครัวของเธอเป็นคนแปลกถิ่นและไม่ทำตามกฎในหมู่บ้าน หลังจากนั้นไม่นาน แม่ของเธอก็ได้เสียชีวิต แฟงจึงเติบโตมากับพี่ชายผู้ซึ่งไม่เต็มเต็งจึงทำให้เธอต้องคอยดูแลปรนนิบัติกับพี่ชายเสมือนเป็นลูก พ่อแม่ของแฟงเสียชีวิตไปตั้งแต่เธอยังเด็กจึงทำให้เธอต้องดิ้นรนสร้างและทำอะไรต่างๆด้วยตนเอง ทำงานเลี้ยงตัวเองและพี่ชายด้วยอาชีพเป็นชาวประมงที่คอยเก็บหอยเสียบมาประทังชีวิต เธอมีความคิดความอ่านไม่เหมือนชาวบ้านในหมู่บ้านแห่งนี้ เธอยึดหลักความเชื่อของตัวเองเป็นที่ตั้ง ซึ่งเรียกสิ่งนี้ว่าอุดมการณ์ เพราะเธอคิดว่าชีวิตความเป็นอยู่ของสิ่งที่เธอจากมานั้นดีอยู่แล้ว และเธอก็ไม่คิดที่จะทำตามวิถีชีวิตของชาวบ้านในหมู่บ้านแห่งนี้

ความต้องการสูงสุด

ต้องการให้โลกนี้ไม่ตัดสินคนจากเพียงภายนอก,ต้องการให้ทุกคนเปิดใจยอมรับกันในตัวตนที่แท้จริง

กาเหว่า

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 26 ปี ส่วนสูง 176 ซม. น้ำหนัก 68 กก.

ลักษณะภายนอก

สูง ผอม ผมสีน้ำตาลเข้ม มัดผมจุกเหมือนเด็ก ใบหน้ายิ้มแย้มตลอดเวลา ยืนอยู่เฉยๆก็ทำให้คนที่มองสามารถยิ้มได้ ดวงตาดูเหมือนไร้เดียงสาคล้ายกับเด็กซึ่งแตกต่างจากอายุที่โตมากแล้ว ดูสดใสมีชีวิตชีวา คิดไวทำไว ทำอะไรคล่องแคล่ว

ลักษณะภายใน

มีความสุขกับทุกอย่าง ฉลาด มองโลกในแง่ดี ลืมเร็วเพราะสนใจแต่สิ่งใหม่ๆที่พบเจอตลอดเวลา ชอบค้นหาและเรียนรู้อะไรใหม่ๆ ไม่ว่าใครจะมองว่าทุกข์ตัวละครก็จะค้นพบสิ่งดีๆและมีความสุขได้ตลอดเวลา ใช้ชีวิตอยู่กับปัจจุบัน ไม่ยึดติดอยู่กับอดีต และไม่เพ้อฝันถึงอนาคต ชีวิตพบเจอแต่ความสุข มองทุกอย่างเป็นเรื่องสนุกและมีความสุขกับการใช้ชีวิตมาก ไม่เคยรู้สึกทุกข์ ไม่เคยร้องไห้เสียใจจนหลายครั้งถูกใครต่อใครมองว่าไม่เต็มเต็ง

ภูมิหลัง

ตัวละครมีวิธีคิดและแนวทางในการใช้ชีวิตแตกต่างจากคนอื่นอย่างสิ้นเชิง ตัวละครเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่กับปัจจุบัน ไม่ยึดติดอยู่กับอดีต และไม่เพ้อฝันถึงอนาคต เป็นเพราะกาเหว่าเป็นคนที่ชอบยิ้ม ชอบหัวเราะมาตั้งแต่เด็ก บางครั้งอาจดูเหมือนคนบ้า ไม่รู้จักกาลเทศะ มีความสุข หัวเราะในขณะที่คนอื่นกำลังเศร้าเสียใจ เพราะตัวละครคิดว่าไม่

ต้องไปเครียดกับมัน ในเมื่อเรื่องมันผ่านไปแล้วเราแก้ไขอะไรมันไม่ได้ ก็ควรจะมองมันแต่ด้านที่ดี แล้วก็ใช้ชีวิตอยู่กับวันนี้ให้ดีที่สุด หลายๆเรื่องตัวละครก็มักจะลืมมันไปเลย เพราะสนใจอยู่กับสิ่งที่พบเจอใหม่ๆในปัจจุบัน ในตอนแรกตัวละครไม่ได้สามารถละทิ้งความทุกข์ได้ถึงขนาดนี้ แต่พอเมื่อพ่อแม่ตัดสินใจออกจากเกาะเพื่อไปฝั่งโน้นของทะเล ไปหาสิ่งที่ดีกว่าเพื่อให้พวกเราสบายขึ้น แล้วทั้งสองก็เงียบหายไปเฉยๆ สำหรับกาเหว่าและน้องสาวมันทรมานมาก ทุกวินาทีที่ผ่านไปเหมือนกับว่าจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ ช่วงแรกๆ กาเหว่าเศร้าแล้วก็คิดถึงพ่อ เป็นเรื่องที่เศร้าและเสียใจที่สุดในชีวิตของตัวละคร แต่พอเมื่อเขาเห็นว่าตัวเองยังมีน้องสาวที่จะต้องดูแล และทุกอย่างที่เป็นที่ทำอยู่ตอนนี้เหมือนกับว่ามันจะไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น เขาก็เลือกที่จะไม่รอคอย และเลิกคิดถึงเรื่องของพ่อกับแม่อีกเลย หลังจากนั้นทุกครั้งที่เขาพบเจอกับสิ่งที่ใครต่อใคร เรียกมันว่าทุกข์ หรือสิ้นหวัง เขาก็ไม่เคยรับรู้ถึงความรู้สึกนั้นอีกเลย เหมือนกับว่าจากที่เคยมองโลกในแง่ดีและมองข้ามสิ่งที่ไม่ดีได้อยู่แล้ว เมื่อผ่านเหตุการณ์ครั้งนั้นมาก็ยิ่งทำให้สมองและความฉลาดที่มีอยู่ในตัว สามารถคิดและวิเคราะห์ได้อย่างรวดเร็ว และเลือกที่จะรับรู้แต่ความสุข รับรู้แต่สิ่งดีๆเท่านั้นจนติดเป็นนิสัยที่หัวเราะให้กับทุกอย่างและยิ้มรับทุกสิ่งเสมอ

ความต้องการสูงสุด

ต้องการเรียนรู้อะไรใหม่ๆ เพื่อความสนุกสนาน

ยอดทอง

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 26 ปี ส่วนสูง 183 ซม น้ำหนัก 65 กก.

ลักษณะภายนอก

รูปร่างผอม และสูงโปร่ง ผมสีน้ำตาลเข้มจนถึงดำ และยังมีผมสีขาวแซมอยู่บ้าง ผมยาวถึงท้ายทอย ทรงผมปาดเรียบอยู่เสมอ ภายนอกดูภูมิฐานเหมือนคนมีความรู้ ใบหน้ายิ้มแย้มแต่แฝงไปด้วยความเจ้าเล่ห์ตลอดเวลา อารมณ์ขึ้นแปรปรวนง่ายค่อนข้างเอาแต่ใจ ชอบวางแผน คิดไวทำ ไว กล้าได้แต่ไม่ยอมเสีย มีแววตาที่มุ่งมั่นแต่ก็แฝงไปด้วยความอ่อนแอที่พยามจะเก็บซ่อนไว้ เป็นมิตรแต่ไม่ได้มีความจริงใจให้กับคนทุกคน ห่วงและรักษาภาพลักษณ์ภายนอกของตัวเองเป็นที่สุด กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว เอาตัวรอดเก่ง

ลักษณะภายใน

มีลักษณะอารมณ์แปรปรวนง่าย เอาแต่ใจตัวเอง ยึดตัวเองเป็นที่ตั้งเสมอโดยไม่สนความรู้สึกคนอื่นก่อน เห็นเรื่องเพศเป็นเรื่องปกติเพียงแต่เป็นคนพูดเรื่องเพศอย่างเปิดเผยเลยทำ ให้คนมองว่าบ้ากาม ไม่เคารพผู้นำเบื่อเรื่องการปกครองที่นับจากวัยวุฒิ อยากนำความคิดของตัวเองที่คิดว่าเป็นความคิดของคนรุ่นใหม่ สมัยใหม่กว่ามาเปลี่ยนแปลงสังคมที่ตนอยู่ เป็นคนคอยเสี้ยม ปล่อยข่าวลือให้เกิดคดีอยู่บ่อยครั้งและมีส่วนร่วมในการเป็นพยานของการตัดสินต่างๆ เป็นคนขี้ขลาด อ่อนแอและอ่อนไหว อวดฉลาด คิดและวางแผนอยู่ตลอดเวลา ทะเยอทะยานอยากเป็นที่หนึ่งเหนือใคร อยู่กับอนาคตมากกว่าสิ่งที่อยู่ตรงหน้า กลัวการถูกมองข้ามและการถูกลืมมากที่สุด รักผู้หญิงคนนั้นแต่เลือกที่จะแสดงออกอย่างตรงกันข้าม เป็นคนปากไม่ตรงกับใจ

ภูมิหลัง

ความจริงแล้วยอดทองมาจากที่อื่นไม่ได้อยู่ที่นี่มาตั้งแต่กำเนิดจึงทำให้ครอบครัวเค้าเป็นคนแปลกหน้าสำหรับคนที่นี่ ยอดทองโตมาในครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์มากนักแม่ทิ้งเค้าไปตั้งแต่เค้าเริ่มพูดได้ทำให้เค้าต้องอยู่กับพ่อเพียงสองคน พ่อมักบอกอยู่เสมอว่าถึงไม่มีแม่แต่พ่อก็จะเติมเต็มทุกอย่างให้เค้าได้ ด้วยความที่อพยพมาจากที่อื่นจึงทำ ให้ยอดทองและพ่อไม่มีใครคบหาและ ยอดทองก็ต้องเห็นพ่อโดนดูถูกจากคนรอบข้างมาตลอด ไม่มีเด็กคนไหนกล้าเล่นกับยอดทองเพียง

เพราะเค้ามาจากต่างถิ่นจึงทำให้เค้าดูเหมือนคนไร้ตัวตน เค้าคิดมาตลอดว่าสักวันหนึ่งคนที่นี่จะต้องยอมรับและอยู่ใต้อำนาจของเค้า ยอดทองเที่ยวสร้างเรื่องโกหกจากสิ่งต่างๆจนทำ ให้คนที่นี่เรียกเค้าว่าเด็กเลี้ยงแกะ เค้าจึงกลายเป็นคนที่โกหกเก่งที่สุดในหมู่บ้าน นี่คงเป็นสิ่งเดียวในตอนนั้นที่เค้ารู้สึกภูมิใจที่ทำให้ชาวบ้านหันมาสนใจเค้าได้บ้าง จนวันหนึ่งพ่อของเค้าได้ตายจากไปทำให้เค้าเสียใจและรู้สึกโดดเดี่ยวมาก จนกระทั่งเค้าได้มาเจอกับกาเหว่าชายที่ไม่เต็มเต็งซึ่งเป็นคนเดียวที่พอจะเป็นเพื่อนกับเค้าได้เพราะเชื่อทุกอย่างที่ยอดทองพูด ทำ ให้เค้าสองคนสนิทกันมากจนถึงทุกวันนี้

ความต้องการสูงสุด

ต้องการเป็นที่ยอมรับของทุกคนโดยเฉพาะผู้หญิงคนนั้น และต้องการเป็นผู้นำ ที่มีอิทธิพลต่อคนหมู่มาก

พ่อเด็ก

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 30

ลักษณะภายนอก

รูปร่างสันทัด ร่างกายกำยำเนื่องจากทำงานหนัก เสียงดัง ขี้โมโห ขี้โวยวาย

ลักษณะภายใน

ทะเยอทะยาน มักโทษคนอื่นก่อนฟังจบ ขาดการพิจารณาให้ดี ขี้หงุดหงิด กล้าชน กล้าได้กล้าเสีย แต่ลึกๆขี้ขลาดและอวดฉลาด

ภูมิหลัง

กำพร้าแต่เด็ก ขาดความอบอุ่น จึงพยายามแสวงหาความสมบูรณ์แบบที่จะมาเติมเต็มพื้นที่ว่าง แต่ก็ไม่เคยพอ

ความต้องการสูงสุด

มีครอบครัวที่ดีทุกคนอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา

แม่เด็ก

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 32 ปี สูง165 ซม. น้ำหนัก 60 กก.

ลักษณะภายนอก

ผมรวบตึง เปิดหน้า มัดผมต่ำประมาณช่วงท้ายทอย ผมดำมีผมหงอกเล็กน้อย เป็นคนคล่องแคล่ว หูไว ตาไว ปากไว ชอบคิดและจิตนาการ ทำเรื่องเล็ก ให้เป็นเรื่องใหญ่

ลักษณะภายใน

มีการแสดงออกของตัวละครแม่เด็กอาจดูรุนแรงน่ากลัว ในความเป็นจริงแล้ว เป็นคนใจดี ชอบช่วยเหลือคนอื่น (หากตอนนั้นตนเองไม่ได้เดือดร้อนอยู่ หรือช่วยแล้วทำให้ตนเองเดือนร้อน) รักลูก รักครอบครัว แต่ก็ไม่มากเท่ากับรักตัวเอง ให้ความสำคัญกับทุกเรื่อง เอาตัวรอดเก่ง ฉลาด คิดไวกว่าคนอื่นเสมอแม้บางวิธี จะไม่ถูกต้องก็ตาม หลายสิ่งก็รู้สึกผิดที่ต้องโยนความผิดที่ตัวเองกระทำให้กับผู้อื่น แต่ก็เพื่อความอยู่รอดในสถานการณ์นั้นๆ ได้ก็จำเป็นต้องทำ

ภูมิหลัง

แม่เด็กเติบโตอยู่ในหมู่บ้านนี้มานาน พ่อแม่เสียชีวิตจากคลื่นพายุลมแรงที่พัดเรือคว่ำกลางทะเลตั้งแต่ยังเด็ก ทำให้เหลือตัวคนเดียว ฉะนั้นต้องปากกัดตีนถีบดินรนเอาตัวรอด หาเลี้ยงตัวเองตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา รู้จักความยากลำบากตั้งแต่เด็ก เวลาผ่านไปด้วยความที่เป็นคนขยัน หนักเอาเบาสู้ จึงทำให้สามารถสร้างตัวขึ้นมามีกินมีใช้ไม่ลำบากเท่าแต่ก่อนได้ แม่เด็ก

มีสามีเป็นชาวประมงหาปลาที่เข้ามาอยู่ชายหาดแถวหมู่บ้าน ทั้งคู่ชอบและรักกัน จึงตกลงย้ายมาอยู่กินและสร้างครอบครัวด้วยกัน สามีของเธอเป็นคนขยัน ใจดี มีน้ำใจ และที่สำคัญทำให้ชีวิตของเธอมีความสุข เวลาต่อมาทั้งคู่มีลูกด้วยกัน 1 คน ชื่อว่า “ไอ้แดง”

ความต้องการสูงสุด

ต้องการได้ลูก (ไอ้แดง) กลับคืนมา และทำให้ตัวเองพ้นผิด

หญิง 1

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 21 ปี ส่วนสูง157 ซม. น้ำหนัก 41 กก.

ลักษณะภายนอก

รูปร่างสมส่วน หุ่นดี ผมสีน้ำตาลเข้ม ทำผมรวบตึงเกล้ามวยต่ำ ดูเหมือนคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา มีท่าทางไม่พอใจทุกสิ่งรอบข้าง เสียงดัง เปลี่ยนบุคลิกไปมาบ่อยๆ สองหน้า

ลักษณะภายใน

เอาแต่ใจ พยายามทำให้ตัวเองมีตัวตนในสังคม ชอบที่จะหาความรู้ ในเรื่องราวต่างๆรอบตัว ชอบที่จะเป็นจุดสนใจ ชอบให้ตัวเองมีค่าด้วยการรู้ไปหมดทุกเรื่อง เป็นคนขี้กลัว อะไรหลายๆอย่าง ขี้ระแวงเกือบทุกสิ่งทุกอย่างบนโลก

ภูมิหลัง

ตอนเด็กๆเป็นเด็กเรียนเก่ง ต่อมาสอบตกแล้วโดนดูถูก จึงกลายเป็นปมฝังใจ ว่าตัวเองจะต้องเก่งทุกอย่าง ต้องรู้ทุกอย่าง ต้องรอบรู้ มีพี่สาวที่ดีกว่าตนไปทุกเรื่อง จึงคิดว่าการรู้มากกว่าจะทำให้ตัวเองเหนือกว่า จึงพยายามที่จะรู้ และอวดความรู้ของตัวเองตลอดเวลา

ความต้องการสูงสุด

รู้ทุกอย่างที่ตัวเองอยากจะรู้

หญิง2

ข้อมูลทั่วไป

อายุ30 ปี ส่วนสูง 165 ซม. น้ำหนัก 55 กก.

ลักษณะภายนอก

รูปร่างสมส่วน ผมสีธรรมชาติมัดเก็บเรียบร้อย เป็นคนมีจริตและความทะนงตนสูง

ลักษณะภายใน

หญิงสอง เป็นคนชอบดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น คิดว่าตัวเองดีกว่าผู้อื่นเสมอ ยิ่งในคนระดับเดียวกัน จะสามารถรับรู้ได้ทันทีจากการแสดงออกทางสายตา แต่อีกมุมหนึ่งหญิงสองก็เคยผ่านเรื่องราวต่างๆ มาเยอะ เธอมีความมุ่งมั่น เข้มแข็ง และความตั้งใจจะทำทุกอย่างให้ชีวิตตัวเองไม่กลับไปยืนอยู่ในจุดที่เลวร้ายเช่นเดิมแล้ว แม้ภายนอกจะดูแข็งกร้าว แต่จิตใจจริงๆ ของเธอก็มีเมตตากับผู้อื่นเสมอ เพียงแต่ว่า สังคมบีบบังคับให้เธอต้องปฏิบัติตนเช่นนี้

ภูมิหลัง

หญิงสองเกิดมาในสภาพแวดล้อมที่ย่ำแย่ พ่อเสียชีวิตั้งแต่เกิด อาศัยอยู่กับแม่สองคนในสลัมแม่มีอาชีพรับแจ้งทำทุกอย่างที่ทำได้ ทั้งสองช่วยกันหาเงินเลี้ยงชีพอดมือ กินมือ บางอย่างที่หามาได้ ก็ต้องยอมให้คนที่มีอำนาจคอยเอารัดเอาเปรียบไป (อาทิ เจ้าถิ่น) เคยแม้แต่ไม่มีที่จะซุกหัวนอน ขยะก็เคยกินมาแล้ว ทำให้คนส่วนใหญ่รังเกียจและดูถูกจาก

ภาพลักษณ์ที่พวกเค้าได้เห็น โดนประพฤติปฏิบัติใส่ราวกับว่าไม่ใช่คนด้วยกัน จนแม่เสียชีวิต จากการโดนรถชนของผู้มีอันจะกินที่ไม่รับผิดชอบอะไรเลย เธอเคยปฏิญาณกับตนเองว่า จะต่อสู้ ดิ้นรน และทำทุกอย่างให้ชีวิตของตัวเองไม่ตกอยู่ในสภาพแบบนี้ จนเวลาผ่านไปทุกอย่างเริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ แต่สิ่งหนึ่งที่แย่คือ เธอได้กระทำในสิ่งที่เธอไม่ชอบถูกกระทำนั่นเอง

ความต้องการสูงสุด

อยากทำให้ตัวเองมีชีวิตที่ดีกว่านี้ ขึ้นไปยืนในจุดที่สูง เพื่อลบสิ่งที่เคยโดนกระทำมาจากผู้อื่น

หญิง 3

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 24 ปี

ลักษณะภายนอก

เดินส่ายก้น ขาถ่างเล็กน้อย ก้นงอน ช่างพูด ขี้เม้า รักสวยรักงาม ชอบแชร์สิ่งที่ได้ฟังมา

ลักษณะภายใน

กระบวนการคิดสร้างและปะติดปะต่อเรื่องเร็ว คิดว่าตัวเองรู้เรื่องชาวบ้านเยอะ

ภูมิหลัง

ย้ายมาจากส่วนอื่นของเกาะ แต่อาศัยความเป็นช่างเสริมสวยซึ่งอาชีพต้องพบปะผู้คนที่แวะเวียนมาตลอดเวลา เก็บเกี่ยวทุกเรื่องเล่าแล้วมานินทาเพื่อฆ่าเวลา เพื่อให้ตัวเองมีส่วนร่วม เมื่อผู้ฟังได้รับอรรถรสและคล้อยตาม ก็เริ่มสนุกปาก ใส่สีตีไข่ พอเปลี่ยนวันก็เปลี่ยนเรื่อง

ความต้องการสูงสุด

ต้องการมีบทบาทสูงสุดในกลุ่มเพื่อน ทุกเรื่อง ทุกประเด็น ข่าวมา ต้องรู้ทุกอย่าง

หญิง 4

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 19 ปี ส่วนสูง 160 ซม. น้ำหนัก 48 กก.

ลักษณะภายนอก

ผมยาวตรงสีน้ำตาลเข้ม รูปร่างสูง สมส่วนค่อนไปทางผอม เป็นคนรักสวยรักงาม เสียงเล็ก-แหลม

ลักษณะภายใน

เป็นหญิงสาวที่รักความสุขความสบาย ไม่ชอบการทำอะไรที่ใช้ความพยายาม เป็นคนเอออออกไหลตามน้ำ กับคนอื่นได้เป็นอย่างดี คิดเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ หรือทำให้เรื่องที่ไม่มีอะไรกลางเป็นเรื่อง ขึ้นมาได้ ชอบพูดคุย พบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูง อารมณ์แปรปรวนเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย ไม่ค่อยมีความคิดเป็นของตัวเอง เชื่อคนอื่นมากกว่าเชื่อตัวเองเสมอ ใครดีมาก็ดีตอบ ใครร้อยมาก็ร้ายใส่ เลือกปฏิบัติ กับบุคคลอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด

ภูมิหลัง

เกิดมาในครอบครัวที่มีความพร้อมสูง พ่อเป็นคนมีอิทธิพลในสังคม แม่ก็มีหน้ามีตา แต่ทั้งพ่อและแม่ไม่ค่อยมีเวลาดูแล เอาใจใส่ หรือสั่งสอนลูกได้ แต่เลือกใช้ความสุขสบาย เงินทอง และเปลือกนอกทั้งหลายในการเลี้ยงดู หญิงสี่จึงทำอะไรเอง คิดอะไรเองไม่ค่อยเป็น บางทีพ่อและแม่ก็เป็นตัวเอย่างในการกระทำ ที่ไม่ดีให้เห็นตั้งแต่เด็ก จึงทำให้เธอโตมาและกลายเป็นคนเช่นนี้

ความต้องการสูงสุด

อยากมีส่วนร่วมหรือมีตัวตนในสังคม

หญิง 5

ข้อมูลทั่วไป

อายุ17 ปี ส่วนสูง157 ซม. น้ำหนัก 41 กก.

ลักษณะภายนอก

หญิงสาววัยรุ่น ผมยาวน้ำตาลเข้ม รวบตึงเกล้ามวยต่ำ

ลักษณะภายใน

ชอบให้ตัวเองเป็นจุดสนใจ ชอบพูดชอบคุย ชอบให้เพื่อนๆ และสามีใส่ใจตัวเองมากๆ จะได้รู้สึกว่าตัวเองถูกเติมเต็ม เป็นคนที่มีช่องว่างในจิตใจเยอะ ต้องการความสนใจตลอดเวลา

ภูมิหลัง

มีชีวิตธรรมดาทั่วไป ใจเย็นคิดช้า โดนคนล้อบ้าง เพราะคิดอะไรไม่ค่อยจะทันคนอื่นจึงโดนแกล้งบ่อยๆ แต่ดีที่มีสามีที่ดีคอยตามใจ แต่ก็ยังชอบนินทา ชอบมาหากลุ่มเพื่อนชาวบ้าน ให้เขาแกล้งอยู่ดี เพราะเวลาถูกแกล้งจะรู้สึกว่าตัวเองได้รับการสนใจ

ความต้องการสูงสุด

ให้มีคนรักคนสนใจเยอะๆ

หญิง 6

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 15 ปี ส่วนสูง 157 ซม.น้ำหนัก 41 กก.

ลักษณะภายนอก

ผมสีน้ำตาลเข้มรวบตงเกล้ามวยต่ำ ชอบอมยิ้ม เพราะคิดเรื่องสนุกๆในหัวตลอดเวลา

ลักษณะภายใน

ชอบให้ทุกคนหัวเราะ ชอบเรื่องตื่นเต้น ถึงแม้ตัวเองจะขี้กลัวนิดหน่อย ชอบคิดเรื่องตลกๆในหัว คิดอะไรไม่ค่อยออก คิดช้า มีห้วงความคิดที่แคบ จึงคิดและเข้าใจแต่สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้น มีความใฝ่ฝันถึงการได้ไปสวนสนุกตลอดเวลา

ภูมิหลัง

ถูกทอดทิ้งแต่เด็ก โตขึ้นมาเอง จึงทำให้ไม่ค่อยมีสารอาหารไปเลี้ยงสมอง ทำให้เป็นเด็กที่ไม่ฉลาด แต่กลับเป็นคนมองโลกในแง่ดี สนุกกับชีวิต แม้จะขี้กลัวนิดหน่อยก็ตาม

ความต้องการสูงสุด

อยากให้ทุกคนมองข้ามปัญหาทุกอย่างบนโลก และใช้ชีวิตด้วยความสนุก

หญิง 7

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 25 ปีส่วนสูง164 ซม. น้ำหนัก 58 กก.

ลักษณะภายนอก

รูปร่างอวบ ผมสีน้ำตาลอ่อน ผมมัดสูงหางม้า เงียบๆ เหมือนจะเรียบร้อย ไม่ค่อยสนใจอะไรมากนัก แต่ถ้ามีเรื่องน่าสนใจเข้ามาก็จะอยากรู้อยากเห็นและมีส่วนร่วมด้วย

ลักษณะภายใน

เป็นคนคิดมาก คิดเยอะ ภายนอกดูนิ่งก็จริง แต่ใจลึกๆ อยากมีส่วนร่วมกับสิ่งรอบตัวอยู่เสมอ ติดตรงที่ว่ากลัวตัวเองเดือนร้อน เป้นคนอยากรู้อยากเห็นแต่อยู่ในพื้นฐานความพอดี ไม่ทะเยอะทะยานเกินตัวมากเกินไป เข้าใจอะไรหลายๆ อย่างจากที่ผ่านมาเลยไม่กล้าจะทำอะไรแบบเต็มที่ กลัวความผิดหวังมากกว่า

ภูมิหลัง

เป็นลูกสาวคนโต (มีน้องสาวอีก 1 คน) อาชีพเป็นมนุษย์เงินเดือน

ความต้องการสูงสุด

ใช้ชีวิตในทุกๆ วันให้มีความสุข อยู่รอดได้ ไม่เดือดร้อน

ผู้ชาย 1

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 25 ปี

ลักษณะภายนอก

ร่างท้วม มีความคล่องแคล่ว ว่องไว พูดจาเสียงดังฉะฉาน ทำอะไรจริงจัง

ลักษณะภายใน

มีเมตตาจิต แต่ไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าคนหมู่มาก เพราะกลัวจะถูกกีดกัน ขี้ตื่น วิตกกังวล

ภูมิหลัง

เคยประณามการกระทำของกาเหว่าและผู้หญิงคนนั้นที่คบหากับยักษ์ตัวแดงเป็นมิตร ครั้งหนึ่งเคยลอบตีหัวและขับไล่กาเหว่าที่มาเอะอะเสียงดังแต่รู้สึกผิด จึงอยากช่วยเหลือ

ความต้องการสูงสุด

ไถ่โทษความผิด โดยการช่วยทั้งสามคนให้ปลอดภัยจากการรอดตาย

ผู้ชาย 2

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 29 ปี

ลักษณะภายนอก

ร่างเล็ก กระฉับกระเฉง

ลักษณะภายใน

ใจร้อน หงุดหงิดง่าย รู้ผิด-ถูก ลำดับความสำคัญก่อน-หลังได้ แต่ไม่ได้ใส่ใจจะทำอะไรอย่างจริงจังและจริงใจ

ภูมิหลัง

เคยเป็นเพื่อนสนิทกับยอดทองตอนสมัยเด็กๆ แต่เมื่อโตมารู้สึกว่ายอดทองเปลี่ยนไป ติดหญิงและสนิทกับกาเหว่ามากกว่าจะให้ความสำคัญกับเพื่อนอย่างเขา จึงค่อยๆห่างเหิน แง่งอน หลบหน้าเวลาเจอเพราะความบาดหมางและไม่ค่อยสนิทใจ

ความต้องการสูงสุด

ช่วยยอดทอง เพราะเห็นแก่ความเป็นเพื่อน

ผู้ชาย 3

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 35 ปี

ลักษณะภายนอก

ร่างใหญ่ ตาโต เสียงทุ้มต่ำ น้ำเสียงกระโชก

ลักษณะภายใน

เจ้าเล่ห์ ชอบคุยโว เสียดสี ประทบกระทั่ง ดูถูกดูแคลนคนอื่นโดยเฉพาะ กาเหว่า เจ้าคิดเจ้าแค้น ชอบหาผลประโยชน์จากคนรอบตัวด้วยวิธีการที่คนอื่นไม่ทำกัน ทำอะไรมักหวังผลตอบแทนเสมอ

ภูมิหลัง

แต่ก่อนที่บ้านประกอบอาชีพสุจริตแต่มีฐานะยากจน จึงแยกตัวออกมาและทำทุกวิถีทาง เพื่อผันตัวเองสร้างฐานะขึ้นมาให้มั่งมีจนได้ในอาชีพพ่อค้า และไม่เคยสนใจว่าสิ่งที่ทำจะผิดหรือเสียหายอย่างไร คิดแต่ต้องได้ ต้องมีชีวิตที่ดีกว่านี้

ความต้องการสูงสุด

มีเกียรติยศ เป็นพ่อค้าที่ร่ำรวย เป็นที่นับหน้าถือตาของคนอื่นๆ

ผู้ชาย 4

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 31 ปี

ลักษณะภายนอก

ลักษณะการเดิน ดูเต็มไปด้วยความมั่นใจ เป็นคนที่คิดว่าตัวเองเก่ง ตัวเองแน่ ลักษณะการพูดฉะฉาน มั่นใจในทุกอย่างที่พูดออกไป ไม่ว่าจะจริงหรือไม่ก็ตาม

ลักษณะภายใน

เป็นคนที่ขี้โม้ ชอบอวดอะไรเกินตัว ทำเหมือนตัวเองรู้ดีเป็นที่สุดเขาเป็นคนที่มีความเก็บกดอยู่ในตัวเองสูง เพราะรู้สึกถูกกดดันจากคนรอบข้างตลอดเวลาเมื่อไม่มีหรือเป็นอย่างใคร ทำให้หลายๆครั้งก็หงุดหงิดออกมาอย่างไม่มีสาเหตุเมื่อถูกถามหรือต้อนจนมุม

ภูมิหลัง

มาในครอบครัวที่มีฐานะยากจน ทำให้ไม่ได้เป็นหรือมีพร้อมเหมือนคนอื่นเขา สิ่งเดียวที่จะทำให้เขาทัดเทียมกับคนอื่นได้ คือคำพูด ที่พูดเพื่อให้ตัวเองดูดีขึ้น มันทำให้เขากลายเป็นคนแบบนี้เรื่อยมาจนติดเป็นนิสัย บางครั้งไม่ใช่เรื่องของตัวเอง ไม่ได้ส่งผลดีหรือผลร้ายอะไร ก็ขอให้ได้โกหกไว้ก่อนเพื่อที่จะได้เอาชนะคนอื่นๆ

ความต้องการสูงสุด

ต้องการเป็นที่ยอมรับของทุกคน เพื่อเติมเต็มความรู้สึกถึงการมีตัวตนในพื้นที่แห่งนี้

ผู้ชาย 5

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 45 ปี

ลักษณะภายนอก

ตัวใหญ่ แรงเยอะ บ้าพลังโหวกเหวกเสียงดัง โผงผาง ชอบวิ่งมากกว่าเดิน

ลักษณะภายใน

ขี้ตกใจ เป็นโรคประสาทอ่อนๆเพราะความหวาดระแวง

ภูมิหลัง

ตอนเด็กๆเคยเห็นสิ่งแปลกประหลาดปรากฏขึ้นที่นอกชายฝั่ง และกลัวการถูกฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ แต่พูดไปแล้วไม่มีใครเชื่อ และหาว่าเขาโกหก แต่ด้วยความเป็นคนถูกปลูกฝังให้รักแผ่นดินถิ่นเกิด เขาจึงยังคงพยายามปกป้องพื้นที่แห่งนี้ทุกอย่างที่ไม่ได้เกิดขึ้นเองบนเกาะต้องออกไป

ความต้องการสูงสุด

ให้เกาะสงบสุขและยังคงอยู่ในสภาพเดิมต่อไป

พ่อเฒ่า

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 80 ปี

ลักษณะภายนอก

ร่างเล็ก ขาขวาพิการ ดูซื่อๆ หน้าครุ่นคิดตลอดเวลา

ลักษณะภายใน

จริงจังกับชีวิต เชื่อคนง่าย ทั้งไอคิวและอีคิวต่ำ ไม่ค่อยคิดอะไร สมองช้า

ภูมิหลัง

ไม่มีครอบครัว ไม่มีการศึกษาแต่เป็นเพื่อนคู่คิดรุ่นน้องของพ่อเฒ่ามาก และได้รับการส่งต่ออำนาจ ผู้ปกครองเกาะต่อมา ผู้คนนับหน้าถือตามาโดยตลอด เป็นหัวหลักสำคัญในการจัดการทุกปัญหาของชาวบ้าน เย่อหยิ่งในศักดิ์ศรีและไม่เคยก้มหัวขอร้องให้ใครช่วย เพราะภูมิใจในตัวเองมาก ที่ครั้งหนึ่งตอนหนุ่มๆเป็นวีรบุรุษของ โดยความบังเอิญว่ายน้ำไปช่วยเด็กที่จมน้ำ แล้วต่อสู้กับปลาฉลามจนตัวเองต้องเสียขาข้างขวาไปแต่ก็นับว่าคุ้มค่าที่ได้ใจทุกคนมา

ความต้องการสูงสุด

ต้องการเป็นวีรบุรุษที่ทุกคนนับถือและจดจำตลอดไป ดูแลทุกข์สุขชาวบ้านให้เป็นปกติ

พ่อเฒ่ามาก

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 95 ปี

ลักษณะภายนอก

เชื่องช้า สายตาสั้น หลังค่อมเล็กน้อย

ลักษณะภายใน

เซื่องซึมบ่อยๆ ขี้หงุดหงิด ความจำเสื่อม ขี้น้อยใจ

ภูมิหลัง

มีครอบครัวแต่ลูกหลานไม่ดูแล แต่ก่อนเป็นคนใหญ่คนโต ที่ผู้คนนับหน้าถือตามาโดยตลอด เย่อหยิ่งในศักดิ์ศรี และไม่เคยก้มหัวขอร้องให้ใครช่วย เพราะเชื่อมั่นในความฉลาดของตนว่าเป็นผู้รู้และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คุ้มครองเกาะก็ปกป้องตนอยู่ ไม่เกรงกลัวอะไรง่ายๆ แต่กลัวสัตว์ตัวเล็กๆและสิ่งประหลาดๆที่ตนเองไม่รู้จัก

ความต้องการสูงสุด

ต้องการเกียรติยศ เป็นที่นับถือและจดจำของทุกคนบนเกาะตลอดไป เพราะอาวุโสที่สุด

หญิงซรา

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 88 ปี

ลักษณะภายนอก

หลังค่อม ขาโกง ตัวเล็ก ดูใจดีแต่มีความระแวดระวังรอบข้าง พูดช้า แต่ทำอะไรไม่เชื่องช้า ตาโต ชอบเก็บตัว

ลักษณะภายใน

มีความปรารถนาดี มีจิตเมตตา แต่รักตัวเองมากกว่าจะทำให้ตัวเองต้องเดือดร้อนจากคนรอบข้าง เวลาจะทำดีหรือให้การช่วยเหลือใครจึงต้องแอบทำ

ภูมิหลัง

สมัยยังสาว หญิงซราเคยมีลักษณะบางอย่างที่มีความคล้ายกับผู้หญิงคนนั้นอยู่มาก แต่เธอไม่อยากทำให้ตัวเองลำบาก หากจะเลือกเส้นทางใช้ชีวิตตามอุดมการณ์ของเธอ เธอจึงเลือกที่จะมีความแตกต่างอย่างกลมกลืน สามารถปรับตัวเองให้อยู่บนเกาะนี้ได้ โดยพยายามไม่มีปากเสียงกับใคร เธอชื่นชมการกระทำของผู้หญิงคนนั้นที่เข้มแข็งและกล้าจะต่อสู้เพื่อสิ่งที่ถูกต้อง

ความต้องการสูงสุด

ให้การช่วยเหลือผู้หญิงคนนั้น ซึ่งรอดตายมาจากพายุกลางทะเล แต่ต้องแอบทำไม่ให้ใครรู้

ตาแก่

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 104 ปี

ลักษณะภายนอก

พยายามจะกระฉับกระเฉง แต่ก็เชื่องช้า เสียงดัง หูตึง ขี้เล่น ติดตลกไม่รู้จักกาลเทศะ ปากร้าย อารมณ์ฉุนเฉียวโกรธง่าย หายเร็ว

ลักษณะภายใน

เป็นโรคปวดกระดูกและปวดตามข้อ

ภูมิหลัง

มีความฝันจะเป็นนักผจญภัย เดินทางให้รอบโลก เพื่อหากินอะไรแปลกที่จะช่วยยืดชีวิตให้เป็นอมตะ พูดจาไม่ค่อยรู้เรื่องเพราะไม่ฟังคนอื่นนอกจากยายแก่ ซึ่งก็เอาออไปด้วยหมด ชอบของฟรี มีนิสัยลักเล็กขโมยน้อยตั้งแต่ยังเด็ก ซึ่งก็สามารถหาข้ออ้างและโทษคนอื่นให้ตัวเองถูกได้เสมอ

ความต้องการสูงสุด

กินเนื้อยักษ์เพื่อให้อายุยืนที่สุดและอยู่เป็นเพื่อยายแก่

ยายแก่

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 104 ปี

ลักษณะภายนอก

ชอบมองซ้ายมองขวา ตาอยู่ไม่นิ่ง ชอบเกาะแขนตาแก่ สนใจแต่ตาแก่

ลักษณะภายใน

เป็นคนที่เต็มไปด้วยความรัก จนกลายเป็นความเห็นแก่ตัวกับคนอื่นๆบนโลกที่ไม่ใช่ตา เป็นคนชอบวางแผน ชอบดูแลสิ่งต่างๆรอบตัว ชอบครอบครอง

ภูมิหลัง

รักกับตามาตั้งแต่อายุ18ปี ตกหลุมรักกันแต่แรกพบ ใช้ชีวิตคู่ร่วมทุกข์ร่วมสุข เป็นคู่รักที่ชอบเดินทาง แสวงหาของกินของใช้แปลกๆมาให้ตัวเองและคู่เสมอ เห็นคนรักและความรักของตัวเองสำคัญที่สุดในโลก

ความต้องการสูงสุด

ใช้ชีวิตรักอยู่กับตาให้นานและมีความสุขที่สุด

ผู้ตัดสินคดี 1

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 45 ปี

ลักษณะภายนอก

ดูน่าเกรงขาม น่ากลัว สงบนิ่ง เป็นที่เกรงใจของทุกคนในสังคม เพียงแค่มองด้วยสายตาก็ทำให้ทุกคนเงียบได้ เสียงที่พูดออกมาทุ้มต่ำ และเต็มไปด้วยความลึกลับ

ลักษณะภายใน

เป็นคนที่เชื่อมั่นในความคิดของตัวเองว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องและดีที่สุด ไม่เคยยอมรับและฟังเหตุผลจากคนอื่น พยายามทุกทางเพื่อให้ได้ตามสิ่งที่ตัวเองต้องการ ไม่เคยทำพลาด ผู้ตัดสินคดีหนึ่งจะวางแผนอยู่ตลอดเวลา จึงได้รับการยกย่องและความเชื่อใจจากชาวบ้านในการกระทำสิ่งต่างๆ

ภูมิหลัง

ครั้งยังเด็ก เขาเติบโตในครอบครัวของคนที่มีฐานะยากจน เลยไม่เคยเป็นที่ยอมรับของทุกคนในเกาะ จนเมื่อเขาโตขึ้นมีโอกาสในการแสดงออกความคิดเห็นมากขึ้น เขาทำทุกอย่างให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตัวเองต้องการ โกหก หลอกลวง ใส่ร้ายคนอื่น การกระทำเหล่านั้นทำให้ทุกคนหันกลับมาให้ความสนใจในตัวเขา ทุกคนก็เริ่มที่จะถามถึงทางออกในการแก้ปัญหากับเขาเรื่อยมา จนปัจจุบันเขาเป็นคนที่มีอำนาจสูงสุดในการตัดสินชีวิตทุกคนเมื่อถูกพิพากษา

ความต้องการสูงสุด

ต้องการทำลายทุกคนที่คิดหรือทำอะไรแตกต่างจากตนเองให้หมดไป เพื่อความถูกต้องของกฎหมู่ภายในพื้นที่แห่งนี้

ผู้ตัดสินคดี 2

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 42 ปี

ลักษณะภายนอก

ชอบชักสีหน้า ชอบเอาชนะ ดูจริงจังกับทุกสิ่งที่ทำ ชอบหัวเราะเยาะคนอื่น

ลักษณะภายใน

เป็นคนหลงตัวเองตั้งแต่เด็ก คิดว่าตัวเองหน้าตาดี และสวยที่สุดในโลกตลอดเวลา ต้องการเป็นจุดสนใจ อยากให้คนสนใจมากๆ ไม่ชอบให้ผู้หญิงคนไหนมีผู้ชายมาสนใจ ไม่ชอบให้ผู้หญิงหน้าตาน่าเกลียด มีตัวตนในสังคม และเธอจะใช้อาชีพของเธอทำลายทุกสิ่งที่เธอไม่ชอบ

ภูมิหลัง

เกิดมาอย่างเพียบพร้อม ถูกชมเรื่องหน้าตาและให้ความสำคัญมาตลอด จึงเป็นคนหลงตัวเอง เอาแต่ใจ อย่างเป็นที่หนึ่งเสมอ และด้วยความที่เป็นเด็กฉลาด จึงมักใช้ความฉลาดของตัวเองทำลายคนอื่นด้วยความสนุกสนาน

ความต้องการสูงสุด

กำจัดผู้หญิงทุกคนที่น่าเกลียด หรือผู้หญิงที่ถูกผู้ชายสนใจมากกว่าตน

ผู้ตัดสินคดี 3

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 45 ปี

ลักษณะภายนอก

รูปร่างสูง ตัวตรง หน้าเชิด เย่อหยิ่ง จองหอง

ลักษณะภายใน

หมกมุ่น ครุ่นคิดเรื่องอย่างว่าตลอดเวลา ชอบกดขี่ทุกคนที่ต่ำกว่าเมื่อมีโอกาส

ภูมิหลัง

มีความสนใจเป็นพิเศษในเรื่องอย่างว่า และชอบสำรวจพฤติกรรมมนุษย์และสัตว์และความเป็นไปได้ของการกลายพันธุ์ แต่ครอบครัวบังคับให้เรียนกฎหมายซึ่งหัวไม่ให้ แต่ก็เรียนเพื่อความภาคภูมิใจของทางบ้าน กลายเป็นความเก็บกฎ เป็นคนมีปัญหา

ความต้องการสูงสุด

ทราบความสัมพันธ์ เชิงกายภาพ ระหว่างยักษ์ตัวแดงและผู้หญิงคนนั้น เพื่อใช้เป็นน้ำหนักในการตัดสินความเป็นคนของผู้หญิงคนนั้น

ผู้ตัดสินคดี 4

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 36 ปี

ลักษณะภายนอก

รูปร่างท้วม พูดจาฉะฉาน ชัดเจน คำพูดสามารถทำให้เห็นถึงความต้องการ

ลักษณะภายใน

ผู้ตัดสินคดีสี่เป็นคนที่มีความเย่อหยิ่ง มั่นใจ และความทะนงตนสูงมอง คิดเองเสมอว่า สิ่งที่ตนเองคิดและทำคือสิ่งที่ดีและถูกต้องที่สุด สำหรับทุกคน เสมือนทำตัวเป็นสื่อกลางในการคิดและตัดสินใจ แต่ในความเป็นจริงก็ทำเพราะ

สนองความต้องการของตนเองเป็นหลัก การกระทำที่ได้รับการยกย่องและยอมรับนั้นเป็นค่านิยมที่ทำให้ตัวตนดูมีคุณค่า โดยไม่สน ถือหลักสัจธรรมนอกจากเห็นแก่ตัวเองและผลประโยชน์ที่จะได้รับ

ภูมิหลัง

ผู้ตัดสินคดีสี่เกิดและเติบโตอยู่ในหมู่บ้าน รับรู้เรื่องราว ความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นมาโดยตลอดกว่าจะมาถึงทุกวันนี้ได้ ตัวละครผ่านความยากลำบาก ความพยายามตะเกียดตะกายขึ้นมายืนที่สูงอยู่ไม่น้อย ดังนั้นผู้ตัดสินคดีสี่มีความคิดที่มุ่งไปข้างหน้าแล้วคิดว่าจะไม่ทำให้กลับมาเป็นแบบเดิมอีก แม้จะถูกหรือผิด ศีลธรรมก็ไม่คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่ เพราะคิดว่าโลกนี้ไม่มีพื้นที่ให้ความถูกต้องอยู่แล้ว

ความต้องการสูงสุด

ตัดสินคดีเรื่องของยักษ์กับผู้หญิงคนนั้นโดยมีคำตอบอยู่ในใจแล้ว ไม่ชอบที่จะเห็นความแตกต่างจากกฎหมู่ที่ได้ตั้งกันไว้

ไทยมุง 1

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 35 ปี

ลักษณะภายนอก

คุยโว กระโตกกระตาก จริงจังกับสิ่งที่เชื่อมั่นมากๆ

ลักษณะภายใน

เป็นโรคเยื่อบุปอดอักเสบ เนื่องจากสูดกลิ่นควันธูปข้าไปจำนวนมาก

ภูมิหลัง

เคยมีฐานะยากจนมาก่อน จนวันหนึ่งขอเลขเด็ดจากฤาษีชีเปลือย แล้วดันถูกเลข ได้รางวัลก้อนโตมา จากนั้นก็เลยดั้นด้น ตระเวรไปตามสถานที่ต่างๆเพื่อแสวงหาโชคลาภ และกลายเป็นหัวหน้าทีมสำรวจไทยมุง

ความต้องการสูงสุด

เป็นที่นับถือและจดจำของทุกคนบนเกาะตลอดไป

ไทยมุง 2 / ไทยมุง 5

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 40 ปี

ลักษณะภายนอก

รูปร่างอ้วน เป็นคนตื่นเต้น ตื่นตัวตลอดเวลา อารมณ์ดี เสียงสั่น พูดเร็ว พูดรัว

ลักษณะภายใน

เป็นสาวแก่ที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง มองโลกในแง่ดี เชื่อในเรื่องของสิ่งศักดิ์สิทธิ์จนเข้าขั้นงมงาย แต่ก็คิดว่าไม่ได้ทำให้ใครเดือนร้อน มีความมุมานะที่จะเดินข้ามน้ำข้ามทะเลเพื่อมาหาในสิ่งที่ตัวเองเชื่อว่าดี

ภูมิหลัง

เคยมีฐานะยากจนมาก่อน จนวันหนึ่งขอเลขเด็ดจากฤาษีชีเปลือย แล้วดันถูกเลข ได้รางวัลก้อนโตมา จากนั้นก็เลยดั้นด้น ตระเวรไปตามสถานที่ต่างๆเพื่อแสวงหาโชคลาภ และกลายเป็นหัวหน้าทีมสำรวจไทยมุง

ความต้องการสูงสุด

เป็นที่นับถือและจดจำของทุกคนบนเกาะตลอดไป

ไทยมุง 3

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 40 ปี

ลักษณะภายนอก

ใบหน้าอิ่มเอิบ เปื้อนยิ้มตลอดเวลา

ลักษณะภายใน

เป็นโรคชักกระตุกนิดๆ

ภูมิหลัง

เคยไม่ป่วยอาการทรุดหนักเพราะเป็นโรคภูมิแพ้แล้วขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้หาย โดยมีข้อแลกเปลี่ยนคือ ที่ไหนมีอะไรศักดิ์สิทธิ์ก็จะไม่ย่อท้อต่อความลำบากนั้น จะต้องไปพบเจอห้ได้ ด้วยตัวเอง ซึ่งรุ่งขึ้นก็หายจริงๆ

ความต้องการสูงสุด

เดินทางไปเห็นทุกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยตาตนเอง

ไทยมุง 4

ข้อมูลทั่วไป

อายุ 29 ปี

ลักษณะภายนอก

พูดน้อย ค่อนข้างนิ่งและสงบเสงี่ยมที่สุด แววตามุ่งมั่น

ลักษณะภายใน

เป็นโรคสะอึกแต่กำเนิด

ภูมิหลัง

โดนล้อและเป็นที่รังเกียจของเพื่อนๆ เนื่องจากโรคสะอึกไม่หาย เธอจึงตั้งปณิธานไว้ว่า เมื่อใดที่หายจากโรคสะอึกแล้ว จะหยุดเดินทางเพื่อใช้ชีวิตกับคนรัก แต่เพราะโรคเป็นอยู่ทำให้เธอต้องเดินทางเพื่อตามหาความเชื่อที่จะช่วยรักษาโรคให้หายได้ จนคนรักลาจากไป เธอจึงเดินทางไปเรื่อยๆเพื่อพยายามขอพรให้ได้พบเจอคนรักใหม่

ความต้องการสูงสุด

พบเจอเนื้อคู่ที่ดี และหายจากการเป็นโรคสะอึก

2. ขั้นตอนการออกแบบและจัดสร้างเครื่องแต่งกายละครเวทีเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง”

2.1 ขั้นตอนการทำงานของผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง

ช่วงก่อนการแสดง

หลังจากผู้ออกแบบได้เริ่มอ่านบทละครเรื่องยักษ์ตัวแดงแล้ว ก็ได้มีการพูดคุยถึงแนวทางกับผู้กำกับว่าละครจะออกมาในรูปแบบและแนวทางไหน และต้องมีการตีความจากผู้กำกับเพื่อให้การออกแบบในแต่ละฝ่ายเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ผู้ออกแบบได้จดรายชื่อของตัวละครภายในเรื่องว่านักแสดงหนึ่งคนเล่นเป็นกี่คาแรคเตอร์ ต้องมีกี่ชุดและใช้ชุดอะไรบ้าง ตัวละครแต่ละตัวมีผลอย่างไรต่อเรื่อง มีภูมิหลังเป็นอย่างไรเพื่อกำหนดอาชีพและอารมณ์ของเสื้อผ้าทั้งหมด และจะสามารถใช้ชุดเดิมแต่เปลี่ยนรายละเอียดเพื่อให้กลายเป็นชุดใหม่ได้หรือไม่จากผู้กำกับ โดยรายละเอียดเครื่องแต่งกายในส่วนของผู้ออกแบบทั้งสองคน มีดังนี้

ยักษ์ตัวแดง
มีทั้งหมด 1 ชุด

ผู้หญิงคนนั้น
มีทั้งหมด 1 ชุด

ยอดทอง
มีทั้งหมด 1 ชุด

กาเหว่า
มีทั้งหมด 3 ชุด
- กาเหว่า
- ชาวบ้าน
- ผู้ตัดสินคดี

คอรัสผู้หญิง 1
มีทั้งหมด 1 ชุด

คอรัสผู้หญิง 2
มีทั้งหมด 2 ชุด
- ชาวบ้าน
- คนแก่

คอรัสผู้หญิง 3
มีทั้งหมด 3 ชุด
- ชาวบ้าน
- คนแก่
- ผู้ตัดสินคดี

คอรัสผู้ชาย 1

มีทั้งหมด 3 ชุด ชาวบ้าน
คนแก่
ผู้ตัดสินคดี

คอรัสผู้ชาย 2

มีทั้งหมด 3 ชุด ชาวบ้าน
คนแก่
ผู้ตัดสินคดี

คอรัสผู้ชาย 3

มีทั้งหมด 1 ชุด

เมื่อมีการลำดับการพัฒนาของตัวละครและกำหนดจำนวนชุดที่แน่นอนได้แล้ว ก็เริ่มทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลของเครื่องแต่งกาย และเทคโนโลยีความก้าวหน้าในยุคปัจจุบัน ซึ่งล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องและส่งผลกระทบต่อลักษณะของสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ศาสนา ความเชื่อ และการดำรงชีวิตของคนในยุคนั้น ตลอดจนเครื่องแต่งกายที่เป็นสิ่งบ่งบอกถึงสถานะ ความเป็นมา ภูมิหลัง และตัวตนของบุคคลนั้นๆ

ผู้ออกแบบได้นำข้อมูลที่ได้มาจากการแต่งกายและการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบันมาวิเคราะห์และลำดับเรื่องราวตามบทละคร เพื่อให้การออกแบบสอดคล้องไปกับช่วงเวลาและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในยุคนี้ เพื่อนำมาวิเคราะห์และเลือกใช้เครื่องแต่งกายประเภทต่างๆให้เหมาะสมกับตัวละครนั้นๆ แบ่งระดับชนชั้น อาชีพ ลักษณะนิสัย รวมไปจนถึงการหาข้อมูลถึงเนื้อผ้าในรูปแบบต่างๆ เช่น ความแข็ง ความบาง ความเงา หรือการกระทำอย่างอื่นที่ส่งผลให้เสื้อผ้ามองแล้วมีผลกระทบกับแสงของเรื่อง และจากนั้นจึงเริ่มร่างแบบเครื่องแต่งกายคร่าวๆเพื่อนำไปเสนอต่อผู้กำกับและอาจารย์ที่ปรึกษา

ภาพสเก็ตช์

เนื้อผ้าที่ใช้จะมีความหลากหลายของพื้นผิว เช่นผ้าเส้นใยธรรมชาติ ผ้าใยสังเคราะห์ หนังสัตว์ และวัสดุที่มีความหลากหลาย เนื่องจากว่าเครื่องแต่งกายในละครเรื่องนี้ มีสีขาว สีดำ และสีน้ำเงิน จึงต้องการเนื้อผ้าและวัสดุที่มีพื้นผิวที่มีความหลากหลาย เพื่อให้สามารถเล่นกับแสงบนเวทีได้ เช่น การสะท้อนแสง การเปล่งประกาย ความมันวาว เมื่อนักแสดงสวมใส่เครื่องแต่งกายแสดงจริงบนเวทีและเครื่องแต่งกายจะได้ไม่กลืนหายไปกับองค์ประกอบอื่นๆ

ผ้าไหมเวียดนาม

ผ้าตาข่าย

ผ้าลินิน

ผ้าดิบ

ผ้ากำมะหยี่

หนัง

ริบบิ้น

ผ้าใยสังเคราะห์พิเศษ

ผ้าซีฟอง

ผ้าต่วน

วัสดุอื่นๆนอกเหนือจากผ้า

สีของเครื่องแต่งกายก็เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องให้เกิดความแตกต่างระหว่างกลุ่มชาวบ้านและกลุ่มผู้คนที่เข้ามาอยู่ใหม่อย่าง กาเหว่า และผู้หญิงคนนั้น หรือผู้มาเยือนแบบยักษ์ตัวแดงจะสามารถเห็นได้จากการให้สีของกลุ่มของชาวบ้านเป็นสีดำ และสีของกาเหว่าและผู้หญิงคนนั้นเริ่มมีสีเทาและสีขาวปะปนอยู่และยักษ์ตัวแดงเครื่องแต่งกายจะเป็นสีขาว และพัฒนาการของเครื่องแต่งกายที่เกิดขึ้นในตัว ยอดทอง กาเหว่า และผู้หญิงคนนั้น จะมีสีน้ำเงิน ปรากฏบนเครื่องแต่งกาย เพื่อให้สอดคล้องกับแนวความคิดตามมานาคติของสีของธงชาติไทย

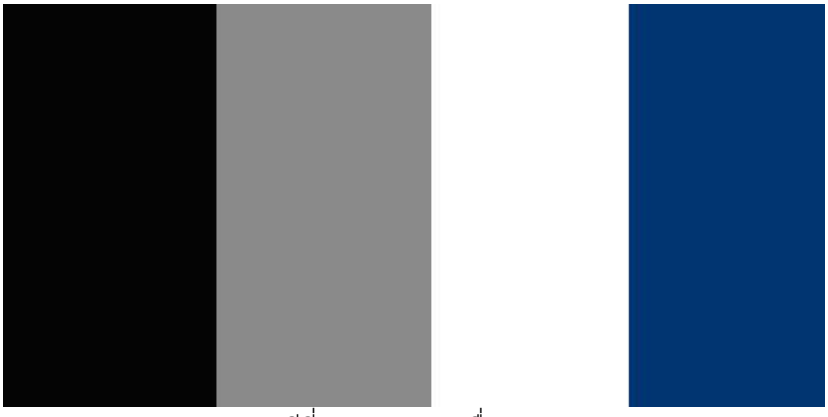

สีที่จะปรากฏบนเครื่องแต่งกาย

เมื่อภาพร่างเครื่องแต่งกายที่ทั้งถูกลดทอนและเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดเป็นชุดที่ใช้ในการแสดงในละครลงสีตามเฉดสีที่ได้กำหนดไว้ ผ่านความเห็นชอบจากผู้กำกับและอาจารย์ที่ปรึกษา จึงได้ภาพเครื่องแต่งกายของตัวละครแต่ละตัวอย่างสมบูรณ์ ผู้ออกแบบทั้งสองได้ทำการวัดสัดส่วนของนักแสดงทุกคน และเริ่มหาตัวอย่างผ้าที่จะนำมาตัดเย็บเป็นเครื่องแต่งกาย โดยพิจารณาจากเนื้อผ้า ลวดลายของผ้า และสี ให้มีความเหมาะสมกับตัวละครแต่ละตัวในแต่ละหน้าที่ที่กำหนดไว้ อีกทั้งยังต้องสนับสนุนแนวคิดและการตีความที่ผู้ออกแบบได้คิดไว้ด้วยและเมื่อมีข้อมูลสำคัญพร้อมแล้วก็เริ่มกระบวนการต่อไป สำหรับขั้นตอนการสร้างเครื่องแต่งกาย หลังจากได้ปรึกษาระหว่างผู้ออกแบบและผู้กำกับถึงงบประมาณที่ได้มาแล้ว เครื่องแต่งกายบางส่วนสามารถหาซื้อได้ในแหล่งขายเสื้อผ้าต่างๆ บางส่วนจำเป็นต้องตัดเย็บขึ้นมาใหม่ เพราะเนื่องจากเป็นเครื่องแต่งกายตามจินตนาการ ทำให้ยากต่อการหาซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปหรือนำสิ่งอื่นมาใช้แทน ถึงแม้ว่าเสื้อผ้าบางส่วนที่สามารถหาซื้อได้ก็ต้องผ่านกระบวนการต่างๆเพื่อให้เสื้อผ้ากลายเป็นเสื้อผ้าตามที่ผู้ออกแบบได้ออกแบบไว้ให้เกิดตามแนวความคิดอยู่ดี

หลังจากนั้นผู้ออกแบบจึงไปเลือกดูผ้าที่จะนำไปตัดเป็นเครื่องแต่งกายในแบบต่างๆที่ได้แบ่งแยกไว้ตามตัวละคร ซึ่งหลังจากได้รับคำแนะนำจากรุ่นพี่ การหาข้อมูลทางห้องสมุดและทางอินเทอร์เน็ตแล้ว ผู้ออกแบบก็ทราบแหล่งที่จะสามารถหาซื้อผ้าที่ราคาถูกและมีให้เลือกหลากหลาย คือตลาดโรงเกลือ ตลาดวังหลัง พาหุรัดและสำเพ็ง และเป็นการดีอย่างมากต่อเรื่องยักษ์ตัวแดง เพราะตัวละครส่วนใหญ่จะใส่เสื้อผ้าที่เป็นสีขาวดำซึ่งสามารถหาได้ทั่วไปอยู่แล้วและต้องการผ้าสีดำที่มีลักษณะพื้นผิวที่หลากหลาย ตลาดวังหลังจึงเป็นสถานที่ซื้อผ้าชั้นดี ที่ทั้งถูกและตรงตามความต้องการที่จำเป็นต้องเน้นราคาถูกเพราะการตัดเย็บเสื้อผ้าของเรื่องนี้จำเป็นต้องใช้ผ้าหลากหลายชนิดมาประกอบกันให้ให้เป็นหนึ่งชุด ทำให้การเลือกซื้อเสื้อผ้าและผ้าต้องไปตามตลาดหลากหลายที่ เพราะจะได้พื้นผิวของผ้าและวัสดุอื่นๆมีความแตกต่างและหลากหลาย

และเนื่องจากเสื้อและกางเกงสำเร็จรูปที่ซื้อมามีสีที่ไม่ตรงกับความต้องการ จึงต้องทำการย้อมผ้าด้วยการย้อมร้อน ผ้าที่ผลิตจากเส้นใยธรรมชาติ จะสีติดได้ง่ายกว่าผ้าที่มีส่วนผสมของเส้นใยสังเคราะห์ แต่จาการทดลองย้อมหลายๆครั้งและเลือกใช้สีย้อมที่เข้มมาก เช่น ดำ และเทา ก็ทำให้ผ้าที่ผสมเส้นใยสังเคราะห์ติดสี และไม่ควรแช่ผ้าที่มีส่วนผสมเส้นใยสังเคราะห์ไว้ในน้ำเดือดเป็นเวลานาน เพราะจะทำให้เส้นใยเกิดการหดตัว เนื้อผ้าก็จะเสีย

ภาพการย้อมผ้า

ผู้ออกแบบไม่ได้จ้างช่างตัดเย็บเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายในละครเรื่องนี้ ทั้งนี้ผู้ออกแบบต้องจัดสร้างตัดเย็บเครื่องแต่งกายละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดงเอง ทั้งนี้ต้องปรึกษาผู้ที่มีประสบการณ์ในการจัดสร้างงานตัดเย็บเครื่องแต่งกายทั้งอาจารย์ที่ปรึกษา ทั้งหนังสือ และอินเตอร์เน็ท แต่เนื่องจากเสื้อผ้าที่เป็นโครงหลักของละครเรื่องนี้สามารถหาซื้อได้เพราะเป็นเสื้อผ้าแบบปกติที่มีอยู่ทั่วไปตามท้องตลาด

หลังจากย้อมผ้าจัดซื้อและจัดสร้างโครงของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายได้แล้วก็ถึงกระบวนการตกแต่งเพื่อให้ตรงตามการออกแบบตรงตามการตอบโจทย์และการตีความของละครและลักษณะเฉพาะต่างๆตามตัวละครและมีรายละเอียดมากเพียงพอให้เป็นละครเวที เพิ่มให้เสื้อผ้าชุดต่างๆมีลูกเล่นมากขึ้น ผู้ออกแบบได้ใช้เศษผ้าที่เหลือจากการจัดสร้างโครงเสื้อผ้าขึ้นมาเองและผ้าหลากหลายชิ้นอีกจำนวนหนึ่งเพื่อการตกแต่งโดยเฉพาะ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นขั้นตอนที่ยาก ต้องใช้ความพยายามของผู้ทำและต้องใช้เซนส์ของผู้ทำร่วมด้วย เนื่องจากการตกแต่งเสื้อผ้าต่างๆล้วนเป็นการเพิ่มและลดทอนผสมกัน และมีการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าบ่อยครั้งเมื่อผ้าที่ต้องการใช้หมด หากผู้ตัดเย็บมีไหวพริบและความสามารถไม่เพียงพอก็จะเป็นการเสียเวลาที่จะต้องมารื้อสิ่งที่เพิ่งทำเพื่อทำขึ้นมาใหม่อีก กระบวนการนี้จึงใช้คนจำนวนมากที่จำเป็นต้องมีทักษะการตัดเย็บมาก่อนหน้าแล้ว ในการจัดทำ

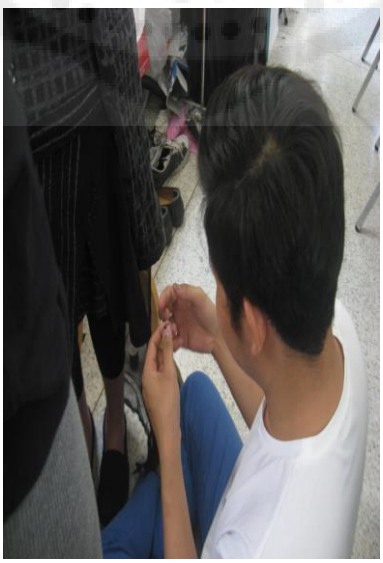

ช่วงที่อยู่ในระหว่างการจัดทำ

กระบวนการเพิ่มเติมรายละเอียดนี้กินเวลากว่าสองเดือน เนื่องจากแต่ละชุดจำเป็นต้องใช้ฝีมือในการเย็บ และมีรายละเอียดปลีกย่อยมากมาย เพราะเนื่องจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายต้องมีสีเดียวกัน ด้วยเหตุนี้จึงต้องเลือกผ้าหรือวัสดุที่มีสีเดียวกันแต่มี พื้นผิวที่แต่งต่างและหลากหลายเพื่อให้เสื้อผ้าดูมีมิติ เสื้อแต่ละตัวจึงต้องใช่ความละเอียดอ่อนในการทำเป็นอย่างมาก

หลังจากจัดสร้างโครงสร้างชุดเสร็จแล้ว ผู้ออกแบบเครื่องแต่งก็เริ่มจัดหาเครื่องแต่งกายจำพวกเข็มขัดและรองเท้า โดยส่วนใหญ่เข็มขัดสามารถหาซื้อและนำมาดัดแปลงเล็กน้อยเพื่อให้เข้ากับชุดได้โดยไม่ต้องจัดสร้างใหม่ ส่วนรองเท้าเป็นส่วนที่หาซื้อได้เช่นรองเท้ากังฟู รองเท้าหนัง รองเท้าผ้าใบ ขางคู่มีตราเครื่องหมายการค้าจึงต้องเอาสีอะคริลิคหรือสีสเปรย์มาพ่นทับ

ในส่วนของเครื่องแต่งกายจำพวกหมวก จะต้องจัดสร้างขึ้นมาให้โดยหมวกในละครเรื่องนี้ก็จะสร้างขึ้นจากแนวความคิดผสมกับจินตนาการของผู้ออกแบบ โดยการหาซื้อโครงหมวกและนำมากตกแต่งด้วยวัสดุต่างๆตามความต้องการคือใช้ไม้เสียบลูกชิ้น นำมาเรียงเป็นโครงและใช้สีสเปรย์พ่นทับให้ทั่ว

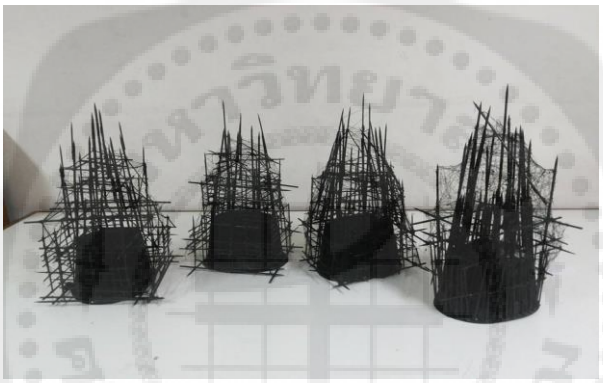

ภาพหมวกที่จัดสร้างขึ้น

หลังจากชุดและอุปกรณ์ประกอบเครื่องแต่งกายทั้งหมดเสร็จเรียบร้อยก็นำไปให้นักแสดงลองสวมใส่ เพื่อขอคำแนะนำและความคิดเห็นจากผู้กำกับและอาจารย์ที่ปรึกษา (Fitting) หลังจากนั้นได้นำเครื่องแต่งกายกลับมาปรับปรุงเพิ่มเติมในส่วนของรายละเอียด แล้วจึงนำเครื่องแต่งกายให้นักแสดงลองสวมใส่ซ้อมการแสดง เพื่อให้นักแสดงเกิดความคุ้นเคยกับเครื่องแต่งกาย หากขนาดตัวนักแสดงมีการเปลี่ยนแปลงจะได้ทำการแก้ไขเครื่องแต่งกายให้พอดีกับนักแสดง

ภาพการ (Fitting) ลองเครื่องแต่งกาย

ช่วงการแสดง

เครื่องแต่งกายในเรื่องนี้มีจะมีพัฒนาการของชุด ดังจะเห็นได้จาก ชุดของ ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่า และยอดทอง จะมีพัฒนาการคือเริ่มมีสีน้ำเงินเพิ่มขึ้นบนชุด ดังนั้นจึงต้องมีความละเอียดในการจัดเก็บและตรวจตราให้เข้าที่หลบซ่อนสีน้ำเงินบนชุดไว้ก่อนเมื่อถึงเวลาแสดงจริงจึงค่อยมีส่วนของสีน้ำเงินออกมา ชุดของเรื่องนี้มีค่อนข้างจะมีความยาวอยู่หลายชุดจำนวนเพราะส่วนใหญ่จะเป็นชุดผ้าคลุมมาคลุมเปลี่ยนคาแรคเตอร์ จึงต้องอธิบายถึงการใส่และการถอดของนักแสดงให้แก่ผู้ช่วยฝ่ายเครื่องแต่งกาย เพราะนักแสดงจะต้องเป็นผู้สวมเครื่องแต่งกายเองบนเวที ดังนั้นฝ่ายเครื่องแต่งกายจึงต้องทำให้เสื้อผ้าเหล่านั้นถูกสวมใส่ได้อย่างง่ายดายที่สุด ต้องอธิบายให้ทั้งผู้ช่วย ฝ่ายสเตจ และนักแสดงเพื่อความเข้าใจที่ตรงกันและชี้แจ้งการเข้า-ออกของนักแสดงให้ทีมงานเข้าใจ เพื่อจะได้นัดหมายกับนักแสดงว่าจะเปลี่ยนชุด ณ จุดใด เพื่อให้ทันออกไปแสดงในฉากต่อไป ผู้ออกแบบเครื่องแต่งก็จะคอยควบคุมงานและตรวจสอบความเรียบร้อยโดยรวมอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อเสร็จสิ้นการแสดงในแต่ละรอบ ผู้ออกแบบจะเก็บเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบเครื่องแต่งกายพร้อมกับเช็คสภาพความเรียบร้อยทั้งหมดว่ามีส่วนใดชำรุดเสียหายหรือไม่ เสื้อผ้าชุดใดที่มีรอยขาดอยู่แล้วมักจะมีรอบขาดเพิ่มมากขึ้นเพราะมีฉากที่ใช้การเคลื่อนไหวร่างกายมาก ซึ่งหากชุดตัวใดมีรอยขาดที่มากเกินจนอันตรายต่อการแสดงแล้วก็จะ

นำกลับไปซ่อมแซมให้พร้อมใช้ในการแสดงรอบต่อไป และจะมีการเรียกประชุมทีมงานฝ่ายเสื้อผ้าเพื่อแนะนำและแจ้งข้อผิดพลาดในแต่ละวัน เพื่อจะได้นำไปปรับปรุงให้ดีขึ้นในวันต่อไป

ช่วงสิ้นสุดการแสดง

เมื่อสิ้นสุดการแสดงผู้ออกแบบและทีมงานจะจัดเก็บเครื่องแต่งกายและอุปกรณ์ประกอบเครื่องแต่งกายทั้งหมด รวบรวมเป็นหมวดหมู่ชุดคนคลุมคนแก่ ชุดคลุ่มผู้ตัดสินคดี และชุดที่ใช้สำหรับการแสดง รองเท้า เข็มขัด หมวก ถุงเท้า และส่วนอื่นๆที่ใช้ร่วมกับฝ่ายอุปกรณ์ประกอบฉาก โดยเช็คสภาพความเรียบร้อยทุกอย่างก่อนจะจัดเก็บ เพื่อให้ทุกอย่างอยู่ในสภาพดีและสามารถนำมาใช้ได้ในโอกาสอื่นๆต่อไป

2.2 ขั้นตอนการจัดสร้างเครื่องแต่งกาย

ยักษ์ตัวแดง

<u>แนวคิดและรูปแบบในการนำเสนอ</u>

จากความต้องการสูงสุดของตัวละคร คือ ยักษ์ต้องการให้โลกนี้มีการให้การแบ่งบัน หวังให้สักวันหนึ่งทุกคนจะมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน ยักษ์จึงเป็นตัวแทนของอะไรหลายๆอย่างตามความต้องการสูงสุดของตัวละคร เป็นได้ทั้งคนปกติทั่วไป เป็นได้ทั้งพระ เป็นได้ทั้งคนชายขอบ ด้วยเหตุนี้ยักษ์จึงได้มีการให้ยักษ์เป็นตัวแทนในด้านที่ดีเป็นความหวังที่ดี สีของเสื้อผ้าของยักษ์จึงเป็นสีขาวเพื่อให้สะท้อนและบอกได้ถึงความแต่งต่างระหว่าง ยักษ์กับคนในหมู่บ้าน

ภาพสเก็ตช์

ภาพระหว่างกระบวนการทำ

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

ผู้หญิงคนนั้น

<u>แนวคิดและรูปแบบในการนำเสนอ</u>

จากการตีความว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นผู้หญิงที่มีอัธยาศัยดี มีเสน่ห์ ดูเป็นคนนิ่งๆพูดจาตรงไปตรงมา พูดน้อย แต่ทุกครั้งที่พูดจะแฝงไปด้วยนัยและภาษาที่แตกต่างจากคนทั่วไป กล้าคิดต่าง กล้าตัดสินใจ มีเหตุผลซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ชอบค้นหาความจริงด้วยตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นในตนเองโดยไม่ฟังความจากเพียงคำพูดของใครแต่จะสืบหาข้อมูลที่ถูกต้องชัดเจน มีทัศนคติคิดบวก คิดไตร่ตรองก่อนที่จะทำและพูดทุกครั้ง คิดไวทำไว กระฉับกระเฉง และเชื่อมั่นในตัวเองสูง

และความต้องการสูงสุดของตัวละครคือ ต้องการให้โลกนี้ไม่ตัดสินคนจากเพียงภายนอก,ต้องการให้ทุกคนเปิดใจยอมรับกันในตัวตนที่แท้จริง ผู้หญิงคนนั้นจึงเป็นเสมือนคนในหมู่บ้านที่ชาวบ้านไม่ยอมรับ สีของเครื่องแต่งกายจึงมี สีดำและสีขาวเทาเข้ามาผสมอยู่ด้วย ซึ่งไม่ได้ดำจนเกินไป

ภาพสเก็ตช์

ภาพระหว่างกระบวนการทำ

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

ยอดทอง

<u>แนวคิดและรูปแบบในการนำเสนอ</u>

จากการตีความว่ายอดทองภายนอกดูภูมิฐานเหมือนคนมีความรู้ ใบหน้ายิ้มแย้มแต่แฝงไปด้วยความเจ้าเล่ห์ ตลอดเวลาอารมณ์ขึ้นๆลงๆแปรปรวนง่ายค่อนข้างเอาแต่ใจ ชอบวางแผน คิดไวทำ ไว กล้าได้แต่ไม่ยอมเสีย มีแววตาที่มุ่งมั่นแต่ก็แฝงไปด้วยความอ่อนแอที่พยามจะเก็บซ่อนไว้ เป็นมิตรแต่ไม่ได้มีความจริงใจให้กับคนทุกคน ห่วงและรักษาภาพลักษณ์ภายนอกของตัวเองเป็นที่สุด กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว เอาตัวรอดเก่ง และความต้องการสูงสุดของตัวละครคือต้องการเป็นที่ยอมรับของทุกคนโดยเฉพาะผู้หญิงคนนั้น และต้องการเป็นผู้นำ ที่มีอิทธิพลต่อคนหมู่มาก ด้วยเหตุนี้ยอดทองจึงต้องใส่เครื่องแต่งกายที่มีความโดดเด่นกว่าคนในหมู่บ้าน เพื่อสร้างตัวเองให้แต่งต่างระหว่างยอดทองกับคนในหมู่บ้าน ในเรื่องของสียอดทองก็เป็นคนในหมู่บ้าน เครื่องแต่งกายจึงเป็นสีดำ แต่มีลักษณะพิเศษคือมีพื้นผิวที่มันวาว

ภาพสเก็ตช์

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

กาเหว่า

<u>แนวคิดและรูปแบบในการนำเสนอ</u>

จากการตีความตัวละกาเหว่า เป็นตัวเล่าเรื่องทุกๆอย่าง และยังเป็นพี่ชาย ของผู้หญิงคนนั้น เสื้อผ้าของกาเหว่าจึงต้องมีความคล้ายกับผู้หญิงคนนั้น ตามที่ได้แบ่งกลุ่มตัวละครข้างต้นไปแล้ว กาเหว่าเป็นคนที่มีบุคลิกไม่ได้สนใจโลก ไม่สนใจสิ่งรอบข้างจึง เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของยอดทองจึงเป็นเสื้อผ้าที่สวมใสแล้วสบายตั้งแต่ รองเท้า เสื้อและกางเกงจะเรียบง่ายและใสสบาย ส่วนสีของเสื้อผ้านั้นอยู่ในกลุ่มสีของสีดำและมีสีเท่าขาวมาผสม ตัวละครกาเหว่าเอง มีชุดที่จะต้องเพลงถึงสามชุดคือ ชุดกาเหว่า และต้องแสดงเป็นชาวบ้าน กับผู้ตัดสินคดี จึงต้องมีการทำเทคนิคให้นักแสดงสวมใสได้ง่าย

ภาพสเก็ตช์กาเหว่า

ภาพระหว่างกระบวนการทำ

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

ภาพสเก็ตช์ชาวบ้าน

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

คอรัสหญิง 1 **(แม่เด็ก)**,**(หญิง2)**,**(หญิง4)**,**(หญิง7)**,**(ไทยมุง2)**,**(ไทยมุง5)**,**(ผู้ตัดสินคดี**4)

<u>แนวคิดและรูปแบบในการนำเสนอ</u>

เนื่องจากคอรัสต้องเปลี่ยนไปหลากหลายคาแรคเตอร์ ผู้ออกแบบจึงทำชุดกลาง เป็นชุดหลักในการแสดงเพื่อให้นักแสดงได้ใช้ความสามารถทางการแสดงเป็นการเปลี่ยนคาแรคเตอร์ได้อย่างเต็มที่

ภาพสเก็ตช์

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

คอรัสหญิง 2 **(หญิง1),(หญิง5),(หญิง6),(ยายแก่),(ผู้ตัดสินคดีสอง)**

<u>แนวคิดและรูปแบบในการนำเสนอ</u>

เนื่องจากคอรัสต้องเปลี่ยนไปหลากหลายคาแรคเตอร์ ผู้ออกแบบจึงทำชุดกลาง เป็นชุดหลักในการแสดงเพื่อให้นักแสดงได้ใช้ความสามารถทางการแสดงเป็นการเปลี่ยนคาแรคเตอร์ได้อย่างเต็มที่ แต่ด้วยนักแสดงมีการแสดงเป็นคนแก่ ผู้ออกแบบจึงมีชุดคลุมเพื่อช่วยเสริมสร้างคาแรคเตอร์คนแก่ให้เพิ่มเติม

ภาพสเก็ตช์

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

คอรัสหญิง 3 (หญิงชรา),(หญิง3),(ไทยมุง4)

แนวคิดและรูปแบบในการนำเสนอ

เนื่องจากคอรัสต้องเปลี่ยนไปหลากหลายคาแรคเตอร์ ผู้ออกแบบจึงทำชุดกลาง เป็นชุดหลักในการแสดงเพื่อให้นักแสดงได้ใช้ความสามารถทางการแสดงเป็นการเปลี่ยนคาแรคเตอร์ได้อย่างเต็มที่ แต่ด้วยนักแสดงมีการแสดงเป็นคนแก่ ผู้ออกแบบจึงมีชุดคลุมเพื่อช่วยเสริมสร้างคาแรคเตอร์คนแก่ให้เพิ่มเติม

ภาพสเก็ตช์

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

ชุดคลุมคนแก่

คอรัสชาย 1 (พ่อเฒ่า),(ไทยมุง1),(ชาย2)

<u>แนวคิดและรูปแบบในการนำเสนอ</u>

เนื่องจากคอรัสต้องเปลี่ยนไปหลากหลายคาแรคเตอร์ ผู้ออกแบบจึงทำชุดกลาง เป็นชุดหลักในการแสดงเพื่อให้นักแสดงได้ใช้ความสามารถทางการแสดงเป็นการเปลี่ยนคาแรคเตอร์ได้อย่างเต็มที่ แต่ด้วยนักแสดงมีการแสดงเป็นคนแก่ ผู้ออกแบบจึงมีชุดคลุมเพื่อช่วยเสริมสร้างคาแรคเตอร์คนแก่ให้เพิ่มเติม

ภาพสเก็ตช์

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

ภาพสเก็ตซ์พ่อเฒ่า

ชุดคลุมพ่อเฒ่า

คอรัสชาย 3 **(ตาแก่),(ชาย3),(ชาย5),(พ่อเฒ่ามาก)**

<u>แนวคิดและรูปแบบในการนำเสนอ</u>

เนื่องจากคอรัสต้องเปลี่ยนไปหลากหลายคาแรคเตอร์ ผู้ออกแบบจึงทำชุดกลาง เป็นชุดหลักในการแสดงเพื่อให้นักแสดงได้ใช้ความสามารถทางการแสดงเป็นการเปลี่ยนคาแรคเตอร์ได้อย่างเต็มที่ แต่ด้วยนักแสดงมีการแสดงเป็นคนแก่ ผู้ออกแบบจึงมีชุดคลุมเพื่อช่วยเสริมสร้างคาแรคเตอร์คนแก่ให้เพิ่มเติม

ภาพสเก็ตช์

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

ชุดคลุ่มคนแก่

คอรัสชาย 3 (พ่อเด็ก),(ชาย1),(ไทยมุง3),(ผู้ตัดสินคดี3)

<u>แนวคิดและรูปแบบในการนำเสนอ</u>

เนื่องจากคอรัสต้องเปลี่ยนไปหลากหลายคาแรคเตอร์ ผู้ออกแบบจึงทำชุดกลาง เป็นชุดหลักในการแสดงเพื่อให้นักแสดงได้ใช้ความสามารถทางการแสดงเป็นการเปลี่ยนคาแรคเตอร์ได้อย่างเต็มที่ แต่ด้วยนักแสดงมีการแสดงเป็นคนแก่ ผู้ออกแบบจึงมีชุดคลุมเพื่อช่วยเสริมสร้างคาแรคเตอร์คนแก่ให้เพิ่มเติม

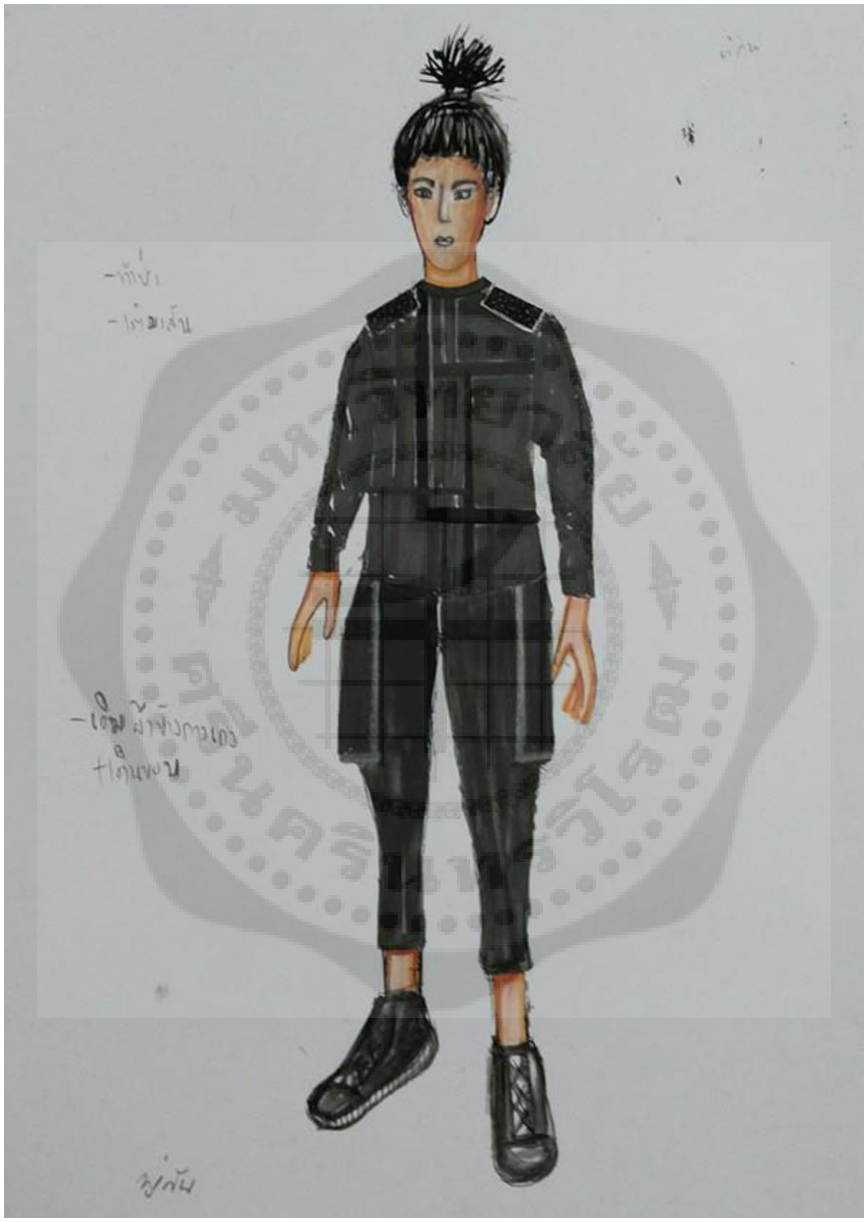

ภาพสเก็ตช์

ภาพเครื่องแต่งกายที่สมบูรณ์แล้ว

ผู้ตัดสินคดี

เนื่องจากผู้ตัดสินคดีก็คือ คนในหมู่บ้าน จึงเลือกให้ชุดคลุ่มเพื่อให้มีการสวมใสและถอดออกได้ง่าย และการให้สีของผู้ตัดสินคดีก็คือสีดำเพราะเปรียบเสมือนกับชาวบ้าน ลวดลายที่จะเกิดขึ้นบนชุดเป็นลวดลายของบาร์โค้ช เพราะบาร์โค้ชมีลักษณะคล้ายกับยศและตำแหน่งของข้าราชการในยุคปัจจุบันจึงนำมาดัดแปลงให้เกิดลวดลายบนเสื้อผ้า

ภาพสเก็ตซ์ชุดผู้ตัดสินคดี

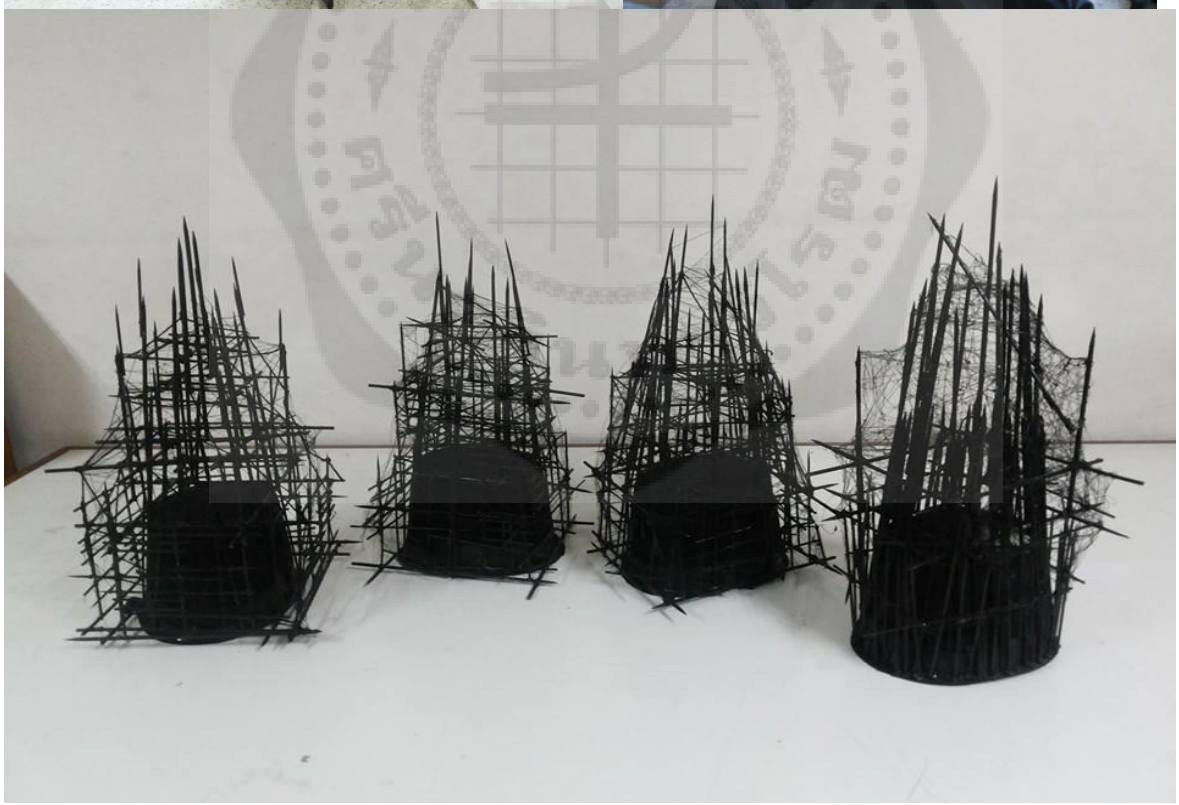

ภาพระหว่างการทำ

ชุดผู้ตัดสินคดี

การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ

1. **ดำเนินงานก่อนการแสดง**

1.1 วิเคราะห์บทเพื่องานเทคนิคแสง

เมื่อผู้ออกแบบแสงได้บทละครจากผู้กำกับแล้ว การเริ่มต้นอ่านนั้นควรปล่อยวางความคิดก่อน ไม่จำเป็นต้องนึกถึงการออกแบบใดๆ อ่านบทและพยายามทำความเข้าใจ เรื่องราวของบทละคร ให้บทละครนำพาความคิดของผู้อ่าน มีตัวละครใดพูดกับตัวละครใดบ้าง พูดว่าอย่างไร เรื่องเกิดขึ้นที่ไหน รับรู้และอยู่กับเรื่องราวจนจบ จากนั้นจึงเริ่มวิเคราะห์บทละครอย่างละเอียดขึ้นถึงความรู้สึกที่ได้จากบทละครจะทำให้ผู้ออกแบบแสงเข้าใจละครมากขึ้น จดบันทึกและเก็บข้อมูลที่ได้จากบทละครและแยกว่าข้อมูลใดจำเป็นต่อการออกแบบแสง จากนั้นจึงอ่านซ้ำอีกครั้งและเก็บข้อมูลที่ตกหล่นไป จดบันทึกเอาไว้ แล้วผู้ออกแบบแสงจึงทำการเริ่มกระบวนการคิดออกแบบแสง

สิ่งสำคัญในกระบวนการวิเคราะห์บทของผู้ออกแบบแสงนั้นคืออารมณ์และความรู้สึกที่ได้จากบทละคร เพราะการสื่อสารของแสงผ่านการมองเห็นนั้นสามารถช่วยถ่ายทอดความรู้สึกของเรื่องได้ไม่มากก็น้อย และยังเพิ่มความเข้าใจต่อเรื่องราวได้ด้วยเช่นกัน นอกจากผู้ออกแบบแสงจะวิเคราะห์ในฝ่ายของตนเองจากการที่อ่านบทแล้วนั้น จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ร่วมกันระหว่างผู้กำกับ ผู้ออกแบบด้านอื่นๆและนักแสดงด้วย เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจน หากข้อสรุปโดนรวมนั้นยังไม่ชัดเจนฝ่ายต่างๆก็ไม่สามารถทำงานต่อไปได้ หรือเกิดปัญหางานที่ออกแบบมานั้นไม่ใช่ทิศทางเดียวกัน นอกจากนั้นการร่วมกันวิเคราะห์ยังช่วยเพิ่มแนวความคิดของผู้ออกแบบแสงให้กว้างขึ้นอีกด้วย

1.1.1 การอ่านบทครั้งที่หนึ่ง

การอ่านบทครั้งที่1 เป็นการอ่านบทอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ทราบเรื่องราวของบทละครอย่างคร่าวๆว่ามีตัวละครใดบ้าง มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น อ่านเพื่อให้รู้ว่าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร ช่วงเวลาใดที่ดำเนินไปบ้าง การเรียงลำดับและการเล่าเรื่องของบทละครเป็นไปในทิศทางใด และได้ทราบว่าบทละครเรื่องยักษ์ตัวแดงนั้นไม่ได้บอกยุคสมัยไว้โดยชัดเจน จึงเป็นตัวแปลที่กว้างมากสำหรับการออกแบบในการวิเคราะห์และตีความที่จะสร้างขอบข่ายการออกแบบขึ้น ดังนั้นภายหลังการอ่านบทละครผู้ออกแบบเก็บรวบรวมข้อมูลที่จำเป็นต่อการออกแบบแสงจากบทละครให้ได้มากที่สุด และปรึกษาผู้กำกับเกี่ยวกับรูปแบบการนำเสนอละคร และสิ่งที่ผู้กำกับอยากจะสื่อสารกับผู้ชมผ่านละครเรื่องยักษ์ตัวแดง หรือแก่นความคิดหลักของเรื่องนั่นเอง รวมถึงพูดคุยแผนการดำเนินงานเบื้องต้น และทิศทางการดำเนินงานของProduction ขั้นตอนนี้ผู้สร้างงานในProductionทุกคนสามารถรับรู้พร้อมกันได้จากการประชุมก่อนเริ่มปฏิบัติงานจริง เพื่อการดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกันของProduction

1.1.2 การอ่านบทครั้งที่สอง

การอ่านบทครั้งที่2ผู้ออกแบบได้วิเคราะห์บทบาทของตัวละครในเรื่องและลำดับเหตุการณ์ทั้งหมดเพื่อที่จะแยกแยะเหตุการณ์สำคัญ อารมณ์ความรู้สึกเมื่ออ่านบทละครจบ และแบ่งย่อยอารมณ์ของในแต่ละฉากออกไป ทั้งนี้ต้องปรึกษากับทางผู้กำกับถึงแนวทางของเรื่องและอารมณ์ของเรื่องที่ผู้กำกับอยากจะนำเสนอผ่านละครเรื่องยักษ์ตัวแดง ว่าให้เป็นไปในทิศทางใด ผู้ออกแบบจึงสามารถวิเคราะห์ต่อยอดให้เป็นไปในทางเดียวกันได้

เมื่ออ่านบทสามารถแบ่งเหตุการณ์ได้ 2 กลุ่มใหญ่ดังนี้

ในกลุ่มของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต(เรื่องเล่า) แบ่งออกเป็นเหตุการณ์สำคัญได้ดังนี้

เริ่มเรื่อง	อดีต(เรื่องเล่า)	จบเรื่อง
ชาวบ้านช่วย ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่า ยอดทอง ขึ้นจากฝั่ง	ยักษ์ปรากฏตัว	ชาวบ้านช่วย ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่า ยอดทอง ขึ้นจากฝั่ง
	การใส่ร้าย การสร้างข่าวลือ กล่าวหา ผู้หญิงคนนั้น และยักษ์	
	ยักษ์เจอผู้หญิงคนนั้น	
	ชาวบ้านเห็นภาพในผนังถ้ำ และเริ่มคุยกับยักษ์	
	การใส่ร้าย การสร้างข่าวลือ กล่าวหา ผู้หญิงคนนั้น และยักษ์	
	ออกทะเล	

เมื่อผู้ออกแบบทราบถึงเหตุการณ์ต่างๆของเรื่องยักษ์ตัวแดงแล้ว จึงสามารถแบ่งช่วงเวลาและสถานที่ ทั้งที่บทกล่าวถึง และจากการวิเคราะห์ตีความกับผู้กำกับได้ดังนี้

ช่วงเวลา

- เช้า
- กลางวัน
- เย็น/พระอาทิตย์ใกล้ตก
- กลางคืน
- เช้ามืด

สถานที่แบ่งออกได้ 8 สถานที่

- ริมหาด
- ตรอก/ซอย
- เมือง
- บ้านผู้หญิงคนนั้น
- บ้านยอดทอง
- ถ้ำ
- ศาล
- กลางทะเล

ในขั้นตอนนี้ผู้ออกแบบสามารถจินตนาการภาพของแสงที่อยากให้เกิดขึ้นภายในละคร สามารถเรียงลำดับเหตุการณ์และคิวในการเปลี่ยนไฟตามเหตุการณ์ใหญ่ๆของเรื่องได้อย่างคร่าวๆ และเริ่มออกแบบลักษณะของแสง ถึงอารมณ์ความรู้สึกของฉากนั้นๆ รูปแบบของแสง และโทนสีได้

1.1.3 การอ่านบทครั้งที่สาม

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนของการสร้างงานออกแบบ คือผู้ออกแบบวิเคราะห์บทอย่างละเอียด และทำการออกแบบลักษณะของแสงที่จะเกิดขึ้นจริงบนเวที โดยหาข้อมูลให้เพียงพอต่อการออกแบบ ได้มีการวิเคราะห์ต้นกำเนินของแสงที่จะปรากฏในละครเรื่องยักษ์ตัวแดงได้ดังนี้

1. แสงพระอาทิตย์

แสงของพระอาทิตย์จะปรากฏขึ้นในตอนกลางวัน เกิดเงาสิ่งก่อสร้างทาบทับผ่านบนตึก บนผนัง ที่พื้น และปรากฏในทุกที่ที่แสงส่องไปถึง ในละครเรื่องยักษ์ตัวแดง ได้อ้างอิงแสงของพระอาทิตย์เป็นพื้นฐานของการออกแบบและนำมาประยุกต์ใช้ในฉากที่เป็นตอนเช้า กลางวัน และเย็น

2. แสงประดิษฐ์

แสงประดิษฐ์ เป็นอุปกรณ์ให้ความสว่างที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อทดแทนแสงของพระอาทิตย์ในตอนกลางวัน แสงประดิษฐ์นั้นให้สีของแสงที่เราไม่สามารถมองเห็นได้ในแสงธรรมชาติ มีขอบเขตของความสว่าง มีหลายชนิดที่ให้ลักษณะความเข้มของแสงที่ไม่แน่นอน ในละครเรื่องยักษ์ตัวแดงนั้น จากพื้นฐานลักษณะแสงประดิษฐ์ผู้ออกแบบได้ลดทอนและนำมาปรับใช้ โดยในส่วนของแสงประดิษฐ์นี้จะถูกนำมาทำให้ปรากฏในฉากที่เป็นตอนกลางคืน

ป้ายโฆษณาตามทางเดินเท้า

ไฟโคมตามทางเดินเท้า

ไฟไซเรนสำหรับการจราจร

ไฟจากร้านขายสินค้าตอนกลางคืน

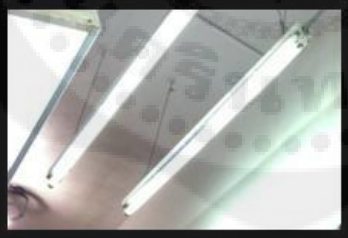

ไฟส่องป้ายโฆษณา
รับประกัน 1 ปี
100W Floodlight
Waterproof

ไฟโคมหลังเต่าส่องถนน

จากการปรึกษาพูดคุยกับผู้กำกับและทีมงานฝ่ายอื่นๆแล้ว ได้แนวทางของการออกแบบในรูปแบบไม่สมจริง ผู้ออกแบบแสงได้มีการลดทอนความสมจริงอยู่มากเพื่อทำให้สามารถปรับเปลี่ยนการใช้งานได้หลายรูปแบบเนื่องจากสถานที่ ที่ละครเรื่องยักษ์ตัวแดงกล่าวถึงนั้นมีหลายสถานที่ ดั้งนั้นจึงต้องออกแบบให้ครอบคลุมและใช้ประโยชน์ได้จริง เพราะอุปกรณ์ที่จำกัด จึงต้องรักษาอารมณ์และภาพรวมของเรื่องเอาไว้และตัดส่วนที่ไม่จำเป็นออกไป เพื่อให้ได้ลักษณะของแสงที่ตรงตามความต้องการมากที่สุดทั้งเรื่อง ไม่ใช่เพียงฉากใดฉากหนึ่งเท่านั้น

การปรึกษาพูดคุยกับผู้ออกแบบในส่วนอื่นๆก็เป็นเรื่องที่สำคัญเช่นกัน เพราะจะได้ดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน ไม่เกิดการขัดแย้งกันในงานออกแบบ ถ้าผู้ออกแบบแสงรู้ความคืบหน้าและแนวความคิดของผู้ออกแบบฝ่ายอื่นด้วย จะทำให้ผู้ออกแบบแสงนั้นสามารถออกแบบหรือปรับแก้ไขงานได้ง่ายขึ้นและสามารถเลือกอุปกรณ์ที่จะมาใช้ในการทำงานได้อย่างเหมาะสม

1.1.4 Cue Synopsis

CUE SYNOPSIS

Cue	Cue Point / Line	Cue Style	Description
1	ไฟ House	ไฟที่นั่งผู้ชมสว่างขึ้น	เน้นนักแสดงตรงกลาง ไฟที่นั่งสว่าง ไฟบนเวทีสลัว
2	ปิดประตู House	ค่อยๆดับไฟมืดทั้งโรงละคร	ดับไฟมืด นักแสดงเล่นไฟฉาย
3	ชาวบ้านเริ่มพูด(นาวา)	ไฟสีแดงค่อยๆสว่างขึ้น	ชาวบ้านกระจายอยู่บนเวที พูด(นาวา)
4	ชาวบ้านเริ่มพูด(นาวา)	ไฟบรรยากาศสีม่วงค่อยๆสว่างขึ้นตาม	ชาวบ้านรวมกลุ่มตรงกลาง
5	ยักษ์ตัวแดงเข้ามา	เปิดไฟพื้นด้านหน้า เกิดเงาด้านหลัง เน้นให้สว่างแค่บริเวณตรงกลาง	ยักษ์ตัวแดงเข้าไปรวมกลุ่มกับชาวบ้าน
6	พายุ	เปลี่ยนเป็นไฟสีน้ำเงินสลัว เปิดไฟพื้นเล็กน้อย	นักแสดงเคลื่อนไหวเป็นลักษณะคลื่น
7	ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่า ยอดทอง เกยหาด	ลดไฟพื้นลง เพิ่มความสว่างที่ฝั่งขวาเล็กน้อย บรรยากาศสลัวๆ	ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่า ยอดทอง นอนสลบอยู่
8	ชาวบ้านเข้ามา	เพิ่มความสว่างที่ฝั่งขวาขึ้นอีกเล็กน้อย	ชาวบ้าน2คนเข้าไปดูกาเหว่ากับ ยอดทอง ที่นอนอยู่
9	ชาวบ้านอีกคนเดินเข้าไปหาผู้หญิงคนนั้น	เพิ่มความสว่างที่ฝั่งขวาขึ้นอีก แต่บรรยากาศโดยรวมยังไม่สว่างมากนัก	ชาวบ้านอีกคนเดินเข้าไปทางขวาของเวที
10	ยายแก่เข้ามา	ไฟสว่างแค่Platformฝั่งขวา(ล่าง)แต่บรรยากาศยังคงอยู่	ยายเอาซุปหูฉลามมาให้ผู้หญิงคนนั้นกิน

11	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมบนPlatformฝั่งซ้าย
12	ชาวบ้านเข้ามา	ไฟสว่างขึ้นทั้งเวที บรรยากาศในเมืองตอนกลางวัน	ชาวบ้านเข้ามาคุยโทรศัพท์
13	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมบนPlatformฝั่งซ้าย
14	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟบริเวณบนPlatformฝั่งซ้ายค่อยดับพร้อมเปิดไฟรับกาเหว่าตรงกลาง	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง
15	ชาวบ้าน	กลับไปเป็นไฟบรรยากาศในเมืองตอนกลางวัน	ชาวบ้านคุยกับกาเหว่า
16	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	เปิดไฟสว่างแค่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง
17	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	เปิดไฟรับกาเหว่าที่ฝั่งขวา และปิดไฟตรงกลาง	กาเหว่าพูดกับผู้ชมฝั่งขวา
18	ชาวบ้านออกมา	ไฟสว่างขึ้นให้เห็นทั้งเวที บรรยากาศเช้ามืดที่ไม่สว่างมากนัก	ชาวบ้านเก็บขวดริมหาด
19	เจอยักษ์	ไฟค่อยๆเปลี่ยนเป็นสลัว มีแสงลอดออกมาจากใต้Platformฝั่งซ้าย	ชาวบ้านวิ่งหนียักษ์ ตื่นกลัว
20	ผู้ชาย3กับผู้ชาย4	ไฟสว่างแค่ที่Platformฝั่งขวา(ล่าง) ไฟบรรยากาศเช้า	ผู้ชาย3คุยกับผู้ชายเรื่องยักษ์
21	ผู้ชาย4กับผู้หญิง3	ไฟสว่างแค่ที่Platformฝั่งขวา(บน)ไฟบรรยากาศกลางวัน	ผู้ชาย4คุยกับผู้หญิงเรื่องยักษ์
22	ชาวบ้าน	ไฟสว่างที่เวทีฝั่งซ้ายบรรยากาศเย็น	ชาวบ้านคุยกันเรื่องยักษ์
23	ผู้หญิงคนนั้นเข้ามา	เปิดไฟรับผู้หญิงคนนั้นตรงกลาง	ผู้หญิงคนนั้นหยิบหนังสือเข้ามาวาง
24	ชาวบ้านออกไป	ทิ้งบรรยากาศไว้แค่ตรงประตูบ้านของผู้หญิงคนนั้น	ชาวบ้านเดินออกไป
25	กาเหว่าเข้ามา	ไฟบรรยากาศในบ้านตอนกลางวันสว่างขึ้นโทนสีเหลือง	กาเหว่าเปิดประตูเข้ามาในบ้าน
26	ยักษ์ปรากฏตัวและแอบอยู่	เพิ่มไฟที่พื้น ให้เห็นยักษ์	ยักษ์ซ่อนตัวอยู่ที่ใต้Platformฝั่งซ้าย

27	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	เปิดไฟสว่างแค่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมด้านซ้าย
28	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	เปิดไฟรับกาเหว่าที่ฝั่งขวา และค่อยๆปิดไฟที่ฝั่งซ้าย	กาเหว่าพูดกับผู้ชมด้านขวา
29	หมู่บ้านเรา	ค่อยๆเปิดไฟสว่างทั้งเวที เน้นไฟที่ผู้หญิงคนนั้นให้สว่างกว่าชาวบ้านคนอื่น	ชาวบ้านร้องเพลงหมู่บ้านเรา เน้นผู้หญิงคนนั้นที่นั่งร้อยมาลัย
30	เพลงหมู่บ้านเราจบ ยักษ์เข้ามา	ค่อยๆเปลี่ยนบรรยากาศ เปิดไฟใต้Platformฝั่งซ้ายให้สว่างขึ้น	เพลงหมู่บ้านเราจบ ชาวบ้านออกไป ยักษ์เข้ามา และผู้หญิงคนนั้นวิ่งหนี ตื่นกลัว
31	ผู้หญิงคนนั้นขึ้นไปบนPlatformฝั่งซ้าย	ไฟที่บนPlatformฝั่งซ้ายสว่างขึ้น	ผู้หญิงคนนั้นหนียักษ์ขึ้นไปบนPlatformฝั่งซ้าย
32	ยักษ์ตามขึ้นไปบนPlatformฝั่งซ้าย	ไฟบนPlatformฝั่งซ้ายสว่างขึ้นอีกและไฟบรรยากาศรอบๆค่อยๆมืดลง	ผู้หญิงคนนั้นและยักษ์อยู่บนPlatformฝั่งซ้าย
33	ยักษ์กอดผู้หญิงคนนั้น	ดับไฟให้มืดทั้งโรงละครทันที	ยักษ์กอดผู้หญิงคนนั้น
34	บ้านผู้หญิงคนนั้น	ไฟสว่างทั้งเวที ไฟบรรยากาศของบ้านผู้หญิงคนนั้นตอนเย็น โทนสีเหลืองส้ม	ผู้หญิงคนนั้นนั่งอยู่ในบ้านกาเหว่าและยอดทองเข้ามาทางขวา
35	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	เปิดไฟสว่างแค่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมที่Platformฝั่งขวา(บน)
36	ชาวบ้านเข้ามา	ไฟสว่างทั้งเวที ไฟบรรยากาศในเมืองตอนเย็นพระอาทิตย์ใกล้ตก	ชาวบ้านเข้ามาพูดเสียงเอะอะเซ็งแซ่
37	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	เปิดไฟสว่างแค่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมที่Platformฝั่งขวา(บน)
38	ชาวบ้านพูด	กลับไปไฟบรรยากาศในเมืองตอนเย็นพระอาทิตย์ใกล้ตก	ชาวบ้าน”พูดแล้วจะปราบมันยังไง”
39	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	เปิดไฟสว่างแค่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป เพิ่มไฟจากด้านบนขวาให้สว่างที่ชาวบ้านฝั่งซ้าย	กาเหว่าพูดกับผู้ชมที่Platformฝั่งขวา(บน)
40	ชาวบ้านพูด	ไฟยังคงสว่างที่กาเหว่า ปิดไฟที่เพิ่มจากด้านบนขวา เพิ่มบรรยากาศ	ชาวบ้านพูด”พระอาทิตย์ตก”

		กลางคืนสีน้ำเงิน และเพิ่มไฟพื้นด้านซ้าย	
41	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	เปิดไฟสว่างแค่กาเหว่า	กาเหว่าพูดกับผู้ชมที่Platformฝั่งขวา(บน)
42	ชาวบ้าน	ไฟสว่างฝั่งขวาบริเวณPlatformไฟบรรยากาศในเมืองตอนกลางคืน	ชาวบ้านรวมกลุ่มกันที่ฝั่งขวาตรงPlatformขวา
43	ยักษ์เข้ามา	เปลี่ยนไฟบรรยากาศให้สลัวขึ้น	ชาวบ้านวิ่งหนียักษ์ ชุลมุนวุ่นวาย นักแสดงเล่นกับไฟฉาย
44	เหลือชาวบ้านคนเดียว	ค่อยๆเพิ่มความสว่างให้มากขึ้นเล็กน้อย แต่ยังคงสลัวอยู่	ชาวบ้านผู้หญิงอุ้มเด็กและวางทิ้งไว้
45	พ่อแม่เด็ก	ค่อยๆเพิ่มความสว่างให้มากขึ้นอีก	พ่อและแม่เด็กทะเลาะกันถึงเรื่องที่ยักษ์เอาตัวลูกไป
46	ชาวบ้านทั้งหมดเข้ามา	เพิ่มความสว่างทั้งเวทีขึ้นอีก แต่ยังคงเป็นบรรยากาศในเมืองตองกลางคืนอยู่	ชาวบ้านทั้งหมดออกมาหาวิธีจัดการยักษ์
47	ยักษ์ออกมากินดอกไม้	ไฟบรรยากาศในเมืองตอนกลางคืนแต่แบ่งการเน้นความสว่างเป็น2กลุ่มซ้ายและขวา ในส่วนของตรงกลางเวทีจะมืดลง	ชาวบ้านแอบดูยักษ์ตัวแดงกินดอกไม้ คนละฝั่งของเวที
48	ชาวบ้านจะวิ่งไปจัดการยักษ์บ้าน	เฟดไฟมืดทั้งเวที	ชาวบ้านจะเข้าไปจัดการยักษ์พ่อเด็กพูดว่า”จัดการเลย”
49	ชาวบ้านขังยักษ์ได้แล้ว	ไฟสว่างด้านซ้ายถึงตรงกลางเวที ไฟบรรยากาศในเมืองตอนกลางคืน	ชาวบ้านพูดคุยกันหลังจากขังยักษ์ได้แล้ว
50	ผู้เฒ่าไปบ้านยอดทอง	เปลี่ยนไฟทางด้านซ้ายเป็นบรรยากาศของบ้านยอดทอง โทนสีขาว เปิดไฟพื้นทางฝั่งขวาเล็กน้อยเพื่อรับผู้เฒ่าที่เดินไปทางฝั่งขวา	ผู้เฒ่าเดินทางไปบ้านยอดทองเพื่อขอความช่วยเหลือ
51	ผู้เฒ่าเข้าไปในบ้านของยอดทอง	ปิดไฟที่พื้นทางด้านขวา ไฟบรรยากาศยังคงเดิม	ผู้เฒ่าเดินเข้าไปในบริเวณบ้านของยอดทอง
52	บ้านผู้หญิงคนนั้น	ค่อยๆเปลี่ยนไฟให้สว่างขึ้นทางขวาเป็นไฟบรรยากาศของบ้านผู้หญิงคน	ยอดทองเดินทางไปถึงบ้านผู้หญิงคนนั้น

		นั้นตอนกลางคืน โทนสีเหลืองชมพู และปิดไปบรรยากาศของบ้านยอดทอง	
53	พ่อเฒ่าเข้ามา	เปลี่ยนไฟบรรยากาศเป็นในเมืองตอนกลางคืนแค่เฉพาะทางฝั่งขวาทันที และโทนสีเปลี่ยนไป	พ่อเฒ่าเข้ามาพูด”ตกลง”
54	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง
55	เพลงเดือนเพ็ญ	ไฟสว่างขึ้นที่ฝั่งซ้ายและบนPlatform ไฟบรรยากาศกลางคืนที่พระจันทร์เต็มดวง โทนสีเหลือง	ผู้หญิงคนนั้นกับกาเหว่าร้องเพลงเดือนเพ็ญ
56	ถ้ำ	ไฟที่ถ้าสว่างขึ้น ทางขวาของเวที แสงหลักคือทางเข้าของปากถ้ำ ไฟบรรยากาศในถ้ำตอนกลางคืน	ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่า ยอดทอง เข้าไปหายักษ์ในถ้ำ
57	ชาวบ้านออกมา	เปลี่ยนไฟให้สว่างที่ด้านซ้ายเป็นบรรยากาศเมืองตอนกลางคืน และปิดไฟถ้ำลง	ยอดทอง กาเหว่า ผู้หญิงคนนั้นและยักษ์ นำเด็กออกมาจากถ้ำเจอชาวบ้าน
58	ชาวบ้านไล่ยักษ์	เปิดแค่ไฟสีน้ำเงิน ให้เห็นนักแสดงสลัวๆ	ชาวบ้านวิ่งไล่จะฆ่ายักษ์
59	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง
60	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	เพิ่มไฟบรรยากาศในถ้ำตอนกลางคืนทั้งเวที ฉายภาพในผนังถ้ำ(ตัวอักษร)	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง ชาวบ้านตลึงกับภาพในผนังถ้ำ
61	ผู้หญิงคนนั้นพูด	ปิดไฟที่กาหว่า และเปิดไฟที่ผู้หญิงคนนั้นให้เด่นกว่าคนอื่น	ผู้หญิงคนนั้นบรรยายถึงภาพบนผนังถ้ำ
62	ยอดทองพูด	ไฟที่ผู้หญิงคนนั้นดับลง เหลือแต่ไฟบรรยากาศในถ้ำ	ยอดทองเรียกกาเหว่ามาดูภาพในผนังถ้ำ
63	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างเพิ่มที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศยังคงอยู่	กาเหว่าพูดกับผู้ชมด้านขวา
64	ยอดทองพูด	ไฟที่ผู้กาเหว่าดับลง กลับไปเป็นไฟบรรยากาศในถ้ำ	ยอดทองพูด”เรากำลังอยู่ในขวดแก้ว”

65	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างเพิ่มที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศยังคงอยู่	กาเหว่าพูดกับผู้ชมด้านขวา
66	ยอดทองพูด	ไฟที่ผู้กาเหว่าดับลง กลับไปเป็นไฟบรรยากาศในถ้ำ	ยอดทองพูด"ใช่แล้ว"
67	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างเพิ่มที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศยังคงอยู่	กาเหว่าพูดกับผู้ชมด้านขวา
68	ยอดทองพูด	ไฟที่ผู้กาเหว่าดับลง กลับไปเป็นไฟบรรยากาศในถ้ำ	ยอดทองพูด"การโกหกเป็นการสร้างความจริงขึ้นมา"
69	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมทั้งด้านซ้ายและขวา
70	ยอดทองพูด	เปลี่ยนไฟให้สว่างทั้งเวที ไฟบรรยากาศหน้าถ้ำตอนกลางวัน โทนสีเหลือง	ยอดทองพูด"ทำไมทำสีหน้าอย่างนั้นหละ"
71	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง
72	ผู้หญิงคนนั้นพูด	กลับไปเป็นไฟบรรยากาศหน้าถ้ำ	ผู้หญิงคนนั้นพูดต่อ
73	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง
74	ผู้หญิงคนนั้นพูด	กลับไปเป็นไฟบรรยากาศหน้าถ้ำ	ผู้หญิงคนนั้นพูดต่อ
75	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง
76	ยอดทองพูด	ไฟบรรยากาศหน้าถ้ำตอนพระอาทิตย์ใกล้ตก เพิ่มสีแดง และเพิ่มCYCสีส้ม	ยอดทองพูด"นั่นฟ้าเป็นสีแดง"
77	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมบนPlatformฝั่งซ้าย
78	หลังกาเหว่าพูดจบ	เฟดไฟให้มืดทั้งโรงละคร	ชาวเพลงหมู่บ้านเราขึ้น
79	ชาวเพลงหมู่บ้านเราจบ	ค่อยเปิดไฟให้สว่างขึ้น ใช้โทนสีม่วงแดง เป็นบรรยากาศสลัว เน้นให้สว่างบนPlatformฝั่งซ้ายที่ยักษ์อยู่ ด้วยโทนสีเหลืองและความสว่างที่มากกว่า	ชาวบ้านร้องเพลงหมู่บ้านเรา บูชายักษ์
80	ผู้หญิงคนนั้นเดินออกมา	เพิ่มไฟที่ผู้หญิงคนนั้นให้สว่างกว่า	ผู้หญิงคนนั้นเข้ามาจาก

		ชาวบ้าน	ทางขวา เข้ามายืนดูเหตุการณ์ตอนชาวบ้านร้องเพลงหมู่บ้านเรา
81	ตา ยาย เข้ามาในถ้ำ	เพิ่มไฟให้สว่างขึ้น เปลี่ยนเป็นไฟบรรยากาศถ้ำตอนกลางวัน แต่ยังคงไฟบรรยากาศสีม่วงอยู่เล็กน้อย	ตา ยายเข้ามาหายักษ์ในถ้ำ
82	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมด้านซ้าย
83	ถ้ำ	ไฟสว่างขึ้นทางขวาบริเวณPlatform ไฟบรรยากาศในถ้ำตอนกลางคืน แสงหลักมาจากทางเข้าถ้ำ โทนสีเหลืองชมพู	ผู้หญิงคนนั้นคุยกับยักษ์ในถ้ำ
84	บ้านยอดทอง	ไฟถ้ำดับลงเปลี่ยนเป็นไฟของบ้านยอดทองสว่างบริเวณบนPlatformฝั่งซ้าย บรรยากาศตอนกลางคืน โทนสีขาว	ยอดทองคุยกับกาเหว่าเรื่องผู้หญิงคนนั้นกับยักษ์
85	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมบนPlatformฝั่งซ้าย
86	ยอดทองพูด	ไฟบรรยากาศกลับไปเป็นบ้านยอดทอง	ยอดทองพูดต่อ
87	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมบนPlatformฝั่งซ้าย
88	ยอดทองพูด	ไฟบรรยากาศกลับไปเป็นบ้านยอดทอง	ยอดทองพูดต่อ
89	ยอดทองเดินออกไป	เปิดแต่ไฟสีน้ำเงิน สลัว	เปลี่ยนสถานที่
90	ชาวบ้านเข้ามา	เปิดไฟให้สว่างขึ้นเล็กน้อยที่ฝั่งซ้ายไฟน้ำเงินยังอยู่	ชาวบ้านเข้ามาพูดคุย
91	ชาวบ้านออกไป	เปิดแต่ไฟสีน้ำเงิน สลัว	ชาวบ้านออกไป กาเหว่าพูดกับผู้ชม นักแสดงยังคงอยู่บนเวที
92	ศาล	ไฟค่อยๆสว่างขึ้นทั้งเวที เป็นบรรยากาศศาลตัดสินคดี โทนสีส้ม	ผู้หญิงคนนั้นกับยักษ์ถูกนำตัวมาเพื่อตัดสินคดี

		เปิดไฟSideให้เกิดเงาของผู้ตัดสินคดี1 ที่บนด้านหลังฉาก	
93	ผู้หญิงคนนั้นกับยักษ์ถูกนำตัวไปขัง	เปิดแต่ไฟสีน้ำเงิน สลัว	เปลี่ยนสถานที่
94	ถ้ำ	ไฟสว่างขึ้นทางขวาบริเวณPlatform ไฟบรรยากาศในถ้ำตอนกลางคืน แสงหลักมาจากทางเข้าถ้ำ โทนสีเหลืองชมพู	ผู้หญิงคนนั้นคุยกับยักษ์ในถ้ำ
95	ผู้หญิงคนนั้นเริ่มอ่านบันทึก	ค่อยๆเพิ่มไฟBackสีส้ม ให้เห็นบริเวณอื่นของเวที	ผู้หญิงคนนั้นอ่านบันทึกของยักษ์ตัวแดง
96	ยักษ์พูด	ค่อยๆดับBackสีส้มที่เพิ่มเข้ามา จดกลับไปเป็นบรรยากาศในถ้ำปกติ	ยักษ์พูด”Everything is change”
97	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมด้านซ้าย
98	ยอดทองเคาะประตู	ไฟบรรยากาศบ้านผู้หญิงคนนั้นในตอนกลางคืน ไม่สว่างมากนัก	ยอดทองกับกาเหว่าคุยถึงวิธีที่จะช่วยผู้หญิงคนนั้น
99	กาเหว่ากับยอดทองวิ่งร้องตะโกน	เปิดแต่ไฟสีน้ำเงิน สลัว	เปลี่ยนสถานที่
100	ถ้ำ	ไฟสว่างขึ้นทางขวาบริเวณPlatform กลับไปเป็นไฟบรรยากาศในถ้ำตอนกลางคืน	กาเหว่าและยอดทองเข้ามาช่วยผู้หญิงกับยักษ์ในถ้ำ
101	ทุกคนวิ่งออกมาจากถ้ำ	ไฟบรรยากาศตอนกลางคืน สลัวๆ เน้นให้ผู้หญิงคนนั้นสว่างกว่าเล็กน้อยตอนที่พูด เปิดดรายไอซ์ประมาน40วิ	ทุกคนช่วยกันเตรียมเรือ ผู้หญิงคนนั้นพูดถึงแม่และฝั่งโน้นของทะเล
102	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง
103	กลางทะเล	ไฟเน้นให้สว่างแต่บริเวณตรงกลาง แต่ไม่เปิดสว่างมากนัก ด้านข้างซ้ายและขวามืด เพิ่มBackสีเขียวน้ำทะเลตรงกลาง	ทุกคนอยู่ในเรือ กลางทะเล ร่าเริง มีความสุข
104	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟ	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง

		บรรยากาศหายไป	
105	กลางทะเล	ไฟเน้นให้สว่างแต่บริเวณตรงกลาง แต่ไม่เปิดสว่างมากนัก ด้านข้างซ้ายและขวามืด เพิ่มBackสีเขียวน้ำทะเลตรงกลาง	ทุกคนอยู่ในเรือ กลางทะเล เริ่มหิวและถามหาของกิน
106	กาเหว่ากับยักษ์พูดว่า"อ้าว"	ดับไฟมืดทั้งเวที	ไฟมืดทั้งเวที
107	กลางทะเล	ไฟเน้นให้สว่างแต่บริเวณตรงกลาง แต่ไม่เปิดสว่างมากนัก ด้านข้างซ้ายและขวามืด ดับไฟBackสีเขียวน้ำทะเลตรงกลางออก จะเหลือเป็นโทนสีเหลือง	ทุกคนอยู่ในเรือ กลางทะเล หิว ข้าว ไม่มีแรง
108	ยักษ์ตัวแดง	ไฟเน้นให้สว่างแต่บริเวณตรงกลาง เพิ่มไฟSideสีแดง	ยักษ์ตัวแดงลุกขึ้นพูด
109	กลางทะเล	ไฟเน้นให้สว่างแต่บริเวณตรงกลาง เปิดให้สว่างเล็กน้อย เพิ่มBackสีเขียวน้ำทะเลตรงกลาง	ทุกคนอยู่ในเรือ กลางทะเล กาเหว่าพบว่ายักษ์ตายแล้ว
110	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	เพิ่มไฟสว่างที่กาเหว่า ไฟบรรยากาศค่อยๆเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงิน สลัว ค่อยๆดับไฟของเรือลง	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลางและด้านขวา
111	ชาวบ้านออกมา	เปิดไฟสีน้ำเงิน สลัวๆ แต่ไฟของกาเหว่ายังคงอยู่	ชาวบ้านออกมา เป็นคลื่นพา กาเหว่า ยอดทอง ผู้หญิงคนนั้นเข้าฝั่ง
112	ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่า ยอดทอง เกยหาด	ดับไฟของกาเหว่า เพิ่มความสว่างที่ฝั่งขวาเล็กน้อย บรรยากาศสลัวๆ	ผู้หญิงคนนั้น กาเหว่า ยอดทอง นอนสลบอยู่
113	ชาวบ้านเข้ามา	เพิ่มความสว่างที่ฝั่งขวาขึ้นอีกเล็กน้อย	ชาวบ้าน2คนเข้าไปดูกาเหว่ากับ ยอดทอง ที่นอนอยู่
114	ชาวบ้านอีกคนเดินเข้าไปหาผู้หญิงคนนั้น	เพิ่มความสว่างที่ฝั่งขวาขึ้นอีก แต่บรรยากาศโดยรวมยังไม่สว่างมากนัก	ชาวบ้านอีกคนเดินเข้าไปทางขวาของเวที
115	ยายแก่เข้ามา	ไฟสว่างแค่Platformฝั่งขวา(ล่าง)แต่บรรยากาศยังคงอยู่	ยายเอาซุปหูฉลามมาให้ผู้หญิงคนนั้นกิน
116	กาเหว่าเข้ามา	ไฟสว่างขึ้นให้เห็นทั้งเวที แต่ไม่สว่าง	ผู้หญิงคนนั้นหลบไปอ้วก และ

		มาก บรรยากาศตอนเช้ามืด	กาเหว่ากับยอดทองเข้ามา
117	กาเหว่า(พูดกับผู้ชม)	ไฟสว่างแค่ที่กาเหว่าทันที ไฟบรรยากาศหายไป	กาเหว่าพูดกับผู้ชมตรงกลาง
118	ระหว่างที่กาเหว่าพูด	ค่อยๆเพิ่มไฟBackสีส้ม กับCYCสีส้มขึ้นมาช้าจนกาเหว่าพูดจบ	ค่อยเพิ่มไฟให้เห็นผู้หญิงคนนั้นและยอดทอง
119	กาเหว่าพูดจบ	ดับไฟมืดทั้งเวที	ไฟมืดทั้งเวที

1.1.5 **แบบแปลนแสง** (Lighting plot)

เมื่อผู้ออกแบบแสงวิเคราะห์บทและออกแบบแสงแล้ว ขั้นตอนที่จำเป็นอย่างยิ่งก่อนการดำเนินการติดตั้งคือการกำหนดแบบแปลนของแสง

Lighting Plan

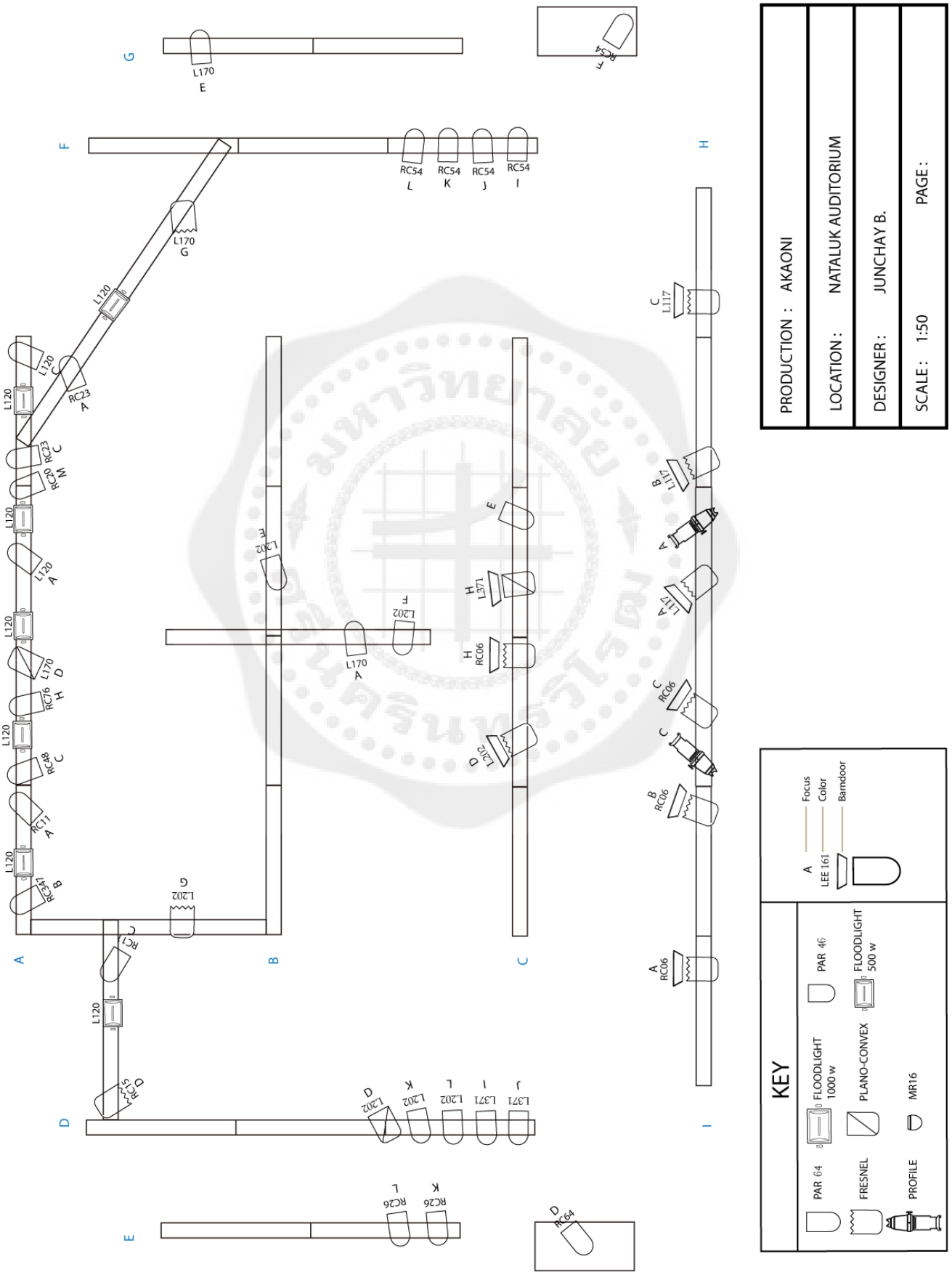

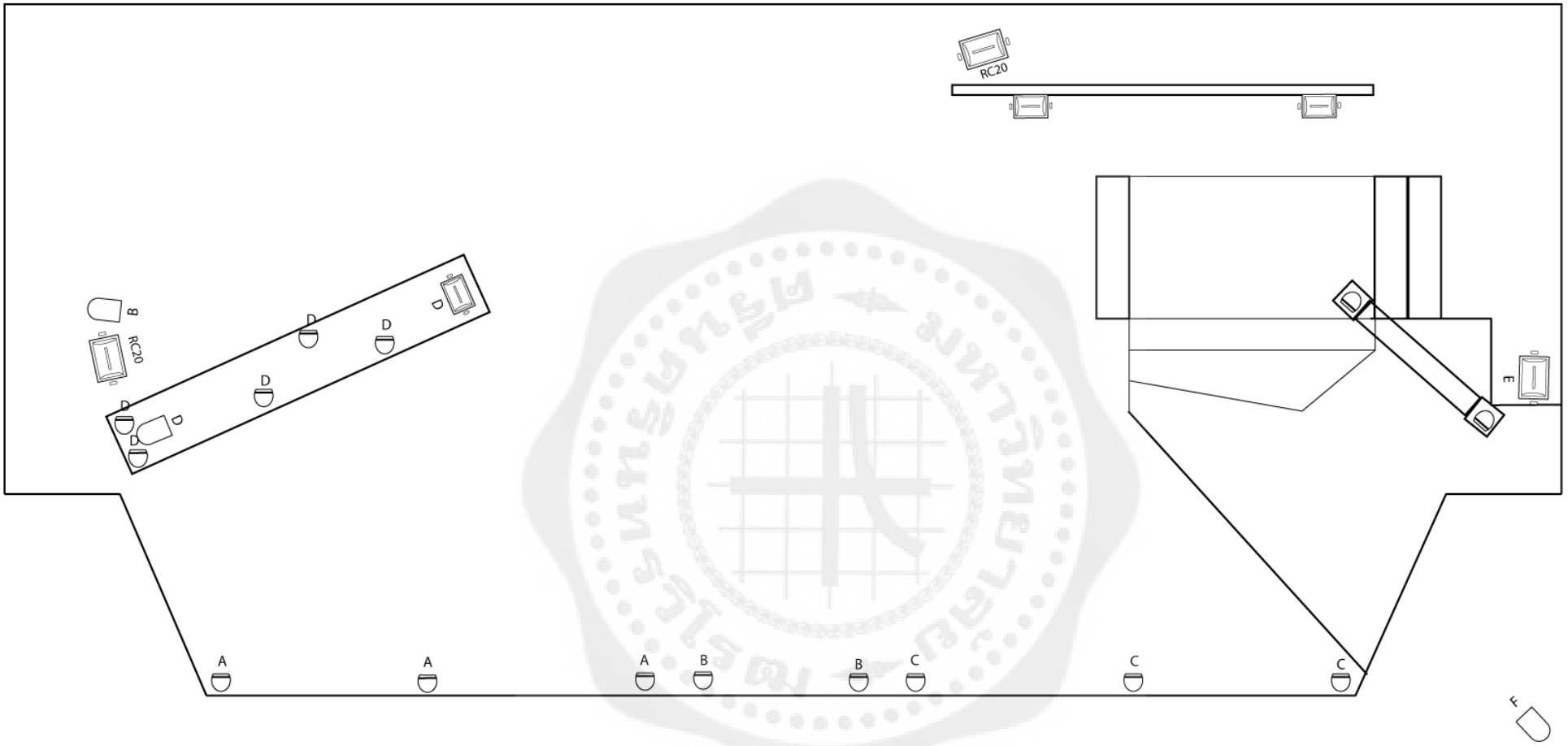

KEY

FLOODLIGHT 1000 w

PAR 46

FLOODLIGHT 500 w

MR16

A — Focus

LEE 161 — Color

PRODUCTION :	AKAONI
LOCATION :	NATALUK AUDITORIUM
DESIGNER :	JUNCHAY B.
SCALE : 1:50	PAGE :

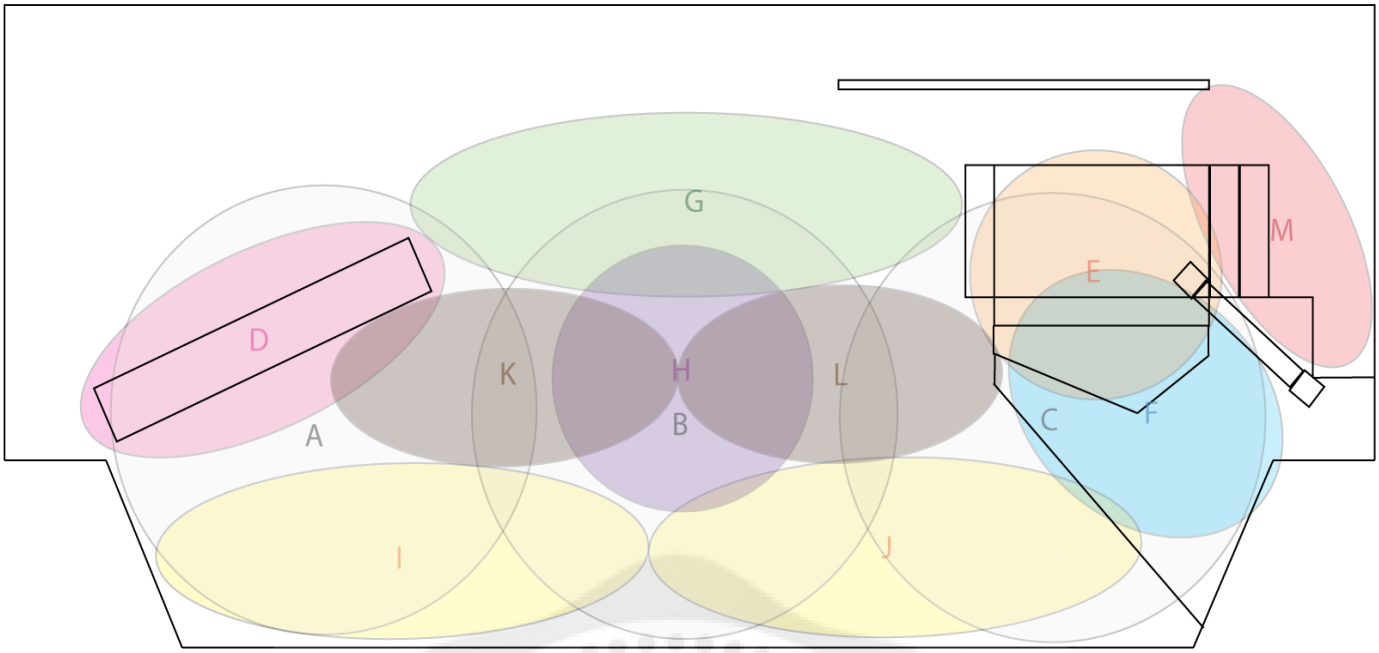

ACTING AREA			
A	Front ซ้าย	H	Front กลางเวที
B	Front กลาง	I	Side line 1 ซ้าย
C	Front ขวา	J	Side line 1 ขวา
D	platform ซ้าย	K	Side line 2 ซ้าย
E	platform ขวา(บน)	L	Side line 2 ขวา
F	platform ขวา(ล่าง)	M	บรรยากาศ acting area H
G	Side line 3		

1.2 รูปแบบการนำเสนอ

บทละครเรื่องยักษ์ตัวแดง เป็นเรื่องที่ถูกเล่าเหตุการณ์จากตัวละครหนึ่ง คือ กาเหว่า ดังนั้นเรื่องราวหรือภาพที่เกิดขึ้น เป็นมุมมองของตัวละครที่มีต่อเหตุการณ์นั้นๆ และมีการกล่าวถึงในหลายๆสถานที่ จึงทำให้การออกแบบของแสงนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไม่สมจริง มีการสร้างเอกลักษณ์ของแสงในแต่ละสถานที่ เพื่อให้เกิดความแตกต่าง โดยการใช้โทนสี ทิศทางของแสง ความเข้มของแสง การนำสายตา และเทคนิคพิเศษ เพื่อช่วยให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

Theme: **จงกล้ายืดหยัดและทำในสิ่งที่ความถูกต้อง**

แบ่งการออกแบบของแสง ดังนี้

1.2.1 แบ่งแสงออกเป็น2ส่วนหลัก

1.2.1.1 ตัวละครพูดกับผู้ชม

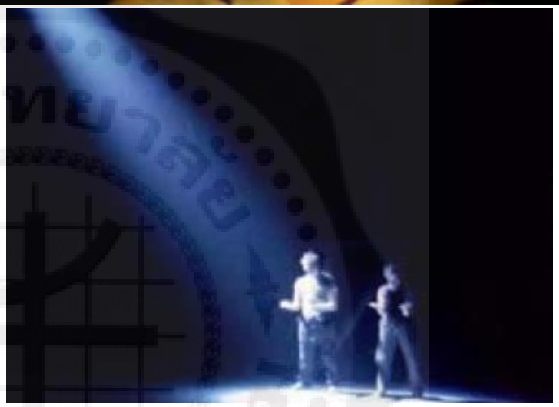

1.2.1.2 เกาะ

เกาะของในละครเรื่องยักษ์ตัวแดง อ้างอิงสภาพแวดล้อมในยุคปัจจุบันของสังคมในเมืองหลวง ที่มีความสับสน วุ่นวาย ความไม่จริง หลอกตา

ความวุ่นวาย

ความไม่จริง

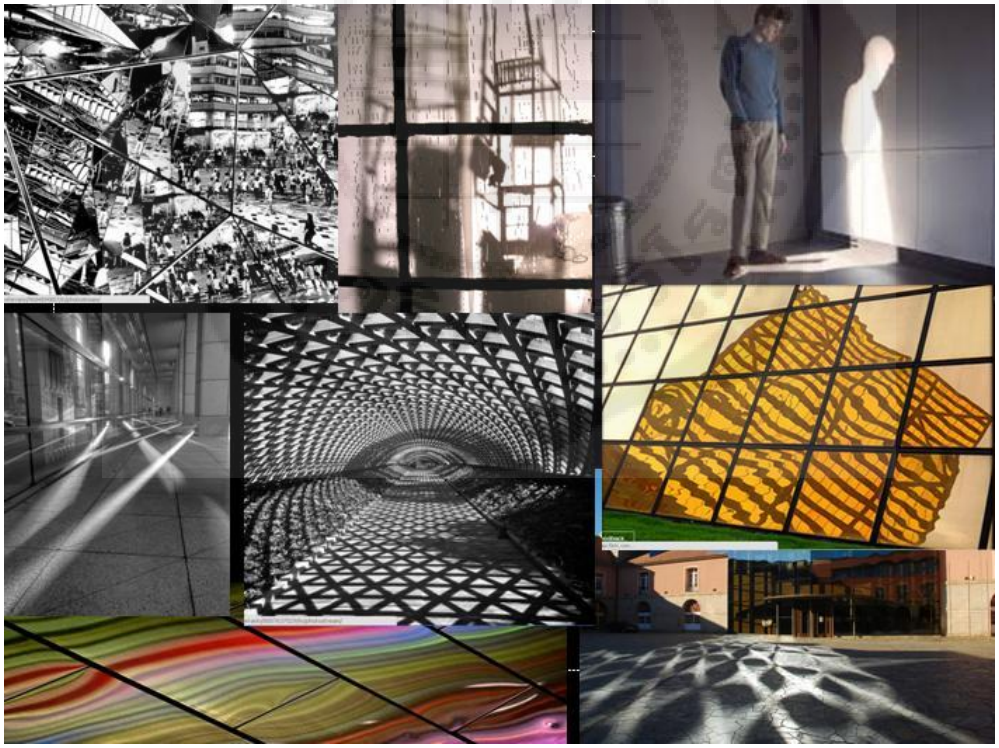

1.2.2 แสงสามารถแบ่งแยกสถานที่ได้เป็น 8 สถานที่

1.2.2.1 ริมหาด

1.2.2.2 เมือง

1.2.1.3 ตรอก ซอย

1.2.1.4 บ้านผู้หญิงคนนั้น

1.2.1.5 บ้านยอดทอง

1.2.1.6 ถ้ำ

1.2.1.7 ศาล

1.2.1.8 กลางทะเล

1.2.2 เทคนิคแสง

1.2.2.1 การใช้ลายGobo

ลายโกโบที่ผู้ออกแบบเลือกใช้ในเรื่อง

ภาพลายGobo ที่เลือกใช้

ขั้นตอนการทำGobo

1. ออกแบบและวาดลายGoboที่จะใช้งาน
2. ใช้เทปฟรอยด์ นำด้านที่เป็นด้านกาวประกบกัน จะได้แผ่นฟรอยด์ที่มีไม่บางและหนาเกินไป (สามารถตัดแผ่นฟรอยด์มาจากถาดขนมเบเกอรี่หรือฟรอยด์ที่ใช้ประกอบอาหารได้)
3. นำลายGoboที่ออกแบบไปแปะบนฟรอยด์ที่เตรียมไว้
4. แกะลายด้วยคัตเตอร์(โดยให้เส้นตัดและขอบฟรอยด์คมชัดที่สุด)
5. นำแผ่นฟรอยด์ที่ตัดแล้วไปใส่ไว้ในช่อง Objective Slotของ Profile Spot

1.2.2.2 การใช้โปรเจคเตอร์

การใช้โปรเจคเตอร์ในละครเรื่องยักษ์ตัวแดง ในฉากที่ชาวบ้านพบภาพในผนังถ้ำ

ลักษณะของการใช้โปรเจคเตอร์

2. การดำเนินงานระหว่างการซ้อมและการแสดง

2.1 **เตรียมอุปกรณ์ก่อนทำการติดตั้ง** (Preparing the Equipment)

ก่อนเริ่มกระบวนการติดตั้งไฟต้องมีการตรวจสอบดวงไฟที่จะใช้งานและอุปกรณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องตามที่ได้วางแผนไว้ ว่ามีสภาพพร้อมที่จะใช้งานหรือไม่ เนื่องจากผู้ออกแบบจะต้องผ่านกระบวนการออกแบบและว่างแปลนไฟทั้งหมดแล้ว จึงสามารถรู้ได้ว่าต้องใช้อุปกรณ์ใดบ้างและใช้จำนวนเท่าใด จากนั้นจดบันทึกไว้ และตรวจสอบอุปกรณ์ที่มี หากอุปกรณ์ชำรุดควรทำการซ่อมแซมให้เรียบร้อย หากอุปกรณ์ไม่พอต่อการใช้งานควรจัดหามาเพิ่มเติม ทั้งนี้ควรเตรียมความพร้อมก่อนวันติดตั้งไฟ เพื่อลดและป้องกันปัญหาขณะปฏิบัติงานในวันจริง

อุปกรณ์ไฟต่างๆที่ใช้ในละครเรื่องยักษ์ตัวแดง

- อุปกรณ์ไฟโดยแยกตามชนิดของไฟ

PAR 64	27	ดวง
PAR 46	3	ดวง
PROFILE	2	ดวง
CYC 1000w	3	ดวง
CYC 500w	10	ดวง
FN	11	ดวง
PC	3	ดวง
MR16	15	ดวง

รวมไฟทั้งหมดที่ใช้งานคือ 74 ดวง

- C-camp 48 ตัว
- Barn door FN,PC 9 อัน
- Headstand 5 อัน
- Gel ที่ใช้งานแบ่งตามเลขของสีGelได้ดังนี้

RC 06	3	แผ่น
RC11	2	แผ่น
RC15	1	แผ่น
RC20	3	แผ่น
RC23	2	แผ่น
RC26	2	แผ่น
RC48	1	แผ่น
RC54	5	แผ่น
RC64	1	แผ่น
RC76	1	แผ่น
RC347	1	แผ่น

L117 3 แผ่น

L120 9 แผ่น

L158 1 แผ่น

L170 4 แผ่น

L202 7 แผ่น

L371 3 แผ่น

- ระบบแผงควบคุมแสง
- สายไฟเชื่อม และปลั๊กต่อทั้งหมด

เนื่องจากเช็คจำนวนสายไฟแล้วไม่พอต่อการใช้งาน จึงมีการจัดหาซื้อสายไฟพร้อมทั้งปลั๊กตัวผู้และปลั๊กตัวเมียมาเพิ่มเติม แล้วประกอบให้พร้อมใช้งานก่อนวันติดตั้งสายไฟที่เพิ่มเติมมีดังนี้

สายไฟเชื่อม ยาว5เมตร 10 เส้น

สายไฟเชื่อม ยาว10เมตร 5 เส้น

สายพาราเรล ยาว2เมตร 10 เส้น

Instrument detail

Instrument	Gel	Ban-Door	C-Camp
PAR 64			
No. 1	RC347	-	มือเสือ
No. 2	RC11	-	มือเสือ
No. 3	RC48	-	มือเสือ
No. 4	RC76	-	มือเสือ
No. 5	L120	-	มือเสือ
No. 6	RC20	-	มือเสือ
No. 7	RC23	-	มือเสือ
No.8	L120	-	มือเสือ
No.9	L202	-	มือเสือ
No.10	-	-	มือเสือ
No.11	L371	-	มือเสือ
No.12	L371	-	มือเสือ
No.13	L202	-	มือเสือ
No. 14	L202	-	มือเสือ
No. 15	RC26	-	มือเสือ
No. 16	RC26	-	มือเสือ
No. 17	RC54	-	มือเสือ
No. 18	RC54	-	มือเสือ
No. 19	RC54	-	มือเสือ
No. 20	RC54	-	มือเสือ
No. 21	L170	-	มือเสือ
No. 22	RC11	-	มือเสือ
No. 23	RC23	-	มือเสือ
No. 24	L170	-	มือเสือ
No. 25	L202	-	มือเสือ
No. 26	RC64	-	Headstand
No. 27	RC54	-	Headstand

Instrument	Gel	Ban-Door	C-Camp
PAR46			
No. 1	L158	-	Headstand
No. 2	-	-	Headstand
No. 3	-	-	Headstand
FN			
No. 1	L202	+	มือเสือ
No. 2	RC06	+	มือเสือ
No. 3	RC06	+	มือเสือ
No. 4	RC06	+	มือเสือ
No. 5	RC06	+	มือเสือ
No. 6	L117	+	มือเสือ
No. 7	L117	+	มือเสือ
No. 8	L117	+	มือเสือ
No. 9	RC15	-	มือเสือ
No. 10	L202	-	มือเสือ
No. 11	L170	-	มือเสือ
PC			
No. 1	L170	-	มือเสือ
No. 2	L371	+	มือเสือ
No. 3	L202	-	มือเสือ
Profile			
No.1	GOBO	-	มือเสือ
No. 2	GOBO	-	มือเสือ
CYC 1000w			
No.1	RC20	-	วางพื้น
No.2	RC20	-	วางพื้น
No. 3	-	-	วางพื้น

Instrument	Gel	Ban-Door	C-Camp
CYC 500w			
No.1	L120	-	มือเสือ
No.2	L120	-	มือเสือ
No. 3	L120	-	มือเสือ
No. 4	L120	-	มือเสือ
No. 5	L120	-	มือเสือ
No. 6	L120	-	มือเสือ
No.7	L120	-	มือเสือ
No.8	-	-	วางพื้น
No. 9	-	-	บนฉาก
No. 10	-	-	บนฉาก
MR16			
No.1	-	-	บนฉาก
No.2	-	-	บนฉาก
No. 3	-	-	บนฉาก
No. 4	-	-	บนฉาก
No. 5	-	-	บนฉาก
No. 6	-	-	เสาฉาก
No.7	-	-	เสาฉาก
No.8	-	-	วางพื้น
No. 9	-	-	วางพื้น
No. 10	-	-	วางพื้น
No. 11	-	-	วางพื้น
No. 12	-	-	วางพื้น
No. 13	-	-	วางพื้น
No. 14	-	-	วางพื้น
No. 15	-	-	วางพื้น

Instrument Schedule

Bar	Instrument	No.	Watt	Gel	Cannel	Dimmer	Area	Function	Note
A	PAR64	1	1000	RC347	32	3	B	Back	ม่วง
A	CYC 500w	1	500	L120	45	4	Backdrop	บรรยากาศ	น้ำเงิน
A	PAR64	2	1000	RC11	30	2	A	Back	เหลือง
A	PAR64	3	1000	RC48	32	3	C	Back	ม่วงชมพู
A	CYC 500w	2	500	L120	45	4	Backdrop	บรรยากาศ	น้ำเงิน
A	PAR64	4	1000	RC76	48	8	H	Back	เขียว
A	PC	1	1000	L170	18	7	D	Back	ลาเวนเดอร์
A	CYC 500w	3	500	L120	45	4	Backdrop	บรรยากาศ	น้ำเงิน
A	PAR64	5	1000	L120	12	12	A	Back	น้ำเงิน
A	CYC 500w	4	500	L120	46	9	Backdrop	บรรยากาศ	น้ำเงิน
A	PAR64	6	1000	RC20	33	10	M	Back	ส้ม
A	PAR64	7	1000	RC23	31	11	C	Back	ส้มเข้ม
A	CYC 500w	5	500	L120	46	9	Backdrop	บรรยากาศ	น้ำเงิน
A	PAR64	8	1000	L120	29	12	C	Back	น้ำเงิน
B	PAR64	9	1000	L202	25	15	E	Side	ขาว
C	FN	1	1000	L202	13	25	D	Front	ขาว
C	FN	2	1000	RC06	34	24	H	Front	เหลือง

C	PC	2	1000	RC37 1	22	26	H	Front	ขาว
C	PAR64	10	1000	-	17	27	E	Front	เคลีย
D	PAR64	11	1000	L371	4	23	J	Side	ขาว
D	PAR64	12	1000	L371	5	22	I	Side	ขาว
D	PAR64	13	1000	L202	8	31	L	Side	ขาว
Bar	**Instrument**	**No.**	**Watt**	**Gel**	**Cannel**	**Dimmer**	**Area**	**Function**	**Note**
D	PAR64	14	1000	L202	9	32	K	Side	ขาว
D	PC	3	1000	L202	15	21	D	Side	ขาว
E	PAR46	15	1000	RC26	24	35	K	Side	แดง
E	PAR64	16	1000	RC26	24	35	L	Side	แดง
F	PAR64	17	1000	RC54	6	29	I	Side	ลาเวนเดอร์
F	PAR64	18	1000	RC54	7	30	J	Side	ลาเวนเดอร์
F	PAR64	19	1000	RC54	10	39	K	Side	ลาเวนเดอร์
F	PAR64	20	1000	RC54	11	40	L	Side	ลาเวนเดอร์
G	PAR64	21	1000	L170	26	43	E	Side	ลาเวนเดอร์
H	FN	7	1000	L117	2	49	B	Front	ขาวอมเขียว
H	FN	8	1000	L117	3	51	C	Front	ขาวอมเขียว
I	FN	3	1000	RC06	1	48	A	Front	เหลือง
I	FN	4	1000	RC06	2	49	B	Front	เหลือง
Pipe ซ้าย	FN	9	1000	RC15	16	34	D	Back	เหลือง
Pipe ซ้าย	CYC 500 w	6	500	L120	46	19	Backdrop	บรรยากาศ	น้ำเงิน

Pipe ซ้าย	PAR64	22	1000	RC11	30	2	C	Back	เหลือง
Pipe ซ้าย	FN	10	1000	L202	12	13	G	Side	ขาว
Pipe ขวา	PAR64	23	1000	RC23	31	11	A	Back	ส้มเข้ม
Bar	**Instrument**	**No.**	**Watt**	**Gel**	**Cannel**	**Dimmer**	**Area**	**Function**	**Note**
Pipe ขวา	CYC 500 w	7	500	L120	46	9	Backdrop	บรรยากาศ	น้ำเงิน
Pipe ขวา	FN	11	1000	L170	12	13	G	Side	ลาเวนเดอร์
Pipe กลาง	PAR64	24	1000	L170	41	16	A	Side	ลาเวนเดอร์
Pipe กลาง	PAR64	25	1000	L202	27	17	F	Side	ขาว
Pipe หน้า	Profile	1	1000	Gobo	43	50	C	บรรยากาศ	Gobo
Pipe หน้า	FN	5	1000	RC06	3	51	C	Front	เหลือง
Pipe หน้า	FN	6	1000	L117	1	48	A	Front	ขาวอมเขียว
Pipe หน้า	Profile	2	1000	Gobo	42	47	A	บรรยากาศ	Gobo

AIR	PAR64	26	1000	RC64	23	36	D	Side	ฟ้า
AIR	PAR64	27	1000	RC54	28	44	F	Side	ลาเวนเดอร์
พื้น	PAR46	1	500	L158	38	38	B	Side	เหลืองชมพู
พื้น	PAR46	2	500	-	21	54	D	บรรยากาศ	เคลีย
พื้น	PAR46	3	500	-	35	59	F	Side	เคลีย
พื้น	CYC 1000w	1	1000	RC20	47	37	Backdrop	บรรยากาศ	ส้ม
พื้น	CYC 1000w	2	1000	RC20	47	37	Backdrop	บรรยากาศ	ส้ม
พื้น	CYC 1000w	3	1000	-	39	46	E	Side	เคลีย
พื้น	CYC 500w		500	-	21	54	D	บรรยากาศ	เคลีย
Bar	**Instrument**	**No.**	**Watt**	**Gel**	**Cannel**	**Dimmer**	**Area**	**Function**	**Note**
ฉาก	CYC 500w	9	500	-	37	41	ฉาก	บรรยากาศ	เคลีย
ฉาก	CYC 500w	10	500	-	37	41	ฉาก	บรรยากาศ	เคลีย
ฉาก	MR16	1	220	-	36	33	D	Front	เคลีย
ฉาก	MR16	2	220	-	36	33	D	Front	เคลีย
ฉาก	MR16	3	220	-	36	33	D	Front	เคลีย
ฉาก	MR16	4	220	-	36	33	D	Front	เคลีย
ฉาก	MR16	5	220	-	36	33	D	Front	เคลีย
เสา	MR16	6	220	-	40	45	เสา	Front	เคลีย
เสา	MR16	7	220	-	40	45	เสา	Front	เคลีย

พื้น	MR16	8	220	-	18	55	A	Front	เคลีย
พื้น	MR16	9	220	-	18	55	A	Front	เคลีย
พื้น	MR16	10	220	-	18	55	A	Front	เคลีย
พื้น	MR16	11	220	-	19	56	B	Front	เคลีย
พื้น	MR16	12	220	-	19	56	B	Front	เคลีย
พื้น	MR16	13	220	-	20	60	C	Front	เคลีย
พื้น	MR16	14	220	-	20	60	C	Front	เคลีย
พื้น	MR16	15	220	-	20	60	C	Front	เคลีย

2.2 **การจดบันทึกคิวแสง** (Taking cue)

การจดบันทึกคิวแสง หรือ Cue sheet มีส่วนช่วยผู้ออกแบบแสงได้มากในการจดจำค่าความเข้มของแสงแต่ละดวงรวมถึงจำนวนดวงไฟที่เปิดในแต่ละฉากได้อย่างแม่นยำ นอกจากจะเป็นการจัดระบบการทำงานในการทำคิวแสงแล้ว การจดบันทึกคิวแสงยังมีประโยชน์ต่อผู้ออกแบบแสง เช่น เมื่อผู้ออกแบบแสงต้องการแก้ไขความเข้มของแสงไฟบางดวง ก็สามารถปรับเพียงแค่ดวงไฟที่ต้องการ สำหรับดวงไฟอื่นๆสามารถใช้ค่าความเข้มของแสงตามเดิมที่จดบันทึกไว้ได้ ซึ่งเป็นการช่วยประหยัดเวลาได้ค่อนข้างมาก

CUE	LINE	CHANNEL												
		48	47	46	45	44	43	42	41	40	39	38	37	36
1	House	100	30											
2	นาวา													
3	ยักษ์ยืนกมา													
4	พายุ(คลื่นลม)			100	100									
5	เกยหาด													
6	ยายยืนมา													
7	กาแหว่						100	100						
8	เมือง (กลางวัน)		40				100	100						
9	กาแหว่(กลาง)						100	100						
10	กาแหว่(ขวา)													
11	ตื้นเขิน			100	100				30					
12	ยักษ์ปักรักษาตัว			100	100							50		
13	ผู้หญิง3,4													

CUE	LINE	CHANNEL												
		35	34	33	32	31	30	29	28	27	26	25	24	23
1	House							80						
2	นาวา				80								40	
3	ยักษ์ยืนกมา													
4	พายุ(คลื่นลม)							100						
5	เกยหาด	20							60	30	40	20		
6	ยายยืนมา	40							20	50				
7	กาแหว่													
8	เมือง (กลางวัน)					30	80							
9	กาแหว่(กลาง)													
10	กาแหว่(ขวา)													
11	ตื้นเขิน							100						
12	ยักษ์ปักรักษาตัว							100						
13	ผู้หญิง3,4								70	50				

CUE	LINE	CHANNEL												
		22	21	20	19	18	17	16	15	14	13	12	11	10
1	House													
2	นาวา													
3	ยักษ์ยืนกมา				100									
4	พายุ(คลื่นลม)			20	20	20								
5	เกยหาด													
6	ยายยืนมา													
7	กาแหว่										40			
8	เมือง (กลางวัน)											100	50	50
9	กาแหว่(กลาง)				100									
10	กาแหว่(ขวา)			100										
11	ตื้นเขิน											100	30	30
12	ยักษ์ปักรักษาตัว											70		
13	ผู้หญิง3,4													

CUE	LINE	CHANNEL												
		9	8	7	6	5	4	3	2	1				
1	House													
2	นาวา													
3	ยักษ์ยืนกมา													
4	พายุ(คลื่นลม)													
5	เกยหาด													
6	ยายยืนมา													
7	กาแหว่													
8	เมือง (กลางวัน)		80	50	50	30	70	40	70	40	60	40	40	70
9	กาแหว่(กลาง)													
10	กาแหว่(ขวา)													
11	ตื้นเขิน		50	30	30	30	30	30	30	30	40	30	30	50
12	ยักษ์ปักรักษาตัว		30				30	30	30	30	20	20	20	20
13	ผู้หญิง3,4													

CHANNEL	CUE	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26
	LINE	ผู้ชายวัยผู้หญิง4	ชาวบ้าน	บ้านผู้หญิง	กลางวัน(ชาย)	กลางวัน(ขวา)	หมู่บ้านเรา	ผู้หญิงเดอะสัตว์	ผู้หญิงสี่ทุ่งทุ่งนาบน	ยักษ์ตีนตาย	บ้านผู้หญิง	กลางวัน(บน)	เมือง(เย็น)	กลางวัน+ชาวบ้าน
	48													
	47							30	30				40	
	46													
	45													
	44													
	43		100		100	100						100		100
	42				100	100						100		100
	41		40								60			
	40			100							100			
	39													
	38							60	60					
	37													
	36								100	100				
	35													
	34													
	33												30	
	32													
	31		100					40	40		50		100	
	30			80							80		40	
	29						100							
	28			70			50	30	30		60			
	27			30			50	30	30		30			
	26	60		70			70	50	50		60	60		60
	25	50		40			50	40	40		40			
	24													
	23													
	22													
	21													
	20					100								
	19													
	18				100									
	17	40					60					30		30
	16								40	80				
	15								60	80				
	14								90	90				
	13								20	40				
	12			100			100	100	100		100		100	
	11			70			30	30	30		60		70	
	10		60	70			30	30	30		60		60	
	9		30	30			50	40	40		30		50	
	8			30			60	40	40		30		50	
	7			70			30	30	30		60		60	
	6		70	80			30	20	20		70		60	
	5		40	30			60	50	50		30		50	
	4			30			60	50	50		30		50	
	3													
	2			20							20			50
	1													

CHANNEL														
48														
47														
46			100	100	100	100	100	100	100					
45			100	100	100	100	100	100	100					
44														
43	100	100												100
42	100	100												100
41														
40												100		
39														
38			50	50	50	50	70							
37			30	30	30	30	30						30	
36						30	30	30	30					
35														
34														
33														
32														
31														
30														
29	100		100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	
28			30					50				50	30	
27			50					60				30	60	
26	60	60						60				60	30	
25												30		
24														
23														
22														
21						60	60	60	60					
20														
19											100			100
18	100							30	30	30				
17	30	30												
16						40								
15										70				
14										60				
13								20		30				
12				50	70	100	100			80				
11							30				30	20		
10							30		40	30				
9						30	50	30	60	40				
8						40	60				20	40		
7							30				40			
6							30		50	40				
5							50	60	60	50				
4							60				20			
3														
2						30	30							
1								30						

CUE	LINE
27	พระอาทิตย์ตก
28	กาแทค่า(บน)
29	ชาวบ้านเจอฮัฟ
30	ชาวบ้านจิ่งหม่
31	แม่ตั๊กกับฮัฟ
32	แม่ตั๊กกับพ่อตั๊ก
33	ชาวบ้านผ้าขาม
34	แม่ง2ฝั่ง
35	ฟังฮัฟเสร็จแล้ว
36	บ้านยอดทอง
37	บ้านผู้หญิง
38	พ่อเฒ่า(ในเมือง)
39	กาแทค่า(กลาง)

CUE	LINE	CHANNEL													
		48													
		47											40		70
		46	100		100	100									
		45	100		100	100									
		44													
		43					100			100		100		100	
		42					100			100		100		100	
		41													
		40													
		39		50											
		38			70										
		37			30										
		36			30										
		35													
		34													
		33													
		32													
		31											30		70
		30											60		
		29	100	80	100	100		80							
		28		50									60		40
		27		20					60				30		30
		26		40									60		40
		25		20									40		30
		24													80
		23													
		22													
		21			60						20				
		20						30		100		100			
		19					100	30						100	
		18	50					30				100			
		17													
		16	100		40										
		15	100								50				
		14	100								50				
		13	30												
		12			100								100		100
		11		40	30								60		50
		10	40		30								60		50
		9	20		50								30		30
		8		20	60								30		30
		7		40	30								60		60
		6			30								70		70
		5			50								30		30
		4		20	60								30		30
		3													
		2			30								20		20
		1													
40	เตือนเหตุ														
41	ขึ้น														
42	ไม่ยอม														
43	วิ่งไล่จับ														
44	กลางวัน(กลาง)														
45	ภาพในแนวนิ่ง														
46	ผู้หญิงคนนั่งพูด														
47	กลางวัน(ขวา)														
48	ยักษ์ร้องเพลง														
49	กลางวัน(ซ้ายตรง)														
50	ขึ้น														
51	กลางวัน(กลาง)														
52	ห้องสีเหลือง														

CHANNEL	CUE	LINE	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65
48		กาหว่า													
47		ปูซาย้กัย์											40		
46		ผู้หญิงคนนั่นมา									100			100	
45		ตายายเข้ามา									100			100	
44		กาหว่า(ซ้าย)													
43	100	ถ้ำ					100			100					
42	100	บ้านยอดทอง					100			100					
41		กาหว่า											60		
40		ยอดทองออกไป													
39		ชาวบ้านเข้ามา						70							50
38		ศาล				70									
37		พาไปส่ง													
36		ถ้ำ		100		100									
35															
34						20									
33															
32				80		100									
31												40	90		
30													30		
29								80	100		80			80	80
28						60		70					30		50
27					60	30		30					70		20
26						60		60					40		40
25						40		30					70		20
24				40											
23													50		
22													100		
21				100		100							100		
20															
19									100				100		
18							100		30			40			
17															
16				100											
15				90					70						
14				60					60						
13	40								30	40			30		
12						100			80				100		
11						60							30		
10						60			30				30		
9						30			40				60		
8						30							70		
7						60							40		
6						70			40				40		
5						30			50				70		
4						30							80		
3															
2															
1															

CUE	LINE	CHANNEL													
		48									80	60			
		47	40												
		46				100		100	100		100	80			80
		45				100		100	100		100	80			80
		44													
		43		100						100					
		42		100						100					
		41													
		40													
		39					50								
		38													
		37													
		36													
		35													
		34									30	20	50	30	
		33													
		32													
		31	60												
		30													
		29			80	80	80	100	100		90	70			70
		28					50								
		27					20								
		26					40								
		25					20								
		24												40	
		23													
		22													
		21													
		20													
		19								100	30	20	20	40	30
		18		100											
		17													
		16													
		15													
		14													
		13													
		12			80			80	80		40	40	50	40	30
		11			50										
		10			40										
		9			20										
		8			20										
		7			40			30							
		6			40										
		5			20										
		4			20			20							
		3													
		2													
		1													
			อ่างหินหัก	กาแหว่(ซ้าย)	บ้านผู้หญิง	จิ่งตะโกน	ถ้ำ	ผู้หญิงคนนั้นหยุด	ยอดเรือ	กาแหว่(กลาง)	กลางทะเล	กลางทะเล	ทุกคนข้างล่าง	ยักษ์ตุ๊กตาหยุด	กลางทะเล
			66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78

CHANNEL								
	48							
	47							90
	46		100			100		
	45		100			100		
	44							
	43	100					100	100
	42	100					100	100
	41					30		
	40							
	39							
	38							
	37							
	36							
	35			20	40			
	34							
	33							
	32							
	31							
	30							
	29		100			100		
	28			60	20			
	27			30	50			
	26			40				
	25			20				
	24							
	23							
	22							
	21							
	20	100	20					30
	19		20				100	
	18		20					
	17							
	16							
	15							
	14							
	13							
	12					100		
	11					30		
	10					30		
	9					50		
	8					40		
	7					30		
	6					30		
	5					40		
	4					50		
	3							
	2							
	1							

CUE	LINE							
79	กาแหว่ง(ขวา)							
80	หายุดลิ่น							
81	เกยหาด							
82	ยายเฒ่ามา							
83	กาแหว่งเต้ามา							
84	กาแหว่ง(กลาง)							
85	ช่วงจม							

2.3 การซ้อมด้านเทคนิคและการซ้อมใหญ่ (Technical and Rehearsals)

การซ้อมทางด้านเทคนิคเป็นการซ้อมนักแสดงกับเทคนิคต่างๆทั้งหมด ฉาก เครื่องแต่งกาย แสง เสียง หรือเทคนิคอื่นๆทั้งหมด ที่จะเกิดขึ้นจริงบนเวที เพื่อเตรียมความพร้อมของทุกฝ่ายเสมือนรอบแสดงจริง เพราะเมื่อหาพบปัญหาขณะซ้อมจะได้สามารถปรับปรุงแก้ไขหรือเพิ่มเติมได้

สำหรับการซ้อมด้านเทคนิคของแสงในละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดง มีเวลาซ้อม3วันด้วยกัน ในระหว่าง3วันก่อนการแสดงนี้ มีการปรับเปลี่ยนแสงให้ลักษณะของแสงและภาพนั้นตรงกัน มีการเพิ่มดวงไฟ และลดดวงไฟลง ตามความเหมาะสม ในส่วนของคิวการเปลี่ยนไฟ ได้มีการเพิ่มคิวการเปลี่ยนไฟขณะซ้อมอยู่หลายคิวด้วยกัน และผู้ออกแบบแสงต้องจดบันทึกคิวอย่างละเอียดเพื่อทบทวนและทวนความจำขณะแสดง รวมถึงจดจำจังหวะในการเปลี่ยนคิวไฟ ว่าช้าหรือเร็วแค่ไหน เพื่อให้เกิดความผิดพลาดน้อยที่สุด การจดบันทึกชื่อของคิวไฟที่แผงความคุมไฟนั้นผู้ออกแบบจำเป็นต้องใช้คำที่สั้นและสามารถให้ตนเองเข้าใจได้เมื่อมองผ่านแค่นิดเดียวเท่านั้น เพราะเมื่อขณะแสดงจริงผู้ออกแบบต้องใช้สมาธิในการติดตามเหตุการณ์ของเรื่อง จึงไม่สามารถใช้เวลาในการอ่านได้นานนัก

ในระหว่างการซ้อมอาจจะมีการหยุดการแสดงเพื่อปรับเปลี่ยนองค์ประกอบต่างๆของทุกๆฝ่ายที่ยังไม่เรียบร้อย หรือหยุดเพื่อแก้ไขส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ รวมถึงฝ่ายแสงด้วยเช่นกัน เพื่อจัดระเบียบภาพรวมทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นบนเวทีให้สอดคล้อง และเป็นไปในทิศทางเดียวกันได้

การพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบการแต่งหน้าและทรงผมเพื่อการแสดง

ในการออกแบบการแต่งหน้าทรงผมเพื่อการแสดง เรื่อง ยักษ์ตัวแดง ด้วยบทประพันธ์เป็นบทที่เปิดกว้างสำหรับทีมดีไซน์อย่างมาก ไม่บอกยุคสมัย และด้วยผู้กำกับนำมาตีความการนำเสนอใหม่ ยิ่งเป็นงานที่ท้าทายต่อผู้ออกแบบการแต่งหน้าและทรงมากยิ่งขึ้นไปอีก ผู้ออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม จึงเลือกการแต่งหน้าแบบสไตล์ไลซ์(Stylized Make up) หรืออาจบอกได้ว่าเป็นการแต่งหน้าในเชิงสัญลักษณ์ก็ว่าได้ โดยมีแนวความคิดผู้ออกแบบต้องการนำเสนอความขัดแย้งและความแตกต่างของตัวละครผ่านการแต่งหน้าและทรงผม ซึ่งแบ่งการแต่งหน้าเป็นสามกลุ่ม กลุ่มแรกเป็นกลุ่มของชาวบ้านแนวความคิดในการทำงานคือ การสื่อสาร การแต่งหน้าและทรงผมจึงออกมาในรูปแบบของการใช้เส้น การคัดเส้น เข้ามาช่วยในการแต่งหน้า สองถัดมาคือยักษ์ตัวแดง แนวคิดในการทำงานคือ ความสุขและความเสียสละ การแต่งหน้าและทรงผมจึงออกมาในรูปแบบลักษณะ ฟรีฟอร์ม ไม่ใช้เส้น กลุ่มสุดท้ายคือผู้หญิงคนนั้น แนวคิดในการทำงานคือ ความกล้าและความเชื่อมั่น การแต่งหน้าและทรงผม จึงออกมาในรูปแบบการแต่งหน้าที่มีทั้งสองกลุ่มผสมรวมกันอยู่ คือมีทั้งการใช้เส้นและฟรีฟอร์ม

การแต่งหน้าและทรงผมเมื่อผู้ออกแบบได้รับโจทย์จากผู้กำกับและโทนสีจากฝ่ายเครื่องแต่งกายทำให้การทำงานง่ายขึ้นและสามารถสะท้อนแนวคิดการตีความของงานดีไซน์และตัวผู้กำกับเองอีกด้วย

ตัวอย่างภาพการแต่งหน้าและทรงผม

ซึ่งสามารถจำแนกลักษณะการแต่งหน้า ตามลำดับตัวละครได้ดังนี้

ยักษ์

ขั้นตอนการแต่งหน้าตัวละคร

1. ขั้นตอนแรกลงรองพื้นด้วยมาดามสก็อตสีขาว ทาให้ทั่วไปหน้า ลำคอ และเลยขึ้นไปบนศีรษะเล็กน้อย
2. ลงแป้งฝุ่นสีขาวให้ทั่วบริเวณที่ลงมาดามสก็อตไว้ เพื่อซับความมัน
3. ใช้ไฮไลท์ ลงทับอีกชั้นเพื่อเพิ่มความขาว
4. ใช้พิกเม้นต์ สีเหลืองผสมกับครีมกันแดด ขนให้เข้ากันแล้วป้ายลงไปบนใบหน้า ลำคอและศีรษะ
5. ใช้แป้งฝุ่นผสมน้ำลงบริเวณเนื้อที่โผล่ออกมาให้เห็นเข้าเป็นเป็นขาวหมด
6. ตรวจสอบความเรียบร้อยเป็นอันเสร็จ

ขั้นตอนการทำผมตัวละคร

1. ตัดผมทรงสกินเฮด

ผู้หญิงคนนั้น

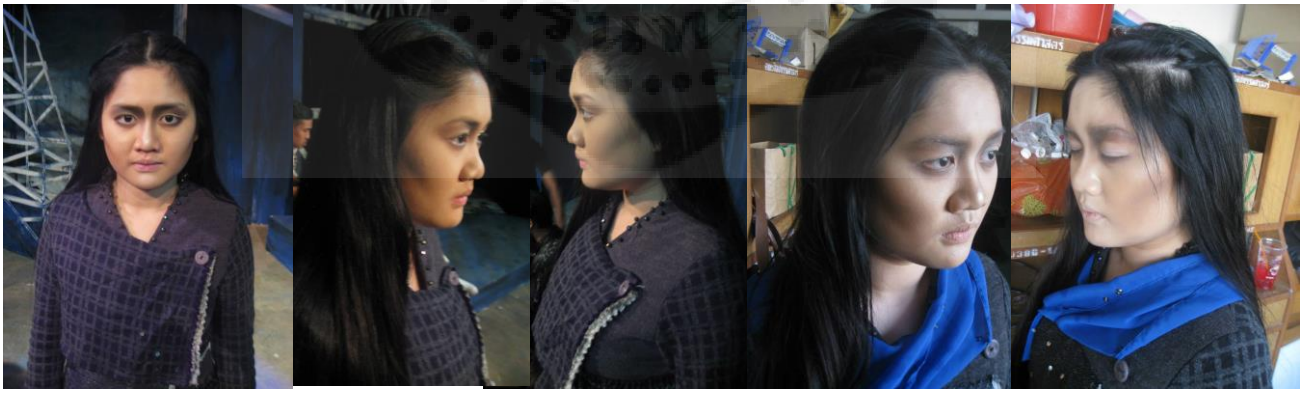

ขั้นตอนการแต่งหน้าตัวละคร

1. เตรียมผิว ลงรองพื้นสีเดียวกับผิวแล้วเกลี่ยให้ทั่วหน้าและลำคอ
2. ลงแป้งฝุ่นสีเหลืองอ่อนเพื่อให้ผิวดูนวลผ่อง
3. เปลือกตาใช้อายแชโดว์ สีน้ำตาลอมม่วงทาบริเวณโหนกตา ไล่ไปใต้หัวคิ้วแล้วลากลงมาที่ข้างสันจมูกเกลี่ยให้ฟุ้งเน้นบล็อก

4. ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาลเข้มลงทับตามไปอีกทีบริเวณใต้หัวคิ้ว เพื่อสร้างความลึกให้จมูกดูโด่งขึ้นมาอีก
5. ลงไฮไลท์สีขาวที่เปลือกตา สันจมูก โหนกแก้ม เหนือคิ้ว และคาง
6. ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาลอมม่วงลงใต้ตา
7. เฉดร่องแก้มด้วยบรัชเชอร์สีน้ำตาลอ่อน และน้ำตาลเข้มตามลำดับ
8. ตรวจเช็คความเรียบร้อยบนใบหน้า เป็นอันเสร็จ

ขั้นตอนการทำผมตัวละคร

1.ใช้หวีสางผมแล้วแสกกลาง
2.ถักผมข้างหน้าเก็บทั้งสองข้างแล้วรัดด้วยหนังยาง เอาผมด้านในมาคลุมผมรอยรัด
3.ฉีดสเปรย์ผมให้อยู่ทรง ปล่อยผมด้านหลังยาวลงมา

ยอดทอง

ขั้นตอนการแต่งหน้าตัวละคร

1. เตรียมผิว ลงรองพื้นสีขาวกว่าผิวจริงหนึ่งเบอร์ ลงให้ทั่วใบหน้าและลำคอ
2. ลงแป้งฝุ่น เพื่อซับความมันบนใบหน้า
3. ลงไฮท์ไลท์ เกลี่ยให้ทั่วใบหน้าแบบไม่ต้องเนียนละเอียด
4. เปลือกตา ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาล ลงทั่วเปลือกตาทั้งล่างและบน หางตาปัดเฉี่ยวขึ้น
5. ใช้อายแชโดว์สีดำลงทับสีน้ำตาลเข้ม
6. เขียนคิ้วใช้อายแชโดว์สีดำเขียนคิ้ว ให้เขียนตรงขึ้นไป
7. ใช้เฉดดิ้งไลท์ข้างสันจมูกและร่องแก้ม
8. ใช้บรัชเชอร์สีน้ำตาลเข้มละสีดำไลท์ร่องแก้ม โดยใช้เพดพลาสติกทาบกับร่องแก้มแล้วจึงไลท์
9. ทาปากใช้ลิปสีน้ำตาลเข้มทาด้านในของริมฝีปาก
10. ใช้อายแชโดว์สีดำ ไลท์บริเวณหน้าผาก
11. เก็บรายละเอียดบนใบหน้า

ขั้นตอนการทำผมตัวละคร

1. ใช้หวีสางผมให้ทั่ว

2. นำหวีปาดเจลให้ทั่วแล้วหวีผมเสยขึ้นให้หมดทั้งด้านบนและด้านข้าง

3. หนีบปากเป็ดเก็บผมให้อยู่ทรงแล้วฉีดสเปรย์

4. ใช้ไดร์เป่าให้สเปรย์แข็งตัว ถอดปากเป็ดออก

5. ใช้แป้งฝุ่นโรยตัวผสมน้ำให้เข้ากันแล้วนำมาป้ายด้านข้างของศีรษะ

กาเหว่า (ชาย 4,ผู้ตัดสินคดี 1)

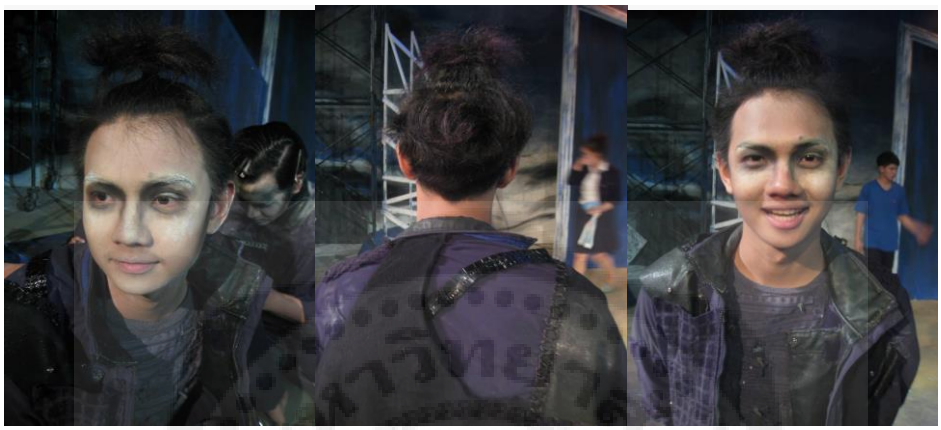

ขั้นตอนการแต่งหน้าตัวละคร

1. เตรียมผิว ลงรองพื้นสีขาวกว่าผิวจริงหนึ่งเบอร์ ลงให้ทั่วใบหน้าและลำคอ

2. ลงแป้งฝุ่น เพื่อซับความมันบนใบหน้า

3. ลงไฮท์ไลท์ เกลี่ยให้ทั่วใบหน้าแบบไม่ต้องเนียนละเอียด

4. เปลือกตา ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาล ลงทั่วเปลือกตาทั้งล่างและบน

5. ใช้อายแชโดว์สีดำลงทับสีน้ำตาลเข้ม โดยเน้นบริเวณหัวตามาถึงสันจมูก

6. ใช้เฉดดิ้งไลท์ข้างสันจมูกและร่องแก้ม

7. ใช้บรัชเชอร์สีน้ำตาลเข้มละสีดำไลท์ร่องแก้ม โดยใช้เพดพลาสติกทาบกับร่องแก้มแล้วจึงไลท์

8. ทาปากใช้ลิปสีน้ำตาลเข้มทาด้านในของริมฝีปาก

9. ใช้อายแชโดว์สีดำ ไลท์บริเวณหน้าผาก

10. เก็บรายละเอียดบนใบหน้า

ขั้นตอนการทำผมตัวละคร

1. รวบผมขึ้นเป็นจุกตรงกลางศีรษะรัดด้วยหนังยาง

คอรัสหญิง 1 (หญิง 2,หญิง 4,หญิง 7,แม่เด็ก,ไทยมุง 2,ไทยมุง 5,ผู้ตัดสินคดี 4)

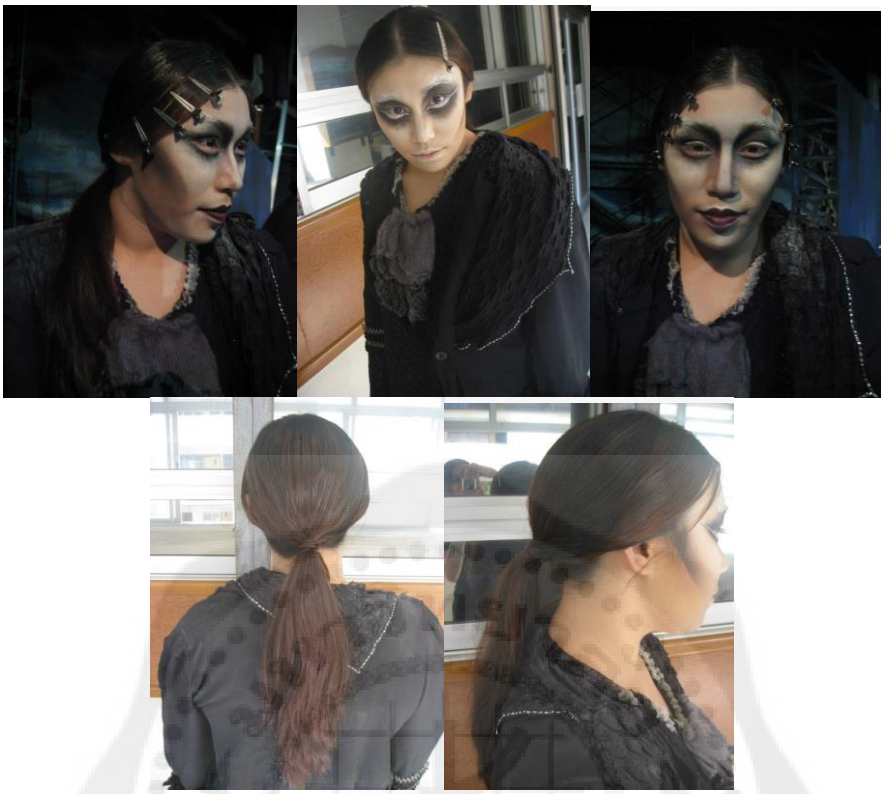

ขั้นตอนการแต่งหน้าตัวละคร

1. เตรียมผิวโดยการรองพื้นที่ขาวกว่าผิวจริงเกลี่ยให้ทั่วใบหน้าและลำคอ
2. ลงแป้งฝุ่นสีเนื้อเพื่อซับความมันของรองพื้น
3. ใช้ไฮท์เกลี่ยทั่วใบหน้าเน้นบริเวณ หน้าผาก สันจมูก โหนกแก้ม และคาง ให้ขาวเป็นพิเศษแต่ไม่ต้องเนียน
4. ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาล ลงรอบดวงตา เกลี่ยให้ฟุ้ง
5. ใช้อายแชโดว์สีดำ ลงบริเวณใต้ตา เริ่มจากหัวตายาวไปถึงหางตา แล้วปัดยาวออกไปด้านข้างเป็นแนวเส้นตรง6. ใช้อายแชโดว์สีดำลงบริเวณหัวตาลากลงมาถึงสันจมูกแล้วเกลี่ยให้สวยงาม เพื่อทำให้จมูกดูโด่งขึ้น และเบ้าตาดูลึกลง
7. ใช้บรัชเชอร์สีน้ำตาลเฉดบริเวณร่องแก้ม ทั้งสองข้าง
8. ใช้เพดพลาสติกทาบบริเวณร่องแก้ม แล้วใช้อายแชโดว์สีดำปัดลงไปจะได้ลักษณะเส้นของร่องแก้ม
9. ทาปากสีม่วงเข้ม
10. เก็บรายละเอียดบนใบหน้า

ขั้นตอนการทำผมตัวละคร

1. สางผมให้ทั่วแล้วแสกกลาง
2. รวบผมต่ำ ตรงท้ายทอยรัดด้วยหนังยาง
3. นำผมช่อเล็กๆมาพันทับหนังยางแล้วยึดด้วยกิ๊บตุ่มดำซ่อนไว้ด้านล่างท้ายทอย
4. นำหวีปาดเจลแล้วลูกผมให้ทั่ว
5. ฉีดสเปรย์เก็บปอยผมไม่ให้หลุดร่วง

คอรัสหญิง 2 (หญิง 1,หญิง 5,หญิง 6,ยายแก่,ผู้ตัดสินคดี 2) ซีน

ขั้นตอนการแต่งหน้าตัวละคร

1. เตรียมผิวโดยการรองพื้นที่ขาวกว่าผิวจริงเกลี่ยให้ทั่วใบหน้าและลำคอ
2. ลงแป้งฝุ่นสีเนื้อเพื่อซับความมันของรองพื้น
3. ใช้ไฮท์เกลี่ยทั่วใบหน้าเน้นบริเวณ หน้าผาก สันจมูก โหนกแก้ม และคาง ให้ขาวเป็นพิเศษแต่ไม่ต้องเนียน
4. ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาล ลงรอบดวงตา เกลี่ยให้ฟุ้ง
5. ใช้อายแชโดว์สีดำ ลงบริเวณใต้ตา เริ่มจากหัวตายาวไปถึงหางตา แล้วปัดยาวออกไปด้านข้างเป็นแนวเส้นตรง6. ใช้อายแชโดว์สีดำลงบริเวณหัวตาลากลงมาถึงสันจมูกแล้วเกลี่ยให้สวยงาม เพื่อทำให้จมูกดูโด่งขึ้น และเบ้าตาดูลึกลง
7. ใช้บรัชเชอร์สีน้ำตาลเฉดบริเวณร่องแก้ม ทั้งสองข้าง
8. ใช้เพดพลาสติกทาบบริเวณร่องแก้ม แล้วใช้อายแชโดว์สีดำปัดลงไปจะได้ลักษณะเส้นของร่องแก้ม
9. ใช้ตาข่ายทาบบริเวณด้านข้างของใบหน้า แล้วใช้อายแชโดว์สีดำปัดลงไปบนตาข่าย จะได้เท็คเจอร์ตาข่ายบนใบหน้า
10. ทาปากสีม่วงเข้ม
11. เก็บรายละเอียดบนใบหน้า

ขั้นตอนการทำผมตัวละคร

1. สางผมให้ทั่วแล้วแสกกลาง
2. รวบผมต่ำ ตรงท้ายทอยรัดด้วยหนังยาง เก็บผมมวยเข้าท้ายทอย
3. นำผมช่อเล็กๆมาพันทับหนังยางแล้วยึดด้วยกิ๊บตุ่มดำซ่อนไว้ด้านล่างท้ายทอย
4. นำหวีปาดเจลแล้วลูกผมให้ทั่ว
5. ฉีดสเปรย์เก็บปอยผมไม่ให้หลุดร่วง

คอรัสหญิง 3 (หญิงชรา,หญิง 3,ไทยมุง 4) อิงกานต์

ขั้นตอนการแต่งหน้าตัวละคร

1. เตรียมผิวโดยการรองพื้นที่ขาวกว่าผิวจริงเกลี่ยให้ทั่วใบหน้าและลำคอ
2. ลงแป้งฝุ่นสีเนื้อเพื่อซับความมันของรองพื้น
3. ใช้ไฮท์เกลี่ยทั่วใบหน้าเน้นบริเวณ หน้าผาก สันจมูก โหนกแก้ม และคาง ให้ขาวเป็นพิเศษแต่ไม่ต้องเนียน
4. ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาล ลงรอบดวงตา เกลี่ยให้ฟุ้ง
5. ใช้อายแชโดว์สีดำ ลงบริเวณใต้ตา เริ่มจากหัวตายาวไปถึงหางตา
6. ใช้อายแชโดว์สีดำลงบริเวณหัวตาลากลงมาถึงสันจมูกแล้วเกลี่ยให้สวยงาม เพื่อทำให้จมูกดูโด่งขึ้น และเบ้าตาดูลึกลง
7. ใช้บรัชเชอร์สีน้ำตาลเฉดบริเวณร่องแก้ม ทั้งสองข้าง
8. ใช้เพดพลาสติกทาบบริเวณร่องแก้ม แล้วใช้อายแชโดว์สีดำปัดลงไปจะได้ลักษณะเส้นของร่องแก้ม
9. ทาปากสีม่วงเข้ม
10. เก็บรายละเอียดบนใบหน้า

ขั้นตอนการทำผมตัวละคร

1. สางผมให้ทั่วแล้วเก็บผมหน้าม้าขึ้นให้เรียบ
2. รวบผมต่ำเหนือท้ายทอยด้วยหนังยาง
3. นำผมช่อเล็กๆมาพันทับหนังยางแล้วยึดด้วยกิ๊บตุ่มดำซ่อนไว้ด้านล่างท้ายทอย
4. นำหวีปาดเจลแล้วลูกผมให้ทั่ว
5. ฉีดสเปรย์เก็บปอยผมไม่ให้หลุดร่วง

คอรัส 1 (พ่อเฒ่า,ไทยมุง 1,ชาย 2) เต้ยแทน

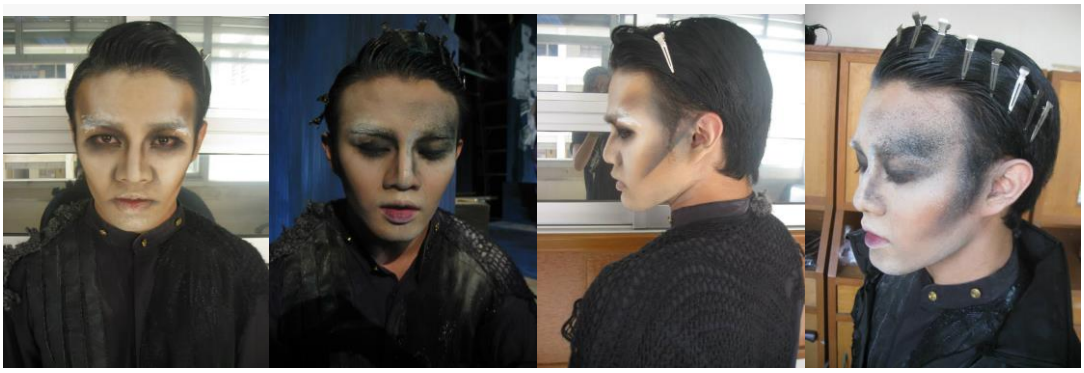

ขั้นตอนการแต่งหน้าตัวละคร

1. เตรียมผิวโดยการรองพื้นที่ขาวกว่าผิวจริงเกลี่ยให้ทั่วใบหน้าและลำคอ
2. ลงแป้งฝุ่นสีเนื้อเพื่อซับความมันของรองพื้น
3. ใช้ไฮท์เกลี่ยทั่วใบหน้าเน้นบริเวณ หน้าผาก สันจมูก โหนกแก้ม และคาง ให้ขาวเป็นพิเศษแต่ไม่ต้องเนียน
4. ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาล ลงรอบดวงตา เกลี่ยให้ฟุ้ง
5. ใช้อายแชโดว์สีดำ ลงบริเวณใต้ตา เริ่มจากหัวตายาวไปถึงหางตา แล้วปัดยาวออกไปด้านข้างเป็นแนวเส้นตรง
6. ใช้อายแชโดว์สีดำลงบริเวณหัวตาลากลงมาถึงสันจมูกแล้วเกลี่ยให้สวยงาม เพื่อทำให้จมูกดูโด่งขึ้น และเบ้าตาดูลึกลง
7. เติมเส้นความแก่ และให้ดูเศร้า บริเวณหางตา ข้างปีกจมูก และมุมปาก ด้วยอายแชโดว์สีน้ำตาลเข้ม
8. ใช้บรัชเชอร์สีน้ำตาลเฉดบริเวณร่องแก้ม และขมับทั้งสองข้าง
9. ใช้เพดพลาสติกทาบบริเวณร่องแก้ม แล้วใช้อายแชโดว์สีดำปัดลงไปจะได้ลักษณะเส้นของร่องแก้ม
10. ทาปากสีม่วงเข้ม
11. เก็บรายละเอียดบนใบหน้า

ขั้นตอนการทำผมตัวละคร

1. สางผมแล้วแสกข้างตามรอยแสกเดิมของนักแสดง
2. ใช้หวีหางจุ่มลงไปในเจลแต่งผมปาดให้เรียบหวีขึ้นให้ทั่วศีรษะ
3. ใช้ปากเป็ดช่วยหนีบให้อยู่ทรงแล้วฉีดสเปรย์
4. ใช้ไดร์เป่าให้เจลและสเปรย์แข็งอยู่เป็นทรง

คอรัส 2 (ตาแก่,ชาย 3,ชาย 5,พ่อเฒ่ามาก) ไผ่

ขั้นตอนการแต่งหน้าตัวละคร

1. เตรียมผิวโดยการรองพื้นที่ขาวกว่าผิวจริงเกลี่ยให้ทั่วใบหน้าและลำคอ
2. ลงแป้งฝุ่นสีเนื้อเพื่อซับความมันของรองพื้น
3. ใช้ไฮท์เกลี่ยทั่วใบหน้าเน้นบริเวณ หน้าผาก สันจมูก โหนกแก้ม และคาง ให้ขาวเป็นพิเศษแต่ไม่ต้องเนียน
4. ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาล ลงรอบดวงตา เกลี่ยให้ฟุ้ง
5. ใช้อายแชโดว์สีดำ ลงบริเวณใต้ตา เริ่มจากหัวตายาวไปถึงหางตา แล้วปัดยาวออกไปด้านข้างเป็นแนวเส้นตรง
6. ใช้อายแชโดว์สีดำลงบริเวณหัวตาลากลงมาถึงสันจมูกแล้วเกลี่ยให้สวยงาม เพื่อทำให้จมูกดูโด่งขึ้น และเบ้าตาดูลึกลง
7. ใช้บรัชเชอร์สีน้ำตาลเฉดบริเวณร่องแก้ม และขมับทั้งสองข้าง
8. ใช้เพดพลาสติกทาบบริเวณร่องแก้ม แล้วใช้อายแชโดว์สีดำปัดลงไปจะได้ลักษณะเส้นของร่องแก้ม
9. ทาปากสีม่วงเข้ม
10. เก็บรายละเอียดบนใบหน้า

ขั้นตอนการทำผมตัวละคร

1. สางผมแล้วแสกข้างตามรอยแสกเดิมของนักแสดง
2. ใช้หวีหางจุ่มลงไปในเจลแต่งผมปาดให้เรียบหวีขึ้นให้ทั่วศีรษะ
3. ใช้ปากเป็ดช่วยหนีบให้อยู่ทรงแล้วฉีดสเปรย์
4. ใช้ไดร์เป่าให้เจลและสเปรย์แข็งอยู่เป็นทรง

คอรัส 3 (**พ่อเด็ก**,**ชาย** 1,**ไทยมุง** 3,**ผู้ตัดสินคดี** 3) **พู่กัน**

ขั้นตอนการแต่งหน้าตัวละคร

1. เตรียมผิว ลงรองพื้นสีขาวกว่าผิวจริงหนึ่งเบอร์ ลงให้ทั่วใบหน้าและลำคอ
2. ลงแป้งฝุ่น เพื่อซับความมันบนใบหน้า
3. ลงไฮท์ไลท์ เกลี่ยให้ทั่วใบหน้าแบบไม่ต้องเนียนละเอียด
4. เปลือกตา ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาล ลงทั่วเปลือกตาทั้งล่างและบน
5. ใช้อายแชโดว์สีดำลงทับสีน้ำตาลเข้ม โดยเน้นบริเวณหัวตามาถึงสันจมูก
6. ใช้อายแชโดว์ลากเส้นตรงเฉียงบริเวณหางตาเฉียงลงมาใต้ตา ให้เป็นเส้นตรง
7. ใช้เฉดดิ้งไลท์ข้างสันจมูกและร่องแก้ม
8. ใช้บรัชเชอร์สีน้ำตาลเข้มละสีดำไลท์ร่องแก้ม โดยใช้เพดพลาสติกทาบกับร่องแก้มแล้วจึงไลท์
9. ทาปากใช้ลิปสีน้ำตาลเข้มทาด้านในของริมฝีปาก
10. ใช้อายแชโดว์สีน้ำตาล ไลท์บริเวณหน้าผาก
11. เก็บรายละเอียดบนใบหน้า

ขั้นตอนการทำผมตัวละคร

1. สางผมแล้วแสกข้างตามรอยแสกเดิมของนักแสดง
2. ใช้หวีหางจุ่มลงไปในเจลแต่งผมปาดให้เรียบหวีขึ้นให้ทั่วศีรษะ
3. ใช้ปากเป็ดช่วยหนีบให้อยู่ทรงแล้วฉีดสเปรย์
4. ใช้ไดร์เป่าให้เจลและสเปรย์แข็งอยู่เป็นทรง

บทที่ 4

สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงาน

สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานด้านการกำกับการแสดง

การสรุปผลการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานก็เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะในด้านกระบวนการผลิตงานละครเวที สำหรับนิสิตสาขาวิชาศิลปะการแสดงที่ได้ศึกษาเรียนรู้ทั้งในภาคทฤษฎีและปฏิบัติ จนสามารถประมวลความรู้ทั้งหมดออกมาเป็นงานละครเวทีได้อย่างสมบูรณ์

หลังจากผ่านกระบวนการการผลิตละครเวทีเรื่อง “ยักษ์ตัวแดง” (AKAONI) ตลอดปีการศึกษา 2556 ผู้ศึกษาในฐานะผู้กำกับการแสดงละครเวทีเรื่องนี้ ได้เรียนรู้กระบวนการทำงาน ตลอดจนทำความเข้าใจกับแนวทางการผลิตงานเพื่อให้ตอบสนองสมาชิกในกลุ่ม และผู้ชมได้มากที่สุด ทั้งนี้ยังเป็นการเปิดประสบการณ์การเรียนรู้ จากการได้ลงมือปฏิบัติงานจริง จึงทำให้ผู้ศึกษาพบกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ในการกำกับการแสดงละครเวทีและรู้จักหาวิธีการแก้ไขปัญหาในการทำงาน ร่วมกับผู้อื่น รู้จักเอาชนะทุกอุปสรรคที่เกิดขึ้น ซึ่งคนเป็นผู้กำกับควรตระหนักเพื่อเป็นแนวทางที่ดีสาหรับผู้ที่ต้องการศึกษาด้านการแสดงและการกำกับการแสดงละครเวทีต่อไป ผู้ศึกษาได้สรุปผลการศึกษาไว้เป็นช่วงระยะเวลาในการดำเนินงาน 3 ช่วงดังนี้

1.**ช่วงก่อนการจัดแสดง** (Pre – production Period)

1.1 ปัญหาในการคัดเลือกบทละคร

เนื่องจากบทละครเรื่อง“ยักษ์ตัวแดง” (AKAONI) ผู้ศึกษา มีความสนใจในประเด็น แต่ไม่เห็นภาพด้านองค์ประกอบศิลป์ ซึ่งบทละครมีลักษณะเป็น Poor Theatre คือละครที่ไม่ต้องใช้องค์ประกอบของฉาก แสง สี เสียง เครื่องแต่งกาย ฯลฯ เข้าเป็นส่วนสำคัญ โดยพยายามเข้าถึงแก่นของละครโดยเน้นที่ปัจจัยสำคัญ 2 อย่างเท่านั้น คือ นักแสดง และ ผู้ชม เมื่อหลีกเลี่ยงการใช้สิ่งประกอบ นักแสดงก็ต้องใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ ต้องใช้เวลาฝึกฝนนับปีและอุทิศตัวให้ละครในทางจิตและวิญญาณ แต่ในกระบวนการสร้างละครครั้งนี้ จำเป็นที่จะต้องมีผู้รับผิดชอบฝ่ายต่างๆ โดยเฉพาะงานออกแบบ ซึ่งอาจเป็นปัญหาด้านการสื่อสารและให้แนวทางนักออกแบบ

ด้านบทละคร การวิเคราะห์เพื่อให้ได้ แก่นความคิดหลัก ก็มีความยากเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากบทละครมีความสลับซับซ้อน และเป็นปัจจุบันสูงมาก ประกอบกับวุฒิภาวะและความรู้ของตัวผู้ศึกษา ก็ยังไม่ค่อยสันทัดในองค์ประกอบอันเป็นปัจจัยสำคัญของเรื่อง เช่น ประชาธิปไตย สิทธิเสรีภาพ ความแตกต่างการแบ่งแยกในกลุ่มคนและชนชั้นต่างๆ เป็นต้น ทำให้แกนหลักที่จะยึด ยังไม่เสถียรและชัดเจนพอ แต่ผู้ศึกษาก็เลือกเรื่อง ยักษ์ตัวแดง ในการศึกษา เพื่อพิสูจน์ความสามารถของตัวเองและทีมงาน เพราะเห็นว่ามีเวลาที่จะอยู่กับบทละครเรื่องนี้กว่า 9 เดือน อย่างไรแล้วความเป็นไปได้ที่ภาพรวมจะออกมาอย่างสมบูรณ์แบบ ตอบโจทย์ ก็มีความเป็นไปได้สูงพอสมควร ผู้ศึกษาจึงเลือกละครเรื่องนี้มาจัดแสดงและใช้เป็นกรณีศึกษาจะช่วยพัฒนาศักยภาพทางด้านการกำกับการแสดงของผู้ศึกษาเองด้วย

1.2 ปัญหาในการค้นคว้าก่อนการกำกับการแสดง

เนื่องด้วยบทละครเรื่องนี้มีความร่วมสมัยและเป็นปัจจุบันสูงมาก ผู้ประพันธ์เป็นชาวญี่ปุ่น ซึ่งมีผลงานเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง แต่ตัวผู้ศึกษากลับหาข้อมูลที่เกี่ยวกับผู้ประพันธ์ไม่ค่อยเจอ จึงปรับวิธีการค้นหาข้อมูลใน Internet ซึ่งมีแต่บทสัมภาษณ์ มาใช้การสัมภาษณ์นักแสดงไทยที่เคยร่วมงานกับคุณ ฮิเดกิ โนดะแทน

1.3 ปัญหาในการวิเคราะห์และตีความบทละคร

ด้วยความที่โครงเรื่องและองค์ประกอบบทละครเรื่องนี้มีลักษณะพิเศษบางอย่างที่ผู้กำกับการแสดงยังไม่เคยพบในบทละครที่ผู้ศึกษาเคยศึกษามา ทำให้การวิเคราะห์บทละครต้องอ่านบทละครซ้ำไปซ้ำมาหลายๆรอบเพื่อให้เข้าใจโครงเรื่องและสามารถมองเห็นภาพได้อย่างละเอียดมากยิ่งขึ้น แต่ในทุกครั้งที่อ่านผู้ศึกษาก็จะเห็นอะไรใหม่ๆเพิ่มเติม และเกิดความไม่มั่นใจใจสิ่งที่คิด ทั้งที่จากการวิเคราะห์โครงเรื่องจะมีทั้ง แก่นความคิดหลักและความคิดรองแล้วก็ตาม

1.4 ปัญหาในการคัดเลือกนักแสดง

เนื่องด้วยละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดง เป็นละครเวทีที่มีความแปลกใหม่สำหรับผู้ศึกษาและผู้แสดงจำเป็นต้องมีทักษะการใช้ร่างกายในระดับหนึ่ง ผู้ศึกษามีความสนใจในแนวทางการนำเสนอแบบ Physical Theatre ซึ่งจากทรัพยากรและประสบการณ์ที่มี อาจเป็นปัญหาในการสร้างงานได้ ทั้งนี้ จึงต้องพิจารณาอย่างหนัก ในการเลือกภาพการนำเสนอการคัดเลือกนักแสดงที่มีความพร้อม ความตั้งใจและความรับผิดชอบสูงเป็นอย่างยิ่ง แต่ด้วยแนวทางและภาพที่คิดไว้ยังไม่ชัดเจน จึงส่งผลให้โจทย์ที่ใช้คัดเลือกนักแสดงยังไม่สามารถนำพาความสามารถที่แท้จริงของนักแสดงออกมาได้อย่าที่ต้องการ

1.5 การคัดเลือกทีมงาน

การคัดเลือกทีมงานถือเป็นปัญหาหลักของละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดง เนื่องจากบทละครมีลักษณะเปิดกว้าง ให้พื้นที่ผู้สร้างงานทุกคนได้ใส่จินตนาการของตนเองลงไปในงาน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ออกแบบในแต่ละฝ่าย ต้องเห็นภาพการแสดงร่วมกับแต่อยู่ภายใต้ Concept ของผู้กำกับซึ่งจำเป็นต้องมีความชัดเจนสูง แต่สืบเนื่องจากกระบวนการเรียนการสอนที่แตกต่างของกลุ่มผู้สร้างสรรค์งาน ทำให้ไม่ทราบทิศทางที่ผู้กำกับควรจะสอบถามผู้ออกแบบให้ปรากฏเป็นภาพหรือแนวความคิดที่ชัดเจนได้

1.6 ปัญหาในการประชุมทีมงาน

การสื่อสารถือเป็นปัญหาสำคัญในการทำงานช่วงนี้เป็นอย่างมาก เนื่องจากบทละครเวทีเรื่องนี้เป็นบทละครที่มีมิติการแสดงและการนำเสนอภาพแบบไม่สมจริง แต่วิธีการแสดงของนักแสดงให้มีความสมจริงสูง ทำให้การตีความและจินตนาการของผู้อ่านคนอื่นๆสามารถจินตนาการไปได้ไกลและหลากหลายมาก ดังนั้นผู้กำกับการแสดงจึงจำเป็นต้องทำให้ภาพในจินตนาการของทีมงานทุกคนเป็นภาพเดียวกันให้ได้ แต่ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นไปตามความต้องการของผู้กำกับการแสดงเพียงคนเดียวเท่านั้น เพราะผู้ศึกษามีความเชื่อว่าผลงานที่ดีควรจะมาจากการช่วยกันนำเสนอวิเคราะห์ วิจารณ์และร่วมมือกันคิดหาหนทาง เพื่อให้งานออกมามีประสิทธิภาพสูงสุด และทำให้ผลงานออกมาดีที่สุด ดังนั้นผู้ศึกษาเองในฐานะผู้กำกับการแสดงก็ต้องรับฟังและสนับสนุนความคิดของทีมงานคนอื่นๆที่นาเสนอมุมมองของตนเองมาด้วย เพื่อที่จะนำไปปรับแก้หรือปรับใช้กับการแสดงบนเวทีให้เกิดละครเวทีมีความเป็นเอกภาพมากที่สุด แต่ในการสื่อสารความคิดของผู้ศึกษาในฐานะของผู้กำกับการแสดงเมื่อเกิดความไม่มั่นใจในแก่นความคิดหลัก ภาพและแนวทางการนำเสนอไม่ชัดเจนและแข็งแรงพอ จึงทำให้เกิดการไขว้เขว และเป็นปัญหาหลักที่ทีมงานไม่สามารถทำงานต่อได้

- ผู้กำกับการรับฟังคนอื่นมากเกินไป

- ผู้กำกับเป็นคนขี้เกรงใจ จนทำให้ระบบการดำเนินงานมีปัญหา

- วิธีการสื่อสารที่ยังไม่เหมาะสมทำให้เป็นปัญหา ในส่วนการทำงาน กล่าวคือ

- ผู้ออกแบบ ไม่สื่อสารกันในทีม ถึงความคืบหน้าในงานส่วนของตน

- ผู้ออกแบบ ไม่เข้ามาติดตามการฝึกซ้อมของผู้กำกับและนักแสดง ทำให้ไม่เข้าใจประเด็นหลายๆอย่างที่ผู้กำกับต้องกรนำเสนอ

- ผู้ออกแบบและนักแสดงไม่เชื่อฟังและให้เกียรติผู้กำกับมากพอ ทำให้เกิดการก้าวก่ายและไม่เข้าใจขอบเขตของ “หน้าที่”ตอนเองมากพอ

- เมื่อแนวทางการนำเสนอ ถูกปรับเปลี่ยนบ่อย ทำให้ทีมเกิดแตกความสามัคคีกัน ไม่มีพลังใจในการทำงานต่อ ซึ่งอันที่จริง หากผู้สร้างงานกลับมุมมอง เปลี่ยนความคิดในการมองปัญหาที่เกิดขึ้นก็จะเป็นผลดีมากกว่าผลเสีย

- เทคนิค ดนตรีประกอบในเรื่องซึ่งต้องมีทั้งเพลงประกอบการขับร้อง เสียงบรรยากาศในแต่ละฉาก ยังไม่มีผู้รับผิดชอบในเบื้องต้น

- ภาพและIdeaหลัก เพื่อสื่อสารความคิดให้ทีมงานในฝ่ายต่างๆเข้าใจและสามารถนำไปพัฒนาเป็นงานในฝ่ายที่ตนเองรับผิดชอบได้ตรงตามแนวความคิดของเรื่องและแนวความคิดของผู้กำกับการแสดงได้มากที่สุด

1.7 **ปัญหาการฝึกซ้อม**

ช่วงการฝึกซ้อมถือเป็นช่วงเวลาที่ผู้ศึกษาได้พบปัญหามากที่สุดเพราะถือเป็นช่วงที่กินระยะเวลายาวนานที่สุดในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งการพบปัญหาต่างๆทาให้ผู้ศึกษารู้จักหาวิธีที่จะแก้เพื่อให้ดาเนินการซ้อมต่อไปได้จนกระทั่งวันที่จัดแสดงจริง และปัญหาต่างๆที่ผู้ศึกษาได้พบสามารถจำแนกได้เป็นหัวข้อใหญ่ๆได้ดังนี้คือ

- ปัญหาการวิเคราะห์และตีความบทละคร โดยมากจะเป็นปัญหาการปรับความเข้าใจเกี่ยวกับตัวละครให้กับนักแสดง และการพูดคุยแลกเปลี่ยนมุมมองของตัวละครระหว่างผู้กากับและนักแสดง เพราะว่าการแสดงนั้นไม่ได้มีรูปแบบตายตัว ดังนั้นผู้กับและนักแสดงจำเป็นต้องมองเห็นภาพตัวละครตัวเดียวกันเข้าใจตรงกัน ผู้กำกับจึงต้องนำเสนอความคิดและการตีความของตนให้นักแสดงฟังเพื่อให้นักแสดงเข้าใจในส่วนที่ผู้กำกับการแสดงต้องการจะนำเสนอ ส่วนตัวนักแสดงเองก็ต้องสร้างสรรค์ตัวละครในรูปแบบที่เอกลักษณ์เฉพาะตัว เพราะผู้ศึกษามีความเชื่อว่า ตัวละครใดตัวละครหนึ่งเมื่อได้รับบทบาทโดยนักแสดงที่ต่างกัน ก็จะมีเอกลักษณ์และเสน่ห์ที่ไม่เหมือนกันด้วย ดังนั้นการปรับความเข้าใจเกี่ยวกับตัวละครระหว่างผู้กากับและนักแสดง จึงจำเป็นต้องมีการถกเถียงและให้เหตุผลในความคิดของทั้งสองฝ่ายเพื่อให้ผลงานทั้งด้านภาพรวม ทั้งนี้เพื่อให้นักแสดงเกิดความภูมิใจ มั่นใจและเข้าใจในสิ่งที่ตนเองกำลังแสดงอยู่ได้อย่างมากที่สุด

- ปัญหาในการอ่านบทร่วมกันครั้งแรกคือ นักแสดงอ่านหนังสือไม่แตกฉาน ไม่เข้าใจบริบท มีปัญหาการแบ่งวรรคตอน ซึ่งส่งผลให้รูปประโยคมีความหมายที่ผิดเพี้ยนไป และพยายามสนใจแต่เฉพาะบทตนเองจนไม่ได้ฟังบทคนอื่นที่กำลังอ่านอยู่

- การซ้อมอ่านบทที่วิเคราะห์แล้ว (Reading Rehearsal) เกิดปัญหาขึ้นเล็กน้อยเพราะทุกครั้งที่มีการนัดอ่านบทวิเคราะห์บทและฝึกซ้อมในส่วนนี้ ไปตรงกับวันที่ต้องแสดงละครสั้นพอดี นักแสดงบางคนติดเรียนจึงต้องมีการอ่านบทแทน ทำให้การซ้อมอ่านในครั้งนี้ไม่ค่อยเป็นผล

- นักแสดงขาดวินัยในการซ้อม มาไม่ตรงเวลา ทำให้ผู้มาก่อนเกิดความเบื่อหน่ายในการรอคนครบ ผู้กำกับจึงให้นักแสดงที่มาก่อน เอาบทมาทำการอ่านเพื่อวิเคราะห์ไปพลางๆก่อน แต่เมื่อนักแสดงที่มาสายมาถึงก็มาต่อยอดการซ้อมเลย ทำให้นักแสดงพลาดโอกาสในการ Warm up และเตรียมความพร้อมร่างกายไปด้วยกัน

- การเตรียมความพร้อมก่อนการซ้อมหรือการแสดง บางครั้งนักแสดงเกิดความเบื่อหน่ายในการเตรียมความพร้อมก่อนการซ้อมแบบเดิมๆ ทำให้ผู้กำกับการแสดงต้องหากิจกรรมที่ใช้เตรียมความพร้อมแบบใหม่ๆมาอยู่เสมอๆ เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักแสดงอบอุ่นและเตรียมความพร้อมร่างกาย

- การเตรียมความพร้อมและการอบอุ่นร่างกายบางครั้งนักแสดงสนุกสนานมากเกินไปจนทำให้เสียสมาธิในการซ้อม ทำให้ต้องมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องของสมาธิเพิ่มเข้ามาในตอนท้ายเพื่อให้นักแสดงมีความพร้อมในด้านของจิตใจและความจดจ่อในการซ้อม อันจะทำให้การซ้อมในครั้งนั้นๆราบรื่นและเป็นไปอย่างเรียบร้อย

- การใช้เสียงของนักแสดงเป็นปัญหาในช่วงแรกๆที่ต้องปรับการออกเสียงที่ผิดวิธี เพราะด้วยความเคยชินกับนิสัยส่วนตัวของนักแสดง รวมถึงการออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การสื่อสารความหมายให้ รู้เรื่อง การเน้นคำ โดยเฉพาะคำควบกล้ำและการงับคำให้ตัวสะกดถูกปิดอย่างสมบูรณ์ชัดเจน เบื้องต้นนักแสดงเกือบทุกคนมีปัญหาการ Project เสียง แต่เมื่อถูกผู้กำกับเน้นย้ำ จึงสามารถแก้ได้ทันการแสดงจริง

ซึ่งในส่วนนี้จะรวมกันเข้ากับช่วงการซ้อมอ่านบท เพื่อลดระยะเวลาในการซ้อมทาให้ทำงานได้เร็วขึ้น ซึ่งปัญญาส่วนใหญ่ของนักแสดงในเรื่องการใช้เสียงและปัญหาในตัวนักแสดงที่พบระหว่างกระบวนการซ้อมต่างๆ สามารถแบ่งได้ดังนี้

นักแสดงผู้รับบท ผู้หญิงคนนั้น

- ปัญหาการตั้งใจพูดจนเกินเหตุ ทำให้ความหมายนั้นๆไม่ถูกสื่อสารออกมา ไม่เกิดการรับ-ส่งกับคู่เล่น แต่ไม่รู้ตัว
- พูดเร็วและรัว จนฟังไม่ได้ศัพท์
- พูดตัว แล้วไม่งับคำปิดตัวสะกด แต่เสียงกลายเป็นไหลไปโดยไม่ใช่ประโยคที่สื่อสารเป็นคำพูด จึงจำเป็นต้องคอยเตือน ตลอดเวลา
- เวลาที่นักแสดงเกิดอารมณ์ร่วมในตัวละครแล้วกลายเป็นการ Recheck และรู้สึกว่าตัวเองทำออกมาได้ดี แต่ผู้เล่นด้วยกับกำกับกลับไม่ได้รับความรู้สึกนั้นๆเลย กลายเป็นการเล่นอยู่กับตัวเองโดยไม่สื่อสาร
- การเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มซ้อม ซึ่งไม่เพียงพอ นักแสดงมีปัญหาเครื่องติดช้ากว่าคนอื่น ทำให้เมื่อนักแสดงคนอื่นเจอจุดที่ตัวละครเข้าใจแล้ว นักแสดงจะค่อนข้างช้ากว่าคนอื่นอยู่มากพอสมควร
- เข้าใจอะไรยาก และไม่ค่อยเคลียร์ ปัญหานี้ผู้กำกับต้องคอย Recheck นักแสดงอยู่เสมอว่าเข้าใจไหม? เข้าใจว่าอย่างไร? ตัวละครรู้สึกอย่างไร? คิดอะไรอยู่? ถ้าเป็นอ้อมเอ๋ยๆจะทำอย่างไรกับสถานการณ์นี้และผู้หญิงคนนั้นจะทำอย่างไร? เป็นต้น

นักแสดงผู้รับบท ยักษ์ตัวแดง

เนื่องจากตัวละครตัวนี้ มีการปรับเปลี่ยนทิศทางการแสดงอยู่บ่อยครั้ง ทำให้เป็นปัญหาในการทำการบ้านของนักแสดงอยู่มาก

- นักแสดงเป็นผู้ชาย ที่มีโทนเสียงค่อนข้างสูง และฟังดูลอย ไม่เหมาะกับ Character ผู้กำกับจึงทดลองให้นักแสดงกดโทนเสียงให้ต่ำลง แต่นักแสดงก็มักลืมอยู่บ่อยครั้ง ทำให้ผู้กำกับต้องคอยเตือนอยู่ตลอด
- นักแสดงมีปัญหาเรื่องความมั่นใจในวิธีการออกเสียงและสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ต้องหาผู้เชี่ยวชาญโดยได้ครูหนุน มาช่วยเหลือในครั้งนี้
- นักแสดงไม่ค่อยทำการบ้านและหาข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนของตัวละคร
- ผู้กำกับสื่อสารกับนักแสดงไม่ค่อยรู้เรื่อง เนื่องจากนักแสดงไม่ค่อยฟังและไม่เข้าใจว่าผู้กำกับต้องการอะไร
- สมาธิหลุดบ่อย ชอบเอาตัวเองออกมาดูภาพบนเวที
- มีช่วงสมาธิสั้น ซึ่งหลุดจากการซ้อมเวลาเข้าคู่ไปเลย ไม่มีการรับส่งใดใด

นักแสดงผู้รับบท กาเหว่า

- จังหวะการเล่นติดความหนืด หน่วงๆ ในช่วงการซ้อมแรกๆ แล้วนักแสดงไม่รู้ตัว พาจังหวะเรื่องหนืด แต่เมื่อครูที่ปรึกษา ทอลองให้นักแสดงเล่น Choice ที่กาเหว่าเป็นสุนัขชิซุ ซึ่งมีความสนอกสนใจสิ่งรอบข้างตลอดเวลาก็สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้
- การปรับเปลี่ยนตัวละครหนึ่งไปเป็นอีก หนึ่ง ยังไม่ชัดเจน ซึ่งผู้กำกับ ทดองให้ใช้จุดเด่น การใช้อวัยวะส่วนใดส่วนนำ เพื่อเปลี่ยน Character และการเปลี่ยนเสียง ก็สามารถแก้ปัญหานั้นได้
- กาเหว่าในช่วงอดีต กับกาเหว่าปัจจุบัน ช่วงการซ้อมแรกๆมีการตีความให้ตัวละคร เป็นคนปกติที่เลือกจะมองโลกและจดจำแต่ด้านบวก ทำตัวละครนี้ มีหลายมิติและดูร้ายที่ทิ้งน้องสาวให้ต้องเผชิญโลกแต่ตัวเองกลับเอาตัวรอด ซึ่งพอปรับเปลี่ยนการตีความแล้ว ผลปรากฏว่า กาเหว่าเป็นตัวที่มีเสน่ห์และน่ารักมาก บนเวที การสื่อสารความหมายต่างๆก็ทำได้ดี และสามารถแก้ไขปัญหา นักแสดงสับสน ในช่องทางการแสดงออกได้

นักแสดงผู้รับบท ยอดทอง

- นักแสดงติดสำเนียงถิ่น ทำให้พูดเหน่อในบางช่วง
- พลังในการแสดงดี เสียงดังฟังชัด แต่บางครั้งยังขาดความต้องการที่จะสื่อสารอยู่
- นักแสดงเมื่อเจอบทพูดที่มีประโยคยาวๆ ก็มักจะแบ่งบีทพร่ำเพรื่อโดยการเพิ่มเติมคำบางอย่างเข้าไป แม้จะได้ความหมายเดิม แต่ผู้กำกับเห็นว่าอาจเป็นปัญหากับนักแสดงที่เล่นคู่ด้วย จึงให้พยายามพูดให้ได้ตามประโยคที่บทกำหนด
- นักแสดงติดเล่นที่เสียงในช่วงแรก เนื่องจากยังหาตัวละครไม่เจอ แต่เมื่อเข้าใจตัวละครแล้ว ทำให้การสื่อสารสามารถผ่านได้ได้ด้วยดี
- เมื่อนักแสดงเข้าใจ ตรรกะความคิด และสามารถแยกตัวเองออกจากตัวละครได้แล้ว ทำให้การแสดงมีเสน่ห์น่าสนใจขึ้นมาก

นักแสดงผู้รับบท แม่เด็ก

- ติดเล่นไม่รู้เวลา ทำให้กระทบการฝึกซ้อมของนักแสดงคนอื่นๆ
- นักแสดงมีพลังในการแสดงค่อนข้างเหลือล้นจากผู้อื่น ทำให้เป็นปัญหาความสมดุลในการซ้อมช่วงแรก
- นักแสดงมีปัญหาเวลาเล่นแล้วไม่ save ความปลอดภัยของตัวเองเท่าที่ควร เลยเกิดอุบัติเหตุอยู่บ่อยครั้งในขณะซ้อม

- เนื่องจากการรับบทที่หลากหลาย Character ทำให้การแบ่งแยก ความแตกต่างยังไม่ค่อยชัดเจน ซึ่งนักแสดงพยายามทำการบ้านมาแต่ยังไม่ค่อยตรงกับผู้กำกับต้องการ

นักแสดงผู้รับบท ยายแก่

- นักแสดงมีปัญหาการจำบทช้า จำไม่ได้ สลับ Line และไม่ฟังคู่สนทนาให้พูดจบก่อน
- Focus ความสำคัญของบางตัวละครผิดจุด
- ยังไม่สามารถคงสภาวะ ของตัวละครยายแก่ ได้ดีเท่าที่ควร
- นักแสดงยังไม่ค่อยเข้าใจตัวละคร ในบางตัวจึงทำให้การแสดงออก ในการซ้อมแต่ละครั้งนั้น ไม่เสถียร แต่สำหรับตัวละครที่นักแสดงเข้าใจตรรกะความคิด ความต้องการของตัวละครแล้ว ลกับทำได้อย่างดีไม่มีปัญหา
- นักแสดงมีปัญหาการ Project เสียง ซึ่งนักแสดงเป็นคนที่มีพื้นฐานเสียงบี้แบน เมื่อเพิ่มระดับความดังจึงกลายเป็นการแผดเสียงและไม่น่าฟัง
- นักแสดงขาดการมีปฏิสัมพันธ์กับทีม ทำให้การซักซ้อมเกิดความไม่ลื่นไหล ไม่รู้จังหวะของกันและกัน ซึ่งมีความจำเป็นมากที่นักแสดงต้องเชื่อใจผู้ร่วมแสดง

นักแสดงผู้รับบทคอรัสอื่น ๆ

- เนื่องจากผู้แสดงเป็นรุ่นน้องซึ่งมีช่วงเวลาเรียนไม่ตรงกัน ทำให้ตารางการฝึกซ้อมที่แจ้งไปนั้น บางครั้งไม่สามารถทำตามตารางได้
- ช่วงแรกๆ มีปัญหาด้านความเข้าใจในโครงเรื่องและตัวละคร แต่เมื่อฝึกซ้อมไป ก็สามารถแก้ปัญหานี้ได้
- นักแสดงขาดวินัยในการซ้อม มาสาย ไม่เตรียมตัวมาให้ดี ทำให้การซ้อมที่มีเวลาจำกัดในแต่ละวันเกิดการล่าช้า
- นักแสดง อ่านหนังสือไม่แตกฉาก
- จำบทไม่ได้ และขาดความรับผิดชอบ บกพร่องในหน้าที่ ในการทำการบ้านกับตัวละครมาก่อนซ้อม
- บางช่วงที่น้องๆมีปัญหาการจัดตารางเวลาตัวเอง และไม่มาซ้อมนานๆเข้า ส่งผลให้บรรยากาศการซ้อมไม่ดีและไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้ เนื่องจากคนที่มาซ้อมก็จะย้ำฉากเดิมๆ ไม่ได้เริ่มซ้อมฉากใหม่ๆ โดยเฉพาะฉากชาวบ้านมีนักแสดงครบ
- นักแสดงมีปัญหาการพูดไม่ชัด เสียงเบาและไม่สื่อสาร ซึ่งผู้กำกับจะคอยเน้นย้ำจนนักแสดงเข้าใจและระมัดระวังมีสิตกับการซ้อมมากขึ้น ทำให้สิ่งที่เป็นปัญหาถูกพัฒนาให้ดีขึ้น
- สำหรับฉากที่ต้องร้องเพลงอย่าง หมู่บ้านเรา นักแสดงโดยพื้นฐานบางคนมีทักษะมาอยู่แล้วแต่บางคนที่ยังร้องเพี้ยนอยู่ กลับไม่ได้รับการช่วยเหลือในช่วงแรกๆ
- Movement คลื่น และการเปลี่ยนฉาก ต้องอาศัยจังการหายใจให้เป็นลมหายใจเดียวกัน และการไปด้วยกันทั้งหมดของหมู่มวล ซึ่งนักแสดงบางคนยังไม่สามารถ Focus กับสิ่งที่ต้องทำพร้อมๆกันในช่วงเวลาเดียวกันได้ เนื่องจากไม่เคยถูกฝึกให้แยกประสาท ส่งผลให้การซ้อมในช่วงแรกๆ ยังไม่ลื่นไหลดีเท่าที่ควร
- ในช่วงที่ตัวละครหลักซ้อม นักแสดงคอรัสก็เล่นกันไ ม่สนใจติดตามการซ้อม นั่งเล่น นั่งคุยกัน และชอบเดินหายไปเฉยๆ ทำให้การซ้อมบกพร่องและนักแสดงคอรัสบางช่วงไม่เข้าใจเรื่อง ประติดประต่อไม่ถูก
- ปัญหาด้านตารางเวลาการซ้อมรวม เป็นปัญหาหลักๆของละครเวทีเรื่องนี้ เนื่องด้วยละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดง มีจำนวนนักแสดง 10 คน ซึ่งถือว่ามีจำนวนมาก รวมทั้งการซ้อมที่ต้องการองค์ประกอบต่างๆเข้ามาเกี่ยวข้องเยอะ เมื่อ

นักแสดงไม่สามารถมาซ้อมรวมกันได้ ทำให้การซ้อมเป็นไปได้อย่างล่าช้า เพราะเมื่อมีนักแสดงที่ขาดซ้อม ก็จะเป็นหน้าที่ของผู้กำกับเวทีที่ต้องลงซ้อมแทน และเมื่อนักแสดงจริงมาซ้อมผู้กากับเวทีก็ต้องทบทวนให้กับนักแสดงจริง ซึ่งส่งผลให้เสียเวลาในการซ้อมบางช่วงไป ซึ่งช่วงการซ้อมแรกๆ ผู้กำกับเวทีก็ยังไม่สามารถเข้า Production ได้

- ปัญหาการวางและสร้างสรรค์ทิศทางการเคลื่อนไหวของนักแสดงบนเวที เนื่องจากฉากของละครเวทีเรื่องนี้เป็นฉากที่เอื้อให้กับการแสดงที่มีองค์ประกอบของการใช้ร่างกายหรือ Movement ของกลุ่มคอรัส ทำให้ในบางฉากที่ไม่มีคอรัส ผู้ศึกษาจะต้องทำให้ฉากนั้นๆดูไม่โล่งและมีมิติในการจัดวางตัวนักแสดงไว้บนเวทีอย่างมีศิลปะ

- ปัญหาในการซ้อมแบบวางบท ในช่วงแรกๆนักแสดงยังไม่มั่นใจที่จะวางบททาให้นักแสดงเกิดความกังวลและเล่นได้ไม่ถึงในจุดที่ผู้กากับได้ให้ทิศทางไว้ และนักแสดงบางคนก็มีอาการพูดวกไปวนมาหรือพูดซ้าบท ข้ามบท และลืมบทในช่วงแรก แต่เมื่อได้ทาการซ้อมมากขึ้นปัญหาเหล่านี้ได้หมดไป

- เมื่อทำการซ้อมโดยการวางบทไปซักพักทาให้เกิดปัญหาตามมาคือนักแสดงรู้บทก่อนและเล่นตามความเคยชินทาให้การแสดงที่เกิดขึ้นไม่มีความสด ผู้กากับการแสดงจึงต้องคอยเน้นย้าและเตือนนักแสดงอยู่เสมอๆ และเพื่อเป็นการแก้ปัญหา ผู้ศึกษาได้จัดกิจกรรมเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวโดยการให้นักแสดงเล่นตามความต้องการสูงสุดในช่วงนั้นๆโดยไม่ต้องคำนึงถึงบท ทาให้นักแสดงเล่นเป็นธรรมชาติมากขึ้น

- การซ้อมโดยไม่มีการหยุดทำให้ผู้กำกับได้เห็นปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้นคือฉากแต่ละฉากในละครเวทีไม่มีการเชื่อมต่อกันและถูกแยกออกเป็นภาพ จนทำให้ผู้ชมรู้สึกถอยห่างกับละคร ผู้กำกับการแสดงจึงได้แก้ปัญหานี้ด้วยการเพิ่มดนตรีเชื่อมฉากเพื่อเลี้ยงอารมณ์คนดูให้มีความต่อเนื่องมาจากฉากก่อนๆและเกิดสุนทรียะในการรับชม

- การซ้อมกับเวทีจริง เนื่องจากการซ้อมที่ผ่านมาตลอดระยะเวลาเป็นการซ้อมในห้องซ้อม หรือพื้นที่โล่งเปล่าๆ เท่านั้นทำให้เมื่อมาซ้อมกับเวทีจริงต้องทำการปรับแก้เยอะมาก เพื่อให้การแสดงนั้นเหมาะสมกับขนาดของเวทีและองค์ประกอบทัศนศิลป์อื่นๆ อย่าง ฉาก เครื่องแต่งกายและเทคนิคพิเศษอื่นๆ แต่ผู้ออกแบบฉากได้ พยายามแก้ปัญหาโดยเร่งผู้ผลิตอุปกรณ์ที่เป็น block ใช้เลื่อนเพื่อประกอบฉากมาให้นักแสดงได้ซ้อมก่อนเล่นจริง รวมถึง Props ต่างมาให้มาใช้ก่อนวันทำการแสดง

- การซ้อมเทคนิคและการซ้อมใหญ่เป็นช่วงที่เกิดปัญหามากที่สุด เพราะเป็นช่วงที่มีระยะเวลาสั้นมากคือประมาณ 2 วันก่อนทำการแสดงจริง ทาให้การซ้อมในแต่ละครั้งจะเกิดปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ คิวการแสดงที่ไม่พอดี นักแสดงกับเทคนิคไม่มีความเชื่อมโยงกัน ซึ่งส่งผลไปถึงการแสดงในวันแรก

2. ขั้นตอนการแสดง (Production)

2.1 การแสดงรอบวันพฤหัสบดีที่ 27 กุมภาพันธ์ 2557 (การแสดงรอบแรก)

การแสดงในวันแรกตั้งแต่การเตรียมตัวถือว่ามีความวุ่นวายพอสมควร เนื่องจากการซ้อมคิวเทคนิคและการซ้อมแสงและเสียงประกอบในหลายฉาก ยังไม่ลงตัวทำให้ต้องจัดเวลาให้มีการซ้อมคิวสำคัญๆบางคิว ในด้านการกำกับการแสดงก็ต้องนำนักแสดงมาปรับแก้ไขบนเวทีด้วย การเตรียมความพร้อมของนักแสดงก็ยังคงต้องให้ตามและคอยเตือนอยู่ รวมถึงการ set up อุปกรณ์ประกอบฉากต่างๆซึ่งต้องคอย recheck เพื่อป้องกันความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการแสดง เนื่องจากอุปกรณ์ที่มาประกอบการแสดง นักแสดงยังไม่ได้ทดลองใช้จนเกิดความคุ้นชิน บางฉากนักแสดงยังคงลืมทางเข้าออกและตำแหน่งการจัดวาง รวมถึงนักแสดงบางคนยังขาดความรับผิดชอบในการรักษา props อีกด้วย จึงต้องคอยเตือนและเจาะเป็นรายบุคคล

เมื่อนักแสดงเตรียมความพร้อมของร่างกายและโรงละครเปิดแล้ว นักแสดงเริ่มมีปฏิสัมพันธ์กับคนดูตามที่ได้ซักซ้อมไว้ดี มีความผ่อนคลายและบรรยากาศทั้งหมดก่อนการแสดงเริ่มถือว่าผ่านไปได้ด้วยดีโดยเฉพาะระบบจัดการนำคนดูเข้าโรงละคร ซึ่งเป็นรอบทดลองวันแรก เบื้องต้นผู้กำกับค่อนข้างเป็นห่วงวิธีการจัดการที่ได้นัดแนะและแจกจ่ายหน้าที่ไปให้น้องๆผู้ดูแล แต่ผลปรากฏว่าขั้นตอนทุกอย่างสามารถผ่านไปได้อย่างราบรื่น ได้ผลตามที่คาดหวังไว้และเป็นที่ประทับใจมาก

ในระหว่างการแสดง มีนักแสดงหนึ่งคนลืมว่าตนต้องออกในฉากนี้ด้วย(พ่อเฒ่ามากในฉาก6) ทำให้การแสดงเกิดสะดุด และเสียจังหวะเล็กน้อย แต่นักแสดงที่เหลือบนเวทีก็ยังคงแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าในครั้งนี้ได้ และในตอนท้ายฉาก นักแสดงที่หายไปก็สามารถตั้งสติและยังออกมาทันได้จังหวะแต่ก็ยังเห็นความประหม่า กับ blocking ที่ผิดพลาดอยู่เล็กน้อย

ในตอนเรือออกทะเล ผู้คุมเทคนิคแสง fade out ไฟช้ากว่าจังหวะปกติที่ได้ซ้อมไว้ แต่นักแสดงก็ยังคงดำเนินการแสดงได้อย่างลื่นไหล และในความผิดพลาดครั้งนี้ยังทำให้เกิดมิติ ความรู้สึกที่แปลกใหม่อีกด้วย ซึ่งถือว่าไม่เสียหาย และมีความผิดพลาดเรื่องคิว sound อยู่เล็กน้อย จังหวะการ fade in, fade out ที่มีความเหลื่อมๆกันอยู่หลายแห่ง รวมถึงระดับความดัง-เบา ซึ่งได้แจ้งผู้คุมเพื่อทำการปรับปรุงในวันต่อไป

ปัญหาการเคลื่อนที่ของ block ที่ถูกนักแสดงวางผิดตำแหน่งในบางฉาก แต่ไม่ได้ผิดเพี้ยนจนเสียหายมาก รวมถึงระยะเวลาและการให้ความหมายของการเลื่อน ก็ยังไม่ชัดเจน ซึ่งได้บอกนักแสดงในตอนท้ายและทำการปรับปรุงแล้ว ในส่วนของ Movement คลื่นทะเล ทำได้พร้อมเพรียงตามที่ซ้อมดี เนื่องจากตอนซ้อมผู้กำกับพยายามเน้นย้ำเรื่องจังหวะลมหายใจเดียวกันเพื่อแสดงความเป็นกลุ่มก้อน มวลรวมของนักแสดงที่ส่งผ่าน movement ให้คนดูได้รับรู้ว่านี่คือคลื่นน้ำ

ปัญหาเรื่องของการสื่อสารผ่านวิทยุสื่อสารของทีมงาน stage manager มีความบกพร่องที่ตัววิทยุสื่อสาร บางตัวฟังได้แต่พูดสื่อสารไม่ได้ บางตัวสื่อสารได้แต่ฟังไม่ได้ ทีมงานจึงพยายามแก้ปัญหาโดยการ ทำทุกอย่างให้ได้ตามแผนที่วางไว้ตามตารางในตอนแรก จึงไม่เป็นปัญหาใหญ่

ปัญหาเทคนิคการใช้ Dry Ice ที่ต้องเปิดในฉากออกทะเล ภาพที่ปรากฏไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้ เนื่องจาก ผู้ศึกษายังขาดความเชี่ยวชาญในการควบคุมระบบการใช้

โดยภาพรวมการแสดงที่มีการกำกับคนดู ถือว่าได้ผลมาก คนดูไม่มีการหยิบเครื่องมือสื่อสารใดใดมาเล่นในระหว่างชมการแสดง และค่อนข้างมีสมาธิกับการดูมาก ส่วนของภาพรวมบนเวที ถือว่าประสบผลสำเร็จตามที่ผู้กำกับได้คาดหวังเอาไว้ในระดับหนึ่ง เช่น การใช้เสียงของนักแสดงมีการ project สื่อสาร ชัดเจน นักแสดงมีความผ่อนคลายไม่เครียดและตั้งใจจนไม่โต้ตอบกับผู้เล่น มีวิธีการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่ดี ภาพรวมบนเวทีเป็นมวลเดียวกัน นักแสดงสามารถถ่ายทอดให้คนดูได้เห็นการทำงานเป็นทีม มีการรับและส่งกันจริงๆ อยู่ด้วยกันกับสถานการณ์ในเรื่องและไปพร้อมๆกัน

2.2 การแสดงรอบวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2557 (การแสดงรอบที่ 2)

ปัญหาที่เกิดขึ้นในวันแรกได้นามาแก้ในวันนี้ นักแสดงและทีมงานได้รับทราบข้อเสนอแนะและทิศทางการแก้ปัญหาจากผู้กำกับการแสดง ทำให้ปัญหาต่างๆได้คลี่คลายลง อย่างเช่น คิวเทคนิคและคิวแสงมีความแม่นยำมากขึ้นจากการได้ซ้อมและการแสดงจริงเมื่อวาน ระบบเสียงได้ถูกปรับแก้

เนื่องจากมีผู้ชมมาสาย ทำให้การแสดงเริ่มช้ากว่าวันแรก แต่การจัดการนำคนดูเข้าโรงละคร ถือว่าทำได้ดี มีปัญหาเรื่องความสว่างที่ไม่เพียงพอสำหรับผู้ชมในครึ่งโรงละครส่วนหลัง ซึ่งมองไม่เห็นเลขที่นั่ง และเกิดความล่าช้าไปอีกเล็กน้อย

การแสดงในวันนี้ถือเป็นรอบที่ทุกอย่างลงตัวและเป็นไปตามการให้ทิศทางของผู้กำกับการแสดงมากที่สุด การแสดงทุกอย่างสอดประสานและมีความเป็นเอกภาพมากขึ้น เรื่องราวและการแสดงมีความสนุกสนานและกระชับได้ใจความถือได้ว่าเป็นการแสดงรอบที่ดีที่สุด ของการแสดงละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง ตั้งแต่ที่ฝึกซ้อมมาทั้งหมดเลยก็ว่าได้

2.3 การแสดงรอบวันที่ 1 มีนาคม 2557 (การแสดงรอบที่ 3)

ช่วงก่อนการแสดงในวันนี้ผู้กำกับการแสดงให้นักแสดงเกิดความรู้สึกสนุกสนานมากที่สุดจากกิจกรรมและการเตรียมความพร้อมร่างกาย รวมถึงการพูดให้กำลังใจและเผื่อเวลาให้นักแสดงได้ทาสมาธิก่อนแสดงด้วย ซึ่งทุกอย่างสามารถผ่านไปได้ด้วยดี

ปัญหาที่เกิดขึ้นในวันนี้คือ ผู้ชมมีการพาเด็กมานั่งดู แต่ไม่สามารถควบคุมดูและได้ทำให้เกิดการรบกวนสมาธิผู้ชมท่านอื่นเมื่อการแสดงเริ่มไปได้ระยะหนึ่ง มีผู้ชมบางส่วน เดินออกจากโรงละครโดยให้เหตุผลว่ามีธุระ ซึ่งทั้งสองกรณีถือเป็นเหตุสุดวิสัย นอกเหนือการควบคุมของผู้ศึกษา

สำหรับการแสดงในวันนี้ ถือว่าผ่านไปได้ด้วยดี แต่ก็ยังมีปัญหาที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นเล็กน้อยก็คือ ระหว่างทำการแสดงในช่วงท้าย เทคนิคDry Ice เกิดเปิดขั้นสุด ทำให้ผู้ชมด้านหน้าตกใจและอารมณ์ของเรื่องสะดุดไปท้าย และมีนักแสดงคนหนึ่งตกใจควันที่มากเกินปกติจากที่ซ้อมมา ทำให้ลืมคิวที่ตนต้องออกในฉากสุดท้าย เป็นเหตุให้จังหวะเรื่องและภาพเสียเล็กน้อยแต่ได้การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าของนักแสดงคนอื่นมาช่วยให้เรื่องสามารถดำเนินต่อไปได้ ทั้งนี้ถือว่าเป็นผลดีจากการย้ำเตือนของผู้กำกับ ที่พยายามเน้นให้นักแสดงฟังกันจริงๆ และตระหนักรู้ในทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัวบนเวทีตลอดการฝึกซ้อม

3. ขั้นตอนหลังการจัดแสดง (Post – Production)

หลังจากการแสดงรอบสุดท้ายสิ้นสุดลงผู้กำกับการแสดงได้นัดหมายให้นักแสดงและทีมงาน ทำการเก็บฉากเคลียร์สถานที่ ทำความสะอาดโรงละครพร้อมกัน เพื่อป้องกันการขาดแรงงานคนถ้าหากจะต้องนัดทีมงานมาเก็บฉากในวันอื่น และอีกหนึ่งอย่างที่ผู้ศึกษาได้ทำในขั้นตอนหลังจากจัดการแสดงก็คือติดต่อสอบถามเพื่อสำรวจ ตรวจสอบกับผู้ชมว่า ละครที่ได้รับชมไปนั้นได้สื่อสารเนื้อหาที่ผู้ศึกษาได้สอดแทรกเอาไว้ในละครหรือไม่ โดยมีวิธีการ 3 ช่องทางหลัก ก็คือจากการอ่านแบบสอบถามที่แจกให้ผู้ชมก่อนเข้าโรงละครและการพบปะเป็นการส่วนตัว สอบถามกับคนรู้จักที่ได้มาชม รวมถึงการสื่อสารทาง Facebook และวิจารณ์ต่างๆ ซึ่งทางผู้ศึกษาได้มีโอกาสเป็นวิทยากรรับเชิญในชั้นเรียนวิชาหนึ่งที่ครูผู้สอน ได้ให้งานให้นิสิตเป็นการชมละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง และเขียนงานวิจารณ์ส่ง จากการพูดคุยและเปลี่ยนข้อมูลและปะสบการณ์ครั้งนี้ ทำให้ผู้ศึกษา ได้รับทราบระดับคุณภาพของผลงาน ซึ่งถือได้ว่าประสบความสำเร็จเกินความคาดหมาย

ในการสอบถามทั้งผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับละครเวทีและบุคคลทั่วไปที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับละครเวทีทั้งหมดนั้น ก็เพื่อเป็นการเก็บข้อมูลอันจะนำไปสู่การพัฒนางานด้านการกำกับการแสดงของผู้ศึกษาในวาระต่อๆไป

สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานด้านการแสดง

นายหทัยพันธ์ พรหมพินิจ รับบท ยักษ์ตัวแดง(Angus)

1.ขั้นตอนก่อนการจัดแสดง (Pre-production Period)

ขั้นตอนก่อนการแสดง ก่อนที่ผู้ศึกษาจะถูกคัดเลือกเข้ามาทำงานในกระบวนการศิลปะการแสดงนิพนธ์ เรื่อง ยักษ์ตัวแดง ผู้ศึกษาจำเป็นที่จะต้องเตรียมตัวและทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว โดยจะต้องทำการอ่านบทละคร วิเคราะห์บทละคร วิเคราะห์ตัวละครบางตัว และตีความบทละครเบื้องต้น เมื่อทำความเข้าใจในบทละครระดับหนึ่ง ผู้ศึกษาก็ได้เลือกตัวละครที่สนใจ และพร้อมที่จะเข้าคัดเลือกเป็นนักแสดงในละครเรื่องนี้

ผู้ศึกษาสนใจในตัวละครยักษ์ตัวแดงเป็นอย่างมาก เพราะตัวละครตัวนี้มีลักษณะความคิดและนิสัยแตกต่างจากตัวละครตัวอื่นรวมถึงมีภาษาพูดที่ไม่ปกติรวมไปถึงผู้ศึกษาไม่เคยได้รับบทบาทตัวละครลักษณะนี้มาก่อนจึงเกิดความท้าทายตัวผู้ศึกษาเป็นอย่างมากที่จะได้รับเล่นเป็นตัวละครตัวนี้ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ บทละครเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เข้าใจยาก จำเป็นที่จะต้องอ่านหลายรอบเพราะช่วงแรกที่ผู้ศึกษาอ่านยอมรับว่าไม่เข้าใจทั้งบทละครและเหตุผลการพูดของตัวละครบางตัว ไม่เห็นภาพว่าเหตุการณ์และสถานที่ในเรื่องจะออกมาในลักษณะใดเพราะเหตุนี้ผู้ศึกษาจึงสนใจในบทละครเรื่องนี้และต้องการที่จะศึกษาบทละครและตัวละครให้ได้มากที่สุดในระยะเวลาที่มีอยู่ในการเตรียมการที่จะจัดแสดงศิลปะการแสดงนิพนธ์ เรื่อง ยักษ์ตัวแดง

1.1 การคัดเลือกนักแสดง

ผู้ศึกษาสนใจเข้ารับการคัดเลือกนักแสดงในบทยักษ์ตัวแดง(Angus) การเตรียมตัวเบื้องต้นคือ ได้ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่มีต่อตนเองและผู้อื่น เหตุผลในการเข้ารับการคัดเลือกในบทนี้ ความต่างและเหมือนกันระหว่างตัวเองและตัวละคร ปัญหาระหว่างการคัดเลือกคือ อาการตื่นเต้น ส่งผลให้การตอบคำถามและการแสดงออกมาไม่ดีเท่าที่ควร ภาษาที่ใช้ในการพูดไม่คล่องปาก เพราะผู้ศึกษาต้องคิดภาษาขึ้นมาเองในขณะเข้ารับการคัดเลือก แต่เมื่อผู้กำกับกำหนดสถานการณ์มาให้ผู้ศึกษาจึงตั้งสติและคิดตามเหตุการณ์ต่างๆที่ผู้กำกับบอกจึงทำออกมาได้ดี ในการเข้ารับการคัดเลือกผู้ศึกษาได้พบกับปัญหาหลายอย่าง เช่น ภาษาที่จะต้องใช้ในการแสดง ลักษณะภายนอกของตัวละครที่ผู้ศึกษายังเห็นไม่ชัด ความต้องการหลักและการตีความที่ยังไม่ชัดเจน อาการตื่นเต้นและการแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าที่ยังทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร สุดท้ายนี้ผู้ศึกษาก็ได้รับบทเป็นยักษ์ตัวแดงจึงได้รับโอกาสที่จะศึกษาและพัฒนางานต่อไป

1.2 การวิเคราะห์ตัวละคร

ผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์ตัวละครทั้งภายนอกและภายใน ศึกษาภูมิหลังของตัวละคร ศึกษาพฤติกรรมและคำพูดของตัวละคร การแสดงออกทางอารมณ์ การแสดงออกทางสีหน้า รวมไปถึงการใช้ภาษากาย ผู้ศึกษาพบว่าปัญหาในการวิเคราะห์ตัวละครตัวนี้คือการทำความเข้าใจกับบทเพราะผู้ศึกษายังไม่เข้าใจในบทละครเรื่องนี้มากพอจึงส่งผลให้การวิเคราะห์ตัวละครและการมองภาพที่ชัดเจนผิดเพี้ยนไป อีกปัญหาหนึ่งคือการเปลี่ยนทิศทางการนำเสนอเรื่องของผู้กำกับทำให้ความชัดเจนของตัวละครต้องเปลี่ยนตามไปด้วย รวมไปถึงการแสดงออกของผู้ศึกษาที่ยังไม่ชัดเจนต่อตัวละครส่งผลให้การแสดงออกยังไม่ดีพอ ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้หมั่นทบทวนบทและความต้องการของตัวละครอยู่เสมอ

1.3 การฝึกซ้อม

เมื่อกระบวนการคัดเลือกนักแสดงเสร็จสิ้นแล้วกิจกรรมต่อมาคือการอ่านบทละครร่วมกันของนักแสดงและผู้กำกับเป็นครั้งแรก สิ่งที่ได้จากการอ่านคือความสนุกสนานของเรื่องราวในบทละครเพราะเมื่อมีนักแสดงอื่นมาร่วมอ่านด้วยทำให้บทละครมีสีสันมากขึ้น แต่ปัญหาที่พบคือการออกเสียงของนักแสดงแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน การออกเสียงที่ไม่ชัดเจน มีปัญหาในการพูด มีการเน้นเสียงของคำมากเกินไป ดูไม่เป็นธรรมชาติ จึงส่งผลให้ขาดสเน่ห์ในการแสดง ครูที่ปรึกษามีคำแนะนำว่าให้นักแสดงได้ทำการแสดงละครสั้นทุกเดือน เพื่อที่จะฝึกความเป็นธรรมชาติของนักแสดงการมีสมาธิให้ถูกจุดอยู่กับเรื่องราวที่แสดงในฐานะตัวละคร การพบเจอผู้ชมบ่อยครั้งขึ้นทำให้ผู้แสดงลดอาการตื่นเต้นเมื่อเจอผู้ชม รวมไปถึงการได้รู้ปัญหาต่างๆของผู้แสดงเวลาแสดงและหาทางแก้ไขฝึกฝนต่อไปอีกด้วย

ในการซ้อมช่วงแรกผู้กำกับจะมีการทำกิจกรรม เพื่อเป็นการละลายพฤติกรรมบางอย่างของผู้แสดงก่อนการสวมบทบาทเป็นตัวละคร โดยผู้กำกับจะให้ผู้แสดงลองค้นหาการแสดงออกด้วยตัวเองส่งผลให้บางครั้งผู้แสดงเองไม่แน่ใจว่าการแสดงออกของตนในวิธีนั้นๆถูกต้องหรือไม่ เพราะบางครั้งผู้กำกับเองก็ไม่สามารถที่จะให้คำตอบที่ชัดเจนกับนักแสดง ได้ว่าสิ่งที่ผู้กำกับต้องการนั้นคืออะไร นักแสดงจึงจำเป็นต้องใช้วิธีการแสดงออกแบบนั้นไปจนกว่าจะเจอการแสดงออกที่ใช่จริงๆ แต่ในบางครั้งนักแสดงก็ไม่สามารถจำได้ว่าแต่ละครั้งที่แสดงออกไปแตกต่างกันอย่างไร และในการซ้อมแต่ละฉากจะไม่ค่อยมีการเก็บรายละเอียดเพราะผู้กำกับต้องการที่จะให้ได้ภาพรวมไว้ก่อนจึงส่งผลทำให้การแสดงของนักแสดงไม่ชัดเจน ปัญหาหลักอีกอย่างคือการเปลี่ยนทิศทางการตีความของผู้กำกับจึงส่งผลต่อตัวละครอย่างมากทำให้การแสดงออกแต่ละครั้งไม่มีความเสถียรผู้กำกับไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างชัดเจนว่าต้องการให้ตัวละครนี้เป็นอย่างไร ซึ่งส่วนหนึ่งก็เป็นผลของนักแสดงเองที่ไม่มีความมั่นคงในตัวละครเช่นกัน การแก้ไขคือนักแสดงต้องยึดมั่นในการตีความของผู้กำกับและหมั่นฝึกซ้อมรวมไปถึงการปรึกษาปัญหาต่างๆร่วมกับผู้กำกับและนักแสดงคนอื่นอีกด้วย

ในการซ้อมช่วงเวลาหลังจะเป็นการซ้อมทั้งเรื่องโดยไม่หยุดเพื่อฝึกให้นักแสดงเคยชินกับบรรยากาศและระยะเวลาในการแสดงแต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคือนักแสดงไม่สามารถมีสมาธิอยู่กับเรื่องจนจบการแสดงได้ อาจจะเป็นเพราะช่วงแรกในการซ้อมนักแสดงไม่ได้ซ้อมกับสถานที่จริงในการแสดงส่งผลให้เมื่อมีการเปลี่ยนสถานที่จึงมีความรู้สึกที่ไม่คุ้นชินทำให้แสดงออกมาไม่ได้อย่างเต็มที่ แต่เมื่อได้ทำการซ้อมบ่อยขึ้นนักแสดงก็เริ่มที่จะคุ้นชินกับสถานที่และมีความเชื่อว่าสถานที่ต่างๆบนเวทีคือสถานที่จริงที่ตัวละครอาศัยอยู่ การซ้อมพร้อมไฟและชุดส่งผลมากกับนักแสดงเพราะนักแสดงจะได้มีความรู้สึกคุ้นชินกับเสื้อผ้าที่สวมใส่และมีความเชื่อในตัวละครที่แสดงมากขึ้น การซ้อมร่วมกับเทคนิคต่างๆเมื่อซ้อมบ่อยครั้งขึ้นก็จะลดความผิดพลาดลงไป ในละหว่างการซ้อมก็จะมีการแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าไปด้วยซึ่งเป็นผลดีของทีมงานและนักแสดงเมื่อถึงวันที่ต้องแสดงจริงก็จะสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.4 ประมวลผลการซ้อม ปัญหา และการแก้ไข

การเปลี่ยนนักแสดงหลักในช่วงแรกของการฝึกซ้อม มีปัญหาเกี่ยวกับนักแสดงที่เล่นเป็นผู้หญิงคนนั้น ซึ่งในความคิดเห็นส่วนตัวของผู้ศึกษาคิดว่า ปัญหาเหล่านี้เกิดจากประสบการณ์ในการแสดงที่น้อยเกินไป และการไม่ยอมรับในหน้าที่รับผิดชอบของตนเอง ทำให้การซ้อมเกิดปัญหากับตัวผู้ศึกษาหลายครั้ง ทั้งในแง่ของการแสดงละครที่ไม่สามารถรับส่งได้เท่าที่ควรจะเป็น ผู้ศึกษาพยายามหลายครั้งที่จะหาวิธีการแก้ไขเพื่อให้ละครสามารถพัฒนาต่อได้ด้วยการปรึกษาถึงปัญหากับนักแสดงคนอื่นๆ ปรึกษากับครู และลองทำในส่วนที่ตัวละครสามารถทำได้ เช่นเปลี่ยนทิศทางบางอย่างเพื่อช่วยเสริมให้ผู้หญิงคนนั้นมีบทบาทมากขึ้น แต่ด้วยพัฒนาการของนักแสดงผู้หญิงคนนั้นที่เมื่อระยะเวลาผ่านไปหลายเดือนก็ไม่สามารถพัฒนาได้ ทำให้ทุกครั้งที่ซ้อมไม่มีอะไรดีขึ้น และละครไม่เกิดการพัฒนาไปในทางที่ดีเลย หลายครั้งที่วิธีการแก้ปัญหาคือการให้โอกาสและผู้กำกับการแสดงพยายามต่อยอดในส่วนอื่นๆ แต่สาเหตุของปัญหาก็ย้อนกลับมาที่เดิมอีกสุดท้ายวิธีการแก้ปัญหานี้จึงกลายเป็น การเปลี่ยนนักแสดงผู้หญิงคนนั้น โดยส่วนตัวผู้ศึกษาเองไม่ได้เห็นด้วยกับการ

แก้ปัญหาแบบนี้มากนัก แต่ก็ไม่สามารถตัดสินใจเพียงคนเดียวได้ และด้วยการทำงานที่จะต้องดำเนินต่อไป ทำให้ต้องยอมรับในการตัดสินครั้งนี้ ซึ่งเมื่อเปลี่ยนนักแสดงผู้หญิงคนนั้น กระบวนการซ้อมเป็นไปอย่างง่ายขึ้น และปัญหาหลายๆ อย่างที่เคยเกิดขึ้นก็ถูกแก้ไขไปในทางที่ดีขึ้น และอยู่ในมาตรฐานที่สามารถพัฒนาต่อไปได้

การส่งความคืบหน้าในกระบวนการศิลปะการแสดงนิพนธ์จะมีการส่งความคืบหน้าหลายครั้ง ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นหลายอย่างผู้ศึกษาได้กล่าวไปแล้วในข้างต้น แต่จะมีปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งและต้องใช้เวลาในการแก้ไขอย่างมาก คือการควบคุมความตื่นเต้นของตนเอง ต้องบอกว่าการทำละครคือการทำงานเป็นทีม ซึ่งทุกคนมีความเกี่ยวโยงถึงกันและกัน หากมีคนหนึ่งคนใดที่ผิดพลาดไปทุกคนที่ร่วมแสดงย่อมรู้สึกถึง เพราะฉะนั้นเมื่อแสดงทุกคนจึงจำเป็นที่จะต้องมีสติในการทำงานอย่างมาก สิ่งหนึ่งที่ช่วยได้คือการผ่อนคลาย และเลิกคิดถึงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นเลิกกังวลถึงข้อผิดพลาดที่ผ่านมา และมีสติสมาธิอยู่กับเหตุการณ์ปัจจุบันให้มากที่สุด จากการเรียนรู้ความผิดพลาดที่ผ่านมาทำ ให้ทีมงานสามารถนำมาเป็นบทเรียนในการพัฒนากระบวนการทำ งานให้ดีขึ้น อาจจะมีบางครั้งที่ทางทีมงานและผู้ศึกษาเองมีความย่อท้อในการทำงานเนื่องจากปัญหาแต่ละอย่างที่เกิดขึ้น แต่ก็สามารถแก้ไขและผ่านมาได้ การได้ทำละครสั้นทุกเดือนทำให้นักแสดงมีสติและสามารถทำงานได้อย่างถูกจุด รู้วิธีการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เจอผู้ชมจริงๆ สิ่งที่สำคัญอีกประการคือได้รู้ว่าการทำละครนั้นไม่สามารถทำ ได้เพียงคนเดียว

2. **ขั้นตอนการแสดง** (Production)

ละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดงจัดแสดงอยู่ในระหว่างวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2557 จนถึงวันที่ 1 มีนาคม 2557 ปัญหาในวันที่แสดงคือในระหว่างทำการแสดงนักแสดงบางคนสมาธิหลุดและมีการยิ้มหรือหัวเราะออกมาส่งผลให้นักแสดงคนอื่นเกือบที่จะหลุดสมาธิไปด้วย หลังจากการแสดงแต่ละรอบจบลงก็จะมีการพูดถึงปัญหาของแต่ละฝ่ายระหว่างทำการแสดงจึงมีการเตือนและการช่วยกันหาวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆในการแสดงแต่ละรอบ ในบางครั้งนักแสดงบางคนลืมที่จะออกไปแสดงในฉากของตน จึงส่งผลให้ผู้ที่ทำการแสดงอยู่ในขณะนั้นต้องแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าด้วยตนเอง เหตุการณ์ในครั้งนั้นได้สอนให้ผู้แสดงได้รู้ว่าการมีสมาธิอยู่กับเรื่องและการตามเรื่องในระหว่างที่แสดงเป็นเรื่องที่สำคัญเป็นอย่างมาก เพราะปัญหาระหว่างการแสดงเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาและผู้ที่จะสามารถทำการแก้ไขได้ก็มีแต่ผู้แสดงที่ทำการแสดงอยู่บนเวทีเท่านั้น

3. **ขั้นตอนหลังการจัดแสดง** (Post-production)

เมื่อการแสดงจบลงผู้ศึกษาได้ทบทวนถึงช่วงเวลาที่ได้แสดงอยู่ว่าสิ่งที่ตนเองได้ทำตนได้ทำเต็มที่แล้วหรือยัง คนดูจะได้รับสารที่ตนบอกผ่านเรื่องราวในการแสดงครบถ้วนหรือไม่ ผู้ศึกษาอยากที่จะให้มีช่วงวันและเวลาในการแสดงมากกว่านี้เพราะในแต่ละครั้งที่แสดงผู้ศึกษาได้เรียนรู้และค้นพบประสบการณ์ใหม่ๆในฐานะนักแสดงและในฐานะตัวละครเพิ่มมากขึ้นทุกครั้งจึงเป็นที่น่าเสียดายที่เวลาในการจัดแสดงมีเพียงแค่3วันเท่านั้น แต่สิ่งหนึ่งที่ผู้ศึกษาได้รับจากการทำละครเรื่องนี้คือผู้ศึกษาได้รู้ว่าละครเรื่องยักษ์ตัวแดงได้ช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้ศึกษาได้มากน้อยเท่าไหร่ หรือสามารถนำประสบการณ์ต่างๆไปปรับใช้ในชีวิตของได้อย่างไร สิ่งหนึ่งที่ได้รับคือแรงผลักดันในการอยากสร้างสรรค์ละครให้ผู้คนได้ชมตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ผู้ศึกษารู้สึกภาคภูมิใจเป็นอย่างมากที่ได้จัดทำศิลปะการแสดงนิพนธ์เรื่อง ยักษ์ตัวแดง ทั้งนี้ผู้ศึกษาหวังว่าผู้ที่ได้รับชมละครเรื่องยักษ์ตัวแดงคงจะได้ข้อคิดและอุดมคติต่างๆไปไม่มากก็น้อย

นางสาวกชกร บุญยพิทักษ์สกุล บทบาทที่ได้รับ ผู้หญิงคนนั้น

1. **ขั้นตอนก่อนการจัดแสดง** (Pre-production Period)

อาจกล่าวได้ว่าขั้นตอนก่อนการจัดแสดง(Pre-production Period) นี้ เกิดขึ้นในช่วงปลายของชั้นปีที่3 เพราะได้มีโอกาสได้พูดคุยกับทางผู้กำกับว่า อยากให้ผู้กำกับได้นำเสนอละครแนวPhysicalเพราะเล็งเห็นว่าผู้กำกับท่านนี้มีความสามารถทางด้านนี้ และตัวผู้ศึกษาก็ชอบเรียนรู้Movementในชั้นเรียนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ผู้กำกับเองก็ได้มีการพูดคุยกับดิฉันว่าตัวเขาก็อยากจะทำนำเสนอภาพละครแนวPhysical Theatreออกมาในเทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ปี2556 เช่นกัน เมื่อถึงเวลาออดิชั่นคัดเลือกนักแสดง ก็เป็นไปได้ไม่ยากเลยที่ดิฉันอยากจะคัดเลือกมาเป็นนักแสดงในเรื่องยักษ์ตัวแดง เพราะเป็นละครแนว Physical Theatre

ปัญหาที่พบในนักเรียนการแสดงหมู่มากในวันคัดเลือกนักแสดงคือ การตื่นเต้น การประหม่า ความกังวล ความเครียด กลัวว่าจะไม่ได้รับบทบาทแสดงที่ตนเองชอบ บางคนรวมถึงผู้ศึกษาเอง ครั้งนี้ก็ถือได้ว่าเป็นการคัดเลือกนักแสดงครั้งแรกในชีวิต จึงทำให้เกิดการตื่นเต้น และกลัวพะวงล่วงหน้า ว่าในห้องการทำการคัดเลือกนักแสดงจะเจออะไรบ้าง จะโดนให้โจทย์อะไรในการแสดงบ้าง และสุดท้ายจะได้รับบทบาทหน้าที่การแสดงเป็นบทอะไร

สิ่งหนึ่งที่ผู้ศึกษาคิดว่าไม่ว่าจะเป็นตัวผู้ศึกษาเองหรือนักเรียนการแสดงละครเวทีพึงมี นั่นคือ การใช้และควบคุมพลังเสียงให้สมดุลตลอดทั้งเรื่อง นักแสดงในเรื่องยักษ์ตัวแดงทุกคนมีข้อดีด้านนี้กันทุกคน เป็นเพราะเวลาซ้อม ผู้กำกับได้ให้ออกไปซ้อมนอกสถานที่ สวนสาธารณะ หรือในที่ๆมีคนพลุกพล่านเสียงดังมากๆในมหาวิทยาลัย จึงทำให้เวลาซ้อมทุกครั้งจะต้องใช้สมาธิและการใช้พลังเสียงมากกว่าในห้องเรียน จึงทำให้ส่งผลต่อนักแสดงทุกคนเวลาแสดงบนเวทีจริงๆในหอนาฏลักษณ์นั้นผ่านไปได้ด้วยดี

นักแสดงยักษ์ตัวแดงทุกคนได้มีโอกาสไปแสดงละครสั้นนอกสถานที่มากมายเพื่อฝึกให้คุ้นชินกับผู้ชม คุ้นชินต่อการแสดง เพราะนักแสดงบางท่านรวมถึงผู้ศึกษานั้นด้อยประสบการณ์ทางการแสดง ทางอาจารย์และผู้กำกับได้เล็งเห็นถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้า จึงจัดหาเวทีต่างๆให้นักแสดงยักษ์ตัวแดงและทีมงานนักแสดงทุกคนได้ลองทำงานและลองทำการแสดงกับวิธีการแสดงต่าง เพื่อที่จะพอถึงวันแสดงส่งศิลปะนิพนธ์จริงๆจะได้มีความประหม่าน้อยลง ซึ่งการศึกษาด้วยวิธีนี้ก็ได้ส่งผลดีให้แก่นักแสดงหลายๆท่านเป็นอย่างมาก

เนื่องจากในบทได้กล่าวไว้ว่า ตัวละครตัวนี้(ผู้หญิงคนนั้น)คำพูดในบทและประโยคการสื่อสารไม่เหมือนคนทั่วไป จึงทำให้อ่านบทตอนแรกไม่เข้าใจว่าตัวละครตัวนี้ต้องการจะสื่อความหมายอะไร เพราะประโยคบางประโยคก็สามารถตีความได้หลายแบบ เช่น “ฉันจะไปเห็นยักษ์ได้ยังไง ฉันยังไม่รู้จักยักษ์ซักหน่อย” อาจตีความเดียวกับบทที่ได้กล่าวไว้ได้เลย หรือ อาจจะตีความได้ว่า สิ่งที่ฉันเห็นนั้นเป็นคนไม่ใช่ยักษ์เพราะฉะนั้นฉันจะไปเห็นยักษ์ได้ยังไง และในหลายๆประโยคของตัวละครตัวนี้ที่มีความหมายซับซ้อนอยู่ในประโยค เวลาแสดงจึงทำให้ยากต่อการสื่อสาร เพราะต้องพูดคำพูดที่ยากในบท และยังต้องสื่อสารความหมายนั้นออกมาให้ผู้ชมได้รับทราบ รวมทั้งประสบการณ์ของเรานั้นไม่ได้มีมากเท่าตัวละคร ทำให้ยากต่อการแสดง

ด้วยคาแร็คเตอร์ของผู้หญิงคนนั้นที่แตกต่างจากละครตัวอื่นเพราะมีความซับซ้อนทางความคิดมากกว่า กล้าคิด กล้าทำ กล้าตัดสินใจ กล้าที่จะแตกต่างเพื่อทำในสิ่งที่ตนเองคิดว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ทำให้ตัวละครตัวนี้มีความคิดและการกระทำที่แปลกแยกไปจากตัวละครตัวอื่น จนนำไปสู่สภาวะการตัดสินใจต่อสู้เพื่อความถูกต้องหลายๆครั้งในหมู่บ้านนี้ แต่กลับไม่เป็นผลชาวบ้านกลับมองว่าเธอแปลกแตกแยก ไม่อยู่เป็นมวลรวมกับตัวละครตัวอื่น ทำให้ผู้ศึกษาจะต้องไปศึกษาวิถีชีวิตของตนเองกับตัวละครว่ามีจุดไหนที่สัมพันธ์กันและนำมาหยิบยกใช้ในการแสดง และการนำความรู้สึกที่ตัวผู้ศึกษา

เองได้พบเจอที่คล้ายคลึงกับตัวละครตัวนี้มาปรับใช้ในการแสดง เช่น ความอึดอัดที่ต้องทนอยู่ในสังคม การที่คนอื่นมองเราแปลกแตกแยก การที่คนอื่นไม่ชอบตัวเรา แต่เราคิดว่าสิ่งที่เราทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกเราก็จะไม่ยอมไปทำตามสิ่งที่คนอื่นทำผิด เรายอมที่จะแตกแยกและสู้เพื่อสิ่งที่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าเราจะอยู่ในสังคมด้วยด้วยความอึดอัดใจก็ตาม

เนื่องจากการซ้อมที่เกิดขึ้นทุกวันๆ ทำให้นักแสดงทุกคน รวมถึงผู้ศึกษาเองเกิดการชินกับบทละคร ซึ่งการชินกับบทละคร ผู้ศึกษาเองได้เล็งเห็นว่ามีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือเมื่อเราท่องบทจำได้แม่นยำก็จะสามารถพูดออกไปได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งนำไปสู่การเคยชินกับบทสนทนา ไปโดยอัตโนมัติ แต่ในทางกลับกัน การเคยชินบท ทำให้ตัวผู้ศึกษาเอง พูดเร็ว-พูดรัวโดยที่ไม่รู้ตัว ทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้ชม ทำให้ผู้ชมฟังไม่รู้เรื่องและจับใจความสำคัญไม่ได้ และความหมายในประโยคนั้นเลือนหายไป และด้วยเวลาการซ้อมและการทำความเข้าใจตัวละครที่จำกัด(3เดือน)บวกกับประสบการณ์ที่ผู้ศึกษามีอยู่นั้นไม่เพียงพอต่อตัวละครจึงทำให้ผู้ศึกษาไม่เข้าใจตัวละครได้ดีเท่าที่ควร

2. **ขั้นตอนการแสดง** (Production)

(ปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงวันแสดง พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์)

เนื่องจากละครเรื่องนี้เป็นละครเรื่องแรกของผู้ศึกษาจและด้วยระยะเวลาและประสบการณ์ที่ตัวผู้ศึกษานั้นมีน้อย จึงทำให้เกิดการ เครียด กังวล ไม่มั่นใน ตื่นเต้น ทำให้เวลาที่แสดงอยู่ในสถานการณ์หนึ่งแต่กลับไปนึกถึงอีกสถานการณ์นึงที่อยู่ข้างหน้า ทำให้ตัวละครแสดงสีหน้าว่าเครียดและกังวลออกมาเวลาตอนแสดงและไม่อยู่กับสถานการณ์

ตลอดทำการแสดงสามวันที่ผ่านมารู้สึกมั่นใจในการแสดงรอบวันที่สอง(วันศุกร์)มากที่สุด เพราะก่อนการแสดงไม่คิดอะไร ร่างกายและจิตใจได้ผ่อนคลายเต็มที่

3. **ขั้นตอนหลังการจัดแสดง** (Post-production)

- หลังจากแสดงรู้สึกอยากกลับไปแสดงใหม่ และอยากทำให้ดีกว่าเดิม เพราะรู้สึกว่าไม่ต้องกังวลอะไรแล้ว อยากแสดงศักยภาพที่ตัวเองมีออกมา โดยไม่ผ่านความคิดมากมาย แต่ทำออกไปตามความรู้สึกจริงๆที่ตัวละครนั้นมี
- พึงพอใจในการแสดงของตนเองถึงแม้ว่ามันจะออกมาไม่ได้ดีที่สุด แต่เป็นการแสดงที่ภาคภูมิในที่สุดในชีวิตที่เคยเรียนการแสดงมา เพราะเป็นละครเวทีเรื่องแรก และยังเป็นบทละครที่ท้าทายต่อการแสดงเป็นอย่างยิ่ง และด้วยระยะเวลาซ้อมจริงๆมีเพียง 3 เดือน ทำได้ขนาดนี้ก็ภูมิใจแล้ว
- ผลการตอบรับเป็นไปในเกณฑ์ค่อนข้างดี เพราะปัจจัยหลายๆอย่าง ไฟ ฉาก นักแสดงที่แสดงร่วมกัน เกื้อหนุนกันจึงทำให้ภาพที่ออกมา เป็นภาพที่สมบูรณ์แบบ และได้รับคำชมจากนักเรียนละครด้วยกัน กล่าวคือ ตลอดการแสดง เราจะพูดเสมอว่าเรายังแสดงได้ไม่ดี ไม่เก่งยังสามารถพัฒนาต่อได้กว่านี้อีก แต่หลังการแสดงจบลง มีผู้ชมท่านที่เป็นนักเรียนละครได้กล่าวไว้ว่า “ถ้าคุณบอกว่าวันที่คุณแสดง คุณยังทำมันได้ไม่ดี นั่นก็แสดงว่ามาตรฐานการแสดงของคุณนั้นสูงมาก”

นายกรกฤต สิงหา รับบท กาเหว่า

1. **ขั้นตอนก่อนการจัดแสดง** (Pre-production Period)

ในส่วนของขั้นตอนก่อนการจัดแสดง ผู้ศึกษาขออนุญาตกล่าวถึงกระบวนการทำงานตั้งแต่ต้นก่อนที่จะทำการคัดเลือกนักแสดง ในฐานะของผู้ศึกษาที่จะต้องรับหน้าที่นักแสดง ก่อนที่เราจะถูกคัดเลือกเข้ามาทำงานในกระบวนการ

ศิลปะการแสดงนิพนธ์ เรื่อง ยักษ์ตัวแดง ผู้ศึกษาจำเป็นที่จะต้องเตรียมตัวและทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว โดยการอ่านบทละคร วิเคราะห์บทละคร และตีความบทละครเบื้องต้น ตามความรู้ทั้งหมดที่เคยได้ศึกษามา เมื่อได้ทำความเข้าใจและพบกับตัวละครที่สนใจแล้ว ก็มีความพร้อมที่จะคัดเลือกเป็นนักแสดงในละครเรื่องนี้มากขึ้น

ปัญหาหลักที่เกิดขึ้น คือ บทละครเรื่องนี้จำเป็นที่จะต้องอ่านหลายรอบ เพราะยังมีหลายส่วนที่ผู้ศึกษาไม่เข้าใจและตามเรื่องไม่ทัน ไม่รู้ว่าเรื่องต้องการที่จะพูดถึงประเด็นอะไร ยอมรับว่าช่วงแรกที่อ่านแล้วไม่เห็นภาพ รู้สึกว่าเรื่องเข้าใจยาก และไม่แน่ใจว่าจะสามารถทำออกมาได้ดีหรือไม่ แต่ก็ยังคงพยายามอ่านและทำความเข้าใจต่อไปเท่าที่ได้ เพราะคิดเสมอว่า กระบวนการศิลปะการแสดงนิพนธ์คือการเรียนรู้ ยังมีเวลาอีกหลายเดือนที่เราจะค้นคว้าและทำความเข้าใจ สิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นในช่วงนี้คือ ผู้ศึกษาได้ค้นพบตัวละครกาเหว่า ซึ่งผู้ศึกษารู้สึกสนใจเป็นอย่างมาก เพราะตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องและมีลักษณะแนวคิดที่ไม่เหมือนกับตัวละครใดที่เคยพบมา เป็นบทบาทที่ผู้ศึกษาไม่เคยได้รับมาก่อน จึงเกิดความท้าทายที่อยากจะลองเล่นเป็นตัวละครดังกล่าว

1.1 การคัดเลือกนักแสดง

กาเหว่า คือตัวละครที่ผู้ศึกษาสนใจเข้าทำการคัดเลือกนักแสดง สิ่งที่ผู้ศึกษาได้ค้นคว้ามาเบื้องต้น คือ ลักษณะของตัวละคร ความเหมือนและความแตกต่างของตัวละครกับผู้ศึกษา เหตุผลความสนใจในตัวละคร และการเตรียมตัวเกี่ยวกับบทที่ใช้แสดง ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการคัดเลือกนักแสดง คือความตื่นเต้น ที่ไม่สามารถควบคุมได้ ทำให้ไม่สามารถทำได้เต็มที่อย่างที่เตรียมตัวมา แต่จากการเตรียมตัวเบื้องต้นก็ทำให้ผู้ศึกษาสามารถตอบคำถามของผู้กำกับได้ แต่อาจจะแสดงบทบาทของตัวละครออกมาได้ไม่ดีพอ สิ่งที่ผู้ศึกษาคิดว่ายังจะต้องปรับแก้จากครั้งนั้น คือความเข้าใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและความเข้าใจในสิ่งที่พูดยังไม่ชัดเจน เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาจดบันทึกไว้ ซึ่งถ้ามีโอกาสสำหรับแก้ไข ก็จำเป็นที่จะต้องค้นคว้าเพิ่มเติม สุดท้ายนี้จากการคัดเลือกนักแสดง ผู้ศึกษาก็ได้รับบทเป็นกาเหว่าและมีโอกาสในการพัฒนางานต่อไป

1.2 การวิเคราะห์ตัวละคร

ในส่วนของการวิเคราะห์ตัวละคร ผู้ศึกษาจะต้องทำการวิเคราะห์ทั้งหมด 3 ตัวละคร คือ กาเหว่า ชายสี่ และผู้ตัดสินคดีหนึ่ง ด้วยเหตุผลที่แนวทางของผู้กำกับมีความต้องการที่จะให้กาเหว่า ตัวละครผู้เล่ากลับไปเป็นตัวละครอื่นในอดีต ทั้งในลักษณะของตัวละครอื่นเลย และลักษณะตัวละครอื่นในมุมมองของกาเหว่า ในส่วนวิเคราะห์ตัวละครนี้ผู้ศึกษาไม่ค่อยได้พบเจอกับปัญหามากนัก เพราะหลังจากที่ได้รับบทบาทกาเหว่า ก็ได้ทำการค้นคว้าพร้อมกับผู้กำกับและนักแสดงคนอื่น ทำให้มีความเข้าใจในตัวละครแต่ละตัวอย่างมาก แต่ปัญหาที่ส่งผลกับการวิเคราะห์ตัวละคร ที่ทำให้ต้องกลับมาคิดทบทวนหลายครั้ง เกิดจากคำแนะนำของครู ที่เปลี่ยนแนวทางของเรื่อง และทิศทางของผู้กำกับที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ อีกทั้งในส่วนของตัวผู้ศึกษาเองที่เมื่อทำการฝึกซ้อมแล้วไม่สามารถแสดงออกถึงลักษณะตัวละครแต่ละตัวได้อย่างชัดเจน ทำให้ต้องกลับมาค้นคว้าและวิเคราะห์เพิ่มเติมในบางส่วนอยู่บ่อยครั้ง

1.3 การฝึกซ้อม

ก่อนทำการแสดง ผู้ศึกษาและทีมงานทุกคนใช้ระยะเวลาในการค้นคว้าและฝึกซ้อมประมาณ 9 เดือน ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาต้องพบเจอกับปัญหาและอุปสรรคมากมาย ซึ่งสามารถอธิบายได้เป็นส่วนๆ ดังนี้

การซ้อมครั้งแรก หลังจากที่ทุกคนได้รับภาระหน้าที่ของตัวเองแล้ว เราก็ได้ทำการอ่านบทละครพร้อมกันเป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นมาก เพราะเป็นครั้งแรกที่เราได้ต่อบทไปพร้อมๆกับตัวละครทุกตัว ปัญหาหลักที่เกิดขึ้นในวัน

นั้น คือ วิธีการออกเสียงของทุกคนที่ครูเน้นย้ำว่าให้พูดออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ เพราะหลายคนติดการพูดในลักษณะของละครทีวี ที่เน้นการใช้อารมณ์ความรู้สึกเกินจริงในสิ่งที่พูด ทำให้ขาดเสน่ห์ความจริงใจในแบบของละครเวที วิธีแก้ปัญหาคือการตระหนักถึงความหมายของสิ่งที่พูดอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่คิดแต่ว่าจะใช้เสียงพูดอย่างไร ซึ่งนั่นจะทำให้เราเล่นที่เสียง ไม่ใช่การเล่นละครที่ดี และหลังจากการซ้อมครั้งแรก มีอีกหนึ่งปัญหาหลักที่ครูอยากจะให้ทุกคนร่วมกันแก้ไข คือ การควบคุมความตื่นเต้น หรือความรู้สึกของตัวเองเมื่อต้องแสดงละครอยู่ต่อหน้าผู้ชม ผู้ศึกษาทุกคนจึงต้องทำการแสดงละครสั้นเป็นประจำทุกๆเดือน เพื่อเป็นการค้นหาวิธีการจัดการความรู้สึกของตัวเองเมื่อแสดงละครอยู่ต่อหน้าผู้ชม

การเตรียมความพร้อมของร่างกายในแต่ละวัน ในกระบวนการทำละครเรื่องยักษ์ตัวแดง เป็นละครเวทีเรื่องเดียวที่ผู้ศึกษาได้ค้นพบวิธีการเตรียมความพร้อมแบบที่ไม่เคยปฏิบัติอย่างละครเรื่องใดมาก่อน โดยปกติผู้ศึกษาจะต้องเตรียมความพร้อมร่วมกับนักแสดงคนอื่นๆ ด้วยการวิ่ง หรือออกกำลังกายเบื้องต้นประมาณ 40 นาทีเป็นประจำทุกวัน แต่สำหรับการทำละครเรื่องยักษ์ตัวแดง ในช่วงแรกผู้ศึกษาและนักแสดงคนอื่นได้ใช้วิธีนี้ แต่กลับส่งผลให้เมื่อต้องซ้อม หรือแสดงจริงแล้วหมดแรง หมดพลังไปกับการเตรียมตัว ผู้ศึกษาและนักแสดงทุกคนจึงจำเป็นที่จะต้องค้นหาวิธีการเตรียมความพร้อมแบบอื่นที่เหมาะสมกับตัวเอง และค้นหาวิธีที่ส่งผลดีกับสมาธิในการซ้อมและพลังในการแสดงมากที่สุด ซึ่งวิธีของผู้ศึกษา คือ การทำสมาธิอยู่กับตัวเอง อาจมีการฝึกการออกเสียง การวิ่งหรือออกกำลังกายอยู่บ้าง แต่ก็ไม่หนักมากเกินไปจนทำให้หมดแรง ต้องตระหนักอยู่เสมอว่าช่วงเวลาของการเตรียมความพร้อมจะต้องเป็นการกระทำที่ช่วยให้เรามีความพร้อมที่จะแสดงอย่างแท้จริง

การซ้อมแยกเป็นส่วนๆ หรือการเก็บรายละเอียด ในกระบวนการทำละครเรื่องยักษ์ตัวแดง จะแบ่งการซ้อมออกเป็นส่วนๆ โดยที่ผู้กำกับการแสดงจะให้เล่นหมดทั้งส่วนก่อน แล้วค่อยพูดคุยถึงข้อผิดพลาดในแต่ละจุดที่เกิดขึ้น แล้วให้นักแสดงปรับแก้ด้วยตนเองในการซ้อมทั้งส่วนนั้นในครั้งถัดไป อาจจะมีเก็บรายละเอียดเพิ่มเติมในบางจุด แต่ก็ถือว่าการซ้อมเก็บรายละเอียดในแต่ละฉากนั้นเกิดขึ้นน้อยมาก เพราะผู้กำกับการแสดงมีความต้องการให้นักแสดงลองค้นหาแนวทางด้วยตนเอง แต่โดยส่วนตัวนั้นผู้ศึกษาคิดว่า วิธีการเช่นนี้ไม่เป็นผลดีเท่าที่ควร ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าทุกครั้งที่ผ่านมาของการทำละคร ตัวผู้ศึกษาเองพบเจอกับการซ้อมเก็บรายละเอียดแบบเจาะลึกทีละจุดมาตลอด วิธีการเจาะลึกทีละจุดอย่างละเอียดนี้ทำให้ผู้ศึกษามีความมั่นคงในการแสดงอย่างมาก การทำละครเรื่องยักษ์ตัวแดงนี้จึงเป็นครั้งแรกที่ผู้ศึกษาจำเป็นที่จะต้องฝึกซ้อมและค้นคว้าด้วยตัวเอง โดยที่ให้ผู้กำกับการแสดงเป็นคนตัดสินใจว่าจะเลือกแนวทางใดที่ผู้ศึกษาค้นคว้ามา ซึ่งในบางครั้งผู้กำกับการแสดงก็ไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างแน่ชัด เพียงแต่ว่าให้ลองใช้แนวทางนั้นๆไปก่อน หากว่าวันหนึ่งพบเจอกับแนวทางที่เหมาะสมกว่าจึงค่อยเปลี่ยนใหม่ ผู้ศึกษาคิดว่าวิธีการนี้จึงเป็นปัญหาหนึ่งที่ทำให้ผู้ศึกษาจับจุดไม่ถูกในหลายๆครั้ง เพราะส่วนหนึ่งเราไม่สามารถจดจำได้หมดว่าแต่ละครั้งที่เราลองนั้นแตกต่างกันอย่างไร และในฐานะของนักแสดงสิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละรอบคือสิ่งใหม่ๆที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นจากความจำที่แม่นยำว่าจะต้องเป็นไปตามแนวทางนี้ แต่เป็นการหาแนวทางใหม่ที่เหมาะสมไปเรื่อยๆ เมื่อการทำละครนั้น จำเป็นที่จะต้องใช้ระยะเวลานานเป็นเดือน ทำให้ตัวผู้ศึกษาเองไม่สามารถจดจำได้อย่างแน่ชัดว่าการแสดงแบบใดคือแนวทางที่ถูกต้อง จึงส่งผลให้การแสดงในแต่ละรอบไม่เสถียร บางครั้งแตกต่างกันมากราวกับคนละตัวละคร สาเหตุอีกส่วนหนึ่งอาจเกิดจากตัวผู้ศึกษาเองที่จะต้องเล่นเป็นหลายตัวละคร ทำให้เกิดความสับสนในแนวทางการแสดงอยู่บ่อยครั้ง จึงส่งผลให้ลักษณะของตัวละครและวิธีการแสดงออกนั้นไม่มีความมั่นคง วิธีการแก้ไขคือ ทุกครั้งหลังจากที่ซ้อมเสร็จผู้ศึกษาพยายามที่จะจดใจความสำคัญเกี่ยวกับสิ่งที่แสดงออกไปในแต่ละครั้งที่ซ้อม เพื่อช่วยในการจดจำ ช่วยให้สามารถแสดงออกได้ง่ายขึ้น อีกวิธีหนึ่งคือทุกครั้งที่ซ้อมในฐานะของนักแสดงจะต้องนึกอยู่เสมอว่าความต้องการในฉากนี้คืออะไร ตัวละครพูดเพื่ออะไร และต้องการอะไรจากใคร สิ่งเหล่านี้คือส่วนสำคัญที่จะช่วยให้สารของผู้กำกับการแสดงยังคงอยู่ ถึงแม้ว่าแนวทางการ

แสดงออกของเราจะไม่เหมือนเดิมก็ตาม และอีกปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นในช่วงของการซ้อมแยกเป็นส่วนๆ คือตัวผู้ศึกษาเองที่เป็นตัวละครผู้เล่าเรื่อง ในขณะที่จะต้องเล่าเรื่องให้กับผู้ชม ปัญหาที่เกิดขึ้นคือพอมาเป็นผู้เล่าเรื่องแล้วกลายเป็นเล่นที่น้ำเสียง เรื่องที่เล่าไม่มีความหมายในสิ่งที่พูด การพูดไม่น่าฟัง ความต้องการที่จะเล่าไม่ชัดเจน และวิธีการแสดงออกยังไม่ดีพอ เป็นปัญหาหลักๆของผู้ศึกษาเองที่จำเป็นอย่างมากที่จะต้องแก้ไข เพราะปัญหาดังกล่าวส่งผลกับเส้นเรื่อง และความน่าสนใจของละครทั้งเรื่อง ซึ่งผู้ศึกษาใช้เวลานานมากกับการหาวิธีแก้ไขปัญหา ทั้งการใช้สายตามองไปที่ผู้ชมและพยายามเล่าเรื่องจริงๆ เพื่อช่วยแก้วิธีการแสดงออกที่ดูเลื่อนลอย ไม่มีจุดรวมสายตา และพยายามไม่คิดก่อนว่าจะต้องใช้น้ำเสียงอย่างไรในการพูด ละลายความเป็นแบบแผนในการพูดที่เคยคิดมาทั้งหมด เพื่อที่จะได้เล่าเรื่องอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ใช่การเล่นเสียง สุดท้ายนี้ยังปัญหาเกี่ยวกับวิธีการแสดงออกของตัวละครผู้เล่า ซึ่งเคยแยกออกเป็น 2 ลักษณะ คือแสดงออกแบบตัวละครเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น และมีสภาวะที่ต้องการจะปกป้องตัวเองโดยการไม่ใส่ใจในทุกอย่างที่พบเจอ กับแบบที่เมื่อเป็นผู้เล่าแล้วคือการอยู่กับความคิดของตัวเอง สามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวเองได้เต็มที่ ไม่ต้องกังวลว่าจะต้องปกป้องตัวเองจากสิ่งใด เป็นตัวละครกาเหว่าที่ดูโตขึ้นและมีปฏิกิริยาตอบโต้ทุกอย่างกับสิ่งที่พบเจอ ทั้ง 2 ลักษณะนี้ได้ถูกเปลี่ยนเป็นการแสดงออกเพียงอย่างเดียว โดยได้แรงบัลดาลใจมาจาก เฒ่าทารก ตัวละครชายชราที่เห็นทุกอย่างเป็นเรื่องสนุก ไม่เคยเครียดกับอะไรเลย และกระโดดโลดเต้นตลอดเวลา ทำให้ตัวละครกาเหว่าทั้งในขณะที่เป็นผู้เล่าและเป็นตัวละครในอดีต มีการแสดงออกเพียงด้านเดียวคือ มีความสุขกับการใช้ชีวิต หัวเราะให้กับทุกสิ่งตลอดเวลา บ่อยครั้งที่ทั้งพูดไปและหัวเราไปด้วย มองทุกอย่างในแง่ดี ซึ่งการเปลี่ยนลักษณะของตัวละครให้เป็นเช่นนี้ ช่วยแก้ปัญหาความน่าเบื่อของการเล่าเรื่องได้ดีเป็นอย่างมาก เพราะในขณะที่นักแสดงเล่นเป็นตัวละครที่มีความสุข ผู้ชมเองก็มีความสุขและสนุกไปด้วยเช่นกัน

การซ้อมทั้งหมดโดยไม่มีการหยุด การซ้อมตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบเรื่องเกิดขึ้นในช่วงหลังๆของกระบวนการซ้อม ปัญหาหลักที่เกิดขึ้นในช่วงนี้คือ ผู้ศึกษาเองไม่สามารถอยู่กับสถานการณ์ได้ตลอดเวลา มีหลายๆช่วงในเรื่องที่หลุดออกมาจากการเป็นตัวละคร ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะในขณะที่ซ้อมเมื่อผู้ศึกษาเปลี่ยนจากตัวละครในอดีตมาเป็นตัวละครผู้เล่า ก็จะได้เห็นผู้ชมทั้งหมด ซึ่งหลายๆครั้งทำให้เสียสมาธิมาก เพราะเมื่อมีผู้ชมสักคนทำอะไรนอกเหนือจากการฟังตัวละครเล่า เช่นคุยโทรศัพท์ คุยเล่นกันเสียงดัง ผู้ศึกษาก็จะหลุดไปทันที ในตอนแรกผู้ศึกษาคิดว่าเมื่อไปอยู่ในโรงละครคงจะไม่เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น ไม่มีใครสามารถคุยกันเสียงดังหรือเล่นโทรศัพท์ได้ แต่ในฐานะของนักแสดงที่จะต้องทำการฝึกซ้อมให้เหมือนจริง ก็จำเป็นที่จะต้องแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวให้ได้ ผู้ศึกษาจึงพยายามทำสมาธิและใช้สติอย่างมากในการแสดง วิธีการหนึ่งที่ผู้ศึกษาใช้แก้ไขคือ ไม่ว่าจะอย่างไรสิ่งที่เกิดขึ้นในขณะแสดงจะต้องเป็นไปตามทิศทางการแสดงออกของตัวละคร ซึ่งก็มีส่วนช่วยให้สภาวะของการหลุดออกจากเรื่องที่เกิดขึ้นยังคงดำเนินต่อไปได้อย่างไม่ติดขัด อีกปัญหาหนึ่งคือ ความน่าเบื่อของละครที่เกิดขึ้นในหลายๆช่วง อาจเป็นผลกระทบมาจากหลายสาเหตุ อาทิเช่น วิธีการพูด การแสดงออกของตัวละครแต่ละตัว หรือแนวทางในแต่ละฉากยังไม่เหมาะสมกับเรื่องราว ทำให้ความสนุกของละครนั้นหายไป โดยส่วนตัวของผู้ศึกษาเอง มีครูคอยแนะนำในเรื่องของจังหวะการแสดง อารมณ์ความรู้สึก และความต้องการในแต่ละฉาก ซึ่งเมื่อย้อนกลับมาทบทวนผู้ศึกษาคิดว่าสิ่งเหล่านี้สามารถช่วยทำให้เรื่องน่าติดตามและไม่น่าเบื่อ ตราบใดที่เรายังคงอยู่กับเรื่องในลักษณะของตัวละคร รู้ว่าจะต้องพูดอะไร เพื่ออะไร ผู้ศึกษาพบว่าสิ่งเหล่านี้ช่วยทำให้เกิดความน่าสนใจในตัวละคร เป็นเสน่ห์ที่ช่วยให้คนดูสามารถตามเรื่องไปกับตัวละครได้ตลอดเวลาโดยที่ไม่รู้สึกเบื่อ

1.4 ประมวลผลการซ้อม ปัญหา และการแก้ไข

ในส่วนนี้ผู้ศึกษาขอสรุปข้อมูลบางอย่าง ที่ได้เพิ่มเติมมาจากกระบวนการทำศิลปะการแสดงนิพนธ์เรื่อง ยักษ์ตัวแดง ซึ่งมีทั้งสิ่งที่ได้จากการค้นคว้า การแก้ไข และปัญหาบางอย่างที่เกิดขึ้นแล้วส่งผลต่อตัวผู้ศึกษาเอง

การเปลี่ยนนักแสดงหลัก ในช่วงแรกของการฝึกซ้อม มีปัญหาเกี่ยวกับนักแสดงที่เล่นเป็นผู้หญิงคนนั้น ซึ่งในความคิดเห็นส่วนตัวของผู้ศึกษาคิดว่า ปัญหาเหล่านี้เกิดจากประสบการณ์ในการแสดงที่น้อยเกินไป และการไม่ยอมรับในหน้าที่รับผิดชอบของตนเอง ทำให้การซ้อมเกิดปัญหากับตัวผู้ศึกษาหลายครั้ง ทั้งในแง่ของการแสดงละครที่ไม่สามารถรับส่งได้เท่าที่ควรจะเป็น ผู้ศึกษาพยายามหลายครั้งที่จะหาวิธีการแก้ไขเพื่อให้ละครสามารถพัฒนาต่อได้ด้วยการปรึกษาถึงปัญหากับนักแสดงคนอื่นๆ ปรึกษากับครู และลองทำในส่วนที่ตัวละครสามารถทำได้ เช่นเปลี่ยนทิศทางบางอย่างเพื่อช่วยเสริมให้ผู้หญิงคนนั้นมีบทบาทมากขึ้น แต่ด้วยพัฒนาการของนักแสดงผู้หญิงคนนั้นที่เมื่อระยะเวลาผ่านไปหลายเดือนก็ไม่สามารถพัฒนาได้ ทำให้ทุกครั้งที่ซ้อมไม่มีอะไรดีขึ้น และละครไม่เกิดการพัฒนาไปในทางที่ดีเลย หลายครั้งที่วิธีการแก้ปัญหาคือการให้โอกาส และผู้กำกับการแสดงพยายามต่อยอดในส่วนอื่นๆ แต่สาเหตุของปัญหาก็ย้อนกลับมาที่เดิมอีกสุดท้ายวิธีการแก้ปัญหานี้จึงกลายเป็น การเปลี่ยนนักแสดงผู้หญิงคนนั้น โดยส่วนตัวผู้ศึกษาเองไม่ได้เห็นด้วยกับการแก้ปัญหาแบบนี้มากนัก แต่ก็ไม่สามารถตัดสินใจเพียงคนเดียวได้ และด้วยการทำงานที่จะต้องดำเนินต่อไป ทำให้ต้องยอมรับในการตัดสินครั้งนี้ ซึ่งเมื่อเปลี่ยนนักแสดงผู้หญิงคนนั้น กระบวนการซ้อมเป็นไปอย่างง่ายขึ้น และปัญหาหลายๆอย่างที่เคยเกิดขึ้นก็ถูกแก้ไขไปในทางที่ดีขึ้น และอยู่ในมาตรฐานที่สามารถพัฒนาต่อไปได้

การส่งความคืบหน้า ในกระบวนการศิลปะการแสดงนิพนธ์จะมีการส่งความคืบหน้าหลายครั้ง ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นหลายอย่างผู้ศึกษาได้กล่าวไปแล้วในข้างต้น แต่จะมีปัญหาหนึ่งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งและต้องใช้เวลาในการแก้ไขอย่างมาก คือการควบคุมความตื่นเต้นของตนเอง ต้องบอกว่าการทำละครคือการทำงานเป็นทีม ซึ่งทุกคนมีความเกี่ยวโยงถึงกันและกัน หากมีคนหนึ่งคนใดที่ผิดพลาดไปทุกคนที่ร่วมแสดงย่อมรู้สึกถึง เพราะฉะนั้นเมื่อแสดงทุกคนจึงจำเป็นที่จะต้องมีสติในการทำงานอย่างมาก สิ่งหนึ่งที่ช่วยได้คือการผ่อนคลาย และเลิกคิดถึงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น เลิกกังวลถึงข้อผิดพลาดที่เคยฝึกซ้อมมา และมีสติอยู่กับสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันให้มากที่สุด

สิ่งที่ได้จากการทำละครสั้น การทำละครสั้นเป็นประจำทุกเดือน เป็นสิ่งที่ครูแนะนำให้ปฏิบัติเพื่อที่จะช่วยให้เราพบกับปัญหาและรู้วิธีในการแก้ไข ก่อนที่จะเริ่มแสดงละครเรื่องยักษ์ตัวแดง มีวิธีการแก้ไขหลายอย่างที่ผู้ศึกษาได้ค้นพบจากการทำละครสั้น และได้นำไปใช้กับกระบวรการทำละครยักษ์ตัวแดง สิ่งที่ได้หลักๆคือ การมีสติในการแสดง และการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการเป็นนักแสดงที่กำลังเล่นเป็นตัวละคร เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ชมเป็นเรื่องพิเศษที่นักแสดงมักจะมีความรู้สึกบางอย่างเกิดขึ้นทั้งความตื่นเต้น ความอยากที่จะทำให้ดีที่สุดจนมากเกินไป ซึ่งตัวผู้ศึกษาเองก็มีความรู้สึกเช่นนั้นอยู่บ่อยครั้ง ความรู้สึกเหล่านี้ล้วนทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นเมื่อต้องแสดงจริงๆ วิธีการแก้ไขที่ผู้ศึกษาได้มาจากการทำละครสั้นคือ สิ่งหนึ่งที่นักแสดงจะต้องให้ความสนใจคือ การอยู่กับเรื่องที่กำลังแสดง การสนใจอยู่กับตัวละครอื่นๆในเรื่อง หรือหากเกิดข้อผิดพลาดก็ต้องกระทำในฐานะของตัวละคร ไม่ใช่ในฐานะของนักแสดง เรียกได้ว่าเป็นบทเรียนที่แสนมีค่าและมีส่วนช่วยในกระบวนการศิลปะการแสดงนิพนธ์ได้อย่างมาก

2. ขั้นตอนการแสดง (Production)

วันพฤหัสบดีที่ 27 กุมภาพันธ์ 2557 จนถึง วันเสาร์ที่ 1 มีนาคม 2557 เป็นช่วงของการแสดงผลงานศิลปะการแสดงนิพนธ์เรื่องยักษ์ตัวแดง ในช่วงก่อนเวลาแสดงยังคงมีการซ้อมเก็บรายละเอียดและซ้อมเทคนิคอยู่บ้าง ผู้ศึกษาจะขอพูดถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในช่วงวันทำการแสดง ดังต่อไปนี้

ไม่สามารถทำทุกอย่างได้ตามตารางเวลาที่วางไว้ ในช่วงวันแสดงทุกอย่างคลาดเคลื่อนและไม่เป็นอย่างที่หวัง เพราะถ้ามีใครสักคนผิดเวลา ทุกอย่างก็จะรวนและส่งผลกระทบถึงกันหมด อย่างปัญหาที่เกิดในช่วงซ้อมเทคนิคก่อนแสดงวันแรก ที่ไม่สามารถซ้อมเจาะคิวทั้งหมดได้จนจบเรื่อง แต่ก็ยังโชคดีที่ทุกคนทำตามหน้าที่ของตัวเองอย่างดีที่สุด และ

ทบทวนคิวต่างๆที่จะเกิดขึ้นบนเวทีด้วยตัวเอง เพราะฉะนั้นในการแก้ปัญหานี้ในวันที่สองของการแสดง คือทุกคนจะต้องเตรียมตัวเองให้พร้อมรับกับทุกอย่างที่อาจจะเกิดขึ้น เพื่อไม่ให้ตารางในส่วนอื่นๆผิดพลาดไปด้วย และพยายามรักษากำหนดการที่มีให้ได้มากที่สุด

ข้อผิดพลาดต่างๆที่เกิดขึ้นเมื่อทำการแสดง ในวันแรกสิ่งที่เกิดขึ้นคือ เมื่อยืนเตรียมความพร้อมอยู่ด้านข้าง ผู้ศึกษาได้ยินเสียงที่เกิดขึ้นในขณะที่ละครเล่นไม่ชัดเจน และส่วนหนึ่งเป็นเพราะสมาธิหลุดเมื่อออกไปเตรียมความพร้อมด้านข้าง จึงไม่ได้ออกไปตามคิวแสดงของตนเอง จากความผิดพลาดดังกล่าวทำให้วันรุ่งขึ้น แม้ว่าจะไม่ใช่ฉากที่ตัวเองต้องเล่นก็จำเป็นที่จะต้องอยู่กับละครที่กำลังแสดงตลอดเวลา เพื่อช่วยไม่ให้เราไปสนใจกับสิ่งอื่นจนเกิดปัญหาดังกล่าวอีก

ความคิดเห็นจากครู หลักจากที่ดูการแสดงในรอบแรกคือ ตัวละครไม่ควรแสดงออกให้รู้เรื่องมากเกินไป เพราะคนที่ลืมง่าย รับอะไรมาแล้วก็ลืม เหมือนจะมีความสุขไปวันๆเท่านั้น ที่จะอยู่รอดในสังคมแบบนี้ ส่วนหนึ่งผู้ศึกษาคิดว่าถ้าตัวละครหัวเราะตลอดเวลาแต่รู้เรื่องมากเกินไป จะทำให้ดูเป็นคนไม่ดี ที่รู้เรื่องทุกอย่างแต่กลับไม่ทำอะไรเลย ซึ่งจริงๆแล้วก็มีความคล้ายเพียงแต่ว่าไม่อยากจะให้มันเด่นชัดมากจนทำให้ดูเป็นคนไม่จริงใจ เสแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง เพราะเมื่อเป็นเช่นนั้นอาจส่งผลกระทบต่อสารที่ผู้กำกับต้องการจะนำเสนอได้ ในตอนแรกผู้ศึกษาไม่รู้ว่าควรจะคิดหรือทำเช่นไร เพราะกลัวจะกลายเป็นการตั้งใจไม่รู้เรื่องเกินธรรมชาติ จึงใช้วิธีพยายามที่จะไม่คิดมากกับสิ่งที่ตัวละครอื่นพูด รับอะไรมาได้ก็ส่งต่อเลย ไม่คิดและวิเคราะห์มากเกินไปจนทำให้ตัวละครฉลาดเกิน

3. **ขั้นตอนหลังการจัดแสดง** (Post-production)

ในส่วนของขั้นตอนหลังการจัดแสดง มีความสำคัญตรงที่ ทำให้เราได้ประเมินตนเองถึงทุกอย่างตลอดระยะเวลาการค้นคว้า การฝึกซ้อม จนถึงวันแสดง ว่าเป็นไปอย่างไร และเป็นไปตามความคาดหวังของผู้กำกับที่หวังให้ละครเรื่องนี้สะท้อนประเด็นบางอย่างถึงผู้ชม และหวังให้ผู้ศึกษาทุกคนได้รับอะไรบางอย่างจากการทำละครเรื่องนี้ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นอาจมีส่วนช่วยในการพัฒนาชีวิตของทุกคนให้ดียิ่งขึ้นไม่มากก็น้อย ทั้งแง่ของการนำไปใช้กับการทำงานในอนาคต หรือแนวทางในการดำเนินชีวิต ซึ่งโดยส่วนตัวของผม คิดว่าจากกระบวนการศิลปะการแสดงนิพนธ์ทั้งหมดที่ทุกคนได้ร่วมกันสร้างสรรค์ขึ้นมานั้น ทำให้ผู้ศึกษาได้รับอะไรหลายอย่าง และก็ยังมีอีกหลายอย่างที่ผู้ศึกษาต้องการจะกลับไปแก้ไขเช่นกัน

สิ่งหนึ่งที่ผู้ศึกษาอยากจะกลับไปทำอีกครั้งหากมีโอกาสคือ อยากจะแสดงละครเรื่องนี้ต่อไป เพราะในการแสดงทุกรอบมีสิ่งใหม่ๆที่ได้พบมากมายทั้งในส่วนของตัวละครเอง และผู้ชมที่เข้ามาพูดคุยติชมและบอกว่าชอบการแสดงอย่างไรบ้าง เป็นภาพที่น่าจดจำที่สุด ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาจนถึงวันแสดง ผู้ศึกษาไม่เคยคิดเลยว่าจะได้รับผลตอบรับดีเท่านี้มาก่อน รู้สึกภูมิใจในความทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจของตนเอง จนประสบความสำเร็จได้ขนาดนี้ แต่สิ่งหนึ่งที่ผู้ศึกษาอยากจะกลับไปกระทำอีกครั้งคือ อยากจะลองเล่นให้เหมือนกับว่าตัวละครมีความสุขอยู่กับโลกของตัวเองมากขึ้นกว่านี้ คิดว่าน่าจะเป็นภาพที่มีความสุขที่สุด แต่เท่านี้ที่ทำไปก็รู้สึกภูมิใจมากแล้ว

จากกระบวนการศิลปะการแสดงนิพนธ์ สิ่งที่ผู้ศึกษาอยากจะพูดถึงมากที่สุด คือ การเรียนรู้ที่ได้มาจากตัวละครกาเหว่า หลังจากที่ได้ทำการแสดงผู้ศึกษาได้ค้นพบว่าตนเองมีส่วนที่คล้ายกับกาเหว่าหลายอย่าง ทั้งในแง่ของการมองโลกในแง่ดี และการมีความสุขกับการใช้ชีวิต เพียงแต่ว่ากาเหว่านั้นมีสิ่งดังกล่าวมากกว่าผู้ศึกษาเองหลายเท่า และต่อจากนี้ไปในการใช้ชีวิตจริงของผู้ศึกษา ผู้ศึกษาคิดว่ายังคงจะเชื่อมั่นในการมองโลกในแง่ดีต่อไป และยังคงเชื่อว่าการใช้ชีวิตนั้นแสนจะมีความสุข ทุกอย่างถ้าเราสนุกและมีความสุขที่ได้ทำมัน ไม่ว่าปัญหาหรือว่าอะไรจะเกิดขึ้นเราก็พร้อมเสมอที่จะแก้ไข ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นอยู่เสมอในการทำละครเรื่องยักษ์ตัวแดง ทุกครั้งที่เกิดปัญหาใดก็ตาม ผู้ศึกษายอมรับว่าหลายๆครั้งเกิด

ความท้อใจ แต่ก็ไม่เคยยอมแพ้และยังคงมีความสุขกับการแก้ไขปัญหาอยู่เสมอ เพราะละครคือสิ่งที่ผู้ศึกษารัก ไม่ว่ายังไงผู้ศึกษาก็ยังอยากที่จะเรียนรู้และอยู่กับละครต่อไปตราบเท่าที่ยังมีโอกาส

นายฉัตรชัย ศรีบัวดก รับบท ยอดทอง

1. **ขั้นตอนก่อนการจัดแสดง** (Pre-production Period)

ในกระบวนการทำงานก่อนทำ การคัดเลือกนักแสดงนั้นในฐานะของผู้ศึกษาที่จะต้องรับหน้าที่นักแสดง ก่อนที่เราจะถูกคัดเลือกเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในกระบวนการ ผู้ศึกษาจำเป็นที่จะต้องเตรียมตัวและทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง"ยักษ์ตัวแดง" ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้ศึกษาสนใจ โดยเริ่มจากการอ่านบทละคร วิเคราะห์และตีความบทละครในเบื้องต้น ตามความรู้ทั้งหมดที่เคยได้ศึกษามา เมื่อได้ทำความเข้าใจและพบกับตัวละครที่สนใจแล้ว ก็มีความพร้อมในระดับหนึ่งที่จะคัดเลือกเป็นนักแสดงในละครเรื่องนี้มากขึ้น

ปัญหาหลักที่เกิดขึ้น คือบทละครเรื่องนี้ค่อนข้างมีความซับซ้อนและเข้าใจยากจึงจำเป็นที่จะต้องอ่านหลายรอบ เพราะยังมีหลายส่วนที่ผู้ศึกษาไม่เข้าใจและตามเรื่องไม่ทัน ไม่รู้ว่าเรื่องต้องการจะพูดถึงประเด็นอะไร สื่อสารอะไรหรือแม้กระทั่งคำพูดของตัวละครในบทเรื่องนี้ก็มีการใช้คำที่แปลกจากคำพูดปกติ ทำให้ผู้ศึกษายังไม่เข้าใจในตัวบทละคร จึงส่งผลให้ผู้ศึกษาไม่มีความมั่นใจ ว่าจะสามารถถ่ายทอดบทละครเรื่องนี้ออกมาได้ในวันคัดเลือกนักแสดง ตัวละครที่ผู้ศึกษาสนใจในทีแรกคือ "กาเหว่า" แต่จากผลการคัดเลือกนักแสดงในรอบแรกนั้นทั้งผู้กำกับและคณะกรรมการเห็นสมควรว่าอยากให้ผู้ศึกษา ลองกลับไปทบทวนบทและศึกษาตัวละครตัวใหม่ซึ่งก็คือ "ยอดทอง" ทำให้ผู้ศึกษาต้องกลับไปทำความเข้าใจอย่างหนักกับตัวละครตัวนี้ สิ่งที่ผู้ศึกษาค้นพบ คือความท้าทายของบทบาทที่ผู้ศึกษาได้รับ แม้จะมีความยากก็จริงแต่ตัวละครตัวนี้เป็นบทบาทในลักษณะที่ผู้ศึกษาไม่เคยได้รับมาก่อน จึงอยากจะลองศึกษาและเล่นเป็นตัวละครดังกล่าว

1.1 **การคัดเลือกนักแสดง**

เมื่อได้ตัวละคร "ยอดทอง" ซึ่งเป็นตัวละครที่ผู้ศึกษาสนใจเข้าทำ การคัดเลือกนักแสดงแล้ว ผู้ศึกษาจึงได้ทำการค้นคว้ามาข้อมูลเบื้องต้นที่เกี่ยวกับตัวละคร คือ ลักษณะของตัวละคร ความเหมือนและความแตกต่างของตัวละครกับผู้ศึกษา เหตุผลความสนใจในตัวละคร และการเตรียมตัวเกี่ยวกับบทที่ใช้แสดง ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการคัดเลือกนักแสดง คือความตื่นเต้นที่ไม่สามารถควบคุมได้ ทำให้การคัดเลือกไม่สามารถทำได้อย่างเต็มที่ อย่างที่เตรียมตัวมาและความกังวลว่าตนเองจะไม่สามารถถ่ายทอดตัวละครยอดทองออกมาได้ เพราะเนื่องจากการเตรียมตัวที่ใช้เวลาน้อยแล้วยังเป็นบทที่ผู้ศึกษาไม่มีความมั่นใจในการจะแสดงออก แต่จากการเตรียมตัวเบื้องต้นก็ทำให้ผู้ศึกษาสามารถตอบคำถามของผู้กำกับได้ แต่อาจจะแสดงบทบาทของตัวละครออกมาได้ไม่ดีพอ สิ่งที่ผู้ศึกษาคิดว่ายังจะต้องปรับแก้จากครั้งนั้น คือการเปิดใจยอมรับและปรับตัวกับสถานการณ์ใหม่ที่กำลังจะเกิดขึ้นเสมอ แต่สุดท้ายแล้วผู้ศึกษาก็สามารถเข้าใจและแก้ไขสถานการณ์นั้นได้และรับโอกาสในบทบาทของ "ยอดทอง" เพื่อเป็นการเรียนรู้และพัฒนาการของตัวผู้ศึกษาต่อไป

1.2 **การวิเคราะห์ตัวละคร**

ในขั้นตอนนี้ผู้ศึกษาได้อิงจากการอ่านบททั้งในคำ พูดของตัวละคร บริบทของตัวละครอื่นๆที่กล่าวถึงตัวละครยอดทอง ในการวิเคราะห์ตัวละครและการวิเคราะห์ภูมิหลังของตัวละคร ปัญหาในการวิเคราะห์ตัวละครตัวนี้คือการที่ตัวผู้ศึกษายังไม่เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดจึงส่งผลให้การตีความตัวละครผิดเพี้ยนไปจากภาพรวมเรื่อง ซึ่งตัวผู้ศึกษาเองได้ปรึกษาผู้กำกับและทำการอ่านบทอีกหลายรอบเพื่อให้เข้าใจสถานการณ์และตัวละครมากขึ้น พร้อมกับการทำงานร่วมกับ

นักแสดงคนอื่นทำให้มีความเข้าใจตัวละครมากยิ่งขึ้น และสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อตัวละครอีกอย่างคือการเปลี่ยนทิศทางของผู้กำกับทำให้ทิศทางของตัวละครนั้นต้องเปลี่ยนไปด้วยเสมอ อีกทั้งการแสดงออกของผู้ศึกษาที่ยังไม่ชัดเจนว่าตัวละครนี้ต้องการสื่อสารอะไรจึงทำให้ผู้ศึกษาต้องหมั่นทบทวนบทละครและความต้องการของตัวละครอยู่เสมอ

1.3 การฝึกซ้อม

หลังจากกระบวนการคัดเลือกนักแสดงครบทุกตัวละครแล้ว ได้มีการนัดอ่านบทละครร่วมกันเป็นครั้งแรก สิ่งที่ได้รับคือความสนุกสนานจากการเจอกันครั้งแรกของตัวละครทุกตัว แต่ปัญหาที่พบคือการอ่านแบบตีความให้ตัวละครทั้งที่ยังไม่เคยอ่านบทละครจนจบมาก่อน อีกปัญหาหลักที่พบคือวิธีการออกเสียงของทุกคนที่มีความเป็นละครทีวีคือการอ่านแล้วเน้นที่เสียงและใช้ความรู้สึกเกินจริงจนทำให้น้ำ เสียงบิดเบือนไปจากธรรมชาติการพูดปกติของมนุษย์ ส่งผลให้ขาดเสน่ห์ในการเป็นตัวละครนั้น และสิ่งที่ทำออกดูไม่มีความจริงใจ ครูที่ปรึกษาจึงมีความเห็นว่าให้นักแสดงได้มีการลองเล่นละครสั้นทุกเดือนเพื่อเป็นการฝึกทักษะความเป็นธรรมชาติและการโฟกัสให้ถูกจุด อีกทั้งยังเป็นการให้ผู้แสดงได้เจอผู้ชมจริงๆ และรู้ปัญหาของตนเองเวลาแสดงแล้วหาวิธีแก้ไขจัดการกับปัญหานั้นๆ

ก่อนการซ้อมผู้กำกับจะมีการทำกิจกรรม เพื่อเป็นการละลายพฤติกรรมบางอย่างของตัวนักแสดงก่อนการสวมบทบาทเป็นตัวละคร โดยในการซ้อมนั้นผู้กำ กับจะให้นักแสดงลองค้นหาแนวทางการแสดงออกด้วยตัวเอง ทำ ให้บางครั้งตัวนักแสดงเองไม่แน่ใจว่าการแสดงออกของตนในวิธีแบบนี้ถูกต้องหรือมั้ย ในบางครั้งผู้กำกับก็ไม่สามารถให้คำตอบที่ชัดเจนกับผู้ศึกษาได้ ว่าสิ่งที่ผู้กำกับต้องการนั้นคืออะไร นักแสดงจึงจำเป็นต้องใช้วิธีการแสดงออกแบบนั้นไปจนกว่าจะเจอแนวทางที่ใช่จริงๆ จึงค่อยเปลี่ยนใหม่ แต่ในบางครั้งผู้ศึกษาไม่สามารถจดจำได้ว่าแต่ละครั้งที่เล่นแตกต่างกันอย่างไรหรือมีอะไรที่ดีขึ้น และการซ้อมในแต่ละฉากจะไม่ค่อยมีการเก็บรายละเอียดเอาแต่ภาพรวมไว้ก่อนจึงทำ ให้การแสดงของผู้ศึกษาไม่มั่นคง ปัญหาหลักอีกอย่างคือการเปลี่ยนทิศทางของการตีความมันส่งผลต่อตัวละครอย่างมากทำให้การแสดงออกแต่ละครั้งไม่มีความคงที่ผู้กำกับไม่สามารถเลือกได้ชัดเจนว่าต้องการให้ตัวละครนี้เป็นอย่างไรซึ่งส่วนหนึ่งก็มาจากตัวของผู้ศึกษาเองที่ไม่มีความมั่นคงในตัวละครเช่นกัน ฉะนั้นการแก้ไขของตัวผู้ศึกษาคือการยึดมั่นในการตีความของผู้กำกับและของตนเอง แล้วทำความเข้าใจในบริบทของเรื่องและของตัวละครว่าความต้องการของตัวละครนี้คืออะไรต้องการจะบอกอะไรกับผู้ชมและตัวละครอื่นๆ สิ่งที่เป็นปัญหามากอีกอย่างคือทางโปรดักชั่นไม่เคยซ้อมต่อเนื่องให้จบทั้งเรื่องตลอดเวลา 8 เดือนที่ผ่านเนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่องอยู่หลายครั้ง โดยเพิ่งจะได้มาซ้อมยาวแบบไม่มีการหยุดในช่วง 1 เดือนสุดท้ายก่อนแสดงจริง ทำให้เวลาซ้อมแบบต่อเนื่องยาวจนจบพบปัญหาอยู่มากอย่างแรกเลยคือความไม่ประติดประต่อของเรื่องราวในแต่ละฉากดูเหมือนละครไม่ใช่เรื่องเดียวกัน อีกปัญหาใหญ่ที่พบคือผู้ศึกษาไม่สามารถอยู่กับเรื่องราวตลอดเวลาได้ทำให้หลุดจากสภาวะการเป็นตัวละครและไม่สามารถนำตัวละครกลับเข้ามาได้ทันทีด้วยความที่ละครเรื่องนี้ใช้เวลาการแสดงค่อนข้างยาวพอสมควร ก็จะเกิดปัญหานักแสดงคนอื่นที่เวลาตนไม่ได้มีบทบาทในฉากนั้นๆก็จะเกิดการเล่นกันหลังฉาก ทำ ให้ ผู้แสดงคนอื่นเสียสมาธิเป็นอย่างมากแต่จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้ศึกษาและทีมงานร่วมกันหาวิธีแก้ไข และสามารถทำ งานในส่วนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ประมวลผลการซ้อม ปัญหา และการแก้ไข

ปัญหาที่เป็นอุปสรรคมากที่สุดในการซ้อมคือนักแสดงนำ หลัก "ผู้หญิงคนนั้น" มีการแสดงออกที่ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งสามารถเข้าใจในช่วงแรกว่าอาจจะเกิดจากการที่ยังไม่กล้าที่จะแสดงออกหรือเกิดจากการประสบการณ์ตลอดระยะเวลาการเรียนสามปีที่ผ่านมายังไม่มากพอที่จะถ่ายทอดตัวละครที่มีสภาวะผ่านประสบการณ์มาอย่างหนักในทุกๆด้านทางทีมงานทั้งผู้กำกับ นักแสดง และคณาจารย์ต่างก็พากันช่วยหาวิธีที่จะแก้ปัญหานี้ ซึ่งในแต่ละครั้งที่ทำการซ้อม ตัวนักแสดง

ที่รับบทผู้หญิงคนนั้นไม่สามารถถ่ายทอดหรือแม้กระทั่งรับส่งสารในสิ่งที่ตัวเองต้องการจะสื่อได้ ทำให้ส่งผลกระทบกับตัวผู้ศึกษาเองและนักแสดงคนอื่นๆ ซึ่งได้เกิดเหตุการณ์นี้เป็นเวลาหลายเดือนจนนักแสดงคนอื่นไม่สามารถซ้อมต่อและกระบวนการทำงานก็ไม่สามารถเดินต่อไปได้ เพราะนักแสดงนำหลักไม่มีพัฒนาการที่ดีขึ้นแม้แต่น้อย จนในท้ายที่สุดผู้กำกับและคณาจารย์ จึงมีความเห็นให้เปลี่ยนตัวผู้หญิงคนนั้น ซึ่งหลังจากเปลี่ยนตัวนักแสดงกระบวนการซ้อมก็ดำเนินไปได้อย่างง่ายขึ้น ปัญหาน้อยลง ทำให้สามารถต่อยอดในสิ่งที่ผู้กำกับต้องการได้

จากการเรียนรู้ความผิดพลาดที่ผ่านมาทำ ให้ทีมงานสามารถนำมาเป็นบทเรียนในการพัฒนากระบวนการทำงานให้ดีขึ้น อาจจะมีบางครั้งที่ทางทีมงานและผู้ศึกษาเองมีความย่อท้อในการทำงานเนื่องจากปัญหาแต่ละอย่างที่เกิดขึ้นแต่ก็สามารถแก้ไขและผ่านมาได้ การได้ทำละครสั้นทุกเดือนทำให้นักแสดงมีสติและสามารถทำงานได้อย่างถูกจุด รู้วิธีการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เจอผู้ชมจริงๆ สิ่งที่สำ คัญอีกประการคือได้รู้ว่าการทำ ละครนั้นไม่สามารถทำ ได้เพียงคนเดียว

2. **ขั้นตอนการแสดง** (Production)

ตามตารางวันที่จัดแสดงผลงานเรื่องยักษ์ตัวแดงอยู่ในระหว่างวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2557 จนถึงวันที่ 1 มีนาคม 2557 โดยในระหว่างหนึ่งอาทิตย์ก่อนทำการแสดง ทางทีมงานได้มีการวางตารางกำหนดการซ้อมทั้งในด้านของการแสดงและเทคนิคไว้เรียบร้อยแล้ว แต่ผลปรากฏคือไม่สามารถทำตามตารางที่วางไว้ได้จึงส่งผลกระทบต่อการทำงานในส่วนต่างๆดังนั้นจึงต้องมีการเร่งทุกกระบวนซ้อม ในทุกด้านให้มีความกระชับและรวดเร็วขึ้นมากกว่าเดิม จนมาถึงวันแสดงวันแรกข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นคือนักแสดงคนหนึ่งลืมเตรียมตัวก่อนออกฉาก ซึ่งในฉากนั้นจำเป็นต้องมีตนเองอยู่ จึงทำให้นักแสดงที่เหลือต้องช่วยกันแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้อย่างน่าพอใจ ซึ่งเหตุกาณ์แบบนี้อาจเกิดอีกเมื่อไรก็ได้เราควรเตรียมพร้อมทุกเมื่อเผื่อเกิดการผิดพลาดในกรณีนี้หรืออื่นๆ

3. **ขั้นตอนหลังการจัดแสดง** (Post-production)

เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการแสดง สิ่งแรกที่มองย้อนไปคือผู้ชมได้รับสารที่เราต้องการจะสื่อหรือไม่ ถ้าผู้ชมได้รับสารนั้นแสดงว่าเราประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง แต่สำหรับตัวผู้ศึกษาเอง ความสำเร็จไม่ได้ขึ้นอยู่กับการได้รับเสียงตอบรับที่ดีแต่มันคือการที่เราได้มองไประหว่างทางกว่าจะมาถึงวันแสดง ว่าเราทำเต็มที่แค่ไหนตลอดระยะเวลาการฝึกซ้อมและเรียนรู้กระบวนการทำงาน สามารถสอนให้เราเปลี่ยนแปลงตัวเองได้หรือไม่ สิ่งที่เราได้รับจากการทำละครเรื่องนี้ช่วยพัฒนาศักยภาพของเราได้มากน้อยเท่าไหร่ หรือสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตของเราได้อย่างไร สิ่งหนึ่งที่ได้รับคือแรงผลักดันในการอยากสร้างสรรค์ละครให้ผู้คนได้ชม ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ผู้ศึกษาได้ผ่านอุปสรรคมากมายจนทำให้มีความเข้มแข็งและพร้อมที่จะออกไปเผชิญโลกของการเรียนรู้อย่างแท้จริงมากขึ้น

นางสาวนิศาชล สังข์ทอง รับบท อองซอม/คอรัส

1. **ขั้นตอนก่อนการจัดแสดง** (Pre-production Period)

ผู้ศึกษาจะต้องรับหน้าที่ในส่วนของ “นักแสดง” (ผู้เล่าเรื่องราวผ่านตัวละคร) ซึ่งในเบื้องต้นจะต้องมีการอ่านบทละครในหลายๆเรื่อง และเลือกเรื่องราวที่ผู้ศึกษาสนใจมากที่สุด นำมาอ่านอีกครั้งโดยมีการคิด วิเคราะห์ และตีความบทละครรวมถึงตัวละครที่สนใจ ก่อนที่จะถูกคัดเลือกเข้ามาทำงานในกระบวนการศิลปะการแสดงนิพนธ์เรื่องยักษ์ตัวแดง

ปัญหาแรกที่เกิดขึ้นกับตัวผู้ศึกษานั้นคือไม่ได้เลือกหรือสนใจในตัวบทละครหรือตัวละครตั้งแต่ต้น เนื่องจากเคยอ่านศึกษาและทำความเข้าใจแค่ผิวเผินนั้น ไม่สามารถเข้าถึงและเข้าใจกับเนื้อหา-เนื้อเรื่องได้ อาทิ การเสนอประเด็นหลัก, ภาพ-มุมมอง, ลำดับการดำเนินเรื่องที่สามารถเข้าใจได้ยาก รวมไปถึงการแสดงในบทบาทที่มีหลากหลายคาแรกเตอร์ถึง 7 ตัว แต่เมื่อจำเป็นต้องทำความเข้าใจ และเลือกบทละคร-ตัวละคร ของยักษ์ตัวแดงนั้น จึงพยายามอ่านและทำความเข้าใจอยู่หลายครั้ง จนคิดว่าพอจะรู้ทิศทางบ้าง จึงตัดสินใจทำการเข้าคัดเลือกในฐานะของนักแสดง ซึ่งผู้ศึกษาถือเป็นความแปลกใหม่ในการทำงานในทิศทางนี้ และน่าจะให้ประโยชน์กับตัวผู้ศึกษามากทีเดียว

1.1 การคัดเลือกนักแสดง

อองซอม/คอรัส (การแสดงในหลายบทบาท) เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาสนใจที่จะทำการคัดเลือกนักแสดง สิ่งที่ผู้ศึกษาได้ค้นคว้ามาเบื้องต้นคือลักษณะของตัวละครบางอย่าง และความหลากหลายของตัวละครมีความใกล้เคียงกับผู้ศึกษา เหตุผลความสนใจในตัวละครหลายๆ อย่าง และการเตรียมตัวเกี่ยวกับบทที่ใช้แสดง ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการคัดเลือกโดยหลักคือความตื่นเต้นที่ไม่สามารถควบคุมได้ ระหว่างการเข้าคัดเลือกทำให้ไม่สามารถแสดงศักยภาพและสิ่งที่เตรียมจะนำเสนอมาได้ไม่เต็มที่ สุดท้ายนี้หลักจากการเข้าคัดเลือกผู้ศึกษาก็ได้รับบทเป็นอองซอม/คอรัส และมีโอกาสพัฒนาและนำเสนองานที่ได้ตั้งใจไว้ต่อไป

1.2 การวิเคราะห์ตัวละคร

ในส่วนของการวิเคราะห์ตัวละคร ผู้ศึกษาจะต้องทำการวิเคราะห์ทั้งสิ้น 7 ตัวละคร ได้แก้ หญิงสอง หญิงสี่ แม่เด็ก หญิงเจ็ด ไทยมุงสอง-ไทยมุงหก และผู้ตัดสินคดี 4 จากทั้งหมดตัวละครหลักที่ต้องทำการศึกษามากที่สุดคือ “แม่เด็ก” ในส่วนของการวิเคราะห์ ผู้ศึกษาเห็นหลายๆ ตัวละครมีความใกล้เคียงกันสูง เนื่องด้วย อองซอม/คอรัส ที่แสดงนั้นจัดอยู่ในหมวดหมู่ของกลุ่มชาวบ้านทั้งสิ้น จึงต้องหาข้อแตกต่าง และตีความให้ละเอียดและแตกต่างมากที่สุดแม้จะมีความใกล้เคียงกันมากก็ตาม ในการทำงานและการตีความก็ได้ดำเนินในส่วนของตนเองรวมถึงวิเคราะห์กับมุมมองจากทางผู้กำกับและนักแสดงร่วมด้วยกันจึงทำให้มีภาพที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด ในบางครั้งการวิเคราะห์ตัวละครก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้เสนอ อาจเกิดจากตัวผู้ศึกษาเอง คำแนะนำของคุณครูหรือทิศทางการกำกับของผู้กำกับการแสดง ซึ่งหลังจากการฝึกซ้อม ลักษณะการแสดงออกไม่เหมือนกับที่ได้วิเคราะห์ไว้ในเบื้องต้นก็ต้องกลับมาทำการวิเคราะห์ใหม่และทำความเข้าใจเพิ่มเติมในบางส่วนบ่อยครั้ง

1.3 การฝึกซ้อม

ก่อนทำการแสดง ผู้ศึกษารวมถึงทีมงานทุกคนใช้ระยะเวลาในการค้นคว้าและฝึกซ้อมประมาณ 9 เดือน ซึ่งระหว่างทางก็พอเจอกับปัญหาและอุปสรรคมากมาย

เริ่มตั้งแต่การอ่านบทครั้งแรก (First Read) จากการที่ได้รับภาระหน้าที่ของตัวเอง ทุกคนก็ทำการบ้านกันมาเป็นอย่างดี มีความสนุกสนาน ความน่าตื่นเต้น เพราะเป็นสิ่งใหม่ของทุกคน

ในกระบวนการซ้อม จะมีการซ้อมร่วมกันในทุกๆ ส่วนที่แสดงและซ้อมแยกเป็นส่วนๆ มีการเก็บรายละเอียดหรือตีความเพิ่มเติมในระหว่างการซ้อม โดยมีการพูดคุยนำเสนอแนะทั้งความคิดของผู้แสดงหรือความคิดของผู้กำกับที่

ต้องการจะให้เป็นไป โดยผ่านการทดลองจากหลากหลายวิธี และเลือกวิธีที่เหมาะสมและอยู่ตรงกลางระหว่างผู้กำกับและนักแสดง โดยเรื่องนี้ผู้กำกับการแสดงเปิดโอกาสให้เราได้แสดงและเสนอแนะรวมกับอิสระทางความคิดอย่างเต็มที่

การเตรียมความพร้อมของร่างกายในแต่ละวันก็เป็นสิ่งสำคัญ สำหรับโปรดักชั่นยักษ์ตัวแดง จะมีการวอร์มร่างกายร่วมกันน้อยครั้ง แต่ใช้วิธีการจัดการและเตรียมพร้อมร่างกายของตัวเองให้พร้อมสำหรับตัวเองมากกว่า เพราะตัวละครในโปรดักชั่นนี้มีวิธีจัดการตนเองไม่เหมือนกัน ส่วนที่ทำร่วมกันหลังจากการวอร์มเตรียมพร้อมร่างกายจะเป็นในส่วนของเวิร์คช็อป/เล่นกิจกรรมเพื่อทำสมาธิหรือเข้าคาแรกเตอร์มากกว่า

การเปลี่ยนทิศทางของเรื่องที่เกิดขึ้นในบ่อยครั้ง ก็ส่งผลต่อการแสดงในระหว่างการซ้อมเช่นกัน เนื่องจากถ้าเปลี่ยนประเด็นหรือสาระสำคัญของเรื่องจะถูกขับออกมาได้ ก็ขึ้นอยู่กับวิธีการแสดงออกที่เกิดขึ้นจากนักแสดงเช่นกัน หลายครั้งที่ผู้ศึกษาไม่รู้ว่าจะแสดงออกในรูปแบบหรือวิธีใด

ในส่วนของตัวละครที่ผู้ศึกษาได้รับมานั้น ปัญหาหลักตั้งแต่การเริ่มซ้อมและตลอดระยะเวลาการซ้อม ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของการเปลี่ยนคาแรกเตอร์ ที่ยังคงไม่แตกต่างกันมาก ด้วยการตีความคาแรกเตอร์ที่มีความชัดเจนคล้ายคลึงกัน จึงต้องหากลวิธีที่จะใช้แสดงอยู่เสมอ

ในท้ายที่สุดการซ้อมตลอดระยะเวลา 9 เดือน ก็ทำให้นักแสดงและทีมงานทุกคนได้ข้อสรุปและภาพที่คิดว่าดีที่สุดสำหรับทุกคน โดยนำข้อผิดพลาดและสิ่งที่ค้นพบในระหว่างการซ้อมมาประยุกติใช้ในการแสดงจริง

1.4 **ประมวลผลการซ้อม ปัญหา และการแก้ไข**

จากการซ้อมผู้ศึกษาได้ข้อมูลที่คิดว่าเป็นประโยชน์ในการแสดงหลากหลายอย่าง ซึ่งได้มาจากการค้นคว้าแก้ปัญหา และพบเจอจากการแก้ไขที่ส่งผลกับตัวผู้ศึกษาเอง

โดยส่วนใหญ่จะมีปัญหาเรื่องนักแสดงหลักและทิศทางของเรื่องว่าจะไปในแนวทางใด จากตัวละครผู้หญิงคนนั้นที่มีการสับเปลี่ยนกับตัวละคร อองซอม/คอรัส อีกคน ซึ่งผู้ศึกษาต้องแสดงร่วมกับทั้งสองนักแสดง จะมีผลโดยตรงเรื่องความรู้สึกหรือการเข้าถึงบทบาทในบริบทนั้นๆ แต่ในทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนบทกับนักแสดงหรือแม้กระทั้งการเปลี่ยนแนวทางของเรื่อง ผู้ศึกษาก็จำเป็นต้องทำความเข้าใจและเลือกบางอย่างรวมไปถึงลดทองบางอย่างมาปรับใช้กับข้อสรุปในเวลาปัจจุบันนั้นๆ ด้วย ทั้งทีมงาน นักแสดง ผู้กำกับการแสดง ทุกคนก็ช่วยกันแก้ไขปัญหาและข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นอย่างดีที่สุดเท่าที่พอจะทำได้ เวลาเกิดปัญหาขึ้นจะต้องอยู่กับปัจจุบันและมีสติให้มากที่สุดไม่ว่า จะเป็นในระยะเวลาการซ้อมหรือแสดงจริงก็ตาม ทุกอย่างก็ยังดำเนินต่อไป

2. **ขั้นตอนการแสดง** (Production)

ละครเวทียักษ์ตัวแดงจัดแสดงในวันพฤหัสบดีที่ 27 กุมภาพันธ์ 2557 จนถึงวันเสาร์ที่ 1 มีนาคม 2557 เป็นช่วงของการแสดงผลงานศิลปะนิพนธ์ ในช่วงก่อนการแสดง ยักคงมีการฝึกซ้อมแก้ไขเก็บรายละเอียดและปรับส่วนต่างๆ ผู้ศึกษาไม่สามารถทำหรือจดจำทุกๆ อย่างได้หมด ทำได้เพียงทำสิ่งที่อยู่ตรงหน้าให้ดีที่สุด จัดการตัวเองและปัญหาของตัวเองเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อผู้อื่นทั้งนี้ ผู้ศึกษาทราบดีอยู่แล้วว่าสิ่งที่ได้เตรียมไว้อาจคลาดเคลื่อน ไม่ตรงตามตารางหรือแผนงานแต่ทั้งนี้ทุกฝ่ายพยายามทำให้ทุกอย่างใกล้เคียงกับที่ได้วางแผนไว้ให้มากที่สุด

หลังจากการแสดงในรอบแรกจบลงหลายปัญหาที่พบ ผู้ศึกษารู้ถึงข้อผิดพลาด แต่ก็ยังมีสิ่งที่เกิดขึ้นโดยที่ไม่รู้ตัวเช่นกัน จากความคิดเห็นโดยทั่วไปคือการแสดงออกยังคงไม่เกิดความแตกต่างอย่างชัดเจนในแต่ละคาแรกเตอร์, ติดความเป็นตัวผู้ศึกษาเองบางในบางครั้ง หากมีโอกาสแก้ไขปัญหาอยากให้ผู้ศึกษาลองปรับแก้บางอย่างที่สามารถทำได้ แต่ปัญหาหลักของการแสดงจริงๆ ของผู้แสดงคือเรื่องสุขภาพที่ไม่พร้อม แต่ก็พยายามทำออกมาให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

3. **ขั้นตอนหลังการจัดแสดง** (Post-production)

หลังจากที่ผู้ศึกษาและทีมงานได้ทำการแสดงผ่านไปเรียบร้อยแล้วนั้นจึงทำให้เราได้มีโอกาสประเมินตนเองและทุกอย่างตลอดระยะเวลาตั้งแต่ต้นจนวันสุดท้ายที่ค้นคว้าและฝึกซ้อมมา บางอย่างสามารถทำให้ผู้ชมเข้าใจและรับรู้ได้ถึงสิ่งที่ต้องการจะบอก บางอย่างผู้ชมไม่สามารถเข้าใจได้ แต่ในตัวผู้ศึกษาเองมีความพอใจกับผลงานโดยรวมที่เกิดขึ้น แม้จะมีข้อผิดพลาดและออกมาไม่สมบูรณ์แบบก็ตาม การเรียนรู้ในครั้งนี้ทำให้ได้บทเรียนการทำงานที่สามารถเลือกนำไปใช้ประโยชน์ได้ไม่มากก็น้อย ซึ่งทุกๆ ฝ่ายของโปรดักชั่นก็คงจะได้รับสิ่งนี้เช่นเดียวกัน ละครสามารถสะท้อนภาพที่เกิดขึ้นและเชื่อมต่อระหว่างผู้ชม ผู้แสดง และเรื่องราวได้หากมีโอกาสผู้ศึกษาก็ยังอยากที่จะกลับมาเล่นละครเวลาเรื่องนี้กับทีมงานกลุ่มนี้เช่นเคย ผู้ศึกษายังอยากที่จะเปิดโอกาสให้ตนเองได้เกิดการพัฒนาและเรียนรู้สิ่งใหม่เสมอ

ดาลัด ดำรงทวีศักดิ์ รับ บท หญิง 1/หญิง 5/หญิง 6/ยาย/ผู้พิพากษา2

1. **ขั้นตอนก่อนการแสดง**

1.1 **การคัดเลือกนักแสดง**

ปัญหาในช่วง Audition คือ รู้สึกตื่นเต้นกับการต้องแสดงต่อหน้าคนที่ไม่คุ้นเคย เนื่องจากมีประสบการณ์น้อย ไม่เชื่อมั่นในตัวเอง รวมถึงการมีความคิดที่ซับซ้อนก่อน Audition คือมีความกังวลต่างๆมากเกินไป ทำให้เวลาแสดงดูเกร็งและรู้สึกไม่ชอบในสิ่งที่ตัวเองถ่ายทอดออกไป แต่พอแสดงไปสักพักก็รู้สึกอยู่ตัวและเกร็งน้อยลง

ตอนตอบคำถามรู้สึกว่าตัวเองเข้าใจเรื่อง รู้สึกสบายมากกว่าตอนที่ต้องแสดง

1.2 **การวิเคราะห์ตัวละคร**

ปัญหา คือ ในช่วงแรกตีความตัวละครแต่ละตัว ใกล้เคียงกันเกินไป

วิธีแก้ คือ ตอนซ้อมก็ค่อยๆลองเล่นแบบอื่น ที่มีความเป็นไปได้ตามบท จากนั้นก็ลองเลือกจำอันที่ใช้ได้แล้วมาวิเคราะห์ทั้งหมด เรียบเรียงทั้งเรื่องอีกครั้ง ให้แต่ละตัวมีความแตกต่าง โดยจำเอกลักษณ์ของแต่ละตัว

1.3 **การฝึกซ้อม**

1.3.1 **ปัญหา**

- ไม่มีสมาธิในการซ้อม ติดโทรศัพท์
- เล่นแต่ละตัวไม่ค่อยแตกต่างกัน
- จำ blocking ไม่ได้
- เล่นแล้วดูไม่กลมกลืนกับคนในหมู่บ้าน

1.3.2 **วิธีแก้ไข**

- เล่นโทรศัพท์ให้มากๆก่อนซ้อม จะได้ไม่รู้สึกค้างคา จากนั้นก็พยายามนั่งเฉยๆนิ่งๆทำสมาธิ
- ลองหาแนวทางใหม่ๆ หลายๆอย่างให้ตัวละคร จากนั้นก็เลือกอันที่น่าสนใจมาใช้ แล้วมาเรียบเรียงให้แต่ละตัวละครแตกต่างกันอีกครั้ง ด้วยการวิเคราะห์ทั้งเรื่อง เลือกจำเอกลักษณ์ของแต่ละตัว เวลาเปลี่ยนจะได้คิดออก และทำได้ทันที
- ถอยออกมาดู ผู้กำกับมักจะเดินให้ดูอยู่แล้ว ก็ดูแล้วจำ ตอนลงไปเล่นเอง ก็จะจำได้ง่ายกว่า พอเริ่มเข้าใจทิศทาง ก็ซ้อมบ่อยๆเพื่อให้เกิดความเคยชิน

- พยายามพูดคุย และสังเกตการณ์ใช้ชีวิตของคนอื่นๆในหมู่บ้าน สร้างปฏิสัมพันธ์ หากิจกรรมทำร่วมกันขณะซ้อม ค่อยๆปล่อยให้สังคมกลืนกินเราลงไปรวม

1.4 ประมวลผลการซ้อม ปัญหา และการแก้ไข

เนื่องจากมีประสบการณ์น้อยมาก จึงต้องลองทำให้มากขึ้น ซ้อมให้มากขึ้น ช่วงแรกรู้สึกเกร็ง และไม่พอใจในสิ่งที่ตัวเองแสดงเท่าไหร่ แต่พอซ้อมไปสักพัก ก็เริ่มเจอหนทางใหม่ เริ่มปรับตัวได้ เริ่มเข้าใจสถานการณ์ ความเป็นไป และสิ่งที่ต้องกระทำ เพื่อให้เกิดการแสดง

2. ขั้นตอนการแสดง

27 กุมภาพันธ์ 2557

ปัญหา คือ ไม่มีปัญหาในการแสดง

วิธีแก้ คือ -

28 กุมภาพันธ์ 2557

ปัญหา คือ ไม่มีสมาธิขณะแสดง

วิธีแก้ คือ พยายามฟังสังเกตและอยู่กับสถานการณ์ให้มากที่สุด จนค่อยๆลดความขาดสมาธิที่ทำให้เป็นตัวเองมากกว่าตัวละครลง เมื่อเล่นเสร็จก็พยายามทำให้ตัวเองไม่รู้สึกเครียด เพื่อจะได้เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับวันพรุ่งนี้

1 มีนาคม 2557

ปัญหา คือ ไม่ได้เข้าไปในช่วงท้ายของฉากสุดท้าย เพราะเหตุการณ์ก่อนหน้าเจอควัน ทำให้สมาธิหลุดและพยายามออกไปข้างนอกเพื่อหลบควัน จนลืมไปว่าต้องขึ้นแสดง

วิธีแก้ คือ ไม่สามารถย้อนกลับไปแก้ไขได้ แต่จำไว้เป็นประสบการณ์ว่าจะมีสติให้มากขึ้น เพราะเป็นตัวนักแสดงเองที่ต้องรับผิดชอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ตกใจเมื่อคิดได้ แต่วิ่งกลับไปก็ไม่ทันแล้ว ก็ทำได้แค่ไปรอออกตอนจบ เพื่อขอบคุณคนดูที่มาชม ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทุกอย่างต้องดำเนินต่อ จนกว่ามันจะจบลง

3. ขั้นตอนหลังการจัดแสดง

ได้เรียนรู้ประสบการณ์การทำละครที่ยาวนานกว่า9เดือน ได้รู้จักคนอื่นๆในสังคม และรู้จักตัวเองมากขึ้น ได้เรียนรู้ถึงประสิทธิภาพที่ตนเองมี ได้เข้าใจอะไรหลายๆอย่าง กลไกการทำงานของสังคมกลุ่มหนึ่งที่มีความหลากหลาย ได้เรียนรู้และพัฒนาตัวเองทั้งด้านความสามารถและวุฒิภาวะทางอารมณ์ ได้รู้จักที่จะควบคุมความรู้สึกต่างๆ ที่ไม่จำเป็นกับงาน ได้เก็บมันไว้ และทำให้งานเดินต่อไป ได้เลือกที่จะแกล้งไม่รู้ในสิ่งที่ตัวเองรู้ เพื่อที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ และการเสียสละบางอย่าง เพื่อให้เกิดละครที่มีคุณค่าต่อคนดู เรื่องหนึ่ง

สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านการออกแบบฉาก

ผู้ออกแบบได้แบ่งการทำงานออกเป็น 2 ช่วงด้วยกัน คือ

1. ช่วงก่อนการแสดง
2. ช่วงระหว่างการแสดง

1. ช่วงก่อนการจัดแสดง

ปัญหา

เนื่องจากผู้ออกแบบได้เลือกแนวทางการนำเสนอในรูปแบบของ Constructivism เป็นสไตล์ฉากที่โครงสร้างสัญลักษณ์นิยม ซึ่งการนำเสนอในรูปแบบนี้นั้นเป็นการนำเสนอบน พื้นฐานของความสมจริงจากสถาปัตยกรรมโคตรงสร้างผนวกกับการนำเสนอแนวคิดเชิงสัญลักษณ์ใน ความไม่สมจริง โดยในส่วนของการแสดงและกำกับการแสดงนั้นจะนำเสนอ การแสดงออกมาในรูปแบบสมจริง บวกกับความฝันในช่วงออกแบบฉากก่อนที่จะสรุปได้นั้น ผู้ออกแบบสับสนว่าต้องมีพื้นที่มากเท่าไหร่เพื่อเอื้อต่อการแสดงของนักแสดงทุกคนและบนเวทีมีนักแสดงมากที่สุดกี่คน เมื่อเกิดความสับสนและแรงต้านในใจแล้วนั้นทำให้การดำเนินงานนั้นล่าช้าลง เนื่องจากผู้ออกแบบได้นำความรู้สึกส่วนตัวมาปะปนกับงานในบางครั้ง

วิธีแก้ไข้ปัญหา

การออกแบบฉากละครเรื่องที่ได้รับมอบหมายเป็นหนน้าที่ มิใช่การออกแบบตามแบบ อย่างโดยใช้ความชอบส่วนตัวเป็นหลักซึ่งจุดนี้เราต้องคิดและตรองให้ดีว่าเราชอบแล้วให้นักแสดงชอบตามหรือทำฉากขึ้นมาเพื่อเอื้อนักแสดงและ ฉากที่ดีควรที่จะเอื้ออำนวยและทำ หน้าที่ส่งเสริมการแสดง มิใช่เป็นอุปสรรคต่อการแสดง อีกทั้งผู้ออกแบบ ยังได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับการทำงานละครเวทีเพิ่มเติมด้วยว่า ละครเวที ที่สมบูรณ์นั้นทุกฝ่ายในโปรดักชั่นจะต้องทำความเข้าใจ สมัครสมานสามัคคี และดำเนินงานไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือเส่น่ห์ของละครเวทีและที่สำคัญผู้ออกแบบต้องรู้จักแยกแยะปัญหาส่วนตัวและปัญหาในการทำงานอย่าเอามารวมกัน

ปัญหา

เนื่องจากเรื่องยักษ์ตัวแดงเป็นเรื่องที่ยากมากสำหรับความคิดของผู้ออกแบบเพราะเรื่องเกิดขึ้นที่ไหนก็ได้ทำให้ต้องหาเส้นเรื่องหรือทิศทางของเรื่องร่วมกับทีมงานทุกคน ทำให้มีการเปลี่ยนทิศทางของการทำงานหลายครั้งเพราะเมื่อเราตั้งคอนเซปงานขึ้นมา ก็จะไปสะดุดกับขั้นตอนการทำงานบางช่วงที่ไม่สามารถจัดทำได้เพราะไม่เอื้อต่อนักแสดงทำให้หลายๆคอนเซปต้องโดนยุบไป ทำให้เกิดการทำงานที่ล่าช้า เพราะว่าทิศทางของการทำงานยังไม่ลงตัว

วิธีแก้ไขปัญหา

ในการทำงานนั้นเราต้องมองหลายๆมุมเพื่อที่ให้เกิดการมองที่ครบองค์ประกอบว่าฝ่ายต่างๆทำงานได้หรือไม่และเขาสามารถพัฒนางานต่อได้หรือเปล่า และเราทุกคนต้องมั่นใจและมั่งคงในคอนเซปที่เกิดขึ้นหรือเส้นเรื่องที่เราคิดขึ้นเมื่อเราชัดเจนและมั่นคงแล้วก็จะให้การทำงานมีระบบมากขึ้นและรวดเร็วมากขึ้น

2. ช่วงระหว่างการแสดง

ปัญหาเรื่องข้อผิดพลาดของนักออกแบบ

ในช่วงการแสดงนี้เกิดปัญหาจากบกพร่องของฉาก เนื่องจากว่าการปีนขึ้นลงของฉากที่เป็นโครงสร้างสี่เหลี่ยมฝั่งซ้ายขึ้นลงลำบากไม่ทันต่อการเปลี่ยนฉาก ทำให้นักแสดงใช้เวลาในการปีนขึ้นลงนาน

วิธีแก้ไข้ปัญหา

ผู้ออกแบบฉากควรจะศึกษาและลองขึ้นลงของแต่ละชิ้น ให้เกิดความเคยชินและสามรถรู้ได้ว่าจะขึ้นจะลงอย่างไงจะได้ไม่เป็นปัญหาและอุปสรรคต่อไป

ข้อแนะนำ

- การทำงานให้ทันตารางที่กำหนดเป็นสิ่งจำเป็น จะทำให้ระบบงานเกิดความมีระเบียบและตรงต่อเวลา
- การปรึกษาพูดคุยระหว่างทีมงานแต่ละฝ่ายและผู้กำกับการแสดง เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นแก่กันและกันเพื่อพัฒนางานให้ดียิ่งขึ้นและเป็นไป ในทิศทางเดียวกัน ควรเปิดใจรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น
- ควรให้ความสำคัญกับแบบฉากที่ได้ออกแบบไว้ ผู้ออกแบบควรคำนึงถึงปัญหาซึ่งอาจจุเกิดขึ้นได้เพื่อที่จะได้แก้ปัญหาได้ทันท่วงที เมื่อผู้รู้ให้ข้อเสนอแนะก็ควรรับฟังเอาไว้เพื่อปรับปรุงงานต่อไปไม่ควรถือทิฐิในการ ทำงาน เพราะเราอาจมองข้ามปัญหาบางจุดไป
- การเขียนแบบฉากต้องมีความละเอียดรอบคอบในทุกๆรายละเอียด เพราะทุกสิ่งที่เราได้เขียนลงไปจะออกมาเป็นตามแบบทุกอย่าง การเขียน Scale ที่ถูกต้องนั้นเป็นสิ่งที่ช่วยในการทำงานได้มาก หากจะแก้ไขหรือเพิ่มในส่วนใดควรทำในโมเดลก่อน เพราะอาจจะทำให้เกิดข้อผิดพลาดอย่างมากเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณและเสีย เวลา
- การสร้างฉากแต่ละชิ้นควรมีความแข็งแรงที่เพียงพอเพื่อเอื้อต่อการแสดง นักแสดงจะได้สามารถ ทำการแสดงนั้นๆได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องกลัวฉากจะพังหรือเกิดอุบัติเหตุขึ้น
- ควรศึกษาบทให้ดีให้สามารถแทรกสัญลักษณ์หรือความหมายให้ผู้ชมได้ข้อคิดหรือแนวคิดกลับไปบนงานด้านออกแบบ

สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านออกแบบเครื่องแต่งกาย 1

1. **ช่วง** Pre-production

1.1 ปัญหาในการประชุม

เนื่องจากละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดง ถูกปรับบริบทปรับแนวทางการนำเสนอไปหลายครั้ง จึงต้องมีการประชุมเพื่อแสดงความคิดเห็นเพื่อกำหนดแนวทางในการศึกษาแต่เนื่องจากสมาชิกในโปรดักชั่น มีจำนวนมาก จึงไม่สามารถประชุมกันได้ครบ มีการนัดประชุมกะทันหัน ทำให้กำหนดแนวทางได้ล่าช้า และเนื่องด้วยผู้กำกับไม่มีแนวทางที่แน่ชัดในการกำหนดแนวทางจึงทำให้สามารถหาข้อสรุปได้ล่าช้า และการนัดประชุมรวบรวมความคิดหรือรูปแบบต่างๆสมาชิกไม่ออกความคิดเห็น จึงทำให้ข้อสรุปต่างๆที่ประชุมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

1.2 ปัญหาในการทำเครื่องแต่งกาย

ปัญหาของโปรดักชั่นในตอนแรกคือเป็นโปรดักชั่นที่ทิศทางในการกำกับและการนำเสนอรูปแบบของละครยังไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ศึกษาทำงานได้ล่าช้า เพราะยังมีทิศทางการนำเสนอที่ไม่แน่นอน มีการเปลี่ยนแนวทางอยู่หลายครั้ง ด้วยตัวบทละครที่เปิดกว้างมากทำให้ในช่วงแรกต้องไปศึกษาหาข้อมูลในการออกแบบและ sketch จนเมื่อออกแบบและ sketch เสร็จเรียบร้อยแล้ว ทิศทางและแนวทางของละครถูกปรับใหม่จึงต้องศึกษาหาข้อมูลใหม่และ ออกแบบและ sketch ใหม่อีกหลายรอบจนเมื่อทิศทางและแนวทางของละครผ่านและชัดเจน จึงได้จัดหาและจัดสร้างเครื่องแต่งกาย การจัดหาเครื่องแต่งกายต้องไปแหล่งซื้อขายเสื้อผ้ามือสองและแหล่งขาย material รอบเพราะเนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของเสื้อผ้าตลอดเวลา material ที่จัดหามาอาจมีไม่พอจึงต้องหามาเพิ่งเติม และระยะเวลาในการจัดสร้างชุดมีระยะเวลาเพียง 3 อาทิตย์ ซึ่งถือว่าเป็นระยะเวลาที่น้อยมากกับงานที่มีรายละเอียดมากพอสมควรและมีเครื่องแต่งกายหลายชิ้น จึงต้องเพิ่มระยะเวลาในการทำงานเป็นให้มากขึ้นกว่าปกติ

2. **ช่วง** Production

ปัญหาในระหว่างการแสดง

เสื้อผ้าเกิดการชำรุด เนื่องจากaction ของนักแสดงบนเวทีต้องมีการวิ่ง มีการเคลื่อนไหว การปีนป่าย การกระโดด การถอดเปลี่ยนชุดที่มีความรวดเร็ว จึงทำให้เสื้อผ้าชำรุด เช่น โซ่หลุด ขากางเกงขาด หรือกระดุมหลุด สีถลอก ต้องหมั่นตรวจสอบซ่อมแซมอยู่เสมอ และมีการเพิ่มเติมบางอย่างเล็ก ๆ น้อย เพื่อเอื้อต่อการแสดงเพิ่มเติม เช่น กางเกงขาสั้น ที่คล้ายชั้นในเพื่อให้นักแสดงรู้สึกมั่นใจในการแสดงมากขึ้น และถุงเท้าเพื่อให้เท้าไม่มีกลิ่นในการแสดงรอบต่อๆไป เป็นต้น

3. **ช่วง** Post-production

ปัญหาเมื่อสิ้นสุดการแสดง

เมื่อสิ้นสุดการแสดงนักแสดง มีปัญหาเรื่องการเก็บรักษาเครื่องแต่งกายให้อยู่ในสภาพคงเดิม เสื้อผ้าเกิดชำรุดเสียหายตอนเคลื่อนย้าย และขนย้ายลำบากเนื่องจากมีปริมาณเสื้อผ้า และรองเท้าค่อนข้างเยอะ และนักแสดงบางคนไม่ยอมดูแลรักษาเครื่องแต่งกายของตนเองทิ้งไว้กับพื้นแล้วไม่มาเก็บ ให้เข้าที่

4. **ข้อเสนอแนะในการทำงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย**

- ต้องปรึกษากันให้มองเห็นภาพและทิศทางของละครเป็นภาพเดียวกันหรือใกล้เคียงกันให้ได้มากที่สุดเพราะจะช่วยให้การทำงานมีความชัดเจนและเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน

- ต้องศึกษาข้อมูลของเครื่องแต่งกายและสิ่งรอบตัวอยู่ตลอดเวลาเพื่อการพัฒนางานออกแบบที่ดี

- ต้องเข้าไปดูการซ้อมการแสดง เพื่อที่จะได้เข้าใจเนื้อเรื่องมากขึ้น ได้รู้ถึงคิวทางเข้าออกของนักแสดง และอุปกรณ์ต่างๆหรือสิ่งที่ต้องมีในงานแสดง และจะได้เพื่อเติมสิ่งที่ขาดเหลือจากการตีความเพื่อให้งานออกมาสมบูรณ์แบบ

- เข้าในและยอมรับกับเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้น และพร้อมที่จะแก้ไขปัญหาต่างๆที่จะเกิดขึ้น

สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านออกแบบเครื่องแต่งกาย 2

1. **ช่วง** Pre-production

ปัญหาในการทำเครื่องแต่งกาย

ปัญหาของโปรดักชั่นในตอนแรกคือเป็นโปรดักชั่นที่ทิศทางในการกำกับและการนำเสนอรูปแบบของละครยังไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ศึกษาทำงานได้ล่าช้า เพราะยังมีทิศทางการนำเสนอที่ไม่แน่นอน ทำให้การออกแบบเครื่องแต่งกายต้องมีการปรับเปลี่ยนอยู่หลายครั้ง ให้เป็นไปตามแนวทางการกำกับและการนำเสนอ เนื่องจากบทละครเรื่องนี้ไม่มียุคสมัยที่ชัดเจนทำให้การนำเสนอรูปแบบของละครมีหลากหลาย และยังหาข้อสรุปไม่ได้ ทำให้ต้องมีการหาข้อมูลใหม่ แล้วทำ sketch ใหม่ให้เป็นไปตามรูปแบบการนำเสนออยู่หลายครั้ง จนได้บทสรุปของแนวทางการนำเสนอที่ชัดเจน ทำให้การ sketch เครื่องแต่งกายมีความแน่นอนและเป็นไปในทิศทางเดียวกับองค์ประกอบด้านอื่นๆ

เมื่อถึงขั้นตอนการทำเครื่องแต่งกาย เครื่องแต่งกายของเรื่องนี้เป็นสีดำจึงทำให้เครื่องแต่งกายขาดมิติเมื่ออยู่บนเวทีในบางชุด จึงต้องมีการเพิ่มสีเทาเข้าไปในชุดเพื่อให้เกิดมิติมากขึ้นเมื่ออยู่บนเวที นอกจากนี้ การเลือกใช้material ยังต้องใช้หลากหลายและต้องใช้material ที่เล่นกับไฟเมื่ออยู่บนเวที ซึ่งmaterial บางอย่างที่นำมาใช้บนเครื่องแต่งกาย เมื่อไปอยู่บนเวทีแล้วมองไม่เห็นทำให้ต้องมีการเพิ่มmaterial ชนิดอื่นๆเข้าไปช่วย

2. **ช่วง** Production

ปัญหาในระหว่างการแสดง

เสื้อผ้าเกิดการชำรุด เนื่องจากaction ของนักแสดงบนเวทีต้องมีการปีนป่ายเยอะ เช่น โช่หลุด ขากางเกงขาดหรือกระดุมหลุด ต้องหมั่นตรวจสอบซ่อมแซมอยู่เสมอ และมีการเพิ่มเติมบางอย่างเล็ก ๆ น้อย เพื่อเอื้อต่อการแสดงเพิ่มเติม เช่น กางเกงขาสั้น ที่คล้ายชั้นในเพื่อให้นักแสดงรู้สึกมั่นใจในการแสดงมากขึ้น เป็นต้น

3. **ช่วง** Post-production

ปัญหาเมื่อสิ้นสุดการแสดง

เมื่อสิ้นสุดการแสดงนักแสดง มีปัญหาเรื่องการเก็บรักษาเครื่องแต่งกายให้อยู่ในสภาพคงเดิม เสื้อผ้าเกิดชำรุดเสียหายตอนเคลื่อนย้าย และขนย้ายลำบากเนื่องจากมีปริมาณเสื้อผ้า และรองเท้าค่อนข้างเยอะ

4. **ข้อเสนอแนะในการทำงานด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย**

- การพูดคุยกันเป็นเรื่องสำคัญที่จะทาให้งานออกมาสมบูรณ์แบบและมีปัญหาน้อยที่สุด เพราะจะทำให้ละครเวทีไปในทิศทางเดียวกัน และควรที่จะให้เห็นความคืบหน้าในการทางานของกันและกันเป็นระยะ ๆ ให้ความสำคัญกับทุกขั้นตอนในการทางาน เพื่อให้งานที่ออกมาสมบูรณ์ที่สุด
- ควรมีตารางการวางแผนกำหนดการต่างๆล่วงหน้าในทุกๆฝ่ายเพื่อให้มีเวลาเตรียมตัว และเผื่อเวลาให้มีเวลาแก้ไขหรือมีแผนสำรองในการทำงาน

สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานด้านการออกแบบแสงและเทคนิคพิเศษ

1. **ช่วงก่อนการจัดแสดง** (Pre – production Period)

1.1 ปัญหาเรื่องการออกแบบ

จากการวิเคราะห์บทละครเรื่องยักษ์ตัวแดง ได้แบ่งแยกสถานที่ออกเป็น8สถานที่ จึงทำให้เกิดปัญหาในการที่จะสื่อสารกับผู้ชมให้ชัดเจนว่าในฉากนั้นๆคือสถานที่ใด

วิธีแก้ไขปัญหา

สร้างเอกลักษณ์ของแสงให้กับแต่ละสถานที่แตกต่างกัน โดยมีความแตกต่างของแสงดังนี้

1) โทนสีของแสงที่ช่วยสื่อความหมายและอารมณ์

2) ทิศทางของแสงที่ชัดเจน

3) ความเข้มของแสงที่ต่างกัน นอกจากจะช่วยในเรื่องของการแบ่งช่วงเวลาได้แล้วยังช่วยสื่ออารมณ์ได้อีกด้วย

4) การนำสายตา โดยการให้ความสว่างกับบริเวณที่ผู้แสดงกำลังแสดงอยู่เท่านั้น

5) เทคนิคพิเศษ

1.2 ปัญหาเรื่องอุปกรณ์ไม่เพียงพอต่อการใช้งาน

เนื่องด้วยละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดง ใช้ดวงไฟมากและหลากหลายตำแหน่ง เพราะมีการแบ่งพื้นที่การแสดงหลายจุด จึงทำให้อุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้คือ ดวงไฟและสายไฟไม่เพียงพอต่อการใช้งาน และแผงควมคุมระบบไฟที่มีจำกัด จึงทำให้ไม่สามารถสร้างลักษณะของแสงตามที่ออกแบบไว้ได้อย่างสมบูรณ์

วิธีแก้ไขปัญหา

สิ่งสำคัญคือการจัดการและใช้อุปกรณ์ที่มีอยู่อย่างเกิดประโยชน์สูงสุดก่อน เลือกวางอุปกรณ์ให้ถูกตำแหน่งหน้าที่ของดวงไฟนั้นๆว่า ดวงไฟนั้นมีคุณสมบัติหรือลักษณะของแสงเป็นอย่างไร และเลือกใช้ให้ถูกต้องสามารถที่จะเปิดซ้ำได้ในฉากอื่นด้วย ผู้ออกแบบเรียงลำดับจากดวงไฟที่สำคัญต่อการแสดงก่อน และควบคุมให้เพียงพอกับแผงควบคุมระบบไฟ ซึ่งจากการออกแบบและวางแปลนไฟทำให้ผู้ออกแบบทราบว่าอุปกรณ์ที่มีอยู่นั้นไม่เพียงพอต่อการใช้งาน จึงได้เตรียมการจัดหาเพิ่มใช่ช่วงก่อนที่จะถึงวันติดตั้งไฟ โดยการซื้ออุปกรณ์เชื่อมต่อสายไฟมาประกอบ และซื้อดวงไฟมาเพิ่มดังนี้ สายไฟยาว5เมตร จำนวน 10 เส้น สายไฟยาว 10 เมตร จำนวน 5 เส้น สายไฟพาราเรลจำนวน10เส้น ดวงไฟ MR16 พร้อมโคม จำนวน 10 ตัว ดวงไฟพร้อมโคมทรงกระบอกจำนวน2 ตัว CYC Work light ขนาด500w จำนวน 4 ตัว ทั้งนี้การซื้ออุปกรณ์มาเพิ่มนั้นได้คิดอย่างถี่ถ้วนแล้วว่ามีความจำเป็นต้องใช้ และมีราคาไม่สูงมากนัก

2. **ช่วงการแสดง** (Production)

2.1 ปัญหาอุปกรณ์ชำรุด

ในวันติดตั้งไฟผู้ออกแบบได้พบว่าดวงไฟที่จะใช้งานนั้นมีการชำรุดเสียหายคือหลอดไฟเสียจึงไม่สามารถที่จะทำการติดตั้งต่อไปได้จนเสร็จสมบูรณ์ ทำให้เกิดการทำงานที่ล่าช้าขึ้น

วิธีแก้ไขปัญหา

ผู้ออกแบบได้ทำการสอบถามและติดต่อร้านขายอุปกรณ์เพื่อซื้อหลอดไฟดวงใหม่มาเปลี่ยนให้ได้โดยเร็วที่สุด และในระหว่างนั้น ได้ทำการติดตั้งในส่วนที่สามารถทำได้ให้เสร็จเรียบร้อยก่อน แล้วจึงนำส่วนที่เหลือมาติดตั้งภายหลัง

2.2 ปัญหาการโฟกัสไฟ

เนื่องจากมีการติดตั้งดวงไฟเพิ่มหลังจากที่โฟกัสดวงไฟส่วนใหญ่เสร็จแล้ว การติดตั้งดวงไฟที่เพิ่มขึ้นมานั้น และไม่ระมัดระวังทำให้ดวงไฟที่โฟกัสแล้วในบริเวณใกล้เคียงเปลี่ยนจุดโฟกัสไปโดยไม่ได้ตั้งใจ จึงเกิดความผิดพลาดในภาพรวมที่แสงไม่โดนนักแสดง

วิธีแก้ไขปัญหา

เมื่อการซ้อมสิ้นสุดลง ผู้ออกแบบได้รีบแก้ไขปัญหาโดยการโฟกัสไฟใหม่ ให้จุดโฟกัสลงที่ในตำแหน่งเดิม แต่ใช้เวลาไม่มากนัก เพราะจำนวนไฟที่จุดโฟกัสเลื่อนนั้นมีเพียงเล็กน้อย

2.3 ปัญหาการล่าช้าในการบันทึกคิวไฟ

เนื่องจากเรื่อง ยักษ์ตัวแดง เป็นละครเวทีที่มีคิวในการเปลี่ยนไฟค่อนข้างเยอะ จึงมีปัญหาเรื่องเวลาที่ใช้ในการบันทึกคิวไฟลงในแผงควบคุมที่นานมาก ด้วยคิวที่ละเอียดทำให้เกิดความล่าช้าในทุกๆฝ่ายที่ต้องรอทำงานต่อไป และแผงควบคุมไฟมีปัญหาในการบันทึกคิวไฟ จึงทำให้ล่าช้ายิ่งขึ้น

วิธีแก้ไขปัญหา

ทำการบันทึกคิวไฟเรียงไปเรื่อยๆทีละคิว แต่เพิ่มความเร็วในการทำงานให้มากขึ้น เนื่องจากในตอนต้นผู้ออกแบบมีความกังวลอย่างมากในเรื่องของแผงควบคุมที่มีปัญหา และเทคนิคพิเศษที่ยังไม่ได้ติดตั้ง จึงทำให้ไม่มีสมาธิในการทำงาน แต่ในภายหลังได้พยายามตั้งสติของผู้ออกแบบให้มากขึ้นในระหว่างที่ดำเนินงานต่อไป ทำให้ควบคุมการทำงานได้ดีขึ้นกว่าในตอนต้น และบันทึกคิวไฟต่อไปจนเสร็จสมบูรณ์ แต่ก็ยังถือว่าใช้เวลาทั้งหมดในการบันทึกคิวไฟนานและล่าช้า

2.4 ปัญหาการเปลี่ยนคิวไฟ

การเปลี่ยนคิวไฟในระหว่างการแสดงของละครเรื่องยักษ์ตัวแดงนั้นเกิดการผิดพลาดในบางคิว เนื่องจากคิวที่ค่อนข้างเยอะ มีการเปิดซ้ำบ่อยครั้ง มีการเพิ่มคิวไฟใหม่ในช่วงบันทึกคิวไฟ และผู้ออกแบบมีความกังวลมากในการเปลี่ยนคิวไฟจึงทำให้ไม่มีสมาธิเท่าที่ควร

วิธีแก้ไขปัญหา

ผู้ออกแบบได้พยามใช้สติให้มากขึ้น และอยู่กับเหตุการณ์ของละครขณะนั้นตลอดเวลา เปลี่ยนไฟไปตามสถานการณ์ของเรื่องเรื่อยๆตามที่เคยซ้อมไว้ หากมีข้อผิดพลาดในการเปลี่ยนคิวไฟ ก็ต้องแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าให้ละครนั้นสามารถแสดงต่อไปได้ โดยต้องดูและตามคิวของนักแสดงเป็นหลัก

2.5 ปัญหาการผิดคิวของนักแสดง

ในรอบของการแสดง ได้เกิดการผิดคิวของนักแสดงขณะแสดง ซึ่งในการเปลี่ยนคิวไฟของละครเรื่องยักษ์ตัวแดงนั้นจำเป็นอย่างมากที่ต้องเกิดจากการทำงานร่วมกันระหว่างนักแสดงและผู้ออกแบบในการจดจำคิวของการแสดง

วิธีแก้ไขปัญหา

ผู้ออกแบบต้องแก้ไขสถานการณ์ให้เรื่องราวนั้นดำเนินต่อไปได้ โดยดูจากการแสดงของนักแสดง ขณะนั้นเป็นหลักว่านักแสดงแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าอย่างไร แล้วจึงเปิดคิวไฟตามนักแสดง เพื่อไม่ให้ขัดต่อเรื่องราว และนักแสดงสามารถแสดงต่อไปในฉากอื่นๆได้

3. **ช่วงสิ้นสุดการแสดง** (Post – Production)

เมื่อการแสดงรอบสุดท้ายและการดำเนินงานสิ้นสุด ผู้ออกแบบและผู้ร่วมงานฝ่ายแสงได้มีการรื้อถอนหรือเคลื่อนย้ายอุปกรณ์ไฟที่ติดตั้งไปไว้ยังที่สำหรับเก็บอุปกรณ์ เพื่อเตรียมความพร้อมให้ผู้ใช้งานโรงละครในเรื่องถัดไป ได้เข้ามาทำงานอย่างเต็มที่

ทั้งนี้ได้มีการพูดคุยและปรึกษากับผู้ออกแบบแสงของเรื่องถัดไปในการติดตั้งอุปกรณ์ของเรื่องนั้นๆว่ามีไฟดวงใดและตำแหน่งใดที่สามารถใช้งานต่อเนื่องกันได้หรือไม่โดยไม่ต้องรื้อถอน เพื่อเป็นการประหยัดเวลาในการติดตั้งของผู้ออกแบบแสงในเรื่องถัดไปด้วย และเมื่อได้ข้อสรุปแล้วจึงทำการรื้อถอนทันที โดยเริ่มจากดวงไฟที่ติดตั้งอยู่บนพื้นเวทีและฉากก่อน เพื่อที่ฝ่ายฉากจะได้ทำการรื้อถอนโครงสร้างของฉากได้สะดวก จากนั้นจึงรื้อถอนอุปกรณ์ไฟที่ติดตั้งอยู่บนบาร์ในตำแหน่งและดวงไฟที่ไม่สามารถใช้งานต่อเนื่องกันได้ในเรื่องถัดไปออกให้หมด รวมทั้งเก็บแผ่นกรองแสงและเฟรมของแผ่นกรองแสงให้เรียบร้อยเพื่อให้ง่ายต่อการนำมาใช้และป้องกันการสูญหาย หรือลืมทิ้งไว้กับดวงไฟ เพราะแผ่นกรองแสงมีการเสื่อมสภาพเราควรตรวจสอบหลังการใช้งานว่าอยู่ในสภาพที่พร้อมจะใช้งานต่อไปหรือไม่ หากถูกความร้อนเป็นเวลานาน อาจทำให้สีที่ปรากฏเปลี่ยนไป หรือหากโดนความร้อนมากแผ่นกรองแสงอาจจะละลายได้ ดังนั้นจึงควรเก็บรักษาให้ดี อุปกรณ์เชื่อมต่อสายไฟก็ควรเก็บให้เรียบร้อยเช่นกัน เมื่อรื้อถอนออกมาแล้วควรตรวจสอบความเสียหาย หากพบว่าชำรุดควรทำการแยกไว้เพื่อซ่อมแซม ในส่วนของอุปกรณ์เชื่อมต่อสายไฟที่ยังใช้งานได้ปกติควรแยกเป็นเส้น และม้วนเก็บไว้ เพื่อให้ง่ายต่อการนำไปใช้ใหม่ ที่ห้องควบคุมไฟผู้ออกแบบและทีมงานแสงควรเก็บอุปกรณ์ในการทำงานของตนออกทั้งหมด เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับผู้ออกแบบแสงหรือการแสดงในเรื่องถัดไปที่จะเข้ามาใช้งาน

หลังจากจบการแสดงในรอบแรกผู้กำกับ นักแสดง และทีมงานฝ่ายออกแบบทั้งหมด ได้เข้าร่วมรับฟังการแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการดำเนินงานและผลงานของละครเรื่องยักษ์ตัวแดง โดยเป็นการเปิดให้บุคคลที่ไม่ใช่ทีมผู้สร้างงานของละครเรื่องยักษ์ตัวแดงได้แสดงความคิดเห็น วิจารณ์ และติชมได้อย่างอิสระ ถึงข้อดีข้อเสียในส่วนต่างๆของละครเรื่องนี้ ไม่ใช่เพียงแต่เรื่องของฝ่ายแสงเท่านั้น แต่เป็นการพูดถึงทุกๆฝ่ายประกอบกัน เพื่อทางทีมผู้สร้างงานจะได้รับฟังความคิดเห็น และเปิดรับคำติชมเหล่านั้น ในส่วนที่เป็นคำชมก็นำมาเป็นกำลังใจในการทำงาน และในส่วนที่เป็นข้อควรแก้ไขก็นำมาพัฒนางานให้สมบูรณ์ขึ้นในวันต่อๆไป รวมถึงเพื่อพัฒนาข้อบกพร่องของตนเองในการทำงานอีกด้วย

4. **สรุป**

การออกแบบแสงในละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดง เป็นการรวบรวมนำเอาความรู้และประสบการณ์ในด้านการออกแบบแสงทั้งหมดของผู้ออกแบบแสง มาใช้และทดลองปฏิบัติจริง เพื่อให้ได้ผลลัพธ์คือความรู้ที่เพิ่มขึ้น ได้ทราบถึงสิ่งที่ควรทำและสิ่งที่ไม่ควรทำ ไม่ใช่แค่เพียงในเรื่องของการออกแบบแสงเท่านั้น ยังรวมไปถึงกระบวนการทำงานของตนเอง และการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วย ซึ่งผู้ออกแบบไม่คิดว่าท้ายที่สุดแล้วผลลัพธ์ของงานจะเห็นได้จากผลงานอย่างเดียวเท่านั้น กระบวนการทำงานทั้งหมดก็คือผลลัพธ์ที่ได้กับตนเองเช่นกัน ผู้ออกแบบคิดว่าใน

กระบวนการทำงานหรือในระหว่างที่จะออกมาเป็นผลงานให้ได้ชมนั้น ผู้ออกแบบแสงยังทำได้ไม่ดีเท่าที่ควรนัก ซึ่งด้วยเหตุนี้จึงทำให้ทราบข้อบกพร่องของตนเองมากขึ้น และเพื่อนำไปปรับแก้ไขให้ดีขึ้นกว่าเดิมในการทำงานอื่นๆต่อไป

การเตรียมความพร้อมรับมือกับปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับผู้ออกแบบแสงทุกคนเพราะผู้ออกแบบแสงต้องทำงานกับอุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆที่สามารถเกิดความผิดพลาดหรือเสียหายได้ตลอดเวลา ถึงแม้ว่าจะตรวจสอบอุปกรณ์ในเบื้องต้นไปแล้ว อุปกรณ์ที่ใช้ก็สามารถชำรุดเสียหายขณะใช้งานได้ หากตรวจสอบอย่างรอบคอบ และมีการดูแลรักษาที่ดีก็อาจจะมีโอกาสชำรุดเสียหายน้อยลง นอกจากเรื่องของอุปกรณ์แล้ว คิวของการเปลี่ยนไฟและคิวการแสดงของนักแสดงอาจเกิดการผิดพลาดได้เช่นกัน ดังนั้นในกระบวนการทำแสงนั้นนอกจากการวางแผนที่รอบคอบแล้ว ยังต้องมีความพร้อมในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าอย่างมีสติ ไม่เฉพาะแต่ในเรื่องของการออกแบบแสงเท่านั้น ยังรวมถึงเรื่องอื่นๆในชีวิตอีกด้วย ซึ่งผู้ออกแบบแสงได้เรียนรู้จากการทำละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดงเช่นกัน

สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านออกแบบการแต่งหน้าเพื่อการแสดง

1. **ช่วง** Pre-production

1.1 ปัญหาในการประชุม

เนื่องจากการประชุมในทีมงานส่วนใหญ่มาไม่ครบและไม่ตรงต่อเวลาจึงทำให้การมองภาพที่ตรงกันโปรดักชั่นมีปัญหาและทำให้การทำงานล่าช้า ล่าช้าไปในบางส่วน

ฝ่ายต่างๆความคิดเห็นไม่ไปในแนวทางเดียวกัน เมื่อถึงเวลาประชุม จึงใช่เวลานานในการทำความเข้าใจกันใหม่ในทุกครั้ง ทำให้เกิดปัญหาความเห็นไม่ตรงกันและไม่สามารถสรุปแนวทางการนำเสนอได้

1.2 ปัญหาในการออกแบบการแต่งหน้า

ละครเวทีเรื่องยักษ์ตัวแดง อย่างที่กล่าวไปแล้วว่าเป็นบทประพันธ์ที่ เปิดกว้างไม่อิงยุคสมัย ฝ่ายออกแบบการแต่งหน้า ในระยะเริ่มแรกจึงไม่มีแนวทางในการทำงานที่แน่นอน ทำให้การทำงานต้องล่าช้าออกไป จากนั้น ฝ่ายการออกแบบการแต่งหน้าจึงไปปรึกษาฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อหาฐานความคิดที่จะนำไปต่อยอดการทำงาน ในการเข้าส่งความคืบหน้าครั้งเริ่มแรก พบว่าการทำรีเสิชยังไม่สามารถตอบโจทย์ของละครเรื่องนี้ได้อย่างตรงประเด็น และด้วยความไม่ชัดเจนของตัวผู้กำกับเองจึงทำให้ต้องเปลี่ยนแนวทางการนำเสนอใหม่ อีกทั้งมีผลมาจากการประชุมที่มีความเข้าใจที่ไม่ตรงกันในบางประเด็น ทำให้ส่งผลถึงงานที่ออกมาไม่ชัดเจน

หลังจากที่ผู้ออกแบบเครื่องแต่งได้ปรึกษากับผู้กำกับ และครูที่ปรึกษาประจำโปรดักชั่นในปัญหาส่วนของการดีไซน์งานเมคอัพแล้วและได้ข้อมูลที่นำมาต่อยอดการทำงานได้อย่างดี ทำให้ได้ผลงานการออกแบบการแต่งหน้าออกมาตอบโจทย์ทั้งแนวความคิดของฝ่ายออกแบบเครื่องแต่งกายและตรงกับความต้องการของผู้กำกับ

2. **ช่วง** Production

ปัญหาในระหว่างการแสดง

เมื่อนักแสดงมีมากกว่าช่างแต่งหน้า จึงทำให้การแต่งหน้าล่าช้าไป และนักแสดงบางท่านมาสายมาก ยิ่งทำให้การแต่งหน้ามีเวลาน้อยลงไปอีก ประกอบกับในบางวันช่างแต่งหน้าติดภารกิจไม่สามารถมาช่วยได้ ในวันนั้น ทำให้เกิดสภาวะความเร่งรีบจนทำให้ผู้ออกแบบการแต่งหน้าไม่มีเวลาได้ตรวจเช็คงาน หรือลองกับแสงไฟบนเวที ทำให้งานออกมาเป็นที่ไม่น่าพอใจเท่าที่ควรนัก

3. **ช่วง** Post-production

ปัญหาเมื่อสิ้นสุดการแสดง

ภายหลังจากจบการแสดงได้มีการนำอุปกรณ์เครื่องแต่งหน้าไปเก็บเข้าที่หลังจากจบการแสดง จึงทำให้มีผู้ช่วยและทีมงานจำนวนมากมาช่วยตรงจุดนี้ จึงทำให้ไม่มีปัญหาในการทำงานในส่วนของห้องเมคอัพด้านข้างหลังจากการใช้งานสภาพห้องจึงค่อนข้างรก ดังนั้นจึงมีการเก็บกวาดให้สะอาดตามากขึ้นเพื่อความสะดวกในการใช้งานครั้งต่อไป

4. บทสรุปจากการปฏิบัติงานและสิ่งที่ได้รับ

จากกระบวนการการทางานละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง ผู้ศึกษาพึงพอใจมากกับภาพความสำเร็จ ถึงแม้ว่าคำวิจารณ์หลังละครจบจะมีทั้งดีและไม่ดี ผู้ศึกษาคิดว่า ผู้ชมมีทัศนะคติและอิสระในด้านความคิดจึงมีความคิดเห็นแตกต่างกันออกไป แต่สิ่งสำคัญที่สุดที่ผู้ศึกษาตั้งเป้าหมายจากกระบวนการการทำงานในครั้งนี้ คือได้เรียนรู้การออกแบบการแต่งหน้าเพื่อการแสดงในแบบใหม่ๆในแบบที่ตัวเองไม่ถนัด ได้เรียนรู้ไม่วิธีการกระบวนการใหม่ในการออกแบบการแต่งหน้า ได้ทำให้ผู้ชมเชื่อว่านักแสดงที่ได้รับบทนั้นเป็นตัวละครนั้นจริงๆผ่านการแต่งหน้าและทรงผม จึงเป็นโอกาสที่ดีที่ผู้ศึกษาจะได้เปิดกว้างในการออกแบบการแต่งหน้าที่มีผลต่ออารมณ์และความรู้สึกของตนเองมากขึ้นเพื่อจะได้นำมาถ่ายทอดออกมาเป็นผลงาน รวมถึงได้เรียนรู้ในเรื่องของเทคนิควิธีและการเลือกใช้อุปกรณ์เครื่องสำอางและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการแต่งหน้าเพื่อการแสดง เมื่อนักแสดงอยู่บนเวทีมากขึ้น และเนื่องจากการทำงานที่ต้องอาศัยทีมงานที่ไว้วางใจและเชื่อใจได้ทำให้ยิ่งเกิดมิตรภาพในทีมของตนเอง ซึ่งทำให้ตลอดระยะเวลาในการทำงานเป็นช่วงเวลาที่มีความสุข น่าประทับใจที่สุด หากมีการผิดพลาดประการใดในส่วนใดส่วนหนึ่งย่อมส่งผลถึงผู้ร่วมงานทีมอื่นๆ ดังนั้นการรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด จึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อประโยชน์สูงสุดต่อผู้ร่วมงานฝ่ายอื่นซึ่งแตกต่างจากการทำงานเดี่ยวที่ไม่จำเป็นต้องมีบุคคลอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ฉะนั้นการเสียสละในเรื่องส่วนตัวเพื่อส่วนรวมเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะถ้าหากผลงานที่ออกมางดงามสมบูรณ์เพียงใดแต่หากผู้ร่วมงานไม่มีความภาคภูมิใจ และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันผลงานชิ้นนั้นก็จะเป็นผลงานที่ไม่มีวันสมบูรณ์ได้อย่างแท้จริง และสิ่งสุดท้ายหลังจากจบการแสดงละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง คือผู้ศึกษามีความรู้สึกรักและอยากที่จะเรียนรู้เรื่องการออกแบบการแต่งหน้าเพื่อการแสดงมากยิ่งขึ้น ได้รู้ว่าในบางครั้งการล้มแล้วล้มอีก หรือต้องพบกับอุปสรรคปัญหานับครั้งไม่ถ้วน แต่นั่นมันก็เป็นบทพิสูจน์ที่ทำให้เราได้รู้ว่าเราเองนั้นได้เข้มแข็งขึ้นในทุกครั้งที่ลุกขึ้นมาได้ รวมทั้งยังทำให้ตัวผู้ศึกษาเองสังเกตสิ่งต่างๆรอบๆตัวมากยิ่งขึ้นและประสบการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ก็จะเป็นสิ่งที่เตรียมพร้อม ในการก้าวออกไปสู่โลกแห่งการทางานจริงได้เป็นอย่างดี

5. ข้อเสนอแนะในการทำงานด้านการออกแบบการแต่งหน้าเพื่อการแสดง

การพูดคุยปรึกษากันเป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้งานออกมาสมบูรณ์แบบและมีปัญหาน้อยที่สุด เพราะจะทำให้การแต่งหน้าเป็นไปในทิศทางเดียวกันเข้าใจเหมือนกัน และควรให้ความสำคัญกับทุกขั้นตอนในการทำงาน เพื่อให้งานที่ออกมาสมบูรณ์ที่สุด ดังนั้นจึงควรมีตารางการวางแผนกำหนดการเพื่อให้เสร็จตรงตามเวลา และเผื่อเวลาให้มีเวลาแก้ไขหรือมีแผนสำรองในการทำงาน

หากทราบว่าจะมีแนวโน้มที่จะแต่งหน้านักแสดงไม่ทันในเวลาที่เรากำหนดไว้ ควรหาผู้ช่วยไว้สำรองเพื่อเวลาที่เกิดความล่าช้าไม่ว่าจากกรณีใดก็ตาม ผู้ช่วยจะได้เข้ามาช่วยให้เสร็จทันเวลา และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆตามมาในภายหลัง อันจะส่งผลให้การแสดงเริ่มช้าออกไปเกินกว่าเวลาที่กำหนด

สรุปการศึกษาค้นคว้าและสร้างสรรค์ผลงานทางด้านออกแบบการออกแบบทรงผมเพื่อการแสดง

1. **ช่วง** Pre-production

1.1 ปัญหาในการประชุม

ปัญหาที่พบเป็นการประชุมที่ไม่ค่อยได้อะไรไปพัฒนางาน มีความล่าช้าไปบ้างในการสรุปแนวคิด โทนสีและอารมณ์ของเรื่อง ทำให้การประชุมแต่ละครั้งจะได้อะไรเดิมๆตลอด แต่สุดท้ายทุกอย่างก็ออกมาได้อย่างดี

1.2 ปัญหาในการออกแบบ

ปัญหาในการออกแบบ เนื่องจากไม่มียุคไม่มี ประเทศ ไม่มีอะไรเลยที่ตายตัว จึงยากต่อการออกแบบ

2. **ช่วง** Production

ปัญหาในระหว่างการแสดง

ปัญหาที่เกิดขึ้นเกิดจากเส้นผมนักแสดง มีเส้นผมที่พันกัน บางคนชี้ฟู บางคนดูกผมเยอะมาก มีผมหน้าม้าแต่ต้องมัดรวบตึง ทำให้ยากต่อการเก็บผม นักแสดง เรื่องเยอะ ไม่ชอบอันนั้นไม่ชอบแบบนี้ แยกให้เอาผมปิดหูหน้าใหญ่หน้าทรงนี้ทำให้หน้าแย่ ทำให้บางครั้งต้องแก้จนผิดข้อมูลที่คุยกับอาจารย์ที่ปรึกษา ผิดข้อมูลที่หามา นักแสดงไม่อยู่กับที่หาตัวตามยาก เวลาเรียกให้มาทำผมแต่งหน้า นักแสดงไม่รักษาความสะอาด ทั้งในตัวเองและที่สาธารณะ

3. **ช่วง** Post-production

ปัญหาเมื่อสิ้นสุดการแสดง

นักแสดงไม่ใส่ใจดูแลของมีค่าของตน หยิบผิดหยิบถูกจนเกิดการเข้าใจผิด วางของไม่เป็นที่ ของหายแล้วโวยวายตีโพยตีพาย หนีกลับก่อน ไม่ฟังข้อเสนอแนะจากคนอื่น

4. **บทสรุปจากการปฏิบัติงานและสิ่งที่ได้รับ**

สิ่งที่ได้รับจากเรื่องนี้ทำให้รู้ว่าการทำงานเป็นทีมสำคัญมาก ต้องคุยกัน เข้าใจกัน ทำอะไรต้องมั่นใจ เด็ดเดี่ยว ช่วยเหลือกัน จึงผ่านมันมาได้ เรื่องนี้ทรงผมอาจดูไม่ยาก แต่การหาข้อมูลมาต่อยอดทั้งๆที่ไม่มีหัวเรื่องให้นำไปขยายต่อเป็นอะไรที่ท้าทายอย่างยิ่ง สิ่งที่หนักหน้าจะเป็นด้านอื่น เมื่อเราทำงานเสร็จในส่วนของเรา ก็รู้จักมีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อนในโปร ไม่ว่าฝ่ายไหนๆ ทำให้สนิทใจมากขึ้น เข้าใจกันในฝ่ายออกแบบ นักแสดงโปรนี้ถือว่าเก่งมาก ทำให้เห็นพัฒนาการหลายๆอย่างของเพื่อน การใช้เวลาเพียงไม่กี่เดือนปรับเปลี่ยนทุกอย่างใหม่หมด สามารถทำออกมาได้ดีและผลตอบรับเป็นที่น่าชื่นชม ทำให้เหมือนยกภูเขาออกจากอก แล้วมองออก ไปรอบข้างก็เป็นดั่งธรรมชาติที่สวยงาม

5. **ข้อเสนอแนะในการทำงานด้านการออกแบบทรงผมเพื่อการแสดง**

การทำทุกอ่างต้องมีทีมที่ดีเข้าใจ และยอมรับ เข้าใจในสิ่งที่อีกฝ่ายเป็น มองอะไรให้มองสองด้านแล้วจะมองได้กว้างขึ้นทำงานอะไรกับใครก็ก็จะราบรื่น และสนุกกับสิ่งที่ทำ

บรรณานุกรม

สดใส พันธุมโกมล. (2538).**ศิลปะของการแสดง (ละครสมัยใหม่)**. กรุงเทพฯ : สานักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ. (2538). **งานกำกับการแสดง**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ. (2542). **เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดง**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศิลปะการแสดง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ. (2543). **รวมบทความวิชาการด้านศิลปะการแสดง**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศิลปะการแสดง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นพมาส แววหงส์. (2550). **ปริทัศน์ศิลปการละคร**. กรุงเทพฯ:ภาควิชาศิลปการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บทความ I have a dream-ข้าพเจ้ามีความฝัน. (2551). Siam Intelligence. http://www.siamintelligence.com/i-have-a-dream/.

เนื้อเพลง "เดือนเพ็ญ". (2012). มูลนิธิอัศนี พลจันทร. http://assaneepollajan.com/about.php.

เสวนาประสาละครกับ ฮิเดกิ โนดะ.(2552). http://www.oknation.net/blog/print.php?id=416137.

ซูไรมาน เวศยาภรณ์. (2534). **งานฉากละคร 1**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

ยักษ์ตัวแดง

AKAONI

ผู้เขียน ฮิเดกิ โนดะ

ผู้แปล ผุสดี นาวาวิจิต

คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาศิลปะการแสดง

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปีการศึกษา 2556

THESIS FESTIVAL 2013

ฉากที่ 1

กลุ่มชาวบ้านร้องเพลง และร่ายรำเข้ามาในประเพณีลอยเรือในทำนองเพลงกราวตะลุง (เพลงกราวตะลุง)

นาวาลอยล่อง กลางท้องธารา

ลอยไปสู่ฟ้าสุขาวดี อ้อ สุขา

ลอยไปสู่ฟ้าสุขาวดี

ลอยเคราะห์ ลอยทุกข์ สนุกชีวี

ให้เราสุขีจากนี้เนิ่นนาน อ้อ จากนี้

ให้เราสุขีจากนี้เนิ่นนาน

มาร้องครื้นเครงเล่นเพลงหนุกหนาน

มาร่วมสืบสานงานบุญบ้านเรา

ให้เฟื่องให้ฟุ้ง ให้รุ่งให้เรือง

ลอยเรือนองเนือง ร้อยเรื่องสำราญ

ยักษ์ตัวแดงก้าวเข้ามา กลุ่มชาวบ้านทั้งหมดกลายเป็นคลื่นและพายุใหญ่ พัดพายักษ์ตัวแดงล่องลอยออกไปเหมือนลูกมะพร้าว ที่ถูกคลื่นซัดออกนอกฝั่ง

ยอดทอง กาเหว่า และผู้หญิงคนนั้น ถูกพัดพาขึ้นสู่ฝั่งและมีคนเข้ามาช่วย

ผู้ชาย 1 : ยังมีลมหายใจ !

ผู้ชาย 2 : รีบดึงตัวขึ้นมาเร็วเข้า !

ผู้ชาย 1 : หาอะไรมาห่มให้หายหนาวด้วย !

ผู้หญิง 1 : มีกี่คนน่ะ

ผู้ชาย 1 : สามคน

ผู้ชาย 2 : ดูสิ! พวกนั้นเองแหละ พวกนั้นยังไม่ตาย เขารอดชีวิตกลับมาได้

ผู้ชาย 1 : มีนังผู้หญิงคนนั้นอยู่ด้วย

ผู้หญิง 1 : เรื่องอะไรจะต้องไปช่วยนังผู้หญิงคนนั้น เอาทิ้งลงทะเลไปอีกเถอะพวกเรา

ผู้ชาย 2 : อย่าเลยเขาอุตส่ารอดมาได้ อย่าไปทำอะไรเขาอีกเลย

กลุ่มชาวบ้านช่วยกาเหว่าและยอดทองออกไป เพลือเพียง "ผู้หญิงคนนั้น" หญิงชรา ถือถ้วยซุปเข้ามา

ผู้หญิงคนนั้น : ขอบใจมากจ้ะ อร่อยจังเลย

หญิงชรา : ฮื่อ ! นี่ซุปฉลาม ปรุงพิเศษเลยนะ สำหรับคนที่รอดชีวิตมาได้

ผู้หญิงคนนั้น : ยายว่าไงนะจ๊ะ

หญิงชรา : ยายบอกว่าปรุงพิเศษน่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่ใช่จ้ะ เมื่อกี๊ยายบอกว่าซุปอะไรจ๊ะ

หญิงชรา : หูฉลาม ซุปหูฉลามจ้ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ซุปหูฉลามไม่ได้เป็นอย่างงี้ซักหน่อย

หญิงชรา : เคยกินซุปหูฉลามเหรอจ๊ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันกินทุกวันเลยจ้ะ เวลาอยู่ในทะเล

กาเหว่า : น้องสาวของผมตายหลังจากที่กินซุปหูฉลามได้ 2 วันทั้งๆที่อุตส่าห์รอดชีวิตมาจากทะเล เขาไปกระโดดหน้าผาตาย

ผู้ชาย 1 : เราอุตส่าห์ช่วยชีวิตไว้แท้ๆ

ผู้หญิง 1 : ไม่รู้จักบุญคุณคนซะมั่งเลย นังคนนี้

ผู้ชาย 1 : ทำไมถึงได้ไปกระโดดน้ำตายนะ ทั้งๆที่เราช่วยไว้ทีนึงแล้ว

ผู้หญิง 1 : ฉันไม่รู้ด้วยหรอก เรื่องของนางคนนี้น่ะ

กาเหว่า : ไม่มีใครรู้สาเหตุว่าน้องสาวผมตายเพราะอะไร แต่ผมคิดว่าผมพอจะรู้ ผมเป็นคนไม่ค่อยเต็มเต็ง เอ้อ...ตัวผมไม่ได้คิดอย่างนั้นหรอกครับ แต่คนเขาว่ากันว่าผมไม่เต็มเต็ง ผมก็เลยคิดว่าผมไม่เต็มเต็งอย่างที่เขาว่ากัน ผมไม่ค่อยอยากบอกสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้น้องสาวตาย เพราะผมไม่ค่อยเต็มเต็งเดี๋ยวพวกเขาจะมาโกรธผม

ผู้ชาย 1 : ไม่โกรธหรอกน่ะ

กาเหว่า : ไม่เอาหรอก เห็นโกรธฉันทุกที

ผู้หญิง 1 : คราวนี้ไม่โกรธหรอก บอกมาเถอะ

กาเหว่า : จริงนะ

ผู้หญิง 1 : อื่อ !

กาเหว่า : น้องสาวฉันตายเพราะกินซุปหูฉลาม

ผู้หญิง 1 : (โกรธ) อย่าพูดเหลวไหลนะ

ผู้ชาย 1 : อย่าพูดเล่นน่ะ

ผู้หญิง 1 : จะบอกว่าอาหารเป็นพิษหรอ คนเขาอุตส่าห์ทำให้กินด้วยความหวังดีแท้ๆ

ผู้ชาย 1 : พี่น้องคู่นี้ไม่รู้บุญคุณคนเลยจริงๆ แกเองก็น่าจะจมน้ำตายไปด้วยกันตั้งแต่ตอนนั้นเลยนะ

กาเหว่า : เห็นไหมล่ะ โกรธฉันอีกแล้ว ผมถึงไม่อยากบอกพวกแกไงล่ะ คนไม่ค่อยเต็มเต็งอย่างผม เล่าเรื่องอะไร เรื่องมันก็ขาดๆ วิ่นๆ คราวนี้ผมจะเล่าให้ฟังช้าๆ ชัดๆ ช่วยฟังเรื่องน้องสาวที่กินซุปหูฉลามแล้วตายด้วยเถอะ เรื่องนี้เริ่มในคืนที่พายุเพิ่งจะพัดผ่านชายหาดไปเหมือนวันที่เขาตายนั่นแหละ

ผู้ชาย 3 : แย่หน่อยคืนนี้ หากินฝืดเคือง ทะเลปั่นป่วนไปหมด

กาเหว่า : แต่ฉันไม่แย่นะ

ผู้หญิง 2 : เก็บได้เท่าไหร่ล่ะ

กาเหว่า : 1, 2 เยอะแยะเลย

ผู้หญิง 2 : 2 แล้วก็ 3 สิ

ผู้ชาย 3 : ได้แต่ขวดเท่านั้นแหละ

กาเหว่า : แต่ฉันก็เก็บได้เยอะนะ

ผู้หญิง 2 : แล้วเก็บได้เท่าไหร่กันแน่ล่ะ

กาเหว่า : 1, 2 เยอะแยะเลย

ผู้ชาย 3 : ทิ้งไปซะ ขวดที่เข้ามาเกยฝั่ง มีแต่ขวดเปล่าเท่านั้นแหละ เอามาแนบหูฟังก็มีแต่เสียง อู้ อู้ของหางลมพายุเท่านั้นเอง

ผู้หญิง 2 : หลังพายุเมื่อปีที่แล้ว เราได้ของดีๆนะ

ผู้ชาย 3 : เธอเก็บได้รูปปั้นอะไรที่จมูกใหญ่ๆใช่ไหม

ผู้หญิง 2 : ใช่ รูปปั้นพญาครุฑ เห็นเขาว่ามีค่ามากเลยนะ

ผู้ชาย 2 : นั่นน่ะเหรอมีค่า

ผู้หญิง 2 : เอาไปขายได้ไงล่ะ

ผู้ชาย 3 : ถ้างั้นก็มีค่าจริง

กาเหว่า : เราได้ของมีค่าที่ลอยมาจากฝั่งโน้นทุกทีแหละ

ผู้ชาย 3 : ไม่เสมอไปหรอกน่ะ บางทีก็เป็นลูกน้ำเต้าที่เกือบจะเน่าแล้ว หรือไม่ก็ปลาโลมาที่ใกล้ตาย

ผู้หญิง 2 : แต่แกก็ทุบมันจนตายแล้วถลกหนังแล่เนื้อไปขายเอาเงิน ไม่ใช่เหรอ

ผู้ชาย 3 : ถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็ขายไม่ออกน่ะซี ฉันฆ่าปลาโลมาที่กำลังจะตายอยู่แล้วไปขายเอาเงิน ทำให้มันมีค่าขึ้นไงล่ะ

ผู้หญิง 2 : ของพวกนั้นมาจากไหนกันก็ไม่รู้นะ

ผู้ชาย 3 : นอกฝั่งทางโน้นคงเป็นน้ำตก เรือก็เลยตกลงไป

กาเหว่า : เอ๊ะ นี่อะไรน่ะ

ผู้ชาย 3 : ลูกมะพร้าวไง พวกนี้แหละที่ลอยมาเกยหาดบ่อยๆ

กาเหว่า : มันลุกขึ้นยืนแล้ว

ผู้ชาย 3 : ไอ้งั่ง ! ลูกมะพร้าวจะลุกขึ้นยืนได้ยังไง

ทั้ง 3 มองดูผู้ชายที่ลุกขึ้นยืน แล้วทำท่าตกใจ เพราะไม่เคยเห็นสิ่งมีชีวิตที่แปลกอย่างนี้มาก่อน จึงแตกตื่นวิ่งหนีไปคนละทิศละทางทั้ง 3 ด้านของเวที และพยายามเล่าถึงสิ่งที่พบเห็น เมื่อบนเวทีเริ่มจะหายวุ่นวาย ผู้ชาย 3 ก็พูดกับผู้ชาย 4 (กาเหว่า)

ผู้ชาย 3 : ฉันเห็นมัน มันน่ากลัว น่ากลัวยังไงน่ะเหรอ มันน่ากลัวไปหมดแหละ น่ากลัวจริงๆ

ผู้ชาย 4 : แกไปเห็นอะไรมาล่ะ

ผู้ชาย 3 : ไม่รู้ แต่มันไม่ใช่คนแน่ๆ

ผู้ชาย 4 : แกก็ไม่ใช่คนเหมือนกันนั่นแหละ

ผู้ชาย 3 : แกไม่เชื่อฉันเหรอ ฉันเห็นมากับตาเลยนะ

ผู้ชาย 4 : แต่นั่นใช้ปากพูดอยู่ไม่ใช่เหรอ

ผู้ชาย 3 : มันมีเขา ตัวใหญ่ หน้ามีขนรุงรัง ตัวเปียกชุ่มเลย ขอน้ำหน่อย

ผู้ชาย 4 : หือ ... ว่าไงนะ

ผู้ชาย 3 : ฉันบอกว่ากินน้ำด้วย

ผู้ชาย 4 : ตัวใหญ่ มีขนรุงรัง ตัวเปียก กินม้ามด้วย อะไรกัน

ผู้ชาย 3 : ไม่รู้สิ

คราวนี้ผู้ชาย 4 พูดกับผู้หญิง 3

ผู้ชาย 4 : มีเขา ไม่รู้อะไรแฮะ ไม่รู้ว่าอะไรกันแน่ แต่ว่าน่ากลัวก็แล้วกัน

ผู้หญิง 3 : น่ากลัวยังไง

ผู้ชาย 4 : ก็พวกที่เคยเห็นเขาบอกว่าน่ากลัว

ผู้หญิง 3 : แกเคยเห็นมันรึเปล่าล่ะ

ผู้ชาย 4 : ฉันเหรอ

ผู้หญิง 3 : อ้าว แกไม่เคยเห็นมันหรอกเหรอ

ผู้ชาย 4 : เห็นสิ เห็นใกล้ๆ เลยแหละ ฉันอยู่แถวหน้าสุดเลย

ผู้หญิง 3 : เจ้ายักษ์นั่นหน้าตาเป็นยังไงล่ะ

ผู้ชาย 4 : หน้ามันเป็นสีแดง ไม่ใช่เฉพาะหน้านะ ปากที่อ้าออกมาก็แดงเหมือนปล่องไฟ พอมันมองเห็นฉันเข้า มันก็รี่เข้ามาเหมือนควายธนู ฉันมองไปข้างหลังเห็นหน้าผา ข้างหน้าก็เป็นเขาของเจ้ายักษ์นั่น

ผู้หญิง 3 : เอ๊ะ มันมีเขาด้วยเหรอ

ผู้ชาย 4 : มีสิ มันมีเขา แล้วยังกินม้ามด้วย

ผู้หญิง 3 : เอ๊ะ อะไรนะ

ผู้ชาย 4 : กินม้ามด้วย

ผู้หญิง 3 : มีเขา กินผ้าด้วย ... อะไรน่ะ

ผู้ชาย 4 : ไม่รู้ซี

คราวนี้ผู้หญิง 3 พูดกับผู้หญิง 4 และผู้หญิง 5

ผู้หญิง 3,4,5 (พร้อมกัน) : นี่เธอ รู้อะไรไหม

ผู้หญิง 3 : แฟนฉันบอกว่า ไม่ใช่ได้ยินมาอย่างเดียวนะ เขาเห็นมาเองกับตาเลย

ผู้หญิง 4 : เหรอ แฟนฉันก็เหมือนกันนะ

ผู้หญิง 5 : แฟนฉันบอกว่า โดนมันกัดเอาด้วยละ

ผู้หญิง 3 : โชคดีนะที่ไม่ถูกมันกินเข้าไป

ผู้หญิง 4 : มันเป็นยักษ์กินคนจริงๆ ใช่ไหม

ผู้หญิง 3 : เจ้านั่นก็คงจะใช่เหมือนกัน

ผู้หญิง 5 : เจ้านั่นน่ะ อะไรเหรอ

ผู้หญิง 4 : เอ๊ะ คราวนั้นเธอไม่ใช่หรอที่บอกว่า “พุ่มพวง” ที่ตายแล้วกลายเป็นผีมากินวัว

ผู้หญิง 3 : ฉันก็ว่ามันแปลกๆ เหมือนกัน พุ่มพวงไม่น่าจะทำอย่างงั้น

ผู้หญิง 5 : นั่นน่ะซี เจ้าวัวตัวนั้นถูกกินไปครึ่งตัว อีกครึ่งหนึ่งยังไม่ตายเลย

ผู้หญิง 4 : ถ้างั้นเจ้านั่นคงกลับมากินวัวอีกครึ่งตัวที่เหลือมั้ง

ผู้หญิง 5 : ตกลงเจ้านั่นน่ะ อะไรกันแน่ เจ้ายักษ์นั่นน่ะ

ผู้หญิง 3 : มันมีเขา แล้วก็ร้องว่า “กินหัวของผำ” ตอนที่กินคน

ผู้หญิง 4 : กินหัวของผำ?

ผู้หญิง 3 : ภาษาพวกยักษ์ แปลว่า กินหำของผัวแก

ผู้หญิง 5 : หา ... เมื่อกี๊ว่าไงนะ

ผู้หญิง 4 : ยักษ์เหรอ ... เธอบอกว่ามันเป็นยักษ์ใช่ไหม

ผู้หญิง 3 : อ้าว ... พวกเธอยังไม่รู้อีกเหรอว่ามันเป็นยักษ์ หน้ามันสีแดง มันเป็นยักษ์ตัวแดงไงล่ะ

ผู้หญิง 5 : ยักษ์ตัวแดงมาที่นี่ทำไมล่ะ

ผู้หญิง 3 : ต้องเป็นเพราะนังนั่นแน่ๆเลย

ผู้หญิง 4 : อะไรนะ เธอรู้เหรอว่าใคร

ผู้หญิง 3 : นังผู้หญิงคนนั้นไงล่ะ

ผู้หญิง 4 : จริงสิ ฉันลืมไป นังผู้หญิงคนนั้นแน่ๆที่เรียกยักษ์ตัวแดงมา

ผู้หญิง 4,5 : นังผู้หญิงคนนั้นแน่เลย

ฉากที่ 2

กาเหว่าวิ่งเข้ามา

ผู้หญิงคนนั้น : เกิดอะไรขึ้นน่ะ อึดอัดจังเลย เปิดหน้าต่างเถอะ ทำไมไปนอนตัวสั่นอยู่มุมห้องอย่างงั้นล่ะพี่

กาเหว่า : เธอไม่รู้เรื่องอะไรเลยเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : เรื่องยักษ์ตัวแดงเหรอ

กาเหว่า : หือ ...

ผู้หญิงคนนั้น : เรื่องที่มียักษ์ตัวแดงมาที่นี่เหรอพี่

กาเหว่า : เธอรู้เรื่องเหมือนกันเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : เรื่องโกหกทั้งนั้น เขาคงลือกันว่าฉันเป็นคนเรียกเจ้ายักษ์นั่นมาใช่ไหมพี่

กาเหว่า : ใช่แล้ว เธอเรียกมันมาเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : เรียกอะไร

กาเหว่า : ก็เจ้ายักษ์ตัวแดงนั่นไง

ผู้หญิงคนนั้น : ใครเรียก

กาเหว่า : เธอน่ะซี เห็นบางทีเธอก็เรียกอะไรแปลกๆมาได้

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันเรียกอะไรมาเหรอ

กาเหว่า : เรียกพายุมั่ง ก็อดซิล่ามั่ง ที่มิตร ชัยบัญชา ออกไปที่ชายหาดเขาก็พูดว่าเธอเรียกให้ไป

ผู้หญิงคนนั้น : อะไรที่แปลกๆ ที่เกิดขึ้นแถวนี้กลายเป็นความผิดของฉันหมดเลย

กาเหว่า : เพราะเธอเป็นคนสวยมั้ง

ผู้หญิงคนนั้น : พี่รู้เหรอว่าคนสวยเป็นยังไง

กาเหว่า : คนที่ผู้ชายอยากนอนด้วยใช่ไหมล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : นั่นพี่คิดขึ้นมาเองเหรอ

กาเหว่า : ยอดทอง เขาบอก เขาบอกว่าผู้หญิงมีสองประเภท ประเภทที่เราอยากนอนด้วย กับประเภทที่เราต้องนอนด้วย

ผู้หญิงคนนั้น : แปลว่ายังไงก็ต้องนอนด้วยใช่ไหม

กาเหว่า : นั่นซีนะ

ผู้หญิงคนนั้น : ผู้ชายมีประเภทเดียวเท่านั้นแหละ คลำดูไม่มีหางก็เอาแล้ว ไม่มีประเภทอื่นหรอก

กาเหว่า : อย่าหาเรื่องอย่างงั้นสิ ไม่ดีนะ ยอดทองเขาแค่อยากผูกมิตรด้วยเท่านั้นเอง

ผู้หญิงคนนั้น : เขาอยากจะนอนกับฉันล่ะซี ชื่อฉันเขายังไม่รู้เลย

กาเหว่า : ไม่จริงหรอก เขาเรียกเธอว่า น้องสาวแก น้องสาวแกทุกที

ผู้หญิงคนนั้น : นั่นไม่ใช่ชื่อฉันนะพี่

กาเหว่า : อ้อ ... ขอโทษ

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่เป็นไร ผู้หญิงที่นี่เค้าเรียกฉันว่า “ผู้หญิงคนนั้น” พี่เรียกฉันว่า “เธอ” พวกผู้ชายก็ไม่พูดไม่จา ได้แต่คิดจะนอนกับฉัน ฉันไม่จำเป็นต้องมีชื่อก็ได้

ยักษ์ตัวแดงแอบดูอยู่ที่หน้าต่าง กาเหว่ามองผ่านผู้หญิงคนนั้นไปเห็นยักษ์ตัวแดงที่อยู่ข้างนอก

กาเหว่า : โอย ....

ผู้หญิงคนนั้น : มีอะไรเหรอ

กาเหว่า : พี่นึกเรื่องใหญ่ได้

ผู้หญิงคนนั้น : เรื่องอะไรล่ะ

กาเหว่า : พี่เห็นยักษ์ตัวแดง

ผู้หญิงคนนั้น : เมื่อไหร่ คำพูดของพี่กับสติปัญญาชักจะไม่ค่อยสมประกอบเข้าไปทุกวันแล้วนะนี่

กาเหว่าหมุนตัวสลับที่กับน้องสาวด้วยท่าทางหวาดกลัว พยายามที่จะให้น้องสาวเห็นยักษ์ตัวแดง ด้วยสติปัญญาเท่าที่มีอยู่ แต่ตอนนั้นยักษ์ตัวแดงหายไปแล้ว

กาเหว่า : มันอยู่ข้างหลังเธอนะ

ผู้หญิงคนนั้น : ถึงจะมียักษ์ หรือมีงูอยู่ข้างหลังฉันก็ไม่กลัวหรอก มันตายด้านหมดแล้ว เพราะกลัวมาซะจนชินชา ฉันสิ้นหวังมากกว่า

กาเหว่า : สิ้นหวังเรื่องอะไร

ผู้หญิงคนนั้น : เรื่องคนน่ะซี อะไรที่ทำให้ฉันกลัวไม่ใช่ยักษ์ไม่ใช่มารหรอก แต่เป็นคนนี่แหละ

กาเหว่า : วันนั้นน้องสาวผมพูดเข้าท่ามาก แต่ผมไม่รู้ว่าในวันรุ่งขึ้นเมื่อเขาพบเจ้ายักษ์ตัวแดง เขาจะเก่งอย่างปากพูดหรือเปล่า

ฉากที่ 3

กลุ่มชาวบ้านออกมาทำงานประมง ร่วมร้องเพลง ***หมู่บ้านเรา***

(หมู่บ้านเรา) หมู่บ้านเราก็คือหมู่บ้านเรา เก่าแก่มาแต่ก่อนเขาอยู่กันมานาน เขาอยู่กันมานาน อยู่ยามไปตามมีผีเรือนไม่เคยฝาก ผีจากเมืองมาหา ผีห่าไม่เคยเว้น ร้อนเย็นก็พออยู่ร่วมหมู่ร่วมมา

ผู้หญิงคนนั้นลงเรือเธอกำลังเตรียมตัวดำน้ำ ยักษ์ตัวแดงอยู่ในน้ำและกำลังเข้ามาใกล้เรือของเธอ (นักแสดงทำท่าตีกรรเชียงเข้ามาดูคล้ายฉลาม) บรรยากาศน่ากลัว ยักษ์ตัวแดงพ่นน้ำแลวลุกขึ้นยืน และก้าวเข้ามาในเรือ ผู้หญิงคนนั้นยืนตัวแข็งแล้วร้องกรี๊ดและทำท่าจะกระโดดหนีลงน้ำ แต่ถูกอวนพันไว้ เสียงร้องของผู้หญิงคนนั้น ทำให้ยักษ์ตัวแดงกลัว ทั้งสองจ้องหน้ากันด้วยความกลัว ไม่มีใครพูดอะไรอยู่นาน

ผู้หญิงคนนั้น : (พูดเป็นห้วงๆด้วยความกลัว) ฉันเคยได้ยินว่า ถ้าไปเจอหมี ไม่ให้แกล้งทำเป็นตาย เพราะนั่นเป็นความเชื่อที่ผิด เขาบอกให้มองตาหมี พูดกับมันว่า “ฉันไม่ทำอะไรเธอหรอก” แล้วก็ถอยหลังหนีออกมา (เธอก้าวถอยหลังแต่ติดกราบเรือ) ฉันน่าจะถามเขาว่า ถ้าข้างหลังไม่มีที่ให้ถอย จะทำยังไง

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (หมายความว่า “ขอน้ำหน่อย”)

ยักษ์ตัวแดงพูดภาษาที่ไม่มีในโลกนี้

ผู้หญิงคนนั้น : โอย ... เนื้อฉันกินไม่อร่อยหรอก เนื้อฉันไม่อร่อย

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (ฉันอยู่ในทะเลนาน ไม่ได้กินน้ำเลย ขอกินน้ำหน่อย ได้โปรดเถิดนะ)

ยักษ์ตัวแดงทำท่าทาง พยายามจะอธิบาย แต่ไม่มีใครเข้าใจ เช่นท่า "กินน้ำ" ก็ไม่ใช่ใช้มือรองน้ำกิน แต่ลงนอนหงายแล้วค่อยๆ แลบลิ้นออกมา ไม่มีใครเข้าใจทั้งคำพูดและกิริยาของยักษ์ตัวแดง เพราะความเป็นอยู่แตกต่างจากพวกเขาโดยสิ้นเชิง

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (ขอน้ำนั่นน่ะ)

ยักษ์ตัวแดงยื่นมือไปที่ผู้หญิงคนนั้น

ผู้หญิงคนนั้น : เนื้อคนกินไม่อร่อยหรอก เป็นน้ำซะตั้ง 90% แล้ว

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (อย่ากลัวฉันเลย ฉันอยากกินน้ำเท่านั้น)

ผู้หญิงคนนั้น : อยากได้อะไรฉันให้หมดเลย อย่าทำร้ายฉันนะ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (ขอน้ำหน่อย)

ยักษ์ตัวแดงลงนอนหงายแล้วค่อยๆแลบลิ้นอีกครั้ง

ผู้หญิงคนนั้น : เอ ... หรือว่าเธอหิวน้ำ เธออยากกินน้ำเหรอ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (ขอน้ำหน่อย)

ผู้หญิงคนนั้น : ถ้าอย่างนั้นเมื่อกี๊ฉันพูดผิด ในตัวคนไม่มีน้ำหรอก มีแต่เลือดสกปรกๆ กับเนื้อแข็งๆ เท่านั้นแหละ

ยักษ์ตัวแดง : @@!! (จะเอาน้ำ)

ผู้หญิงคนนั้น : นี่ไงน้ำ (รินน้ำในกระติกลงในฝา แล้วค่อยๆ ยื่นไปที่หัวของยักษ์ตัวแดงซึ่งนอนอยู่อย่างกลัวๆ

ยักษ์ตัวแดง : @! @@@ (ไม่ใช่ ! ต้องป้อนให้ด้วย)

พวกยักษ์ตัวแดงไม่ใช้มือของตัวเองในการกินน้ำ เพราะถือว่าไม่สะอาด

ผู้หญิงคนนั้น : เอ๊ะ ! จะเอาอะไรกันแน่นะ

ยักษ์ตัวแดง : @@@! (ป้อนให้หน่อย)

ผู้หญิงคนนั้น : อะไรนะ ฉันฟังไม่รู้เรื่อง จะร้องไห้แล้วนะนี่

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (ประเทศนี้มันประเทศอะไรกันนะ ป้อนน้ำก็ไม่เป็น)

ผู้หญิงคนนั้น : จะให้ฉันทำยังไงล่ะ

ยักษ์ตัวแดง : @@ (ฉันกลัวแล้วนะ)

ผู้หญิงคนนั้น : อะไรนะ อ๋อ ... จะให้ป้อนน้ำเหรอ มือเธอใช้ไม่ได้เหรอ

ยักษ์ตัวแดง : @@ (ป้อนน้ำให้หน่อย)

ผู้หญิงคนนั้น : รู้แล้ว กินน้ำแล้วไปไกลๆเลยนะ อย่ามาให้เห็นอีก

ผู้หญิงคนนั้นป้อนน้ำให้ยักษ์ตัวแดง ยักษ์ตัวแดงค่อยสงบลง ผู้หญิงคนนั้นก็สงบลงบ้างเหมือนกัน

ยักษ์ตัวแดง : @@@@! (ขอบใจ รอดตายแล้ว)

ยักษ์ตัวแดงทำมือหมุนเป็นวงๆ แสดงความขอบใจ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันให้กินน้ำแล้วเธอก็จะเนรคุณใช่ไหม

ยักษ์ตัวแดง : @@@ (ขอบใจ)

ผู้หญิงคนนั้น : ใจเย็นๆไว้ คราวนี้จะเอาอะไรอีกล่ะ กินน้ำแล้วต้องทำอะไรอีก ถ้าเป็นฉัน ฉันคงอยากกินอาหาร

ยักษ์ตัวแดงแลบลิ้นเลียปากแสดงความสนิทสนม

ผู้หญิงคนนั้น : นี่เธอ ที่เขาว่ายักษ์กินคนน่ะ เรื่องจริงเหรอ

ยักษ์ตัวแดง : @@@ (เธอนี่เป็นคนมีวัฒนธรรมเหมือนกันนะ)

ผู้หญิงคนนั้น : หยุดแลบลิ้นเลียปากซะทีน่า เธอกินคนใช่ไหม จะกินฉันไหม อย่าทำอย่างนี้นะไหนๆ ก็จะถูกยักษ์กินแล้ว ขอพูดหน่อยเถอะ ชีวิตฉันลำบากมากนะ กว่าจะมาถึงวันนี้ได้น่ะ แล้วเธอยังจะมากินคนที่สู้กับชีวิตมาอย่างฉันได้ลงคอ เธอมันเป็นยักษ์เป็นมารจริงๆเลย ทำอย่างนี้น่ะซี คนเขาถึงได้เรียกเธอว่าเป็น “ยักษ์ตัวแดง” ยักษ์ไม่ควรจะกินคน เพราะเธอกินคนนี่แหละ เขาถึงเรียกว่ายักษ์

ยักษ์ตัวแดงกางแขนออกแล้วเข้ามากอด เป็นการแสดงว่าพวกเดียวกัน แต่ผู้หญิงคนนั้นคิดว่าคงไม่รอดแน่ ไฟเวทีดับมืด

1, 2, 3 ไฟสว่างขึ้น

ฉากที่ 4

ยักษ์ตัวแดงไม่อยู่แล้ว ผู้หญิงคนนั้นยืนอยู่กับกาเหว่าและยอดทองเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

ยอดทอง : (พูดกับผู้หญิงคนนั้น) ฉันไม่อยากชมตัวเองหรอกนะ แต่ไม่มีใครเป็นห่วงเธอเท่าฉันอีกแล้ว ใช่ไหม กาเหว่า

กาเหว่า : หา ... อะไรนะ

ยอดทอง : ไม่ใช่อะไรนะ แกช่วยบอกด้วยสิ น้องสาวแกไม่ใช่เหรอ

กาเหว่า : (พูดกับผู้หญิงคนนั้น) นี่ เธอไปนอนกับยอดทอง ก็แล้วกัน

ยอดทอง : ฉันไม่ได้พูดอย่างงั้น

กาเหว่า : แล้วจะเอายังไง ไม่ต้องนอนก็ได้เหรอ

ยอดทอง : ฉันอยากให้น้องสาวแกเปิดใจให้กว้างหน่อยเท่านั้นแหละ

กาเหว่า : ใจของแกแปลว่าตรงนั้นเหรอ

ยอดทอง : ฉันไม่ได้อยากชมตัวเองหรอกนะ แต่ฉันน่ะเป็นคนใจกว้าง แกรู้ไหมว่าคนแถวนี้น่ะเค้าเรียกน้องสาวแกว่าอะไร

กาเหว่า : ผู้หญิงคนนั้นใช่ไหม

ยอดทอง : รู้เหมือนกันเหรอ “ผู้หญิงคนนั้น” ... นังผู้หญิงคนนั้น ถ้าเขาใช่คำว่านังนั่น นายนั่นละก้อ แย่ทุกรายแหละ เมียนายนั่น ... ไอ้ร้านนั่น ... ละครบ้านั่น ... ส่วนเธอก็เป็นผู้หญิงคนนั้นสำหรับทุกคนที่นี่ เคยได้ยินเรื่องยักษ์ตัวแดงขี้แยไหมล่ะ แกนั่นแหละ เป็นยักษ์ตัวแดงขี้แยที่มีแต่คนเกลียด และฉันเป็นยักษ์สีน้ำเงิน ฉันไม่อยากชมตัวเองนะนี่ ฉันเป็นยักษ์สีน้ำเงินที่ใจกว้าง คอยเสียสละตัวเอง ทำให้เธอเข้ากับคนที่นี่ได้

ผู้หญิงคนนั้น : ถ้ายักษ์ตัวแดงได้ยินเข้า คงจะหัวเราะแน่ๆ ... นั่นพี่จะไปไหน

กาเหว่า : เขาบอกไว้ว่า ถ้าพูดถึงยักษ์สีน้ำเงินให้ออกไปที่อื่นซะ

ยอดทอง : ฉันไม่ได้ว่าอย่างงั้นซะหน่อย ฉันบอกให้ไปเก็บขวดที่ชายหาดตะหาก

กาเหว่า : ไปเก็บให้เยอะๆ ทั้งคืน ไม่ต้องกลับมาเลย

ยอดทอง : นี่ ! แกรู้ไหมว่าใครป็นคนรับซื้อขวดที่ไม่มีราคาค่างวดของแก

กาเหว่า : ยอดทอง

ยอดทอง : ไม่มีใครเขาซื้อกันหรอก ของแบบนั้นน่ะ แต่ฉันช่วยซื้อของแก

กาเหว่า : ขอบใจนะ

ยอดทอง : ฉันนี่แหละซื้อ

ผู้หญิงคนนั้น : เชอะ มีแผนอะไรใช่ไหมล่ะ

ยอดทอง : ฉันไม่อยากชมตัวเองหรอกนะ ฉันเป็นผู้ชายรุ่นใหม่ ผู้ชายแถวนี้จับปลาโลมาใกล้ตายที่เข้ามาเกยหาดไปขาย แต่ฉันไม่ทำอย่างงั้น ของที่แพงที่สุดเข้ามาเกยหาด ก็คือขวดแก้วที่ไม่มีใครสนใจ รู้ไหมว่าในนั้นมีอะไร

กาเหว่า : ฉันรู้

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันไม่สนใจหรอก

ยอดทอง : มีฝั่งโน้นของทะเลไงล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : แกเป็นกวีไปตั้งแต่เมื่อไหร่

ยอดทอง : กวีคือพวกที่เรียกลมว่าพาหนะของเทพเจ้า ใช่หรือเปล่า

กาเหว่า : แล้วคลื่นเป็นพาหนะของใครล่ะ

ยอดทอง : คิดเรื่องพวกนี้แล้วได้เงินรึเปล่า

กาเหว่า : ไม่ได้

ยอดทอง : บทกวีไม่เป็นเงินเป็นทองขึ้นมาใช่ไหม

ผู้หญิงคนนั้น : แล้วทำไมแกพูดว่า ในขวดแก้วที่ชายหาดมีฝั่งโน้นของทะเล

ยอดทอง : ฝั่งโน้นของทะเล ไม่ใช่ความฝันของกวี แต่มีอยู่จริงและที่ใกล้ฝั่งโน้นของทะเลที่สุด ก็คือชายหาดที่เราอาศัยอยู่นี่แหละ ชาวประมงที่นี่ออกไปหาปลาโง่ ! ปลาของฉันก็คือสิ่งที่อยู่ในขวดแก้ว อย่ามองข้ามไปแม้แต่ใบเดียว กาเหว่า ! ดูข้างในขวดซิ

กาเหว่า : มีของอยู่

ยอดทอง : ขอดูหน่อย

กาเหว่า : เขาเขียนว่าไง

ยอดทอง : โธ่เอ๊ย ! “ช่วยด้วย” อีกแล้ว

กาเหว่า : มีแต่แบบนี้ทั้งนั้น คนที่อยู่ฝั่งโน้นของทะเล คงจะแย่เหมือนกัน

ยอดทอง : อีกหน่อยของในขวดแก้วพวกนี้จะขายได้แพงกว่าปลา

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันจะไปหาหอยเสียบอย่างเก่าดีกว่า

กาเหว่า : เธอหัวเก่าไปแล้วล่ะ ควรจะเปิดใจและตรงนั้น เปิดทุกช่องในร่างกาย เปิดไปทางฝั่งโน้นของทะเล

ยอดทอง : กาเหว่าชักเริ่มเข้าใจอะไรๆ ดีขึ้นแล้ว ดีมาก

กาเหว่า : แฮ่ะ แฮ่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : พี่รู้ไหมว่ายอดทอง โกหกเก่ง

ยอดทอง : ใช่แล้ว เรียกฉันว่า ตอแหล (อุโซ่)

กาเหว่า : ตอแหล

ยอดทอง : ที่อยู่บนฟ้าเรียกว่า ฮอ ที่อยู่ในน้ำไม่รู้ว่าอะไร เรียกว่า Unidentified Swimming Object เรียกย่อๆว่า USO อุโซ่ ตอ (แหล) อีกหน่อย อุโซ่ที่มาเกยหาดจะต้องขายได้ราคาดีกว่าปลา

กาเหว่า : เจ้ายักษ์ตัวแดงนั่นด้วยรึเปล่า

ยอดทอง : อะไรนะ

กาเหว่า : ยักษ์ตัวแดงที่ฉันเห็นก็เป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ที่อยู่ในน้ำรึเปล่า

มีเสียงดังขึ้น

ยอดทอง : มีอะไรอยู่แถวนี้

กาเหว่า : มีอะไรเหรอ

ยอดทอง : เป็นอะไรไปเหรอ ทำหน้ายังกับเห็นยักษ์

ผู้หญิงคนนั้น : จะไปเห็นได้ยังไง ฉันยังไม่รู้จักยักษ์ซักหน่อย

ทุกคนเงียบไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นผู้หญิงคนนั้นโกรธมาก

กาเหว่า : จริงนะ คนที่เคยเห็นยักษ์น่ะ ฉันเอง เห็นตั้งสองครั้งแน่ะ

ยอดทอง : ยักษ์ตัวแดงอะไร ไม่มีหรอก

กาเหว่า : มีสิ

ยอดทอง : ข่าวลือเท่านั้นน่า

กาเหว่า : ถ้าเห็นแล้วจะรู้เองแหละ

ยอดทอง : ถ้าได้เห็นก็ดีน่ะสิ ถ้าเจอยักษ์ตัวแดงจริงๆ ฉันจะจับมือกับมัน จูบก็ได้ ใจฉันเปิดกว้างเสมอแหละ

ยักษ์ตัวแดงปรากฏตัวขึ้น และส่งเสียงดัง

ยอดทอง : เหวอ ... กาเหว่า ! ทำไมยักษ์ตัวแดงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ

กาเหว่า : ไม่รู้สิ

ยอดทอง : เฮ้ย ! ตีมันให้ตายเลย

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่เป็นไรหรอก

ยอดทอง : อย่าเข้าไปใกล้มัน เดี๋ยวมันกินเอา

ผู้หญิงคนนั้น : ทำไมไม่จับมือล่ะ จะจูบด้วยไม่ใช่เหรอ

ยอดทอง : เธอเลี้ยงมันไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ จะเอาไว้แกล้งฉันเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : ตั้งแต่เที่ยงวันนี้เองแหละ ฉันเอาน้ำให้เขากิน เขาก็เลยตามมา

ยอดทอง : นี่มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เหมือนกับเลี้ยงหมานะ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (หิวข้าวจะตายแล้ว)

ท่าหิวข้าวของยักษ์ตัวแดงคือท่าดมโคเคน

กาเหว่า : โอย ... ยักษ์พูดได้

ยอดทอง : ยักษ์จะพูดได้ไง

กาเหว่า : เหรอ

ยอดทอง : ม้าพูดได้หรือเปล่า หมาพูดได้หรือเปล่า มันได้แต่คำรามเท่านั้นเอง

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (ฉันไม่เอาอะไรมากหรอกของแค่น้ำกับอาหารก็พอ แล้วก็ขอพักผ่อน ถ้าหายเหนื่อยแล้วจะให้ทำอะไรก็ได้ทุกอย่าง ได้โปรดเถอะ)

กาเหว่า : พูดยาวเลยนะ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันก็ว่าเขาคงพูดอะไรซักอย่าง

ยอดทอง : ถึงมันเป็นลิงก็คิดว่ามันพูดอะไรมั้ง

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (ขออาหารอย่างเดียวก็ได้)

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันว่าเขาคงหิว

ยอดทอง : นั่นเป็นท่าทางของคนหิวเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : แต่เวลากินน้ำเขาทำท่าอย่างงี้นะ

ผู้หญิงคนนั้นทำท่ากินน้ำของยักษ์ตัวแดง

ยอดทอง : จริงหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : จริง

ผู้หญิงคนนั้นป้อนน้ำให้ยักษ์ตัวแดง ยักษ์กินน้ำด้วยท่าทางที่เธอทำให้

ผู้หญิงคนนั้น : เห็นไหมล่ะ คราวนี้เขาต้องบอกว่าหิวแน่ๆเลย

ยอดทอง : กาเหว่าทำตามคำสั่งฉันนะ

กาเหว่า : ได้

ยอดทอง : ลองเข้าไปใกล้ๆมันซิ ดูว่ามันจะกินแกรึเปล่า

กาเหว่า : ฉันเหรอ

ยอดทอง : แกไม่นับถือฉันแล้วเหรอ

กาเหว่า : นับถือสิ

ยอดทอง : งั้นก็เข้าไปสิ

กาเหว่า : ฮื่อ !

กาเหว่าเข้าไปใกล้ยักษ์ตัวแดง

กาเหว่า : มันไม่กินฉันหรอก ดูสิ ส่ายก้นก็ไม่กิน

ยอดทอง : มันคงยังอิ่มอยู่น่ะซี เวลาท้องอิ่ม เสือจะเดินผ่านกระต่ายไปเฉยๆ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันว่าเขาคงไม่กินคนหรอก

ยอดทอง : ไม่กินหรอ มันเป็นยักษ์นะ ยักษ์ไม่กินคนจะเป็นไปได้ไง ถ้ามันหิวเมื่อไหร่คงกระโจน
เข้าใส่แน่ๆ

ผู้หญิงคนนั้น : ยักษ์ตัวแดงยอมมาหาแล้ว ทำไมไม่จับมือกับเขาล่ะ

ยอดทอง : ฉันจะทำงั้นได้ไง

กาเหว่า : งั้นฉันลองทำเอง

ยอดทอง : หา !

กาเหว่า : ฉันจะลองจับมือกับเขา

กาเหว่าจับมือกับยักษ์ตัวแดงอย่างกล้าๆกลัวๆ แต่ท่านั้นกลับมีความหมายในทางลบ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@ (อย่ายื่นมือมานะ หดกลับไป)

ยอดทอง : อันตราย ออกมาให้พ้นตัวมันเร็ว

ผู้หญิงคนนั้น : ถ้าเราไม่ทำอะไรเขา เขาก็ไม่ทำอะไรเราหรอก

ยอดทอง : นี่ไม่ใช่ต่อเสือนะ ถ้ามันต่อยเข้าละก้อ ตายลูกเดียว

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันก็เคยคิดอย่างนั้นตอนที่เขาเข้ามากอดไว้

ยอดทอง : เข้ามากอดไว้เหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : ฮื่อ

ยอดทอง : เธอไปนอนกับมันมาแล้วเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : เขากอดแน่นๆ เท่านั้นแหละ

ยอดทอง : แล้วไงอีก

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่มีอะไรแล้ว

ยอดทอง : ไม่จริงหรอก ถ้ากอดไว้แล้วต้องทำอย่างอื่นอีก ผู้ชายเหมือนกันหมดทุกคนแหละ

ผู้หญิงคนนั้น : เฉพาะคนไม่ใช่เหรอ

ยอดทอง : ยักษ์ก็เหมือนกันนั่นแหละ ถ้าเป็นผู้ชาย

กาเหว่า : เจ้ายักษ์นี่เป็นผู้ชายหรือเปล่าก็ไม่รู้ เห็นตัวใหญ่ๆยังงี้ อาจจะเป็นผู้หญิงก็ได้

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันว่าเป็นผู้ชาย

กาเหว่า : ทำไมล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : สายตาที่มองฉันไม่เหมือนผู้หญิงมองน่ะซี

ยักษ์ตัวแดงมองคนโน้นทีคนนี้ที

ยอดทอง : รู้รึยัง

กาเหว่า : ไม่รู้สิ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันรู้ สายตาที่เพศชายมองเพศหญิงจะเหมือนกันหมด ไม่ว่าคนหรืออะไรก็ตาม

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (เธอเข้าใจใช่ไหม ฉันหิว)

ยักษ์ตัวแดงทำท่าทางว่าหิวอีกครั้งหนึ่ง

ยอดทอง : กาเหว่า รีบเหวี่ยงแหเร็ว

กาเหว่า : เอาเลย

ผู้หญิงคนนั้น : อย่านะพี่เขาหิวเท่านั้นแหละ

กาเหว่า : งั้นก็หาอะไรให้กินก็แล้วกัน

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่รู้ว่าเขากินอะไร

ยอดทอง : กินคนน่ะซี

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันหาให้กินหลายอย่างแล้ว เขาไม่สนใจอะไรซักอย่าง ปลาก็ไม่กิน หนูก็ไม่กิน

ยอดทอง : แน่ละซี เขาสนใจจะกินแต่คนเท่านั้นแหละ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (พวกเธอเข้าใจเหรอว่าฉันบอกว่าหิว)

ผู้หญิงคนนั้น (พูดกับยักษ์) : เธอจะบอกว่าหิวใช่ไหม

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (เธอเข้าใจที่ฉันพูดเหรอ)

ผู้หญิงคนนั้น : เข้าใจสิ

กาเหว่า : เขาพูดกันรู้เรื่อง !

ยอดทอง : อย่าไปตอบรับอะไรง่ายๆสิ มันอาจจะถามว่ามันจะกินเธอได้หรือเปล่าก็ได้

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (เธอเข้าใจที่ฉันพูดไหม)

กาเหว่า(แปลทันที) : ฉัน .. จะ .. กิน .. เธอ ..ได้ไหม

ผู้หญิงคนนั้น : ฮื่อ

ยอดทอง : อย่าเพิ่งรับปาก

ยักษ์ตัวแดงเดินใกล้เข้ามา

ยอดทอง : มันจะกินเธอแล้ว

ยักษ์ตัวแดงเข้าไปกอดผู้หญิงคนนั้นไว้

กาเหว่ายื่นดอกไม้ข้ามไหล่ผู้หญิงคนนั้นไปให้ยักษ์ตัวแดง

ยักษ์ตัวแดงกระโดดเข้าไปหากาเหว่า แย่งดอกไม้จากมือกาเหว่าไปกินด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย

ยอดทอง : เอาอะไรให้มันกินน่ะ

กาเหว่า : ดอกไม้

ผู้หญิงคนนั้น : เธอกินดอกไม้นี่เอง

ยอดทอง : รู้ได้ไงว่ายักษ์กินดอกไม้

กาเหว่า : เดาเอา

ผู้หญิงคนนั้น : พี่เก่งจังเลย ไปเอาดอกไม้มาอีกเถอะ

ยอดทอง : ทำไมต้องทำดีกับยักษ์ขนาดนี้

ผู้หญิงคนนั้น : เธอจะทำอะไร

ยอดทอง : กาเหว่า ! ไปบอกคนที่ชายหาดว่ายักษ์กำลังจะกินน้องสาวแกแล้ว

ผู้หญิงคนนั้น : ไปเอาดอกไม้มาเถอะจ๊ะ

ยอดทอง : ไปบอกเขาว่าน้องแกกำลังจะโดนยักษ์กิน

ผู้หญิงคนนั้น : ดอกไม้

ยอดทอง : น้องสาว !

กาเหว่า : ได้

ยอดทอง : มันรับปากใครวะ

กาเหว่า : เย็นวันนั้นผมวิ่งไปตามชายหาด แล้วก็เก็บดอกไม้ พลางร้องตะโกนไปว่า “ยักษ์จะกินน้องผมแล้ว”

ฉากที่ 5

ผู้ชาย 5 : ยักษ์ตัวแดงมาแล้ว

ผู้หญิง 6 : มันอยู่ไหน

ผู้ชาย 5 : ที่บ้านนังผู้หญิงคนนั้น

ผู้หญิง 6 : งั้นก็ไม่ต้องสนใจ

ผู้ชาย 5 : แต่ยักษ์มันจะตัวโตขึ้นทุกครั้งที่กินคนนะ

ผู้หญิง 6 : ต้องปราบซะเดี๋ยวนี้

ผู้ชาย 5 : ถ้ามืดแล้วจะลำบาก ต้องรีบปราบซะก่อนพระอาทิตย์ตก

กาเหว่า : ปัญหาคือจะปราบมันยังไง ระหว่างที่คิดหาวิธีกันอยู่นั้น พระอาทิตย์ก็ตกพอดี เมื่อผมกลับไปหาน้องสาวอีกที เจ้ายักษ์ตัวแดงก็ไม่อยู่แล้ว ดูราวกับว่ามันหายตัวได้

ยักษ์ตัวแดงไปปรากฏตัวอยู่ที่โน่นที่นี่ในโรงซึ่งค่อนข้างมืด มีเสียงคนร้องตะโกนว่า "อยู่นั่น" "อยู่โน่น" ชาวบ้านวิ่งไล่ตามยักษ์ตัวแดง "กาเหว่า" กลายเป็นผู้หญิงที่อุ้มลูกมาด้วย และไปเจอยักษ์ตัวแดงเข้า จึงตกใจกลัว ทิ้งลูกหนีไป ลูกร้อง ยักษ์ตัวแดงเห็นเด็กจึงจ้องมองดูอย่างปลอบโยน พลางคิดว่าจะทำอย่างไรดี แล้วตัดสินใจอุ้มเด็กออกไป "ผู้ชาย" กลายเป็นพ่อของเด็ก

พ่อเด็ก : ยักษ์ขโมยลูกฉันไปแล้ว

แม่เด็ก : ช่วยไอ้แดงด้วย

พ่อเด็ก : ทำไมถึงทิ้งลูกไว้ ฮึ!

แม่เด็ก : ขอโทษจ้ะพี่

พ่อเด็ก : เธอเป็นแม่ที่ใช้ไม่ได้เลย

แม่เด็ก : มันมาแย่งลูกไปจากมือฉันเลยนะ มันขึ้นมาที่ชานบ้าน ไอ้แดงกำลังนอนกลางวัน มันก็เข้ามาดูใกล้ๆแล้วบอกว่า "เอาลูกมา"

พ่อเด็ก : ยักษ์กินเด็กแดง ตัวมันก็เลยแดง

แม่เด็ก : ยักษ์สีน้ำเงินกินเด็กน้ำเงิน ยักษ์ดำกินเด็กดำ

พ่อเด็ก : พวกเราฟังทางนี้ อย่าเอาเด็กแดงออกจากบ้านไปไหนเป็นอันขาด

คนในหมู่บ้านมาประชุมกัน มีเสียงเด็กร้องเซ็งแซ่

พ่อเฒ่า : (พูดอะไรอยู่ แต่เสียงเด็กร้องกลบเสียงพูด) ทำให้เด็กเงียบได้ไหม ทำไมต้องพาเด็กมาประชุมด้วยนะ

พ่อเด็ก : เข้าใจพวกเราด้วยเถอะ พ่อเฒ่า เรากลัวว่าถ้าปล่อยเด็กไว้ที่บ้าน เจ้ายักษ์มันจะเอาตัวไปซะ

แม่เด็ก : นังผู้หญิงคนนั้นทำเรื่องอีกแล้ว ไอ้แดงถูกจับตัวไปแทนยายผู้หญิงคนนั้นแท้ๆเลย

พ่อเฒ่า : ลูกเธออาจจะยังไม่เป็นไรก็ได้

แม่เด็ก : เป็นสิ อยู่ตามลำพังกับยักษ์จะให้ไม่เป็นไรได้ไง ไอ้แดงกินยักษ์รึเปล่า

พ่อเฒ่า : เอ้อ ... คงไม่มั้ง

แม่เด็ก : ใช่ไหมล่ะ เพราะฉะนั้นไอ้แดงก็ต้องโดนยักษ์กิน

พ่อเฒ่า : เราอย่าเพิ่งไปคิดถึงเรื่องกินหรือไม่กินดีไหม

แม่เด็ก : พวกยักษ์มารนี่น่ะคิดถึงแต่เรื่องกินตั้งแต่เช้ายันเย็นเลยแหละ

พ่อเด็ก : แม่ฉันก็คิดแต่เรื่องกันเหมือนกันนะ

พ่อเฒ่า : ฉันเคยได้ยินเรื่องเด็กที่หมาป่าเอาไปเลี้ยงจนกลายเป็นหมาป่าไปด้วย

พ่อเด็ก : แล้วถ้ายักษ์เอาเด็กไปเลี้ยงก็.....

แม่เด็ก : ต้องรีบไปช่วยลูกให้เร็วที่สุด

กาเหว่า : เอ้อ ...

พ่อเฒ่า : มีอะไรเหรอ กาเหว่า นี่ไม่ใช่เรื่องของแกนะ

พ่อเด็ก : ไปตามน้องสาวแกมาซิ เอามันไปให้ยักษ์กินแทนลูกชายข้า

กาเหว่า : ฉันว่ายักษ์ตัวแดงไม่กินเด็กหรอก

พ่อเด็ก : ว่าไงนะ

กาเหว่า : ยักษ์ตัวแดงไม่กินคน ยักษ์ตัวแดงกินดอกไม้ ฉันเห็นมันกินดอกไม้

พ่อเด็ก : พูดจาโกหกวกวนอย่างนี้แหละ ยักษ์มันถึงได้มาก่อกวน

กาเหว่า : งั้นฉันว่ายักษ์มันคงพูดภาษาดอกไม้ ไม่ได้กินดอกไม้

พ่อเด็ก : เจ้าคนไม่เต็มเต็ง ริอ่านจะเล่นสำนวน

พ่อเฒ่า : ถ้ายักษ์ตัวแดงกินดอกไม้จริงๆ เราก็เอาดอกผักบุ้งทะเลไปหลอกให้มันปรากฏตัวออกมาแล้วไล่ต้อนเข้าไปในถ้ำตรงโน้นเลยสิ

แม่เด็ก : พี่ !

พ่อเด็ก : หือ ?

แม่เด็ก : ตอนนี้เราคงต้องพึ่งคนไม่เต็มเต็ง

พ่อเฒ่า : เอาดอกไม้มาโปรยเข้า

คนเอาดอกไม้มาโปรย ยักษ์สีแดงอุ้มเด็กออกมา ชาวบ้านแอบมองยักษ์อยู่ห่างๆ ยักษ์กินดอกไม้

พ่อเด็ก : ดูสิ มันกินดอกไม้ มันกินดอกผักบุ้งทะเล

พ่อเฒ่า : มันเป็นยักษ์

พ่อเด็ก : จุ๊ ! จุ๊ ! มันกำลังมองมาทางนี้

แม่เด็ก : นั่นไอ้แดง ไอ้แดงปลอดภัยแล้ว

พ่อเด็ก : ยักษ์ตัวแดงเอาดอกไม้ป้อนไอ้แดงด้วย

พ่อเฒ่า : มันคิดว่าคนก็กินดอกไม้เหมือนกัน

พ่อเด็ก : คนจะไปกินดอกไม้ได้ไง

แม่เด็ก : กินจริงๆด้วย

พ่อเด็ก : อะไรนะ

แม่เด็ก : ไอ้แดงกินดอกไม้ แล้วยังหัวเราะชอบใจอีก

พ่อเฒ่า : แย่แล้ว ไอ้แดงกำลังจะกลายเป็นยักษ์ไปด้วย

พ่อเด็ก : นั่นสิ ดูเหมือนตัวชักจะแดงๆ

แม่เด็ก : ได้โปรดเถอะ เอาตัวเขากลับมาเร็วๆ

พ่อเฒ่า : มันกำลังกินดอกไม้เพลิน

พ่อเด็ก : จัดการเลย !

ผู้แสดงและคนดูช่วยกันเข้าไปล้อมจับยักษ์ตัวแดง และต้อนเข้าไปขังในถ้ำ

พ่อเฒ่า : เอาละ ในที่สุดก็เอามันไปขังไว้ได้แล้ว

พ่อเด็ก : อย่าเพิ่งดีใจ เพราะไอ้แดงก็พลอยโดนขังไปด้วย

พ่อเฒ่า : แต่ตอนนี้มันก็หนีไปไหนไม่ได้แล้ว

แม่เด็ก : ยังไงซะ ไอ้แดงก็โดนกินอยู่ดี

พ่อเฒ่า : ยักษ์ตัวแดงกินดอกไม้

แม่เด็ก : มันกินดอกไม้ แต่ก็อาจจะกินคนด้วย

พ่อเฒ่า : อะไรนะ

แม่เด็ก : พวกเราเองก็กินทั้งผักทั้งเนื้อสัตว์

พ่อเฒ่า : .....

แม่เด็ก : ใช่ไหมล่ะ

พ่อเฒ่า : ฉันไม่เคยคิดเรื่องนี้มาก่อน

แม่เด็ก : จะพึ่งแต่สติปัญญาคนแก่เห็นจะไม่ได้

พ่อเฒ่า : นี่แน่ะ ยอดทอง ที่พวกเราคนเฒ่าคนแก่ของหมู่บ้านมาหาเธอวันนี้ ก็เพราะรู้มาว่าเธอรู้เรื่องราวทางฝั่งโน้นของทะเลดี

ยอดทอง : เอ๊ะ ! จะมาปรึกษาเรื่องอะไรกับคนขี้เกียจที่ไม่เคยจับปลาเลยสักตัว

พ่อเฒ่า (มาก) : ยักษ์ตัวแดงมาจากฝั่งโน้นของทะเลรึเปล่า

ยอดทอง : ท่านผู้เฒ่ามีภูมิปัญญามากกว่าฉันนะ เรื่องประสบการณ์ชีวิตน่ะ

พ่อเฒ่า (มาก) : ประสบการณ์ชีวิตฉันใช้กับฝั่งโน้นของทะเลไม่ได้หรอก

ยอดทอง : เอ๊ะ ! ฝั่งโน้นของทะเลมีจริงๆด้วยเหรอ เลยตรงนั้นไปแล้วเรือจะตกทะเลหมดเลยไม่ใช่เหรอ

พ่อเฒ่า (มาก) : ฉันก็คิดว่าอย่างงั้นเหมือนกัน

ยอดทอง : ฝั่งโน้นของทะเลเหมือนกับข้างในขวดแก้ว เพราะว่าไม่มีอะไรเลย

พ่อเฒ่า(มาก) : เธอรู้เรื่องยักษ์ตัวแดงอย่างละเอียดเลยใช่ไหม

ยอดทอง : แทนที่จะใช้แหอวนจับปลา ก็เอามาจับข่าวสารแทน เขาเรียกว่า “ตาข่ายข่าวสาร” หรือเปล่า

พ่อเฒ่า(มาก) : ถ้างั้นก็ไปช่วยเด็กมาจากยักษ์ตัวแดงด้วยเถอะ

ยอดทอง : ทำไมจะต้องถ้างั้งถ้างั้นด้วยล่ะ

พ่อเฒ่า(มาก) : ถ้าง้งถ้างั้นอะไรกัน ฉันไม่ชอบคนที่พูดแบบนี้เลยนะ

ยอดทอง : แบบนี้น่ะแบบไหน

พ่อเฒ่า(มาก) : แบบที่เธอพูดอยู่นี่ไงล่ะ

ยอดทอง : แย่จัง โกรธฉันอีกแล้ว ธรรมดาเวลาที่จะไปขอความช่วยเหลือใครเขานี่น่ะ ต้องไปก้มหัวให้เขาไม่ใช่เหรอพ่อเฒ่า

พ่อเฒ่า : อะไรนะ

ยอดทอง : ก้ม ...หัว...

พ่อเฒ่า(มาก) : ฉันทำไม่ได้

พ่อเฒ่า : ตอนนี้เราสมมุติตัวว่าเป็นรวงข้าว โน้มรวงลงไปหน่อยก็แล้วกัน

*พ่อเฒ่าก้มหัวให้*ยอดทอง*อย่างไม่เต็มใจนัก*

ยอดทอง : ในที่สุดก็ถึงเวลาที่ใครๆมาก้มหัวให้เราแล้ว ฉันจะไม่ให้เรียกว่า ตอแหล อีกแล้ว ตอนนี้ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าเป็น ชวน เลี่ยงภัย เลย รู้ไหมกาเหว่า

ฉากที่ 6

กาเหว่า : ฮื่อ

ยอดทอง : ฉันไม่อยากชมตัวเองเลยนะ แต่ฉันเป็นคนรุ่นใหม่ ถ้าใครมาก้มหัวขอร้องให้ช่วย ฉันก็จะไม่ปฏิเสธ

กาเหว่า : อย่างนั้นมันคนรุ่นเก่าไม่ใช่เหรอ

ยอดทอง : เป็นโอกาสของเราแล้วละ กาเหว่า เจ้ายักษ์ตัวแดงอาจไว้ใจน้องสาวแกก็ได้

ผู้หญิงคนนั้น : ลองพูดกับเขาดูเองสิ ใช้ขวดแก้วนั่นแหละ

ยอดทอง : ในขวดแก้วของฉันไม่มีข้อมูลยักษ์ตัวแดง

ผู้หญิงคนนั้น : แล้วไง

ยอดทอง : ถ้าช่วยเด็กคนนั้นได้ เธอจะได้เป็นวีรสตรีของที่นี่เลยนะ

ผู้หญิงคนนั้น : แล้วนายเป็นวีรบุรุษเลยใช่ไหม

กาเหว่า : ฉันล่ะ

ยอดทอง : ก็เป็นพี่ชายที่ไม่เต็มเต็งของวีรสตรีไงล่ะ

กาเหว่า : พี่ชายที่ไม่เต็มเต็งของวีรสตรีเหรอ ฟังดูดีนะ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันไม่เชื่อหรอก ถ้าฉันพูดกับยักษ์ตัวแดงรู้เรื่อง ผู้คนเขาก็จะหาว่าฉันเป็นพวกเดียวกับยักษ์น่ะซี

ยอดทอง : กาเหว่า ลองพูดกับน้องแกหน่อยซิ

กาเหว่า : เธออย่าสิ้นหวังไปหมดทุกเรื่องสิ

ผู้หญิงคนนั้น : พี่ไม่มีลิ้นสำหรับลิ้มรสความทุกข์น่ะซี

กาเหว่า : พี่คงลิ้นแบไปหน่อย รับความทุกข์ไม่ได้ เลยไม่เคยคิดว่าตัวเองมีความทุกข์

ผู้หญิงคนนั้น : เรามีความทุกข์พอๆ กันแหละพี่

กาเหว่า : งั้นเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : พี่ไม่เคยคิดว่ามีคนรังเกียจใช่ไหม

กาเหว่า : อะไรนะ มีคนรังเกียจพี่เหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่เคยรู้เลยเหรอ ใครๆ เขาก็รังเกียจพี่ทั้งนั้นแหละ

กาเหว่า : จริงเหรอ ยอดทอง

ยอดทอง : อืม ... จะว่ารังเกียจหรือไม่อยากเกี่ยวข้องดีล่ะ ยิ่งตอนมีงานเทศกาลเขาคงรังเกียจเป็นพิเศษ

กาเหว่า : ไม่เคยรู้มาก่อนเลย

ผู้หญิงคนนั้น : ช้อคไหม

กาเหว่า : ไม่หรอก ไม่เห็นมีสาเหตุอะไรให้เขารังเกียจซักหน่อย

ผู้หญิงคนนั้น : มีสิ

กาเหว่า : ไม่มี

ผู้หญิงคนนั้นกับกาเหว่าโต้เถียงกันอีก 4-5 ครั้ง

ผู้หญิงคนนั้น : มีสิจ๊ะ แค่เป็นคนแปลกถิ่นมาเขาก็รังเกียจแล้ว พวกเราก็เหมือนกันนะพี่

ยอดทอง : แต่คนที่นี่เขาก็ยอมรับพวกเธอแล้วนะ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันไม่เห็นอยากให้เขายอมรับเลย

ยอดทอง : เธอไม่สงสารไอ้แดงบ้างเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่

ยอดทอง : ผู้หญิงอะไรใจร้าย

กาเหว่า : แกเคยบอกว่าผู้หญิงแบบนี้มีเสน่ห์ไม่ใช่เหรอ เพราะเวลานอนด้วยจะดีความรู้สึกตื่นเต้นดี

ยอดทอง : แกเห็นฉันเป็นผู้ชายบ้ากามรึไง

กาเหว่า : ก็แกบอกฉันเองนี่นาว่าในโลกมีผู้ชายแบบนี้ แล้วแกเองก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน

ยอดทอง : ฉันเป็นพวกแกนะ ฉันคอยเวลาที่คนที่นี่เขายอมรับแก คอยเวลาที่ทุกคนเปิดใจให้กัน

ผู้หญิงคนนั้น : เพราะฉะนั้นเวลาเจอยักษ์ก็เลยต้องหาอาวุธมาเล่นงานใช่ไหม

ยอดทอง : นั่นไม่ใช่คนนะ

ผู้หญิงคนนั้น : แปลว่าถ้าช่วยเด็กมาได้แล้วจะช่วยกันฆ่าเขาใช่ไหม

ยอดทอง : ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกน่า

ผู้หญิงคนนั้น : แต่พวกแกก็ทำอย่างนี้มาทุกทีแหละ

ยอดทอง : เจ้ายักษ์ตัวแดงนั่นกินดอกไม้สวยๆ อย่างไม่สนใจเลยนะ

ผู้หญิงคนนั้น : พวกแกก็กินต้นไม้ใบหญ้าเหมือนกันไม่ใช่เหรอ

ทุกคนเงียบไปครู่หนึ่ง

ผู้หญิงคนนั้น : ยอดทอง

ยอดทอง : อะไรเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : ให้ชาวบ้านสัญญาก่อนได้ไหมว่า ถ้ายักษ์ตัวแดงคืนไอ้แดงให้แล้ว จะไม่ทำอะไรเขา 3 วัน เอ๊ย … 7 หรือ 10 วันดีกว่า

พ่อเฒ่า(เปลี่ยนตัวกระทันหัน) : ตกลง

ยอดทอง : อะไรนะ

พ่อเฒ่า : ถ้านังผู้หญิงคนนั้นจะเอาอย่างนั้นก็ได้ ฉันจะไม่ทำอะไรมัน 7 วัน ไปบอกเขาได้เลย ว่าให้รีบไปช่วย ไอ้แดงออกมาให้ได้เร็วที่สุด

กาเหว่า : ผมไม่รู้ว่าน้องสาวผมคิดยังไงเมื่อตอนเดินไปที่ถ้ำชายทะเล หลังจากนั้นมาเขาไม่เคยพูดถึงความสิ้นหวังซึ่งเป็นคำที่ติดปากอีกเลย แต่ผมก็ยังไม่เคยเข้าใจความหมายของมันอยู่ดี เจ้าความสิ้นหวังนี่อยู่ที่ไหนครับ

กลุ่มนักแสดงกลายเป็นคลื่นพร้อมกับขับร้องเพลง ***เดือนเพ็ญ***

เดือนเพ็ญแสงเย็นเห็นอร่าม นภาแจ่มดวงดูงาม เย็นชื่นหนอยามเมื่อลมพัดมา แสงจันทร์นวลชวนใจข้า คิดถึงถิ่นที่จากมา คิดถึงท้องนา บ้านเรือนเคยเนาว์

ฉากที่ 7

ที่ถ้ำชายทะเล ผู้หญิงคนนั้นเดินเข้าไปหายักษ์ตัวแดง

ยักษ์ตัวแดง : MAMA

ผู้หญิงคนนั้น : อะไรนะ

ยักษ์ตัวแดง : MAMA

ผู้หญิงคนนั้น : MAMA

ยักษ์ตัวแดง : MAMA

ผู้หญิงคนนั้น : MAMA

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (คุณเป็นแม่)

ผู้หญิงคนนั้น : เธอมีภาษาพูดของเธอจริงๆด้วย

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@@@

ผู้หญิงคนนั้น : พูดอย่างนี้ฉันฟังไม่รู้เรื่อง แต่เธอคงไม่ใช่ยักษ์ เธอเป็นคนใช่ไหม

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@@@@

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันฟังภาษาเธอไม่ออก เธอหัดภาษาของพวกฉันดีกว่า จะได้สบายใจขึ้น เข้าใจไหม เข้า ... ใจ ... ไหม ... ฉัน ... เธอ ... สอน ... ภาษา ... เธอ ... ยักษ์ ...เฮ้อ ! จะเรียกว่ายักษ์กี่คำก็คงไม่ได้เรื่อง ออกมาเถอะพี่

กาเหว่า (พูดกับยักษ์) : สวัสดี

ผู้หญิงคนนั้น : เธอ ... ยักษ์ นี่ ... พี่ชาย เราเป็นเพื่อนกัน

กาเหว่า : อะไรนะ พี่เป็นเพื่อนเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : จุ๊ ! ฉันชื่อ แฟง

กาเหว่า : น้องชื่อแฟงเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : แฟง ... แฟง เธอชื่ออะไร

ยักษ์ตัวแดง : Fang … Fuck?

ผู้หญิงคนนั้น : ฟักเหรอ ฟักแฟง ... ก็ได้เหมือนกัน MAMA … ฟัก เธอล่ะ ... เธอชื่ออะไร

ยักษ์ตัวแดง : ……..

ผู้หญิงคนนั้น : ดูนี่นะ (ชี้ตัวเอง) MAMA… ฟัก (ชี้กาเหว่า) พี่ชาย ... กาเหว่า (ชี้ยักษ์ตัวแดง) ยักษ์ ... พูดสิ

ยักษ์ตัวแดง : MAMA Fuck … Kawao

กาเหว่า : ต้องตั้งชื่อให้เขาแล้วละ เวลาเราเก็บหมามาเลี้ยงเรายังตั้งชื่อให้มัน

ผู้หญิงคนนั้น : แต่ถ้าเขาบอกชื่อตัวเองได้จะดีกว่า คนยังรู้ชื่อตัวเองเลย

กาเหว่า : คนเราเป็นสัตว์ที่ทำอย่างนั้นได้เหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : ใช่ คนเป็นสัตว์ที่บอกชื่อตัวเองได้

กาเหว่า : ถ้างั้นคนใบ้ล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : เรื่องนั้นเอาไว้พูดกันวันหลังดีกว่า

ยักษ์ตัวแดง : Angus

ผู้หญิงคนนั้น : ว่าไงนะ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (ชื่อเหรอก ฉันชื่อ Angus)

ผู้หญิงคนนั้น : Angus เธอชื่อ Angus

ยักษ์ตัวแดง : Angus Fuck Kawao !

ทั้งสามเรียกชื่อกัน

กาเหว่า : แค่รู้จักชื่อกันแค่นี้ก็เหมือนกับรู้จักกันมานานนะ

ผู้หญิงคนนั้น : Angus เอาเด็กคืนมา เด็ก ... เข้าใจไหม พี่ทำท่าเด็กซิ

ผู้หญิงคนนั้น : เด็กน่ะ

กาเหว่าทำท่าเด็ก แต่ทำไม่เก่ง

ยอดทอง : ไม่ไหว ฉันทำเองดีกว่า

ยอดทองทำท่าเด็ก และทำได้ดี

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@ (เด็กเหรอ)

ผู้หญิงคนนั้น : เขาเข้าใจแล้ว

กาเหว่า : เข้าใจแล้ว

ทั้งสามคนดีใจ แล้วก็สังเกตเห็นยอดทอง

ผู้หญิงคนนั้น : เอ๊ะ ! ยอดทอง นายแอบเข้ามาเหรอ

ยอดทอง : ฉันกำลังจดบันทึกเกี่ยวกับยักษ์ตัวแดง ยักษ์ตัวแดงชื่อ Angus @@@@@... เด็กทารก

ผู้หญิงคนนั้น : Angus คืนเด็กให้ MAMA Fuck นะ … ทำท่า “คืน” ซิ

กาเหว่า : คืน ... คืน ... คืน

ยอดทองกับกาเหว่าทำท่า“คืน”หนังสือ ยักษ์ตัวแดงทำท่าขว้างหนังสือลงกับพื้น ยอดทองทำท่าคืนหนังสือกับผู้หญิงคนนั้น

ยอดทอง : คืน ... คืน ... คืน

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@ (คืน แปลว่า @@@ เหรอ)

ผู้หญิงคนนั้น : แปลว่า @@@ เหรอ

ยักษ์ตัวแดง : @@@

ผู้หญิงคนนั้น : Angus @@@ เด็กให้ MAMA Fuck นะ

ยักษ์ตัวแดงคืนเด็กทารกให้อย่างง่ายดาย

ผู้หญิงคนนั้น : เขาเข้าใจเรา

กาเหว่า : เขาคืนเด็กให้เราแล้ว

ยอดทอง : เอามานี่ กาเหว่า รีบไปบอกชาวบ้านทีว่าไอ้แดงปลอดภัยแล้ว

ฉากที่ 8

แม่เด็ก : ไอ้แดง

พ่อเด็ก : ฆ่าเจ้ายักษ์ร้ายนั่นซะ

ผู้หญิงคนนั้น : เดี๋ยวก่อน สัญญาแล้วไม่ใช่เหรอว่าจะไม่ทำอะไรเขาภายใน 7 วัน

แม่เด็ก : เรื่องอะไรล่ะ รู้ไหมว่าฉันเป็นทุกข์ขนาดไหนที่ลูกถูกลักพาตัวไป เธอเคยแต่นอนกับผู้ชาย ไม่เคยมีลูกไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกของแม่หรอก

พ่อเด็ก : ใช่แล้ว ถ้าเธอคิดจะช่วยเจ้ายักษ์นั่นละก้อ จะจับไปเผาให้ตายไปด้วยกันเลย

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่เห็นเหมือนที่ตกลงกันไว้เลย พ่อเฒ่าอยู่ไหน

แม่เด็ก : ถ้าปล่อยเจ้ายักษ์นั่นไว้ แล้วเด็กคนอื่นถูกลักพาตัวไปอีกจะทำยังไง

ผู้หญิงคนนั้น : เขาไม่ใช่ยักษ์ เขาเป็นคน เป็นคนน่ะ

ยอดทอง : ดูสิ มาเรียกเจ้ายักษ์นั่นว่าคน

พ่อเด็ก : แกเป็นพวกเดียวกับมันเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันว่าแล้วเชียว เจ้าพวกนี้แย่จริงๆ แต่ฉันก็ยังไม่สิ้นหวังนะพี่ เพราะมีเวลา 7 วัน สำหรับพิสูจน์ให้คนใจยักษ์พวกนั้นรู้ว่า "คน" นี้ไม่ใช่ยักษ์ ถ้าจะสิ้นหวังก็ค่อยสิ้นหวังทีหลัง มันคงไม่สายเกินไปที่จะสิ้นหวังตอนนั้น ถ้าจะเอาไฟมาเผาถ้ำนี่ก็เชิญเผาได้เลย แต่ไฟนี่จะเป็นไฟบาปสำหรับพวกแก ยิ่งบาปมากเท่าไหร่ เปลวไฟก็จะลุกโชติช่วงเท่านั้น ลองดูก็แล้วกัน ฉันจะคอยดูว่าพวกแกบาปหนาแค่ไหน

แม่เด็ก : คนที่จะถูกไฟเผาในนรกก็คือแกนั่นแหละ

พ่อเด็ก : จุดไฟเผาถ้ำเลย

กาเหว่า : พวกชาวบ้านที่มีอาวุธและไต้อยู่ในมือ กรูกันเข้าไปในถ้ำ แต่แล้วก็เกิดปาฏิหาริย์ขึ้น ผมว่าปาฏิหาริย์นี่คงจะเกิดขึ้นครั้งเดียวในชีวิตมั้ง ผมไม่รู้แน่นอนนักหรอกนะ แต่ตอนนั้นคำนวณตามแบบของผมได้ครั้งเดียว ปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นคือชาวบ้านที่จะเข้าไปเผาถ้ำยืนตัวแข็งทื่อ กลั้นหายใจ และจ้องเขม็งไม่วางตา

ผู้หญิงคนนั้น : สีเขียวชอุ่มของต้นไม้ที่ไม่มีใครเคยเห็น นกสีทอง ผีเสื้อสีฟ้าเจิดจ้า ผลไม้สีแดงสด น้ำพุ แก้วผลึก และลูกมะพร้าวที่บางครั้งก็ลอยตามน้ำมาเกยหาด

ดวงตาและเสียงของคนที่มองดูสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ยอดทอง : กาเหว่า มาดูนี่สิ

กาเหว่า : อะไรเหรอ ยอดทอง ภาพบนผนังถ้ำนี่เป็นอะไรกันแน่

ยอดทอง : ฝั่งโน้นของทะเลไงล่ะ

กาเหว่า : อะไรนะ

ยอดทอง : นี่คงเป็นที่อยู่ของยักษ์ตัวแดงที่ฝั่งโน้นของทะเล

กาเหว่า : ถ้าที่ยอดทองพูดเป็นความจริง ก็แปลว่าอยู่ๆฝั่งโน้นของทะเลก็ปรากฏขึ้นในถ้ำ

ยอดทอง : เรากำลังอยู่ในขวดแก้ว

กาเหว่า : ว่าไงนะ

ยอดทอง : ฝั่งโน้นของทะเลมีจริง

ผู้หญิงคนนั้น : Angus เธอเขียนรูปนี่เหรอ

ยักษ์ตัวแดง : (พูดภาษาของตัวเอง) นี่คือบ้านเกิดเมืองนอนของผม ต้นไม้สีเขียวที่ไม่มีใครรู้จัก นอกจากผม นกสีทอง ผีเสื้อสีฟ้าเจิดจ้า ผลไม้สีแดงสด น้ำพุแก้วผลึกที่ไม่มีใครเคยเห็นนอกจากผม และ

นี่ก็ลูกมะพร้าวที่ชายหาดบ้านผมก่อนที่มันจะลอยมาฝั่งนี้ ผมจำมันได้ติดตา และนี่ก็เพลงของประเทศผมที่อยู่ไกลโพ้น

ยักษ์ตัวแดงร้องเพลงประจำชาติของเขา

ยอดทอง : นี่ไม่ใช่ภาพวาดในเมืองมนุษย์

กาเหว่า : ใครที่เขียนรูปนี้ต้องเป็นพวกผี

ยอดทอง : มันต้องเป็นพวกภูตผีปีศาจ

ผู้หญิงคนนั้น : เขาอาจเป็นพวกภูตผีปีศาจ แต่ก็อาจเป็นเทพเจ้าก็ได้เหมือนกัน เพราะเทพเจ้ามักจะมาจากฝั่งโน้นของทะเล

กาเหว่า : คำพูดของน้องสาวผมทำให้ชาวบ้านเกรงกลัว ธรรมดาพวกเขาก็รู้สึกหวาดๆเธอเป็นทุนอยู่แล้ว เมื่อ “ผู้หญิงคนนั้น” ของพวกเขาพูดถึงเทพขึ้นมาอย่างไม่คาดฝัน เขาจึงยิ่งกลัวแถมยอดทองยังพูดขึ้นมาว่า

ยอดทอง : ใช่แล้ว ฉันรู้เรื่องโน้นของทะเลดีที่สุด อย่าตกใจนะ ถ้าฉันจะบอกว่าหุ่นไล่กานั่นก็มาจากฝั่งโน้น

กาเหว่า : ฟังไม่ค่อยเข้าเรื่องเท่าไหร่ แต่คงเป็นการโกหกแบบที่เขาถนัด เพื่อช่วยสำทับพวกชาวบ้านอีกที

ยอดทอง : การโกหกเป็นการสร้างความจริงขึ้นมา

กาเหว่า : ก็เป็นอันว่าตกลง

พ่อเฒ่า : เข้าใจแล้ว ฉันจะรอ 7 วันตามสัญญา ระหว่างนี้เจ้ายักษ์ตัวแดงต้องออกไปให้พ้นที่นี่จะไปฝั่งโน้นของทะเลหรือที่ไหนก็ได้

กาเหว่า : ปาฏิหาริย์จบลง แล้วก็เกิดปาฏิหาริย์ครั้งใหม่อีก ปาฏิหาริย์ครั้งที่สองเกิดขึ้นหลังจากนั้น 3 วัน เป็นเรื่องใหญ่โตทีเดียว

ยอดทอง : ทำไมทำสีหน้าอย่างนั้นล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : เขาฟังฉันไม่รู้เรื่อง

ยอดทอง : เรื่องอะไร

ผู้หญิงคนนั้น : เหมือนกับเจอทางตันเข้าแล้ว

ยอดทอง : เธอทำท่าทางไม่เก่งน่ะซี เดี๋ยวฉันกับกาเหว่าจะช่วยใช่ไหม

กาเหว่า : ฮื่อ

ยอดทอง : อย่างนั้นก็นี่ “น้ำ” นี่ก็ “น้ำร้อน” จะบอกอะไรเขาล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันจะสอนคำว่า วันหนึ่งพระจึงมะหลึกตรึก มะเหลไถไพรพรึกมะหลึกเข แล้วจะไปเที่ยวชมมะลมเต มะโลโตโปเปมะลูตู

ยอดทอง : แหวะ มันง่ายเกินไป

ผู้หญิงคนนั้น : ก็ได้ งั้นบอกเขาว่า ควายไล่ขวิดข้างขวาคว้าขวานมาวิ่งไล่ควายไป ควายวิ่งวน ขวักไขว่ กวัดแกว่งขวานไล่ล้มคว่ำขวางควาย

ยอดทอง : อย่างนี้ฉันฟังไม่รู้เรื่อง

ผู้หญิงคนนั้น : ก็คำง่ายๆ พูดกันรู้เรื่องหมดแล้วนี่นา

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@@@

ผู้หญิงคนนั้น : รู้สิ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@@@

ผู้หญิงคนนั้น : อะไรนะ ไม่เอาหรอก

ยักษ์ตัวแดง : @@@

ผู้หญิงคนนั้น : (หัวเราะ)

กาเหว่า : ฟังรู้เรื่องด้วยเหรอ เพิ่งจะ 3 วันเอง

ผู้หญิงคนนั้น : ก็พอรู้เรื่อง

ยอดทอง : อย่าเข้าไปใกล้มันมากนะ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@

ผู้หญิงคนนั้น : @@@@

ยอดทอง : นี่ใช่ไหมที่เขาเรียกว่า ... พูดคล่อง 2 ภาษา

กาเหว่า : ที่เมืองยักษ์ตัวแดงเขาพูดกันภาษานี้กันหรอ ช่วยถามหน่อยซิ

ผู้หญิงคนนั้น : @@@@@@@@@@@@?

ยักษ์ตัวแดง : @

ผู้หญิงคนนั้น : เขาบอกว่าใช่

ยอดทอง : @ แปลว่า ... ใช่

กาเหว่า : แล้ว ... ไม่ใช่ ... ล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : @@ ไงล่ะ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@@@@@@@ (อย่าเรียกผมว่ายักษ์ตัวแดง)

ผู้หญิงคนนั้น : @@@ (ขอโทษ)

กาเหว่า : เขาว่าไง

ผู้หญิงคนนั้น : เขาไม่อยากให้เรียกเขาว่ายักษ์ตัวแดง

ยอดทอง : งั้นถามว่าเขามาจากประเทศไหน

ผู้หญิงคนนั้น : @@@@@@@@

ยักษ์ตัวแดง : YAK-TAEHG-DUA (ยักษ์แตงดัว)

ผู้หญิงคนนั้น : ประเทศยักษ์แตงดัว

กาเหว่า : ยักษ์แตงดัว

ยอดทอง : ยักษ์แตงดัวอยู่ฝั่งโน้นของทะเลใช่ไหม ถามหน่อยซิ ฉันอยากรู้มานานแล้ว รูปที่เขียนไว้บนผนังถ้ำเป็นรูปฝั่งโน้นของทะเลใช่ไหม

ผู้หญิงคนนั้น : ฝั่งโน้นของทะเลพูดว่ายังไงก็ไม่รู้ ... ทะเล ... ทะเล ... เข้าใจไหม ... ทะเล (ทำท่า) เรียกว่าอะไร

ยักษ์ตัวแดง : @@

กาเหว่า : ยักษ์เริ่มเข้าใจท่าทางของน้องสาวผม ทะเลเรียกว่า @@

ผู้หญิงคนนั้น : ปัญหาคือคำว่า ... ฝั่งโน้น ... ที่นี่ ... เข้าใจไหม ... ที่นี่

ยักษ์ตัวแดง : @@ (แผ่นดิน) @@@@ (หมายถึงชายหาดนี่เหรอ)

ผู้หญิงคนนั้น : ที่นี่ ... ฝั่งโน้นว่ายังไง Angus

ผู้หญิงคนนั้น : เขาไม่รู้เรื่อง คำพวกนี้ยากที่สุด ยากกว่าคำว่า ควายไล่ขวิดข้างขวา ... อะไรนั่นอีก

ยอดทอง : ถ้าสื่อสารความหมายคำว่า ... ฝั่งโน้น ... ไม่ได้ ก็ไม่รู้ว่ามีฝั่งโน้นของทะเลจริงหรือเปล่า

กาเหว่า : สำหรับยักษ์ตัวแดงอาจไม่มีฝั่งโน้นก็ได้

ผู้หญิงคนนั้น : แต่ฉันไม่คิดอย่างนั้น

กาเหว่า : ทำไมล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : คนเราทุกคนอยากจะมองเห็นอีกฝั่งหนึ่งให้ถนัด ที่เขาลำบากลำบนไต่เขากันก็เพราะอยากจะเห็นฝั่งโน้นชัดๆ

ยอดทอง : เธอรู้จักโลกมากขึ้นนะ

ผู้หญิงคนนั้น : หือ

ยอดทอง : ก็เมื่อก่อนนี้เธอสนใจแต่เรื่องใกล้ตัว วันๆ เอาแต่ล้างจาน เช็ดถูบ้าน

ผู้หญิงคนนั้น : ต่อไปนี้ฉันจะล้างจาน ถูบ้าน ขัดเกลาภาษา ระหว่างที่คุยกับ Angus ฉันอาจไต่หอคอยงาช้างและข้ามกำแพงภาษาจนมองเห็นฝั่งโน้นของทะเลก็ได้

กาเหว่า : บางทียอดทองก็พูดโกหกแบบนี้ แต่เมื่อฟังจากปากของน้องสาวผมก็เริ่มคิดว่าน่าจะจริง คนเราอยากมองเห็นอีกฝั่งหนึ่งของเขา

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพลังงานของคนที่ตายไปแล้ว มีคนที่ต้องตายไปใต้ท้องทะเลทั้งๆ ที่ยังไม่อยากตาย ครอบครัวฉันก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นถึงแม้ว่าฉันจะพูดว่าสิ้นหวัง ฉันก็ไม่เคยสิ้นหวังอย่างที่ปากพูด แม่ของเราพูดอย่างนี้ตอนที่ตายในทะเลใช่ไหมพี่ แม่พายเรือออกไปในท่ามกลางกระแสน้ำนั้น แล้วก็ตายไป ฟองคลื่นในทะเลที่ดูเหมือนก้อนเมฆคือหอดูพระอาทิตย์ยามเย็น ดวงตาสีแดงคล้ำของทะเลที่มองเห็นจากบนนั้นคือความสิ้นหวังของแม่ ฉันเองก็คงจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยพลังงานของคนที่ตายไปแล้ว

กาเหว่า : ผมกับน้องสาวเป็นลูกแม่เดียวกันแท้ๆ แต่เมื่อพูดถึงพลังงานของคนที่ตายไปแล้ว ผมก็หัวทึบจนนึกถึงแต่ผีดิบ ผมไม่เคยเข้าใจความสิ้นหวังของแม่หรือน้องสาวเลย

ยอดทอง : อ๊ะ ! นั่นฟ้าเป็นสีแดง

กาเหว่า : อะไรนะ

ยอดทอง : ท้องฟ้าด้านปากอ่าวเป็นสีแดง ปลาทูจะมาเข้าโป๊ะ แปลว่าเราจะจับปลาได้เยอะ

กาเหว่า : ท้องฟ้าแดงนั้นไม่ได้หมายความว่าเราจะจับปลาได้มากหรอก แต่เป็นลางบอกว่าจะเกิดเรื่องใหญ่

ยักษ์ตัวแดง : Ah !

กาเหว่า : อ๊ะ !

ยักษ์ตัวแดง : Oh! God!

กาเหว่า : โอ๊ะ ! เกิดเรื่องแล้ว

ยอดทอง : เอ๊ะ ! เมื่อกี๊แกว่าไงนะ

กาเหว่า : โอ๊ะ ! เกิดเรื่องแล้ว

ยักษ์ตัวแดง : Oh! God!

ยอดทอง : แกกับยักษ์ตัวแดงพูดเหมือนกันเลยนะ

กาเหว่า : โอ๊ะ ! เกิดเรื่องแล้ว

ยักษ์ตัวแดง : Oh! God!

ยอดทอง : เราพูดภาษาเดียวกันจริงๆด้วย เรื่องใหญ่ เรื่องใหญ่

ยักษ์ตัวแดง : Oh! God!

ทั้ง 4 คนพูดคำนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยความดีใจที่สามารถสื่อสารกันได้

ยอดทอง : ว่าแต่ว่าเรื่องใหญ่นี่เรื่องอะไรกัน

กาเหว่า : นั่นซีนะ

ยอดทอง : เรื่องอะไร

กาเหว่า : ลืมไปแล้ว เป็นเรื่องใหญ่จริงๆ แต่นึกไม่ออก

ผู้หญิงคนนั้น : งั้นก็ไม่ใช่โอ๊ะ เกิดเรื่องใหญ่น่ะซี

กาเหว่า : ถ้านึกออกเมื่อไหร่ โอ๊ะ เกิดเรื่องใหญ่ คงกลายเป็น โอ๊ะ เกิดเรื่องเล็ก

ยอดทอง : โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่

ยักษ์ตัวแดง : Oh! God!

ผู้หญิงคนนั้น : ยอดทองพูดกับยักษ์ตัวแดงรู้เรื่อง นี่ล่ะเรื่องใหญ่ คำพูดคำเดียวแท้ๆ ที่ทำให้เราเข้าใจกัน โอ๊ะเกิดเรื่องใหญ่จริง ๆ นะ

ยอดทอง : (ตื้นตันใจ) ฉันพูดกับยักษ์ตัวแดงได้ ยักษ์ตัวแดงเข้าใจคำพูดของฉัน มันเป็นคนร่าเริงด้วย

กาเหว่า : เรื่องนี้กลายเป็นที่เล่าลือกันในหมู่บ้านชายทะเลแห่งนี้ และกลายเป็นเรื่องใหญ่ไปจริงๆ

ฉากที่ 9

ผู้คนเล่าลือกันที่ชายหาด และกรูกันเข้าแถวไปหายักษ์ตัวแดง

ไทยมุง 1 : สมกับที่เดินข้ามภูเขามาพบจริงๆ (พูดแล้วเดินจากไป)

ไทยมุง 2 : สนุกดีนะ

ไทยมุง 3 : เป็นยักษ์ที่ดีนะ

ไทยมุง 4 : เป็นคนง่ายๆดีด้วย

ไทยมุง 5 : เขาว่าถ้าได้พูดด้วยซักประโยคหนึ่งจะอายุยืนไปปีหนึ่ง

ไทยมุง 6 : ฉันพูดตั้ง 3 ประโยคแน่ะ

ตาแก่ : ตรงนี้ ตรงนี้ ยาย !

ยายแก่ : รอด้วย !

ตาแก่ : ฉันมาจากหมู่บ้านชายทะเลตรงนู้น อายุ 104 ปีแล้ว เราเป็นพี่น้องฝาแฝดกัน

ผู้หญิงคนนั้น : หน้าไม่เห็นเหมือนกันเลย

ยายแก่ : เธอใช่ไหมที่ชื่อแฟง ที่ให้เราไปพูดกับยักษ์ได้น่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ใช่จ้ะ

ตาแก่ : ฉันอยากหาของฝากติดตัวไปยมโลก แล้วจะถามเรื่องยมบาลไว้ด้วยเผื่อต้องไปเจอ

ยายแก่ : ยมบาลนี่เป็นญาติเรารึเปล่า หรือว่าเป็นเจ้านาย

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@@@ (จะถามเรื่องยมบาลอีกแล้วเหรอ)

ผู้หญิงคนนั้น : ขอโทษนะ ทุกคนยอมมาคบหาด้วยแล้ว แต่ก็ยังคิดว่าเป็นยักษ์เหมือนเดิม

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (ค่อยเป็นค่อยไปก็แล้วกัน)

ยายแก่ : ตอนเด็กๆ ฉันเคยกินเนื้อนางเงือกที่ขึ้นมาที่ชายหาด ก็เลยไม่แก่ไม่ตายอย่างงี้แหละ

ตาแก่ : วันนี้ว่าจะมากินเนื้อยักษ์

ผู้หญิงคนนั้น : อย่าพูดเล่นซีจ๊ะ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (ว่าไงนะ)

ตาแก่ : แกฟังที่ฉันพูดรู้เรื่องด้วยเหรอ ยักษ์ตัวแดง

ผู้หญิงคนนั้น : คงไม่รู้เรื่องหรอก

ยายแก่ : งั้นเธอช่วยบอกด้วยก็แล้วกัน

ผู้หญิงคนนั้น : บอกไม่ได้หรอก

ยายแก่ : ทำไมล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : เสียมารยาทกับเขา

ตาแก่ : ไม่มีคำว่าเสียมารยาทกับยักษ์หรอกน่ะ

ยายแก่ : เธอน่ะซีเสียมารยาทกับคนแก่

ผู้หญิงคนนั้น : อย่าถือว่าเป็นคนแก่แล้วจะพูดอะไรอย่างนี้ได้นะ

ยายแก่ : เอ๊ะ ! ผู้หญิงคนนี้พูดจายโสจริง

ตาแก่ : เห็นเขาพูดกันว่าเธอใช้เจ้ายักษ์ตัวแดงสร้างชื่อเสียงให้ตัวเอง ใช่ไหมล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ข่าวลือเป็นเรื่องเสรี

ตาแก่ : น่าเกลียดจัง ข่าวลือเป็นเรื่องเสรี พูดออกมาได้

ยายแก่ : พวกผู้หญิงน่าเกลียดพวกนี้แหละที่ชอบอ้างเสรีภาพ ใช้เป็นทางลัดไงล่ะ

ตาแก่ : แกนอนกับเจ้ายักษ์ตัวแดงแล้วใช่ไหมล่ะ ลูกจะออกมาเป็นไงนะ เป็นคน รึเป็นยักษ์

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันว่าเป็นยักษ์ดีกว่า เพราะคนน่ะแก่แค่ไหนก็ไม่ฉลาดขึ้น ดูจากตากับยายสองคนก็รู้แล้ว

ยักษ์ตัวแดง : @@@@ (มีอะไรเหรอ)

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่มีอะไรหรอก

ยักษ์ตัวแดง : @@@ (บอกมาเถอะ)

ผู้หญิงคนนั้น : @@@@@@@@ (เขาบอกว่าอยากกินเนื้อยักษ์)

ยักษ์ตัวแดง : .....

ตาแก่ : เป็นอะไรไปล่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันบอกเขาไปว่าตากับยายอยากกินเนื้อยักษ์จะได้อายุยืนมากกว่านี้

ยักษ์ตัวแดงเดินเหิ่งๆ เข้ามาด้วยสีหน้าถมึงทึง ตาแก่กับยายแก่ห่อตัวอย่างหวาดกลัว

ยักษ์ตัวแดง : (ยื่นแขนออกมา) @@@@ (กินซะแล้วก็อยู่ไปเถอะ)

ตาแก่ : มันพูดว่าอะไร

ผู้หญิงคนนั้น : เขาบอกว่า ... กินซะ แล้วก็อยู่ต่อไปเถอะ

ตาแก่ : ไม่ไหวแฮะ พวกยักษ์นี่ไม่มีอารมณ์ขันเลย เราพูดเล่นดันนึกว่าพูดจริง

ยายแก่ : ถ้างั้นก็ตามใจเขาหน่อย (ทำท่ากัดแขนยักษ์) โอ๊ย ... กัดไม่เข้า

ตาแก่กับยายแก่หัวเราะเสียงลั่น

ตาแก่ : เฮ้อ ... ได้หัวเราะแล้ว ได้หัวเราะแล้ว

ตาแก่กับยายแก่เดินจากไป

ทั้งสองกลายเป็นยอดทองกับกาเหว่าเดินกลับเข้ามา

ยอดทอง : ตาแก่ยายแก่เมื่อกี๊น่าเกลียดนะ

กาเหว่า : เด็กๆ คอยอยู่ข้างนอกแน่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : พวกคนแก่ก็เป็นอย่างที่เห็นนั่นแหละ แต่เด็กๆไม่รู้จักแยกแยะ

กาเหว่า : เขาอยากจะเล่นไล่จับกับยักษ์ตัวแดง

ผู้หญิงคนนั้น : .....

ยอดทอง : คนที่รู้จักกันเขาบอกว่าให้พายักษ์ตัวแดงไปเที่ยวที่วัดเวลาสวดภาณยักษ์

กาเหว่า : ช่วยบอกยักษ์ตัวแดงด้วยนะ ว่าฉันขอบใจที่ทำให้ชาวบ้านหันมาคบกับฉัน

ยอดทอง : ช่วยบอกแทนฉันด้วยว่าฉันได้รับคำขอบใจ แล้วก็รางวัลเยอะแยะเพราะเขา

ผู้หญิงคนนั้น : บอกเขาเองสิ

กาเหว่า : วันนั้นน้องสาวผมอารมณ์ไม่ดี เพราะถึงแม้ว่าชาวบ้านจะยอมรับยักษ์ตัวแดง แต่ก็ยังคิดว่าเป็นยักษ์ไม่ใช่คน

ฉากที่ 10

ยักษ์ตัวแดงกับ “ผู้หญิงคนนั้น” อยู่บนเวที

ผู้หญิงคนนั้น : ทำไมไม่มีใครคิดว่า Angus เป็นคนเลยนะ

ยักษ์ตัวแดง : .....

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันชักไม่มีความมั่นใจแล้วนะ

ยักษ์ตัวแดง : .....

ผู้หญิงคนนั้น : เธอเป็นคนจริงๆหรอ

ยักษ์ตัวแดง : .....

ผู้หญิงคนนั้น : เธอมาอยู่ที่หมู่บ้านครึ่งปีแล้วนะ พูดภาษาของพวกคนอย่างเรามั่งสิ

ยักษ์มีทีท่าหงอย ๆ เมื่อเห็น “ผู้หญิงคนนั้น” ทำท่าจริงจัง

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันชักไม่เข้าใจตัวเองแล้วละ ว่าทุ่มเทขนาดนี้เพื่อเธอทำไม หมู่นี้เธอเหม่อลอยเหมือนเจ้ากินรีน้อยเลย คิดถึงเขาไกรลาสรึไง ลูกมะพร้าวอยากกลับถิ่นใช่ไหม อยู่ที่นี่มีแต่ฉันเท่านั้นที่เข้าใจเธอ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันมัวแต่พูดถึงเรื่องเกี่ยวกับหมู่บ้าน ลืมเรื่องรูปที่เธอเขียนไว้บนผนังถ้ำชะสนิทเลย ฉันมีเรื่องจะถามเธอเยอะแยะเลยนะ รูปนั้นน่ะเป็นฝั่งโน้นของทะเลจริงรึเปล่า เข้าใจคำว่า “ฝั่งโน้น” ไหม ฝั่งนี้ ... ฝั่งโน้นน่ะ

ยักษ์ตัวแดง : .....

ผู้หญิงคนนั้น : วันนี้ก็ยังสื่อกันไม่ได้เหมือนเดิม คำว่า “ฝั่งโน้นของทะเล” นี่น่ะ

ยักษ์ตัวแดง : I have a dream.

ผู้หญิงคนนั้น : ว่าไงนะ คำศัพท์ใหม่อีกแล้วเหรอ

ยักษ์ตัวแดง : I have a dream.

ผู้หญิงคนนั้น : วันนี้เธอพูดฟังง่ายขึ้นกว่าเมื่อก่อนนะ

ยักษ์ตัวแดง : I have a dream that one day this world will rise up and live out the true meaning of its creator. We hold these truths to be self-evident that all men are created equal.

ผู้หญิงคนนั้น : แปลกจัง ฉันเคยเข้าใจคำพูดของเธอเมื่อเวลาที่เธอพูดภาษาที่ดูเหมือนไม่มีความหมายหรือเมื่อตอนที่ฟังเหมือนเสียงสัตว์คำราม แต่เมื่อฉันเริ่มเข้าใจความหมายของคำบางคำที่เธอพูด ฉันกลับไม่เข้าใจว่าเธอพูดอะไร

ยักษ์ตัวแดง : I have a dream.

ผู้หญิงคนนั้น : ตอนนี้ฉันเข้าใจว่าเธอพูดอะไร แต่ฉันกลัวว่าเมื่อฉันเข้าใจทุกคำพูดของเธอแล้ว ฉันจะไม่รู้เรื่องอะไรเลยรู้ไหม

ยักษ์ตัวแดง : let freedom ring

ผู้หญิงคนนั้น : หมายความว่าให้เจ้าเสรีภาพอะไรนั่นน่ะตีระฆังใช่ไหม

ยักษ์ตัวแดง : let freedom ring

ผู้หญิงคนนั้น : เข้าใจแล้ว ระฆังวัดที่เราตีตอนปีใหม่ใช้ได้ไหม ระฆังแบบนั้นใช้ได้รึเปล่า ให้ระฆังวัดตี เสรีภาพเหรอ จะทำอย่างงั้นทำไม ฉันไม่เห็นเข้าใจเลย เธอเป็นใคร มาจากไหน ทำไมลอยน้ำมาล่ะ

ยักษ์ตัวแดง : let freedom ring, I have a dream that one day let freedom ring from every hill, from every mountainside, every village and every hamlet, from every state and every city.

ผู้หญิงคนนั้น : นั่นน่ะเหรอ ความฝันของเธอ

ฉากที่ 11

ยอดทองกับกาเหว่าเข้ามา

ยอดทอง : เอ๊ะ ! เขาเป็นแฟนกันเหรอ โกหก ! จริงเหรอ พนันกันได้รึเปล่า ฉันไม่ยักรู้ เรื่องแบบนี้ฉันตามไม่ค่อยทัน มีผู้หญิงที่ชอบพูดแบบนี้ แต่ความจริงหล่อนไม่ใช่ว่าจะตามไม่ทันหรอกนะ เพราะแม่พวกนี้แหละที่คอยสอดรู้สอดเห็นว่าใครจะเป็นแฟนใคร ฉันรู้เพราะฉันก็เป็นแบบนั้นเหมือนกันพนันกันก็ได้ ฉันดูออกนะมันต้องชอบกันแน่ๆ ยักษ์ตัวแดงกับน้องสาวแก

กาเหว่า : เสร็จซะแล้ว

ยอดทอง : เสร็จ ? เสร็จเขาแล้วริงๆ หรอ

กาเหว่า : ไม่ใช่อย่างงั้น “เสร็จ” แปลว่าเสร็จน่ะ

ยอดทอง : แล้วเสร็จอะไรล่ะ

กาเหว่า : ก็เสร็จน่ะซี

ยอดทอง : ไม่รู้เรื่องแฮะ หมายความว่า “เสร็จเขาแล้ว” ใช่รึเปล่าล่ะ

กาเหว่า : ใช่แล้ว “เสร็จซะแล้ว” ไม่ใช่ “เสร็จเขาแล้ว” หรือ “เสร็จเลย”

ยอดทอง : เป็นอันว่าเสร็จเขาแล้วล่ะนะ

กาเหว่า : วันนั้นรู้สึกว่ายอดทองจะไม่เต็มเต็งกว่าสมองซีกซ้ายของผม ความริษยาทำให้สมองซีกซ้ายของคนเราเพี้ยนไปได้

ยอดทอง : กาเหว่า

กาเหว่า : หือ ?

ยอดทอง : ที่ฉันพูดนี่ไม่ใช่เพราะอิจฉาริษยาใครนะ

กาเหว่า : ผมไม่เชื่อเขาแล้ว แต่ก็ยอมรับฟัง

ยอดทอง : แกเคยพูดว่า โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่ใช่ไหม

กาเหว่า : โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่อะไร

ยอดทอง : ที่พูดกับยักษ์ตัวแดงเมื่อครึ่งปีที่แล้ว จำไม่ได้เหรอ ตอนที่ฟ้าเป็นสีแดงแกคงจำไม่ได้หรอกนะ ขนาดตอนนั้นแกยังลืมแล้วเลย

กาเหว่า : ใช่ ฉันลืมไปแล้วว่าตอนนั้นมีเรือขนาดใหญ่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนอยู่นอกฝั่ง ฉันก็เลยบอกว่า โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่ แล้วยักษ์ตัวแดงก็พูดขึ้นมาว่าเกิดเรื่องใหญ่เหมือนกัน แต่ฉันลืมไปแล้วว่า โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่น่ะเรื่องอะไร

ยอดทอง : แกไม่ได้ลืมซะหน่อย

กาเหว่า : หือ ว่าไงนะ

ยอดทอง : แกเห็นเรือใหญ่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนอยู่ที่นอกฝั่งใช่ไหม

กาเหว่า : เออ จริงสิ

ยอดทอง : นั่นคือ โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่แล้วใช่ไหม

กาเหว่า : ใช่

ยอดทอง : กาเหว่า นี่มันโอ๊ะ ! เรื่องใหญ่จริงๆ นะ

กาเหว่า : หมายความว่าไง

ยอดทอง : ตั้งแต่วันนั้นมีขวดแก้วลอยมาเกยหาดเยอะมาก

กาเหว่า : ทั้งๆที่ไม่มีพายุน่ะเหรอ

ยอดทอง : ฉันแอบเก็บไว้ทุกวัน

กาเหว่า : แต่ก็ไม่มีอะไรอยู่ข้างในใช่ไหม

ยอดทอง : คราวนี้แปลกกว่าเมื่อก่อนนะ

กาเหว่า : หา ! มีกี่ใบล่ะ

ยอดทอง : หมายความว่าไง มีกี่ใบ

กาเหว่า : ใบหนึ่ง สองใบ เยอะแยะ ?

ยอดทอง : มีทุกใบเลย

กาเหว่า : มีอะไรอยู่ในนั้นมั่ง เขียนว่ายังไง

ยอดทอง : ภาษายักษ์ตัวแดงทั้งนั้นแหละ เป็นข้อความถึงยักษ์ตัวแดง

กาเหว่า : แกรู้ได้ไง

ยอดทอง : ฉันคอยจดบันทึกภาษายักษ์ตัวแดงที่น้องแกพูด แล้วเมื่อวานซืนก็เริ่มเข้าใจข้อความในขวดแก้วขึ้นมารางๆ เหมือนที่แกมองเห็นเรือลำใหญ่อยู่ในหมอกควันวันนั้นไงล่ะ

กาเหว่า : อืม ... แต่ฉันเห็นไม่ชัดหรอกนะ

ยอดทอง : ฉันก็เหมือนกัน ไม่ได้เข้าใจแจ่มแจ้งหรอก แต่ก็รู้ว่าถ้าชาวบ้านรู้เข้าจะเป็นเรื่องใหญ่

กาเหว่า : ข้อความนั้นจะทำให้โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่จริงๆ เหรอ

ยอดทอง : โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่สิ

กาเหว่า : โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่ !

ยอดทอง : (ปิดปากกาเหว่าไว้) เดี๋ยวก่อน กาเหว่า

กาเหว่า : อะไรล่ะ

ยอดทอง : เมื่อตอนเด็กๆ คนที่นี่เขาเรียกฉันว่าเด็กเลี้ยงแกะขี้โม้

กาเหว่า : รู้แล้ว

ยอดทอง : เด็กเลี้ยงแกะโตขึ้นเป็นมนุษย์แกะ

กาเหว่า : อ๊ะ !

ยอดทอง : ฉันเอาแต่โกหกพกลม เป็นคนที่โกหกเก่งที่สุดในหมู่บ้าน

กาเหว่า : แต่การโกหกเป็นการเริ่มทำขนมตุ๊บตั้บใช่ไหม

ยอดทอง : มีแต่แกเท่านั้นแหละที่เชื่อคำพูดนั่น

กาเหว่า : คำพูดนั่นไม่ได้มีจริงหรอ

ยอดทอง : ไม่มีหรอก แต่พอโกหกแล้ว อีกไม่นานก็จะได้ทำขนมตุ๊บตั้บจริงๆ การโกหกเป็นการเริ่มต้นของความจริง ฉันเชื่ออย่างงี้ก็เลยปล่อยข่าวโคมลอยไปเรื่อยๆ แต่คราวนี้ฉันชักกลัว เพราะไม่แน่ใจว่า ข้อความในขวดแก้วจะเป็นเรื่องโกหกเหมือนทุกทีหรือว่าเป็นเรื่องจริง เพราะฉะนั้นต้องระวัง เพราะถ้าเรื่องนี้แพร่ออกไป ก็จะจบกันหมด ทั้งเจ้ายักษ์นั่น แล้วก็น้องสาวแก เพราะฉะนั้นต้องคิดให้ดีก่อนที่จะตะโกนว่า “โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่” ออกไป แต่ยังไม่ทันได้เตือนเรื่องนี้ ข่าวลือก็ออกไปแล้ว

ผู้ชาย 1 : นี่แก ! เก็บขวดที่มาเกยฝั่งนั่นเร็ว

ผู้หญิง 6 : ฉันไม่อยากทำอะไรเหมือนเจ้ายอดทอง

ผู้ชาย 1 : เอาเถอะน่า ดูซิข้างในมีอะไร

ผู้หญิง 7 : คงไม่มี ... เอ๊ะ ! นี่อะไร

ผู้หญิง 3 : ภาษายักษ์ตัวแดงไงล่ะ เขียนว่าไงนะ

ผู้ชาย 2 : ไม่รู้สิแต่ก็เป็นโอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่ล่ะ

พวกชาวบ้าน : โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่แล้ว

พวกชาวบ้าน : โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่แล้ว

พวกชาวบ้าน : โอ๊ะ ! เกิดเรื่องใหญ่แล้ว

ผู้เฒ่า : ไปลากตัวเจ้ายักษ์ตัวแดงกับผู้หญิงคนนั้นมา

กาเหว่า : ในที่สุดก็ถึงเวลาเช้า นกรุ่งอรุณส่งเสียงร้อง การตัดสินคดีเริ่มขึ้น ไม่ว่าที่หมู่บ้านไหน ก็มีคนตัดสินคดีที่เก่งอยู่ด้วย

ฉากที่ 12

กาเหว่ากลายเป็นผู้ตัดสินคดี

ผู้ตัดสินคดี 1 : ผู้ตัดสินคดีประจำหมู่บ้านจะไม่พูดมาก จะรู้เท่าที่อยากรู้เท่านั้น (ถามผู้หญิงคนนั้น) นี่เธอ ! ชาวบ้านเขาพูดกันว่า เธอนั่นกับเจ้ายักษ์ตัวแดงใช่ไหม

ผู้หญิงคนนั้น : หมายความว่าไง

ผู้ตัดสินคดี 2 : หมายความอย่างที่พูดน่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ทางกายไม่พูดถึง แต่ถ้าทางใจละก็ใช่

ยอดทอง : มีอะไรกันด้วยเหรอ

ผู้ตัดสินคดี 1 : ยอดทอง เธอเป็นพยาน พูดสั้นๆ เสียงดังๆ

ยอดทอง : ฉันไม่อยากพูดอะไรปรักปรำเธอ เพราะเธอโดนเจ้ายักษ์ตัวแดงหลอกเท่านั้นเอง

ผู้หญิงคนนั้น : โดนหลอกเหรอ คำพูดอย่างนี้ออกมาจากปากของจอมโกหกประจำหมู่บ้านได้ยังไงนะ ฉันเคยได้ยินแต่โจรกลับใจ เพิ่งจะเจอคนโกหกหลับใจนี่แหละ

ผู้ตัดสินคดี 1 : ยอดทอง ผู้หญิงคนนั้นพูดขนาดนี้ยังจะปกป้องเขาอีกเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : เขาน่ะหรอ ปกป้องฉัน ฉันจะบอกให้นะว่าเขาหึงตะหาก

ผู้ตัดสินคดี 2 : ผู้หญิงคนนั้นเอาใจฝักใฝ่ยักษ์ จนกลายเป็นยักษ์ไปแล้ว

ยอดทอง : ไม่ใช่แต่ใจเท่านั้น ร่างกายด้วย

ผู้ตัดสินคดี 1 : ร่างกายด้วย เธอพูดว่าอย่างนั้นเหรอ หมายความว่ายังไง อธิบายสั้นๆ เสียงดังๆด้วย

ยอดทอง : ผู้หญิงคนนั้นเสร็จยักษ์แล้ว !

ผู้ตัดสินคดี 3 : (พูดกับคนดูโดยสมมุติว่าเป็นคนที่มาฟังคำตัดสิน) ได้ยินคำให้การไหมครับ ผู้หญิงคนนี้เสร็จยักษ์แล้ว

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันไม่ได้เอากับเขา

ยอดทอง : ทีกับฉันไม่ยอมเอาด้วย

ผู้หญิงคนนั้น : ถ้าฉันเอากับแกได้ฉันก็ไปเอายักษ์แล้วล่ะ

ผู้ตัดสินคดี 3 : นั่นไง รับออกมาแล้วว่าเสร็จมันแล้ว

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่

ยอดทอง : เอา

ผู้หญิงคนนั้น : ศาลนี่ตัดสินเรื่องเสร็จ ... หรือไม่เสร็จ ... เอา .. ไม่เอาอะไรยังไงด้วยรึไง

ผู้ตัดสินคดี 3 : อย่าพูดเรื่องเสร็จ .. ไม่เสร็จ เอา ไม่เอากันอยู่เลย ฉันเคยได้ยินว่าสมัยโบราณมันมีจระเข้กับคางคกมาเป็นเมียคน ยังสงสัยอยู่ทุกวันนี้เลยว่าเขาทำกันยังไง เอากันยังไงนะ

ผู้หญิงคนนั้น : อะไรนะ

ผู้ตัดสินคดี 3 : เธอเอากับมันยังไง

ผู้หญิงคนนั้น : เรื่องเอาไม่เอานี่ไม่เกี่ยวไม่ใช่เหรอ

ผู้ตัดสินคดี 1 : นี่เป็นการตัดสินคดีเรื่องอย่างว่า

ผู้ตัดสินคดี 4 : เธอมีอะไรกับยักษ์ตัวแดงแค่ไหน

ผู้หญิงคนนั้น : นี่พูดอะไรกันนะ ไม่เห็นรู้เรื่อง

พ่อเฒ่า : พวกยักษ์จะเข้ามาโจมตีหมู่บ้านของเรา เจ้ายักษ์ตัวแดงนั่นเป็นไส้ศึก

ผู้หญิงคนนั้น : ใครพูดเรื่องบ้าๆ นี่ขึ้นมาเหรอ

ยอดทอง : ฉันเองแหละ มันจงใจลอยมาที่นี่รู้ไหม

ผู้หญิงคนนั้น : จงใจลอยมาเหรอ จงใจลอยมาทำไมล่ะ

ยอดทอง : จะได้คอยส่งสัญญาณไงล่ะ

ผู้ตัดสินคดี 1 : ส่งให้ใครล่ะ

ยอดทอง : ให้เรือลำใหญ่ที่กาเหว่าเห็นไง

ผู้หญิงคนนั้น : เธอนี่ช่างหาเรื่องโกหกจากขวดเปล่าได้มากมายเลยนะยอดทอง อย่าลืมนะพวกเราว่าเขาเป็นคนโกหกที่เก่งที่สุดในหมู่บ้าน แล้วที่สำคัญคือจะส่งสัญญาณจากที่นี่ได้ยังไง เห็นไหมพูดไม่ออกเลยใช่ไหม นี่เป็นเรื่องโคมลอยที่คนขี้อิจฉาสร้างขึ้นมาจากขวดเปล่าเท่านั้น

ยอดทอง : นี่เป็นขวดที่เพิ่งเข้ามาเกยหาด ไม่ใช่ฉันเท่านั้นที่ไปเก็บขวด ชาวบ้านเขาก็ไปกัน

ผู้ตัดสินคดี 1 : มีอะไรอยู่ในขวดด้วย อะไรน่ะ

ยอดทอง : คงจะเป็นข้อความถึงยักษ์ตัวแดง

ผู้ตัดสินคดี 1 : นี่เธอ ให้มันอ่านซิ

ผู้หญิงคนนั้น : Angus อ่านหน่อย

ยักษ์ตัวแดง : I have a dream that one day let freedom ring from every hill every mountainside every village and every hamlet from every state and every city.

ผู้ตัดสินคดี 1 : ว่าไง เธอเคยได้ยินคำพูดพวกนี้รึเปล่า

ผู้หญิงคนนั้น : เคย

ผู้ตัดสินคดี 1 : มันเป็นอะไร

ผู้หญิงคนนั้น : ความฝันของเขาไงล่ะ

ผู้ตัดสินคดี 1 : หมายความว่ายังไง

ผู้หญิงคนนั้น : เขาคงอยากให้ตีระฆังเร็วๆ

ผู้ตัดสินคดี 2 : ที่ไหน

ผู้หญิงคนนั้น : เขาฝันอยากให้หมู่บ้านชายหาดทุกแห่งตีระฆังขึ้นพร้อมกัน

ผู้ตัดสินคดี 2 : เพื่ออะไร

ผู้หญิงคนนั้น : เพื่อเป็นสัญญาณแห่งเสรีภาพของเขา

ผู้ตัดสินคดี 1 : สัญญาณแห่งเสรีภาพเหรอ จะส่งสัญญาณไปให้เรือที่อยู่นอกฝั่งรึเปล่า

ยอดทอง : ฉันว่าพอเสียงระฆังดังไปทั่วชายหาด พรรคพวกของยักษ์ตัวแดงก็จะขึ้นฝั่งมาเต็มไปหมด พวกเราถูกมันหลอกแล้ว

ผู้หญิงคนนั้น : อย่าลืมนะว่า คนนี้แหละที่หลอกลวงพวกเรามาตลอด (พูดกับ Angus) ไม่จริงใช่ไหม ที่ว่าพรรคพวกของเธอจะมาขึ้นฝั่ง

ยอดทอง : มันคงไม่บอกความจริงหรอก

ยักษ์ตัวแดง : @@@

ผู้ตัดสินคดี 1 : มันว่าไง

ยักษ์ตัวแดง : @@@

ผู้หญิงคนนั้น : เขาบอกว่าไม่ได้โกหก (พูดกับAngus) เธอจงใจลอยน้ำมาเหรอ

ยักษ์ตัวแดง : @@ (ใช่)

ผู้ตัดสินคดี 1,2,3,4: มันบอกว่าอะไร

ผู้ตัดสินคดี 2 : ใช่หรือไม่ใช่

ยอดทอง : มันบอกว่าใช่ ฉันฟังรู้เรื่อง

ผู้หญิงคนนั้น : ทำอย่างงั้นทำไม

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@@@@@

ผู้ตัดสินคดี 1,2,3,4: มันว่าไง

ยอดทอง : อย่าโกหกนะ

ผู้หญิงคนนั้น : เขาไม่เหมือนแกหรอกน่ะ

ผู้ตัดสินคดี 1,2,3,4: มันว่ายังไง

ผู้หญิงคนนั้น : ตีระฆังจากชายหาดทุกแห่ง ส่งสัญญาณให้พวกพ้องในเรือ

ยักษ์ตัวแดง : I have a dream.

ผู้ตัดสินคดี 1 : ไม่ต้องสงสัยแล้ว ยักษ์จะขึ้นฝั่งมากินคนแน่ๆ

ผู้หญิงคนนั้น : เขาไม่ใช่ยักษ์ เขาเป็นคน คนจะกินคนได้ไง

ยอดทอง : แล้วพวกยักษ์จะขึ้นฝั่งมาทำไม

ผู้หญิงคนนั้น : งั้นลองถามเขาดูสิ ว่าจะขึ้นฝั่งมาทำไม

ผู้ตัดสินคดี 4 : จะขึ้นมากินคนน่ะซี

ผู้หญิงคนนั้น : ถ้าจะบอกว่ายักษ์กินคน แล้วตอนนั้นเด็กถูกกินรึเปล่า

ผู้ตัดสินคดี 1 : แกคนเดียวเท่านั้นที่เห็นว่ายักษ์ตัวแดงเป็นคน เพราะไปฝักใฝ่กับมัน ขายวิญญาณให้มันด้วย คำตัดสินต่อไปนี้จะเป็นคำตัดสินโทษของยักษ์ตัวแดงทั้งหมด

ผู้ตัดสินคดี 2 : รวมทั้งแกด้วย

ยอดทอง : เดี๋ยวก่อน อย่าถือทิฐินะเธอ เจ้านี่มันเป็นยักษ์ เธอบอกไปเลยว่าไม่เกี่ยวข้องด้วย

ผู้หญิงคนนั้น : เขาเป็นคน

ยอดทอง : ฉันไม่สนใจแล้วว่ามันจะเป็นคนหรือยักษ์ ทำให้มันเป็นยักษ์ซะ แล้วเธอจะได้เป็นคนเหมือนเดิม

ผู้ตัดสินคดี 1 : ฉันจะถามอีกครั้งเดียวเท่านั้น ว่ายักษ์สีแดงที่อยู่ข้างหน้าเธอเป็นอะไร

ผู้หญิงคนนั้น : เป็นคน

ผู้ตัดสินคดี 1 : พระอาทิตย์ตกแล้ว การตัดสินจบแล้ว พรุ่งนี้พอพระอาทิตย์ขึ้น ฉันจะประหารเธอ 2 คนนี้ที่ชายหาด จะให้ตีระฆังที่ชายหาดไม่ได้

พ่อเฒ่า : เอา 2 คนนี้ไปขังไว้ในถ้ำ แล้วผลัดเวรกันเฝ้าทั้งคืน !

ฉากที่ 13

ผู้หญิงคนนั้นและยักษ์ตัวแดงถูกขัง

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันไม่เข้าใจเธอเลย ทำไมฉันรู้ภาษาของเธอมากเกินไป เธอมาที่นี่ทำไม มาจากไหน จะไปไหน

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@ …. Over the sea

ผู้หญิงคนนั้น : แปลว่าฝั่งโน้นของทะเลในภาษาของเธอใช่ไหม

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@ over the sea @@

ผู้หญิงคนนั้น : รูปนี้เป็นรูปฝั่งโน้นของทะเลของเธอจริงๆ ใช่ไหม

ยักษ์ตัวแดง : @@@ (ไม่รู้)

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่รู้หมายความว่าอะไร รูปมหัศจรรย์ที่เธอเขียนไว้บนผนังถ้ำนี่อะไรกันแน่

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@@@@

ผู้หญิงคนนั้น : หือ ? ที่ไหน เอ๊ะ ! เธอมาเขียนตัวหนังสือไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ (อ่านข้อความบนผนังถ้ำ) ยักษ์ตัวแดงที่อยู่ในถ้ำนี้เป็นผู้เขียนบันทึกไว้ รูปนี้คือบ้านเกิดของพวกเราที่ฝั่งโน้นของทะเล แต่พวกเราไม่รู้จักฝั่งโน้นของทะเล เพราะเราออกมาจากที่นั่นนานมากแล้ว ออกมาตั้งแต่ก่อนที่ฉันจะเกิด มาตั้งแต่สมัยโบราณ ที่นั่นอุณหภูมิ 38 องศา ที่นั่นเป็นดินแดนแห่งความสุขเที่ยงวัน ตั้งแต่ออกมาจากที่นั่น เราก็ล่องลอยมาในทะเลเหมือนลูกมะพร้าว ไม่ว่าจะไปเกยที่ไหนก็ไม่ใช่ที่เดิมอีก และไม่ว่าจะไปขึ้นฝั่งที่ไหนก็ไม่มีใครยอมรับเรา คราวนี้ฉันก็ขึ้นฝั่งมาด้วยความหวังว่ากลับมาถึงฝั่งโน้นของทะเลของฉันแล้ว และพวกของฉันก็รอคอยฟังเสียงระฆังอยู่ในเรือ เสียงระฆังแห่งเสรีภาพที่จะบอกเขาว่าพบฝั่งโน้นของทะเลที่เราจะกลับไปอยู่อีกแล้ว แต่เราไม่รู้จักฝั่งโน้นของทะเล นี่เป็นรูปฝั่งโน้นของทะเลที่ไม่มีใครเคยเห็น

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@@@@@@

ผู้หญิงคนนั้น : หือ ? จริงหรือ ตรงนี้ก็มี

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@@@@@@

ผู้หญิงคนนั้น : ระยะนี้ไม่มีข่าวมากับขวดแก้ว พรรคพวกที่รอฟังเสียงระฆังในเรือที่จอดรออยู่นอกฝั่งคงจะรอไม่ไหวและออกเรือไปหาที่แห่งใหม่แล้ว เขาทิ้งเธอไปแล้วเหรอ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@ (เขาคงคิดว่าฉันตายแล้ว)

ผู้หญิงคนนั้น : เขาคิดว่าเธอตายแล้วงั้นเหรอ เลวร้ายมาก เธอยังไม่ตายซักหน่อย

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@ (ไม่เลวร้ายหรอก)

ผู้หญิงคนนั้น : นั่นซีนะ เขาไม่ได้เลวร้าย เพราะพรุ่งนี้เธอจะต้องตายแล้ว แต่ฉันยังไม่สิ้นหวังหรอกนะ ยังมีเวลาอีกเยอะกว่าจะถึงรุ่งเช้า พี่ชายฉันถึงจะเป็นอย่างที่เห็น เขาก็คงไม่นอนทั้งคืน คอยหาวิธีต่างๆที่จะช่วยเหลือเรา

ฉากที่ 14

กาเหว่า : คืนนั้นผมเผลอหลับไป แต่ก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นเพราะได้ยินเสียงเหมือนมีอะไรอุดอยู่ที่หัวใจ แล้วก็เริ่มนอน ไม่หลับ เพราะได้ยินเสียงคลื่นกระทบกัน ตามด้วยเสียงทรายเสียดสีกัน และเสียงร้อง ทีแรกผมนึกว่าเป็นเสียงแหอวนของชาวประมง แต่เมื่อมานึกดูตอนนี้อาจจะเป็นเสียงร้องไห้ของยักษ์ตัวแดงก็ได้

มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

กาเหว่า : นั่นใครน่ะ

ยอดทอง : ฉันเอง ยอดทอง

กาเหว่า : มีอะไรเหรอ

ยอดทอง : ฉันนอนไม่หลับ นึกถึงน้องสาวแกแล้วก็เสียดายที่จะต้องปล่อยให้ตายไปโดยไม่ได้นอนกับน้องแกยังงี้

กาเหว่า : แล้วจะทำยังไงล่ะ

ยอดทอง : ฉันจะกลับไปเป็นเด็กเลี้ยงแกะซักครั้ง

กาเหว่า : จะไปวิ่งร้องว่า ... หมาป่ามาแล้ว ! ที่ชายหาดเหรอ

ยอดทอง : คงไม่มีใครเชื่อ เขาคงประมาทว่าไม่มีอะไร ระหว่างนั้นฉันจะไปขโมยเรือ แกไปขโมยอาหารมาเยอะๆ ก็แล้วกัน

กาเหว่า : จะให้น้องสาวฉันไปกับยักษ์ตัวแดงลงเรือไปด้วยกันเหรอ

ยอดทอง : บ้าสิ ปล่อยให้ไปกันตามลำพังเดี๋ยวก็เป็นแฟนกันไปซะจริงๆ ฉันกับแกจะไปด้วย

กาเหว่า : หา ! ฉันต้องไปด้วยเหรอ พระเอกกับนางเอก กับพี่ชายไม่เต็มเต็งของนางเอกเหรอ ฟังดูเข้าทีนะ เอ๊ะ ! แล้วยักษ์ตัวแดงเป็นอะไรล่ะ

ยอดทอง : ฉันจะให้มันนำทาง

กาเหว่า : หือ ? จะไปฝั่งโน้นของทะเลเหรอไง

ยอดทอง : ฉันไม่อยากชมตัวเองหรอกนะ แต่ฉันว่าฉันไม่ใช่คนโรแมนติก

กาเหว่า : รู้แล้วละ

ยอดทอง : ฉันไม่รีบร้อนเสี่ยงอันตรายไปฝั่งโน้นของทะเลหรอก

กาเหว่า : แล้วจะทำยังไง

ยอดทอง : จะให้พาไปที่เรือของพวกมันที่จอดอยู่นอกฝั่งซะก่อน

กาเหว่า : มันจะไม่กินเราเหรอ

ยอดทอง : ไม่หรอก เราเป็นคนช่วยชีวิตมันไว้

กาเหว่า : ถ้ามันเป็นธรรมเนียมว่าต้องกินคนเป็นการตอบแทนบุญคุณล่ะ

ยอดทอง : ถ้าเป็นอย่างงั้นขึ้นมา ฉันก็มีแกอยู่ทั้งคน

กาเหว่า : เออ ... จริงซีนะ

ยอดทอง : เข้าใจแล้วใช่ไหม งั้นตะโกนเลย เจ้าเด็กเลี้ยงแกะ

กาเหว่า : เอ๊ะ ! ฉันเป็นเด็กเลี้ยงแกะเหรอ

ยอดทอง : โก้ดีนะ

กาเหว่า : ฮื่อ

ฉากที่ 15

ทั้งสองคนวิ่งไปหายักษ์ตัวแดงและผู้หญิงคนนั้น พลางร้องว่า " หมาป่ามาแล้ว ! "

ยอดทอง , กาเหว่า : หมาป่ามาแล้ว หมาป่ามาแล้ว !

ยักษ์ตัวแดง : @@@

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่ต้องกลัว คนที่ทำอะยังงี้มีแต่พี่ชายของฉันเท่านั้นแหละ

กาเหว่า : เป็นไงมั่ง

ผู้หญิงคนนั้น : ขอบใจมากจ้ะพี่

กาเหว่า : ยอดทองบอกว่าอยากนอนกับเธอ

ยอดทอง : ฉันไม่ได้ว่ายังงั้นซักหน่อย

กาเหว่า : ใช่ มีผู้หญิงอยู่สองประเภท พวกที่เราอยากนอนด้วยกับพวกที่เราต้องนอนด้วย หมายความถึงเธอกับผู้หญิงอื่น

ยอดทอง : กาเหว่า รีบพาเขาลงไปเรือ เร็วเข้า

กาเหว่า : ฮื่อ

ผู้หญิงคนนั้น : เอ๊ะ !

กาเหว่า : อะไรเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : ที่ผนังถ้ำมีตัวหนังสือคำว่า “ถูกต้อง” ที่ใช้นับเลขแบบญี่ปุ่นอยู่เต็มเลย

ยักษ์ตัวแดง : @@@@

ผู้หญิงคนนั้น : หือ ! พวกฉันก็ทำอย่างนี้เหมือนกันเหรอ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@

กาเหว่า : เขาว่าไง

ผู้หญิงคนนั้น : มีคนบันทึกจำนวนวันที่มาอยู่ที่นี่ คงอยากจะกลับออกไปเร็วๆซีนะ

กาเหว่า : เจ้าความถูกต้องที่เขียนบนผนังถ้ำมีอยู่ในหมู่บ้านของเราด้วยเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : แม่ของฉันสิ้นหวังในหมู่บ้านก็เลยออกไปทะเล แต่ฉันไม่เป็นอย่างนั้น ถึงฉันจะเบื่อทะเล ฉันก็ไม่สิ้นหวัง ฉันภูมิใจที่จะได้ออกไป ฉันจะไปที่ฝั่งโน้นของทะเล ไปในที่ที่แม่ข้ามไปไม่ถึง

ยอดทอง : ดีมาก วันนี้ทะเลมีหมอกที่จะช่วยกำบังพวกเราไว้จากสายตาของคนบนฝั่ง ไม่มีใครหาเราพบแน่ แก้เชือกผูกเรือออกซะรีบออกจากฝั่งเร็ว ไปกันได้แล้ว

ยักษ์ตัวแดงร้องเพลงประจำชาติ มีคนร้องตามไปด้วย

กาเหว่า : ตอนออกเรือ ทุกคนอารมณ์ดี ทำให้ผมเข้าใจความรู้สึกของพระอภัยมณีตอนขี่นางเงือกหนีผีเสื้อสมุทร

ยอดทอง : ว่าไงนะ

ผู้หญิงคนนั้นกับยักษ์ตัวแดงหัวเราะเสียงดังลั่น

ยอดทอง : เรือของพรรคพวกแกออกไปนานแล้วเหรอ

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@

ผู้หญิงคนนั้น : คงใช่ ฉันคิดว่างั้นเหมือนกัน

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@@

ผู้หญิงคนนั้นกับยักษ์ตัวแดงหัวเราขึ้นมาอีก

กาเหว่า : ฮ่ะ ! ฮ่ะ ! ฮ่ะ !

ยอดทอง : แกไม่ต้องหัวเราะไปกับเขาด้วยหรอก ฉันว่าแล้วเชียวว่าออกจากฝั่งมาตั้งหลายวันแล้ว ทำไมยังมองไม่เห็นเรือซักที แกหลอกฉันใช่ไหม

ยักษ์ตัวแดง : @@@@

ยอดทอง : มันว่าไง

ผู้หญิงคนนั้น : เขาหลอกคนที่โกหกเก่งที่สุดในหมู่บ้านได้ คราวนี้แกจะต้องเป็นหมายเลขสอง

ยักษ์ตัวแดง : หมายเลขหนึ่ง หมายเลขสอง หมายเลขสามช่า

ทั้งสามคนหัวเราะขบขัน

ยอดทอง : กาเหว่า ! กลับเข้าฝั่ง

ผู้หญิงคนนั้น : กลับไปไหน

ยอดทอง : เข้าฝั่ง

ผู้หญิงคนนั้น : แกไม่เคยจับปลาก็เลยไม่รู้ใช่ไหม ดูกระแสน้ำสิ น้ำวนยังงี้กลับไปไม่ได้หรอก

ยอดทอง : จะทำยังไงต่อไป

ผู้หญิงคนนั้น : ก็ต้องไปต่อจนกว่าจะถึงฝั่งโน้น

ยอดทอง : จะไปได้ยังไง นี่เจ้ายักษ์ตัวแดง รู้รึเปล่าว่าฝั่งโน้นของทะเลน่ะอยู่ไหน

ผู้หญิงคนนั้น : @@@@?

ยักษ์ตัวแดง : ไม่รู้

ผู้หญิงคนนั้นกับยักษ์ตัวแดงหัวเราะกันใหญ่

กาเหว่า : ตั้งแต่ออกทะเล น้องสาวผมและยักษ์ตัวแดงอารมณ์ดีมาก ผมพึ่งเห็นเขาสดชื่นอย่างนี้เป็นครั้งแรก น้องสาวผมเป็นเงือก !

ไฟเวทีดับมืด 1 วินาที

ยอดทอง : โธ่เว้ย ! ทำไมไม่มีปลาซักตัว

กาเหว่า : บางทีก็มีปลาฉลามเข้ามาใกล้เหมือนกัน คงได้กลิ่นพวกเรา

ยอดทอง : ถ้าจับปลาฉลามได้ก็ดีสิ จะได้กินปลา

ยักษ์ตัวแดง : @@@@

ผู้หญิงคนนั้น : เขาบอกว่าพายุกำลังจะมา

ยักษ์ตัวแดง : @@@@

ผู้หญิงคนนั้น : ปลาก็เลยไม่เข้ามาใกล้เรา

ยอดทอง : ช่วยไม่ได้ กาเหว่า ! เอาอาหารที่เตรียมไว้ออกมาซิ

กาเหว่า : ฮื่อ !

ยอดทอง : อ้าว ! ทำไมมีแต่ดอกไม้ล่ะ

กาเหว่า : อาหารของยักษ์ตัวแดงไง

ยอดทอง : แล้วของพวกเราล่ะ

กาเหว่า : ไม่มีหรอก

ยอดทอง : ฉันบอกให้เอาอาหารมาเยอะๆไง

กาเหว่า : ก็นี่ไงดอกไม้เยอะแยะ หนึ่ง สอง เยอะแยะ

ผู้หญิงคนนั้น : พี่ชายฉันนับเลขไม่เป็น นับได้แค่สอง พอถึงสามก็เป็นเยอะแยะ

ยอดทอง : หมายความว่าเรามีแต่อาหารของเจ้ายักษ์ตัวแดงเท่านั้นเหรอ

ยักษ์ตัวแดง : (เด็ดดอกไม้) @@@ (กินไหม)

ยอดทอง : ฉันไม่กินหรอก ของแบบนี้ (ทิ้งดอกไม้ลงทะเลจนหมด)

คนอื่นๆ : อ้าว !

ไฟเวทีดับมืด

ผู้หญิงคนนั้น : หิวไหม

กาเหว่า : หิวข้าว

ยักษ์ตัวแดง : หิวข้าว

ทั้งสามคนหัวเราะ

ยอดทอง : หนวกหู !

ยักษ์ตัวแดง : He's angry because he's hungry.

ผู้หญิงคนนั้น : ธรรมดาเวลาหิวข้าว เราจะอารมณ์ไม่ดี แต่พอหิวขนาดนี้ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจาก หัวเราะ

กาเหว่า : ยิ่งหัวเราะก็ยิ่งหิว ยิ่งหิวก็ยิ่งหัวเราะ พวกเราทำได้เพียงทำใจให้รื่นเริงเข้าไว้

ไฟเวทีมืด 1 วินาที

ยักษ์ตัวแดงและผู้หญิงคนนั้นนอนอยู่กับพื้นเวที

ยักษ์ตัวแดง : @@@@@

ผู้หญิงคนนั้น : พี่ พี่ช่วยไปดูแทนเขาหน่อยสิ

กาเหว่า : ดูอะไร

ผู้หญิงคนนั้น : Angus บอกว่ารู้สึกว่าจะมองเห็นฝั่งโน้นของทะเลแล้ว

กาเหว่า : ไหน ดูซิ

ผู้หญิงคนนั้น : เห็นไหม

กาเหว่า : ไม่เห็น อ้าว ! ยักษ์ตัวแดงไม่หายใจแล้ว

กาเหว่ากับผู้หญิงคนนั้นหัวเราะ

กาเหว่า : สิ่งที่ทำให้ผมหยุดหัวเราะก็คือพายุ พายุพัดใกล้เข้ามา ท้องฟ้าและทะเลเริ่มไม่สดใส ที่ยังร่าเริงอยู่เหมือนเดิมมีแต่น้องสาวของผมเท่านั้น ร่าเริงสดใสยังกับท้องฟ้าในวันพิธีศพของน้องสาวผมเลย

ฉากที่ 16

ลมพายุใกล้เข้ามา

เหตุการณ์ย้อนกลับไปที่ฉากแรก

คนสี่คนเรือแตกอยู่กลางทะเลที่มีพายุ

สามคนถูกคลื่นพัดพาขึ้นฝั่ง

คนสามคนที่คลื่นพัดพามาขึ้นฝั่ง ลุกขึ้นยืน และกลายเป็นคนที่เข้ามาช่วย

ผู้ชาย 1 : ยังมีลมหายใจ !

ผู้ชาย 2 : รีบดึงตัวขึ้นมาเร็วเข้า !

ผู้ชาย 1 : หาอะไรมาห่มให้หายหนาวด้วย !

ผู้หญิง 1 : มีกี่คนน่ะ

ผู้ชาย 1 : สามคน

ผู้ชาย 2 : ดูสิ ! พวกนั้นเองแหละ พวกนั้นยังไม่ตาย เขารอดชีวิตกลับมาได้

ผู้ชาย 1 : มีนังผู้หญิงคนนั้นอยู่ด้วย

ผู้หญิง 1 : เรื่องอะไรจะต้องไปช่วยนังผู้หญิงคนนั้น เอาทิ้งลงทะเลไปอีกเถอะพวกเรา

ผู้ชาย 2 : อย่าเลยเขาอุตส่าห์รอดมาได้ อย่าไปทำอะไรเขาอีกเลย

กลุ่มชาวบ้านช่วยกาเหว่าและยอดทองออกไป เพลือเพียง “ผู้หญิงคนนั้น” ผู้ชาย 1 กลายเป็นหญิงชรา ถือถ้วยซุปเข้ามา

ผู้หญิงคนนั้น : ขอบใจมากจ้ะ อร่อยจังเลย

หญิงชรา : ฮื่อ ! นี่ซุปฉลาม ปรุงพิเศษเลยนะ สำหรับคนที่รอดชีวิตมาได้

ผู้หญิงคนนั้น : ยายว่าไงนะจ๊ะ

หญิงชรา : ยายบอกว่าปรุงพิเศษน่ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ไม่ใช่จ้ะ เมื่อกี๊ยายบอกว่าซุปอะไรจ๊ะ

หญิงชรา : หูฉลาม ซุปหูฉลามจ้ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ซุปหูฉลามไม่ได้เป็นอย่างงี้ซักหน่อย

หญิงชรา : เคยกินซุปหูฉลามเหรอจ๊ะ

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันกินทุกวันเลยจ้ะ เวลาอยู่ในทะเล ก็เลยรู้ว่านี่ไม่ใช่ซุปหูฉลามแน่ๆ

ผู้หญิงคนนั้นร้องตะโกนแล้วเข้าไปข้างใน

ยอดทอง : เขาเป็นอะไรไปน่ะ

กาเหว่า : ไปอ้วกอยู่ข้างในแน่ะ

ยอดทอง : อ้วกเหรอ

กาเหว่า : อ้วกใหญ่เลยทั้งๆที่มีแต่น้ำย่อย ไม่มีอาหารอะไรเลย

ยอดทอง : เขาไม่ได้กินอะไรเลยมาตั้งหลายวัน ระหว่างที่อยู่ในทะเล พอมากินปลาฉลามก็เลย อ้วกออกมา เพราะว่าท้องว่างนะสิ

ผู้หญิงคนนั้นเดินหน้าถอดสีออกมายืนนิ่ง

ผู้หญิงคนนั้น : แกบอกว่าเป็นหูฉลามใช่ไหม

ยอดทอง : อะไรนะ

ผู้หญิงคนนั้น : ยอดทอง ตอนที่อยู่ในทะเลแกบอกว่าของที่เอามาให้กินเป็นหูฉลามใช่ไหม ตอนนั้นฉันเบลอๆ อยู่

ยอดทอง : ฉันว่ายังงั้นเหรอ

ผู้หญิงคนนั้น : แกบอกว่ายังงั้น แต่ที่ฉันกินเข้าไปต้องไม่ใช่หูฉลามแน่ๆ

ยอดทอง : เธอมาโทษฉัน บอกว่าตอนนั้นเธอเบลอ แต่ความจริงเธอน่าจะรู้นะว่านั่นไม่ใช่หูฉลาม

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันไม่รู้

ยอดทอง : เธอแกล้งทำเป็นไม่รู้ใช่ไหม ไม่งั้นจะเชื่อคนโกหกอย่างฉันได้ง่ายๆเหรอ เวลาที่ฉันบอกว่าเป็นหูฉลาม

ผู้หญิงคนนั้น : พี่

ยอดทอง : เธอไม่เคยเชื่อที่ฉันพูดเลย แล้วทำไมตอนนั้น...

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันถามพี่ชายฉัน ไม่ได้ถามแก

ยอดทอง : ฉันอยากให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไป อยากให้รอดมาได้ เพราะฉันรักเธอ .. แฮะ ! แฮะ ! ไม่จริงหรอก ฉันอยากนอนกับเธอ ถ้าเธอตายไปซะ ก็จะไม่ได้นอนกับเธอ

ผู้หญิงคนนั้น : พี่ ! บอกความจริงหน่อยเถอะ ตอนที่ฉันใกล้ตาย Angusตายไปแล้วเหรอ เขายังมีลมหายใจอยู่หรือเปล่า

กาเหว่า : อะไรนะ

ผู้หญิงคนนั้น : ความจริงเป็นไงจ๊ะ

กาเหว่า : เธอถามอะไร พี่ไม่เข้าใจ

ผู้หญิงคนนั้น : เข้าใจซี ตอนที่ฉันกินซุปหูฉลามน่ะ Angus ตายไปรึยัง

ยอดทอง : ไม่เห็นเกี่ยวกันเลย มันตายไปแล้ว เธอยังอยู่ มันเป็นยักษ์ ไม่ใช่คน เธอกินปลาฉลามได้ไม่ใช่เหรอ ถึงเนื้อจะสีแดงถ้าเป็นปลาฉลามก็กินได้ไม่ใช่เหรอ ถึงฉันจะเป็นยังงี้ฉันก็ห่วงเธอ

นะ ตอนนั้นเธอใกล้จะตายเต็มที เราอยู่ในทะเลไม่มีอะไรกิน เธออาการหนักกินอะไรก็คงจะไม่ได้ พอดีเจ้ายักษ์แดงตาย ตอนนั้นมันไม่ใช่ทั้งยักษ์ ไม่ใช่ทั้งคนแล้ว เป็นแค่ก้อนเนื้อที่เป็นอาหารได้เท่านั้น

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันกินเขาใช่ไหม

ยอดทอง : ใช่แล้ว

ผู้หญิงคนนั้น : พี่ก็กินใช่ไหม

กาเหว่า : กิน อร่อยดี กำลังหิวจัด

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันล่ะ

กาเหว่า : หือ ?

ผู้หญิงคนนั้น : ฉันก็กินเนื้อเขาเข้าไปด้วยใช่ไหม

กาเหว่า : เธอทำตาปรือๆ ตอนนั้นยังหัวเราะอยู่เลยนะ พวกเราป้อนให้ก็ไม่ยอมกิน

ยอดทอง : ฉันก็เลยต้องโกหกว่าเป็นเนื้อฉลาม หูฉลาม กินได้ไม่เป็นไร จะได้ไม่อดตาย

ผู้หญิงคนนั้น : ตอนแรกที่ฉันพบเขา ฉันบอกเขาว่าเขาเป็นยักษ์เพราะเขากินคน แต่ขอโทษนะ ฉันพูดผิด ยักษ์ไม่ได้กินคน แต่คนกินยักษ์ คนกินยักษ์เพื่อเอาชีวิตรอด ฉันยังจำได้ว่าเธอเคยยื่นแขนออกมาบอกว่า “กินซะแล้วก็มีชีวิตอยู่ต่อไป” ฉันกินเธอ แล้วก็รอดชีวิตมาได้นี่ไง

กาเหว่าอยู่บนเวทีคนเดียว

กาเหว่า : น้องสาวผมตายหลังจากนั้นสองวัน เขากระโดดจากหน้าผาที่สูงที่สุดลงไปในทะเล ตั้งแต่วันนั้นมา ยอดทองก็ไร้ชีวิตชีวา แต่ผมไม่เปลี่ยน ผมคงไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราวอะไรในโลกนี้ก็เลยอยู่ต่อมาได้ บางทีผมจะนึกถึงภาพน้องสาวและยักษ์ตัวแดงหัวเราะกันอยู่ในเรือ ตอนนั้นผมคิดว่าเธอหัวเราะ แต่ความจริงเธออาจกำลังสิ้นหวังก็ได้ เวลานึกถึงภาพนี้ขึ้นมาได้ผมมักจะหัวเราะ และเริ่มเข้าใจความหมายของคำว่าสิ้นหวังมาทีละน้อย แต่ผมคงไม่สิ้นหวัง เพราะวันนี้ก็อาจจะมีอะไรลอยมาจากฝั่งโน้นของทะเล พอผมหายใจเข้าฝั่งโน้นก็จะอยู่ใกล้เข้ามา พอผมหายใจออกมันก็อยู่ห่างไกลออกไปอีก ผมหายใจเข้าออกพร้อมกับฝั่งโน้นของทะเล และความสิ้นหวังของน้องสาวผมก็จมลงที่ฝั่งโน้นของทะเลนั่นเอง

ตัวละคร

เบ้นซ์มอร์	:	ยักษ์ตัวแดง (Angus)
อ้อมเอ๋ย	:	ผู้หญิงคนนั้น (ฟักแฟง)
อั๋น	:	กาแหว่า / ผู้ชาย 4 / ผู้ตัดสินคดี 1
ตี๋	:	ยอดทอง
จูนเลียต	:	แม่เด็ก / ผู้หญิง 2 / ผู้หญิง 4 / ไทยมุง 2,6 / ผู้หญิง 7 / ผู้ตัดสินคดี 4
พู่กัน	:	พ่อเด็ก / ผู้ชาย 1 / ไทยมุง 3,5 / ผู้ตัดสินคดี 3
ซันโนนีม	:	ยายแก่ / ผู้หญิง 1 / ผู้หญิง 5 / ผู้หญิง 6 / ผู้ตัดสินคดี 2
ไผ่	:	ตาแก่ / ผู้ชาย 3 / ผู้ชาย 5 / พ่อเฒ่า (มาก)
เต้ยแทน	:	พ่อเฒ่า / ไทยมุง 1 / ผู้ชาย 2
อิงกานต์	:	หญิงชรา / ผู้หญิง 3 / ไทยมุง 4

ภาพรวมโปสเตอร์เทศกาลศิลปะการแสดงนิพนธ์ ๒๕๕๖

Poster ยักษ์ตัวแดง AKAONI

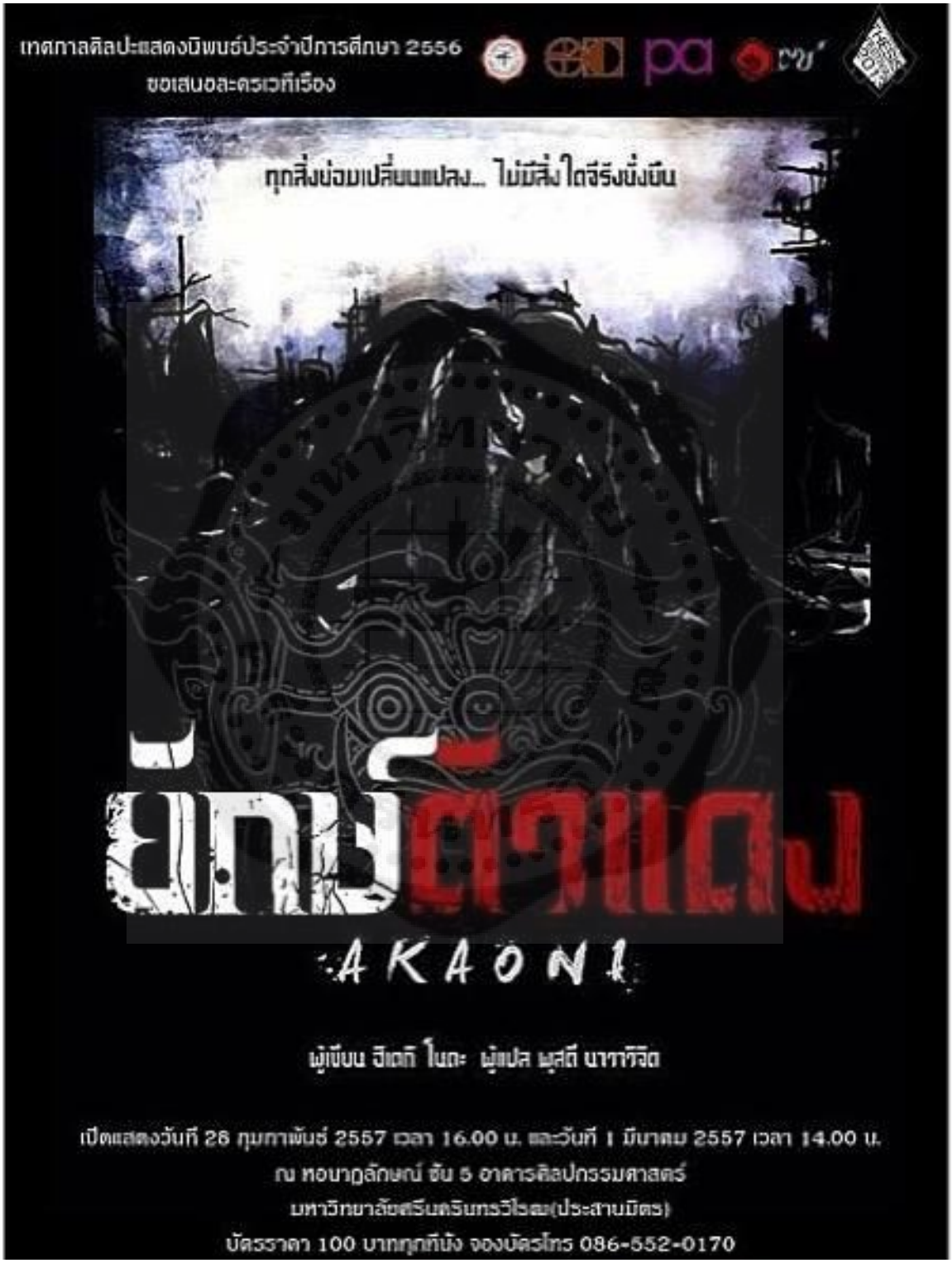

บัตรชมละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง

สูจิบัตร

ทีมงานผู้ออกแบบ

ภภพล อัศวสังหาริ (ณ ณณณ) ผู้ออกแบบฉาก
"มนุษย์ เปรียบเสมือนเป็นหน้ากระดาษต้องค่อยๆอ่านไปเรื่อยๆและสักวันคุณจะจดภาพตะกอนที่แม่ตัวคุณเองก็มี"

ชลทิศ พระก่ายาน (คุณชายพิท) ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย
ตำแหน่งหน้าที่การงาน มันเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืนไม่มั่นคง อย่าไปยึดติด เพราะจะเป็นเป็นตัวของตัวเองดีที่สุด จากการทำงานสิ่งไหนที่ดีก็เก็บไว้ สิ่งที่ไม่ดีก็ไม่ต้องไปจดจำมัน
"มีเงินหุดละกระเหรี่ยน ไม่ให้หุดเทียร์ลีดเดอร์"

นรวัฒน์ เผยวิรัช (กานเกล้า)
ผู้ออกแบบการแต่งหน้าและทรงผม
"ความแตกต่างทำให้เกิดความสมดุลบนโลก หากเรายอมรับความแตกต่างได้ เราก็จะอยู่บนโลกนี้ได้อย่างกลมกลืน"

ประพิมพร ดลองเจริญกิจ (พิมโม่) ผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย
"การแต่งกายหรือบุคลิกภายนอกที่แตกต่างจากคนทั่วๆไป ไม่สามารถวัดค่าความเป็นคนได้ว่ามีมากน้อยแค่ไหน การกระทำต่างหากที่เป็นตัวปรัดสินของความเป็นคน"

จันทร์ฉาย แสนสร้อย (แจส) ผู้ออกแบบแสงและเสียง
เปิดใจ ให้กว้าง กว่าเปิดตา
สิ่งที่เห็นไม่ใช่ทั้งหมดของความจริง"

นักแสดง

ทวิพัฒน์ พลายแก้ว (ปุ้มปุ้ย) สังกัด ลักษณ์วิไลเลย
"การที่จะสร้างนิยามความสำเร็จว่าคืออะไรมันค่อนข้างยาก ทำไมคนเราต้องมีชีวิตเพื่อ สักวันนึงเป็นชื่อเสียงเป็นเงินทอง สักวันนึงเป็นที่ยอมรับ ถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ดีๆ แต่ว่าสิ่งที่ดีๆนั้นมันอาจจะไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับคุณเสมอไป"

"I have a dream, let freedom ring...เสียงที่ดังกว่า"

ภัทรกร บุญเลิศวิทยกุล (ต้อนรับ) สังกัด ผู้หญิงคนนั้น
"ในช่วงแรกที่เริ่มได้ช่วงแรกๆ ทำไมการแสดงมันดูเหมือนง่ายมาก ชอบมีสักพักเข้าสักพักนึงมาว่า ใช่ไหมที่เป็นอยู่ใช่ที่ใช่และสำคัญสำหรับเรา คุณค่าของสิ่งนี้คือ คุณค่าของเงินหรือว่าที่จะเป็นเงินก็ตาม ที่จะลูกขึ้นมาแก้ไขปัญหาต่างๆของเรา"

"อะไรแบบลางๆที่ไกลสิ้นสุดจะกลายเป็นความฝันของฉันตลอดไป...ผู้หญิงคนนั้น"

ภคกฤต สังหา (ตั้ม) สังกัด การดำ
"การดำ" เป็นตัวละครที่มีความสุภาพอ่อนโยน มีหลายๆด้านที่สะท้อนออกมาทางสีหน้าและน้ำเสียง การเป็นหนึ่งในตัวแสดงอาจเป็นอีกการเรียนรู้หนึ่งของชีวิตคุณครับผม

"เขาว่ากันว่าคนที่ไม่ดีแต่ดี คนที่ดีแต่ร้ายไม่มีในโลก อย่างที่ใครว่ากัน...การดำ"

ณัชชชัย ศรีวิวัฒน์ (ณัช) สังกัด ลองเทค
"ชอบใช้ชีวิตแต่ละวันให้ดีที่สุดอย่างที่ตั้งใจไว้ และทำในสิ่งที่ถูกต้องถึงแม้ว่าจะยากลำบากแค่ไหนก็ตาม เพราะการมีใครสักคนมาคอยสนับสนุนให้เราก้าวต่อไปได้ นั่นคือสิ่งที่ทำให้ผมมีแรงสู้ต่อมาจาก "ลองเทค"

"การได้เขามาเป็นการตอกย้ำความมั่นใจให้แก่...ลองเทค"

นิติกร สังข์ทอง (ปุ้มปุ้ย) สังกัด ลองเทค
"ทุกคนมีการทำงานที่ชัดเจนที่ชัดเจนว่าถูกต้อง ในความถูกต้องย่อมมีความแตกต่าง จะมากจะน้อยสุดท้ายก็ไม่ใกล้ไม่ไกลที่จะดีเกิน"

"พวกเราไม่สนใจด้วยซ้ำว่าคนอื่นจะคิดยังไง เพื่อนของฉันผู้หญิงคนนั้นน่ะ"

ภาสิต ตำลอกวิทิวาที (ปิ๊กปิ๊กปิ๊ก) สังกัด กองดิว
"มนุษย์ทุกคนอยู่ตรงนี้ได้ด้วยความพิเศษต่าง"

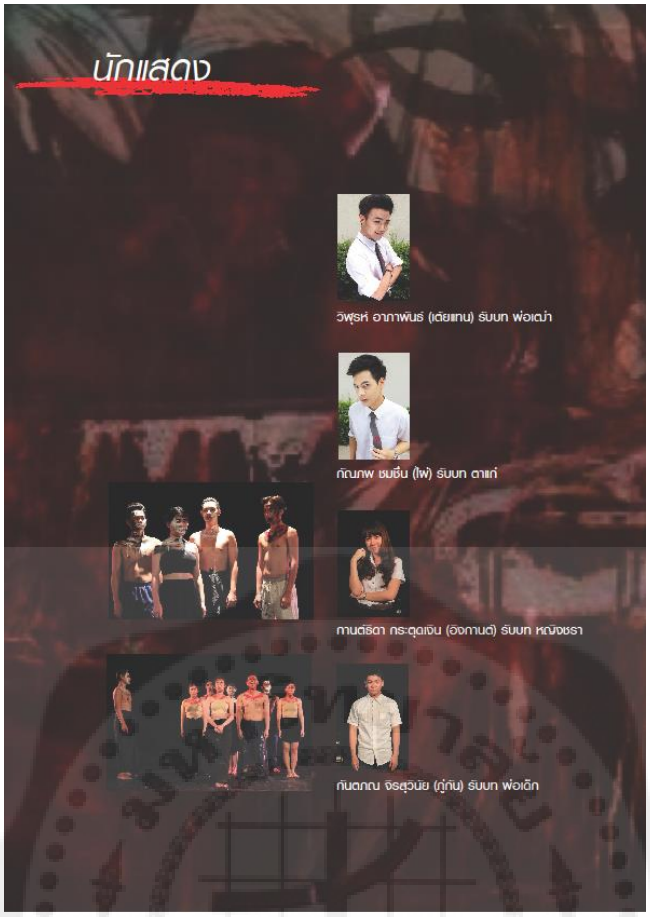

ใบประกาศรับสมัครนักแสดง

คัดเลือกนักแสดง

รับสมัครนักแสดง ละครเวทีเรื่อง ยักษ์ตัวแดง

วันพฤหัสบดีที่ 11 กรกฎาคม 2556

ณ ตึกคณะศิลปกรรมศาสตร์ ชั้น 13 เวลา ก่อนพระอาทิตย์ตกดิน

ติดต่อ 088-9805730 พี่อั้น และ 080-5861525 พี่ยัง

นักแสดงชาย 3 คน นักแสดงหญิง 1 คน
ไม่จำกัดเพศ รูปร่าง หน้าตา ขอแค่มีความสนใจ
มีใจรักที่จะทำงานละครเวที
มีความสามารถในการใช้ร่างกายเบื้องต้น (Movement)
หรือหากไม่มีแต่พร้อมที่จะเปิดใจเรียนรู้เราก็ยินดีที่จะให้โอกาส
แล้วพบกันนะจ๊ะ...ทุกคน @@@@

ใบสมัครนักแสดง

ใบสมัคร THESIS PRODUCTION ศึกษ์ชัวแดง

ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ ปอ วรุนันท์ นามสกุล ตรงพันธ์ ชื่อเล่น เต่าแหน

คณะ ศิลปศาสตร์ สาขาวิชา ศิลปการแสดง ชั้นปี 3

วันเกิด 15 / 09 / 33 อายุ 20 ปี เพศ หญิง

บ้านอยู่แถวไหน Chaeng Wat park

Tel 093 - 040 - 5998 E-mail Taeyjom@live.com

Facebook Taeyjom Aksornsri ID Line ttmaterial

IG Taeyjom อื่นๆ

ลงสมัครตำแหน่ง

☑ นักแสดง .....

☐ ฝ่ายออกแบบ .....

ข้อมูลทั่วไป

ทำไมคุณถึงสนใจโปรดักชั่นนี้ อยากลองเล่น ทดลองแสดง น่าจะเป็นประสบการณ์ที่ดี ร่วมงานสิ่งนู้นใหม่ๆ

ชื่อเพลง ๆแรก ที่นึกออกในหัว? Love on top ฮิวจอนแท้

ยักษ์ (สำหรับคุณ) คืออะไร ใจที่ดูเข้าครอบงำ เหงื่อ

สิ่งที่คุณอยากบอกกับสังคมปัจจุบัน อากาศร้อนขึ้นทุกวัน เงื่อนไขหนึ่งไม่มีวันหยุดพัก

สุดท้ายแล้ว คุณอยากให้ละครเรื่องนี้ตอบโจทย์อย่างไรกับคุณ อยากให้ทุกคนได้ใช้เวลาร่วมกันกับครอบครัวมากขึ้น

ฝั่งโน้นนนน!!! ของทะเล หน้าตาเป็นอย่างไร ไม่มีเหตุผลเลยค่ะ "เลขแค้วมีสิทธิ์"

- ลองนึกถึงทะเล แล้วเลือกว่าทะเลในความคิดของคุณเป็นอย่างไร

☐ สีน้ำเงิน
☐ ใส สะอาด
☑ สีเขียว
☐ ขุ่น

- ในช่วงปิดเทอม คุณไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อน แต่เมื่อคุณขึ้นรถไฟไปแล้ว กลับนึกขึ้นได้ว่าลืมหยิบของสิ่งหนึ่งใส่ในกระเป๋า คุณคิดว่าสิ่งนั้น น่าจะเป็น...

☐ ขนม
☐ แปรงสีฟัน
☐ ร่ม
☑ เกมส์

ใบสมัคร THESIS PRODUCTION ศึกษ์ชัวแดง

ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ พลอย กันยกุล นามสกุล จิรสุวัณณ์ ชื่อเล่น ปุ้กปิ้น

คณะ ศิลปศาสตร์และการจัดการ สาขาวิชา ศิลปการแสดง ชั้นปี 2

วันเกิด 25 กุมภาพันธ์ 2537 อายุ 19 ปี เพศ หญิง

บ้านอยู่แถวไหน ตลาดไผ่ท่า สามเสน

Tel 088 - 085 - 3814 E-mail minzy_two.pf@hotmail.co.th

Facebook Ginkgon Jiraswongsa ID Line pg.2502

IG pugunfofa อื่นๆ -

ลงสมัครตำแหน่ง

☑ นักแสดง .....

☐ ฝ่ายออกแบบ .....

ข้อมูลทั่วไป

ทำไมคุณถึงสนใจโปรดักชั่นนี้ อยากรู้ว่าเขาสร้างสรรค์ผลงานกันยังไง

ชื่อเพลง ๆแรก ที่นึกออกในหัว? ขอใจ k3mi k22e

ยักษ์ (สำหรับคุณ) คืออะไร ความรู้สึกมืดมน

สิ่งที่คุณอยากบอกกับสังคมปัจจุบัน ยังไม่รู้

สุดท้ายแล้ว คุณอยากให้ละครเรื่องนี้ตอบโจทย์อย่างไรกับคุณ ^_^

ฝั่งโน้นนนน!!! ของทะเล หน้าตาเป็นอย่างไร เฟินดีกี

- ลองนึกถึงทะเล แล้วเลือกว่าทะเลในความคิดของคุณเป็นอย่างไร

☑ สีน้ำเงิน
☐ ใส สะอาด
☐ สีเขียว
☐ ขุ่น

- ในช่วงปิดเทอม คุณไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อน แต่เมื่อคุณขึ้นรถไฟไปแล้ว กลับนึกขึ้นได้ว่าลืมหยิบของสิ่งหนึ่งใส่ในกระเป๋า คุณคิดว่าสิ่งนั้น น่าจะเป็น...

☑ ขนม
☐ แปรงสีฟัน
☐ ร่ม
☐ เกมส์

ใบสมัคร THESIS PRODUCTION ยักษ์ตัวแดง

ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ พย กัญญา นามสกุล [illegible] ชื่อเล่น [illegible]
คณะ ..... สาขาวิชา ..... ชั้นปี 3
วันเกิด 21 พค อายุ 21 ปี เพศ [illegible]
บ้านอยู่แถวไหน [illegible]
Tel 086-737[illegible] E-mail .....
Facebook Kan Kannapob ID Line Kannapob
IG ..... อื่นๆ .....

ลงสมัครตำแหน่ง

☑ นักแสดง อยากได้
☐ ฝ่ายออกแบบ .....

ข้อมูลทั่วไป

ทำไมคุณถึงสนใจโปรดักชั่นนี้ ก็สนใจในเรื่อง
ชื่อเพลง ๆแรก ที่นึกออกในหัว? [illegible]
ยักษ์ (สำหรับคุณ) คืออะไร [illegible]
สิ่งที่คุณอยากบอกกับสังคมปัจจุบัน [illegible]
สุดท้ายแล้ว คุณอยากให้ละครเรื่องนี้ตอบโจทย์อย่างไรกับคุณ ได้อะไรก็อย่างนั้นแหละ
ฝั่งโน้นนนน!!! ของทะเล หน้าตาเป็นอย่างไร [illegible]

- ลองนึกถึงทะเล แล้วเลือกว่าทะเลในความคิดของคุณเป็นอย่างไร

☐ สีน้ำเงิน
☑ ใส สะอาด
☐ สีเขียว
☐ ขุ่น

- ในช่วงปิดเทอม คุณไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อน แต่เมื่อคุณขึ้นรถไฟไปแล้ว กลับนึกขึ้นได้ว่าลืมหยิบของสิ่งหนึ่งใส่ในกระเป๋า คุณคิดว่าสิ่งนั้น น่าจะเป็น...

☐ ขนม
☑ แปรงสีฟัน
☐ ร่ม
☐ เกมส์

ใบสมัคร THESIS PRODUCTION ยักษ์ตัวแดง

ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ กานต์ธิดา นามสกุล กระจุดเงิน ชื่อเล่น ธิกานต์
คณะ ศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชา การแสดงและกำกับการแสดง ชั้นปี 2
วันเกิด 23 มิถุนายน 2546 อายุ 20 ปี เพศ หญิง
บ้านอยู่แถวไหน ศรีนุมวิท 64
Tel 082-9219777 E-mail toumping_2@hotmail.com
Facebook kan ksp ID Line k_thida
IG adihtnak อื่นๆ .....

ลงสมัครตำแหน่ง

☑ นักแสดง .....
☐ ฝ่ายออกแบบ .....

ข้อมูลทั่วไป

ทำไมคุณถึงสนใจโปรดักชั่นนี้ อยากทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ อยากฝึกตัวเอง
ชื่อเพลง ๆแรก ที่นึกออกในหัว? ดีนจันทร์
ยักษ์ (สำหรับคุณ) คืออะไร คนที่ไม่อยู่ ไม่ชอบกินผัก น่ากลัว
สิ่งที่คุณอยากบอกกับสังคมปัจจุบัน สังขยักที่ เลิกจุ้นวายได้แล้ว
สุดท้ายแล้ว คุณอยากให้ละครเรื่องนี้ตอบโจทย์อย่างไรกับคุณ ทุกปัจจุบันทั้งหมดนี้ที่ผ่านมา แล้วก็มีผลการแสดง
ฝั่งโน้นนนน!!! ของทะเล หน้าตาเป็นอย่างไร กลัว ไกล ดูสงบ ไม่วุ่นวาย สีสง่า สบาย

- ลองนึกถึงทะเล แล้วเลือกว่าทะเลในความคิดของคุณเป็นอย่างไร

☑ สีน้ำเงิน
☐ ใส สะอาด
☐ สีเขียว
☐ ขุ่น

- ในช่วงปิดเทอม คุณไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อน แต่เมื่อคุณขึ้นรถไฟไปแล้ว กลับนึกขึ้นได้ว่าลืมหยิบของสิ่งหนึ่งใส่ในกระเป๋า คุณคิดว่าสิ่งนั้น น่าจะเป็น...

☐ ขนม
☑ แปรงสีฟัน
☐ ร่ม
☐ เกมส์

ตารางการฝึกซ้อม

เดือนสิงหาคม 2556	เดือนกันยายน 2556	เดือนตุลาคม 2556
สัปดาห์ที่ 1 (4 - 10 สิงหาคม 2556) 09.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - อ่านบทละครพร้อมกันครั้งแรก - ฝ่ายออกแบบเสื้อผ้าเข้ามาวัดตัวนักแสดง - คุยเรื่องละครสั้น ลูกค้าคนที่หนึ่งร้อย	สัปดาห์ที่ 5 (1 - 7 กันยายน 2556) 12.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 1 - 5	สัปดาห์ที่ 9 (29 กันยายน - 5 ตุลาคม 2556) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 1 - 5
	สัปดาห์ที่ 6 (8 - 14 กันยายน 2556) 12.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 1 - 5	สัปดาห์ที่ 10 (6 - 12 ตุลาคม 2556) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 1 – 7 - ส่งความคืบหน้าครั้งที่ 1
	สัปดาห์ที่ 7 (15 - 21 กันยายน 2556) 12.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 5 - 7	สัปดาห์ที่ 11 (13 - 19 ตุลาคม 2556) หยุด
	สัปดาห์ที่ 8 (22 - 28 กันยายน 2556) 12.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 5 - 7	สัปดาห์ที่ 12 (20 - 26 ตุลาคม 2556) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 1 – 7 - ส่งความคืบหน้าครั้งที่ 1.5
เดือนพฤศจิกายน 2556	**เดือนธันวาคม 2556**	**เดือนมกราคม 2557**
สัปดาห์ที่ 13 (27 ตุลาคม - 2 พฤศจิกายน 2556) 13.00 นักแสดงทุกคน	สัปดาห์ที่ 18 (1 - 7 ธันวาคม 2556) 13.00 นักแสดงทุกคน	สัปดาห์ที่ 22 (29 ธันวาคม 2556 - 4 มกราคม 2557)

16.30 น้องๆทุกคนตามมา - เริ่มวิเคราะห์ตัวละคร และหาความต้องการในสิ่งที่พูด - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 2 - 4	16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมการเคลื่อนไหว (Movement), ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 1 – 9 - ส่งความคืบหน้าครั้งที่ 2 ในวันที่ 4 ธันวาคม	หยุด
สัปดาห์ที่ 14 (3 - 9 พฤศจิกายน 2556) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 2 - 4	สัปดาห์ที่ 19 (8 - 14 ธันวาคม 2556) หยุด	สัปดาห์ที่ 23 (5 - 11 มกราคม 2557) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมการเคลื่อนไหว (Movement), ซ้อมเก็บรายละเอียด - แบบฝึกหัดที่ช่วยค้นหาลักษณะของตัวละครทุกตัว - ซ้อมฉากที่ 1 - 5 - ฝ่ายออกแบบเข้ามาดูซ้อมทุกวันศุกร์
สัปดาห์ที่ 15 (10 - 16 พฤศจิกายน 2556) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 1 - 5	สัปดาห์ที่ 20 (15 - 21 ธันวาคม 2556) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - สรุปทิศทางของเรื่อง - เริ่มวิเคราะห์ตัวละคร ในแนวทางใหม่	สัปดาห์ที่ 24 (12 - 18 มกราคม 2557) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมการเคลื่อนไหว (Movement), ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 6 - 10 - ฝ่ายออกแบบเข้ามาดูซ้อมทุกวันศุกร์
สัปดาห์ที่ 16 (17 - 23 พฤศจิกายน 2556) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมการเคลื่อนไหว (Movement), ซ้อมเก็บรายละเอียด - การนำลักษณะของสัตว์มาใช้กับตัวละคร - ซ้อมฉากที่ 1 - 6	สัปดาห์ที่ 21 (22 - 28 ธันวาคม 2556) หยุด	สัปดาห์ที่ 25 (19 - 25 มกราคม 2557) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมการเคลื่อนไหว (Movement), ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมฉากที่ 10 - 16 - ฝ่ายออกแบบเข้ามาดูซ้อมทุกวันศุกร์
สัปดาห์ที่ 17		

(24 - 30 พฤศจิกายน 2556) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมการเคลื่อนไหว (Movement), ซ้อมเก็บรายละเอียด - การนำลักษณะของสัตว์มาใช้กับตัวละคร - ซ้อมฉากที่ 7 - 9		
เดือนกุมภาพันธ์ 2557		
สัปดาห์ที่ 26 (26 มกราคม - 1 กุมภาพันธ์ 2557) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมการเคลื่อนไหว (Movement), ซ้อมเก็บรายละเอียด - แก้ไขฉากต่างๆ - ฝ่ายออกแบบเข้ามาดูซ้อมทุกวันศุกร์	สัปดาห์ที่ 27 (2 - 8 กุมภาพันธ์ 2557) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด, แก้ไขฉากต่างๆ - ฝ่ายออกแบบเข้ามาดูซ้อมทุกวันศุกร์ - ซ้อมตั้งแต่ต้นจนจบ	สัปดาห์ที่ 28 (9 - 15 กุมภาพันธ์ 2557) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - วันจันทร์ที่ 10 กุมภาพันธ์ 2557 ส่งความคืบหน้า 100 % - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ฝ่ายออกแบบเข้ามาดูซ้อมทุกวันศุกร์
สัปดาห์ที่ 29 (16 - 22 กุมภาพันธ์ 2557) 13.00 นักแสดงทุกคน 16.30 น้องๆทุกคนตามมา - ซ้อมเก็บรายละเอียด - แก้ไขฉากต่างๆ - ฝ่ายออกแบบเข้ามาดูซ้อมทุกวันศุกร์	สัปดาห์ที่ 30 (23 กุมภาพันธ์ - 1 มีนาคม 2557) 13.00 นักแสดงทุกคน - ซ้อมเก็บรายละเอียด - ซ้อมเทคนิคและซ้อมใหญ่ - วันทำการแสดง 27 กุมภาพันธ์ - 1 มีนาคม 2557	

เนื้อเพลง เดือนเพ็ญ

อัศนี พลจันทร นักคิดนักเขียนนักปฏิวัติ ผู้ประพันธ์เพลง "คิดถึงบ้าน" หรือ "เดือนเพ็ญ" เจ้าของนามปากกา "นายผี", "อินทรายุธ" ฯลฯ "นายผี" เป็นนามปากกาของอัศนี พลจันทร กวีการเมือง และนักเขียนนักปฏิวัติคนสำคัญคนหนึ่ง (โปรดสังเกตว่า นามสกุลของท่านผู้นี้ เขียนว่า พลจันทร ไม่ใช่ พลจันท์ อย่างที่หลายคนเข้าใจผิด (อัศนี พลจันท์ เป็นเพียงนามปากกาหนึ่งในหลายสิบนามปากกาของท่านผู้นี้) บิดาของท่านสืบสายมาจากพระยาพล (จันทร) ผู้รั้งเมืองกาญจนบุรีต้นสมัยรัตนโกสินทร์ เป็นต้นกำเนิดสกุล พลจันทร และ พลกุล

หลังพิธีเผาในวันที่ 11 มกราคม 2541 อัศนี พลจันทร์ ได้นอนอย่างสงบภายในอนุสรณ์สถานซึ่งสลัก คำว่า " เดือนเพ็ญ " ไว้บนพื้นหินอ่อน กลางไร่อ้อย ของคู่ชีวิต ณ จังหวัดกำแพงเพชร สงบลงในความเชื่อมั่นที่ว่า เพ็ญนั้นคงยังเด่นดวง ตราบใดที่สังคมยังเหลื่อมล้ำ และมีคนลุกขึ้นต่อกรกับความไม่เป็นธรรม..

เดือนเพ็ญแสงเย็นเห็นอร่าม นภาแจ่มนวลดูงาม เย็นยิ่งหนอยามเมื่อลมพัดมา
แสงจันทร์นวลชวนใจข้า คิดถึงถิ่นที่จากมา คิดถึงท้องนาบ้านเรือนที่เคยเนา

กองไฟสุมควายตามคอก คงยังไม่มอดดับดอก จันทร์เอยช่วยบอกให้ลมช่วยเป่า
โหมไฟให้แรงเข้า พัดไล่ความเยือกเย็นหนาว ให้พี่น้องเรานอนหลับอุ่นสบาย

เรไรร้องฟังดังว่า เสียงเจ้าที่เฝ้าคอยหา ลมเอ๋ยช่วยมากระซิบข้างกาย
ข้ายังคอยอยู่มิหน่าย มิเลือนเคลื่อนคลาย คิดถึงมิวายที่เราจากมา

ลมเอยจงเป็นสื่อให้ น้ำรักจากห้วงดวงใจ ของข้านี้ไปบอกเขานะนา
ให้คนไทยรู้ว่า ไม่นานลูกที่จากมา จะไปซบหน้าในอกแม่เอย.

เนื้อร้องฉบับนี้ ได้รับการตรวจทานจาก ป้าลม หรือ วิมล พลจันทร ภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากของนายผี

คัดจากหนังสือ รำลึกถึงนายผี จากป้าลมจัดพิมพ์ในวาระอายุครบ 72 ปี

ในส่วนทำนองของเพลงนี้ ผู้รู้ทางดนตรีไทยให้ความเห็นไว้ว่า นายผี ใช้ทำนองเพลงไทยเดิมที่ชื่อพม่าเห่มาดัดแปลงเป็นแนวทำนองหลักของเพลง มิได้ประพันธ์ทำนองขึ้นมาใหม่ด้วยตนเอง เพราะเขามิได้เชี่ยวชาญทางด้านดนตรีมากมายนัก (ผิดกับ จิตร ภูมิศักดิ์ นักเขียนนักปฏิวัติร่วมสมัย ที่มีความสามารถทางดนตรีมากกว่า จิตรสามารถเล่นเครื่องดนตรีได้หลายชิ้น และอ่านเขียนโน้ตเพลงทั้งไทยและสากลได้อย่างดี) อีกทั้งเพลงนี้ทั้งเพลง ก็มีเพียงแนวทำนองหลักเพียงท่อนเดียว ไม่มีท่อนแยกตามหลักของดนตรีสากลทั่วไปแต่อย่างใด

เพลง คิดถึงบ้าน นี้ เท่าที่สืบค้นได้พบว่า เป็นการถ่ายทอดมาแบบปากต่อปาก (เพราะผู้ประพันธ์เขียนโน้ตดนตรีไม่เป็น) หรือที่โบราณเรียกว่า ต่อเพลง โดยนายผี สอนให้คนใกล้ชิดร้อง เผอิญนักดนตรีอย่างสุรชัย จันทิมาธร (หงา คาราวาน) ได้ยินเข้า จึงจดจำมาร้องบ้าง และเมื่อเขา(สุรชัย) ออกจากป่ามา ก็นำออกเผยแพร่จนเป็นที่นิยมร้องกันทั่วไป มีนักร้องทั้งแนวเพื่อชีวิตและแนวอื่น ๆ หลายสิบคนนำไปร้อง

เมื่อมีการนำมาร้องต่อๆกันก็เลย เพี้ยนคำไปบ้าง เช่น แสงเย็นเห็นอร่าม เป็น สวยเย็นเห็นอร่าม เย็นยิ่งหนอยามเมื่อลมพัดมา เป็น เย็นชื่นหนอยามเมื่อลมพัดมา ลมเอยจงเป็นสื่อให้ เป็น ลมเอยช่วยเป็นสื่อให้ ของข้านี้ไปบอกเขานะนา เป็น ของข้านี้ไปบอกเขาน้ำนา น้ำรักจากห้วงดวงใจ เป็น นำรักจากห้วงดวงใจ ให้คนไทยรู้ว่า เป็น ให้เมืองไทยรู้ว่า จะไปซบหน้าในอกแม่เอย เป็น จะไปซบหน้าแทบอกแม่เอย สังเกตคำว่า ลม ที่ผู้ประพันธ์นำมาใช้ในท่อนนี้ มีความหมายเป็นสองนัย

นัยแรก หมายถึงลมที่พัดไหวทั่วไป นายผีแต่งเพลงนี้ขึ้นในเขตป่าเขา ครั้งที่หลบลี้เข้าร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์อยู่ในป่าทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ บริเวณภูชาง ทิ้งวิมล พลจันทร คู่ชีวิตของตนไว้ในเมือง มาภายหลังคุณวิมล พลจันทร จึงได้รับการติดต่อ และเดินทางเข้าไปใช้ชีวิตร่วมกันในเขตป่าเขา ประเพณีสำคัญประการหนึ่งของการปฏิวัติคือ การปิดลับชื่อและนามสกุลจริงของแต่ละคน อัศนีย์ พลจันทร จึงต้องเปลี่ยนชื่อเป็น สหายไฟหรือ ลุงไฟ ส่วนภรรยาของท่านที่ตามเข้ามาสมทบภายหลัง ตั้งชื่อว่า สหายลม หรือ ป้าลม
นัยที่สอง อันหมายถึงภรรยาที่รักของท่านนั่นเอง จันทร์เอยช่วยบอกให้ลมช่วยเป่า... จึงน่าจะหมายถึงการฝากให้ดวงจันทร์บอกข่าวแก่คุณวิมล ภรรยาที่รักของตน บอกว่าอะไร.. สุมไฟให้แรงเข้า พัดไล่ความเยือกเย็นหนาว ให้พี่น้องเรานอนหลับอุ่นสบาย

บอกให้ ลม ช่วยเร่งเร้าให้ไฟแห่งการปฏิวัติยิ่งลุกโชนยิ่งขึ้น เพื่อเร่งให้การปฏิวัติสำเร็จ ที่จะทำให้ประชาชนมีความผาสุก กินอิ่ม และนอนอุ่นสบายนั่นเอง คำว่า น้ำรัก ในสมัยนี้ ถูกนำมาใช้ในความหมายในเชิงกามารมณ์เสียจนผิดไปจากความหมายดั้งเดิม คำว่า น้ำรัก ในความหมายเก่ามีความหมายบริสุทธิ์ลึกซึ้งประมาณเดียวกับคำว่า น้ำใจน้ำคำคำว่า นะนา เป็นคำพูดของคนทางภาคอีสานใช้พอนักร้องรุ่นหลังเอาเพลงมาร้อง ถึงท่อนนี้อาจเกรงว่าคนฟังจะไม่รู้เรื่องก็เลยถือโอกาสแก้คำนี้เสีย เป็นนำรักจากห้วงดวงใจ ของข้านี้ไปบอกเขาน้ำนา..

คำประกาศอิสรภาพ I have a dream

I have a dream – ข้าพเจ้ามีความฝัน

เมื่อปี ค.ศ. 1963 (พ.ศ. 2506) มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ นักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน และหมอสอนศาสนานิกายแบปติส เป็นผู้นำในการชุมนุมอย่างสันติที่อนุสาวรีย์ลิงคอล์นในวอชิงตัน ดี.ซี. โดยมีผู้เข้าร่วมถึง 200,000 คน ในการประชุมครั้งนี้เองที่คิงได้แสดงสุนทรพจน์ที่มีชื่อเสียงคือ “ข้าพเจ้ามีความฝัน” (I Have a Dream) นี่เป็นสุนทรพจน์ที่ถูกจัดอันดับในลำดับหนึ่งของสุนทรพจน์ทั้งหมดที่เคยมีการแสดงมาในสหรัฐอเมริกา

แม้จะเป็นเรื่องน่าเศร้าที่เขาถูกลอบสังหารในอีกห้าปีให้หลังจากสุนทรพจน์ครั้งประวัติศาสตร์ในตอนนั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าอเมริกายังมีความคิดการแบ่งแยกสีผิวอย่างรุนแรงฝังรากลึกในชนชาติอยู่ไม่น้อย แต่ก็ต้องนับว่าการเคลื่อนไหว และสุนทรพจน์ “ข้าพเจ้ามีความฝัน” ของมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ ได้เปลี่ยนอเมริกาจากเมื่อ 45 ปีที่แล้วไปมาก เพราะอีก 45 ปีถัดมา วันที่ 4 พฤศจิกายน 2008 (เวลาเที่ยงคืนในเมืองไทย) ชาวอเมริกันจะลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง จะเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่คนผิวดำมีสิทธิ์ได้รับความไว้วางใจให้เป็นประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา

มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ กล่าวสุนทรพจน์ครั้งนี้ โดยไม่มีสไลด์ประกอบ หลายคนก็ไม่ได้เห็นหน้าตาของเขา ได้ยินแต่เพียงเสียงการปราศรัยผ่านเครื่องขยายเสียง แต่สุนทรพจน์อันทรงพลังในครั้งนั้น กอปรด้วยถ้อยคำที่ราวกับบทกวี และความศรัทธาต่อพระผู้เป็นเจ้าในศาสนาที่เขานับถือ

สร้างความเปลี่ยนแปลงในประวัติศาสตร์ ตามคำของเขาจริง ๆ

สุนทรพจน์ของ มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ กล่าวต่อหน้าผู้ชุมนุมเรียกร้องเสรีภาพของชาวนิโกรในอเมริกา ที่อนุสาวรีย์ลินคอร์น เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 1963 (แปลและเรียบเรียงจาก ต้นฉบับ)

“ข้าพเจ้ายินดีที่ได้มาร่วมชุมนุมกับพวกท่านในวันนี้ ซึ่งจักกลายหน้าประวัติศาสตร์การชุมนุมเรียกร้องเสรีภาพครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของชาติเรา

เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน ชาวอเมริกันผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่ง ผู้ซึ่งกลายเป็นสัญลักษณ์แผ่ร่มเงาแก่ผองเราซึ่งยืนอยู่ในที่แห่งนี้ ได้ลงนามในคำประกาศเลิกทาส กฎหมายฉบับนี้ประดุจดังดวงประทีปแห่งความหวังของทาสนิโกรนับล้าน ผู้ซึ่งถูกแผดเผาด้วยเปลวเพลิงอยุติธรรมที่เหยียดหมิ่น มันมาถึงประหนึ่งยามอรุณรุ่งอันน่าปรีดา ที่จะยุติค่ำคืนอันยาวนานแห่งการจองจำ

หากร้อยปีถัดมา, เราพานพบความจริงอันโหดร้ายว่าชาวนิโกรยังไม่เป็นไท
ร้อยปีให้หลัง, ชีวิตของนิโกรยังคงถูกพันธนาการด้วยการเหยียดผิว และถูกจองจำด้วยตรวนแห่งการเหยียดจำแนก
ร้อยปีถัดมา, ชนนิโกรยังดำรงชีพบนเกาะแห่งความจนยากอันโดดเดี่ยว ท่ามกลางมหาสมุทรที่ไพศาลไปด้วย

ความมั่งคั่งทางวัตถุ
ร้อยปีให้หลัง, นิโกรยังอ่อนระโหยอยู่ตามมุมต่าง ๆ ของสังคมอเมริกา และพบว่าตนถูกเนรเทศพ้นไปจากแผ่นดินของเขาเอง ดังนั้นเราทั้งหลายมาชุมนุมในวันนี้ เพื่อแสดงให้เห็นสภาพอันน่าอดสูนี้

ในฐานะที่เราเข้ามาในเมืองหลวงของชาติเราเพื่อเอาเช็คมาขึ้นเงินสด เมื่อครั้งที่เหล่าสถาปนิกแห่งสาธารณรัฐของเราจารึกถ้อยคำน่าประทับใจในรัฐธรรมนูญและประกาศอิสรภาพ นั่นหมายความว่าพวกเขาได้ลงนามในพันธสัญญาที่คนอเมริกันทุกผู้ต้องสืบทอดปณิธาน นี่เป็นบันทึกอันเป็นพันธะว่าเราทุกคนจะได้รับการประกันสิทธิ์ อันหาเพิกถอนได้แห่งชีวิต เสรีภาพ และการแสวงหาซึ่งความสุข

หากวันนี้ประจักษ์ชัดว่า อเมริกาได้บิดพลิ้วต่อพันธสัญญานี้ ตราบเท่าที่ยังคำนึงถึงสีผิวของพลเมืองในประเทศ แทนที่จะเคารพข้อผูกพันอันศักดิ์สิทธิ์ อเมริกากลับให้เช็คเสียกับประชาชนนิโกร เช็คนี้ถูกส่งคืนพร้อมกับตราประทับว่า “เงินไม่เพียงพอ” แต่เราปฏิเสธจะเชื่อว่าธนาคารแห่งความยุติธรรมได้ล้มละลายไปเสียแล้ว เราปฏิเสธจะเชื่อว่าไม่มีเงินเพียงพอภายใต้หลังคาที่ยิ่งใหญ่แห่งโอกาสของชาติเรา ดังนั้นเราจึงเดินทางมาที่นี่เพื่อขอขึ้นเงิน — กับเช็คที่ตอบรับความต้องการในความมั่งคั่งแห่งเสรีภาพ และความมั่นคงของกระบวนการยุติธรรม

เรามายังสถานศักดิ์สิทธิ์นี้ เพื่อเตือนอเมริกาให้ระลึกถึงความเร่งด่วนอันร้อนแรงในทันทีนี้ หามีเวลาจะยืดติดความฟุ่มเฟือย หรือให้ยาระงับประสาทเพื่อให้เรื่องดำเนินอย่างค่อยเป็นค่อยไป
บัดนี้เป็นเวลาที่ต้องทำให้คำมั่นแห่งประชาธิปไตยเป็นจริงขึ้นมา
บัดนี้เป็นเวลาที่ต้องลุกขึ้นจากความมืดมน และหุบผาที่ถูกทิ้งร้างแห่งการแบ่งแยกสีผิว ไปบนหนทางอันเจิดจรัสแห่งความยุติธรรมทางเชื้อชาติ
บัดนี้เป็นเวลาที่จะเปิดประตูแห่งโอกาสให้แก่บุตรของพระผู้เป็นเจ้าทุกผู้ทุกนาม
บัดนี้เป็นเวลาที่จะยกระดับชาติของเราจากหล่มปลักแห่งความยุติธรรมทางเชื้อชาติ ไปยังภูผาอันแกร่งกล้าแห่งภราดรภาพ

มันจะกลายเป็นหายนะแก่ประเทศชาติหากมองข้ามห้วงยามแห่งความเร่งด่วน และประเมินความต้องการของชาวนิโกรต่ำไป คิมหันต์อันอบอ้าวจากความไม่พอใจอันชอบธรรมของชาวนิโกรจะไม่ผ่านพ้นไป ตราบจนกระทั่งฤดูใบไม้ร่วงอันมีชีวิตชีวาแห่งเสรีภาพและความเท่าเทียมกันจะมาถึง ปี 1963 หาใช่จุดสิ้นสุด หากแต่เป็นจุดเริ่ม ผู้ที่หวังว่านิโกรต้องการเพียงที่จะระเบิดอารมณ์แล้วก็จะพอใจ คนกลุ่มนั้นจะอยู่ในสภาพตะลึงงันหากประเทศชาติยังคงดำเนินไปตามที่มันเป็น จะไม่มีการหยุดพักหรือความสงบในประเทศอเมริกาจนกว่าชนนิโกรจะได้รับสิทธิ์ในความเป็นพลเมืองอย่างแท้จริง ความปั่นป่วนจากการจลาจลจะดำเนินต่อไปเพื่อสั่นคลอนรากฐานของชาติเรา จนกว่าวันที่สดใสแห่งความยุติธรรมจักปรากฏ

แต่มีบางสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากกล่าวกับประชาชนของข้าพเจ้าผู้ซึ่งยืนอยู่ตรงธรณีประตูอันอบอุ่น ซึ่งจะนำเราไปยังพระราชวังแห่งความยุติธรรม ในขั้นตอนการได้มาซึ่งสถานะอันมีสิทธิ์ เราต้องปราศจากมลทินแห่งการกระทำอันผิดพลาด เราต้องไม่แสวงหาความพอใจในการดับความกระหายเสรีภาพของเรา ด้วยการดื่มกินจากถ้วยแห่งความขมขื่นและความเกลียดชัง

เราต้องดำเนินการต่อสู้ตลอดไปบนพื้นฐานอันสูงส่งของเกียรติยศและวินัย
เราต้องไม่อนุญาตให้การประท้วงที่สร้างสรรค์ของเรากลายเป็นการใช้ความรุนแรงทางกายภาพ
ไม่ว่าจะกี่ครั้งก็ตาม เราต้องยืนหยัดอย่างสง่างาม ในหลักการหลอมรวมระหว่างพลังทางกายและพลังทางจิตวิญญาณอันสูงส่ง
ความเข้มแข็งอันน่าอัศจรรย์ครั้งใหม่ ซึ่งมันปกคลุมทั้งผองชนนิโกร จะต้องไม่นำเราไปสู่ความไม่ไว้วางใจของคนขาวทั้งปวง เพราะพี่น้องคนขาวหลายคน ดังประจักษ์พยานของการปรากฏตัวของพวกเขาในวันนี้ ได้ยืนยันว่าโชคชะตาของพวกเขาได้ผูกพันกับโชคชะตาของเรา และเสรีภาพของพวกเขา เป็นพันธะที่ตรึงแน่นกับเสรีภาพของเรา

เราไม่อาจเดินได้เพียงลำพัง ขณะที่เราเดิน เราต้องให้คำมั่นว่าเราก้าวไปข้างหน้า เราไม่อาจหันหลังกลับได้ มีคนถามผู้นับถือสิทธิพลเมืองว่า “เมื่อไหร่พวกคุณจึงจะพอใจ?”
เราไม่อาจพอใจได้ ตราบใดที่ชาวนิโกรยังเป็นเหยื่อจากความหวาดกลัวอันไม่อาจเอ่ยถึงของตำรวจที่โหดร้าย
เราไม่อาจพอใจได้ ตราบใดที่ร่างกายเราอันเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้าจากการเดินทาง แล้วยังไม่อาจเข้าพักในโรงแรมบนทางหลวง หรือโรงแรมในตัวเมืองได้
เราไม่อาจพอใจได้ ตราบใดที่ยังมีการเคลื่อนย้ายฐานของพวกนิโกรออกจากพื้นที่ชุมชนแออัดไปจนถึงชุมชนขนาดใหญ่
เราไม่อาจพอใจได้ ตราบใดที่ลูกหลานเรายังถูกปลดเปลื้องตัวตน และถูกช่วงชิงศักดิ์ศรีไปด้วยการแขวนป้ายที่ระบุว่า “สำหรับคนขาวเท่านั้น”
เราไม่อาจพอใจได้ ตราบใดที่คนนิโกรในมิซซิสซิปปี้ ปราศจากสิทธิ์ออกเสียง และคนนิโกรในนิวยอร์คเชื่อว่าไม่มีใครที่ควรจะลงคะแนนให้
ไม่หรอก ไม่มีทางที่เราจะพอใจ และเราไม่อาจพอใจตราบจนความยุติธรรมหลั่งรินลงมาดุจหยาดน้ำ และความเที่ยงธรรมหลั่งไหลดุจสายน้ำอันเชี่ยวกราก

ข้าพเจ้าไม่อาจเมินเฉยต่อความจริงที่ว่า
พวกท่านบางคนมาถึงนี่ด้วยความทรมาน และความยากแค้น
พวกท่านบางคนเพิ่งมาจากห้องขังอันคับแคบ
พวกท่านบางคนมาจากท้องที่ซึ่ง การแสวงหาซึ่งเสรีภาพได้ทิ้งท่านไว้ กับการทุบตีด้วยพายุแห่งการข่มเหง และการต้องโซซัดโซเซจากสายลมแห่งความป่าเถื่อนของตำรวจ
ท่านกลายเป็นผู้ทุกข์ทรมานมามาก จงดำเนินการต่อไปด้วยความศรัทธาว่าความทุกข์ยากที่มิได้ก่อนี้จะถูกปลดเปลื้อง

จงกลับไปยังมิสซิสซิปปี้
จงกลับไปยังอลาบาม่า
จงกลับไปยังเซาธ์แคลิฟอร์เนีย
จงกลับไปยังจอร์เจีย
จงกลับไปยังหลุยเซียน่า

จงกลับไปยังสลัมและชุมชนแออัดในเมืองทางเหนือของเรา และจงรู้ว่าสถานการณ์เช่นนี้สามารถและจักเปลี่ยนแปลงไปด้วยวิธีการใดวิธีหนึ่ง

จงอย่าจมปลักอยู่ในหุบผาแห่งความหดหู่ ข้าพเจ้าขอกล่าวกับพวกท่านในวันนี้ เพื่อนเอ๋ย – หากแม้ความลำบากที่เราเผชิญในวันนี้และวันพรุ่ง ข้าพเจ้าจะยังมีความฝัน ความฝันซึ่งฝังรากลึกอยู่ในความฝันแห่งอเมริกันชน

ข้าพเจ้ามีความฝันว่า วันหนึ่งประเทศนี้จะหยัดยืนขึ้นและจรรโลงความหมายที่แท้จริงของบทบัญญัติทางศาสนาที่ว่า “เรายึดถือความจริงเหล่านี้เป็นการยืนยันว่ามนุษย์ทุกคนถูกสร้างขึ้นมาอย่างเท่าเทียมกัน”
ข้าพเจ้ามีความฝันว่าวันหนึ่งบนเนินเขาสีแดงในจอร์เจีย บุตรของทาสกับบุตรของอดีตเจ้าทาสจะนั่งร่วมโต๊ะแห่งภราดรภาพได้
ข้าพเจ้ามีความฝันว่า วันหนึ่งแม้แต่รัฐมิสซิสซิปปี้ซึ่งอวลไปด้วยไอแห่งอยุติธรรม ระอุไปด้วยความร้อนแรงแห่งการกดขี่ จะแปรเปลี่ยนเป็นที่ชุ่มชื้นแห่งเสรีภาพและความยุติธรรม
ข้าพเจ้ามีความฝันว่าในวันหนึ่งลูกๆ ทั้งสี่คนของข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ในชาติที่พวกเขาไม่ถูกพิพากษาจากสีผิวแต่ด้วยสาระแห่งอุปนิสัยของเขา

ข้าพเจ้ามีความฝันในวันนี้
ข้าพเจ้ามีความฝันว่า วันหนึ่งในอลาบาม่า ที่ซึ่งมีการเหยียดชาติอย่างชั่วร้าย ที่ซึ่งมีผู้ว่าการรัฐกำลังเปล่งวาจาขัดขวางและล้มล้างเราอยู่นั้น สักวันหนึ่งเด็กชายผิวดำและเด็กหญิงผิวดำตัวน้อย จะสามารถเกี่ยวก้อยกับเด็กชายผิวขาวและเด็กหญิงผิวขาวตัวน้อย ได้ดุจดังพี่น้องกัน

ข้าพเจ้ามีความฝันในวันนี้

ข้าพเจ้ามีความฝันว่าวันหนึ่งทุกหุบผาจะถูกยกให้สูงขึ้น พร้อมกันนั้นทุกเนินเขาและภูผาจะถูกทำให้ราบลงมาเสมอกัน พื้นที่อันขรุขระถูกถางเป็นทางราบ ทางคดเคี้ยวถูกทำให้เป็นเส้นตรง เมื่อนั้นเสียงแซ่ซ้องแห่งพระเป็นเจ้าจะถูกเปล่งขึ้น และผองเราจะเห็นเวลานั้น

นี่เป็นความหวังของเรา นี่เป็นศรัทธาของเราซึ่งข้าพเจ้าจะนำกลับไปทางใต้
ด้วยศรัทธานี้เราจะสกัดหุบเขาแห่งความหดหู่ ออกเป็นศิลาแห่งความหวัง
ด้วยศรัทธานี้เราจะเปลี่ยนเสียงเสียดหูแห่งความบาดหมางในชาติเรา ให้เป็นเสียงเพลงอันแสนหวานแห่งภราดรภาพ

ด้วยศรัทธานี้เราจะสามารถทำงานร่วมกัน สวดมนต์ด้วยกัน ต่อสู้ร่วมกัน ถูกจองจำร่วมกัน หยัดยืนเพื่อเสรีภาพร่วมกัน เพราะเรารู้ว่าเราจะมีเสรีภาพไม่วันใดก็วันหนึ่ง

วันนี้ก็คือวันที่ว่า, นี่เป็นวันที่บุตรแห่งพระผู้เป็นเจ้าจะขับขานด้วยความหมายใหม่กับบทเพลงที่ว่า “ประเทศของข้าฯ ข้าฯขอขับขานบทเพลงแห่งเสรีภาพอันแสนหวานแด่ท่าน ดินแดนที่บรรพบุรุษของข้าฯฝังร่าง ดินแดนแห่งความภาคภูมิใจของผู้แสวงบุญ ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวานจากทุกขุนเขา”

และหากอเมริกาจะเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่ สิ่งเหล่านี้ต้องเป็นจริง
ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวานไปจากยอดเขาอันไพศาลแห่งนิวแฮมเชียร์
ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวานไปจากภูเขาที่ทรงพลังแห่งนิวยอร์ค
ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวานไปจากที่ราบสูงอัลเลเกนิสแห่งเพนซิลวาเนีย
ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวานไปจากขุนเขาร็อคกี้ที่ปกคลุมไปด้วยหิมะแห่งโคโลราโด
ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวานไปจากเนินเขาอันคดเคี้ยวแห่งแคลิฟอร์เนีย

ไม่ใช่เพียงเท่านี้

ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวานไปจากภูเขาสโตนแห่งจอร์เจีย
ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวานไปจากภูเขาลุคเอ๊าท์แห่งเทนเนสซี
ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวานไปจากทุกด้าน และทุกเนินเขาและทุกเนินดินทุกแห่งในมิสซิสซิปปี้

ขอให้เสรีภาพจงก้องกังวาน และเมื่อสิ่งนี้บังเกิดขึ้น เมื่อเราบันดาลให้เสรีภาพดังกังวาน – เมื่อเราให้เสรีภาพก้องกังวานจากทุกตำบล ทุกหมู่บ้าน จากทุกรัฐ ทุกเมือง เราอาจจะเร่งวันเวลาที่บุตรของพระผู้เป็นเจ้า ทั้งคนดำคนขาว ทั้งพวกยิว คนศาสนาอื่น ทั้งแคธอลิคทั้งโปรเตสแตนท์ จะสามารถจับมือกันและขับขานบทเพลงเป็นถ้อยคำจากบทสวดในทางจิตวิญญาณอันเก่าแก่ของพวกนิโกรได้ว่า “เสรีภาพในที่สุด เสรีภาพในที่สุด ขอขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธานุภาพ พวกเราจะมีเสรีภาพในที่สุด”

กระบวนการ : ภาพการแสดงละครรายเดือน

เทศกาลละครสั้นประสานมิตร เรื่อง “ลูกค้าคนที่ 100” ณ มศว ประสานมิตร

ยักษ์สีน้ำเงิน การแสดง Movement

ณ ม.ศรีปทุม

เทศกาลศิลปะนานาพันธุ์ กับการแสดงชุด “เจ้าขุนทองจะกลับมาเมื่อฟ้าสาง”

ณ สถาบันปรีดีย์พนมยงค์

เบื้องหลังการฝึกซ้อม เจ้าขุนทองจะกลับมาเมื่อฟ้าสาง

Disappear Performance

เทศกาลละครกรุงเทพ

หอศิลป์กรุงเทพฯ

disappear

Something visible, but invisible.

Sat. & Sun. November 2 - 3, 2013. @ Bangkok Art and Culture Centre.

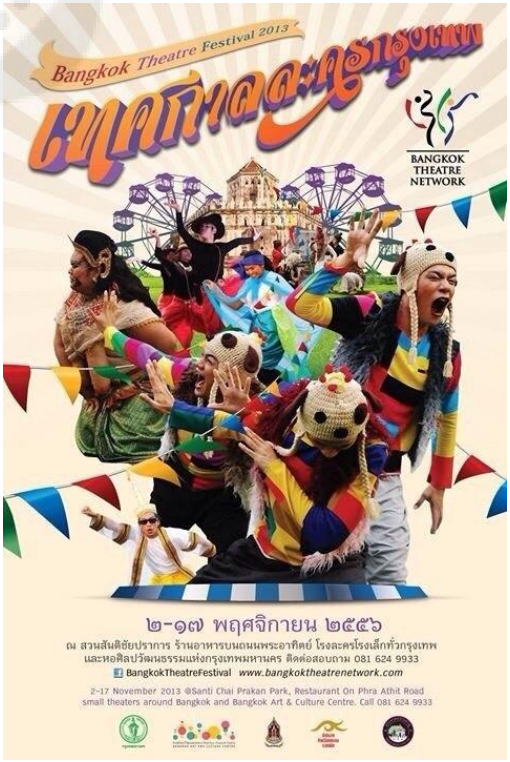

ประมวลภาพการแสดงและเบื้องหลังการแสดง

ภาพรวมเบื้องหลังงานออกแบบ

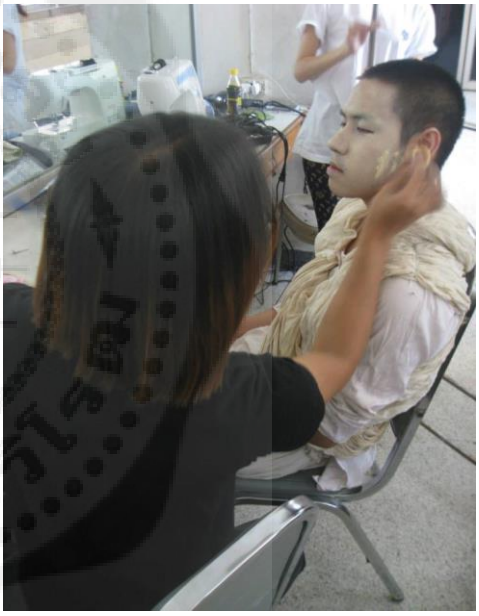

แบบประเมิน

แบบสอบถาม

คุณมีความประทับจะอะไรบ้างที่ได้เข้ามาเยี่ยมเยือนหมู่บ้านเราในเรื่องยักษ์ตัวแดง

ประทับใจในเรื่องการทำตามสัญญา และการให้เกียรติ
ฟิลการ์ตัวเองแก่ยักษ์ตัวแดง.

คุณคิดว่าตัวเองเป็นเหมือนใครในหมู่บ้านเรา

ยักษ์ตัวแดง พูดอะไรกับคนอื่นไม่รู้เรื่อง

คุณได้อะไรกลับไปบ้างจากหมู่บ้านเรา

ได้ข้อคิดดี ๆ หลาย ๆ อย่างจากเรื่อง นี้.

พ่อเฒ่าอยากทราบว่าคุณมีความพึงพอใจของ	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1.ความเหมาะสมของพื้นที่และการให้ข้อมูลก่อนเข้าชม		/		
2.สถาปัตยกรรมของหมู่บ้านเรา(Scene)		/		
3.บรรยากาศภายในหมู่บ้านเรา(Lighting & Sound)	/			
4.วัฒนธรรมของหมู่บ้านเรา(Costume)		/		
5.หน้าตาของคนในหมู่บ้านเรา(Make-up & Hair)	/			

ข้อเสนอแนะ

แบบสอบถาม

คุณมีความประทับจะอะไรบ้างที่ได้เข้ามาเยี่ยมเยือนหมู่บ้านเราในเรื่องยักษ์ตัวแดง

ความรู้สึกร่วมทุ่มแทของทุกฝ่าย

คุณคิดว่าตัวเองเป็นเหมือนใครในหมู่บ้านเรา

แฟง

คุณได้อะไรกลับไปบ้างจากหมู่บ้านเรา

ค่านิยมของคน และ การกระทำของคน น่ากลัวกว่าทุกอย่าง

พ่อเฒ่าอยากทราบว่าคุณมีความพึงพอใจของ	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1.ความเหมาะสมของพื้นที่และการให้ข้อมูลก่อนเข้าชม		✓		
2.สถาปัตยกรรมของหมู่บ้านเรา(Scene)		✓		
3.บรรยากาศภายในหมู่บ้านเรา(Lighting & Sound)			✓	
4.วัฒนธรรมของหมู่บ้านเรา(Costume)			✓	
5.หน้าตาของคนในหมู่บ้านเรา(Make-up & Hair)		✓		

ข้อเสนอแนะ เสียง สร้างความรู้สึกที่แตกต่างดี
ในเรื่อง ของ Sound ยังขัดกับเรื่อง

แบบสอบถาม

คุณมีความประทับจะอะไรบ้างที่ได้เข้ามาเยี่ยมเยือนหมู่บ้านเราในเรื่องยักษ์ตัวแดง

ประทับใจในตัวละครทุกตัว ทุกคนมีมิติที่ชัดเจน

คุณคิดว่าตัวเองเป็นเหมือนใครในหมู่บ้านเรา

ทาหน้า

คุณได้อะไรกลับไปบ้างจากหมู่บ้านเรา

ทุกๆ อย่าง แผ่วไปสวยแง่คิด บ่ ว

พ่อเฒ่าอยากทราบว่าคุณมีความพึงพอใจของ	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1.ความเหมาะสมของพื้นที่และการให้ข้อมูลก่อนเข้าชม		✓		
2.สถาปัตยกรรมของหมู่บ้านเรา(Scene)	✓			
3.บรรยากาศภายในหมู่บ้านเรา(Lighting & Sound)	✓			
4.วัฒนธรรมของหมู่บ้านเรา(Costume)		✓		
5.หน้าตาของคนในหมู่บ้านเรา(Make-up & Hair)		✓		

ข้อเสนอแนะ

แบบสอบถาม

คุณมีความประทับจะอะไรบ้างที่ได้เข้ามาเยี่ยมเยือนหมู่บ้านเราในเรื่องยักษ์ตัวแดง

- การให้โอกาสไม่หวังผลตอบแทน

คุณคิดว่าตัวเองเป็นเหมือนใครในหมู่บ้านเรา

- ทาหน้า

คุณได้อะไรกลับไปบ้างจากหมู่บ้านเรา

- รู้ว่าการตัดสินควรจะต่างใจมองปัญหาสังคมมนุษย์ทั่วไปโดย
ไม่หวังผลตอบแทน

พ่อเฒ่าอยากทราบว่าคุณมีความพึงพอใจของ	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1.ความเหมาะสมของพื้นที่และการให้ข้อมูลก่อนเข้าชม		✓		
2.สถาปัตยกรรมของหมู่บ้านเรา(Scene)	✓			
3.บรรยากาศภายในหมู่บ้านเรา(Lighting & Sound)			✓	
4.วัฒนธรรมของหมู่บ้านเรา(Costume)		✓		
5.หน้าตาของคนในหมู่บ้านเรา(Make-up & Hair)			✓	

ข้อเสนอแนะ ควรมีวิทยากรเพิ่มในช่วงกลางก่อนเข้าโรงละคร

แบบสอบถาม

คุณมีความประทับจะอะไรบ้างที่ได้เข้ามาเยี่ยมเยือนหมู่บ้านเราในเรื่องยักษ์ตัวแดง

ชอบฉาก และ การนำเสนอเสียง

คุณคิดว่าตัวเองเป็นเหมือนใครในหมู่บ้านเรา

ทาหน้า เพราะผมไม่ค่อยยิ้มเท่าไหร่

คุณได้อะไรกลับไปบ้างจากหมู่บ้านเรา

ได้ข้อคิดและทัศนคติก่อนตัดสินคนจากรูปลักษณ์

พ่อเฒ่าอยากทราบว่าคุณมีความพึงพอใจของ	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1.ความเหมาะสมของพื้นที่และการให้ข้อมูลก่อนเข้าชม		✓		
2.สถาปัตยกรรมของหมู่บ้านเรา(Scene)	✓			
3.บรรยากาศภายในหมู่บ้านเรา(Lighting & Sound)	✓			
4.วัฒนธรรมของหมู่บ้านเรา(Costume)	✓			
5.หน้าตาของคนในหมู่บ้านเรา(Make-up & Hair)	✓			

ข้อเสนอแนะ

คำวิจารณ์จากผู้ชม

น.ส. ศศิพัชร์ ตครียนันท์

ยักษ์ตัวแดง มุกดำ [redacted] กำกับการแสดง

เรื่องนี้ให้แง่คิดหลายอย่างได้ดีมาก ในสังคมมากมายที่ยึดติดกับค่านิยม หลงเชื่อสมปากผู้คน ทั้งที่ไม่ได้เจอด้วยตาตัวเอง สิ่งที่รอบในเรื่องนี้ คือ การใช้ชีวิตเพียงเล็กน้อย สามารถนำมาใช้ได้หลายอย่าง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เข้าใจยาก ทำให้ตัวหนู เข้าใจในบางตอน และไม่เข้าใจในบางตอน แต่ก็สื่อให้หนูรู้ในเรื่องของ การอยู่ร่วมกัน การศึกษาซึ่งกันและกัน จะทำให้เรา เข้าใจและรู้ถึงชีวิตของคนๆนั้นว่า แท้จริงแล้วเขาเป็นอย่างไร ถ้าได้เป็นทีมโปรดักชั่นอยากเป็นผู้ช่วยผู้กำกับ เพราะเราจะได้รับรู้การทำงานต่างๆ ได้อย่างเข้าใจ ถ้าจะให้ปรับปรุงหรือแก้ไขอะไรในเรื่องนี้ คงไม่มีค่ะ เพราะทุกๆอย่างสมบูรณ์มากค่ะ เป็นเรื่องแรกที่เคยดูแนวเหนือนี้ครั้งแรก พี่ STAFF ตอนจบ รีมาน แม้กระทั่งตอนจบก็ไม่มีประกาศผลกก. ซึ่งมันก็เป็นแบบอย่างที่ดีมากเลยค่ะ มันทำให้ดูน่ากลัวมาก แต่พอในเรื่องแล้วกลับไม่น่ากลัวอย่างที่คิด.

เรื่องนี้ สาระสำคัญก็คือ การที่เราไปกล่าวหาเขาว่าเขากินคน ผลสุดท้ายแล้ว เราต่างหากที่กินคน มันทำให้นึกย้อนถึงตัวเราในการที่จะเข้าสังคมอีกมากมาย เพราะฉะนั้น เราจึงต้อง ศึกษา หรือทำความรู้จักอยู่ร่วมกับสังคมเยอะๆ จะทำให้เราดูคนในลักษณะเปลี่ยนทางออกและไม่ด่วนจะเชื่อคำพูดใครๆทั้งๆที่เรายังไม่รู้จักเขาดีพอ.

พิงกี้ - นักการแสดงและกำกับการแสดง

ยักษ์ตัวแดง

เนื้อเรื่องสะท้อนให้เห็นถึงการไม่ยึดติดกับสิ่งต่างๆ ที่บางครั้งมันอาจจะไม่ได้เป็นไปตามแบบแผนที่มันควรจะเป็น มนุษย์ชอบที่จะตัดสินกับคน สัตว์ สิ่งของต่างๆ ว่ามันจะต้องเป็นแบบนั้นแบบนี้ตามที่มันจะเป็น โดยไม่ค่อยจะคำนึงถึงสภาพข้างๆ จะกำหนดให้สิ่งเหล่านั้นเป็นไปอย่างไร หนูชอบ การจัดแสงค่ะ รู้สึกว่ามันทำให้อารมณ์ในเนตการณ์ต่างๆ ที่นักแสดง แสดงออกมาดูเข้าใจง่ายขึ้น ซึ่งหนูก็ยังไม่ค่อยเข้าใจในเนื้อเรื่องแต่สิ่งที่ได้รับมาก็ประมาณนี้ค่ะ

ฝากถึงพี่ผู้กำกับนะคะ

ชอบชมโปรดคมากๆ ชอบแนวคิด ซึ่งหนูอาจจะไม่ค่อยเข้าใจ แต่สัมผัสได้ว่าทุกๆอย่าง รายละเอียดที่ทำมันจะต้องมีความหมายอะไรบางอย่าง

โนเบล รุ่น 20

* เฟหนูชอบเรื่องนี้มาก ไม่ได้อ่านนะเฟ ดูละครเฟแล้วมั้นมาก ๆ แบบประโยค หรือความคิดหนูรู้สึกได้ สัดส่วนหลาย หนูชอบคิด ออกมา ยอดเยี่ยม ว่าแอบเฟิลในเรื่องก็เก็บได้อยู่หลายประโยค เลย ไฟ แสง ที่ส่งไปตามจุด ตามการเล่าเรื่อง สวยมากค่ะ ชอบเพลงตอนท้ายนี้ ครอบคลุมอารมณ์ ๆ ละครทั้งหมดได้มาก เป็นกำลังใจให้เฟ ๆ ทุกคนทุกฝ่าย เลยนะคะ ขอบคุณเฟย์ที่เลือกนำเสนอละครเรื่องนี้มาให้ เสาร์นะเฟ ☺

ยักษ์ตัวแดง Akaoni

เรื่องนี้ทำให้หนูเห็นชัดถึงจิตใจของคนที่ต่างกัน การเสียสละเพื่อการเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งที่ต้องการ

ในเรื่องนี้หนูชอบที่แต่ละตัวละครมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองโดยการให้ตัวละครนั้นพูดคำพูดประโยคหนึ่งให้เฟ้ดาดดู เหมือนแต่ละประโยคจะทำให้คนดูรับรู้ได้ถึงสิ่งที่ตัวเองต้องการจะสื่อ มันทำให้คนดูคิดได้ไปหลายอย่าง ไม่ได้มีความหมายเดียว หนูชอบในส่วนนี้เพราะแต่ละประโยคมันล้วนมาจากความเป็นจริงในสังคมเรานั่นเอง ส่วนสิ่งที่ไม่ชอบก็คือมันเข้าใจยากไป หนูก็คิดว่าหนูยังไม่เรียนก็เลยยังไม่เข้าใจ แต่นี่ก็คือเสน่ห์อีกอย่างนึงของเรื่องนี้นั่นเอง

เรื่องนี้หนูอยากทำนานเพราะมันกดูใช้ได้นานหลาย และดูแข็งแรงมาก หนูอยากรู้ว่ามันทำยังไง ถึงดูแข็งแรงขนาดที่คนขึ้นไปมาได้ และอีกเฟ้ายที่อยากทำคือแสง หนูชอบตรงที่นายแสงเป็นคำพูด มีทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ เหมือนเป็นอีกอย่างนึงที่สื่อถึงความแตกต่างของคน ทางด้านเชื้อชาติ และภาษา และความคิด

ยูริจย์ตัวแดง

รู้สึกว่าเรื่องนี้มีเสียดสีสังคมไทยปัจจุบันเยอะมากๆ ค่ะ ที่คนใช้อำนาจเงินครอบงำข่าวสื่อ ซึ่งประโยคที่ชอบมากคือ "ความสงบคือการแสร้งว่างความจริง" เพราะรู้สึกว่า สื่อตอนปัจจุบัน อยู่ได้เพราะข่าวสื่อจริงๆ เป็นเพราะข่าวนั้นเกิงอะไรแบบนั้นค่ะ พี่ที่แสดงเป็นยักษ์แสดงเก่งมากๆ มีเสียงภาษาต่างดาวอะไรแบบนี้ด้วย รู้สึกเฮี้ยนมีสัญลักษณ์หมายคือ ความฝันเหมือนทุกคนมีหน้าที่หมายของตัวเองมากๆ แต่เขาไม่เข้าใจคือทำไมต้องใช้ปีนหรือต้องใช้แทนคดาไม้ ไม่มีเฉลยตอนจบเลยยังงงๆ ค่ะ

ชอบแอ็ตชอนเรื่องนี้มีสะกิดใจนิดๆ สังคมสมัยนี้มากๆ แต่เหมือนเรื่องสื่อหมายแทนแรงอะไรบางอย่างนิดหน่อย